

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

HERODOTI HISTORIAR.

T. VI. P. II.

ADNOTATIONES

AD LIB. VII. c. 172. - IX. . .

ET AD VITAM HOMERI.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SEPTIMUM.

CAP. CLXXII. 1 seq. Θεσσαλοί δὲ ὑπὸ ἀνάγκης etc.) Pavii acumen scopas hic animadvertit dissolutas. Nam quid? an Thessali Medorum partes sequebantur, cum propalam ostendebant, sibi displicere quod ab Aleuadis factum? quae tamen in verbis eorumque cohaerentia mens. Velle Scriptorem, Thessalos, Aleuadarum dominatione pressos, primis belli initiis ad Persas inclinasse: cognitis autem perfidorum consiliis, ad Graeciae concilium legatos de communi salute misisse. Itaque, aut excidisse aliquid, aut fuisse olim, τοπρωτον μηδισαντες διέδεξαν, ὅτι οὐ σφιν ἤδουσι etc. cum principio Medorum partes fovissent, ostenderunt sibi non placere etc. Non profecto inutiliter. Mihi ex schedis Arch., parum adiutis, placuisse memini, ὧς δὲ ἔδεξαν, ita vero demonstrarunt, sibi displicere etc. ὧς δὲ hoc fere modo lib. IX. 34. Sed coniecturae non indulgeo. WESS. — Nec emendatione nec coniectura indiget hic locus. Ac primum quidem minime sollicitandum verbum διέδεξαν: amat enim Scriptor pro simplici δεικνύειν compositum illud ponere, I. 51, 16. 73, 18. II. 154, 16. 162, 7. III. 72, 29. (ubi ex codd. Arch. et Vind. διαδεικνύσθω recipi debuerat.) III. 82, 17. VIII. 3, 10. IX. 58, 10. Tum vero etiam bene recteque habet ὧς particula, quae in plerisque locis modo citatis eadem ratione cum eodem verbo iuncta legitur. Nec vero ὧς διέδεξε debebat cum Valla, et qui eum secuti sunt, quum ostenderent intelligi, nec postquam ostenderunt, ut nos reddidimus, nec quoniam demonstravere, ut Schulzio placuit: sed plane sicut in locis laudatis, uti, sicuti, quemadmodum ostenderunt; nempe uti Herodot. T. VI. P. II.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SEPTIMUM.

CAP. CLXXII. 1 seq. Θεσσαλοί δὲ ὑπὸ ἀναγκαίης etc.) Pavii acumen scopas hic animadvertit dissolutas. Nam quid? an Thessali Medorum partes sequebantur, cum propagalam ostendebant, sibi displicere quod ab Aleuadis factum? quae tamen in verbis eorumque cohaerentia mens. Velle Scriptorem, Thessalos, Aleuadarum dominatione pressos, primis belli initiis ad Persas inclinasse: cognitis autem perfidorum consiliis, ad Graeciae concilium legatos de communi salute misisse. Itaque, aut excidisse aliquid, aut fuisse olim, τοῖς πρώτοις μηδισαντες διέδεξαν, ὅτι οὐ σφιν ἡνδανε etc. cum principio Medorum partes fovissent, ostenderunt sibi non placere etc. Non profecto inutiliter. Mihi ex schedis Arch., parum adiutis, placuisse memini, ὥς δὲ εἰδεξαν, ita vero demonstrarunt, sibi displicere etc. ὥς δὲ hoc fere modo lib. IX. 34. Sed coniecturae non indulgeo. WESS. — Nec emendatione nec coniectura indiget hic locus. Ac primum quidem minime sollicitandum verbum διέδεξαν: amat enim Scriptor pro simplici δεικνύνειν compositum illud ponere, I. 31, 16. 73, 18. II. 154, 16. 162, 7. III. 72, 29. (ubi ex codd. Arch. et Vind. διαδεικνύσθω recipi debuerat.) III. 82, 17. VIII. 3, 10. IX. 58, 10. Tum vero etiam bene recteque habet ὥς particula, quae in plerisque locis modo citatis eadem ratione cum eodem verbo iuncta legitur. Nec vero ὥς διέδεξε debebat cum Valla, et qui eum secuti sunt, quum ostenderent intelligi, nec postquam ostenderunt, ut nos reddidimus, nec quoniam demonstrare, ut Schulzio placuit: sed plane sicut in locis laudatis, uti, sicuti, quemadmodum ostenderunt; nempe uti Herodot. T. VI. P. II.

quidem ea re, quae continuo deinde exponitur, (nempe legatis ad Graecorum concilium missis, cum eis mandatis quae mox commemorantur) *satis et perspicue ostenderunt: satis*, inquam *et perspicue*; nam composito verbo διαδίδας paullo maior quaedam vis, quam simplici, inesse videtur. Ostenderunt autem ea ratione, non placere sibi *Aleuadarum artificia*, (de quibus vide supra, c. 6. et cap. 130.) neque se partes amplexuros esse Persarum, nisi necessitate fuerint coacti. conf. c. 174. S.

[5. ἐν δὲ τῷ Ἰσθμῷ etc.) Conf. c. 145. S.]

11. ἐν σκίπῳ τοῦ πολέμου) Male absentiam praepositionis in Cod. Arch. laudavit Th. Galeus. Redibit c. 215. ἔστιν ἐν σκίπῳ τοῦ πολέμου. Quo de genere plura lib. I. 143. WESS.

17. οὐδεμίαν οἷοί τε ἔσσε προφείρειν) Nec debetis, neque aequum erit; qualem dictionis usum explicuimus et excussimus antea. Ninium sane et solo e docti viri arbitrio pendens, αἰρίην ἡμῖν οὐδεμίαν δίκαιοι ἔσσε προφείρειν, nullam nobis culpam obiectare iure poteritis. Ἀναγκάζειν sequentia defendunt: estque saepe verissimum, Κραῖστον οὐδὲν ἀνάγκας, Euripid. Alcest. vs. 965. WESS. — Similiter Reiskius: nullum vobis est ius et fas nos armis cogendi. Satis, puto, fuerat, non potestis nobis necessitatem imponere, scil. ut nos soli Persarum exercitui nos opponamus. S.

CAP. CLXXIII. 5. τῆς Ἀχαιῆς ἐς Ἄλον) Nomen urbis littera liberavit superflua Γρονον. Urbis incolae Ἀλίας dixit Demosthenes, more istius aevi scriptoribus usitato: sic legit Harpocr. ubi nostris in Edd. Demosth. vulgatur: διαλλάττειν τοὺς Ἀλῆς πρὸς τοὺς Φαρσαλίους, p. 205, 64. infra οἱ Ἀλῆς recte scriptum §. 68. sed τοὺς Ἀλῆς dicebant: alterum apud eundem recurrit p. 238. et 316. recte scribitur p. 236. Ἄλου πολιορκουμένου: et p. 88, 1. Φαρσαλίους Ἄλον παρίδωκεν: ad hunc locum notata ubi citat Ulpianus qui vocatur, p. 205, 64., nomen Ἄλος in ἔλως fuit depravatū. Mendosa apud Suidam sic possunt quodammodo recte integrari, si legatur: Ἀλίας --- [Ἄλος] πόλις Θισσαλικῆς οἱ δὲ καλεῖται Ἀλῆς. VALCK.

10. ἐπλήτται συλλεγίντες) Eadem redibunt IX. c. 29. et c. 27. συλλεγῆναι. Alibi συλλεχθεῖς, συλλεχθῆναι, et similia, Nostro frequentantur: nihil quidem interest utrum scriperit, sed scripsisse tamen videbitur ista talia ad eandem

normam. Contra apud *Demosthenem* uno loco praebent Editiones συλλεχθέντες, Codices vero συλλεγόντες: hoc iure *Pearsonus* alteri praetulit ad *Moer. Att. p. 208.* Aetate *Demosthenis* suaviore istas formas probabant Attici; asperiores aetate *Herodoti.* VALCK.

12. Εὐαίμερος ὁ Καρήνιου) *Diodori* Σύντομος est lib. XI. 2. perperam scriptus. *Polemarchi*, e quibus *Euaenetus*, [lin. 13.] Spartanorum regum in castris atque expeditione primarii fuerunt administri apud *Thucyd. V. 66.*; in civitate aliis, de quibus *Nic. Cragius* Reip. Spartan. lib. II. 14. inpositi negotiis. Hinc vero, ab illo neglectum, cognoscimus, regio plerumque genere fuisse: *Aldam* enim, particulam negantem omittentem, bene *H. Steph.* ex Codicum consensione correxit. WESS.

16. ἄγγελοι παρὰ Ἀλεξάνδρου) Venientes ab *Alexandro* nuntij. Istius *Alexandri*, tanquam Φιλέλλης, sed huius inprimis beneficii, saepius Athenienses grati meminerunt. Hanc respicit *Herodoti* narrationem, ex *Damaste* diversa quaedam admiscens, inter Socraticas Epistolae 28. scriptor, adversus *Isocratem* ad *Philippum* datae: *Speusippum* auctorem dat *L. Allatii* haud absurda coniectura; cui quidpiam obmovisse *Pearsonum* in *Vind. Ignat.* aut *Bentleium* in *Diss. de Epist. Phalar.* non opinor. De *Isocrate*: Debuerat, inquit malevolus ille, τὰς Ἀλεξάνδρου τοῦ σοῦ προγόνου, καὶ τῶν ἄλλων τοῖς εἰς τὴν Ἑλλάδα γενομέναις εὐεργεσίαις ἐξαγγέλλειν. Quod primum ille ponit beneficium; legatos *Alexander Darii* (hunc dicere, non *Xerxen* debebat) contrucidari iussit, haud sanequam ut Graecis gratificaretur, sed ut ulcisceretur iniuriam sibi suisque factam: ὕστερον δὲ, addit, στασιαζόντων (scribendum-ne πλυσιαζόντων,) τῶν βαρβάρων οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τὸ ἡμέτερον (leg. ὑμέτερον) Ἡράκλειον ἀπήντησαν. Ἀλεξάνδρου δὲ τὴν -- Θετταλῶν προδοσίαν τοῖς Ἕλλησι μνησάμενος, ἀναστρέφοντες οἱ Ἕλληνες δι' Ἀλεξάνδρου ἐσώθησαν: tandem subdit: καὶ τοὶ τούτων χρῆν μὴ μόνον Ἡρόδοτον καὶ Δαμάστῃ μνησθῆναι τῶν εὐεργεσιῶν, sed et, secundum suam legem, *Artis oratoriae* Scriptorem; postrema, in istum olim sensum scripta, nigrae sunt loliginis plena, neque *Speusippo* disconveniunt. De *Heracleo* Macedoniae, deque *Heraclea*, in radicibus *Oetae* montis sita, hic non est agendi locus. VALCK.

17. συνεβούλευόν σφι ἀπαλλάσσεσθαι) Consilium Alexandri Macedonis suasionemque, laudato Herodoto, Scriptor Epistolae xxviii. inter Socraticas Allatii his exsequitur: ὕστερον δὲ στασιαζόντων (πελαζόντων) τῶν βαρβάρων, οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τὸ ὑμέτερον Ἡράκλειον ἀπήντησαν, Ἀλεξάνδρου δὲ τὴν τῶν Ἀλείου καὶ Θετταλῶν προδοσίαν τοῖς Ἕλλησι μηνύσαντος, ἀναξυξάντες οἱ Ἕλληνες δι' Ἀλεξάνδρου ἐσώθησαν. In quis, postulante re, ἡμέτερον Ἡρακλ. mutavi et τὴν Ἀλείου, prava ab Allatio relictā. Valckenarii non dispar coniectura fuit ab cap. 6. sed hic operosior. Cetera partim falsa, partim ab Herodoti mente aliena sunt. WESS.

CAP. CLXXIV. 5. οὕτω δὲ ἐμῆδισαν προθύμως) Tum vero Thessali Persarum partes animose sunt sequuti. Incerti verba Suidas habet in Ἐμῆδισαν: μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην Θεσσαλοὶ ἐμῆδισαν, δεισαντες τὴν ἀπόφραξιν τῶν Τυμπῶν. [conf. Zonarae Lex. p. 707. ubi perperam ἐμῆδισαν.] sed quae praebet in Ἀγχότερος, Küstero non designata, Herodoti verba sunt ex proximo cap. [175, 5.] petita: στυνότερη ἰφαινετο καὶ ἀγχότερη ἡ ἐσβολή. In his dum frequens recurrit mentio τῆς ἐσβολῆς, introitus in Thessaliam, alieno vocem loco posuerat librarius in Cod. Ms. initio cap. 174. Αὕτω ἐγένετο ἡ ἐς Θεσσαλίην ἐσβολή: ubi vulgatur στρατιή, scribi debet στρατηίη. VALCK. — Vocab. ἐσβολή, quum nullo in cod. msto vel a Wess. vel a nobis repertum sit, videtur ex coniectura ab H. Stephano in ora suae editionis positum pro mendoso στρατιή, quod olim vulgabatur. Haud raro enim me observare memini, notam γρ. quam ille lectionibus marginalibus praemittere solet, non semper γράφεται, sed subinde nihil aliud nisi γράφει, significare. S.

CAP. CLXXV. 2. τὰ λεχθέντα ὑπ' Ἀλεξάνδρου) Quod hic margo dat Stephani, ἐξ Ἀλεξάνδρου, illud, a correctoribus non exspectandum, si habent et alii Codices, probarem ut Herodotum. τρέπω τῷ εἰρημένῳ ἐξ Ὀτάνεος est lib. III. c. 71. τὸ ποιῆθαι ἐξ Ψαμμιτίχου, II. 151. τὸ προσταχθῆναι ἐκ τοῦ Κύρου, I. 114. Apud Quintilian. Inst. Orat. VI. [1, 41.] p. 511., puer - - ex paedagogo se vellicari respondit. Passivis ex frequenter sic adiungunt Tragicæ: in Tragoediis, quae supersunt, non puto reperiri dictum servatum M. Antonino VII. 41. Εἰ δ' ἡμελήθην ἐκ θεῶν. In Longino, castigatissimo scriptore, a Zach. Pearceio revocatum non feret, ut puto, Io. Toupius,

Longino dignissimus futurus editor, Sect. ix, 30. ἐν Κίρκης συνοφροβούνους. Tan. Faber bene correxit ἐν Κίρκης: prout Plutarch. etiam dederat T. II. p. 52. D. sed non illa socios Ulyssis fecit συνοφροβούς, verum συνὼν μὲν ἔχειν κεφαλὰς, φωνήν τε, ὅμοιαι τε: scribamus itaque totidem literis, συνοφροβούνους. VALCK. — Revertit Herodoto adsueta dictio ἐξ Ἀλεξάνδρου. Talis lib. III. 71. τῷ τῷ εἰρημῶν ἐξ Ὀράντος, et sine numero aliae. WESS. — Apud Longin. vulgatam scripturam tenuit probavitque Τονρ. S.

11. γῆς τῆς Ἰστιαϊώτιδος ἐπὶ Ἀρtemίσιον) Non obliviscor Φιτῆν - - ἐπ' Ἰδωρ ἐπὶ τὴν Ἐννεάκρουνον libri VI. c. 137., nec huius libri c. 173. καὶ ἀπένετο ἐς τὰ Τίμπια ἐς τὴν ἰσβολὴν, recte posita, sed ad olim hoc collocatum loco (ἐπὶ γῆς τῆς etc.) haud gemina. Iure Msti praepositionem auferunt, noxiam et inutilem. Γῆς autem τῆς Ἰστιαϊώτιδος αὐτὴ παραθαλασσίας κώμας lib. VIII. 23. memorans aliquid insuper moliminis vetat. WESS. — Quae Histiaeotis hic ionica nominis formā Herodoto, communi vero Graecorum sermone Hestiaeotis vocatur, septemtrionalis est Euboeae regio; Artemisium, extrema Histiaeotidis ora cum promontorio, quod a Dianae templo, quod inibi erat, nomen invenerat. Alia Ἰστιαϊώτις, Thessaliae, supra memorata est lib. I. c. 56, 15. S.

13. τὰ κατ' ἐτέρους) Literas aliquot, quae repeti debebant, hic etiam absorptas suspicor, sic restituendas, ut legatur: ὥστε πυνθάνεσθαι τὰ κατ' ἐκατέρους ἰόντα: quam lectionem commodum offert margo Stephani; ex Msto repertam etiam Vallae Latina monstrant. VALCK. — Vide Var. Lect. S.

CAP. CLXXVI. 12 seqq. Τῶν δὲ Θηροπολιέων etc.) Accuratissima haec loci pictura, nulli, nec Livianae lib. XXXVI. 15. neque Strabonis lib. IX. p. 655. [p. 428. ed. Cas.] concedens. Ὡς ναύλοχα καὶ πετραῖα θέρμα λουτρὰ, καὶ πάγους οἷτας περιναυτιόοντες culte ad accolae chōrus Trachin. Sophocl. vs. 642. WESS.

13. ὅρος ἄβατον τε καὶ ἀπόκημνον) ὑψηλὸν, quod additur, in marginem libenter reiicerem. Recte iunguntur οὐρα ὑψηλὰ καὶ ἄβατα, c. 198. sed ὅρος ἄβατόν τε καὶ ἀπόκημνον, case ὑψηλόν, Herodotus lectorem non monuisset, qui dederat lib. III. c. 111. ἀποκήμνοισι: οὐρεσι, ἔνθα πρόσβαιναι ἀνθρώπων

εὐδαίμων εἶναι. Mox viam, qua spectat Orientem, θάλασσα ὀνομαζέσθαι καὶ τεύχεα. Secundum Appian. Syr. [c. 17.] p. 157. τῇ μὲν θάλασσα τραχιῇ καὶ αἰλίμνῳ, τῇ δὲ ἔλος ἄβατόν τι καὶ θαλαβράδες. Loca usque ad mare invia palustri limo et voraginibus dixit Livius XXXVI. 18. Idem c. 15., quia, inquit, calidae aquae in ipsis faucibus sunt, Thermopylae locus appellatur. conf. Strabo IX. p. 655. v. et Casaub. [ad p. 428. suae ed.] Appian. Syr. p. 158. Harpocrat. in Θερμοπύλαι, et Schol. in Aristoph. Nub. 1047. VALCK.

15 seq. "Ἐστὶ δὲ ἐν τῇ ἐσόδῳ ταύτῃ θερμὰ λουτρά, τὰ χύτρου καλέουσι οἱ ἐπιχώριοι) Excitans ista, χύτρας praebet Eustath. in Dionys. vs. 437. alterum Pausan. IV. [c. 35.] pag. 369 seq. memorans τὴν κολυμβήθραν, ἣν τινα ὀνομάζουσιν οἱ ἐπιχώριοι χύτρου γυναικίους. Praeceptor Pausaniae Herodes Atticus, ut erat aedificator pecuniosus, in gratiam Thessalorum et Meliensium, cellas aegrotantibus accommodas hic construi curavit, ut suspicor ex Philostr. in eius vita p. 551. τὰς δὲ Θερμοπύλαις κολυμβήθρας memorante τοῖς νοσοῦσι παιωνίους. Ex sacris nostris nota est Hierosolymitana κολυμβήθρα, πέντε ὑποῖς ἔχουσα. VALCK. — Imprudentis audaciae Editor Genev. ob χύτρας, contra Porti sui admonitionem inculcatas, excusari nequit. Eustathii enim dubia lectio est; quae citra dubium si foret, manebit temerarius contra tabulas ausus. Ecce tibi Pausaniam lib. IV. 35. de piscina, ἐν quam calidae hae influunt aquae, ἣν τινα ὀνομάζουσιν οἱ ἐπιχώριοι χύτρου γυναικίους. WESS.

18 seq. καὶ τὸ γε τοπαλαῖον) Stare nequit ista Medice lectio, [quam recipere non dubitaverat Gron.] ni sic paululum adiuvetur, καὶ τῷδε τὸ παλαιὸν πύλαι ἐπῆσαν: quae Koenii est suspicio. VALCK. — τὸ γε τοπαλαῖον doctissimi viri D'Orvillius ad Charit. lib. I. 3. p. 41. et Abreschius Diluc. Thucyd. p. 4. recte auctius, quam decebat, censuerunt. WESS. — Vide Var. Lect. S.

21. εἰσέσσαντες γῆν τὴν Αἰολίδα) Interrogationes Gronovianae non intelligo, nedum falsissimam et absurdissimam esse in Geographia veterem participii formam. Cur quaeso εἰσέσσαντες γῆν τὴν Αἰολίδα Thessali, antea Aeolidis terrae habitatores, (ita enim Latina [Gronovii, vitiosum εἰσέσσαντες imperite arripientis] habebant) in Thesprotos abierunt, undeque reduces Phocensibus vastitatem atque eversionem

machinati sunt? Nonne commodius et situi regionum congruentius, *Thessalos ex Thesprotis*, unde erant, *habitationem terram Aeolidem ivisse, quam deinde possederunt*? Nihil. *Palmerius*, veteris Graeciae adprime peritus, hanc verborum sententiam lib. II. Gr. Ant. c. 4. p. 262. perspexit. Et quidni? cum *Aeolis* sit illa regio, quam *Thessali* deinceps possessione tenuerunt. Clare *Diodorus* lib. IV. 67. de Boeoto, *καταστήσας εἰς τὴν τότε μὲν Αἰολίδα, νῦν δὲ Θηττάλιν καλουμένην*. Sine cuiusquam proinde invidia redire vulgata cum *Vallae* Latinis potuit. WESS. — Recte enim *Valla* interpretatus erat, ex quo illi ex *Thesprotis* *terram Aeolidem iere habitatum, quam nunc possident*. S.

CAP. CLXXVII. 3. ὅτι οὕτε πληθεῖ --- ταύτῃ) Acutissimus *Gisb. Koenius* in literis ad me datis ad h. l. „Alii forte, scribit, dudum viderunt legi debere τῇ --- ταύτῃ. Hoc ipsum *Vallae* codex habuit, qui vertit, ubi --- ibi. ἡ --- ταύτῃ, *Polyaenus* p. 333. §. 12. et p. 232. §. 2.“ *Reiskio* ὅτι venit in mentem. Mihi iam olim etiam placuit nostratis illud: τῇ οὕτε πληθεῖ ἔξουσι χρίσθαι οἱ βαρβαροί, οὕτῃ ἴππῳ, ταύτῃ. Angustias quaerebant ne multitudine circumirentur: [*Corn. Nep.* II. 3.] et hoc *Themistoclis* fuisse videtur consilium. Apud *Thucyd.* p. 180, 41. [lib. III. c. 23.] pro ὅ, τε scriberem ὅτι: sed *Herodoteum* est τῇ: pro ἡ χάρις. *Schol.* in *Sophocl.* Ai. vs. 826. τὸ ἡ ἱππῆμα (ἀποδίδοται) πρὸς τὸ ταύτῃ. VALCK. — Nec apud *Thucyd.* l. c. nec hic apud *Nostrum* ulla novatione opus est. S.

CAP. CLXXVIII. 4. ἀνέμοισι εὐχισθαι.) Vatis tale responsum, Ὡ Δέλφοι λίσσισθ' ἀνέμους, καὶ λαῖον ἔσται, in *Clement. Alex. Stromat.* VI. pag. 753. [pag. 454. ed. *Sylburg.* Lugd. Bat. 1615.] adiungentis hanc in rem, βωμὸν καὶ θυσίαν ποιήσαντες τοῖς ἀνέμοις, ἀργαυὺς αὐτοὺς ἔσχον. In ambiguo autem haeret, utrum μεγίστους an μεγάλους reliquerit *Herodotus*. WESS. — Eruditione sua multiplici saepe sapienter usus ad Gentiles confutandos, *Clemens Alex.* verba nobis oraculi Delphici servavit *Strom.* VI. p. 753. Δελφοί, εἰρήξω ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύσαντος, ἀνσιπούσης τῆς Πυθίας, Ὡ Δελφοί, λίσσισθ' ἀνέμους, καὶ λαῖον ἔσται, βωμὸν καὶ θυσίαν ποιήσαντες τοῖς ἀνέμοις, ἀργαυὺς αὐτοὺς ἔσχον. Oraculum eiusdem sententiae acceperunt *Athenienses*: vid. c. 189. Quos facere voluit, et revera reddidit, indignante *Platone*, ναυ-

τιμοῦς Themistocles, his effata talia facile Delphis comparavit: Διὸς γὰρ ἔργον παῦτος ἴς τε τὰ βατα. VALCK.

10 seq. βωμόν τι ἀπέδεξαν ἐν Θυίῃς) *Aram Delphi ventis statuisset dicuntur in loco, mihi aliunde incognito, ἐν Θυίῃς: forte, prope Thyiae fanum? ἐν in talibus etiam loca nonnunquam designat circa templa: sunt autem usitatissima, ἐν Διονύσου ἐν Ἀσκληπιοῦ ἐν Θεισμοφόρου ἐν Ἀγρίμιδος: hoc forte poni poterit, ubi legitur apud Pausan. II. [cap. 32 extr.] p. 189. Σαρῶνια κατὰ ἔτος ἐν Ἀγρίμιδι ἱερτὴν ἄγουσι.* Graece non dicitur κατὰ ἔτος ἐν, quotannis. Pausaniae sicut aliis est κατ' ἔτος et κατ' ἔτος ἱναστων: aut hoc latet in ἐν, aut scribi poterit κατὰ ἔτος ἐν Ἀγρίμιδος ἱερτὴν ἄγουσι, circa aedem Dianae quotannis festos, Saronia dictos, celebrant Troezenii. VALCK. — Ἀπίδεξαν Scriptorem male, [non ἀπίδεξαντο.] supra commonstratum lib. V. 89. Ἐν Θυίῃς, videlicet τέμνειν aut χώρῳ, extra omnem est culpam. Thyia, modo eadem tamen, Castalii filia, Apollinis pellex, materque Delphi, a Pausania lib. X. 6. non negligitur. WESS. — Τὸ τῆς Θυίῃς τέμνεος continuo deinde memoratur, unde hic locus (ὁ χώρος οὗτος) nomen invenerit. Inde probabile fit, loci nomen fuisse ἡ Θυίη, adeoque ἐν Θυίῃ veram esse scripturam. S.

CAP. CLXXX. 4 seq. διαδέξιον ποιούμενοι τὸν ἴδον) *Ex formae praestantia illius, quem primum Graecorum ceperant, laetum omen captantes.* In hunc ferme sensum Herodotea recte mihi videtur *Aem. Portus* interpretatus in Διαδέξιος, vicina pertractans in Ἐπαύροιο. Διαδέξιόν τι ποιεῖσθαι (non mirabor si cui venerit in mentem Δία δεξιὸν) idem videtur, quod saepius dicitur οἰωνόν τι δέσθαι vel ποιῆσθαι. Euripides Iphig. Aul. 607. Ὅρνιθα μὲν τόνδ' (imo τὸδ') αἰσίον ποιούμεθα, Τὸ σὸν γι χρηστόν, καὶ λόγων εὐφρομίαν. VALCK.

7. τάχα δ' ἂν τι καὶ τοῦ οὐνόματος ἐπαύροιο) *Forsan autem et ex nomine (Λέοντος, Leonis) fructum quandam perciperit; ut nempe peius cum illo sit actum, atque idcirco hoc triste fatum subierit.* Verbum Ἐπαύροισθαι, significans fructum percipere, de bonis et malis in utramque partem adhiberi docuit H. Steph. in Indice Thes. Ling. Graec. Idem in usu significans Ἀπολαύειν pertractavit Ti. Hemsterh. ad Lucian. [Tim. cap. 2.] p. 101. Egregium Democriti dictum

dat. Stobaeus in Eclogis Canteri p. 205., 'ΑΦ' ὧν ἡμῖν τὰ γὰρ θὰ γίγνεται, ἀπὸ τῶν αὐτῶν τούτων καὶ τὰ κακὰ ἐπαυρισκόμεθα. Qui saepe Clementis Alex. libellum ingeniosissimum, Quis, di-ces salvandus sit, interpolavit, vanissimus ille nostrae formulae virorum clarorum censor Combefisius, pag. 937, 5., posuit perperam, ὅπως ἂν - - ἐπαύροντο τὰ τῆς ἐλπίδος: eiiciendum est τὰ, ab illo inculcatum. τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν ἐπαύρασθαι, scripsit Clemens p. 957, 7. VALCK. — Vallae mala olim Latina, ex Porti indicio iam bona. Fructum nominis sui Leo caedem abstulit. Verissime Democritus: 'ΑΦ' ὧν ἡμῖν τὰ γὰρ θὰ γίγνεται, ἀπὸ τῶν αὐτῶν τούτων καὶ τὰ κακὰ ἐπαυρισκόμεθα, malorum fructum nanciscimur, in Stob. Eclog. Eth. lib. II. p. 205. et Euripides Helen. vs. 476. Τί' αἰρίαν σχὼν ἧς ἐπαυρόμην ἐγώ; cuius ego culpam luerem? Ita verbo usus et prava in re constat. WESS.

CAP. CLXXXI. 5. ἰς ὃ κατεκρεουργήθη) Si Ionum sermonis ὑποργός, Λυκόργος, vice aliorum ὑπουργός, Λυκούργος, fuerint in Celeb. viri adnotatis ad lib. I. 65., quo iure κατεκρεουργήθη Pass. damnabitur? Verbum, Longini excusatione laudabile, Xanthus in Lydiacis suis haud aversatus Cambletem descripserat τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα κατακρεουργήσαντα καταφωγῶν, apud Athen. lib. X. 3. p. 415. D. Philo Iud., Iosephus, Procopius, et incertus scriptor in Suidae Αἰθεροβασιῶν, in huiusmodi lancinata membrorum scissura κρεουργηθῆναι maluerunt. WESS. — Rabiem Pythes aemulatus Cynaegiri; quem Pythen sive Pytheam κατακονίοντα dixit VIII. 92. Usum hic verbi laudans vicinorum tantum expressit sententiam, ut solet, Longinus περὶ Ὑψ. Sect. xxxi., ὁ Πύθης ἕως τοῦδε ἐπὶ τῆς νεῶς ἐμάχητο, ἕως ἅπας κατεκρεουργήθη. Cambletem Lydorum Regem πολυφάγον uxorem suam noctu κατακρεουργήσαντα καταφωγῶν ex Lydiacis Xanthi scripsit Athen. X. p. 415. D. τοὺς ἄνδρας κρεουργηδὲν διασπείσαντες est in Herodot. III. c. 13. Ἀρταμειν similiter adhibuisse suspicor Euripidem ob ista Hesychii: Ἀρταμειν, κατακτόπτειν Εὐριπίδης Πιδιαίων. Διεγράμμεν est Anaxandridae apud Athen. X. p. 455. F. ὁ κρεουργός, sive lanius, olim dicebatur ἄρταμος: quod pro μάγειρος restituendum ex Mito Xenophonti Κυρ. Παιδ. II. p. 27, 29. Senarius apud Etymol., pag. 149, 55. Ἡ γὰρ βίβλος χεῖρας ἀρτάμων Φυγών; fragmentum videtur perditae tragoediae. VALCK.

12. ἐκπαυλεόμενοι) Adhaeserunt librarii tanquam ad scopulum, ἐκπλαυόμενοι pingentes hic, lib. VIII. 92. et IX. 47., pauci tamen: an Hesychii exemplo, Ἐκπλαυόμενοι, ἐκπληττόμενοι? sed habeant sibi. Non sperno, quod Aeschylus, Euripides, Dionysius Halic. atque alii adprobaverunt. Par discordia in Hippocratis ἐκπαλώς, Erotiano teste p. 50. Ed. Eustachii. ἐκπαλώς ex arbitratu fictum. WESS. — ἐκπαλώς, puto, et dein ἐκπλαγώς scribere Vir doctiss. voluerat. Erotiani testimonium in Franzii editione Glossariorum (Lipsiae 1780.) reperire mihi non contigit. S.

CAP. CLXXXII. 2. Φέρμος) Atheniensis ille suum nomen Φέρμος recuperabit; cui Graecis auribus barbarum dederant quibus suae aetatis Firmi notiores erant. VALCK. — Mendosum Φέρμος tenuerat Gronov. S. — Attica civi patrium [imo, proprium] nomen Φέρμος rediit, quale Φορμίων et Φέρμος Pausaniae lib. V. 27. Namque Φέρμος, nec doctis latuit, latinae civitatis est. WESS.

8. πυνθάνονται παρὰ πυρσῶν) Aldinum Persῶν optime H. Steph. in exilium egit; si qui insuper διὰ πυρσῶν maluerint, uti Arch., poterunt; nec tuto tamen. Quod ad ipsam Φρυγίας attinet rationem, de ea post Bonan. Vutcanii ad Auctor. Περὶ Κότμου p. 207. et Stanleii in Aeschyli Agam. vs. 1. diligentem curam nihil adiungo, nihil etiam de speculatoribus, ἡμεροδρομοῖς, iterum iterumque memorandis c. 192. et 219., quippe dexterrime a Turnebo Advers. XXVII. 7. et Dukero ad Livii lib. XXXI. 24. illustratis. WESS. — Genuinum est παρὰ πυρσῶν, et Vallae lectum: περὶ Περσῶν, et διὰ πυρσῶν, sunt a correctoribus. Eximie quidem usurpatur παρὰ ἐπὶ τῶν ἰμψύχων: Homerus tamen etiam scribit Παρὶ νῶν ἀνιόντες, Il. ξ. vs. 28. Vulgo verbia μαθῆν, πνέσθαι, ἀκούειν, similibusque succedit παρὰ, iuncta tamen ἰμψύχοις. Ἐπὶ ἀψύχῳ posuit Antiphon pag. 142. 12., αὐτῷ ἐξουσία ἢ σαφῶς εἰδέναι παρὰ τῆς θανάτου. Sicut Soph. habet πομπῶσι, pro διὰ πομπῶν, Antig. vs. 170, sic Herod. IX. cap. 3. πυρσῶσι - - ἰδόναι βασιλῆϊ θυλάριον. In bello Graeci quoque πυρσῶσι utebantur sive φιλῶσι seu πτελέσσι: saepe meminerunt Tactici. Περὶ πυρσῶν qui egerint ubi indicantur a Leopardo Emend. V. c. xi., eadem emendatur operā Suidas, in quo tum legebatur περὶ Περσῶν, quae hic apud Herodot. est Aldina lectio. VALCK. — Παρὰ πυρσῶν.

ab ignibus, ex ignibus cognoverunt, quasi dicas, ab illis edocti. S.

CAP. CLXXXIII. 8. τὸ δὲ ἔρμα σφί καταγῆσται etc.) Scribi Cl. de Pauw voluit. ἐκ τοῦ δὲ ἔρμα: quod si schedae iuberent, ferri posset. [Si ἐξ adiectum voluisset Herodotus, non ἐκ τοῦ δὲ scripturus fuerat, sed ἐκ τοῦ ἔρμα.] Sed καταγῆσθαι his in Musis idem nonnunquam ac monstrare aut praecundo indicare, sicuti lib. II. 49. et 56. VI. 135. Est certe prior ista divinatio multo tolerabilior, quam quidem sequens: τὸ δὲ ἔρμα σφί καταγῆσται ἐὼν ἐν πόρῳ μάλιστα πάντων κύριον: sed saxea pila illis viam monstrabat, existens omnium in traiectu praecipua: ubi miror, pilam, de qua prius, huc advocari; saxum, quod intenditur, negligi: taceo, πάντων κύριον saxum incommode dici, et mutationem nimiam minimeque videri necessariam. WESS. — Videtur (ut commodè Larcherus observavit) saxum illud parum ac fere nihil super aquam eminuisse: quo magis necesse fuit, ut et indicaretur illud Persis ab homine locorum gnaro, et ut columna in illo erigeretur, quia de periculo monerentur navium gubernatores; quo spectat quod paullo ante dicebat Scriptor (lin. 5 seq.) ὥς σφί τὸ ἐμποδὼν ἐγγόνει καθαρὸν. S.

11. μίραξυ Καρθαναίης) Arch. Καρθαναίης urbis nomen vulgatius edit, in ea tamen scriptura non perseverans cap. 188. Ephorus, Strabo, et Plinius ex Harduini correctione, paria Herodoto faciunt. Videndus Steph. Byz. et Holstenius ibi. WESS.

CAP. CLXXXIV. 5. τὸν μὲν ἀρχαῖον ἐκείνων etc.) Sermonis hanc stribiliginem viderunt docti viri. Si existeret ὁ μὲν ἀρχαῖος ἐκείνων, et reliqua ad eum modum nominandi casu, quae Pavii opinio, lenius utique oratio volveretur. Namque ex praecedente εὐρίσκω pendere, quae nunc sunt, equidem haud crediderim. Ἀρχαῖον autem ἐθνῶν ὄμιλον multitudinem adpellat, quam Xerxes tota Asia excitatam secum trahebat. WESS. — Nulla hic sermonis stribligo: recte atque ordine omnia procedunt. Accusativi illi, qui doctos turbaverunt viros, utique a verbo εὐρίσκω pendent, quod ē superiori formula, ὥς ἐγὼ συμβαλλόμενος εὐρίσκω, hic veluti repetitum intelligitur, eadem fere ratione de qua in Adnot. ad I. 58, 7. et passim alibi monui. Quò verò

clarius patent orationis gressus, commodius fortasse tolleretur levis illa distinctio, quam inter ὄμιλον et ἰόντα intersetui. Immo vero, quod pro ἰόντα ὄμιλον, quod olim vulgabatur, cum nostro cod. F. ὄμιλον ἰόντα edidi, videbatur quidem ea ratione paulo lenius faciliusque fluere oratio: sed nunc maxime recorder, amare Nostrum eiusmodi traiectionem verborum qualem hic alii praeferunt codices; adeoque ἰόντα ὄμιλον restitutum velim auctori. S.

[8. ἐπιβάτεον) De propugnatoribus sive militibus classariis sigillatim poni hoc verbum ad c. 96, 1. recte a Wess. monitum est, atque eodem modo hic intelligendum id verbum. Qui vero mox (lin. 9 seq.) nominantur *ducenti* ἐπιχώριοι ἐπιβάται, non debebunt, puto, *propugnatores* et *armati* milites intelligi, sed *nautae* et *remiges*. In quaque triremium Atticarum ad Salaminem, teste Plutarcho, (in Themist. p. 119. B.) nonnisi octodecim propugnatores erant, in quibus quatuor sagittarii, reliqui graviter armati. (Conf. Potter Archaeol. Graec. lib. III. c. 18.) In Persicis navibus soli illi triginta, quos modo dicebat Noster, propugnatores fuisse videntur; licet reliquos etiam ducentos deinde c. 185, 15. et 186, 5. in universo τῶν μαχημῶν ἀνδρῶν numero comprehendat Scriptor. S.]

13. προσθήσω δ' ἔτι τούτῳ) Sic recte scribitur in marg. Steph. ut infra hoc cap. προσθήσω δ' ἔτι τούτοις --- πλῆθος ποιήσας διαμυρίους ἀνδρας. Nostro loco ποιήσας (intermedia paulo forsitan aliter scripta dabunt Codd.) ἀν' ὁγδώκοντα ἀνδρας ἐνεῖναι, ponens in earum singulis fuisse viros octoginta. Ποιῆσαι, pro τίθειναι, ponere, fingere, [sumere,] similiter adhibetur Demostheni c. Leptin. p. 279, 36., εἰς τῶν ξένων ἀτιδεῖς, δέκα θήσω --- καὶ μὴν τῶν γε πολιτῶν οὐκ εἰσι πέντε ἢ 30 οὐκοῦν ἀμφοτέρων ἐκκαίδεκα ποιήσωμεν αὐτοὺς εἴκοσι: ponamus illos esse viginti. Faciamus, quod est in scripto Codice, dederat, opinor, Cicero, ubi vulgatur facinus, de Nat. Deor. I. c. 30. Age et his vocabulis esse Deos faciamus, quibus a nobis nominantur; id est fingamus. Cicero ad Fam. I. Ep. 12. Eum te esse finge qui sum ego. Fac occurrit frequentius. Tusc. III. 18. fac sane esse summum bonum non dolere. καὶ δὴ Graecis adhibentur in eundem usum: Eurip. Med. 386., Καὶ δὴ τεθῆσσι: τίς με δίζηται πόλις; sed sint sane mortui. Helenae vs. 465. Καὶ δὴ παρῆκιν: Fac sane eum con-

cessisse. In animosa Xenophontis Imperatoris oratione Ἀναβ. V. p. 214, 21. Ποιῶ δ' ὑμᾶς (scrib. ποιῶ δὴ ὑμᾶς) ἐξαπατηθέντας -- ὑπ' ἡμοῦ ἦκιν εἰς Φᾶσιν· καὶ δὴ καὶ ἀποβαίνομεν εἰς τὴν χώραν. Herod. infra, c. 186., καὶ δὴ σφίτας ποιῶ ἴσους ἐκείνοις εἶναι. VALCK.

26. πλῆθος συντιθέμενον) Nihil hoc verius esse, praemissa declarant. Certissimum praeterea [lin. 28.] καὶ δὲ καὶ ex computatione, quam καὶ δεκάδες δύο manifesto violant, praecedente: ad calculos qui sederit, haud dubitabit. WESS. — Colligitur sane universa ista summa 2317610 ex summis particularibus ante positis. Conficiunt enim

1207 M 200 (lin. 3 seqq. huius cap.)	241400
1207 M 30 (lin. 8 seqq.)	36210
3000 M 80 (lin. 13 seqq.)	240000

Unde prodit summa copiarum navalium (lin. 18 seqq.)	517610
His accedunt pedites (lin. 21. coll. c. 60.)	1700000
equites (lin. 22. coll. c. 87.)	80000
camelis et curribus vecti (ibid.)	20000

Unde prodit copiarum ex Asia transductarum summa, quae hic subducitur 2317610

Iam his porro accedunt navales copiae ex Thracia et vicinis insulis, 120 M 200 (cap. 185, 1 seqq.)	24000
et terrestres copiae ex eisdem regionibus (c. 185, 7 seqq.)	300000

Unde hominum armatorum (in quorum quidem numero etiam remiges comprehenduntur) prodit summa (cap. 185, 55.) 2641610

Qui numerus duplicatus dat hominum summam 5283220 cap. 186. memoratam. Conf. c. 103, 19 seq. ibique notata. S.

CAP. CLXXXV. 3. δόκησιν δὲ δεῖ λέγειν) Ingratissima vocum est δὲ δὴ δεῖ copulatio atque adhaesio, soli accepta Med. ferenda: nam Pass. δὴ, scriptionis lapsu, ex δεῖ, (uti saepius haec permutantur) venit. Prudenter Lichas Sophocleus, ταυτὸ δ' οὐχὶ γίνεται δόκησιν εἰπεῖν, καὶ ἀκακιστῶσαι λέγων, Trachin. vs. 432. WESS.

7. δισμύριοι) Hactenus in numeris constans duravit consensio. Nunc τρισμύριοι Arch. turbant, et catalogum nimium adaugent. Si in singulis enim navibus duceni nautae, sicuti supra finivit, centum viginti naves dabunt viginti quatuor millia, reliquorum Codicum conspiratione bene firma; adde, quamquam non adparet in his fuisse navibus, adde tamen singulis triginta propugnatores, haud illi aequabunt decem millia, quibus numeri instruuntur atque augentur. An ergo pro centum viginti navibus paullo ante numerandum censuit scriba Arch. ἑβδομήκοντα καὶ ἑκατὸν, centum et septuaginta? Nihil quidem isthic mutat, et eo tamen navium e numero triginta quatuor illa millia supputando procedunt. Indidem in consummatis, quas mox dabit, copiarum omnium rationibus incrementa denum millium, summatimque 5303220. Quo ille quidem modo secum ferme consentit, nec efficit, ne nihil in catalogo difficultatis insideat. Choenicum certe post pauca enumeratio et medimnorum hac Arch. auctione non adiuvatur. WESS.

9. Βρύγοι) Iidem lib. VI. 45., ubi docte Valckenarius. Φρύγοι Strabon. VII. p. 502. de sententia Casauboni Βρύγοι fuerunt. Appianus Bel. Civ. II. [cap. 39.] p. 743. eosdem Φρύγας ἐκ Φρυγῶν ἐπανελθόντας dicit. Vid. supra cap. 73. WESS. — Apud Appian. Βρίγας nobis dedere meliores libri. S.

CAP. CLXXXVII. 8. προδοῦναι τὰ πύθρα τῶν ποταμῶν ἐν τῷ) Vallam, perperam ista vertentem, egregia G. Budaei de Asse p. 139. humanitas in viam revocavit. Quod Th. habet Magister ποταμῶν ἔστιν ὧν, Pass. stabilit, et manus Herodoteae videbatur Cl. Oudendorpio, speciose magis quam vere: in Thucydid. III. 92. aliisque ea formula. WESS. — Varia lectio duplex est in marg. Ed. Steph. ἔστι τῶν, et ἔστι ὧν. Ubi Thomas Magist. in Προδόνειν, citans Herodotea, habet ἔστιν ὧν, hoc quin ab Herodoti manu sit vix dubitat Oudendorpius: doctissimo viro placuit, quod nepe legerat apud scriptores Atticos, restituendum Aeliano de Nat. An. XVII. c. 19. pro (ὀπρίθων) ἔστιν ὧς. Hic illud ut legitimum crederemus, primum monstrandum erat, hunc etiam Herodoteum fuisse scribendi morem; deinde, hac illud in sede convenire. Sed, nisi valde fallor, neutrum

poterit ostendi: ex aliis multa sunt ad manum; nihil huius generis ex *Herodoto*; sed fieri facile potest, ut hac in parte fallar. Verum illud contendo, neque ἰνίων, neque ἔστιν ὦν, hic congruere. Graece dicitur, ἔνιοι τῶν ποταμῶν, non item οἱ ποταμοὶ ἔνιοι. *Herodotum* ego scripsisse puto, προδοῦναι τὰ ἕκτρα τῶν ποταμῶν: effatum illud generale limitatum ab eruditulo lectore, adiecta voce ἰνίων vel ἔστιν ὦν. Recte *Thomas* προδοῦναι hic interpretatur ἐνδοῦναι καταπολέμεν τῷ στρατοπέδῳ. Significatur vel flumina defecisse; vel destituisse, si nempe repetas e vicinia τοσαύτας μνῆδας: hac potestate activa verbum usurparunt *Aristophanes*, *Xenophon*, *Demosthenes*, aliique. VALCK. — Vide *Var. Lect.* nec fere dubitabis puto de veritate scripturae ἔστι τῶν: cuius formulae in locum, Ionibus propriae, alii ἔστιν ὦν, alii magis etiam communem ἰνίων substituerunt. S.

10-14. αὶ χοίνικα πρῶν ἕκαστος etc.) Detegendus calculi error est, a *Budaeo* et *Io. Laurenbergio* Otii Sorani p. 5. perspectus. Si choenices quadraginta octo medimnum, quod *Pollux*, *Harpocration*, atque hoc de grege alii asseverant, absolverint, patet medimnum tritici in milites XLVIII. erogari quot diebus solitum: ex quo, initis ex medimnorum hic signatorum numero rationibus, colligere licet, militum, in exercitu *Xerxis* merentium, 5296320. fuisse capita; atqui recensentur duntaxat 5283220; superant ergo choenices numerum hominum tredecim millibus et centum. Fac fuisse, quorsum schedae *Arch.* nos trahunt, omnem militantium ad 5303220 turbam, deerit diurnum sex millibus et nongentis militibus dimensum: nam, quae minime fallax *Cl. Askew* adnotatio, tot choenices ad eam summam desiderantur. Liqueat calculi error; ubi commissus, non item. WESS. — Videtur ipse *Herodotus* in subducendis calculis leviter errasse. Quod si pro singulis hominibus in singulos dies choenix requirebatur, qui est quadragesima octava pars medimni; requirebantur pro 5283220 hominibus quotidie medimni 110067 cum 4 choenicibus; ut subiectum schema ostendit:

$$\begin{array}{r} 5283220 \overline{) 48.} \\ 4 \quad 340 \overline{) 110067} \\ (4 \end{array}$$

Iam quum loco numeri 67 numerum 340 ponat Scriptor, manifestum fit, puto, oblitum illum esse postremum numerum 340, uti par erat, per 48 dividere. S.

CAP. CLXXXVIII. 6. πρόσροσαι ὀρμὸντο ἐς πόντον) Loci sententiam Portus bene vestigavit. Πρόρροσαι naves, quarum prorae ponto obversae erant, cum reliquae stationem ad littus haberent. Homeri versus Iliad. Ε'. 34 seq. habent simile quidpiam, nec prorsus tamen, naves certo ordine subductas describentes. Multa ibi Eustathius. Eleganter Agathocles Babylonius, καὶ οἱ Κυζικηνοὶ ἰξορμήσαντες ἐπ' αὐτὸν (Pytharchum tyrannum) ἰβονδρόμουν, πρόσροσαι φερόμενοι ἐπὶ τὸν κίνδυνον: summo impetu, sive, obversis, qualis arietum pugna, frontibus, in Athen. lib. I. p. 30. A. WESS. — De isto vocabulo, cuius propria vis minimo in liquido est, iam supra ad IV. 152, 17. disputavi. Illud quidem perspicuum videtur, non satis esse quod naves πρόσροσαι Wess. cum Porto intelligit quarum prorae ponto obversae erant: nam et, quae proxime terram stabant, perinde ponto obversam proram habebant. (conf. ad VI. 115, 2. notata.) Nec Suidae interpretatio (Πρόρροσαι ἄλλη ἐπ' ἄλλη) satis facere videtur. Quod si enim nihil aliud significaret id vocabulum, satis fuerat quod paulo ante planissimis verbis scripsit Herodotus, ἄλλαι ἐπ' ἑκείνης. Quare mihi probabilissima illa ratio visa est, qua πρόσροσαι νῆας apud Homerum veteres Critici κλιμακῆδὸν locatas interpretantur; quod gallice par échelons diceret, latine equidem in quincuncem locatas reddidi, sed id ita intelligens, ut de octo seriebus sive ordinibus, quos memorat Scriptor, quilibet ordo anterior una navi minor sive brevior esset quam consequens ordo, utque adeo veluti trianguli aequilateri (nunc quidem truncati) formam referret universa classis. Videndumque ne simili quadam ratione, qui apud Athen. lib. I. p. 30. dicuntur πρόσροσαι impetum fecisse in hostem, intelligendi sint facto cuneo irrupisse. His ita perscriptis, nunc demum animadverto, eandem in sententiam vocab. πρόσροσαι a Reiskio esse expositum. „Πρόρροσαι, ait, dicuntur res omnes seriatim et per gradus porrectae et procedentes, ita ut, quo magis procedatur in altum eo res magis introrsum recedat, et quasi minuatur, ut sunt gradus scalarum ad plani inclinati modum positarum.“ S.

8. τῆς θαλάσσης ζέσεως) Longini κακόττομον elegantissimae dictionis tantum modo in repetitis toties sibilantibus est literis, quas alii ad aestuantis stridorem maris aptissimas putarent: namque, uti Latinis *fervere mare*, *fervor maris*, ita κύματα Gregor. Naz. Stel. I. p. 55. b. ἐπὶ πολὺ μιστωροθίντα καὶ ἀναξίζοντα: et Liban. T. II. p. 516. c. ἐν ζέοντι τῷ κλύδωνι, parili translationis figura. Ventus ex septemtrione et Hellesponto flans, proptereaquē *Hellespontias* dictus [lin. 10.] Atticae regioni marisque Aegaei insulis gravis et damnosus accidebat, *Aristotele* Problem. XXVI. 67. p. 198. ed. Sylb. docente. Iucunda sunt *Aristidis* in tempestatis ἐκφράσει ad *Arginusas*, ἄρτι μὲν --- ὠδινεν ἡ θάλασσα, καὶ κατέβαινεν Ἑλλησποντίας λαμπρές, apud *Hermogenem* Form. Orat. I. 5. p. 280. WESS.

[15. ὅσας δὲ τῶν νεῶν μεταρσίαις ἔλαβε] In hoc interpretando loco dormitans equidem, et vocab. μεταρσίαις pro ἐπικαρσίαις accipiens, obliquas in latinis nostris posui, pro eo quod recte *Cronov.* dederat, *quas naves ventus in alto nactus est*: pariterque iam olim *H. Stephanus*, quum *Valla* minus recte anteriores interpretatus esset, monuerat oportuisse altum tenentes. S.]

16. πρὸς Ἰπνοὺς καλεομένους) Adumbravit hinc sua *Strabo* lib. IX. p. 675. v. [p. 443. b. ed. Cas.] sed praeter alia, ὃ δ' ἐς Ἰπνοῦντα τόπον τραχὺν τῶν περὶ Πήλιον παρενεχθεῖς: ubi eam varietatem librariis inputandam monuit *Vir magnus*. Favet *Geographo* aliquantulum πρὸς Ἰπνοὺς *Vindob.*, neque omnino tamen. WESS. — Ἰπνοῦντα habet nupera *Strabonis* editio Lipsiensis, praeceuntibus nonnullis codicibus. S.

17. περὶ αὐτὴν τὴν Σηπιάδα) Ex *Cold.* decernendum, αὐτὴν scripserit, an ἀκτὴν, an ἄκρην τὴν Σηπιάδα: in quibus permutandis saepius errarunt librorum scriptores. Σηπιάδης ἀκτῆς meminit *Noster* c. 183. et 191. Aliis ἄκρα ἐν Μαγνησίᾳ dicitur Σηπιάς: vid. *Clar. Wess.* ad *Diod.* T. I. p. 413. [lib. XI. c. 12.] et *Cellar. Geogr. Ant.* T. I. p. 870. Hic narrata spectans *Clemens Alex. Strom.* VI. p. 753, 36. (οἱ ἀνέμοι) πνεύσαντες; inquit, ἐβρωμένως περὶ τὴν Σηπιάδα ἄκραν συνέτριβαν πᾶσαν τὴν παρασκευὴν τοῦ Περσικοῦ στόλου. Eadem observabantur *Straboni* IX. p. 675. c. d. ubi *Xerxis* στόλος partim dicitur ventis εἰς Ἰπνοῦντα τόπον τραχὺν τῶν περὶ Πήλιον παρενεχθεῖς: sic vocasse locum videtur *Strabo*: *Hero-*

dotus, quod *Casaub.* monuit, naves partim scribit delatas πρὸς Ἰαννοὺς καλούμενους τοὺς ἐν Πηλῷ. Pelii montis Ἰαννὰ apte dici potuerunt, instar similium, Ἰαννοῖς vel Ἰαννοῦς. VALCK.

19. ἦν τι τοῦ etc.) Dederat Scriptor accuratissimus: ἦν τι τὸ τοῦ χιμῶνος χρεῖμα ἀφόρητον: duae hic quoque literae sunt a vicinis absorptae, quas postulat sermonis genius. Contra χρεῖμα πολλὸν νεῶν et similia recte scripta leguntur in huius Ed. p. 319. n. 22. [VIII. 43, 18.] Sed p. 252, 87. [III. 109, 14.] πολλὸν τι χρεῖμα τῶν τέκνων: ut *Xenoph.* p. 23, 25. σφενδονητῶν πάμπολύ τι χρεῖμα. ἀπειρόν τι χρεῖμα νοσημάτων, *Dionys. Halic.* II. p. 249, 1. Hinc etiam diversum hoc in loco τὸ τοῦ χιμῶνος χρεῖμα, comparandum cum *Aristophaneis*: τὸ χρεῖμα τῶν νυκτῶν· τὸ χρεῖμα τῶν κόπων· τὸ χρ. τοῦ πλουτοῦτος. Ἀσκητικὸν τὸ χρεῖμα τοῦ νοσήματος. VALCK.

CAP. CLXXXIX. 4. τὸν Γαμβρὸν ἐπικούρου καλέσασθαι) Oraculo iussi, Boream intellexerunt Athenienses, qui κῆδος συνῆψε τοῖς Ἀθηναίοις, ἀρπάσας Ὠρεῖθυιαν Ἐρεχθίως, *Schol.* in *Soph. Antig.* 978. atque adeo generum *Erechthei*, *Erechthidarumque* affinem: *Suidas* videatur in *Γαμβρὸς*, qui in voc. Ἀφίται oraculo Deum iussisse scribit, ἀνέμω συγγενεῖ θύειν· εἶναι δὲ συγγενὴς λέγεται (ὁ Βορέας) διὰ τὴν Ὠρεῖθυιαν. Ubi dicitur *Themistocles Aristidi* T. III. p. 349. στησάμενος τὴν ναυμαχίαν κατιόντος τοῦ πνεύματος: *Schol. Ms.* οὕτω φησὶν ἔστησαν τὰς ναῦς, ὥστ' ἔχειν Βορέαν ὀπίσθεν, ἵνα προσβαλὼν τοῖς Πέρσαις ὀξείως ἐπίλθοι· τοῦτο δὲ φησὶν ἀπὸ τοῦ μύθου, ὅτι ὁ Βορέας ἐραστὴς ἐν (ᾧ) Ὠρεῖθυίας - -- συνέπραξε τοῖς Ἀθηναίοις· τούτου δὲ ὁ Ἡρόδοτος οὐ μέμνηται. Ob opem sibi latam Boreae sacellum ad *Ilissum* sacrarunt Athenienses iuxta *Herodotum*: [lin 16 seq.] neque tamen illud valde frequentatum aestimes e *Phaedro Platonis* p. 129. ubi ignorantem locum *Phaedro*, e quo puellam rapuerit Boreas, digito demonstrans *Socrates*, καὶ που τις, αἶτ, ἐστὶ βωμὸς αὐτόθι Βορέου. vid. *Meurs. Att.* II. c. 5. Secundum *Pausan.* II. p. 138. in monte *Sicyoniae* βωμὸς ἐστὶν ἀνέμων· et in foro *Coroneae*, lib. IX. p. 778. *Megalopolitae* apud eundem VIII. p. 673. θεῶν οὐδενὸς Βορέαν ὑστερον ἀγούσιν ἐς τιμὴν. VALCK.

6. κατὰ δὴ τὸ κῆδος τοῦτο) *Pausanias* hinc, Boream Atheniensibus διὰ τὸ κῆδος ἀμύναντα τῶν τριήρων τῶν βαρβαρικῶν ἀπολέσαι τὰς πολλὰς, prodidit lib. I. 19. p. 45. Proximum

ὡς Φάτις ὤρμηται [lin. 7.] relinquo. Quod si multitudinis numero Φάτις haberetur, alienum ὤρμηται haud foret, nunc secus. Vid. lib. V. 104. WESS.

14. οὐκ ἔχω εἶπαι) Cautè satis. Βορυσσῶν Atticorum, de quibus Cl. Alberti ad Hesychium in Voc., et doctissimi viri in Aelian. Var. XII. 61., alii diversiore perhibebant originem. Praeterea Delphis ex responso Apollinis Persicae classis damnum arcessebant in Clement. Alex. Strom. VI. p. 675. Ut autem post deinceps [lin. 16. pro ἀπειθόντες] ἀπειθόντος, nempe Εἰρξίω, pingatur, [aut ἀπειθόντων, scil. Βαρβάρων: quorum alterutrum Reiskius maluerat,] urgentem non video necessitatem. WESS.

CAP. CXC. 2. τετρακοσίων οὐκ ἐλάσσονας) De numero fractarum navium gemina Diodorus XI. 12. WESS.

8. χρύσια ἄφατα χρήματα) Ex his ἄφατα abesse dicitur Codice Med.; omissam mallem vocem χρύσια, paulo ante positam. Hic certe scribi potuit: ἀλλὰ τι ἄφατα καὶ χρήματα περιεβόλετο: tum aliarum rerum affatim tum nummorum sibi comparavit. καὶ χρήματα praebet Plutarchus T. II. p. 864. c. VALCK. — Unde καὶ ante χρήματα in Plutarchi codices (qui perpauci hodie supersunt) invectum sit nescio: illud video, Herodoteos omnes coniunctivam illam particulam ignorare. Χρήματα non modo pecunias dici, sed quaslibet res pretiosas, iam saepius in his Musis observavimus. Video etiam, apud eundem Plutarchum (paulo post) τὰ χρυσὰ χρήματα legi, nullā interiectā coniunctivā particulā. S.

10 seq. ἦν γὰρ τις καὶ τοῦτω (τοῦτον placet ex marg. Steph.) ἄχαρις συμφορὴ λυπιῦσα παιδοκτόνος. Haec si sic Latine legantur, ut convertenda censeo, namangebatur ob liberos dira quadam calamitate necatos; non ipse Aminocles haberi poterit παιδοκτόνος: qualem dum habuisse videtur, sumpsit hinc occasionem Plutarchus criminandi Herodotum, tanquam studiose quaerentem locum, ἐν ᾧ θήσεται τὴν Ἀμινωκλέους παιδοφονίαν: hanc indignatus immixtam narrationi p. 871. b. Lapsus in minutis Palmerius se obiecit Plutarcho; cui defensor venit Reiskius Anim. ad Gr. Auctor. T. II. p. 523. VALCK.

11. τοῦτον ἄχαρις συμφορὴ λυπιῦσα παιδοφόνος) Arbitror τοῦτον praestare. ἐλπεί τοὺς Ἕλληνας et μᾶλλον σφίσι ἐλπίει lib. IX. 49. Plutarchi Codices [apud quem quidem τοῦτω

legitur in plerisque editionibus,] eodem tendunt. [Qui τούτῳ huc invexerunt, ad verbum ἦν retulerant hunc dativum: rectius vero iuncta intelliguntur ἦν λυπεῖσθαι.] Quam autem vellem; ab his ille vellicandis manum abstinuisset: malignitatis profecto dum Herodotum proterve arcessit, eiusdem criminis culpam sustinet. Postulat-ne παιδοκτόνος eius συμφορὴν, ut Aminocles παιδοφόνος, sive, caedis liberorum, in reatu sit? Equidem, etsi dictio ex ambiguo aliquid offert, non opiner. Ἄχαρις συμφορὴ παιδοφόνος, ingratam calamitatem, liberos occidentem, unice exprimit; quae quidem Aminoclem, alioqui opum copia fortunatum, sed casu liberis orbum, contristabat. Confer vindicias Herodoto a Nob. Palmerio paratas, Exerc. in Gr. Auctor. p. 37. WESS. — Plutarchum Reiskius (loco a Valck. citato) contra Palmerium hactenus defendit, non ut malignitatis patrociniū suscipiat, qua Herodoti hac in re commemoranda consilium interpretatur Chaeronensis Polyhistor; sed ut contendat, recte illum interpretatum esse sententiam verbis istis Herodoti Ἄχαρις συμφορὴ παιδοφόνος, sive (ut apud Plut. legitur) παιδοκτόνους: „Ego quidem, ait, nullus dubito ex Herodoti „verbis hoc efficere, liberorum Aminoclis aliquem patris manibus, quacunque demum causa vel ratione, perisse.“ In quo quidem verissime iudicasse mihi videtur Lipsiensis ille olim praeceptor meus, Vir optimus doctissimusque. Quisquis citra praëiudicatam opinionem Nostri verba I. 41, 3. coll. cum I. 35, 2. et lin. 10 seq. item III. 50, 1 seq. coll. cum c. 52, 16. consideraverit, de veritate huius interpretationis nullus, puto, dubitabit. S.

CAP. CXCI. [7. ἐνθάδε τε ποιῶντες) De ista formula vide ad II. 119, 10. notata. S.]

7 seq. κατακίδοντες γόνους τῶ ἀνέμου οἱ Μάγοι) Nulla in schedis variatio. Qui morbosa haec putant, aut γονιήνους, praestigiis, aut χοῆνοι, libationibus, quamquam hacsitantes, uti Cl. Reiskius, illa reficiunt. Contra ea, nihil admodum novans, Cl. de Pauw, κατακίδοντες γόνους — — οἱ μάγοι, incantantes ventum cum praestigiatoribus, vertit, hoc uno anxius, quod magi ab incantatoribus distinguantur: fieri tamen potuisse, ut illi, inter Persas honoratiores, sub se γόνους, vilioris conditionis sacrificos, habuerint. Quod equidem, etsi auctoritate carens, non infitias ἰθοῖ opinatus, ne nihil dixisse videar;

καταϊδόντες γόησι idem esse ac γόοις, h. e. sacro quodam ululatu, unde ipsi γόητες nomen habent: huic sanè in magicis incantationibus sacrisque suis olim usus; sicuti ἐν τόμοις lib. II. 119. Non nescio, γόην alibi haud inveniri; quam tamen ex γόω formari potuisse, quis neget? Restaret καταϊδέν tertio nexum casui, nisi Portus id cum καταγελᾶν similis apud Herodotum structuræ conposuisset. Atque hoc si inprobetur, τοῦτο μὲν ἐν τῷ ἀσταφί κελθῶν. WESS. — Dativus τῷ ἀνέμῳ est ex Herodoteo more scribendi, neque debet adeo sollicitari. [Vide ad VII. 9, 5. notata.] Ingeniose Reiskius tentabat χοῆσι: sic dicerentur factis libaminibus incantantes ventum. Euripidis Iphigenia in Tauris vs. 1337. Ἀνολόλυξε, καὶ κατῆδε βάρβαρον Μέλιν, μαγύνου: ululatu barbarico magicos cantus (Seneca Med. 684.) occinebat: ita corrigo vulgatum μαγύνου, illinc alienum. Καταϊδέν, occinere, iuxta Budæum, Herodotus posuit pro incantare. Filiam mactatam putabat ad ventum sedandum Aeschylī Clytaemnestrā in Agam. vs. 1427. ἐκπῶδόν Θερμίων ἀημάτων, ut optime restituit Gul. Canterus. Apud Sicyonios sacerdos sacra faciebat, ἡμερούμενος τῶν πνευμάτων τὸ ἄγριον· καὶ δὴ καὶ Μηδείας, ὡς λέγουσιν, ἐκπῶδες ἐκπᾶδει; Pausan. II. [c. 12.] p. 138. VALCK. — Wesselingii coniecturam γόοις probat Schneider in Lexic. crit. De scriptura autem vocabuli tenendum, in edit. quidem Ald. et aliis γόησι cum iota subscripto pingi, incertum vero esse, utrum mæsti item libri iota hīc subscriptum aut ad latus positum agnoscant, an suo arbitratu primus Editor illud adiecerit. Nostra quidem membrana F. quæ plerumque alioquin; ubi opus est, iota ad latus scriptum habet, hīc illud ignorat. Itaque verum fortasse fuerit γόησι, quod et Pavius probavit, et nos cum Schæf. edidimus: nec vero hoc ego cum præstigiatoribus, sed per præstigiatores latine reddendum censeam. Fuerint autem forsā γόητες classis quædam Magorum. S.

10. ἐκόπασε) Nullum Longini ἐκόπασε in schedis patrocinium adipiscitur: Scholiastes præterea San-German. ἀνεμος ἐκόπασε hinc excerpit. Abydenus, τρίτη δὲ ἡμέρῃ ἐπεί τε ὦν ἐκόπασε tempestas eluvionis caussa, in Euseb. Pr. Evang. lib. V. 12. Et Aelian. apud Suidam voc. Ἐκτόπασεν: οἱ δὲ ἀνεμοὶ παραχρῆμα ἐκόπασαν καὶ τὸ κῆμα ἐστράφη: quo de genere alia I. Jac. Wetsten. ad Matth. c. XIV, 32. WESS.

Ibid. ἡ αὐτὸς ἐθέλων ἐκόπασε) *Aut sponte sua velut lassus conquivit ventus.* Tanquam ἄσιμον τὸ Κοπίσας (ἐκόπασε legisse videtur) καὶ ἰδιωτικὸν hic notavit Longinus π. Γψ. xliii, 2. Legitur in Ev. Matth. xiv. vs. 32. ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος, et alibi, apud Clar. Albertum ad Hesych. in voc. et Wetstenium. Reprehendendus idcirco Longinus illis videri poterit, qui in libris nostris sacris, ad populi captum sapientissime scriptis, voces tamen notatas nolunt ut ἰδιωτικὰς, quique, bonum Thomam Mag. supra modum nuper criminati, incogitanter Atticam verborum etiam venantur elegantiam, ubi sola rerum erat quaerenda praeque disciplinae magnificentia. VALCK.

CAP. CXCI. 9. ἐναυλόχον, Ποσειδάωνος σωτήρος etc.) Vallae Latina, Stationem habuere ad templum Neptuni cognomine Servatoris, servari non debuerant: quid enim hic de Neptuni ad Artemisium aede? Solum Σωτήρος Neptuni cognomen describitur. Itaque mutavi, ne prona sit erroris, quae et illustr. virum Dissert. VII. Us. et Praest. Num. p. 416. abstulit, occasio. WESS.

CAP. CXCI. 1 seq. ὡς ἐκάντατό τε ὁ ἄνεμος, καὶ τὸ κύμα ἔστρωτο) Eustath. in Od. γ'. p. 119, 38., Ἡρόδοτος εὐδίαν Φράζων φησὶν, ἐκάντατο (sic Ἐκόπασιν reddidit Hesych.) ἄνεμος, καὶ τ. κ. ἔστρω. His usus est inimitabilis A. Schultens ad Iobi xxx, 27. vid. St. Bergler in Alciph. p. 2. Docte A. Gellius Noct. Att. II. 30. Fluctus. --- simul ac ventus posuit, sternuntur et conflaccunt, et mox fluctus esse desinunt. κύματα οὐκ ἔτι εἰς κύματα, aequore nempe pacato. Stratum aequor attigit I. F. Gronov. Obs. III. c. 23. Tueri voluit vir clar. P. Burm. in Ovidii Her. XV. vs. 213. vulgata: Solve ratem; Venus, orta mari, mare praestat amanti: me iudice recte diceretur, mare praestet aequor; ut Metam. XI. 749. ventos arcet Aeolus egressu, praestatque nepotibus aequor; id est ἀκύμονα Πόντον τίθης νότρα, Eurip. Iph. in Taur. 1445. Sed in altero loco legendum, partim cum Slichtenhorstio: Venus, orta mari, mare sternet amanti: sic Epist. XIX. vs. 16. auso Venus ipsa favebit; sternet et aequoreas aequore nata vias. VALCK.

8. ἐπὶ τὸ κῶας ἔπλεον ἐς Αἶαν) Dum ad aureum vellus petendum Aeam navigabant: id enim semper notat in talibus ἐπὶ: ἐπὶ τὸ κῶας, ἐπὶ τὸ νότος πλεῖναι. Poëtis μῦθος: Theocrit.

XIII. 16. Ἄλλ', ὅτε τοι χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήτων Αἰσονίδας, εἰ δ' αὐτῶ ἀριστῆες συνέποντο. *Lecti iuvenes, Argivae robora pubis, Auratam optantes Colchis avertere pellem, Catullo Carm. LXIII. 5. Theocrito praeivit aliisque Homerus Od. α. 184. Πλέων - - Ἐς Τιμέσσην μετὰ χαλκόν: id est, ἐκείθεν ἀπάξων χαλκόν. In Theocriti Παιδικοῖς: βαῖν - - - πίδα (id est μετὰ) Κέρβερον. Apud Xenoph. Ἀναβ. VI. p. 220, 31., ἔνθα λέγεται Ἡρακλῆς ἐπὶ τὸν Κέρβερον κύνά καταβῆναι. Aristoph. Βατρ. vs. 111. ἦνί' ἦλθες ἐπὶ τὸν Κέρβερον. Meminit peninsulae Diodorus XIV. p. 666, 3., ὅπου Φασὶν Ἡρακλῆα τὸν ἐξ ἄδου Κέρβερον ἀνάγαγεῖν. Corrigitur Herodoto nostro tributus libellus de Vita Hom. p. 561, 36. [c. 17, 10.] ἐς δὲ τὴν Ἐρυθραίην τινὲς ἐπὶ ξύλον παρεσκευάζοντο πλεῖν: male vulgatum, nuper etiam Londini, ἐπὶ ξύλου. In his ἐπὶ cum ἐς ponuntur ut nostro loco, et semper apud accuratiores, solos ferme dignos, quorum phrasis cum Herodotea componatur: Thucyd. IV. c. 13. ἐπὶ ξύλα ἐς μηχανάς (ut ἐς τειχισμὸν, p. 406, 94.) παρέπεμψαν τῶν νῶν τινὰς ἐς Ἀσίην. Xenoph. Ἑλλ. V. p. 337, 2. πέμπουσιν - - ἄνδρας ἐς Πηγασαὶς ἐπὶ σῖτον: p. 260, 19. πέμψας τριήρεις ἐς Λακεδαιμόνα ἐπὶ χρήματα: paulo post legitur, ἔπεμψα χρήματα αἴζαντας. Aristoph. Ἑκκ. 814. Ἐπειτ' ἐχώρου ἐἰς ἀγορὰν ἐπ' ἄλφιστα. VALCK. — Notissimus et pervulgatus iste praepositionis ἐπὶ usus; quam quidem eodem modo, eadem etiam lineā ad quam ista tam late disputantur, positam habemus, ἐπ' ὕδωρ πεμφθέντα, aqum missum. S.*

10. ἐπὶ τούτου δὲ τῷ χώρῳ ὄνομα γέγονε Ἀφείται) Sexcenties talem Scriptoris dictionem vidimus, monuitque vir Celeb. lib. IV. 45. Quo magis miror Medic. silentium, nī tamen excerpentis oculi aberrarunt, ἐπὶ, huic debitum loco, sequentibus, ubi omnes alii ἐν τούτῳ, tribuentes. Fieri id potuit. Ego Codicibus non reluctor, *Aphetas*que praetereo, notissimas Apollonii Rh. lib. I. 591. Strabonis, aliorumque explicationibus. WESS. — De ἐπὶ τούτου vide Var. Lect. S.

CAP. CXCIV. 4. ἔπεισον ἐς τοὺς προλεμένους) Elegi simplex verbum. Ἐπιπίπτειν vim plerumque, quae hic nulla, ingruentium inquit, c. 189. et 210. [Sed peraptum huic loco ἐπέπεισον.] Visum quoque [lin. 6.] verius Θασμασίον nomen, aliquid barbarici olens, cum ex interiore Graecia Θασμασίον titulus descendat. WESS.

8. βασιλεῖων δικαστῶν) Vide supra, lib. III. 14, 31. Ὅτι, [ante ὁ Σανδώκης.] Codicum de sententia inprobum, Gronovio consentiens eieci: neque displicuit [lin. 10.] λογισόμενος. Restitutum autem fuit εὐρέ οι, ad nexum sermonis opportunum, atque ob εὐρών δι pro Scriptoris adsuetudine necessarium, tum quoque ex Persicae huius clementiae declaratione lib. I. cap. 137. WESS.

10. λογισόμενος ὁ Δαρεῖος πλὴν ἀγαθὰ) Revocarem antiquam lectionem. Reputans, ἀναλογισόμενος ὁ Δαρεῖος, [at in simplex λογισ. consentiunt probatissimi quique libri,] εὐρέ οι πλὴν ἀγαθὰ τῶν ἀμαρτημάτων πεποιημένα ἐς οἶκον τὸν βασιλεῖον. Antiquae videlicet Persarum legi Darius libenter obsecundavit; de qua, laudata I. 137., quaedam notata sunt in lib. VI. c. 30. sed praeter Brissonium citari debebat Des. Heraldus Advers. I. cap. 9. Horum non recordatus Iac. Gronov. in Addendis ad Notas suas in p. 57, 12. Haec, ait, lex quidem fuit, sed quando observata? Mox [lin. 12 seq.] intellexisse dicitur Darius, ὡς ταχύτερᾳ ἢ σοφώτερᾳ ἐργασμένος εἶναι: sic enim omnino legendum, reiecta lectione Flor. [Vide Var. Lect.] Paulo post [lin. 16.] commode mihi Vir doctus emendasse videtur, ἔμελλε εὐ τὸ δεύτερον διαφυγὼν περιέσσεσθαι: et, ὡς γὰρ σφραγῖς εἶδον προσπλέοντας οἱ Ἕλληνες. VALCK. — Ad διαφυγὼν ἔσσεσθαι caute Reiskius adnotaverat: „Forte περιέσσεσθαι.“ Speciosa utique coniectura, quam miror ne ullius quidem msti codicis auctoritate firmatam reperiri. Praeterita quidem verborum tempora frequenter per periphrasin effert Noster: quo de more ad I. 37, 7. post Wesselingium nonnihil disputavimus. Futuri temporis periphrasin, qualem hic habemus, [lin. 16.] διαφυγὼν ἔσσεσθαι pro διαφεύξειν non memini alibi mihi observatam. S.

17. προσπλέοντας) Nescio cur προσπλέοντας, semper in offensione et clade, etiam c. 210., obvium, obtruserint? Quod boni commatis schedae liberaliter donant, Pavius, Reiskius, aliiq. iure laudarunt. WESS.

CAP. CXCVI. [4 seq. ἰσβεβληκῶς ἢν τριταῖος) δεύτερῳ, τριταῖος, plerumque altero, tertio die a profectione, significat: cui significatui hic non esse locus videtur. Potest vero τριταῖος perinde et tertio die ante, et tertio die post, significare: et mihi quidem adiectum verbum in

plusquamperfecto tempore (*ισβεβληκώς ἦν*) priorem notionem hic indicare visum erat. S.]

9. 'Ονόχωνος) Tzetzae in Lycophr. vs. 1424. 'Ονόχων, commentanti de Ilisso et Maeandro, a Xerxis exercitu potando exsiccatis, et Herodoti quidem fide, quae alios in amnes c. 42. et 109. dicta fuerunt. Οὐκ ἀπέχρησε τῇ στρατῇ [lin. 10.] non turbo, quantumvis ἀντίχρησι tali in re cap. 127. et 187. Geminum ferme cap. 43., οὐδ' ἀπέχρησε τῇ στρατῇ - - - πτόμενος. Quod enim hic accessit τὸ βίβρον, ex tacito παρά pendere, doctrina Porti est. Adi Abreschium Dil. Thucydid. p. 127. WESS. — Conf. ad VII. 43, 3. notata. S.

CAP. CXC VII. 4. 'Αφυστίου Διός) Suum Iupiter recuperabit Αφυστίου nomen, indicatum in Diss. Herod. Wess: p. 123. VALCK.

Ibid. Αφυστίου Διός) Habet suum sibi cognomentum Iupiter, ab Holstenio dudum laudatum. Αφύστιον Iovem in Phrixi Hellesque fabula Critici Apoll. Rh. II. 655. et Pausanias Attic. cap. 24. (ubi Kühnius bene) norunt; Bacchum Αφύστιον Etymologus. Mox [lin. 5.] μετίπειτα δέ, in his libris rarius, neque nullius tamen usus, accipi pro bono poterit. WESS. — Vide Var. Lect. et conf. VII. 8, 8. S.

7 seqq. δς δὲ ἢ τοῦ γένος τ. πρεσβύτ. etc.) Primum, quod sequitur τοῦτον, in τοῦτον leniter flectendum censeo: τοῦτον ἐπιτάξαντες ἔργασθαι Verbo ἐπιτάξαι, sicut verbo καλεῖσαι, quartus etiam casus adiungitur infinitivo sequente. [τοῦτοφ meliores libri dedere.] Deinde, ut locus detur istis, Αἵτον δὲ καλεῖται τὸ πρυτανήιον οἱ Ἀχαιοί, Herodotei non immemor moris, puto tamen praecedere debere mentionem λήτον: hanc ego vocem in ista sede libenter collocarem, quam nunc occupat vox πρυτανήιον, Herodotum hac ratione scripsisse iam olim suspicatus: δς δὲ ἢ τοῦ γένος τούτου πρεσβύτατος, τοῦτον ἐπιτάξαντες ἔργασθαι τοῦ λήτου αὐτοῖς φυλακὰς ἔχουσιν Αἵτον δὲ καλεῖται τὸ πρυτανήιον οἱ Ἀχαιοί. Quod esset populi, populicum, sive publicum, τὸ δημόσιον, pro diversa pronuntiatione vocis λαός, λαῶς, λῆός, dixerunt veteres, λαῖταρ λῆτον λῆτον λῆτον et λῆτον. Horum primum suis in libris saepius invenisse Grammaticos, Hesychiana monstrant, quae Küsterus et Eruditiss. noster Cas. Ruhnken. Epist. Crit. I. p. 54., redintegrarunt: Λαῖ-

τον, τὸ ἀρχεῖον Λαίρον, πρυτανεῖον Λαίρων, τῶν δημοσίων τόπων. Cetera Piersonus attigit ad Moer. Att. p. 252 seq. De Graeciae civitatum prytaneis luculenta est *Is. Casauboni* Dissertatio Animadv. in *Athen.* XV. c. 19. [Vide Animadv. in *Athenaeum* T. VIII. nuperae editionis p. 356 seq.] Inventiis *Casauboni* quaedam addiderunt alii. VALCK.

8. τοῦτῳ ἐπιτάξαντες) Pravum τούτου erat. Interpres *Apolonii Rh.* II. 655. in suam usque aetatem valuisse scribit, ἵνα τῶν Φεῖξου ἀπογόνων εἰσέναι εἰς τὸ πρυτανεῖον καὶ θύειν τῷ εἰρημένῳ Διὶ, h. e. Λαφυστίῳ, discrepans ab *Herodoto*, et de victima tacens, quam humanam fuisse viae duces *Xerxem* condocesfaciunt, adfirmatque *Plato* in *Minoë* p. 315. c. καὶ οἱ τοῦ Ἀθάμαντος ἔκγονοι, οἷας θυσίας θύουσιν Ἕλληνες ὄντες: namque victimas eum eiusmodi indicare, quae de crudelibus *Carthaginiensium* aris et inmolatis ibi *Saturno* liberis fuerunt praescripta, patefaciunt. WESS.

11. ὥστε τι πρὸς τούτοις) *Abbas Melotus*, *Reiskius*, *Abreschius* ὥς τ' ἔτι πρὸς τούτοις voces recte ordinant. Frequens πρὸς δ' ἔτι τούτοις in talibus est, lib. III. 65. IX. 110. Ὡς continuat narrationem τῶν κατηγορουμένων, cuius initium, ὡς Ἀθάμας, tum ὡς ἐκ θεοπροπίου, porro ὥς τ' ἔτι πρὸς τούτοις, et in sequentibus similiter. Jam ἐσελθόντες *Arch.*, [lin. 14.] loco ἐστίλλοντο, cum *Cl. Paviō* repudio. Illi, qui ultro in prytaneum se contra legem penetraverant, mactabantur; qui aufugerant, reversi in idem deducebantur inviti ad simile supplicium. Hoc docebant οἱ κατηγορούμενοι regem. WESS.

11 et seqq. ὥστε τι πρὸς τούτοις) Intelligere haec se negat, qui supra tentabat corrigere πρὸς δὲ τούτῳ, p. 20, 43. [I. 41, 9.] Hoc nusquam apud *Herodotum*: frequentissime legerat πρὸς τούτοις, praeterea, πρὸς τούτοις λέγουσι I. 65. πρὸς τε τούτοις [ibid. et cap.] 86. et 179. III. 45. et 142. etc. καὶ πρὸς ἔτι τούτοις III. 65. πρὸς τε τούτοις ἔτι I. 99. ἔτι πρὸς τούτοις etiam apud alios. Scripserat et hic *Herod.* ὥστε, [immo divisivis vocibus ὥς τε] ἔτι πρὸς τούτοις, (nempe ἔλεγον,) πολλοὶ ἤδη τῶν μελλόντων θύσεσθαι δέσαντες οἰχόντο etc. In proximis [lin. 14.] nimis diu haesit ἐστίλλοντο: sinceram, ut puto, lectionem nobis servavit *Arch.* lectam *Vallae*, ἣν ἀλίσκωνται ἐσελθόντες ἐς τὸ πρυτανεῖον: haec enim sic ex usu verbi ἀλίσκωσθαι coniungi debent; ut et sequen-

nia, [lin. 15.] ὡς δύναι τε ἐξηγέοντο στίμματα πᾶς πυκασθεῖς
totus infulis coopertus. Στεφάνοις πυκασθεῖς Euripidis est in
 Alc. 796. et vs. 832. κάρη στεφάνοις πυκασθεῖς. Κάρη στεφάνοις
 πυκασσάρας praebebat oraculum in Demosthen. Mid. p. 332.
 Theocr. II. 153. καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκά-
 εδον. Εἰκόνισμα κισσῶ καὶ στεφάνοισιν ἀμπυκασθὲν est in epi-
 gramm. Anthologiae ineditae Phalaeci. Phrisci filio quale
 datur hic nomen, Κυρίσσωρος, [lin. 17.] dederat et Apollon.
 Rhod. II. 1159. Genuino Κυρίσσωρος modulus reluctatur in
 versu. VALCK.

[15. Quod ista, στίμματα πᾶς πυκασθεῖς, vulgo cum Valla
 vertunt *toto corpore coronis* (aut *infulis*, ut Gronov.) *coopertus*;
 aut (ut Valck.) *totus infulis coopertus*; id per se qui-
 dem, et pro reliquo usu pervulgato vocabuli πᾶς, videri
 poterat recte habere: nec tamen satis adparet, cur *totus*
 aut *toto corpore* coronis aut infulis ornatus miser homo
 dicatur. Ad haec, quamvis frequenter a plurali numero ad
 singularem, et vicissim, transire amet Herodotus; tamen
 nimis asper et insolens iste videri transitus debet, ἢ ἀλί-
 σκωνται ἐσελθόντες, δύναι τε στίμματα πυκασθεῖς.
 Quod si vero πᾶς intelligimus πᾶς τις sive ἕκαστος, quilibet,
 quisquis caeteroquin sit, nulla exceptione, nullo discrimine,
 recte atque ordine procedet orationis structura. S.]

17. Κυρίσσωρος) Criticis Apollon. Rhod. II. 1125., ipsi-
 que Apollonio vs. 1159. Κυρίσσωρος, Straboni lib. XII. pag.
 820. [pag. 544 extr. ed. Cas.] Κύτωρος, sine ulla mendi
 suspicione, qua male a Palmerio Nostri lectio ibi premi-
 tur. Κύτωρος quoque Apollodoro I. 9, 1., ad quem Galeus. [at
 mssti quidem Apollodori Κυριάσσωρος praeferunt.] Ceterum
 Athamas, ut καθαρός regionis, arae fuit admotus, iam iam
 immolandus, at commodum liberatus a Cytissoro super-
 veniente, uti Herodotus; sive, sicuti in Sophoclis Atha-
 mante, ab Hercule, apud Interpretes Aristophanis Nub. vs.
 256. WESS.

CAP. CXCVIII. 6 seq. ἄβατα περικλήει) Mallem
 cum Reiskio ἄβατα, τὰ περικλήει. Scripsi ex schedis Μηλί-
 δα γῆν, quoniam ita superius et cap. 201., tum lib. VIII.
 31. In Stephan. Byz. Μηλίδς, ἡ χώρα. Sophocles Μηλίδα λίμναν
 dixit, Trachin. vs. 642. Iustae insuper Τρηχίνιαί πέτραι ex
 titulo Sophocleae fabulae, atque ob γῆν Τρηχινίαν cap. 199.
 et 201., aliaque. WESS.

9. Σπερχειός) Speciem Ionicam Σπερχήϊος praeferit, uti ἀνθραπήϊος, βασιλπήϊος, πρυτανήϊον, et similia, quae spreta non sunt, nec nunc sperni oportet. Σπερχειός passim, et Spercheos Latinis, significante ad Lucanum lib. VI. 567. Fr. Oudendorpio. WESS.

12 seq. Δύρας, τὸν μυθεύοντα βοηθόντα Ἡρακλέϊ καιομένῳ ἀναφανῆσαι) Ad λόγος ἐστὶ commodum μυθεύονται adponi potuit interpretamentum; quod mihi, verum videbitur etiam aliis, si plures dant Codices lectionem, quam dat margo Steph. τὸν βοηθόντα τῷ Ἡρακλέϊ καιομένῳ λόγος ἐστὶ ἀναφανῆσαι. Valla: quem fama est emersisse ad ferendam Herculi opem. Sic loqui solet Noster: III. 5. ἐν τῇ λόγος τὸν τυφῶ περὶ φθαι: c. 115. ἀπὸ τευ τὸ ἤλεκτρον φοιτᾷ λόγος ἐστὶ: VII. 129. τὴν Θεσσαλίην λόγος ἐστὶ τὸ παλαιὸν εἶναι λίμνην. In fabulosis, quae perpauca duntaxat attigit, λέγεται ponere solet Thucydides; quo historicorum principe mihi quidem minus digna videntur, quae prostant in fine p. 221. [lib. III. c. 88.] νομίζουσι δὲ etc. quo libenter referrem Scholion e MS. ad finem p. 219. relatum: τὰ ὠβελισμένα οὐδὲν τῶν ἱεργῶν ἔδοξε Θουκυδίδου εἶναι. Nostro loco Dyras fertur auxilio venisse Herculi καιομένῳ, in summo scilicet Oetae montis cacumine, cuius illinc ducta nomina suo more tractavit Hemsterh. in Lucian. p. 112. [Tim. c. 7.] Straboni IX. p. 655. c. [p. 428. ed. Cas.] memoratur Δύρας, ὃν φασὶν ἐπιχειρῆσαι τὴν Ἡρακλέους σβίσσαι πυρᾶν. VALCK. — Ista, τὸν μυθεύοντα etc. integra reliquissem, ni Codices Herodoteam obtulisent dictionem. Talis lib. III. 115. ἀπὸ τευ τὸ ἤλεκτρον φοιτᾷ λόγος ἐστὶ. Tales in Porti penu plures. Strabonem haec ob oculos lib. IX. p. 655. c. habuisse, Casaubonus docuit, WESS.

CAP. CXCIX. 5 seq. τοῦ δὲ οὖρεος - - ἐστὶ διασφαῖς) Hinc Strabo IX. p. 656. A. [p. 428. c.] πρὸς μεσημβρίαν τῆς Τραχίνος φασὶν Ἡρόδοτος εἶναι βαθεῖαν διασφαῖα: hinc illum sequentia quoque sumsisse monuit Casaub. Fluminis Μέλαιρος ex c. 198. meminit Eustath. in Dionys. vs. 414. Φοίνικος etiam Strabo ex cap. 200. VALCK.

CAP. CC. 5. ἀμαξιτός γὰρ μὴ μόνῃ δίδμηται) Non sane necessaria μὴ. Supra enim μόνῃ ἀμαξιτός c. 176. Sed in huiusmodi positionibus variatur. Illud autem δίδμηται, prima fronte in τέτμηται eruditi viri coniectura abibat,

quod in muniendis id viis usurpetur, et τετμημένοι sint ὁδοὶ lib. IV. 136. Recte vero abiecit. Ὅδον τὴν ἰδεῖμαν legimus lib. II. 124.; cui Lucani simile, *construens vias*, II. 673., et instructio viae publicae et pontium stratarumque Legis VI. Cod. Theod. de Itin. muniend. WESS.

8. κώμη τί ἐστὶ τῇ οὐνομα Ἀνθήλη κείται) In his verbis aut τὸ ἐστὶ aut τὸ κείται tollendum scribit Berkel. ad Steph. Byz. in Ἀνθήλη: et τὸ κείται omisit haec excitans Holsten. Prius e vicinis nasci potuit; si servant Codices, neutrum loco moverem. Herodoteum est κείται: lib IV. 184. ἀλέσι γὰρ σφι ἔστι Ἀγλαντες οὐνομα, ἐνὶ δὲ ἐκάστῳ αὐτῶν οὐνομα οὐδὲν κείται. VALCK.

10 seq. χωῖρες περὶ αὐτὴν ἐνός etc.) Concludit ex his Nob. Palmerius, Exercit. p. 36., nullam Herodoti aetate urbem hic Pylaeam, cuius Plutarch. T. II. p. 409. A. meminerit, fuisse; non sine veri specie, modo Plutarchus talem huic tractui urbem dederit, super qua re dubito. Opinor Ceterem Amphictyonidem non diversam a Pylaea esse. Δημητρὶ τῇ Πυλαίῃ τῇ τοῦτον οὐκ Πελασγῶν Ἀκρίσιος τὸν νηὸν ἰδεύματο, Callimachus Epigr. XLI., templi eius conditorem ostendens Acrisium. Eadem Ceres ab Erotiano in Πύλαι memoratur. WESS. — Circa vicum Anthelen spatiosus erat campus, in quo templum fuisse traditur Cereris Ἀμφικτυονίδος. Δημήτριος etiam ἱερὸν commemorat Strabo p. 656. c. [pag. 429. ed. Cas.] ἐν ᾧ κατὰ πᾶσαν Πυλαίαν θυσίαν ἐτίλουν οἱ Ἀμφικτυόνες. Ulpian. in Demosthen. pag. 43, 27. τὴν σύνοδον Πυλαίαν ἐκάλεον --- ἔθνον δὲ Δημήτρι οἱ Πυλαγόροι. Suspicio istius Cereris Πυλαίας templum intelligendum in Callim. Epigr. XLI. Δημήτρει τῇ Πυλαίῃ, τῇ τοῦτον οὐκ Πελασγῶν Ἀκρίσιος τὸν νηὸν ἰδεύματο: nam sic dictam Cererem liquet ex Erotiano: Πύλας Τόπος Θισσαλίας, ἐν ᾧ καὶ τὸ τῆς Πυλαίας Δημήτριος ἱερὸν ἱδρύται: quibus usus est in eam rem solis Io. Meursius Att. Lect. IV. c. 3. VALCK.

CAP. CCI. 9. φερόντων ἐπὶ ταύτης τῆς ἡπείρου) Specimen nimii laboris φερόντων τόπων ταύτης in coniectura docti viri est. Intelligi χωρίων aut τόπων adparet. Φέρειν ἐπὶ θαλάσσης aut θαλάσσαν, Φέρειν εἰς τὴν μεσόγειαν, de locis, quae ferunt et vergunt ad mare, aut mediterraneam regionem, saepe sese, uti lib. IV. 99. et seqq., offerunt. Sustuli incommodum τὸ, unde turbae. WESS. — Viras Herodoteo

adsuetos stylo turbare non debuerat τὸ articulus pleonastica illa sive elliptica ratione adiectus, de qua conf. ad IV. 99, 1 seq. notata. Nec enim iuncta intelligi debent *Φερόντων ἐπὶ ταύτης τῆς ἡπείρου*; (quemadmodum ne loco quidem a *Wess.* citato IV. 99, 9 seq. *Φέρουσαν ἐπὶ θαλάσσης* legitur, sed *ἐπὶ θαλάσσαν* in accusativo casu:) sed iunguntur πρὸς νότον *Φερόντων*, sicut paulo ante πρὸς βορρην ἔχόντων. Caeterum ista τὸ ἐπὶ ταύτης τῆς ἡπείρου non modo ad Graecos refertur, sed perinde etiam ad Persas, quos ait in hac continente (nempe, in Europa) quae inde a Trachine septemtrionem spectant, tenuisse. S.

CAP. CCII. 1 seqq. Ἔσαν δὲ οἷδε Ἑλλήνων etc.) Eosdem ubi Graeciae populos ex *Herodoto* recenset *Pausan.* X. [cap. 20.] pag. 845., ex singulis totidem ad Thermopylas venisse scribit, quot hic nostris in exemplaribus memorantur. Quod si tamen ad calculos sedeas, ex *Herodoto* summam tantum colligas hominum 5200.; ex *Pausania* vero 11200. Hic nempe suspicatur Locros Opuntios fuisse 6000. Δοκρὺς, ait, τοὺς ὑπὸ τῷ ὄρει τῇ Κνημίδι Ἡρόδοτος μὲν οὐχ ὑπὸνάζειν εἰς ἀριθμὸν, ἀλλ' ἀφικέσθαι σφᾶς ἀπὸ πασῶν Ἰφν τῶν πόλεων. *Herodoteum* est παντοκρατὴν. [cap. CCIII, 2.] Sed in hac recensione nonnihil est adiuvandus *Pausanias*: ista, prout vulgantur, ab illo scribi non potuerunt, παρεγένοντο δὲ καὶ Βοιωτῶν ἑπτακῆσιοι ἐν δὲ Θεσπείας καὶ Θηβῶν τετρακῆσιοι: populares, sed hostes acerrimi, non bene iunguntur Thespienses et Thebani; a Thebanis etiam perperam distinguuntur Boeoti. In plerasque civitates Boeotiae Thebani exercebant imperium, cui potentiores semper reluctabantur: una voce ἐν transposita, cum Nostro *Pausanias*, et secum ipse, redibit in gratiam: scripserat procul dubio: παρεγένοντο δὲ καὶ Βοιωτῶν, ἑπτακῆσιοι ἐν Θεσπείας, καὶ ἐν Θηβῶν τετρακῆσιοι. *Herodotus*: ἀπὸ δὲ Βοιωτῶν (παρῆσαν) Θεσπιῶν τε ἑπτακῆσιοι, καὶ Θηβαίων τετρακῆσιοι. Reliquis stationem descendentibus, cum Lacedaemoniis (iuxta *Herod.* cap. 222.) soli manserunt Thespienses et Thebani, hi quidem coacti, Θεσπιεῖς δὲ ἰκόντες μάλιστα. Secundum *Diodor.* XI. cap. 9. Leonidas Θεσπιεῖς μόνους παρακατέσχε. Eiusdem *Diodori* XI. cap. 4., si rite exigatur, numerus Graecorum in universum, qui cum *Leonida* ad tutandum introitum Graeciae narrantur profecti, non multum discrepat ab *Herodoteo*;

vicinos ille Locrenses illuc venisse statuit mille; totidemque Melienses; Μηλίων enim nomen τῷ Μηλησίων substituendum cum *Wess.* Ceterum quae laus ab aliis constanter tribuitur *Thespiensibus*, illam dat libertatis amantissimis Plataeënsibus *Auctor* orat. c. Neaer. inter *Demotheneas* pag. 740. Μόνοι τῶν ἄλλων Βοιωτῶν --- μετὰ Λακιδαιμονίων καὶ Λεωνίδου ἐν Θερμοπύλαις παραταξάμενοι τῷ βαρβάρῳ ἐπιόντι συναπώλοντο. Mihi potius Athenienses videntur et Themistoclem sequuti Plataeënses, quam Leonidam et Lacedaemonios. VALCK.

3 seqq. καὶ Μαντινίων χίλιοι etc.) Laudem auferunt veteres schedae. Accedit *Pausanias* manifestò lib. XI. 20., eundem Graecorum numerum hinc repetens, imprudenter tamen e *Thespiensibus* et *Thebanis* cccc. arcessens, cum illi *Boeotis* 1000. accesserint. *Herodotum* praeterea ait, Locros *Epicnemidios* in catalogum nominatim non addidisse, sed ἀπὸ πασῶν πόλεων Locros venisse, Nostri παντοκρατῆ [CAP. CCIII. 2.] explicans: venisse vero, si quid suspicioni detur, ad sex capitum millia; cuius coniectionis causam subdit, me iudice, vagam et incertam; sequeretur sanè, Locros ista ad *Thermopylas* excursionem conglobatam Graecorum multitudinem longe exsuperasse. *Diodorus* non plus mille annumerat lib. XI. 4., *Strabo* μετ' ὀλίγων ait τῶν ἑμμέρων τοῖς τόποις Leonidam has fauces defendisse, lib. IX. pag. 656. B. WESS.

CAP. CCIII. 9. εἶναι δὲ θνητὸν οὐδένα) Frequenter a numero singulari transeunt ad pluralem; hic tamen eum *Koenio* legendum puto, θνητῶν οὐδένα, ob sequentia, τοῖσι δὲ μεγίστοις αὐτίων μέγιστα. *Euripides* in *Antiopa*: τῶν πολλῶν βροτῶν Δεῖ τοὺς μὲν εἶναι δυστυχεῖς, τοὺς δ' εὐτυχεῖς. Fortunatorum ullum aut esse aut futurum negat *Herodot.* [lin. 10.] τῷ κακὸν ἐξ ἀρχῆς γινόμενον οὐ συνμίχθη. *Euripidis* ex *Aeolo* sententia nobilis perplacuit Philosophis et *Platoni*: Οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς ἰσθλᾶ καὶ κακᾶ, Ἄλλ' ἔστι τις σύγκρασις, ὥστ' ἔχειν καλῶς. Alterum enim ex altero, sicuti *Plato* ait, verticibus inter se contrariis deligatum est; sustuleris unum, abstuleris utrumque, *A. Gellius* ex *Chrysippo*, Noct. Att. VI. c. 1. quod ex *Epitome Lactantii* p. 57., suppleri poterit et corrigi. VALCK.

CAP. CCIV. 8. In *Leonidae* stemmate nihil adeo *Herodot.* T. VI. P. II.

desiderem, nisi ut Δορυάγου convertatur in verum nomen Δορύσσου ex Arch. et marg. Steph. VALCK.

Ibid. τοῦ Δορύσσου) Pausanias, Plutarchus, et quos Io. Meursius Regn. Lacedaem. c. 9. laudavit, regium nomen haud edunt aliter; praeterque eos omnes, clypei, ad veteris Spartaе ruinas a Cl. Fourmontio eruti, haec inscriptio:

ΤΑΛΕΚΛΟΣ ΤΟ ΑΡΧΕΛΑΟ
ΤΟ ΑΓΕΣΙΛΑΟ ΤΟ Δ'ΟΡΥΣΣΟ
ΤΟ ΛΑΒΟΤΑΣ ΤΟ ΕΧΕΣΤΡΑΤΟ
ΒΑΓΟΣ.

tum medio in clypeo:

ΕΧΕΣΤΡΑΤΟΣ ΑΓΙΔΟΣ.

Provulgata ea est in Comment. Acad. Inscript. T. XVI. p. 103. Ed. Paris., per ad hunc locum utilis, cuius quidem ΛΑΒΟΤΑΣ una littera iusto auctior scribitur. ΒΑΓΟΣ gentili dialecto, teste Hesychio, βασιλεύς. ΕΧΕΣΤΡΑΤΟΣ ΑΓΙΔΟΣ, Ionum sermone τοῦ Ἠγίου, sicuti praeclare in schedis. WESS.

CAP. CCV. [4 seq. Δωρίος - - - τελευταῖαντος ἐν Σικελίᾳ] Vide lib. V. c. 42-46. S.]

9. τοὺς κατεστρωτάς τρηκοσίους) Omnes militari aetate. τοὺς ἐν ἡλικίᾳ Demosthen. Philipp. I. p. 31. τοὺς ἐν ταῖς ἡλικίαις Polyb. IV. 82., sive ἐν ἡλικίᾳ ὄντας μίση τι καὶ καθεστηκυῖα, quomodo Plato Ep. III. p. 316. c. et Thucydides II. 36. ubi Abreschius. Tales Epicurus, laxius tamen pro sua doctrina, ἐν αἰσθήσει καθεστῶτας dixit apud Stob. Serm. XVII. p. 159. WESS. — Eamdem fere in sententiam Camerarius (notante H. Steph. in ora suae edit.) pro eo quod in Vallae Latinis erat *delegerat trecentos e primoribus viros*, τοὺς κατεστρωτάς constantis aetatis viros interpretatus erat. Neque diversa puto mens Gronovio fuit, quum *delectis trecentis compositis viris* in latina versione, in qua nihil hoc loco Wesselingius mutavit, scriberet. Potuerat pro ista verbi notione, praeter alia testimonia, ad Cebetis Tab. (cap. iv. nostrae edit.) provocari, ubi est γυνὴ καθεστηκυῖα τὸ πρόσωπον, mulier constanti, sive composito vultu: aliquatenus etiam ad Polyb. XXII. 14, 10. ubi θάλασσα καθεστηκυῖα, mare sedatum, compositum. Eumdem igitur ego in latina nostra versione secutus, adiectum τοὺς articulum (quem obstare huic interpretationi Larcherus

censuit) non tam ad κατεστειώτας, quam ad τριηκοσίους referendum putavi, quo nempe designarentur iidem illi trecenti, quos cap. 202, 2. iam memoraverat Scriptor. Sed nec dissimulo, etiam atque etiam me cum eodem Larchero et, qui huic accedit, Schulzio dubitare, nudum κατεστειώτας pro ἐν ἡλικίᾳ κατεστειώτας recte accipi. Tum vero, si vel maxime ita accipi posset id verbum, haud immerito subiret quaerere, cur tandem hoc potissimum monuerit Scriptor, fuisse illos homines militari aetate? An ergo, qui hos mox secuturi erant, non fuisse illos militari aetate putabimus? Denique, quidquid sit quod verbo οἱ κατεστειώτες proprie indicare Herodotus voluerit; illud plane perspicuum esse videtur, (quod etiam Valla prudens intellexerat) notabile aliquod genus civium Spartanorum, certum quoddam (ut Schulzius ait) et quasi omnibus notum agmen, significari. Atque hic praeclara eminent Larcheri opera, qui eruditā disputatione, in Notis tum ad hunc locum, tum ad VIII. 124, 12 seq. institutā, perquam probabile fecit, intelligendos esse trecentos ex honestioribus civibus Spartanos, qui (licet equis non uterentur teste Strab. X. 421 seq.) Equites nominabantur, regemque ad bellum proficiscentem comitabantur, et in acie ei praesto erant, coll. Thucyd. V. 72. iam, quod ipsum verbum τοὺς κατεστειώτας idem Larcherus interpretatur le corps fixe et permanent, quasi latine diceres stabile et perpetuum agmen; id quidem minus convenire videtur cum eo quod hic legimus, selegisse regem hos trecentos; nam si stabile et perpetuum agmen, constansque illa cohors fuisset, delectui non fuerat locus, et ἀναλαβὼν, non ἐπιλεγάμενος, dicturus Scriptor erat. Quare superest ut intelligamus, Equitum, qui nominabantur Spartaе, multo maiorem fuisse numerum quam trecentorum; ex lege vero et instituto civitatis; Regem ad bellum profecturum de illo numero trecentos sibi comites selegisse, et quidem (quod ex hoc loco discimus) patresfamilias, quibus domi liberi essent. Itaque τοὺς κατεστειώτας τριηκοσίους recte cum Schulzio simpliciter latine reddemus constitutos illos (nempe lege constitutos) trecentos viros, sive legitimum numerum trecentorum virorum. S.

17. ἀλλοφρονέωντες.) Auctore Diodoro XI. 4. scissi in fa-

ctiones Thebani ἀπὸ τῆς ἱέρους μερίδος quadringentos misere, quod an ex hac male sumta voce, an aliunde acceptum prodiderit, non novi. Acriter hīc *Plutarchus* insurgit, *Malīgn. Herod.* p. 867. A., *Leontiaden* Thebanorum ad *Thermopylas* ducem fuisse, testibus *Aristophane* et *Nicandro* negitans. Eos equidem Scriptores revereri soleo, sed tanto aetate seniores an valide *Herodotea* dissipare potuerint, apud me dubium manet, atque hoc magis, quod *Leontidae* filique eius *Eurymachi Herodotus* aevum proxime attigerit, et utrumque probe, ut cap. 233. innuit, noverit. WESS.

CAP. CCVI. 5. Κάρνεα γὰρ σφι ἦν ἱμποδὼν) Maligne Nostrum, ut solet, criminatur *Plutarch.* T. II. pag. 873. E. nam remorabantur illa saepius expeditiones suscipiendae, et natura bellicosos *Lacedaemonios* ab incepto tamen retardare solebant *Carnea* et *Hyacinthia*; quos dies festos libentius ante agebant domi, quam alibi tractarent bellica: vid. *Thucyd.* V. 75. 76. et cap. 54. ubi Schol. τοῦ Καρνείου, (ait, μὲνός) πολλὰς ἔχοντος ἱερὰς ἡμέρας, οὐκ ἱστῶμεν: his ineptulus quis interiecerat ista: ἢ καὶ πόσας ἱερὰς μᾶλλον. Attigit in *Κάρνεα* *P. Castellanus*: plura de festo τῶν Καρνείων, (quod nomen pro Καρίων ponendum in Schol. ad *Aristoph.* "Ορν. vs. 11.) *Lacedaemoniis* horumque colonis cum aliis *Doriensibus* communi, dederunt *Mensius*, *Spanhemius*, et *Duker*. Athenis iterum occupatis a *Mardonio*, ab auxilio laborantibus ferendo *Lacedaemonios* *Hyacinthia* remorabantur, *Herod.* IX. 6., quod turpiter domi manentibus acerbe obiciunt *Athenienses* ibid. c. 11. ἡμεῖς μὲν, ὃ Λακεδαιμόνιοι, αὐτοῦ τῇδε μένουμεν, Τακίνθια δὲ ἀγῶνι καὶ παίξει, καταπροδόντες τοὺς συμμαχοῦν. In *Messenicis* *Pausanias* [c. 19. lib. IV.] p. 326., quadraginta dierum pactas narrat cum *Messeniiis* inducias, hac addita ratione: ἐπεὶ γὰρ τὰ Τακίνθια. Eadem formā loquendi *Lacon Theocriti* V. vs. 83. ait, τὰ δὲ Κάρνεα καὶ δὴ ἱφάρμει: est enim ἔργον *Dorice* idem ac ἱλθεῖν. VALCK.

9. ἦν γὰρ κατὰ τὸ αὐτὸ Ὀλυμπιάς -- συμπεσοῦσα) *Anni acetas* erat media, τῆς ὥρης μέσον θέρους lib. VIII. 12., in quam et *Spartanorum Carnia* et *Olympias* LXXV. incurrebant. *Carnia* illos, Iudī *Olympici* ceteros ex *Peloponneso* ac *Græcia*, hosti ne obviam cuncti irent, impediabant. Res ad

Thermopylas opinione citius fuit peracta, et sub ipsum quidem ludorum tempus: nam perfugae ex ea clade Arcaedes, Olympia cum maxime celebrari, gymnicaque a Graecis spectari certamina, rogitantibus Persis respondent, VIII. 26. Quin Peloponnesii, audita Leonidae nece, ubi Carnia et Olympia praeterierant, frequentes ad Isthmum iter maturarunt, ibid. cap. 72. Atque haec de tempore. Ceterum ἐνενωτο et διενενωτο [lin. 8. et 12.] pro diversa formandi ratione alium habere tonum possunt, pingique ἐνένωτο et διενένωτο, Sylburgio accuratè docente ad Clenardi Grammat. p. 473. Supra lib. I. 77. ἐνένωτο. WESS.

CAP. CCVII. 6. Δοκρῶν περισπερχέοντων τῇ γνώμῃ ταύτῃ). Ut centies alibi, hic quoque literae ΘΕ in EO fuerunt, ut puto, depravatae. Corrigo, περισπερχέοντων: ceteris Peloponnesiis ob istam sententiam cum vehementer indignabundi succensuissent Phocenses et Locri; neque mirum; vid. Diodor. Sic. XI. c. 4. Περιθύμως ἔχοντα dixit Herod. II. 162. καὶ τα θυμωθῆναι VII. 39. Σπερχθῆναι τῇ γνώμῃ accipi potest, ut ἀθυμῶν τοῖς γεγενημένοις, ἀχθεθῆναι τινὶ πράγματι, etc. Iam vero neque Herodoteum est, quantum intelligo, nec Ionicum, σπερχέιν, sed σπέρχεται, et σπερχθῆναι. Quaedam leguntur adscripta ad Herod. V. 33. ἰσπέρχετο τῷ Ἀρισταγόρῃ, Aristagorae succensuit. In Callim. Hymn. in Delum vs. 60. Latonae Iuno dicitur Σπερχομένη μέγα δὴ τι καὶ οὐ Φατόν: id est περισπερχομένη. Hesychius: Σπέρχομαι, ὀργισθῆναι. Ἐσπερξάμην, ὀργίσθην. Phavorin. Σπερχθεὶς ἀντὶ τοῦ θυμωθεὶς καὶ παραχθεὶς λέγουσιν Ἴωνες: imo vero Herodotus illud oportet utroque adhibuerit significatu. Suidas, Σπερχθεὶς παρ' Ἡροδότῃ ἀντὶ τοῦ παραχθεὶς, θυμωθεὶς. Horum prius, obivum et in gloss. Herodot. pertinet ad I. 32., ubi conturbatus Croesus dicitur σπερχθεὶς: posterius, θυμωθεὶς, mea sententia hunc spectat locum. Excerptentes ex Herodoto aliisque verba, saepe praefixas omisere praepositiones Grammatici. Color quidam vulgato conciliari poterit Ionicus; sed ludibria, librariorum ut Ionicae formae nobis non debent adnumerari. VALCK. — Σπερχέιν nec Herodoteum nec Ionicum esse verbum ultro concedo. Sed, si probum vocabulum περισπερχής est, a verbo περισπέρχομαι derivatum, quidni ab eodem vocab. περισπερχής legitime formari potuerit verbum περισπερχέω idem valens ac πει-

ρισπερχής είμι? ut λυσιτελέω, λυσιτελής είμι: ἀσιβίω, ἀσιβεής είμι: ἀσιελγίω, ἀσιελγής είμι. Quare, in librorum consensu, nihil hic novari debuerat. Quod equidem h. l. in Latinis posui, de communi horum consilio --- decrevit, illam notionem verbo ἐψηφίζετο subiectam putavi, quum praesertim mox adiiciatur ταῦτα βουλευομένων σφίων. S.

CAP. CCVIII. 2. ιδίσθαι ὁκόσοι τί εἰσι) Gronoviana censura his infestior fuit, ut ὅσοι τί εἰσι valeret. Magni momenti res non vertitur; inferior tamen pristina non est scriptura, siquidem explorator numerum, si posset, inspecturus advenit; quo utcunque cognito, (καὶ τὸ πλῆθος ἐμάνθανε dicetur brevi,) ad regem revertit. WESS.

Ibid. ιδίσθαι ὅσοι τί εἰσι) Redibit, opinor, melior lectio, ιδίσθαι ὁκόσοι τε εἶεν καὶ ὃ, τι ποίειεν. [In εἰσὶ haud male consentiunt libri: satis iam notus esse debet mos Scriptoris variandi verborum modos.] Sequentia Suidas hinc habet in Ἀλισμῖνοι. Paulo post [lin. 6.] ut genuina placet lectio Flor. ὡς δὲ προσέλασε ὁ ἱππεὺς πρὸς τὸ στρατόπεδον, prae vulgata εἰς τὸ στρατ. Contra apud Thucyd. pag. 357, 80. [V. 65.] loco τῆς πρὸς recipiērem ex Masius τὸ ὕδωρ ἐξέτρεπεν εἰς τὴν Μαντινικὴν, ut apud Herod. ἐκτρέψαι τοῦ ποταμοῦ τὸ βέβηρον εἰς etc. p. 75, 6. 92, 24. [I. 186. II. 11.] Quid ista duo distent vel haec monstrant Thucyd. eadem p. πρὸς τὸ Ἡράκλειον πάλιν εἰς τὸ αὐτὸ στρατόπεδον ἰόντες. Xenoph. Ἑλλ. lib. V. p. 528, 6., εἰς τὸ προάστειον καὶ εἰς αὐτάς τὰς πύλας ἤλαυνον: vs. 8. ἕως πρὸς αὐτὸ κατεδίωξε τὸ τεῖχος. VALCK.

7. πᾶν μὲν οὐ τὸ στρατόπεδον) Duo postrema si viderentur ex proximo versu male repetita, suspicarer venustum illud μὲν οὐ more Nostrum elegantioribus usitato hac ratione collocasse: ἐθελῶτό τε καὶ κατὰ τὰ τὸ πᾶν μὲν οὐ τοὺς γὰρ ἔσω --- οὐκ οἶά τε ἦν κατεδίσθαι ὃ δὲ τοὺς ἔξω ἐμάνθανε. Prae reliquis adamavit hanc scribendi formam Xenophon: in Symp. pag. 512, 12, ἀρχομένη μὲν οὐ (οὐ γὰρ πρόποτε τοῦτ' ἔμαθον) ἐχειμονόμουν δέ. Scripserat in Κυρ. Ἀνάβ. IV. p. 200, 36., δασὺς δένδρεσι, παχίστι μὲν οὐ πυκνοῖς δέ: de fluvio p. 193, 10. οὗτος δ' ἦν μέγας μὲν οὐ καλὸς δέ: prout recte suis in exemplaribus legisse Demetrium, qui dicitur Phalereus, iudicabat Muretus; quem sequitur Hutchins. p. 298. Ad istam normam legi poterit in Ephesio Xenoph. III. p. 46., Φάρμακον, θανάσιμον μὲν οὐχ, ὑπνωτικὸν δέ. Anti-

phon p. 139, 9. ἀπολομένους μὲν οὐ· κινδυνεύσαντας δέ. Videant harum rerum studiosi, recte-ne correxerim *Philostratum*, sic legendo quae prostant de Vit. Apoll. IV. 25. p. 165., ἐρῶσι δ' αὐται, (αἱ Ἐμπουσai) καὶ Ἀφροδισίων μὲν οὐ· σαρκῶν δέ, καὶ μάλιστα ἀνθρωπείων, ἐρῶσι· καὶ πιαίνουσι (vid. pag. 333. F.) τοῖς Ἀφροδισίοις, οὓς ἂν ἐθέλωσι δαίσασθαι. VALCK.

13. τὰς κόμας κτενιζόμενους;) Ex vetere lege, de qua Demaratus, ad regem c. 209. et N. Cragius Reip. Lacedaem. lib. III. 4. Hinc Strabo X. p. 716. A. [p. 467. ed. Cas.] καὶ τοὺς περὶ Λεωνίδα κτενιζόμενους. Dio Chrysost. in Orat. Synesii de Calvit. p. 65. B. ἐκέθητο ἀσκούντες τὰς κόμας: olim quoque Libanius Orat. pro Saltat. p. 489. C., nam, quod nunc legitur, Λακεδαιμονίους ὄρεῖς ἐν Θερμοπύλαις ἡτενιζόμενους, vertiturque acriter intuentes, absurdum est, et ex Herodoto, uti aliàs monui, refingendum. WESS. — Huc respicit, quod Casaubonum non latuit, Strabo X. p. 716. A. Synesius Calv. Encom. p. 65. B. Lacedaemonii, ὅτε μόνοι τῶν Ἑλλήνων ἔμελλον δέχεσθαι βασιλεία, τριακόςιοι τὸν ἀριθμὸν ὄντες, ἐκέθητο ἀσκούντες τὰς κόμας. Libanius T. II. p. 489. C. Λακεδαιμονίους ὄρεῖς ἐν Θερμοπύλαις κτενιζόμενους, καὶ μετὰ τὴν φρενίδα τῶν τριχῶν τὸ κάλλιστον ἔργον ἐξεργασμένους etc. sic locum emendavit, Morello non intellectum, Clar. Wesseling. in Diss. Herod. p. 48. Hunc, ait Herodoti Demaratus, morem habuisse Lacedaemonios, ἐπὶ αὐτῶν μέλλωσι κινδυνεύειν τῇ ψυχῇ, τότε τὰς κεφαλὰς etc. An, ut libertatis insigne, quo gloriabantur mortis contemptores, ad finem usque vitae custodirent integrum? vid. N. Cragius de Rep. Lacon. pag. 256. et Io. Meursii Misc. lib. I. c. 16. VALCK.

16. ἀλογίης τε ἐνεκύρησε πολλῆς) Plerique Lexicorum conditores, ne Thesauri quidem excepto, citant ἀλογίης ἐνεκύρησε, memores, credo, cap. 218. ἐνεκύρησαν στρατῷ, similitumve in adnotat. Cl. Valckenarii ad lib. II. 82.; tum saltem, ut moris Ionici ratio haberetur, ἀλογίῃσι ἐνεκύρησε. Sed hic compositum sequitur conditionem simplicis κυρῆσαι, sicuti ἐντυχόντες lib. IV. 19. Verterat autem dictionem Portus in Suida suo, magnamque sui contemtionem offendit, invito Küstero substituentemque, apud eos soluta omnia deprehendit: quod equidem valde miror. Non videtur ordinem rerum vir doctus dextre considerasse, neque recordatus Herodoteorum, ἐν ἀλογίῃ ἔχειν, ἐν ἀλογίῃ ποιῆσθαι, quorum in contemptu perpetuus usus. WESS.

Ibid. ἀλογίης τε ἐνέκρησε) In his apud *Suidam* in Ἀλογία similiter scriptis graviter lapsus est *L. Küsterus*; sententia quid postulare vidit *Portus* *ibid.* et in *Lex. Ion. voc.* Ἀλογία. Phrasin *Herodoti* per καταφρονήσθαι interpretatur *Strabo* p. 716. A. Si sincerum est ἐνέκρησε, cum amico meo scribendum ἀλογία τε ἐνέκρησε πολλῇ: qua passim verbum illud adhibetur structura *Herodoto* ceterisque. Vid. huius *Ed.* pag. 141. n. 98. [Adnot. ad II. 82.] et corrigatur in *Epimenidis* epistola apud *Diog. Laërt.* I. 113., οἱ δὲ πῃ ἐπ' ἀλατρία (huc illuc in peregrinatione vaganti,) ἐγκύρωσεν τοι τοὶ τῶν φίλοι. Sed nec Graece dicitur καταφρονήσθαι ἐντυχίῳ, pro contemni, neque Ionice ἀλογία ἐγκυρῆσαι. Emendandum eenseo ἀλογίης τε ἐκύρησε πολλῆς: id est, ἄγαν κατέφρονέθη. Contemptus Nostro dicitur ἀλογίης: contemnere, certe ὀλγωρεῖν, et ἐν ὀλγωρίᾳ τε ποιῆσθαι, apud *Herod.* est ἐν ἀλογίᾳ τε ἔχειν vel ποιῆσθαι. Iam vero, sicut *τυχίῳ* ἐπαίνου, laudem consequi, idem est ac laudari; *τυχίῳ* κατηγορίας, accusari; ita *τυχίῳ* vel *κυρεῖν* ἀλογίης, contemni, vel negligi, ὀλγωρεῖσθαι. Sepeliri *Herodoto* dicitur ταφῆς κυρῆσαι II. 136. contumeliose tractari, sive αἰτιμάζεσθαι, proprie ignominiam consequi, αἰτιμῆς κυρῆσαι VII. 158., ubi ad Graecos *Gelon*, αἰτιμῆς, ait; πρὸς ὑμῶν κυρῆσας οὐκ ὁμοιωσάμεν ὑμῖν. Hinc paulum diversa sunt *Sophoclea Elect.* 855. *Antig.* 882. *Philoct.* 896. horumque similia. VALCK. — Vulgatum tenent libri omnes. S.

CAP. CCIX. 9. γέλωτά με ἔθευ) Tale irati *Cambysis*, ἀτὰρ τοι ὑμεῖς γε οὐ χαίροντες γέλωτα ἐμὲ θήσασθε, lib. III. 29., et quiritantis *Iobi* c. XVII, 6. ἔθου δὲ με θρύλλημα ἐν ταῖς ἔθνεσι καὶ ἀπίβην αὐτοῖς γέλως. Utrumque ex communi plerisque loquendi more; unde et, χλεύην με ποιῶ καὶ γέλωτα καὶ λάσθην, *Aeschrionis Philaenis*. [apud *Athen.* VIII. p. 335. c.] WESS.

16. τὰς κεφαλὰς κοσμεῖσθαι) Mirum ni suum singuli hi *Spartiatæ* habuerint ἔλκωτα, qui herilem tum comam ornaret; sed ne mulieres quidem *Spartanae*, libenter ἀνδριζόμεναι, suas habebant, ut aliae mulierculæ *Græcae*, ὀναεῖτες et κομμωτρίαις. Censeo equidem non sane muliebriter ornatam, sed bene pezam et viriliter nitidam *Spartanos* praelio paratos habuisse comam, tanquam palæstritas, λυπαρῆς ἔκδοθι παλαίστρας, *Theocr. Eid.* II. 51. Χρυσαιμένους ἀνδρῶντι παρ' Εὐρώταο Λαίτρεις, *Ibid.* XVIII. 22. quo sorte respiciens

Ovid. Heroic. XVI. 148. *Mores tuae gentis nitida dum nuda palaestra Ludis.* Huc ducunt N. Cragio et E. Spanhemio iam adhibita Plutarchi verba T. I. p. 53. n. de Lacedaemoniis: *μάλιστα περί τοὺς κινδύνους ἱερώπειον τὴν κόμην, λυπαρὰν τε φαίνεσθαι καὶ διακακριμένην*: bene interpretes, ut nitida appareret et discriminata. Eadem dixisse censebitur Herod. si verum est quod suspicor, hic non κοσμίονται, sed ab auctore σμύονται scriptum, τότε τὰς κεφαλὰς σμύονται. Habet ad hanc meam coniecturam apta quaedam ill. Spanhemii ad Callim. H. in Pall. Lav. vs. 32. *λυπαρὸν σμασπαμένα πλόκαμον*: Herodotea quoque ex lib. IX. c. 109. τότε καὶ τὴν κεφαλὴν σμύονται. Vallae ornatur indicat ibi pravam lectionem κοσμίονται: genuinam esse σμύονται, demonstrant Ionismus et Athen. IV. p. 146. c. σμπαμένοι τὰς κεφαλὰς est in Herod. IV. 73. alterum quoque locum attigi supra p. 272. n. 58. [Adnot. ad III. 148.] VALCK. — Conferri possunt quae ad Gregor. Dial. ion. §. 15. Koenius adnotavit. S.

19. *χεῖρας ἀνταγρόμενον*) Non repudio Arch. ἀνταγρόμενον, quod et in membranis lib. VIII. 140. neque valde urgen. Magis multo mihi ridet eiusdem et Vallae, πρὸς βασιλεὺς τε καλλίστην τῶν Ἑλλήνων (sive ἐν Ἑλλ.) προσφ., καὶ ἀνδρας ἀρίστους. Verissimum enim de Spartanorum regno, et longe quam prius suavius ac concisius. Quod si enim καλλίστη πόλιν [lin. 20.] ad civitatis disciplinam et mores referas, uti oportebit, cur ἀνδρες ἀρίστοι accedunt? Qui aliter sentient, nihil his praescribitur. WESS.

24. *ἐμοὶ χρᾶσθαι*) Id est χρῶ. H. Steph. de me ut mendas, atque adeo pessimo, statue; nam et Persis αἰσχιστον τὸ ψεύδεσθαι νόμιμοςται, lib. I. c. 138. VALCK.

25. *ἢ μὴ ταῦτά τοι ἐκβῆ* etc.) Vocem Herodoti ex marg. Steph. reciperem in contextum: *ἢ μὴ ταῦτά τοι ταύτῃ ἐκβῆ. τῇ ἐν ἡμῶν, ista nisi isthoc tibi modo eveniant quo dico.* αὐ ταῦτα ταύτῃ sic iunguntur in Aesch. Prom. 510. Euripid. Med. 365. Aristoph. Eq. 839. Nequaquam istuc istac ibit, est incerti Tragici apud Ciceron. de Nat. Deor. III. 26. VALCK. — In Var. Lect. adnotare debueram, scripturam istam ταῦτά τοι ταύτῃ cum Pass. Ask. et aliis offerre etiam marginem H. Steph. S.

Ibid. ταῦτά τοι ταύτῃ ἐκβῆ) Nihil dicto adstruxissem, nisi Codicum postulasset consensus: ταύτῃ ad eum fere

modum lib. I. 120. atque alibi. Illud autem ὡς ἐν ᾧ *Arch.* et *Vind.* Scholiastae debetur. Vide dicto loco et ibid. c. 86. WESS.

CAP. CCX. 1 seq. Τίσινας μὲν δὴ παρεξῆκε ἡμέρας) Hoc significat, *quatrimum praeterlabi passus est*; ut παρεῖκεν est intromisit, vel sivit ingredi. Videatur *Portus* in Παρίναυ. Lib. III. 146. *auxiliares, portis patefactis*, ἐξῆκε ἐπὶ τοὺς Πέρσας, *emisit in Persas*: verti non debebat *egreditur*. VALCK.

8 seq. καὶ οὐκ ἀπέλαυνον καὶ περ μεγάλας προσπταίντες) *Iustus ἀπέλαυνον*: [quam ἀπελαύνοντο.] Post nonnulla cap. 211. extr. καὶ πανταίως προσβάλλοντες ἀπήλαυνον ἐπίσω: et cap. 212. *Medi alii, iique recentes, impressionem faciebant, nec cessim ibant, quantumvis vehementer offenderent et mulcarentur*. Hoc verba volunt; neque enim προσπταίνειν *ingruendi*, quod *Vallae* visum, *notione gaudet*. WESS. — Quum ἀπελαύνοντο ante ed. *Wess.* legeretur, si simpliciter *abierunt* aut *se receperunt* intelligatur, *iustus* utique ἀπέλαυνον iudicari debebat; quamquam lib. V. c. 94, 1. Ἰππὴν δὲ ἐνθῦτιν ἀπελαυνομένην, *Vallae* versionem, *Hippias inde profectus*, nullā adiectā censurā *Wesselingius* etiam tenuit. Sed, verum si quaerimus, passivo ἀπελαυνόμενος paulo diversior subiecta notio est: et V. 94. pro eo quod ibi a me quoque est positum, *Hippias - - profecto*, rectius ponetur *Hippias - - reiecto*, aut cum *repulsa dimisso*; hic vero, loco eius quod equidem posui *se recepere*, rectius fuerit *repellebantur*, *repelli se passi sunt*; aut, quod cum *Gronovio* ipse etiam *Wess.* dederat, *depellebantur*. Quod ἀπέλαυνον hic *Arch.* et *Vind.* praeferunt, id ex scholio aut interpretatione hominis invectum est, qui simpliciter *abierunt, se receperunt*, intellexerat. S.

11. ὅτι πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι εἶν, ὀλίγοι δὲ ἄνδρες) Quia proxima praecesserunt, δῆλον δ' ἐποιοῦν - - οὐκ ἤκιστα αὐτῷ βασιλεῖ, scripsisse Nostrum suspicabatur doctiss. G. Koen, ὅτι πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι οἱ εἶν. Eleganti coniecturae favet, praeter *Xerxis* dictum lib. VIII. c. 88., et *Frontinus* IV. 2, 9. *Xerxes* hocse deceptum aiebat, quod multos quidem homines haberet; (ὅτι - - οἱ εἶν) viros autem nullos: nam, ut *Wesselingio*, mihi quoque scripsisse videtur *Frontinus*. Similibus quibusdam ista subiiciuntur apud *Eustath.* in *Il.* ε. p. 537, 49. [p. 668. ed. Rom.] τὸ μέγας, (ὅτι excidit)

πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι εἶεν, ὀλίγοι δὲ ἄνδρες, σπανιότερον τῶν προῆρη-
θέντων. Qui Graecis ἄνδρες, in talibus viri dicuntur Latinis.
Quintilian. Declam. p. 738. Illi vero fortes et viri fuerunt.
Apud Livium XXVII. 13. concio dimissa fatentium, iure ac
merito sese increpitos; neque illo die virum quemquam in acie
Romana fuisse praeter unum ducem. Arcades Lycomedem
μόνον ἄνδρα ἠγοῦντο, Xenoph. Ἑλλ. VII. p. 361, 25. Apud
Philosophos quidem ἄνθρωπος et homo saepe ponuntur in
laude, velut in senario Comici, Ὡς χάριν ἔστ' ἄνθρωπος,
ἢ ἄνθρωπος ἦ, apud Clem. Alex. p. 916, 15. in his etiam,
si homo esset, Ciceronis ad Att. lib. II. Ep. 2. et, demus huic
aliquid aeris tanquam homines, non tanquam homini, Herodis
Att. apud A. Gell. Noct. Att. IX. 2. Ut in hoc Xerxis dicto,
ἄνθρωποι et ἄνδρες sic opponuntur in diversos usus. De C.
Mario Cicero Tusc. II. 21. Tulit dolorem ut vir; et, ut homo,
maiores ferre sine causa necessaria noluit. Apollonius dice-
bat Philostrati p. 20. οὐκ ἀνθρώπων ἑαυτῷ δεῖν, ἀλλ' ἀνδρῶν.
Xenophon in Hierone p. 533, 8. ἄνδρες καὶ οὐκ ἔτι ἄνθρωποι
μόνον νομιζόμενοι. Apud eundem Ἑλλ. VII. p. 363, 21. qui
fuerat in Perside legatus, Antiochus Arcas retulit πρὸς τοὺς
μυρίους, (ad commune gentis concilium,) ὅτι βασιλεὺς ἀρεσκόπους
καὶ ὀψοποιούς καὶ οἰνοχόους καὶ θυρωροὺς παμπληθεῖς ἔχοι' (atque
adeo πολλοὺς ἀνθρώπους) ἄνδρας δὲ, οἱ μάχονται' ἀν' Ἑλλήσι, πάννυ
ζητῶν οὐκ ἂν ἔφη δύναισθαι ἰδεῖν. VALCK.

11 seq. ἐγένετο δὲ ἡ συμβολὴ δι' ἡμέρας) δι' ἡμέρας, toto die
dimicatum fuisse indicat, uti lib. I. c. 97. et δι' ἔτος, toto
anno lib. II. 22. δι' ἐνιαυτοῦ, ἀντὶ τοῦ δι' ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ in
Harpocratiōne. WESS.

CAP. CCXI. 8. δόρασι βραχυτέροις· χρεώμενοι) Ni-
hil referet, sive vulgatum maneat, seu μικροτέροις
probetur. Unice pravum est Vallae et Eton. μακροτέροις,
longioribus, contrariumque c. 61. Diodorus, praelium
lib. XI. c. 7. describens, Persarum breviores hastas negli-
git, non item eorundem clypeos breves et peltas. Iam
πλήθει χρῆσθαι cur [a Gron. πλήθει praeferente] tanto-
pere taxetur, non equidem exputo. WESS.

13. βαῖν τι καὶ πατάγῳ) Persici hoc moris erat. βαῖν τι καὶ
πατάγῳ χρεώμενοι, ex aula erumpunt magorum intersector-
es lib. III. 79. quamquam hic spectasse Scriptor videtur
Homericum Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἰνοπῇ τ' ἴσαν Iliad. Γ'. princ.
WESS.

CAP. CCXII. 8 seq. καὶ ἰν μέρει ἑκάστος ἰμάχορτο) Latina, in suo quisque loco, ferri non possunt. Ἐν μέρει et ἰν τῷ μέρει, sua quisque vice, sive per vices. Euripides Cyclop. vs. 179. Ἄπαντες αὐτὴν διεκροτήσατ' ἰν μέρει, cuncti per vices etc. Eleganter post Budaeum dictionem Iac. Gronovius illustravit ad Arrian. Ἀναβ. III. 26. p. 142. WESS.

CAP. CCXIII. 1. ὃ, τι χρῆσαιτο τῷ etc.) Ex Codicum variante dissensu, si optio necessaria foret, sequeretur Arch. scriptionem, Nostro non insuetam, neque aliis in Perizonii Adnot. ad Aeliani Var. I. 32. Vulgatum plures ostentabant schedae lib. V. 12. estque, ut alios praeteream, Aeschinis Or. in Ctesiph. p. 66. ἀπορῶν δ' ὃ, τι χρῆσαιτο αὐτῷ. WESS. — Vide Var. Lect. S.

4. ἔφρασε τι τὴν ἀτραπὸν) Xerxi semitam indicavit Persique monstravit Ephialtes Meliensis sive Trachinius, de quo notavit Oudendorp. Vir clar. ad Frontin. II. c. 2, 13. In excerptis e Ctesia hoc facinus imputatur Trachiniis Calliadae et Timapherni. Iudice Pausania III. p. 214. ne Graeciam quidem vidisset Xerxes, εἰ μὴ κατὰ τὴν ἀτραπὸν τὴν διὰ τῆς Οἰτῆς τείνουσιν περιαγαγὼν τὴν μετὰ Ἰδάρου στρατιὰν ὁ Τραχίνιος κυκλώσασθαι σφίσι τοὺς Ἕλληνας παρέσχε. Ut Ephialtes Xerxi, sic Alexandro M. monstratā semitā profuit proditor apud Diodor. XVII. c. 67. et Polyæn. IV. c. 3, 27. etc. Sed per eandem semitam postea temporis Brenno Galatisque viam in Graeciam Heracleotae patefecerunt et Aenianes apud Pausan. X. p. 852.; ubi duplex esse dicitur ἀτραπὸς διὰ τῆς Οἰτῆς μία μὲν ἡ ὑπὲρ Τραχίνος, — — — ἑτέρα δὲ ἡ διὰ τῆς Αἰνιαιῶν, οὐδεῦσαι στρατῶ ῥάων, δι' ἧς καὶ Ἰδάρης ποτὶ Μῆδος κατὰ νῶτου τοῖς περὶ Λεωνίδην ἐπίθιτο Ἕλλησι: eandem memorat Appian. Syr. [cap. 18.] p. 158. VALCK.

7 seq. ὑπὸ τῶν πυλαγόρων τῶν Ἀμφ. etc.) Voces τῶν Ἀμφικτιόνων εἰς τὴν Πυλαίην συλλεγομένων ex scholio Cl. Reiskius derivabat, aut duas saltem priores esse exterminandas. Fuit cum de interpretamento non dissentirem; unde, modo distinctio tollatur, vertaturque a Pylagoris Amphictyonum, nunc abeo. Pylagorae legati erant Amphictyonici conciliū, congregabanturque ad consessum Pylaeam, consultaturi de communi ac templi Delphici salute. Aeschines propterea in Ctesiph. p. 71. οἱ δ' ἄλλοι Ἀμφικτιόνες συνλέγουσιν εἰς τὰς Πύλας, πλὴν μῶς πόλειος. Nec dissimilia Libanius Orat.

in Aeschin. p. 692. c. Poterit, hoc si displiceat, etiam legi καὶ τῶν Ἀμφικτυόνων, siquidem in coetum. quem Ἐκκλησίαν vocabant, praeter Pylagoras, Hieromnemonasque admittebantur plures sacrorum et concilii participes: hanc Ἀμφικτυόνων ἐκκλησίαν debemus Aeschini dicto loco. Ego in priore ob conspiracyonem schedarum acquiesco. Ubi vero Herodotus ἐν τοῖσι ὀπίσθι λόγοις de Epialtae pece, eiusque auctore Athenada verba fecit? Ut nunc libri isti sese dant, nusquam, si bene memini. Proinde aut oblitus eorum Scriptor est, aut desunt multa. WESS.

Ibid. τῶν Πυλαγόρων τῶν Ἀμφικτ.) Infra [c. 214, 7.] memorantur οἱ τῶν Ἑλλήνων Πυλαγόραι, et distinguuntur certe τῶν Ἀμφικτυόνων οἱ Πυλαγόραι: erant quidem οἱ Πυλαγόραι Ἀμφικτυόνες, sed non sanequam omnes οἱ Ἀμφικτυόνες Πυλαγόραι. Inter Amphictyonas, sive concilii Amphictyonici participes, quinam Πυλαγόραι dicerentur prae ceteris egregie nobis tradidit Auctor Etymolog. M. Πυλαγόραι, οἱ προϊστάτες Πυλαίας, (conventus Amphictyonum principes,) ἢ οἱ πεμπόμενοι ἀπὸ τῶν πόλεων εἰς Ἀμφικτυονίαν ῥήτορες, ὥστε ἐκεί ἀγορεύσαι. De multis nunc satis sit Amphictyonum citasse decreta, servata Demostheni de Cor. p. 165. Ἔδοξε τοῖς Πυλαγόραις, καὶ τοῖς συνέδροις τῶν Ἀμφικτυόνων: alterius Δόγματος hoc est initium: Ἐπὶ ἱερέας Κλειναγόρου, ἑαρινῆς Πυλαίας. Ἔδοξε τοῖς Πυλαγόραις καὶ τοῖς συνέδροις τῶν Ἀμφικτυόνων καὶ τῷ κοινῷ τῶν Ἀμφικτυόνων: quae mihi sic primitus scripta non videntur; sed in hac quoque parte Graecae antiquitatis, praesertim ubi ventum est ad recentiora tempora, multa sunt tenebricosa. VALCK. — Conf. mox ad c. 214, 7. S.

CAP. CCXIV. 6. τῷδε χρὴ σταθμῶσασθαι) Hoc potius esse, [quam τῷδε,] non negabitur. Sic lib. III. 15. et inferius c. 237. Tale, tanquam ex Herodoto, cuius non est, in Stob. Sermon. XXVIII. p. 197. ἄνδρα δὲ οὐκ ἔστι δεξιὸν γνώμῃ σταθμῶσάμενον ἀβηῆσαι. WESS.

7. Qui hic Πυλαγόροι ex Codicibus, extra dubii stant aleam: modo enim πυλαγόραι, modo πυλαγόροι hi legati. Aeschines in Ctesiph. p. 71. iterat τοὺς πυλαγόρους τοὺς εἰσαὶ πυλαγοροῦντας, iungitque τοὺς πυλαγόρους καὶ τοὺς ἱερομνήμονας. Libanius utramque vocis flexionem Or. in Aeschin. p. 699. c. et p. 706. deposuit: sunt quoque Πυλαγόροι ex Hesychio [hac voce, et voc. Ἀμφικτυόνες] noti. WESS. —

Quod si altera terminatio placuisset *Herodoto*, paulo ante non Πυλαγόρων fuerat scripturus, sed Πυλαγορέων. S.

11. εἰδείη μὲν γὰρ ἂν καὶ ἐὼν μὴ Μηλιεύς. Post *Aldi Camerarii*que aetatem operarum negligentia μὴ ob simile insectae vocis principium excidit. *Herodoto* qui deinde curam inpenderunt doctissimi viri, tametsi commentandi hoc genus negandi desideraret particulam, miranda supinitate coecos potius duces, quam *Aldum*, *Vallam*, et *Mstos* sequi maluerunt. Soli, quorum reminiscor, *Pavius* et *Reiskius*, οὐκ ἐὼν finxerunt. Sed satis. *Herodotus* suum sibi rediisse laetabitur. WESS. — Quod poscit sententia, καὶ ἐὼν μὴ Μηλιεύς, quantumvis non esset Meliensis, ex *Mstis* et aliunde revocabitur: vid. *Diss. Herod. P. Wessel.* p. 15. Alii potius usitato more scripsissent, καίπερ οὐκ ὦν Μηλιεύς: sed et rarius illud *Herodoteum* est, καὶ ἐὼν μὴ Μηλιεύς. Sic scripsit VI. c. 66. et IV. c. 144. τοὺς μὴ μηδίζοντας. *Philostat.* p. 186, 5. πῶς, εἰπεν, ὅγε μὴ μάντις ὦν: p. 494. οὐ παυδεύουσι τοὺς μὴ Πέρσας Πέρσαι μάγοι, ἢ μὴ ὁ βασιλεὺς ἔφη: scribendum φῆ, nisi Rex iusserit. *Tatian.* ad Graec. p. 14. ὅτι μὴ θιὸς ὦν τοῦτ' ὅπερ ἔλεγεν εἶναι κατεψεύδετο. Non inventum est quod [lin. 12.] sequitur: εἰ τῇ χοῇ πολλὰ ὠμοληκῶς εἴη. Lib. VII. c. 26. διαβάντες τὸν Ἄλυν ποταμὸν ὠμίλησαν τῇ Φρυγίῃ: neque illud protritum *Ecphantae* apud *Stobaeum* p. 333, 29. βασιλῆα --- ὀμιλήσαντα: sic Regem vocat: in *Editis* legitur βασιλῆα --- ὀμ. *Spondanus* interpretatur, regem qui conversatur cum hominibus: τῇ βασιλείᾳ ὀμιλεῖν similiter dictum ut apud *Thucyd.* ὠμιληκῆναι τῇ ἀρχῇ. VALCK.

CAP. CCXV. 4. περὶ λύχων ἀφάς.) Ἀφάς λύχων hinc *Suidas* excerptit. Noctis designatur initium. *Philostat.* de Vit. Apoll. VII. 15. χρὴ περὶ λύχων ἀφάς εἰς τὸν Ῥωμαίων λεγόμενα ἀφαιῖναι. *Diodor.* XIX. 31. τῆς ὥρας οὗτης περὶ λύχων ἀφάς: ubi notat *P. Wess.* Pro prima face legitur et λύχων ἡμμένων: vid. *Io. Brodae*i *Miscell.* IV. c. 33. *Intempesta nocte Sophoclis Ajax* egressus tentorio, dicitur exiisse vs. 285. ἄκρας νυκτὸς ἡνίχ' ἔσπεροι λαμπτήρες οὐκ ἔτ' ἦθον: id est, ut legitur e *Schol.* apud *Suidam*, ὅτε ἐσβέσθησαν εἰ λύχνοι: altera enim interpretandi ratio alienior est, quam sequutus ill. *Ez. Spanhem.* *stellas* intelligit ad *Callim. Hymn.* in Del. vs. 303. Quales illic intelligi debeant λαμπτήρες, aestimare licet ex observatis *Is. Casaub.* in *Athen.* p. 995. VALCK.

— Vide Animadverss. in *Athen.* T. VIII. nuperae edit. p. 362 seq. Uno vocabulo *κεφαλαίαν* Cephisodorus dixit, teste *Athenaeo* lib. XV. p. 702. h. S.

8. *κατεδίδεκτο*) Propter *Aldinum κατεδίδαιτο* H. Stephanus, videnda esse quae alibi scripserat, lectores monuerat. Gronovius vero: Quis ille angulus, ubi Stephanus mussitaverit de hoc non intelligendo loco, ut iubeat videre, quae alibi dixerit? Dixerat ad *Plutarchi Theseum* p. 5. Ed. Bryani, *δαίμονας* descendere ex *δαίω* apud *Herodotum*; qui composito *κατεδίδαιτο*, quod inde est, utatur pro cognita erat seu conperta, adposueratque haec Nostri. Profecto, modo schedarum stabiliretur *κατεδίδαιτο* imperio, haud inficete: namque in verbo nihil praeter raritatem inest, quod reprehendas: reprehendes tamen iniuriā, cum talia se passim dent. Quae quidem non eo scripsi, ut *κατεδίδεκτο* improbare velim, sed ut ingentibus *Stephani* meritis gratia perseveret. WESS. — Fortasse *καταδίδεκτο* neglecto augmento scripserat auctor, quod probabile facit codicis *Arch.* scriptura, quae ex duabus scripturis, *καταδίδεκτο* et *κατεδίδεκτο*, imperite iunctis nata videtur. Miror vero, ad haec quae continuo subiiciuntur, *ἰούσα οὐδὲν χρεστή Μηλιέσι*, nihil a Viris doctis adnotatum reperiri. Nec enim apta admodum ad rem, quae hic agitur, sententia est, quam *Wess.* cum *Gron.* his verbis (quae Graecis quidem accurate videri poterant respondere) expressit: *et ex tanto tempore monstratus est (ille trames) nihil utilis Meliensibus: nisi istud nihil utilis tali quadam ratione accipiatur, quali nos interpretati sumus, iam olim, quemadmodum etiam tunc, calle illo male usos esse Malienses.* Prorsus extra oleas hic vagatus *Valla*, *ἐκτός οὐ* pro *ἔκ τε τούτου* legens, et *κατεδίδεκο* (puto) pro *κατεδίδεκτο*, mira quadam hariolatione sic convertit hunc locum: *Extrinsecus nihil admodum praeseptus transitus erat: quum nihil esset utilis Maliensibus.* S.

CAP. CCXVI. 5. *κατά τε Ἀλπηνὸν πόλιν*) Oscitanter *Steph. Byz.*, conversā *Alpeno* hinc in *Locrorum metropolim*, *Herodotum* legisse, *L. Holstenii* iusta animadversio est. *πρώτη* τῶν *Λακωνικῶν* πρὸς τῶν *Μηλιῶν* prima, non dignitate, sed situ erat. WESS. — Eodem iudice *Holstenio*, cui alii adsentiuntur docti viri, non differt haec *Ἀλπηνός πόλις* ab ea quae *κώμη*, *Ἀλπηνὸν οὐνομα*, supra cap. 176 extr. nominabatur, et nude *Ἀλπηνὸν* infra cap. 229. S.

7. κατὰ Μελάμπυγον --- λίθον) Mallem cum P. Leopardi Emend. VIII. 1. κατὰ Μελαμπύγου --- λίθον. *Herculis* enim *Μελάμπυγος* titulus, ex caussa doctissime ab Erasmo Chiliad. p. 207. Suidae et Zenobii fide adfirmata, fuit, non lapidis. De Cercopibus [lin. 8.] iidem conplura, quae missa facio. *Angustum* tramitem ad Diodor. XI. 8. explicare memini. WESS. — De Cercopibus fraudulentis consuli posse Suidam in Ἀγορὰ Κερκώπων et in voc. Ὀμηρος monuit Schulzius. S.

CAP. CCXVIII. 2. ἀναβλίνοντες γὰρ ἐλάνθανον) Idem accidit aevo recentiori, quando cum delectis suis Gallis Brennus ἐποιεῖτο τὴν ὁδὸν διὰ τῆς ἀτραποῦ, apud Pausan. lib. X. [c. 22.] p. 853. Nam tum quoque temporis τῶν Φωκίων τοῖς ἔχουσιν ἐπὶ τῇ ἀτραπῷ τὴν Φρουρὰν, οὐ πρότερον ἐπιόντες οἱ βάρβαροι παρέσχοντο αἰσθήσιν, πρὶν ἢ πλησίον ἐγγιγόνεσσαν: ut apud Herod. c. 212. Phocenses ἐς τὸ οὖρος ἐτάχθησαν, φυλαξόντες τὴν ἀτραπὸν. VALCK.

[5. ἀνά τε ἔδραμον οἱ Φωκῆες) Perperam Valla, Phocenses recurrerunt; quod non tenere debuerat Wess. cum Gronov. Commodius Larcher, aussitôt ils accoururent: nec tamen vim propriam verbi expressit. Ἀναδραμεῖν h. l. sicuti III. 78, 4. est ἀναστῆναι καὶ δραμεῖν, (vel προσδραμεῖν,) surgere et adcurrere, raptim surgere: quam in sententiam ἀνά τε ἔδραμον III. 78. prosiluerunt interpretatus sum; quod et hic tenere potueram, ubi nunc, strepitus excitavit eos ut ad arma concurrerent. S.]

8. οὐδὲν σφὶ φανήσεσθαι ἀντίτρον) Pro vetere οὐδένα σφὶ consistent fortasse alii: mihi iudicium placet Gronovii, expressius illud arbitrati. Aldinum ἐκεκέρυσαν στρατῷ bene vir doctus ad eius editionis, quae inter manus est, marginem reformaverat, Porto consentiente. Typorum error fuit, turpiter propagatus. WESS.

14. Φεύγοντες ἐπὶ τοῦ οὐρεὸς τὸν κόρυμβον) Haec hinc attingit Eustath. in Dionys. vs. 566. ut ostendat, καὶ ἐπὶ ἐξοχῇς ὄρεινῃς Κόρυμβον adhiberi. Aesch. Pers. 660. ἔλδ' ἐπ' ἄκρον κόρυμβον ὄχθου. Schol. ἐπὶ τὴν ἄκρην ἐξοχὴν καὶ περιωπὴν τοῦ τάφου. Vid. Perizon. in Aelian. Var. Hist. IV. 22. Horum montium cacuminibus quae nomina fuerint Livius tradidit XXXVI. 16. VALCK. — Graeci πάντα τὰ μετώρα καὶ εἰς ὕψος ἀγορεύοντα κόρυμβους λέγουσι, Hesychius. Hic montis cacumen;

in *Aeschyli Pers.* vs. 661. *summa tumuli pars*, ἐλθ' ἐπ' ἄκρον
 κ' ὄρυμβον ὄχθην. Ceterum ἐπιστάμενοι in *Vallae* Latinis
 gnari: melius credentes: nam gnaros fuisse, non monstrant
 sequentia. WESS.

17. Φωκίων *Persae* μὲν οὐδένα λόγον ἐποιῶντο: et postea, spre-
 tis Phocensibus, Brennus cum suis recta Delphos petiit.
 VALCK.

CAP. CCXIX. 1. πρῶτον μὲν ὁ μάντις Μεγιστῆς)
 Est, cui πρῶτος, sine urgente tamen caussa, placet. Illud
Arch. [lin. 3.] ἅμα οἱ, sibi pariter et illis, [ubi rectius alii
 ἅμα ἡοῖ] verum quidem praefert, sed non aequat ampli-
 tudinem vulgati, ipsum tempus signantis. Quae deinceps
 [lin. 6.] de transfugis, ad unum Tyrastiadem, domo Cuma-
 num, *Diodorus* lib. XI. 8. adstringit. WESS.

3. ἐπεὶ δὲ καὶ αὐτόμαλοι) Scribendum ἐπὶ δὲ, deinde vero.
Vallae deinde, non in postquam deformari, sed attendenti
 monstrare debebat veram scriptionem, ἐπὶ δὲ, quod com-
 mode succedit post πρῶτον μὲν. Exempli quarenti dahun-
Portus in *Ἐπὶ δὲ*, et *L. Bos.* Obs. Crit. p. 15. *Eustath.* in *Ἰλ.*
 α. p. 123, 6. τὸ μετὰ δὲ, ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα δὲ, καὶ ἐπὶ δὲ,
 καὶ πρὸς δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τούτοις καὶ πρὸς τούτοις. VALCK.
 — Imprudenti mihi accidit, ut ἔπειτεν καὶ, quod sua
 de coniectura *Schaeferus* ediderat, propagari paterer in no-
 strum exemplum. Ad ἐπεὶ δὲ, quod ante *Schaefer.* exhibe-
 bant editiones omnes, nihil varietatis e Msstis adnotatum
 est, in nostra vero membr. F. ἐπεὶ δὲ sic cum duobus ac-
 centibus pictum video. Adsentior vero doctissimo *Valcke-*
nario, et ἐπὶ δὲ καὶ rescriptum velim. S.

10. οἱ μὲν ἀπαλλάσσοντο) Caeteros Graecos, ut *Herodotus*,
 ἀπαλλάξιντας nobis sistit *Diodor.* *Siculus* lib. XI. c. 9. et
 duraturam sibi suisque Spartiatis laudem cupientis *Leoni-*
dae consilium, Nostro memoratum cap. seq. Apud *Iustin.*
 II. c. 11., hortatur socios, recedant, et se ad meliora patriae
 tempora reservent; sibi cum Spartanis fortunam experiendam,
 Forsan scripserat *Orosius* p. 111, 3. [lib. II. c. 9.] sibi verò
 cum Spartanis suis aleam [ubi vulgo aliam sortem] esse sub-
 eundam. VALCK.

CAP. CCXX. 5. μᾶλλον τῇ γνώμῃ πλείστος εἰμι)
 Scripsit lib. I. 120. ταύτῃ πλείστος γνώμην εἰμί: ubi *Gro-*
zon. Hoc eodem ducit, casu ex defectu praepositionis dis-
Herodot. T. VI. P. II. D

crepans. [τῇ γνώμῃ, quod hic est, idem valet ac γνώμῃ ab-
que artic. I. 120, 20.] Congruit Sophocleum Oed. Tyr.
vs. 565. καὶ οὖν ἔτ' αὐτὸς εἰμι τῷ βουλευματι. Itaque πιστὸς
εἰμι in Ask. [quod ignorant alii,] etsi κρύπτει πιστὸς Aeschyl.
Prometh. vs. 915., παραδιδόθῃσις est. Quid autem ὄχλος Arch.
sibi velit, profiteor, me non nosse. WESS. — Imperitus
puto homo ad πλειστος supplendum vocab. ὄχλος existima-
verat. S.

Ibid. ταύτῃ καὶ μᾶλλον τῇ γνώμῃ) Sensus claret; rarissima
formā loquendi significatur, quod usitata magis dicere-
tur, ταύτῃ καὶ μᾶλλον τῇ γνώμῃ προστιθεμαι, vel τιθεμαι. Neu-
tquam tamen tentari debebat sincerum πλειστος. Qua hic
structura, Astyages I. 120. καὶ αὐτὸς, ὡς μάγοι, ταύτῃ πλειστος
γνώμῃν εἰμι, — — — ἐξήκειν τὸν ὄναρον: illic pro τῇ γνώμῃ, vulga-
tum ex Codicibus γνώμῃν: idem hic etiam admitterem,
aut, quod non postponerem, ταύτῃ καὶ μᾶλλον τὴν γνώμῃν
πλειστος εἰμι, Λεωνίδην — — — κτείνουσαι. Lucian. in Demosth. En-
com. T. III. p. 494., εἰ καὶ πλείων εἰμι τὴν γνώμῃν πρὸς Ὁμή-
ρου τεταράχθαι: etsi magis fert animus ab Homero stare. Quae
proxima sequuntur, in tractandis Herodoteis solita sibi
malevolentia Plutarchus excerpsit T. II. p. 865. n. VALCK.

10. ἐκτελεστο) Nihil habet ἐκτελεστο, cur sperni de-
beat: causam ad lib. II. 127. exposui; cui pondus ex con-
spiratione tot membranarum gravius accedit. Post pauca
[lin. 15.] ἀπολέσθαι locum occupavit veterem. WESS.

16 seq. ἐκτελεστο — — — τοῖσι Σπαρτιήταισι) Iustinus II. c. 11,
8. Initio huius belli sciscitantibus Delphis oracula, responsum
fuerat, aut regi Spartanorum, aut urbi cadendum. Ipsi qui-
dem Delphi circa hanc tempestatem oraculum adhibue-
runt, quibus responsum fuerat, ἀνέμοισι εὐχεσθαι, Herod.
VII. 178. At in istis Iustini non sane Delphi sunt sciscitan-
tes, verum Lacedaemonii, quorum praecesserat mentio:
his sciscitantibus, Delphis, oracula, (vel oraculum,) respon-
sum fuerat, aut regi, aut urbi cadendum: nomen Spartanorum
illuc a prima manu non videtur collocatum. Solet ita lo-
qui Iustin. II. c. 12, 13., adventante Xerxe consulentibus,
(Atheniensibus nempe) Delphis oraculum, responsum fuerat:
cf. III. 5, 4. XVI. c. 3, 4. VALCK.

16. εὐρυχόροιο) Spatiadae et choris aptae; neque enim,
quae Fr. Vigeri sententia ad Euseb., Spartanorum regio in-

dicatur, Εὐρύχορος Κόρινθος in Epigr. 424., εὐρύχορος Τεγία Epigr. 441. collection. Cephalaë, ad eundem modum. Plura Cl. Taylor in Demosthen. Midian. p. 195. [in Reiskii Apparatu ad Demosth. Vol. I. p. 591.] *Sequentis principium ver- sus* [lin. 17. ubi vulgo plenè, ἀστὺ ἐρικυδέες] consideran- dum ac si *Η μέγα ἀστὺ ἐρικυδέες foret, aut *Η μέγα ἀστὺ ἐρι- κυδέες, qua illud forma Camerarius inter Epigrammata, iun- cta Theocrito olim, exprimi curavit. Porro ὑπ' ἀνδράσι Περ- σείδῃσι, patronymico ex Περσεύς, gentis satore, c. 150. et VI. 54., cultius Pavius habet. WESS. — Lubens equi- dem diacretica puncta vocabulo Περσείδῃσι imponenda ad- mittam. Caeterum de Homérico epitheto εὐρύχορος consuli possunt Poëtae interpretes. S.

19. πινθήσει βασιλῆ) Tale Poëtae ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῇ στειλάν 'Αχαιοί Iliad. Δ'. 384., loco Τυδεία, de quo Etymolog. in Πα- λεύς. Servare tamén βασιλῆα, modo postrema contrahere- tur, in promptu fuerat. WESS. — Ut hic ante Γρονόντι Ed. βασιλῆα φθίμενον, sic vulgatur in Eusebianis ex Οἰνό- μαο excerptis, Praep. Ev. V. p. 219. Πινθήσει βασιλῆα φθι- μι: ubi pro dactylo paeon est primus; ut in oraculi versu secundo, *Η μέγα [ἀστὺ ἐρι]. Vitium; ut illic occultari po- test elisione vocalis τ, hic tegit lectio Μεδ. βασιλῆ φθίμ. In Scymni Chii praefat. Perieg. vs. 59. τὸν Ἀπόλλωνα τὸν Ἀδύμῃ λῶν, corrigit Is. Voiss. ad Melae I. cap. 17, 3. Talia non- nulla dedit Homerus. Ix. δ'. 384. ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῇ στειλάν 'Αχαιοί: etc. In Euripidis vulgatur Alcesti vs. 24. *Ἢν δὲ τὸν- τε Θανάτῳν εἰσαῶν πέλας Ἰερὴ θανόντων. VALCK.

20. Οὐ γὰρ εἰδὼν ταῦρων optime Paris B., nempe Xerxem, quippe Ἴονις robore valide instructum; uti subditur. WESS.

23. βουλόμενος κλέος καταβίσθαι μοῦνον) Ut Thebanos suos tueretur, haec excitans Plutarchus de Herod. Malign. p. 865. E. rectius legisse videtur μοῦνων Σπαρτιῶν: et max, ἢ τῇσι γνώμῃσι διενεχθέντας. Adfirmat τὸ μοῦνων Herodotea pro- ptemodum interpretatus Diodorus XI. c. 9. Λεωνίδης, --- φιλοτιμούμενος αὐτῷ τε δόξαν περιβίβαι μεγάλην καὶ τοῖς Σπαρτιά- ταις, προέταξε τοὺς μὲν ἄλλους Ἕλληνας ἀπαντας ἀπέναι, καὶ εὖωαν ἐαυτούς; --- αὐτοὺς δὲ τοὺς Λακεδαιμονίους ἔφησε δεῖν μένειν. VALCK.

CAP. CCXXI. 1 - 3. Μαρτύριον --- οὐκ ἐλάττωστον τοῦ- του πρὶς γέγραπ) Nexa his οὐ γὰρ μύνοι τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ, Scho-

hastae nimis officioso transcribo. Abunde erat, *ὅτι καὶ τὸν etc.*, monstrantque schedarum plures. WESS. — Sufficere haec utique poterant: sed ne copia quidem illa, quam alii Masti cum Edd. offerunt, aliena ab *Herodoti* stylo debuit videri. S.

4. Μεγιστήν (τὴν τὸν Ἀκαρνῆνα) Megistiam Acarnanem Graeci celebrant; in his *Philostratus* Vit. Apollon. IV. 23., ubi docte *Olearius*. Θεμιστιάς *Plutarcho* Lacon. Apophthegm. p. 221. c. Mitto *Tzetzen* Chil. X. vs. 685., multa perperam et stolide miscentem, Megistiamque hunc et Telliam, de quo lib. VIII. 27., confundentem. WESS. — Egregii vatis, qui fati praescius, tamen οὐκ ἔτλη Σπάρτης ἡγεμόνας προλαπτῆν, ut est in *Simonidis* epigr. cap. 228. [Anal. *Bruckii* T. I. p. 131. n.° xxxi.] nomen latebat apud *Suidam* in Ἀγαμοῖς et in Ἀκαρνᾶνα: verba sunt *Philostr.* Vit. Apoll. IV. c. 23., e quo τὸν δὲ Ἀκαρνᾶνα Μεγιστίαν *Suidae* restituendum vidit G. *Olearius*; et *Aeliano*, [Nat. Anim. VIII. 5.] quod ex *Med. Cod.* vir clar. *Abr. Gronovius* adfirmavit. De *Acarnane Megistia*, praeter cetera, falsa quoque nobis narrat *Io. Tzetzes* Chil. X. vs. 685. etc. in hunc transferens et in *Laconas*, quae de *Tellia* vate legerat et de *Phocensibus* apud *Herod.* VIII. c. 27. aliosve. Lectu non indigna sunt haec ex ineditis *Schol.* in *Aristidis* Panathen.: Αἰγούσιν ὅτι μάντις τις τῶν Λακεδαιμονίων εἶπεν ὅτι, ἐὰν μείνωμεν τελευτῶμεν καὶ ὁμῶς ἡρήσαντο μὴ Φυγεῖν, ἀλλὰ ἐνδόξως θανεῖν. Si legitur, ut puto, in *Cod. Ms. Petri Burm.* ἡρήσαντο, mihi ἡρήσαντο atque videtur inusitatum ac ἤρησα: corrigerem, καὶ ὁμῶς ἡρήσαντο μὴ Φυγεῖν, ἀλλὰ ἐνδόξως θανεῖν: nempe εἰλοντο, vel προεἰλοντο, nihilominus fugere recusantes, honestam mortem praeoptarent. Utrumque est ex optimorum scriptorum usu: pervulgatum quidem ἡρήσαντο μὴ, alterum, noluerunt, sed; nempe maluerunt; ut *Demosthen.* pag. 620, 84., similesque. vid. in lib. VII. c. 104. notata: *Schol.* in *Eurip.* *Phoen.* p. 791, 4., ἀπέτρεπεν αὐτὸν τῆς ἐπὶ τὸν Ἀπόλλωνα ὁδοῦ, τῇ δὲ Ἥρᾳ μάλλον τῇ γαμοστόλῃ θύειν: videlicet ἐπέτρεπεν. VALCK.

5 seq. τοῦτον ἅπαντα ἐκ τῶν ἱερῶν τὰ μέλλοντά σοι ἐκβαίνειν εἰπόντα) *Koenius* suo *Herodotum* more scripsisse suspicabatur τοῦτον, εἰπαντα - - ἐκβαίνειν ἅπαντα: cui favet elegantiori coniecturae *Mediceus* codex. VALCK. — Secutus

cupide sum Mstos libros, singulari constantia viam ad veritatem munientes. Sermonis quoque nexus nihil desiderat uberius. WESS. — Nempe ἅπαντα ab imperitiis nonnullis librariis in ἅπαντα fuerat mutatum: post ἐκβαίνειν vero nullus codex mstus aut εἰπόντα aut ἅπαντα agnoscit. *Venetus* Editor, in principio ἅπαντα legens, in fine εἰπόντα sua de coniectura adiecit. S.

8. οὐκ ἀπελείπετο) Videtur οὐκ ἀπέλιπε ex *Arch.* probius. Deinceps c. 222. ἀπολιπόντες Διωνίδην: et lib. VIII. 63. *Plutarchus* tamen *Virt. Mulier.* p. 261. c. τῆς δὲ Ἐρυξοῦς μὴ ἀπολιπομένης, ἀλλ' ἔπεισθαι -- βουλομένης, οὐδὲ ἡ μήτηρ, -- καίπερ οὕσα προσβύτις, ἀπελείπετο. At in huiusmodi verborum formis, etsi saepe inconsulta, ingens est librariorum inconstantia. WESS. — Est vero etiam apud *Xenoph.* ἀπολείπεσθαι τινος, discedere ab aliquo, *Cyrop.* I. 6, 21. III. 1, 42. et saepius alibi. S.

CAP. CCXXII. 2 seq. Θισπίεις δὲ καὶ Θηβαῖαι) Hic de *Thebanis* scripta *Plutarchus*. ea ratione repellit T. II. p. 865., ut haec quoque criminatio suā quadam specie non destituatur. Solos secum *Leonidam* retinuisse *Thespienses* narrat *Diodor.* *Siculus* T. I. p. 410, 46. [lib. XI. c. 9.] ubi notat vir eximius. *Herodoti* *Thebanis* *Mycenaeos* octuaginta substituit *Pausanias* X. [c. 20.] p. 846., et II. [c. 16.] pag. 146., ubi, *Μυκηναῖοι*, inquit, πύμπουσιν ἐς *Θερμοπύλας* ὀγδοήκοντα ἄνδρας, οἱ *Λακεδαιμονίαις* μετέσχον τοῦ ἔργου. VALCK.

5. κατεῖχε γὰρ σφίνας Διωνίδης) Cavillatorem audi *Plutarchum*: adeo insaniisse negat *Leoniden*, ὥστε κατεῖχεν ἐν ὁμήρων λόγῳ τοῖς τριακοσίοις τοὺς τετρακοσίους ὅπλα ἔχοντας, ut trecentis suis quadringentos *Thebanos* armis instructos obsidum loco retineret: immo vero vereri magis debuisse, ne ab his, quam ne a barbaris, circumveniretur. Quae inanem fulemque habent criminationem. Neque enim non plures quam trecenti cum *Leonida* fuere, verissime in *Prolegom.* respondente *Ioach. Camerario*. Nam praeter septingentos *Thespienses*, *Spartano* regi addictissimos, aderant trecentis ipsorum ditionis plures, siquidem quodam suorum satellitio cincti in expeditionem ire solerent, et singuli interdum ad septenos secum *Hilotas* traherent, teste *Scriptore* lib. IX. 28. Stipasse vero illos trecentos hac pugna *Hilotarum* haud paucos, nitidissime ex c. 229. et lib. VIII.

25. pafescit. Quid ad haec malignitatis accusator? WESS.

CAP. CCXXIII. 8. *ὡς τὴν ἐν τῷ θανάτῳ ἔχοντα πόντον* Leonidae quod fertur decantatum dictum, aut minus congruum indicavit *Herodotus* huius diei gloriae personae-ve, aut excogitatum demum fuit post eius aetatem, sicut alia non pauca: nam alibi fegerat *Seneca*; quod *Suasor*. II. pag. 18. putabat etiam apud *Herodotum* esse; *οὐτως ἀγροῦται, ὡς ἐν ἔθῳ διακινητοῦται*. [Conf. *Diodor*. Sic. XI. 9. et ibi *Wess*.] Romana maiestate condignum dictum tribuni militum, qui se quadringentis secum moritaris ducem offerebat consuli, nobis custodivit *A. Gellius* Noct. Att. III. 7., Ego hanc tibi et reipublicae animam do, etc. praeterea *M. Catonis* verba memoratu dignissima; virum illum excellentem iure comparantis cum *Leontida*. Perit nobis et illa pars *Livii*, qua praecclarum illud facinus *Herodotea* suavitate narraverat. *VALCK*.

9. *ἢ τὸ εὐρύτατον*) Sive hoc, seu *εὐρύτατον* legatur, par trecentorum audacia: malim posterius; tanta Codicum conspiratione nixum. Quod adhaerescit; [H. 10.] *τὸ μὲν γὰρ ἔρμα* etc., pertinet ad superiores dies. Scriptum si fuisset, *τὸ μὲν γὰρ ἔρμα τὸ ῥίχον, ἵκανον δὲ τὰς περὶ τὰς ἡμέρας, οἱ δὲ ἀνελόντες* etc.; sententia fuisset clarior, *Pavio* observante. *WESS*.

12. *τὸτε δὲ συμπλοκόντες ἔχοντες τὸν σπινθῆρα*) Falsum itaque quod *Plutarcho* Noster scripsisse perhibetur *T. II. p. 966. A. πρὶν νύκτας, σπινθῆρα ἐν τῷ σπινθῆρι, περὶ τὸν σπινθῆρα*. Hoc enim postea demum superstites se receperunt *Spartinae*, quum iam *Leonidas* alique multi cecidissent, postquam *Persas* quater in fugam verterant: tum demum cap. 25. *ἔστω ἐν τῷ σπινθῆρι πᾶντες ἀλλήλοις ἐν τῷ σπινθῆρι*. Facendum tamen foret *Leonidae* ceterorumque laudem hic imminutam, si verum esset, quod alibi sequentis auctores tradidit *Plutarchus*, captis armis nocte *Spartatas* cum duce suo castra irrasisse hostilia, ipsamque Regis petissee praetorium, aut cum illo, aut, si ipsi oppressi essent, in ipsius potissimum sede morituros; aut loquitur *Iustinus*; quem sequitur *Orosius* II. c. 9. *Νύκτας* inquit *Plutarchus*, ἀναστάντες ἑβδόμῃ ἐν τῷ σπινθῆρι καὶ τὴν νύκτα δόρυ δὲν σπινθῆρα; ὡς ἐκείνους αὐτὸν ἀμαρυνόντες, καὶ περὶ τὴν νύκτα ῥοτόντες. conf. *Diodor*. XI. c. 10., et ibi *Clar*. *Wess*. Cur his

potius crederemus, quam Herodoto? quum illa praesertim narratio fidem superet, multaque mentiantur in historia Graeci. VALCK.

21. παραχρησάμενοι τε καὶ ἀτίοντες) Laurentii ingruentes et sese intrudentes perstrinxit, tanquam aliena, Cl. L. Boë Obs. Critic. p. 157., eorumque in locum, quos spernebant et pro nihilo habebant, suffecit. Dubito de priore: belle memini lib. IV. 269. Vallae παραχρησάμενους fuisse contentiores, sed aptavit isthic, quae erant disiuncta: namque καὶ παραχρησάμενοι διεφθάρησαν his consimiliter ponuntur de pugnantis, qui sibi corporibusque suis nimio ardore haud parent, ac ἐν παραχρησάμενους in hostes ingruunt, quae et Porthi doctrina. Posterius ingruentes ex ἀτίοντες Arch. Bælli, quo quidem, si tamē iidem Ionibus ac ἀτίοντες, nihil accommodatius. "Ατίοντες, ὀρμῶντες, πηδῶντες, Hesychio, Suidae [voc. "Ατρί] et hac de familia aliis. Non dissitor, nisi vehementer illud placuisse quondam: nunc veni ad accipi, ut exempla Diss. Herod. p. 88. quaestioni faciunt satis. [Et ista profecto rectius ἀτίοντες et ἄτρί scribentur: sunt enim ex ἀτίοντες et ἄτρί contracta.] Nec sequar tamen H. Stephanum, ἀτίοντες sive ἀτίοντες scribentem: nam quae in Camerarium ille strinxit, ex Eustathio derivata, non ferunt admodum. Homeri enim ἀτίοντες Iliad. V. 332. explicant interpretes ἀτιμάζοντες, Hesychius eum Adnot. Clar. Alberti; aut ὀλυγοφρονιστοῦντες, ἀφρονιστοῦντες, aut diversius. Illud si arripiatur, valde desperantes et nullam suae salutis rationem ducētes sistet; tumque παραχρησάμενοι τε καὶ ἀτίοντες aptissime nexi procedent. Diodorus simili in re, ἀφειδῶς ἐχρῶντο τοῖς ἰδίαις σώμασιν εἰς κοινὴν περιποίησιν XIII. 60. et ἀφειδὼν τῆς ψυχῆς ἰνὴκα νίκης, XII. 62. WESS. Notavit ad hunc locum Reiskius: „Cogitavi aliquando λωττόντες, ionice pro λωτῶντες: sed nunc placeat vulgatae adquietare, atque interpretari furentes, ῥάβδοντες.“ Haud dubie a Poëta mutuatus id verbum Herodotus est. Vide ad Iliad. V. 332. interpretes, et instar omnium immortalium Heynium; qui hunc ipsum etiam Nestri locum expendens, istud καὶ ἀτίοντες verissime interpretatur et tanquam attoniti, mento capti. Quem ibi Valekarianum nominavit Vir doctissimus, eius loco Wesselingius erat nominandus; cuius quidem sententia haud multum discrepat ab Heynii interpretatione. S.

CAP. CCXXIV. 4 seq. ἱεροὶ μετ' αὐτοῦ ὀνόμαστοι Σπαρτιητῶν) ὀνόμαστοι ex dialecti ritu. [sed vulgatum h. l. tenent libri omnes.] Accessio vocabulorum ex *Med.* laudatore (quod minime mirandum) utitur *Gronovio*, fluxae tamen fidei apud multos. Qui tandem illi οὐκ ὀνόμαστοι, distincti a trecentis, quorum omnium sese accepisse nomina ait? An Helotae? quibus nusquam in Spartanorum catalogo locus. Non nescio, saepe inter simillimas posita voces supina librariorum socordia praetervideri et negligi. At coniurasse plerosque omnes scribas, et maculam schedis adpersisse, paene supra fidem est. Tueri ergo possessionem inserta e *Medic.* non posse videntur. **WESS.** — Ob vocem ὀνόμαστοι repetitam, media quaedam facile, fateor, potuerunt excidere; si tamen aliis etiam absunt Codicibus, *Vallae* non lecta, neque ego desiderarem ex *Med.* vulgata: ex hac lectione *Med. Koenius* forte valde probabilem efformavit, hanc nimirum: καὶ ἱεροὶ μετ' αὐτοῦ πολλοὶ τε καὶ ὀνόμαστοι Σπαρτιητῶν. *Spartiatatum*, qui cum *Leonida* ceciderunt, ἐγὼ, inquit *Noster*, ὡς ἀνδρῶν ἀξίῳ γενομένων ἐκυβόμην τὰ ὀνόματα: neque hic requirerem omissam vocem ἀξίῳ, hoc sensu sic simpliciter vix veteribus illis usurpatam: ad ἀνδρῶν γενομένων, quomodo loqui solet, adscribi potuit ἀξίῳ. Nomina trecentorum Spartanorum sibi forsitan enotaverat ex columna in illorum memoriam Spartaee erecta. *Pausan.* III. [c. 14.] pag. 240. Καίται καὶ στήλη πατρώθεν τὰ ὀνόματα ἔχουσα οἱ πρὸς Μήδους τὸν ἐν Θερμοπύλαις ἀγῶνα ὑπέμειναν: cui etiam pag. 237. [c. 12.] μνημα memoratur (τοῖς) λόγου μάλιστα ἀξίως μαχέσασθαι μετὰ δὴ αὐτὸν δοκοῦσι Λεωνίδην. **VALCK.** — Vocab. ἀξίῳ lin. 6. communi consensu libri omnes tenent: et possunt ex proxime praecedentibus intelligi ὀνομασθῆναι ἀξίῳ, memoratu digni. Insulsum autem adsumendum, πολλοὶ δὲ καὶ οὐκ ὀνόμαστοι, quod, a *Gron.* receptum, in suum etiam exemplum propagari *Wess.* passus est, praeter codicem *Med.* nullus alius vetus liber agnoscit; nam et *noster F.* illud ignorat, quem in *Var. Lect.* nominare neglexeram: in codd. quidem *Pb.* et *Pd.* eadem verba paullo inferius legi, sed aequae inutiliter inserta, ibidem adnotavi: *S.*

9. Nomina filiorum *Darii*, Ἀβρομέης et Τραπεάνης, ex gen-

tili sermone ad Graecorum morem esse deflexa Nob. Palmerius Exercitat. p. 38. monuit. WESS.

13. τὸν οἶκον πάντα τὸν ἑαυτοῦ ἐπέδωκε) *Insuper dedit omnia bona sua.* Isthac aetate Vallam in scopulum incidisse non sane mirum est. Videris usus, ab Homero ducti, in Attico foro vulgati, saepius interpretes immemores οἶκον domum interpretantur, ubi hac voce totum patrimonium, vel universae significantur facultates. Ammonius: Οἶκος λέγεται ἢ πάντα οὐκία. Xenoph. in Oeconom. p. 486, 3. ἡ οἰκονομία ἐπιστήμη ἐφαίνεται, ἣ οἶκους δύνανται αὐξάνει ἄνθρωποι. Οἶκος δ' ἡμῖν ἐφαίνεται, ὅπερ κτήσις ἢ σύμπασα. Praeivit Homerus, cui saepe proci Penelopes dicuntur ἔδοντες et καρίδοντες οἶκον Ὀδυσῆος, bona comedentes Ulyssis; qualia commodum admovit Wetsien. Ev. Matth. xxiii, 14. Nusquam, quantum recordor, in hunc sensum οἶκον veteres, saepissime ponunt οἶκον, prae ceteris Xenophon, et Isaeus; sed et Thucydides, Antiphon, Lysias, Isocrates, Demosthenes, quique ad horum se student normam componere Sophistae. Dedit nonnulla Des. Heraldus in Salm. Obs. ad Ius A. et R. pag. 217. De multis ad Herodotea haec accedunt proxima Gaddatae Xenophontis, Κυρ. Παυδ. V. p. 82, 5. nemo est ὅτῳ ἐγὼ ἀπ' ἐμοῦ. Φύσιν καταλείψω τὸν ἐμὸν οἶκον. Isocratis de Pericle p. 184. Διὰ τὸν μὲν οἶκον ἐλάττω τὸν ἑαυτοῦ κατέλιπον, minorem censum reliquit, quam a patre acceperat. Isaaci pag. 82, 2., ἡ μήτηρ ἢ ἐμὴ ἐν (lege ἐπὶ) παντὶ τῷ ὄντι ἐπὶ κληρὸς ἐγένετο. Demosthen. c. Phaen. pag. 598, 34., δὲ οἶκον λειτουργούντων περιληφόμενοι: ante dixerat §. 31., δὲ οὐσίας κατερούμενοι. VALCK. — Notabilis utique vocabuli οἶκος usus: at nihil impedire videtur, quo minus latinum domus; graeco οἶκος; respondens, in huiusmodi orationis connexionem eadem notione ponere liceat. S.

CAP. CCXXV. 2. μαχεόμενοι ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ) Partem veri vidit vir optimus L. Bos, Obs. Crit. p. 59., post μαχεόμενοι nempe distinctionem ponendam: verum, quod recte Gronov. etiam animadvertit, non sic solet ex abrupto Noster orationem redordiri: vocula requiritur quae haec et illa connectat: adest illa, ita (ni fallor) suo loco collocanda: Εἰς τὴν τε δὲ δύο ἀδελφεῶν ἑκατέρω πύττουσι μαχεόμενοι ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ τοῦ Λαωνίδου Περσίων καὶ Λακεδαιμονίων ἀθισμὸς ἐγένετο πολλός, ἐς δ' τοῦτόν τε ἀπερχὴ οἱ Ἕλληνες ὑπεξέρισαν. Ad postre-

ma Reiskius: Hunc, ait, locum non concilio cum pag. 459. initio: manifesta nimis est contradictio. Sed, qualia scribit Reiskius in Miscell. Lips. vol. VIII. pag. 502., suo loco ne tangenda quidem, si quis ante annos scripsisset ferme ducentos, quibus ille modis fuisset exceptus! istiusmodi convitia hac aetate ferimus, non reprehendimus. His quaecum tandem est ἐνταύθις? Persarum manibus ereptum in hoc conflictu Regis cadaver victores aliquantisper tenuerunt Spartiatae; sed hi, vincendo fatigati, vim hostium, αἰὲν νέον ἐρχομένων, non sustinuerunt, atque eodem die omnes, ut notum est, interierunt, Persisque adeo victoribus Leonidae regium quoque reliquerunt cadaver, quod capite truncatum iratus Xerxes in crucem tolli iussit. [In editis deinde Animadversionibus silentio hunc locum idem Reiskius praeteriit.] Secundum fictum Plutarch. T. II. p. 306, v. [in libello qui Parallela inscribitur] ex Leonidae cadavere Persa τέμνει τὴν καρδίαν, καὶ εὐρὴ δασύειν: verbis mutatis illinc rem narrat eandem Stobaeus p. 92, 5., utrique citantur Aristidae Persica, omnibus aliis invisitata; apud illum mox in historia Romana laudatur etiam, Aristides Milesius: istiusmodi nebulonum mendacia vix digna sunt memoratu. Lipsiensis nunc forte Criticus R. [Reiskius] fatebitur, cunctante stylo elaborata veterum scripta paulo esse consideratius contrectanda. VALCK. — Ad locum quod spectat, ad quem ista disputavit Valckenarius, adnotare equidem in Var. Lect. debueram, in Editis ante Wess. et in Mssis sic constitutam distinctamque esse orationem: πίπτοντι μαχομένοις ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ τοῦ Λεωνίδου. Περσίαν τε καὶ Λακεδαιμονίων ὄπισθος etc. Sic quidem et noster cod. F. (nisi quod in hoc μαχομένοις scribitur) nec ex alijs codicibus aliud quidquam adfertur nisi ὀπίσθους ex Pa. et quod ex uno Pd. Larcherus adnotavit, post μαχομένοις in illo incisam esse orationem, post Λεωνίδου non esse interpunctam. Ut olim alii, sic et Valla legerat, interpretatusque erat: Hi duo Xerxis fratres super cadavere Leonidae pugnautes occubuere, adeo vehementi Persarum Lacedaemoniorumque conflictu, ut Graeci etc. Atque in eadem ratione adquisessere fortasse debueramus. Primus Gronovius suspicatus erat, post μαχομένοις forsitan interpungendam fuisse orationem, ut verba ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ etc. ad sequentia referrentur: eam-

dēn vero suspicionem rursus deposuit, quoniam ita nimis abrupte inchoaretur sequens periodus, *Ἰνὰ τοῦ νεκροῦ τοῦ Λεωνίδου* etc. Nihilominus *Wesselingius* post *μαχηόμενοι* quidem interpunxit orationem, proxime sequentia vero verba intacta reliquit, nullam in *Notis* super hoc loco dubitationem significans, at in latina tamen versione conjunctionem adiiciens particulam: *Xerxis igitur duo fratres pugnantes occubuerē; adeoque vehemens de cadavere Leonidae fuit Persarum Lacedaemoniorumque conflictus* etc. Post hunc *Schaeferus*, tenens post *μαχηόμενοι* interpunctionem, ante *Ἰνὰ τοῦ νεκροῦ*, καὶ particulam ex coniect. adiecit; quae particula ex *Schaeferiana* editione in nostram propagata est. At equidem, si modo necesse utique fuit a vetere ratione discedere, profiteor paulo expeditiorem mihi nunc videri *Valekenarii* rationem, in eandem cum *Schaefero* sententiam *Ἰνὰ τὴν τοῦ νεκροῦ* corrigentis. Potuerit vero nihilominus deinde post *Περσίων* eadem τὴν particula suum locum tuere. S.

(41 *ἰνὰ τοῦ νεκροῦ*) Raritate commendatur, nullo alio privilegio: idem *ἰνὰ τοῦ νεκροῦ*, subtraxisse videlicet sua virtute pugnantibus Persis Spartanos Leonidae corpus. Nam, quod illi Xerxes deinde turpiter insultavit, tum contigit, cum trecenti post strenuum certamen occubuerant omnes. Frustra enim in his difficultas quaeritur. Porro [lin. 7.] *ἰνὰ τοῦ νεκροῦ τοῦ νεκροῦ* ex *Pass.* legitimum puto. *Νῆκος* de bello et pugna contentione c. 158. alibique. Geminum ferobant lib. IX. *ἰνὰ τοῦ νεκροῦ τοῦ νεκροῦ τοῦ νεκροῦ*. *WESS.* — *ἰνὰ τοῦ νεκροῦ* ex *Pass.* cum *Schaefer.* ex *edd.* ante *Gron.* revocavi. *Codex Med.* autem cum *Pass.* *Ask.* et uno ex *Paris.* non *ἰνὰ τοῦ νεκροῦ* dabat, ut in nostra *Var. Lect.* perperam scriptum, sed *ἰνὰ τοῦ νεκροῦ*: quod ego quidem librariorum errori adscribendum puto, *Wesselingius* vero a *Gron.* acceptum in contextum tenuit: quibuscum noster et *cod. R.* fere consentit, qui non, ut in *Var. Lect.* dixi, *ἰνὰ τοῦ νεκροῦ* sed (ut, codice iterum inspecto, nunc primum animadverto) *ἰνὰ τοῦ νεκροῦ* praefert. S. (not. *ἰνὰ τοῦ νεκροῦ*, *ἰνὰ τοῦ νεκροῦ*.) Parendum fuit scriptis libris. *Plutarchi* editiones *Klavius* ostentant, sicuti et *Almus*, quasi proprium nomen. Prope eam collem *Λεωνίδου σῆμα* apud *Plutarchum* *Vit. Apoll.* lib. IV. c. 25. verius *Nestor.* Adde

Simonidae Epigramma Anthol. III. 5. p. 296: WESS. — Vide Anal. Brunckii T. I. p. 132. num. xxxv. S.

12 seqq. *μαχαίρησι, τοῖσι αὐτίων etc.*) Tan. Fabri coniecturas acerbius taxari animadverto, addique contextui haud illud satis opportunum. Codicum inconstantia optionem reliquit liberam, qua, praesertim cum *Longinus* praeiret, utendum censui. Namque ex eo advocatum, et princeps editio et Mssti, teste Cl. *Zach. Pearce*, offerunt, prorsus *Herodoteis*, uti vulgari iussi, concordans. Hoc amplius, καὶ χερσὶ καὶ στόμασι a sequente κατέχουσιν punctuatione separavi, eiusdem *Longini*, cui στόμασι μάχισθαι mera hyperbola, ductu. *Cicero* *Laconici* in eo genere quidpiam observavit, adolescentum greges, inquit *Tuscul. Disput. V. 27.*, *Lacedaemone* vidimus ipsi, incredibili contentione certantes pugnis, calcibus, unguibus, morsu denique. Quod itaque his aptum haerebat, κατέχουσιν οἱ βάρβαροι βάλλοντες, barbaros manibus oribusque defensantes sese *Spartiatas* iaculis obruisse et quasi contumulasse, cultissime pingit. Grande oppido κατακεχώσθαι βίλειςιν, eodem *Longino* monitore. Hinc *Aristides* T. II. pag. 190. κατέχωσθησαν ὑπὸ τῶν βαρβάρων: *Philostratus* Vit. *Apoll. IV. 23.* ἐπὶ τὸν κολωνόν, ἐφ' οὗ λέγονται Λακεδαιμόνιοι περιχωσθῆναι τοῖς ταξίσμασι: *Libanius* Or. XXXV. p. 690. A. ὡς δὲ πολλοῖς ὀνόγους καταχώσας τῶν Λακεδαιμονίων ἐν Πύλαις, ubi *Morellus* nihil vidit. WESS.

12-15. ἀλεξιμένους μαχαίρησι etc.) Quod, postea temere reiectum, olim placuerat T. Fabri, mihiqve venerat in mentem, hoc a Codicibus subministratum (*Diss. Herod. pag. 123.*) revocabitur in contextum, sic, ut puto, collocandum: ἀλεξιμένους μαχαίρησι (τοῖσι αὐτίων ἐνύγχανον ἔτι περιούσαι,) καὶ χερσὶ καὶ στόμασι, κατέχουσιν οἱ βάρβαροι βάλλοντες. In his ista, καὶ χερσὶ καὶ στόμασι, ab interpretibus *Longini*, *Fabro*, *Dacierio*, *Tollio*, variis tentata coniecturis, unus recte ceperat *Boilevius*, ut accipienda docuit L. c. *Clar. Wesseling.* Τοῖσι, dubio vacuum, sic adhibetur lib. VIII. c. 89., ἅτι γὰρ νῆιν ἐπιστάμενοι, τοῖσι αἱ νῆες διεφθίροντο, --- ἐς τὴν Σαλαμῖνα δύνειον. Sed haec, τοῖσι αὐτίων ἐνύγχ. ἔτι περιούσαι, nempe αἱ μάχαιραι, apte respondent ad ista c. 223., δόρυα μὲν νῦν τοῖσι πλείοσι αὐτίων τρημαυτὰ ἐνύγχαν. καταγεγῶτα ἦδη, οἱ δὲ τοῖσι ξίφεσι διεγάζοντο τοὺς Πέρσας: pro

more videlicet istius aevi, quo, *hastâ fractâ, gladiis utebantur*. VALCK, — Olim, quum imperite iuncta legerentur verba καὶ χεῖρσι καὶ στόμασι κατέχωναν οἱ βάρβαροι, Val-la intellexerat barbaros, et manibus et vocibus incessentes Spartanos; Gronovius vero, et manibus et mucronibus. S.

CAP. CCXXVI. 5 seq. ὡς --- τὸν ἥλιον --- ἀποκρύπτουσι) Sagittis Persarum solem obscurari solere: sic optime Valerius Maxim. Herodoteum interpretatur ἀποκρύπτουσι lib. III. c. 7. fin. Aliter Cicero Tusc. I. 42. ubi de hoc egit Spartani dicto Davis. Pauca dederant viri Docti ad Frontin. IV. c. 5, 13. Proxima [lin. 7.] τοσοῦτό τι πλῆθος (τὸ πλῆθος saltem scribendum,) αὐτῶν εἶναι: illa, nec miror, maluisset omissa Iac. Tollius ad Longin. p. 223. [Equidem nec invitatus tueri illa suum locum passum sum: nec τὸ articulum pro τὶ requisivi.] Unicum hoc tantum Dionecis Spartani dictum Noster retulit, nullum Leonidae vel aliorum de trecentis istis: feruntur tamen plura, et sane digna seculorum memoria; quorum omissionem non adeo negligentiae Plutarchus imputat, quam malevolentiae T. II. p. 866. c. D. et, ne quis minima diceret historicum intacta praetermisisse, ὁ δὲ, inquit, τὴν Ἀμάρσιδος ἀποφύκειν etc. qualia dum nequeunt negari, vellem equidem nec dici potuisse. VALCK.

7. τοσοῦτό τι πλῆθος αὐτῶν εἶναι) Eustathium arbitreris hic aut superius νέφος invenisse: καὶ σημειῶσαι, scribit, ὅτι τὸ παρ' Ἡροδότῳ νέφος βελῶν, ἢ φ' ὡς ὑπὸ σκιᾷ ἔχρην μάχεσθαι, συγγενῶς ἔχει τῇ Ὀμηρικῇ ταύτῃ λέξει Iliad. Θ'. 159. Id si vere reperit, adconmodum utique fuisset. Ego vero ex scriptorum exemplarium taciturnitate addubito, vacillantiue eius memoriae adscribo. Cicero, non Trachinium quendam, sed Persen hostem in colloquio haec dixisse gloriantem Tusc. Disp. I. 42. adfirmans, notatur a Pet. Victorio Var. Lect. lib. XXVII. 9., quem et Davisium adi. WESS. — Ad vocab. πλῆθος quod adtinet, nisi consentirent (quoad quidem novimus) codices, facile crederes variandi causa nunc h. l. νέφος scripsisse Herodotum, et sedem nominis, cui peropportunos hic locus erat, interpretamentum occupasse. Sic quidem νέφος Hesychius cum Scholiastis Homeri et Euripidis πλῆθος interpretatur: conf. Wetsten. ad Epist. ad Ebraeos c. XII, 1. S.

CAP. CCXXVIII. 3 seqq. ἐπιγύραται γράμματα etc.) Ubi duo leguntur de his tribus epigrammata priora, Anthol. III. c. 5. [Anthol. H. Steph. p. 200. Anal. Brunet. T. I. pag. 131 seqq.] plura sequuntur εἰς τοὺς ἐν Θερμοπύλαις θανόντας scripta: quod illic est 24. Εἰ τὸ καλῶς θήσκουσιν etc. Simonidi tribuitur in Scholiis ineditis in Aristidis Parnathen. Sed magnificum Simonidis ad lyram cantatum ἐγκώμιον τῶν ἐν Θερμοπύλαις θανόντων [Anal. Br. T. I. p. 123 seq. num. xv.] nobis custodivit Diodorus Siculus XI. c. 111, ipsemet exquisitis laudibus fortissimos viros dignatus. Variabant forte Codices [lin. 9.] in Epigr. secundo: legitur apud Strabon. IX. p. 656. [pag. 429. ed. Cas.] 'Ω ξὶν ἀπαγγεῖλον: apud alios ut vulgatur apud Herodot. Mihi non displicet quod est in marg. Ed. Steph. 'Ω ξὶν ἀγγεῖλαι Λακεδαιμονίους: convertit Latine Cicero Tusculan. I. 42. ubi notat Davis. In secundo versu [lin. 10.] alteri longe praeferat Herodotea lectio: τοῖς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι: alludit Poëta Lycurgi τὰς καλουμένας ῥήτρας. VALCK.

9. ἀγγεῖλαι) Frequens ἀπαρμεδάτων usus, et schēdæ id securum et verum praestant. Adsimile c. 110. ἐμὰ χρεῖσθαι ὡς ἀνδρὶ ψεύστη; in me ut mendacem consule. Latina Tullii, Dum sanctis patriae legibus obsequimur, bona sunt, sed ex Simonidae, ut ille censuit, πειθόμενοι νομίμοις. In vulgato, alludente ad Spartanorum Πάτρας, omnes acquiescunt Codd. cum Suida. WESS.

CAP. CCXXIX. 5 seq. εἰς τὸ ἔσχατον) Adstipulor Cl. Wasse ad Thucyd. IV. 12., hoc laudanti. Alia in re superius c. 107. ἀλλὰ διαπατρίξει εἰς τὸ ἔσχατον. Diodorus, Polybius, Agatharchides etc., invitis tamen Grammaticis, de moribosis ἐσχάτως ἔχειν et διακρίσθαι. Vide Diodorum XVIII. 48. et doctissimum Trillerum in Thom. M. Ἐσχάτως. WESS.

Ibid. ὁφθαλμιῶνες εἰς τὸ μέγιστον) Εἰς τὸ ἔσχατον legendum dēcernit Jos. Wasse ad Thucyd. IV. cap. 12., codices (quod alibi solet) non commemorans: praebet illud margo Steph. lectum quoque Vallae, neque tamen non reperiuntur εἰς τὸ μέγιστον, et εἰς τὰ μέγιστα: permutanturque phrasae, τὰ ἔσχατα ἀσειβῆν, et τὰ μέγιστα ἀσειβῆν. In anali tamen vitiosive ponere malunt εἰς τὸ ἔσχατον πρὸς τὸ ἔσχατον ἐπ' ἔσχατον: ἥτοι μὲν εἰς τὰ ἔσχατα Ἀρχιδαμον, est in Xenoph. Ἐλλ. V. p. 334, 29. Extremam lippitudinem intellexit Valla. Pla-

tu Gorgia p. 496. A. νοσῖ που ἄνθρωπος ὀφθαλμούς, ὃ ὄνομα ὀφθαλμῶν de coecitate posuit Aristoph. in prima ed. Plutti vs. 115. Τάτης ἀπαλλάξεν τε τῆς ὀφθαλμίας: cui versui hunc postea substituit, illic in Scholiis memoratum: Τῆς συμφορῆς ταύτης τε πάσης, ἥς ἔχει: αἶνε, ἢ εἴ ἔχει. Timocles Athenaei VI. p. 223. εἰς ὀφθαλμῶν τις; αἰεὶ Φησὶν αὐτοὶ τυφλοί. VALCK.

14. ἀνέφυχοντα) Si verum esset quod Lexicographis traditur, apud Thucyd. ἀνέφυχον semi-etiam pro ignavum esse; illud potuissent referri quae *Wassent* alienis simpliciter loca posuit p. 245. n. 43. [ad lib. IV. c. 13.] Τῷ ὀφυχῇ opposita ignavia dicitur etiam ἀφυχία: animi deliquium, aliis ἀνέφυχος, Ionice vocabatur ἀνέφυχῃ: forsitan itaque ignavus sive pusillanimis novatori Herodoto est ἀνέφυχος. Conjecisse se scribit aliquando Reiskius ἀνέφυχοντα. Poni saltem debuerat ἀνέφυχοντα: hoc si praeberet scriptus Codex, anteponerem vulgato, velut isthac etiam aetate usitatum, Tyrtaeus apud Lycurg. c. Leocr. p. 163, 4. Ἀλλὰ μέγαν ποιεῖται καὶ ἄλλοιμον ἐν φρεσὶ θυμῷ. Μὴ δὲ φρεσὶ φυχῇ, ἀνδρασι μαρτυρούμεν. Ex Homericis expressum insigne Theopompus dictum habet Clemens Alex. Strom. VI. p. 749, 10. Εἰ γὰρ ἦν τὸν κλέοντα τὸν παρόντα διαφονεῖται ἀδῶς διὰ τὸν ἐπὶ τοῖς πολεμίοις, οὐκ ἂν ἦν θυμωστὴν φρεσὶ φυχῇ: attigit eximius Jer. Markland. in *Lysiae* p. 44, 4: et Ioannis Ev. XII, 25: ubi plurima collegit *Wetsten*. VALCK. — Vulgatum pertinaciter tueretur libri omnes. S.

14 seq. Εἰ μὲν νυνὶ ἡ μὸνον etc.) Versavit hunc locum Reiskius, vitii, uti suspicatur, reum mancumque. Medicina, quam invenire se negat, in promptu erit, modo [pro ὀφθαλμῶντα, quod Gronovio placuerat,] ἀλγίσαντα, h. e. ὀφθαλμῶντα, oculorum morbo dolentem, nevechemus. Quid enim? An Aristodemus ἀλογίας, praeceptorum contemtor Leonidae, Spartam redux, sine poena abiisset? Non sieri Lycurgus nec militaris disciplina, apud Aelianum in *Suida* Κακῇ. Oculorum morbus obtentui, cur praelio afuerit, posuit esse, nulla ἀλογία. Quod *Portus* ἀλγῶν semel excitavit ex lib. IX. 22., nihil ad rem. Habet lib. III. 40. et 43, atque alibi. Magis urgeret ἀλγῶν, sine comite positum, de morbo doloreque oculorum, ni ὀφθαλμῶντι; Eurymus et Aristodemus in hac quaestione praecessissent, WEISS.

CAP. CCXXXI. 3. οὗτε οἱ πῦρ οὐδὲς ἔναυε) Frequens inter Graecos olim abominandi flagitiosos et infames genus. Id *Lycurgo* in *Aristogit.* p. 106. μήτε πῦρ ἐναύειν, μήτε δυσσιταῖν μηδένα, μήτε δυσίων τῶν γενομένων κοινωνεῖν. Et enucleatius atque amplius *Demostheni* Or. I. in *Aristogit.* p. 490. μὴ πυρός, μὴ λύχνου, μὴ ποτοῦ, μὴ βρωτοῦ, μηδένα μηδένος τούτῳ κοινωνεῖν, μηδὲ λαμβάνειν, μηδ' αὐτὸν τούτῳ διδόναι. Atque hac conversatione Athenienses ulți *Socratis* fuerunt accusatores, ὡς μήτε πῦρ ἐναύειν, μήτε, uti *Spartani* *Aristodemum*, ἀποκρίνεσθαι πυνθανομένοις in *Plut.* T. II. p. 538, A. Sed talia privo Attici iudicio et odio; *Spartae* lex ea infamiae nota τοὺς τρέσαντας, sive *fugaces*, atque ἐν μάχῃ κατὰδιδωμάσαντας, adspergebat apud eundem, *Apophthegm.* p. 191. B. Estque hinc *Aristodemus* ὁ Τρέσας *Aeliano* de *Anim.* lib. IV. 1. et *Suid.* in *Λυκούργου*. Confer lib. IX. 70. *WESS.* — Cui publicitus inusta fuerat nota turpitudinis, (Ἀτιμοῦνται μὲν γὰρ τις ὑπὸ τῶν νόμων ὀλοσχερεῖ ἀτιμία: Ἀτιμον.) huic πῦρ οὐδὲς ἔναυε *Σπαρτιητίων*, οὕτε διελέγετο. Veteres verbum adhibuerunt Ἐναύειν veluti proprium in hoc humanitatis officio, infamia notatis denegato: vid. apud *Suidam*, in Ἐναύειν, *Polybii* locus, et *Scriptoris* incerti de *Callixeno* loquentis, ex historia Graeca notissimo; sed in huius loco scribendum: μήτε ὕδατος ἐκαινῶνουν αὐτῷ, μήτε πῦρ ἐναύειν ἐβούλετο. Atque id ipsum verbum in Attici *Buzygis* fuisse videtur execrationibus. *Diphili* parasitus apud *Athen.* VI. p. 239. A. Ἀγνεῖς ἐν ταῖς ἀραῖς Ὅτι ἐστίν, εἴ τις μὴ φράσει ὀρθῶς ὁδόν, ἢ πῦρ ἐναύσει, [fors. ἢ πῦρ μὴ ναύσει] ἢ διαφθερεῖ ὕδαρ. *Cicero* de *Off.* III. c. 13. Quid est aliud erranti viam non monstrare, quod Athenis execrationibus publicis sancitum est. Saepius ἀραι memorantur: ἀραι *Bουζύγιοι*, huius legibus additae, non video cur prae aliis publicae dicerentur: in voce publicis nomen forte latet *Buzygis* antiquissimi legislatoris: velut in transcurso *S. Petitus* illius facit mentionem ultimo commentario in *Leges Atticas*. *Buzygis* leges, velut a natura praescriptas humanitati, omnium paene primas collocassem. Vetuit etiam alteri facere, quod tibi quis fieri nollat; vetuit et περιορᾶν ἄρταρον σῶμα. *Schol.* in *Soph.* Antig. 262. Βουζύγης Ἀθήνησι κατηγόσατο τοῖς περιορῶσιν ἄρταρον σῶμα. Aliam *Βουζύγιον ἀρὰν*, *Buzygis* execrationem; ubi laudaverat *Clemens Alexand.* Strom. II. p. 503, 17.

[p. 308. ed. Lugd. Bat. 1616.] latet nomen in *Βουζύγιον*: quod non intellexit interpres. VALCK. — Quem hic ex reconditae eruditionis suae penu *Buzygen* nobis produxit Vir longe doctissimus, de eo praeter auctores ab ipso citatos consuli *Hesychius* in *Βουζύγις* potest et qui ibi alii a doctis interpretibus laudantur. Quod autem Ciceroni l. c. pro publicis restituendum *Buzygis* nomen suspicatus est idem admirabilis in indagandis sanandisque corruptis veterum scriptorum locis artifex, illi coniecturae speciem praesertim conciliare videri poterant ea quae in Proverbiorum e Vatic. Biblioth. Appendice Cent. I. num. 21. leguntur: ubi quod scribitur: *Βουζύγις ἐπὶ τῶν πολλὰ ἀρωμένων*: id recte latine redditum, *Buzyges* (scil. dicitur) *de multa imprecantibus*. Tum vero, quae consequuntur Interpreti non intellecta: *ὁ γὰρ Βουζύγις Ἀθήνησιν ὁ τὸ ἱερὸν ἄρετρον, ἄλλα τε πολλὰ ἀρώται, καὶ τοῖς μὴ κοινωνούσι κατὰ τὸν βίον ὕδατος ἢ πυρός, ἢ μὴ ὑποφαίνουσιν ἐδὸν πλανωμένοις*: haec nonnihil partim defecta partim corrupta esse adparet. Supplendum *ὁ τὸ ἱερὸν ἄρετρον ἄγων*, aut ex *Hesychio* legendum *ὁ τὸν ἱερὸν ἄρετρον ἐπιτελών*, et, pro *ἀρώται, ἀράται* scriptum oportuisse nemo dubitaverit. Sed haec quidem nihil ad *Herodotum*. S.

4. *ὁ τρεῖς αἰς Ἀριστοδῆμος*) Hinc memoratur *Aeliano* de *Nat. An.* IV. c. 1. fin. *Τῶν τρεσάντων* qui dicebantur *Spartae*, *Tyrtaeus* iam meminit in *Stobaei Flor. Grotii* p. 191., *Τρεσάντων δ' ἀνδρῶν πᾶς ἀπόλωλ' ἀρετῇ*. vid. *Io. Meurs.* Misc. Lac. lib. III. c. 7. Sed et his nonnunquam *redit in praecordia virtus*; ut huic etiam evenit *Aristodemo*; nam, cum apud *Plataeas* strenue pugnasset, *ὁ ἄτιμος* factus est iterum, ut ante fuerat, *πίτιμος*. *Spartae* quoque *αἱ ἄτιμοι* liberabantur infamia: vid. *Clar. Wesseling.* ad *Diodor. T. II. p. 372.* [ad lib. XIX. c. 70.] *Spartanorum* ingenio congrua narrat *Xenophon* de *Republ. Lacedaem.* p. 398, 19. Qui nobis *Aristodemum* memorat, et *Pantiten*, [CAP. CCXXXII, 3.] si notos habuit, aliorum potius meminisse potuerat, quos laudat *Plutarch. T. II. p. 866. c.* Horum unus, epistolam *Spartam* deferre iussus, dixisse fertur *Leonidae*: *μαχατὰς τῇ, οὐκ ἀγγελευθερός, εἶπεν*: sive potius, *ὦ κάρη, ἀλλὰ μαχατὰς, ἀπολευθῆκα*: ut ferme legitur p. 225. E. VALCK.

Herodot. T. VI. P. II.

E

CAP. CCXXXIII. 1 seqq. *Οἱ δὲ Θηβαῖοι etc.*) Quae de Thebanis sequuntur, hinc excerpta, refutanda sibi sumit Plutarch. T. II. p. 866. D. E. et p. 867. A. ubi Leontiadem negat, Thebanorum ducem ait Anaxandrum fuisse, sequutus Aristophanem Boeotum et Nicandrum Colophonium. Huius Leontiadae filium Eurymachum postea temporis scribit Herod. [lin. 18 seqq.] a Plataeensibus interfectum; quod, quinquaginta circiter annis postquam haec evenissent, accidit anno primo belli Peloponnesiaci: Thucyd. H. c. 2. et 5. VALCK.

8. λέγοντες τὸν ἀληθέστατον τῶν λόγων) Triumphat hic Plutarchus, Nostri malignitatem traducens, nonnulla consulto negligentis, alia absurde tradentis. Tanto in tumultu qui potuit inaudiri Thebanorum inploratio? rogat. Quomodo Thessalorum pro illis intercessio? Enimvero, si quae Scrip- tor dolo malo celavit, inprobo vehementer. At, unde explorata illi fuisse, quae silentio pressa dicuntur, cognoscemus? De precibus quid mirum, quum Thebani a Graecis sese seiunxerint; neque abhorret, allegasse, dum ipsorum plures contrucidarentur, deprecatores Thessalos. Possunt profecto multis veterum traditionibus difficultates cieri, eaeque expeditu operosae; quibus veritas non exstinguitur. Nam, impudentissime mentiri Herodotum de stigmalibus et Leontiada, cuius filio aequalis fuit, ceterisque Thebanis; cum Camerario non adducor ut credam. WESS.

20. ἀνδρῶν Θηβαίων τετρακοσίων) Thucydides II. 2. trecentis paullo plures, ὀλίγῃ πλείους τετρακοσίων, fuisse perhibet; Diodorus, numero rotundo, ccc. lib. XII. c. 41. Nec enim Eurymachi, ἀνδρὸς Θηβαίων δυνατωτάτου, quae principio belli Peloponnesiaci accidit, signat Thucydides c. 5. WESS.

CAP. CCXXXIV. 10. ἐν τῇ Λακεδαίμονι) Sic optime ex membranis Cl. Gronovius. Nec male c. 235. ἐπὶ τὴν Λακεδαίμονα χώραν exemplar Arch. Omnem enim regionis tractum, in quo Sparta, Lacedaemonem esse et dici, notum nimis est. Aeliani Var. XII. 43. ἐν Λακεδαίμονι Μάδακας ἑκαλοῦντο, bene scripti Codices ἐν Λακεδαίμονι. WESS.

Ibid. ἔστι ἐν τῇ Λακεδαίμονι Σπάρτη) Parum puto referre, utrum Λακεδαίμονι probetur, an Λακεδαίμονι: dummodo regio Laconica intelligatur per Λακεδαίμονα. Λακεδαίμονα χώραν dixit cap. sequenti. Multo mihi maioris videtur

momenti ex his Herodotei Demarati manifesta Spartiatae inter et Lacedaemonios differentia; veteribus illa nonnunquam, sed a recentioribus saepenumero neglecta. Lacedaemoniorum in universum magnum ait Demaratus esse numerum, multasque civitates; sed inter has eminentem Spartam cives ad summum numerare octo duntaxat hominum millia; ceteros quidem Lacedaemonios egregios esse bellatores, sed qui non possint ad Spartanos aequiparari. Penes Spartanos erat imperium, quod exercebant in Laconicae civitates ceteras, sive τοὺς ἐκ τῶν περιουκίδων πόλεων. Erant illi quidem dicebanturque Λακεδαιμόνιοι: sed non, contra, aliarum Laconicae civitatum incolae dicebantur olim Spartani vel Spartiatae; his ubicunque opponuntur οἱ περίουκοι, sive οἱ Λακεδαιμόνιοι, quinam sint intelligendi, clarum est ex his Herodoti. Credi vix potest quoties hac in re fuerit ab eruditissimis hominibus erratum; quae hic dici possent permulta, locus non admittit. VALCK.

16. ἔχουσιν αὐτῶν τὰς διεξόδους) Zopyrus, ἐπιστάτης δ' αὐτοῦ πάσας τὰς διεξόδους τῶν βουλευμάτων, lib. III. 156. Quod Galzus autem [lin. 17.] ex Arch. βασιλεὺς τοῦτων γινόμενος, dolendum est in illo non inveniri. Valla expressit, ex codice an conjectura incertum, satis alioquin adcommodatum. WESS.

CAP. CCXXXV. 6. Χίλων) Parum refert, Χίλων legatur, an Χίλων, ex causa ad lib. I. 59. exposita; posterius, de quo Sosip. Charisius Grammat. lib. I. p. 78., malui. Prudens Chilonis, πρόνοιαν περὶ τοῦ μέλλοντος λογισμῷ καταληπτὴν hac tenus arbitrati, de Cytheris effatum, hinc Diogenes Laërtius I. 72. in hortos suos derivavit: nam quae de Nicia, insulam bello Peloponnesiaco occupante atque oras Laconicae ex ea infestante, Thucydidi debentur lib. IV. 93. WESS.

CAP. CCXXXVI. 5. ἐνδεκόμενοι λόγους) Aldi istud qui mutatum iverunt, nullam ad Herodotum iniierunt gratiam: nam solum veritate fulciebatur. Mox c. 237. οὐ γὰρ δὴ ἐκείνῳ γε ἐνδέξομαι. Clarius lib. V. 92. τῶν δὲ συμμάχων τὸ πλῆθος οὐκ ἐνδέκετο τοὺς λόγους. Postmodum, [lin. 9.] in ἐπὶ τῆς παρούσης τύχῃ, nisi ad sententiam ἡμῶν adsumatur, ea profecto laborabit. WESS.

9. τῶν τίς πικρυγῆσαι) Tollendum puto litteram male

repetitam, scribendumque, τῶν νῆες: Tu, τῶν, cui naves quadringentae naufragio perierunt, si - - - ἄλλας, τρηκοσίας ἀπὸ πίψεως. [τῶν recepit Borh. At τῶν tenent libri omnes: idque ea ratione, quae est a Wess. exposita, locum suum tueri commodè potest.] Quod praecessit, [lin. 7.] τρόποις τρύγαις χρώμενοι οἱ Ἕλληνες χάρουσι: istiusmodi moribus, vel isthoc ingenio solent esse Graeci: me iudice, non potuit illud in-verti, scribique, χάρουσι χρώνται: neque adeo ab Antiphane apud Athen. IV. p. 169. F. χάρουσι ἐνομάζοντιν: sed scribi debuit χάρουσιν ἐνομάζοντες, ut recte vulgarent viri docti in Poll. X. 106. [et sic nunc legitur in nupera Athenæi editione.] Hoc constantissimus sibi postulat Atticorum usus, alterum non admittit; atque hic Graece doctissimum Is. Casaubonum memoria sefellit. VALCK. — His adde quae de isto usu verbi χάρειν Hermannus ad Viger. Adnot. 207. enucleatius disputavit. S.

18. γνώμην ἔχει) Suspicionem docti viri [Reiskii] liber Arch. stabilit. Ἐχω ex Ask., cum Achaemenis ad regem oratio instituatur, suadentis desiderio haud respondet: pristinum vero ἔχων multo minus, nexum sermonis manifesto turbans. Ἀντιπόλεμοι supra lib. IV. 140. in censuram venerunt. WESS.

23. τῷμα ἀνιῦνται) Singularis in miranda hac verbi forma exemplarium scriptorum consensus exstat. Sunt docti homines, qui repeti posse negant ab ἀνιάσθαι, illo scilicet, quod ex ἀνὰ atque ἰᾶσθαι coaluit, reponuntque ἀνίσσονται. Contra ea Portus, ἀνὰ nullam vim addere verbo adseverat, atque ἀνιάσθαι tantum valere, ac ἰᾶσθαι: cuius opinionis nullum, nisi fallax ancipiti in suspitione, fundamentum. Optime τῷμα ἰᾶσθαι, βλάβην ἰᾶσθαι, et similia usurpari, in confesso est. Quid si ergo vocabulo disparato et secto τῷμα ἀνιῦνται scribatur? Sic Ionicum erit, loco futuri ἰήσονται, cuiusmodi lib. III. 53. δαίμων μιν μάχιστα ταύτῃ ἀνιῦσθαι, pro πείσσεσθαι, ac plura in Porti promptuario et Rich. Dawes Miscell. Critic. p. 80. Mihi, multum et varie versanti, lenissima haec vocis visa medicina fuit, ne-ascio an aliis. WESS. — Equidem cum Schaeff. et Schneid. (Lexic. crit. voc. Ἀνιάσθαι) in vulgato adquiescendum putavi. Ut latine non modo sarcire, sed et resarcire dicimus; utque nonnulli non solum mederi, sed et remediare et reme-

diari dixerunt: sic graece non modo *ἰάομαι*, sed et *ἀνιάομαι* (ionice *ἀνίομαι*) nec ita male dici potuisse videtur. S.

CAP. CCXXXVII. [9. *δυσμενής τῇ σιγῇ*) Vix utquam alibi sic *τῇ σιγῇ* adiecto articulo positum reperiri puto. Itaque *δυσμενής κη* (vel *κη*) *σιγῇ* scriptum oportuisse mihi persuaseram, atque haud cunctanter ita editurus eram, nisi vulgata scriptura apud Stobaeum quoque non modo in Gesnerianis editionibus (quas passim ex vulgatis Auctorum editionibus consulto mutatas novimus,) verum etiam in ipsa principe editione Veneta exstaret. S.]

Ibid. οὐδ' αὖ ἐν συμβουλευομένου) Quod Poëta, nimium *ne credere colori*, hic observatum magnopere vellem. Mutanti viro Celeb. [Gronovio] οὐδὲ ἐν repugnant genius sermonis et Codicum caterva. Illud autem [lin. 12.] *ξῖνος* - - - ἰσὶ *ἐν μινίστατον* neminem, Herodoto certe familiarem, morari debebat. Euripides Orest. 232. *Δυσάρεστον οἱ νεοῦντες, ἀπορίης ὀπὸ*. Verum operae in talibus coacervandis taedet. WESS.

15. *ἔχεισθαι τινα*) Inmigravit in pleraque Lexica *Περὶ χεσθαι*, *abstinere*, ex vulgato; qua id tamen potestate in Musis Herodoti nusquam, sed amplectendi ac retinendi. Corrigit Abreschius Diluc. Thucyd. p. 373. addita negatione, *οὐ πέρχεσθαι*, quam res sane videbatur postulare. Placuit verbo caput, volentibus schedis, detruncare: *κελεύω ἔχεισθαι*, iubeo *abstinere*. οἱ Αἰγυπτῆται ἔρχοντο τῆς ἀγωγῆς, *ab illo abducendo abstinerunt*, lib. VI. 85. Homerus saepe, cuius versus, a Cl. Gesnero ad Luciani Syr. D. cap. 22. memoratos, praetermitto. WESS.

CAP. CCXXXVIII. 1 seq. *διὰ τῶν νεκρῶν καὶ Λεωίδω*) Ex Mastis iuncta haec procedunt: praepositio *πρὶ* post regis olim posita nomen, aliunde (ut Gronov. bene) accesserat. *Διὰ τῶν νεκρῶν*, praeter [vel, inter] mortuos Leontidenque. Ita lib. I. 199. *δι' ὧν οἱ ξῖνοι διεξιόντες ἐκλέγονται*, praeter quas mulierculas transeuntes eligunt. Graeci Interpretes Eszech. xvi, 8. *καὶ διήλθον διὰ σοῦ*. Aristaenetus lib. I. Epist. 13. *τῆς ποδουμένης ἐν τ' αὐτομάτου παριούσης διὰ τοῦ μετωπίου*. Talium in Graecis uberrima messis. WESS.

[10. οἱ μὲν δὲ ταῦτα ἐποίησαν etc.) Haec si cum VII. 36, r. conferantur, docebunt, puto, recte ibi a nobis accepta esse verba ista, *καὶ οἱ μὲν ταῦτα ἐποίησαν τοῖσι προτεκίετο αὐτῇ ἡ ἄχαρις τιμή*. S.]

CAP. CCXXXIX. [1. Ἀντιμὶ δὲ ἐκείνῳ τοῦ λόγου, ὅτι μοι τὸ πρότερον ἐξέλιπε.) Priusquam ad reliquam rerum hoc bello gestarum narrationem progrediatur Scriptor, redit paulisper ad ea quae superius (cap. 220,) dixerat, et ibi dictis nonnihil adiicit. τὸ πρότερον, quod ex cod. F. recepi, idem ac nudum πρότερον valet. Adverbiis temporis et loci ex abundantia articulum illum a Nostro praepositum frequenter iam observavimus. S.]

[5. ἐνύθοντο δὲ τὸν πρῶτον θάμασιν) Haec verba in latina nostra versione iniquo loco posita esse animadverto. Post ista, quod paulo ante memoravi, reponenda haec sunt: Resciverant autem mirabili quadam ratione. Scilicet mirabile fuit primum hoc, quod a Demarato exsule et hoste patriae nuntium illum acceperunt Lacedaemonii: deinde mira fuit ratio, qua eundem nuntium Spartam deferendum Demaratus curavit. S.]

11. ἐν Σούσαις) Unice verum, et iure a viro Celeb. reformatum. In Diodori XVII. 107. olim αὐτὸς δὲ παρελθὼν εἰς Σούσαν, verum contra schedas. H. Stephanus consimilem ibi ex Plut. de Alex. Fort. p. 326. urbis eius scripturam produxit, pravam tamen et ex Codicum fide corrigendam. WESS.

14 seqq. διπλῶν διπτύχων λαβὼν etc.) Ex hac narratiuncula voces aliquot excerpit Suidas; primum in Ἐξίχνισιν, quod interpretatur ἐξίχνειν, ista: τὸν κηρὸν αὐτοῦ ἐξίχνισεν: adpositis Herodoteis: ubi recte iam vidit Lud. Carrio Emend. lib. II. c. 6. veriore esse scripturam ἐξίχνησεν, neque significari, abscedit ceram, sed abrasit. Deinde Suidas in Ἐπίτηξιν ista posuit: τὸν κηρὸν αὐτῷ ἐπίτηξεν: sed hoc etiam male reddidit per ἰδίαν, λαὶον ἰποιήσιν. Herodoti Demaratus, sumptis tabellae bipliciibus, earum ceram erasit, (ἐξίχνησιν) cumque in ligno regia consilium scripsisset, ceram liquefactam literis superinduxit: ἐπίτηξεν τὸν κηρὸν ἐπὶ τὰ γράμματα, sive ἐπιήρσεν, quod habet in eadem re Polytaen. II. c. 20. Herodoteum illud Aeneae restituendum arbitror in Poliorcet., inter veteribus excogitatos occultos scribendi modos hunc nonum enarranti, p. 1701. [ed. Gron. quae pag. 462. ed. Ernest.] ὅτι δὲ τις ἐν δέλτῳ ἐνέκλειν γράψας κηρὸν ἐπίτηξεν (scribendum ἐπιήρσεν:) καὶ ἄλλα εἰς τὸν κηρὸν ἐνέγραψεν: huc rectius Herodotea magnus interpres retulisset, quam ad modum decimum.

Ut *Aeneas*, simpliciter *Orosius* II. c. 9. bellum, quod *Xerxes* per quinquennium instruxit, *Demaratus* --- per tabellas pri-
mum scriptas, deinde ceratas, suis prodidit. ἐπίτηξις legisse
videtur apud *Aeneam*, e cuius libro *Poliorectico* multa
transscripsit in suos *Cestos* *Iul. Africanus* c. 53., ἄλλοι πα-
λιν ἐν τῷ τῆς δέλτου ξύλῳ γράψαντες κηρὸν ἐπέτηξαν, καὶ ἄλλα εἰς
τὸν κηρὸν ἔγραψαν· εἶτα ὅτε ἦλθε παρὸν δὴ τὸν κηρὸν ἐκκινήσας,
καὶ ἀναγνοὺς ὁμοιοτρόπως ἀντεπέστειλεν. Corrigendum, ὅτε ἦλθε
παρ' ὃν δει, τὸν κηρὸν ἐκκινήσας. His *Africani* inemendatis usus
est *Is. Voss.* ad *Iustin.* II. c. 10, 13. in quibus, doctam ex-
hibens *Iustinum* emendantis *Eliæ Boherelli* coniecturam,
Tan. Faber scribendum vidit ἐκκινήσας. Hoc quoque verbum
restituendum videtur in *Epigramm. Crinagoræ Antholog.*
ined. *Reiskio* partim vulgatæ, Ep. 478., Αἰετοῦ ἀγκυλόχειλος
ἀκρότερον ὄξύ, --- "Ἦν τι λάθῃ μίμνον μεταδόρπιον ἐγγυς ὀδόν-
των, Κινῆσαι προῖ κέντρῳ ἐπιστάμενον: sed illud κινῆσαι parum
iuvaret: sententia poscit, quod reponendum censeo, Ἐκ-
κινήσαι, eradere. VALCK. — Emendationem *Viri doctis-*
simi adoptavit *Brunck.* *Analect.* T. II. p. 141. S.

15. τὸν κηρὸν αὐτοῦ ἐξέκνηξε) Sumserunt hinc *Iustinus*
lib. II. 10. et *Polyæn.* II. 10. Geminam occultæ scripturæ
fraudem *Aeneas Poliorecet.* c. 31. exponens, ἐκκινήσας τὸν κη-
ρὸν nunc præfert, loco ἐκκινήσας. *Iulius vero Africanus* *Cest.*
c. 53., ἐκκινήσας τὸν κηρὸν, utcumque adiutus a viro docto
ad *Iustinum.* WESS.

22. Λεωνίδῳ δὲ γυνὴ) *Iustinus*, hærentibus in coniectura vi-
ria, soror regis *Leonidæ* consilium scribentis invenit, non
sine gravi aberratione. Soror enim *Leonidæ* *Gorgo* non
fuit, sed uxor, filia *Cleomenis*, lib. V. 48. Τρίβη bene
rediit, operarum negligentia post *Aldi Camerari*que curas
depravatum. WESS.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM OCTAVUM.

CAP. I. [1. Οἱ δὲ Ἕλληνας εἰς τὸν ναυτικὸν στρατὸν ταχ-
θῆναι) Referuntur haec ad ea quae lib. VII. cap. 202. di-
cta sunt: Ἐσαν δὲ οἷδε Ἕλληνας οἱ ὑπομίνοντες τὸν Πέρσῃ ἐν
τούτῳ τῷ χώρῳ: nempe ad Thermopylas. Scilicet haud ita
procul a Thermopylis aberat Artemisium: (VII. 175 extr.)
ad Thermopylas copiae Graecorum pedestres oppositae sunt
Xerxi; ad Artemisium, copiae navales. Iam, postquam
quae ad Thermopylas acciderunt exposuit Scriptor, nunc
pergit ad exponendas res ad Artemisium gestas. S.]

[2. Ἀθηναῖοι μὲν νῆας παρέχ. ἑπτὰ καὶ εἴκοσι καὶ ἑκατόν) Ad
Artemisium Atheniensibus fuere naves cxxxvii. Ad has quem
dein accessissent lili. aliae, (cap. 14.) completus est nu-
merus navium clxxx., quibus eosdem ad Salaminem pu-
gnasse ait Noster cap. 44. Quem ad numerum si adicias
xx. illas, quae mox lin. 6 seq. memorantur, prodit summa
ducentarum navium, quas ad Salaminem habuisse Athenien-
ses Diodorus Sic. tradit XV. 78. et Corn. Nepos in Themist.
cap. 3. S.]

4. Πλαταῖες - - - συνεπλάρουν) Antiquae versionis corre-
ctor [Gronovius]: quas (naves) Plataeenses propugnatoribus
instruxerunt. Debuerant haec paulo tractari cogitatus, at-
que ista saltem interponi, una cum Atheniensibus. Milites
nautaeque, sive propugnatores et socii navales efficiebant τὰ
πληρώματα, quae dicuntur. Plataeenses, ἀθάλασσοι, inter
Athenienses in navibus Atticis non remiges erant, sed pro-
pugnatores. De Plataeënsibus Demosthenes, sive auctor Or.
c. Neaer. p. 740. [pag. 1377. ed. Reisk.] ἐμβάντες εἰς τὰς ἡμε-
τέρας τριήρεις, ἐπειδὴ αὐτοῖς οἰκεία σκάφη οὐχ ὑπῆρχε, συνεπλάρου-

χουν ἡμῖν ἐπὶ τῇ Ἀρτεμισίῳ καὶ ἐν Σαλαμῖνι. Pausan. IX. [c. i.] p. 712., ἐς τὰς ναῦς ἐτόλμησαν μετὰ Ἀθηναίων ἐσβῆναι. VALCK.
 — Τὸ πλήρωμα, socii navales, saepius quidem remiges et nautae intelliguntur, diversi a τοῖς ἐκβάταις, propugnatoribus: non numquam vero utrique simul πλήρωμα dicuntur, quemadmodum in Lexico Polybiano olim monuimus: quo etiam spectat quod ipsae naves cum hominibus, quibus instructae sunt, πλήρωμα apud Nostrum VIII. 43, 3. et 45, 1. dicuntur. Similiter h. l. συνεπλήρουσι non modo de propugnatoribus, sed et de remigibus, quos Plataeenses contulerint Atheniensibus, intelligi fortasse debebat: tunc enim mari non adsuetae fuerint Plataeenses, haud aegre tamen horum nonnulli, quaque in navi remigibus Atticis mixti, utilem hac etiam in parte operam praestare potuerunt. Itaque, pro eo, quod in versione cum Gronovio propugnatoribus, rectius forsitan dicturus fueram hominibus (vel viris) compleverant. Sic mox lin. 7. ἐπλήρουσι, de remigibus simul et de propugnatoribus. S.

9. Ἀσπεδαμόνιοι δὲ δέκα) Atheniensium moderationem, quae fuit in hoc rerum discrimine, sive vera, seu ficta, omnibus utilissima, laudantes Sophistae decem istas naves saepe Lacedaemoniis obiecerunt. Vere Isocrat. in Parnthen. p. 242 seq. Σπαρτιάται - - ἐς τὴν ναυμαχίαν - - δέκα μόνον ἐνεβόλοντο τριήρεις· οἱ δὲ πατέρες ἡμῶν - - κρείττους ναυς παρέχον καὶ μέγαν θόναμον ἔχουσας, ἢ σύμπαντες οἱ κινδυνεύσαντες. Ducentas naves dedisse feruntur Athenienses. Epaminondas Diodori XV. cap. 78. Ἀθηναίους, αἶτ, ἐν τῷ πρὸς Ἀθήναιον πολέμῳ διακοσίας ναῦς ἰδίῃ πληροῦντας Λακεδαιμονίοις δέκα ναῦς παρεχομένοις ὑποταχῆναι: sic recte Reiskius emendat vulgata, διακοσίας ναυὶ διαπληρ. Si navium classis fuit trecentiarum, ut Aeschilo dicitur in Pers. vs. 339., καὶ γὰρ Ἕλλησι μὲν πρὶν ὅπως αἰριθμός ἐς τριακάδας δέκα Νείων, ex vero propemodum Aristidae dicuntur Athenienses τῶν συμπασῶν τριήρων τὰ δύο μέρη μόνον πληροῦντες. Fuerunt enim horum naves iuxta Herod. CLXXX.; hoc quidem loco memorantur tantum CLXXVII.; sed ὀγδώκοντα καὶ ἑκατὸν, cap. 44.; accesserant scilicet ad priores naves LIII.; vid. cap. 14. et Diodor. XI. 13. VALCK. — Conf. ad lin. 4. notata. Eodem vero Lacedaemonios ad Salaminem sedecim habuisse naves tradit Noster c. 43, 2. S.

10. Στυρίης) Arch. Στυρίης patrono possunt uti Eustathio, cui ἰβνικὸν Στυρίης ad Homer. p. 281, 12. [p. 212, 49. ed. Bas.] At Στυρίης Thucydidi lib. VII. 57., ubi Wasse et Holsten. ad Stephani Byz. Στυρία. Iustius erit καὶ Κεῖρος [lin. 11.] nam sic insulae Cae cives Thucydidi d. l., Lysiae in Harpocratonis Κεῖρος, (unde Suidas Κίως, quomodo Κῖος hic prius et cap. 46., mutata, quae frequens corruptela, diphthongo) Diodoro lib. IV. 82. etc. WESS.

12. ἐπεβώθειν) Ionicam praestant speciem βοθίοντες, vice βοηθούντες, Hesychii; ἀνεμοὶ διεῖσι βοθίοντες Abydeni in Praep. Evang. Eusebii lib. IX. 14. p. 416., Nostri βοθίοντες VIII. 72., et ἅπας ἐβώθει IX. 25., aliaque. Quis ergo receptum aversabitur, reditorum c. 14. et c. 45. scriptis ex exemplaribus? Quam Ionicam consuetudinem Eustath. ad Poët. p. 288, 16. [p. 218, 11. ed. Bas.] attigit, τὸ ἐπιβώθειν ex Herodoto in medium collocans; voleas, quod censo, ἐπιβώθειν. Nusquam ἐπιβώθειν in Musis. WESS.

CAP. II. [2. ὡς τὸ πλῆθος ἑκατοῖ etc.) Lubens Schaefero accessissem, ὅσον τι πλῆθος scribenti, si vel unus vetus codex hoc praevisset, cui simile fere est illud VII. 60, 1. Nunc in librorum consensu vulgatum sic intelligendum censui, quomodo multitudinem illam (sive summam navium) confecerint singuli; nempe singuli pro ratione virium suarum conferentes. S.]

4 seq. διηκόσται καὶ ἰβδ. καὶ μίχ) Ratio constat. Diodorus, diversiozem nactus auctorem, cclxxx. annumerat, in pluribus (uti ad lib. XI. 12. adscriptum) dispar. Deinceps Εὐρυθαλάσσης [lin. 6.] sermonis indoli ex Vind. redonavi. Atque ita Edd. repraesentant c. 58. et 61. WESS.

CAP. III. 6-8. Στάσις γὰρ ἑμφύλος etc.) Ex tripode dictum. Adspice vero, quam facile bene posita mutantur. Excitat hinc Choricus Orat. in Summum Ducem cap. 11. Biblioth. Gr. Fabricii lib. V. 31. [T. VIII.] pag. 869. Ὅσον γὰρ εἰρήνην, φησὶν, Herodotus, πρὸς τὸν πόλεμον, τοσούτην πόλεμος ἔστιν στάσις ἡμῶν. Quanto, inquit ille, pax bello sedatior, tanto bellum seditione amabilius. Nonne mera sententiae παραδιόρθωσις est? WESS.

10 seq. ὡς αἰμενοὶ τὸν Πέροσα) Sic scribendum. [Nempe, quia rariorem istam nominis formam plures libri praeferre; qui quidem alibi, nec ita male, eum aliis omnia]

in usitatiorem formam Πίσην consentiunt.] In proximis, περὶ γῆς ἐκείνου frustra legi malebat *Galeus*, qui saepe repererat apud veteres etiam τὴν Ἰνδῶν, τὴν Ἀθηναίων, et similia, Asiae pars maxima unius imperio Xerxis subiecta recte dicitur ἡ ἐκείνου. Satis erat dixisse, [lin. 12.] τὴν Παντασίῳ ὕβριν προῖσχόμεναι, ut hoc illudve praetexere dicitur *πρὸς τινι*: sed scribere Noster maluit *πρόφασιν προσχέσθαι*, ut IV. 165. VI. 137. VALCK.

11. περὶ τῆς ἐκείνου etc.) Alleverat docta manus Aldinae meae γῆς δηλονότι; satis est, ea vox si pro tacita habeatur. Infra c. 41. Ἀθηναῖοι δὲ (κατέσχον) ἐς τὴν ἰωῦτῶν: et cap. 106. Φινύγων ἐς τὴν ἰωῦτοῦ. Egregia magni *Casauboni* disputatio περὶ τῆς ἡγεμονίας Spartanorum et Atheniensium ad *Polyb.* lib. I. p. 96. huc transferri potest. WESS.

12 seq. ἀπειλοῦτο τὴν ἡγεμονίην τοῦς Λακεδαιμονίους) Ad hanc normam supra scripserat, VI. 70. τοὺς θαράποντας αὐτὸν ἀπαιροῦνται. Est ista verbi ἀφαιρῖσθαι structura Atticis scriptoribus valde frequentata, ἀπαιτεῖν et ἀποτρεῖν similiter usurpantibus. Ista *Thomae Mag.*, nuper nobis ex Oxon. Cod. vulgata, prostant in nota *Clar. Oudendorp.* pag. 130., Ἀφαιρῶμαι εἰ δόκιμοι μετὰ αἰτιατικῆς (sic leg.) ἀμφοῖν καὶ τοῦ πράγματος καὶ τοῦ προσώπου μόνον. Rem ipsam quod affinet, evenit illa triennio post, Ol. lxxv, 4. Athenienses tum temporis dicuntur *Thucydidi* I. 96., παραλαβόντες τὴν ἡγεμονίαν ἐκόντων τῶν ξυμμάχων, διὰ τὰ Παντανίου μῖσος. Spartani quidem *Pausaniae*, *Περσέζοντος*, superbia socios irritavit; sed ad imperium in Athenienses transferendum ceteros Graecos aequitas potissimum movit *Aristidis*. *Corn. Nepos* in *Arist.* c. 2. vid. et *Diodor.* XI. c. 44., qui cap. 46., utrumque memorat; et *Pausaniae* vitia, *Aristidis* autem virtutes fecisse scribit, πάντας ὥσπερ ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς ἀποκλίνειν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, atque adeo Athenienses, χωρὶς κινδύνου παραλαβεῖν τὴν κατὰ θάλατταν ἀρχήν: rectius dixisset *Diodorus* τὴν ἡγεμονίαν, ducatum; nam περὶ ἀρχῆς, de imperio, needum erat, aut esse poterat, concertatio: vid. *Is. Casaub.* in *Polyb.* p. 96. Quam acceperunt oblatam, τὴν ἡγεμονίην Athenienses apud *Herod.* ἀπειλοῦτο τοὺς Λακεδαιμονίους: sua nimirum virtute virorumque Principum artibus non illegitimis. VALCK.

CAP. IX. [1. οὗτοι οἱ καὶ ἐπ' Ἀγρεμίστιον etc.) Quae

renti mihi quid esset quod *Schaeferum* induxerit ut praeter librorum auctoritatem ὡς loco καὶ poneret, occurrebat, recordatum esse Virum doctissimum, particulam καὶ in vetustis libris eo subinde scripturae compendio pingi, quod pro ὡς facile accipi posset; unde nonnumquam temere inter se permutatae reperiuntur duae istae particulae. Quem ut ego pulcre novi haud infrequenter librariorum aut Editorum lapsum; sic persuasum habeo, hic recte suo loco καὶ particulam stare. De conexione narrationis, a qua hic liber inchoatur, cum superioribus, paullo ante ad cap. 1, 1. dixi. Referuntur autem haec, quae hoc loco leguntur, ad ea quae lib. VII. c. 207. scripta sunt. Ut ibi ait Herodotus, Οἱ δὲ ἐν Θερμοπύλῃσι Ἕλληνες, - - - καταβρωθέντες, ἐβουλεύοντο περὶ ἀπαλλαγῆς: sic nunc, Τότε δὲ αὐτοὶ οἱ καὶ ἐπ' Ἀρτεμίσιον Ἑλλήνων ἀπικόμενοι, - - - καταβρωθέντες, δημοὶν ἐβούλευον. S.]

4 seq. παρὰ δόξαν - - - ἢ ὡς αὐτοὶ κατεδόκειον) Necesse non videtur ut duae voces παρὰ δόξαν ob sequentia avellantur. Dictio est abundantior, Herodotea tamen lib. I. cap. 79. WESS.

5. δημοὶν ἐβουλεύοντο) Schedarum ἐβούλευον redibit cap. 18. 97. 100. Vulgatum agnoscit *Plutarchus*, ipsique Euboenses in proximis. WESS. — Vide *Var. Leot. S.*

9. τοὺς οἰκέτας ὑπεκθίωνται) Verissima *Thomae Magistri* observatio est, οἰκέτας non tantum mancipia, uti *Gronov.* maluit, sed omnes domesticos, (sic *Valla*,) sive πάντας τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ, ipsamque adeo uxorem et liberos designare. Plataeenses πρὸς ἐκκημιδὴν ἐγράφοντο τῶν οἰκιστῶν, non servorum duntaxat, sed uxorum liberorumque; cap. 44. Hinc c. 106. τοὺς οἰκέτας Scriptor τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα explicat ipse. Iunge c. 142. et 144. WESS.

5. seqq. καταβρωθέντες, δημοὶν ἐβούλευον) Haec et quae sequuntur [lin. 11. et seqq.] de xxx talentis, in istaurbatione rerum forsitan excusanda, viris tamen Graecorum principibus non valde honorifica, minime miror displicuisse *Plutarcho* T. II. p. 867. B. Si vera sunt, ut esse videntur, veracis historici laudem meretur *Herodotus*: verisimillima reddit aliunde nota viri maximi *Themistoclis* avaritia, quae summa saepius ingenia dedecorat. Eadem enarrans in *Themistocle Plutarch.* T. I. p. 115., Πελάγοντα

nobis commemorat, qui pecuniam ex Euboea detulerit ad Themistoclem. Aristides in Themist. T. III. pag. 313., τὸν Εὐρυβιάδην, inquit, ὡς οὐκ ἔπειθε λόγων, ἐπρίατο: in Scholio, quod Iebbius edidit T. II. p. 190. absurde vox τριάκοντα his ponitur, secundo loco omittenda, ut recte deest in Cod. Clar. Burmann. in quo plura prostant huc pertinentia. VALCK.

CAP. V. 3 seq. ὡς παρ' ἑωυτοῦ δῆθεν δίδους) Firmant D'Orvillii ad Charit. lib. VI. 1. suspicionem schedae. Superius lib. II. 129. Mycerinum posuit παρ' ἑωυτοῦ δίδοντα ἄλλα, de suo alia donantem, et lib. VII. 29. τὰς τετρακοσίας μυριάδας - ἀποπλήσω παρ' ἑμεωυτοῦ, de meo aere. Culte Aristides T. II. p. 190. καὶ τὸν Εὐρυβιάδην, ὡς οὐκ ἔπειθε λόγων, Themistocles, ἐπρίατο: ubi scholia nonnulla bene, in numeris turpiter prava, quibus hinc facilis medicina. WESS.

5. ἥσπαιρε μῶνος) Distrahit hoc verbum interpretes. Eustathius ita: Ἡρόδοτος δὲ πον καὶ τὸ θερμότερον σπένδειν καὶ οἷον ἀνασκιρτᾶν καὶ πᾶν προθυμεῖσθαι, ἀσπᾶρειν ἔφη. Vallae placuit reluctandi significatus, fortasse ob Homereum Ἥσπαιρ', ὡς ὅτι βοῦς. [Iliad. v. 571.] Portus vertit palpitabat prae metu: quem quidem ob memoratum antea Graecorum metum, et Adimanti deiectionem ingenium c. 94., recte sensisse opinor. Si Eustathium sequare, promptus ad fugam Adimanti animus intelligendus erit. Vide Porphyrii ad Iliad. N. 443. scholia a Cl. Valckenario edita. WESS. — Vide Adnot. proxime sequentem. S.

Ibid. ἥσπαιρε μῶνος) Solus reluctabatur, optime vertit Valla: aliis usitato more posuerat Noster ἥσπαιρον IX. cap. 119. De usu, quo hic ponitur, rarissimo Grammatici plerique silent. Suidae satis erat in Ἑσπαιμεν excitasse Herodotea: quum olim in excerpando vocem φάμενος omnisisset, absurdam nobis dedit Eustathius interpretationem in Iliad. Γ'. pag. 316, 4., Ἡρόδοτος, αἶτ, καὶ τὸ θερμότερον σπένδειν καὶ οἷον ἀνασκιρτᾶν, καὶ πᾶν προθυμεῖσθαι Ἀσπᾶρειν ἔφη· πῶν, Ἀδείμαντος ἥσπαιρε μῶνος ἀποπλήσεσθαι. Cupiebat ille quidem Isthmum versus abire; sed et, dum ceterarum gentium duces parati erant morem gerere Themistocli et Eurybiadi, unus omnium Adimantus; iuxta Herodotum, adhuc obluctabatur, ἥσπαιρε μῶνος. Nihil est in Hesychii interpretamentis, quod huc pertineat; in quo idcirco

miror legi Ἠσκαίρειν, ἰσκαίρειν, quod non videtur usu fuisse receptum Ἀσκαίρειν. In primis tamen Scaligeran. pag. 11. T. Faber, σκαίρειν, ait, et ἀσκαίρειν itidem dicuntur, ut ἀσκαίρειν et σκαίρειν: sed verius Porphyrius in Hom. Cod. MS. ad Ἰλ. v. 443. de verbis agens Σκαίρειν et Σκαίρειν, prius etiam scribi tradit μετὰ τοῦ α κατὰ Ἀττικὴν συνήθειαν τὸ δὲ Σκαίρειν οὐκ ἔστι μετὰ τοῦ α. [Leguntur eadem in Venetis Scholiis a Villosiono editis p. 321.] Ut σκαρίζειν et ἀσκαρίζειν, sic usu viguerunt σκαρίζειν et ἀσκαρίζειν. Ad Herodoti locum aptiora videbuntur ista Plutarchi T. II. p. 327. c. ἐπὶ τοῖς Φιλίπποις πολέμοις ἐπισκαίρειν ἡ Ἑλλάς, sic leviter emendata, ἔτι ἰσκαίρειν ἡ Ἑλλάς: moribunda velut Graeciae libertas pedes adhuc iactabat et obluetabatur morti. Ἀσκαίρειν veteres, et Atticistae scribebant recentiores; Σκαίρειν Plutarchus aliique istiusmodi Scriptores. Egrege Diodorum correxit L. Rhodomann. T. I. p. 190, 40. [lib. III. c. 22.] sed non ἀσκαρίζοντων, at σκαρίζοντων efformare debuerat ex ἰσκαρίζοντων, ut recte ἐφάλλονται in σφάλλονται mutavit pag. 192, 99. In Stobaeo Gesneri p. 593, 28., Iunco senex titubans non ἐφάλλόμενος, verum dici debuit σφάλλόμενος: apud eundem p. 147, 33. pro ὡς τὸ μ. δ. si leniter emendetur φῖτο μὲν δῖν, clara erit Themistii sententia: in Critonis apud eundem fragmento p. 43, 52. ἐπὶ παλαιοῖς καὶ παιδαῖς, attentus mecum corrigit in σπουδαῖς καὶ παιδαῖς, seria et iocos. In Stobaeo huius quoque generis plura supersunt; et vix ullus est Scriptor antiquus, ne sacris quidem exceptis, in quo hoc vitium ab accuratis Criticis non fuerit detectum, ortum ex similitudine formae qua in vetustis libris literae Σ et Ε pinguntur. VALCK.

12. Οὗτοί τε δὲ πληγύντες δόροις) Venerunt πάντες ex librariorum, quibus vulgatum durius visum, ingenio. Alia mens Pet. Victorio Var. Lect. III. 22.; illustraturus enim Catullianum, Non si illam rarae labefactas munere vestis, Herodoteis perconmode locum dedit. Addebam, quod propius est, ex Themistii Or. II. p. 26. Α. ὁ μὲν γε ἐπὶ τοῖς πενήτηντα ἅμα ταλάντοις οὐκ ἔτρωσε οὐδ' ἐκαμψε τὸν Καλχιδόνιον Ζευσεράην: hic enim postquam quinquaginta simul talentis nec vulneravit neque inflexit Chalcedonium Xenocratem. Erat enim similis, quamquam asperioris, translationis; nec factum muto. WESS. — Ut noster ms. Pa. sic et Valla neutram vocem (nec πληγύντες, nec πάντες) agnoscit:

neutrum certe expressit; nam, quod scribit, *Istis pecunia corruptis*, postremo verbo graecum ἀναπεπισμένοι reddidit. S.

CAP. VI. [3. περί δαίλην πρώην) Circa diluculum scripserat *Valla*, idque cum *Gron.* tenuit *Wess.* et absque notatione dimisit: itaque ne *Larcherus* quidem dubitavit sua in versione *au point du jour* ponere. Atqui, nisi de illius dictionis vi aliunde constaret, quae continuo hic subiecta sunt, satis ostendere potuerant quam aliena ab hoc loco esset interpretatio. Δαίλην πρώην esse horam pomeridianam, uno ore *Hesychius*, *Suidas*, *Moeris*, *Grammatici* omnes, profitentur. S.]

10. μηδὲ πυρφόρον - - περιγινέσθαι) Prima, quod quidem reminiscor, dictionis, in proverbii habitum deinceps conversae, mentio. [Vide *Suid.* in Οὐδὲ πυρφόρος, *Zenob.* Cent. V. 34. *Diogenian.* VII. 15.] Talem πυρφόρον in Spartanorum militia atque expeditionibus, et quae ab eo agenda, accurate *Xenophon* de Rep. Lacedaem. p. 688. descripsit. Qui quidem πυρφόρος, etsi Graeciae more sacrosanctus, si belli furore una cum aliis occidione periret, ne cladis quidem nuncium (μηδὲ ἄγγελον διασωθῆναι *Diodor.* XI. 23.) superfuisse, fatebantur. Non male de eo Critici ad *Euripid.* *Phoeniss.* vs. 1386. ubi a *Valckenario* advocatis paroemiae explanatoribus adiungi Scholiastes poterit ad *Gregor. Naz. Stel.* II. p. 92. Iam quod vir *Celeb.* de *Medic.* monet, πλίσιν eum hac parte et περιπλίσιν scribere, eadem aliis consuetudo. Contra *Arch.* et *Vindi.*, *Ionismi* hac et sequente *Musa* tenaciores, πλώειν, etiam in compositis, probant: eorum vestigia premam. *WESS.*

CAP. VIII. 3. Συλλίης Σκιωναῖος) *Laurentius Scyllias* quidam *Sicyonius*, deceptus praviore libri sui scriptura, quae in *Codd.* obvia saepe. Vide ad *Diodor.* XII. 72, et infra c. 128. Urinator ille *Pausaniae* et *Plinio* Σύλλης, *Scyllis*, Poetae *Apollonio* [*Apollonidae*] Σύλλος *Anthol.* lib. I. 96. [*Anal. Brunck.* T. II. p. 136. num. xvi.] sed de *Brodacii* coniectura Σύλλης. In *Athenaeo* tamen lib. VII. p. 296. r. *Hydne*, quae *Pausaniae* *Cyana*, Σύλλου τοῦ Σκιωναίου filia. Plura de eo post *Brodacii* diligentem curam *Kühnius* ad *Polluc.* VII. 137. *WESS.* — Conf. omnino *Iacobs Animadv.* in *Anthol.* T. II. P. I. p. 363. S.

Ibid. Συλλίης Σκιωναῖος, δούτης) Qui urinantur, Corpor-

rapidè immergunt undis, --- Exportantque maris praedas, et rapta profundo Naufragia, Manilio V. vs. 432., Atticis potius dicuntur iuxta Poll. VII. 137. κολυμβηταί, δρόμοι. ὁ γὰρ δὲ τῆς, ait, εὐταλὲς εἴρηκε δ' αὐτὸ Ἡρόδοτος ἐπὶ τοῦ Σκυλλίου. Legitur ibi de Scyllia Scionaeo docta I. Kühnii nota: Pollucis verba bene iam tractaverat Salmas. in Solin. pag. 1146. Artis ille suae peritissimus Scyllias filiam Cyanerē eandem docuit: Pausan. X. [cap. 19.] p. 842., ὁ Σκιωναῖος Σκύλλης καταδύναι καὶ ἐς τὰ βαθύτατα θαλάσσης πάσης ἔχει φήμην· ἰδιδάξατο δὲ Κυάναν τὴν θυγατέρα δίδεσθαι: imo vero filiam pater οὐκ ἰδιδάξατο τὴν τέχνην, ἀλλ' ἰδιδάξεν αὐτὸς. Una tantum omissa litera turpiter deformatum puellae nomen suo nitori restituetur, si pro ΤΑΝΗC scribatur ΚΤΑΝΗC in his Athenaei VII. p. 296. F. Αἰσχυρίων ὁ Σάμιος ἐν τῇ τῶν ἰάμβων Κυάνης θυγὰ τῆς Σκύλλου τοῦ Σκιωναίου κατακλυμβητοῦ θυγατρὸς τὸν θαλάττιον Γλαῦκον ἐρασθῆναι. [Τῶνς praeferre vetustissimos optimosque Athenaei codices, docui Animadv. T. IV. p. 200.] Non sane mirum si puellam Deus amaverit: vetulus in mare se demergentem, qui iuvenis olim fuerat κολυμβητής, ἐν τούτῳ ὑπερφύρων πάντων κολυμβητῶν, ut scribit Palaeph. κ. Ἀπιστ. c. 28. In Anthol. I. 69. Ep. 1., Σκύλλης pro Σκύλλος scribendum putabat Io. Brodaeus; sequor ego Io. Kühnii iudicium, in talibus etiam exercitati. VALCK.

8. οὐ γὰρ οἱ παρίσχει) Enotatum a Galeo ex codice Eton. ἀλλ' εὖπω καιρὸς παρίσχει, scholion redolet. Non ita Noster. Ecce tibi lib. IV. 140. παρίσχει ἂν σφί, lieuisset illis, et huius libri c. 30. Portum consule, et supra lib. V. 49. Quae de urinatore in proximis disputantur, nemo temere improbaverit. WESS.

Ibid. οὐ γὰρ οἱ παρίσχει) Herodoteum hoc Porti satis adfirmabunt collectanea, si vel plures darent Codices quam praebet Galeus ex Eton. lectionem. Paulo post [lin. 15.] rectum est εἰκὲλα. In fine Cap. [lin. 18-20.] Scyllias ἐσήμηνε τοῖσι στρατηγοῖσι τὴν τε ναυγίην, ὥς γένοιτο, καὶ τὰς περιπεμφθείσας τῶν νεῶν περὶ Εὐβοίαν. In his pro ναυγίην Reiskius ναυμαχίην putabat legendum, ut Scyllias praelium navale imminere indicaverit. Hoc illi iam noverant, simul atque indicasset τὰς περιπεμφθείσας τῶν νεῶν. Ego ναυγίην omnino retinendum arbitror. Persicae classis naufragium Graecis quidem significaverant speculatores, secundum VII.

192. sed, quantum hac Persae tempestate perdidissent, unus omnium optime noxerat Scyllias, quo tum urinator fuerant usi ad pretiosa quaedam recuperanda: Scyllias itaque, praeter id quod instabat, Graecis etiam ἰσχυρὰ τὴν ναυπηγίην ἔσθ' ἐνέειπε, quantum fuisset illud naufragium. Sic libenter vulgata, corrigerem. Sophocleum est: Ὀδυσσεὺ τὴν θεῶν ἰσχυρὰν ἔσθ', VALCK. — At eandem sepe in sententiam bene habet vulgatum, ὡς γένοιτο, quale fuerit naufragium, quo modo acciderit, quemque exitum habuerit; nempe haec ille Graecis omnia, particulatim renuntiavit. S.

CAP. IX. 8. ἀποπειράν αὐτῶν ποιησάθαι). Nihil aliud ac ἀποπειράσθαι αὐτῶν, quod, cum tentamenti gratia quid agitur, Nostri more frequens Procopio Menandroque. Neque discrepat multum ἀνάπειραν et διαπειραν ποιῆσαι, quoties periculum fit peritiae nautarum militumque ante pugnam, apud Polybium et Diodorum, ad cuius lib. XIII. 8. exemplorum est assatum, WESS.

CAP. X. 7. Πλωύσας) Vetus πλωύσας de sententia Porti Ionum habet formam ex πλωίω, cuius nullum novit simile. Contra ἄριστα πλωύσας Scriptor probavit c. 22. et 42. Proximum καταφρονήσαντες ταῦτα [lin. 8.] innuere non adeo contemptum, sed considerationem, videtur: etsi enim aspernatio haud afuerit, consilium Persarum spectandum est. Καταφρονῆσθαι gemina potestate animadvertimus lib. I. 66., gavisum vero laxiore apud Ionas usu, etiam citra contemptum, Hippocratis haec Morb. Sacr. p. 309. de somnante declarabunt: ἐκόταν δὲ ἐπίγρηται καὶ καταφρονήσῃ, καὶ τὸ αἷμα πάλιν ἀποσκεδασθῇ εἰς τὰς φλέβας τὰς προειρημένους, πίπτανται: ubi vero evigilaverit et mentis usum receperit: a qua quidem notione ad opinionem et considerationem brevissimus est transitus. Plura ex Medicorum patre Foësius, WESS. — Conf. Adnot. ad I. 59, 18. S.

8. ἐκυκλεύοντο αὐτοὺς) αὐτοὺς ob codicum consensum elegi. WESS. — Αὐτοὺς, quod in marg. posuit Steph. merito probavit in Thes. Ling. Gr. T. II. pag. 594. D. Sed quia legitur infra c. 16., ἐκυκλεύοντο ὡς περιλαβόμεν αὐτοὺς, quod me iudice defendi nequit, et hic et illic scribi malim ἐκυκλεύοντο, quia hanc Noster adamavit scribendi formam in talibus etiam, quae Iones aliter vulgo pronuntia-

bant. φειδου, parce, scribitur et φειδεν: sed parcum, τὸν φειδόμενον, Eusebius Stobaei mihi dixisse videtur φειδόμενον: sic vulgatur Tit. X. p. 130, 30., οἱ πλεῖντες τῶν ἀνθρώπων παρὰ λόγον φιλούμενοι: corrige φειδόμενοι: his enim φειδωλεῖς opponuntur περὶ τὰ θεῖα ἀναλίσκοντες. vid. Diogen. Laërt. V. 20. Bis terve legitur in Eusebianis istis Stobaei ἀξιοῦσι, ut apud Nostrium praeter cetera δικαιῶν. VALCK.

CAP. XI. [4-6. ἔργου εἶχοντο, ἐν ὀλίγῳ περὶ ἀπολαμφθέντες, καὶ κατὰ στόμα. Ἐνταῦθα τριήκοντα νέας αἰρέουσι.] Sic scripta verba et sic distincta oratio in Edd. omnibus; nec aliud quidquam e Mstis adfertur. Vallae latinam versionem, quamquam in exiguo spatio deprehensi et a fronte: mox triginta barbarorum naves capiunt, cum Gronovio tenuit *Wess.* eamdemque in Animadv. repetit Schulzius. Qui quum καὶ κατὰ στόμα ad ἀπολαμφθέντες retulisse videantur, miror cur interposito commate tria ista verba ab hoc seiunxerint. Ego, in graeco exemplo eamdem cum his rationem secutus, suspicatus eram post κατὰ στόμα verbum aliquod aut nonnulla verba intercidisse in eam sententiam, quam in latina versione expressi, nempe a fronte impetum in hostes fecerunt; quam sententiam commodè Larcherus his verbis expresserat: *Au second signal ils les attaquerent de front, et prirent trente vaisseaux.* Iam, nunc demum animadvertens in vetusta nostra membr. F. post στόμα non distingui orationem, sed continuo tenore sic scribi, καὶ κατὰ στόμα ἐνταῦθα τριήκοντα νέας αἰρέουσι, eodem modo editum velim, videndumque puto ne sic satis commoda integraque haberi possit oratio in eamdem fere, quam dixi, sententiam: et ibi tunc triginta a fronte naves ceperunt barbarorum. Κατὰ στόμα, ex adverso, a fronte. Polyb. II. 27, 8. οὓς μὲν γὰρ ᾔδεισαν ἐπομένους αὐτοῖς, οὓς δὲ κατὰ τὸ στόμα προσεδόκων ἀπαντήσιν. Idem lib. XXXI. 26, 10. nostrae edit. (Excerpt. Legat. cxv.) αὐτὸς ἐβιάζετο κατὰ στόμα πρὸς τὴν ἀνάβασιν: cui opponitur κατὰ νότου τοῖς πολεμίοις ἐμφαίνεσθαι: sic enim ibidem, κατὰ νότου, pro vitioso κατανοῖν τοῦ legendum, in Adnotationibus docui. In pugnis navalibus plerumque a latere primum adgrediebantur naves hostiles, δίκηπλουν facientes, et remos conantes detergere; tum frequenter puppin hostilis navis rostro petebant: nunc hi a fronte facto impetu, rostris suarum na-

vium in hostiles iuxta proram impactis, illas ceperunt. Si quis certius quidpiam obtulerit, lubens ego accipiam. S.] 8-10. πρῶτος δὲ Ἑλλήνων - - - Λυκομήδης Αἰσχροῦ) *Lycomedes* hunc etiam honorem contulit *Plutarch.* in *The- mist.* p. 119. f. [at ibi de pugna ad Salaminem agit *Plutarch.*] qui aliunde hausit ista, quaeque tradit de Atheniensibus *Aminia* et *Sosicle*, *Xerxis* fratrem *Ariamenem*, in suam navem insipientem, in mare praecipitantibus: eorum alterum *Scholiasta* quoque memorat *Aristidis* ined. ubi in *Panathen.* T. I. p. 244. navale praelium auspicati πρῶτοι dicuntur Athenienses; Σωκλῆς, inquit, πρῶτος, Ἀθηναῖος, ἐνέβαλε Περσικῇ νηϊ, καὶ ἐνέπαυε ὁ ἔμβολος: hic *Socles*; apud *Plutarch.* scribitur Σωσικλῆς. *Corinthius* contra *Sosicles* *Herodoto* V. 92. *Socles* dicitur, ut *Plutarcho* T. II. pag. 360, f. sic in duobus *Herodoti* Codicibus: vid. huius Ed. p. 418. [lib. V. c. 92.] Ceterum patri *Lycomedis* nomen datur in Edd. *Herodoti* Αἰσχροῦ: in *Med. Cod.* Αἰσχροῦ. Sic in omnibus si forte *Codd.* scriberetur, omnibus Codicibus usus esset *Atticus* anteponendus: *Attica* fuerunt nomina Χαίρας, Δημίας, Ταυρίας, Αἰσχροίας. VALCK. 9 seq. Λυκομήδης Αἰσchr.) *Plutarchum* *Themist.* p. 119. f. si audimus, *Lycomedes* navali ad Salaminem praelio prius hostilem navem interceptit, et captae παράστημα *Apol- lini* consecravit. Sed non audio. Patris-ne eius nomen *Aισχροίας* fuerit, an *Aισχροῖος*, ex dialecto bene *Valckenarius* decernit. WESS.

11. ἐπετραλκίως ἀγωνιζομένους) *Libro IX.* c. 102. ἐπετραλκία μάχην dixit, ut *Homerus* μάχης ἐπετραλκία νίκην. Quando victis virtus redibat in praecordia, tum, qui se putabant victores, νίκην reportasse dicuntur ἐπετραλκία. Veteres sequuntur in hac voce *Sophistae*; praeter alios *Aelianus* apud *Suidam* in Ἀρτιμώρητος. *Aeliani* verba, quae illic leguntur, ni fallor, in libro περὶ Προνέας illa praecesserant proxima, quae sine auctoris nomine prostant apud *Suid.* in voc. Ἀπωλετών. Ex eodem opere *Aeliani* perduto, praeter nota iam omnibus, fragmenta leguntur apud *Suid.* plurima; ex. gr. in Ἀλωμένος, ὁ δὲ Θεοσύλης etc. Porti turpis error corrigi debuerat a *Küstero*, scribique Θεοσύλης, non *Theosylas*, sed *sacrilegus*; qui sic dicitur *Aeliano* bis in *Var. Hist.* et apud *Suidam* in Ἀνόστους: ὁ δὲ τοῦς Θεοσύλας ἀπέκτεινε. VALCK.

CAP. XII. 3 seq. οἱ νεκροὶ καὶ τὰ ναυήγια) Πίνακας τε πῶν καὶ σώματα φωτῶν dixit Homer. Od. M'. 67. Homero recentiores fractae navis tabulas, τὰς σανίδας vocant et ναυήγια. Res naufragio demersas minus cogitate H. Stephanus interpretatur *Vallae naufragia*; in summis undis natantes tabulas et eiectas ἰς τὰς Ἀφείτας, sic vocantis more Latinorum Poëtarum. Cum Herodoteis comparanda sunt *Aeschylea* in Pers. vs. 421., ubi θάλασσα dicitur *Ναυαγίων πλήθουσα καὶ φόνου βροτῶν*: in eiusdem Agamemn. vs. 668. pingitur ἀνθῶν πίλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς Ἀνδρῶν Ἀχαιῶν, ναυτικῶν τ' ἱερπίων, et *navium fragmentis*, ut recte Stanlei. Neutiquam absurdi sunt Choerili versus apud Athen. XI. p. 464. B. (χερσὶν ὄλβον ἔχω) κύλικος τρύφος ἀμφὶς ἰαγός, Ἀνδρῶν διαιτυμῶνων ναυάγιον, (τὰ τῆς μέθης ναυήγια dixit Clem. Alex. Paed. II. pag. 179, 29.) οἷά τε πολλὰ Πνεῦμα Διωνύσοιο πρὸς ὕβριος ἔκβαλεν ἀκτᾶς. Postrema sic restituit G. Canter. Nov. Lect. IV. cap. 5. locum illustrat B. Martin. Vet. Lect. III. c. 2. Neuter ulcus attigit primi versus; quod sic persanari putabam, si legeretur, Χερσὶν ἔχων κολοβοῦ κύλικος τρύφος: apud eundem legitur Athen. VII. pag. 230. F. πίνειν ἐκ κεραμίων κολοβῶν: alibi, κύπελλον ὧτα συντεθλασμένον. Venustissimus est Virgilius versus: *Et gravis attrita pendebat cantharus ansa*. VALCK.

4. ἐξεφορέοντο) Dialectus id ratum habet. Διαφορέσθαι, προφορέειν, ἐσφορέσθαι, et eius modi alia, saepe tractavimus. Ceterum τὰς Ἀφείτας, ad Stephani Byz., cui ὄξυτονεῖται, morem, hoc loco et deinceps Arch. exemplar; non item antea. At levius istud, et saepe arbitrarium. Ἐγὼ δὲ κακὰ [lin. 8.] luce ex Valckenarii ad Phoeniss. vs. 1633. observatis adspergi possunt. WESS.

CAP. XIII. 4 seq. τὸ τέλος σφι ἐγένετο ἄχαρι) Sine gravi causa Longinum ἄχαρι, quasi τηλικούτου πάθους ἀνοίκειον, perstringere, T. Faber crebris sese exemplis ostensurum Dionysio illi adscripserat: ubi fecerit, an neglexerit, ignoro. Explorata tamen res. Ἀχαρις Nostro omne molestum et valde acerbum. [triste et funestum.] Talis ἄχαρις συμφορὰ λυπιῦσα, VII. 290. et καὶ πιστότητα ἐνίδωκαν, ἄχαρι δὲ οὐδὲν, ibid. c. 52., aliaque, abs Rever. Pet. Horreo Obs. ad Herodot. c. 9. congesta. WESS. — Lenissima voce quam dira possit ab Ionico more loquentibus calamitas designari, proxima declarant. ἄχαρι sic saepius adhibetur Herodoto,

lib. I. c. 38. et 108. II. 141.; hinc *Arriano*, aliisque vid. *Diogen. Laërt.* I. 54. *Phalar.* Epist. 89. Filiae cum patre concubitus ἄχαρι καὶ ἀθεσμον ἔργον dicitur *Antonin. Liber.* cap. 34. ἄχαρις συμφορῇ παιδοκτόνος est in *Herod.* VII. 190. Miror adeo cur hoc in loco τὸ τέλος ἄχαρι, ut *τηλικούτου πάθους ἀνείκελον* notaverit *Longinus* π. ΥΨ. XLIII. pag. 222. Non nescio, *Longinum* veterum vocabulis, quae potissimum spectat, sua saepe quaedam addidisse ad explendam sententiam; sed illic scribere non potuit, τοὺς περὶ τὸ ναυάγιον δράσθαι, vel ἀρασσομένους ἐξεδέχετο τέλος ἄχαρι: cui satis erat notasse τὸ τέλος ἄχαρι. *Longini* observatis saepe sunt interiecta hominum otiosorum emblemata: de hoc loco videbimus quid sentiat *Eruditiss. Toupius*, cuius elegantissimi *Critici Longinum* et reliquas in *Suidam* Emendationes cupide exspectamus. VALCK. — Ἐκβρασσομένους edidit *Toup.* nulla ad h. l. adiecta adnotatione. S.

8 seq. ἐποιετό τε πᾶν ὑπὸ θεοῦ, ὅπως etc.) Hinc *Diodori* XI. 13. ὥστε δοκεῖν τὸ θεῖον ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν Ἑλλήνων, ἢ αὐτοῦ etc. Ex *Arch.* enotatum τὸ περιεὶν stare non potest, quippe legitimi corruptela. [conf. *Valck.* Adnot. ad VIII. 5, 5.] Κοῖλα τῆς Εὐβοίης [lin. 6. et 10.] *Coela* potius, quam *cava*, *Livii* exemplo dedi: Est, inquit lib. XXXI. 41. *sinus Euboeus*, quem *Coela* vocant, suspectus nautis, ubi *Dukeus* praeclare, et *Valckenarius* lib. VI. 100. WESS.

8. ἐποιετό τε πᾶν ὑπὸ τοῦ θεοῦ) Oblatum a *Codd.* recipe-rem ἐποιετό τε τὸ πᾶν ὑπὸ θεοῦ: nam, qua sede posuit *Grana-* articulum, non magis requiro, quam in istis lib. I. cap. 34. ἔλαβε ἐκ θεοῦ νέμεσις μεγάλη Κροῖσον, similibusque. *Herodoti* hoc in loco sententiam expressit imitando *Diodor. Siculus*, tempestatem, quae Persarum naves fregit, providas quoque Dei, Graecis faventis, curae contribuens, lib. XI. c. 13. init. ὥστε δοκεῖν τὸ θεῖον ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν Ἑλλήνων, ἢ αὐτοῦ πλήθος τῶν βαρβαρικῶν νεῶν ταπεινωθέντος, ἀντίπαλος ἢ τῶν Ἑλλήνων δύναμις γένηται, καὶ πρὸς τὰς ναυμαχίας ἀξιώχμενος. Fecit id omne Deus iuxta *Herod.* ὅπως ἂν ἐπιστῇ τῷ Ἑλληνικῷ τὸ Περσικόν. Eleganter, ut solet, *Isocr.* ad *Philipp.* p. 90. B. πόλεις dixit ὠμαλισμένους ὑπὸ τῶν συμφορῶν: et collidendo ἐπανιστῶν τοὺς Ἕλληνας πρὸς ἀλλήλους. *Thucydid.* [VIII. 57.] pag. 539, 98. Quam hic dat *Herod.* rationem, noverat *Atticis* potius ingeniis placituram, quam si aut

perblam dixisset Persicam ab arrogantiae humanae vindictae
sic castigatam depressamque; aliàs saepe memorans ultio-
rem superborum Deum. Frequenter Noster ἀνθρώπων πόν-
τος ἀμαρτῶν. VALCK.

CAP. XIV. 2. ἀτρεμας τε ἰχθον) Sive hoc acti-
onum ἀτρεμα adsciscatur, sententia eadem: malui pri-
stinum, quod plerumque semper in his libris, uti mox
cap. 16. et V. 19. etc. Conf. Ezech. Spanhem. ad Nub. Ari-
stoph. vs. 260. Restituito autem ἐπιβάθρον [Hm. 4.] ob dicta
c. 1. nemo non favebit. WESS.

Ibid. ἀτρεμας τε ἰχθον) Ex uno Codice non mutassem
ante vulgatum: semel versu coactus ἔχ' ἀτρεμα scripsit
Homer. quod tamen Aristophani aeque ac alterum ἔχ' ἀτρε-
μας usurpatur, aliisque. VALCK.

9. τὴν αὐτὴν ὥρην) Laurentii *observata eadem hora* valde
L. Allatio, ὥρην pro diei xii. parte usum priscis vindicanti,
succurreret, si Latina sine impedimento procederent. At
quae eadem illa hora? Utique illud tempus, quo Atticae
naves auxiliatum accesserunt, nunciusque perlitarum
Persicarum. Non negabo, Graecis Herodoti αὐτὸς dieὶ in
xii. partes descriptionem in notitia fuisse: liquidum illud
ex lib. II. 109. Τὴν τamen ὥρην et τὴν αὐτὴν ὥρην de statō aut
eodem tempore usurpat lib. II. 2. VII. 19. Vise et Is. Calau-
bonum in Athen. I. 1. p. 3. WESS. — Vide Animadv. in
Athen. T. I. p. 18. nuperae editionis. Equidem cum Lu-
thero Φυλάξαντες τὴν αὐτὴν ὥρην de eodem diei tempore, quo
pridie, accipiendum putavi, respici nempe cap. 9, 6: ὅτε
δείδην ὅψιν γινούμην τῆς ἡμέρας Φυλάξαντες. S.

CAP. XV. 1. δεινόν τε ποισάμενοι) Lenissima mihi
vera videtur doctissimi G. Koenii correctio legentis δεινόν τε
ποισάμενοι. Hoc poscere videtur sequens καὶ, alterum au-
tem respuere ratio locutionis, e qua alibi etiam ἂν sustuli,
facile natum e litera vicina. VALCK. — *Valekenius*
obsecutus Borheck δεινόν τε edidit. Et sic quidem edd. et
mssti V. 42, 7. δεινόν τε ποισύμενος καὶ etc. At nec τε parti-
cula utique h. l. desiderabatur, et τε libri omnes agno-
scunt, sicut V. 33, 9. et 87, 10. S.

2. ὅτε σφί οὐχ ἄλλας λυμάνεσθαι) Nihil ad nexum prode-
rit, hoc, an οὕτω σφί εἰας, probetur. Αὐμάνεσθαι utroque
strui modo, Gronov. ad lib. III. 16. et Alberti in Act. Apost.

VIII, 3. ostenderunt. Id vero dubito, sit-ne vulgato: [lin. 6.] τὰς αὐτὰς ταύτας ἡμέρας τὰς τε ναυμαχίας Codicis Arch. posterius. Negabit Scriptor, quippe lib. VII. 151. Ἀγυσίους δὲ, τὸν αὐτὸν τοῦτον χρόνον πίμπαντας καὶ τούτους etc. consimilem in modum. WESS. — Peroportunum inprimis illud est τὰς τε ναυμ. quod ex Arch. laudatur, de quo in Var. Lect. monere neglexeram. Nunc ipsam illam et particulam in contextum receptam velim, ut sit τὰς τε ναυμαχίας — καὶ τὰς πεζομαχίας. S.

7 seqq. ἦν δὲ πᾶς ὁ αἰὼν etc.) Studium Graecorum in Euripi et Thermopylarum angustiis defendendis, et contrariam Persarum contentionem hinc Diodorus XI. 13. mutuatus est. WESS.

CAP. XVI. 8 seq. αὐτὸς ὑπ' ἰωῦ τοῦ ἱππῆς etc.) Angustias enim Themistocles (inter Euboeam continentemque terram) quaesiverat, ne multitudine navium circumiretur, quae neque illic explicari potuit: Corn. Nepos in Them. VALCK.

9. περιπιπτοῦσιν περὶ ἀλλήλας) Qui praepositionem insuper habuit Arch. scribe, ἀλλήλας fortasse, non inmemor similium (quorum data quaedam lib. I. 108.) in Musis, maluit. Sed recte, ab ipso neglecta vox, in talibus adest. Exempla, si desiderentur, ex Abreschii Dil. Thucyd. lib. VI. 33. sumi possunt. WESS. — ἀλλήλας Reiskius legendum censuerat. S.

CAP. XVII. 1 seqq. Ἐν ταύτῃ τῇ ναυμαχίῃ etc.) Ad haec comparandus est Diodor. Siculus XI. cap. 13., iuxta quem ἀριστεύσαι ἐξ ἀμφοτέραις ταῖς ναυμαχίαις Φασὶ παρὰ μὲν τοῖς Ἕλλησιν Ἀθηναίους, παρὰ δὲ τοῖς βαρβάροις Σιδωνίους. In carmine Pindarus deperdito celebraverat τὸ καλὸν Ἀρτεμίσιον, ὃν παῖδες Ἀθηναίων ἱβάλοντο Φαιεννῶν κρηπὶδ' ἐλευθερίας. Excitat ista Plutarch. T. II. p. 552. B. et alibi plus semel. Themistocles Aristidis T. III. pag. 310. ad Artemisium δυοῖν ναυμαχίαιν δύο ἴσκησι τρόποις, — ὡς Φασὶ Πίνδαρος, κρηπίδα τῆς ἐλευθερίας τοῖς Ἕλλησι βαλλόμενος. VALCK.

5. Κλεινὸς ὁ Ἀλκιβιάδων) Cliniam Plutarchus princ. Vitae Alcibiad. ἰδιωτὴν τρεῖς ad Artemisium magna laude depugnasse itidem prodidit, et patrem quidem nobilissimi Alcibiadis, professione non absurda. Congruit temporum ratio. Supremum diem Alcibiades obiit Olymp. xciv, 1. apud Diodorum XIV. 10., annos circiter quadraginta na-

tus, teste *Corn. Nepote* in *Alcib. c. 10.* Vidit ergo primam lucem sub auspicia Olymp. LXXXIII., patre sexagenario maiore. Fac eum, quando ad Artemisium rem optime gerebat Olymp. LXXV., annos habuisse triginta aut paullo pauciores; consequens erit, hunc ut filium post triginta et quinque annos genuerit. Clinias pugnando ad Coroneam occubuit haud multo post; relictusque adeo orbus est Alcibiades, κατελείφθη ὀρφανός, in *Isocrat. Or. de Bigis p. 352.* Quod ibidem autem paternus eius proavus, πατ-παππος, Alcibiades perhibetur, Cliniae pater, id veritati pugnat. Πάππος erat πρὸς πατρός, sicuti docte *Henr. Valesius* Emend. lib. IV. c. 1., cui iunge notata *Io. Taylorio* ad *Demosth. Midian. p. 191.* [in *Reiskii Appar. T. I. pag. 623 seq.*] WESS.

Ibid. Κλεινίης ὁ Ἀλκιβιάδew) *Alcibiadis*, qui cum ceteris Pisistratidas eiecerat ex Attica, filius *Clinias*; pater *Alcibiadis* vitiis et virtutibus suis maxime nobilitati; huius, inquam, pater, illius iuxta *Herodotum* filius, Κλεινίας, ἰδιοστόλw τριήρει περὶ Ἀρtemίσιον ἐνδόξως ἐναυμάχῃσιν: ut scribit *Plutarch.* initio *Alcib. T. I. pag. 191.* Concinnant ista *Herodoteis.* Alcibiades antiquior, eiectus ostracismo, (vid. *Andoc. p. 33.* et *Markland. ad Lys. pag. 291, 3.* Ἀλκιβιάδew τοῦ πάλαι scripserat, opinor, *Plato* in *Euthyd. p. 275. A.*) dum *Io. Meursio* videbatur nobilissimi Alcibiadis non avus, sed proavus, in hoc etiam haesit *Herodoti* loco, *Att. Lect. lib. VI. c. 12.* Verum nimis saepe vir literatissimus festinans, quae ad genus ex utroque parente pertinebant Alcibiadis, omnia miscuit. *Meursii* correxit errores ea de re agens accuratius *H. Valesius* Em. IV. c. 1. ubi quaedam aliter scripta leguntur, quam ex eius collectaneis erant publicata in *Notas Maüss. ad Harp. p. 214, 215.* *Valesii* sententiam *Dukerus* adprobat ad *Thucyd. VIII. c. 6.* Supersunt etiam in hac parte veteris historiae difficultates non paucae, quarum unam alteramve conabor e medio removeré. Quae supra posui de *Clinia* *Herodoteo*, haec sequuntur apud *Plutarchum* proxima: ὕστερον δὲ Βοιωτοῖς μαχόμενος περὶ Κορωνεῖαν ἀπίθαν. *Platonis* *Socrates* (T. III. p. 112. c.) ad Alcibiadem, ἐν Κορωνείᾳ - - καὶ ὁ σὸς πατὴρ Κλεινίας ἐτελεύτησεν. Hinc *Isocratem* feliciter emendavit *Ti. Hemsterhusius*; amico *Wesselingius* adstipulatur ad *Hieroclis Synecd. pag. 644.*

et ad *Diodor.* T. I. p. 482. T. II. p. 44. Sua in ordinem digerenti venit idem in mentem *Valesio*; qui, ad *Harp.* pag. 215. *Isocratem* citans, eundem illum tantum respicere potuit *Isocratis* locum. Hoc itaque certum est, in praelio ad Coroneam, quo Tolmides ipse cecidit imperator, mortuum Cliniam: vellem nunc alicunde constaret, mortuum illic Cliniam relicto filiolo Alcibiade, tres saltem quatuorve annos nato. Atheniensibus luctuosum accidit illud praelium multis annis ante bellum Peloponnesiacum, ut vere scribit *Dukerus* ad *Thucyd.* I. 113. Belli autem Peloponnesiaci anno dēnum XII. aequalem suum Alcibiadem in scenam historicam prima vice producit *Thucyd.* lib. V. c. 43., cui tum fuisse dicitur vir iuvenis Ἀλκιβιάδης ὁ Κλεινίου, ἀνὴρ ἡλικίᾳ ἔτι τότε ὦν νέος. *Eduardo Simsono*, ad A. M. 3562., hoc circiter anno (Ol. 84, 2.) natus videtur *Alcibiades*. Iam ante Clinias illuc abierat; nam clades Atheniensium ad Coroneam evenerat Ol. 83, 2. Sed fallitur, ut puto, *Simonius*; quodque retulit is in A. M. 3571., Alcibiadis ad Periclem dictum, id iuveni potius congruit annos quindēcim, quam puero novem annos nato. Sic triginta circiter annos natus prodiret in publicum apud *Thucyd.* V. 43.; neque ante id aetatis licebat Athenis δημιογεῖν. Sic potuit a patre Clinia relinqui vel triennis puer vel quadriennis; sed a patre mediam aetatem dudum praetergresso: nam hic *Herodoto* narrata evenerunt duobus et triginta annis ante mortem Cliniae. Puer autem, in tutoris sui Periclis domo educatus, paedagogum Thracem quemdam habuit Zopyrum, antequam a Gorgia iuvenis aliisque erudiretur. Praeceptorem puer habuisse fertur Σώφιλον, patrem oratoris Antiphontis; quem inimicissimum Alcibiadi fuisse constat ex orationis fragm. apud *Athen.* XII. p. 525. A. De Sophilo praeeptore vid. illius vitae Scriptor in *Plutarchi* T. II. p. 832. B. *Philostratus* in *Antiph.* p. 498. Σώφιλος καὶ τὸν τοῦ Κλεινίου παῖδους: sic saepius ad Artemisium praecipue nobilitati filius dicitur Alcibiades: materno non minus genere (de quo *Palmer.* egit in *Exercit.* p. 632, 33.) superbum saepenumero ludit *Socrates*, et in *Platonis* T. II. p. 105. A. ἦ ῥῶ, αἶτ, δὴ σοὶ γε ἦ ῥῶ, ὃ φίλε παῖ Κλεινίου καὶ Δημοκράτης. De hoc clarissimo isthac aetate iuvene centena nobis antiqui Scriptores commemorant, et ne illud qui-

dem adnotare neglexerunt, infanti puero nutricem fuisse Lacenam. Ad huius mentionem Thucydidem scripsisse recorder VIII. c. 6., Endii Alcibiadae Laconis filii; Atheniensem istius temporis Alcibiaden πατρὸν ἐς τὰ μέγιστα fuisse ξένον ἔθελον, addit, καὶ τοῦτομα Λακωνικὸν ἢ οἰκίαν αὐτῶν κατὰ τὴν ξενίαν ἔσχεον. Hoc quidem, more satis usitato, quo liberis hospitum vel amicorum indebant nomina: hinc Timonis adulator Luciani p. 168., τὴν γὰρ ἐν τῷ σφ. ὀνόματι Τίμων καὶ ἀνέουατο. Scholiasten Thucyd. ad l. c. erroris insimulant Io. Meurs. Att. Lect. p. 335. et Duker. Haec auferantur ex isto Scholio, ὅς ἐν πατρὶ τῷ Ἐρδίου: pertinent enim ad vicina; nihil erit adeo in reliquis rite acceptis, quod reprehendi mereatur. Hoc tamen modo, me iudice, rectius scripsisset interpretes minime contemnendus: Ἀλκιβιάδης Λακωνικὸν ἢ ἀνέμα. Κλινίας δὲ Ἀθηναῖος, Λακεδαιμονίῳ Ἀλκιβιάδῃ ξένος γενόμενος, τὸ ὄνομα τῷ ἴδιῳ παιδὶ ἔθετο: sic in medio relinqueretur, quis Clinias primus amici Laconicum nomen filio indidisset; qui, forsitan isto tempore iam ignotus, nunc certe designari nequit. In isthac Attica familia potuerunt ante Cliniam hic Herodoto laudatum plures fuisse Clinias, plures etiam Alcibiadae, fortasse ne in istius quidem aevi monumentis commemorati. Herodoti Cliniam primum filio Laconicum imposuisse nomen plerique crediderunt; sed quo tandem argumento moti? Privatim amici fuerunt et ξένοι Clinias Atheniensis et Spartiata quidam Alcibiadas; sed Alcibiadae Attici maiores publicitus Lacedaemoniorum iam fuisse videntur πρόξενος: ista permisceri non debuerant, quae sunt utique diversissima. Atheniensi Alcibiadi a maioribus tradita cum Alcibiadae Spartani posteris colebatur amicitia, Thucyd. VIII. 6. sed Lacedaemoniorum non erat is πρόξενος: hunc honorem studuit ille recuperare, cuius onere illius se iam avus abdicaverat: vid. Thucyd. V. 43., et cap. 89. ubi Alcibiades in oratione ad Lacedaemonios, τῶν κινῶν, inquit, πρόξενος εἶναι πρόξενον ὑμῶν. ἀνέμα ἔσχεον, αὐτὸς τὴν πάλιν ἀνδραγαθίαν ἀνέμα ἔσχεον ὑμῶν. VALEK.

CAP. XXIII. 6. ἀνέμα δὲ ἰσχυρόν. Vide superius c. 4. Accusat asperitatem vocabuli ἀνέμα Plutarchus, quod de fuga consuluisse Graecis Noster dicat. At nimis severus est Aristarchus. Atque etiam illud non tolerat, ἀνέμα, quod rari

regum censeat aufugiendum de Troia: non enim, ut opinor, mollius est, φεύγωμεν Iliad. B. 140., quam δημοδὸν βουλευίσθαι. Sic Camerarius ex vero. Aristides T. II. p. 191. τῶν ἐν ταῖς ναυσι κατὰ κράτος ἢ δὴ φευγόντων εἰς τὸ εἶναι τῆς Ἑλλάδος, de his; neque Polyaeus mollius. WESS.

CAP. XIX. 3: ἀπὸ τοῦ βαρβαρικῶ) Hoc reduxi. Wise clar. *Valekenarium* ad lib. III. 115. WESS. — At I. 58, 7. scribitur ἰθὺς βαρβαρίων consentientibus libris, et mox ibid. iterum ἰθὺς βαρβαρίων iterumque βαρβαρίου ἰθὺς, I. 60, 12. ubi βαρβαρικῶ haud dubie ex scholio praeferunt libri nonnulli. Vide ibi *Var. Lect.* Similiterque III. 115, 9. videndam; ne verum sit βαρβαρίων, quod habet Arch. Wind. et Eustath. pro eo quod est in aliis βαρβαρικόν. S.

5: ταύτη συλλέξας) Mutata punctione haec, postulante Arch. et Valla, aptavi: id Pavius fieri oportere perspexerat; nec, credo, reprobaverit quisquam. [conf. *Var. Lect.*] Deinceps [lin. 10.] προβαίτω τῶν Εὐβοικῶν, an Εὐβοικῶν, exaretur; arbitrium erit: in membranis eadem dissensio lib. III. 89. et VII. 192. WESS.

[13. πῦρ διανακτῆν) Ut ignem accenderent: an, quo signum (nescio quod) darent? an, quo coenam pararent ex pecoribus quibus mox essent potituri? Hoc quidem ex h. 15. intelligi videtur, ubi ἀνέθην πῦρ ἀνακαυτάμενα δὴ ἀποτοτὸ πρὸς τὰ πρόβατα. Scilicet credibile est, classem Graecorum cibariis non nimis largiter fuisse instructam; et Euboenses praesertim pecora in cibum eis supeditasse; adeoque etiam nunc, nescientes discessum parare Graecos, pecora ad mare abegisse quibus illi uterentur. S.]

CAP. XX. [1 seqq. Οἱ γὰρ Εὐβοῖες παραχρησάμενοι etc.) Toti huic Capiti commodior futurus fuisse locus videtur proxime post caput quartum. S.]

2: τὸ Βακιδεὺς χερμὲν) Vaticanus iste de Persica expeditione octinerat; Pausan. X. 14.; ex illo carmine haec ducit portio. Idem c. 122 in Βοιωτίας Βακιν adpellat; sicuti et cetero Divinat. lib. 4. c. 18. Duos Bacides Clemenis Alex. Strom. I. p. 368.; Arcadem et Boeotium, memoravit; tertium Atheniensem alii addunt: super qua re sollicita extat opera Nic. Loensis Epiphyllid. IX. 11. interpretumque *Alm. Var.* XII. 55. WESS.

3. οὔτε τι ἐξεκομίσαντο οὐδέν) οὔτε τι, a Gronovio iure laudatum, sed infelicitè defensum, in sua iterum sede statui. Sic lib. IV. 19. οὔτε τι σπείρουσι οὐδέν, οὔτε ἀρουῦντες. WESS. — Gronovius, postquam, neglecta codicis Med. scripturà, cum Aldo et aliis οὐτ' ἐξεκομίσαντο οὐδέν edidisset, in Notis dein istud οὔτε τι commendans monuerat, ut οἶόν τι et πολλόν τι, sic etiam οὐδέν τι suaviter dici. Debuerat potius monere, οὐδέν τι paullo esse significantius quam nudum οὐδέν, respondereque Latinorum nihil quidquam. S.

Ibid. οὐτ' ἐξεκομίσαντο οὐδέν) Dum Clar. Iac. Gronovius paulo consideratius Herodoti tractabat Uraniam et Calliopem, aestus amoris iam defervescebat, quo ante ferebatur in Florentinas suas membranas paene iuvenili. Nemo mirabitur, nobis saepe displicuisse vehementius illud amatoris studium, nostratem L. Bos, exemplar modestiae, viros etiam primarios Salmasium, Is. Vossium, Ez. Spanheimium, aliosque, qui Musas contrectaverant, velut ἀντραστὰς repellentis asperrime. Neutrum decet Musarum sacerdotem. Sed ut illud persequar, cuius occasione haec scripsi, in Notis vir Clar. proponit lectionem Mediceam: οὔτε τι ἐξεκομίσαντο οὐδέν, et lectori commendat ut perquam suavem: illa mihi quoque placet, et, si licet de vicinis duas demere literas, haec equidem censerem esse a manu Herodoti: οὔτε τι ἐξεκομίσαντο, οὐδέν τι προσαΐσαντο: recte Valla, neque exportaverant quicquam neque importaverant: illud, οὔτε - - οὐδέν τε, obvium apud quosvis, simillima firmerent Herodoti in Ed. Gron. p. 382, 5. 395, 34. 468, 2. 509, 10. 529, 10. [VII. 8, 6. 37, 8 seq. VIII. 26, 13. IX. 1, 5 seq. 50, 6. seq.] Minuta talia Livium tractans enotare non dedignatus est Clar. Iacobi Pater. [Io. Frid. Gronovius] Ponam hic magni viri verba quaedam, quae leguntur in Livii Drakenb. T. IV. p. 421. b. [ad lib. XXX. c. 10.] Nimis credulus fuit (Rhenanus) uni libro, et, quaecunque aliter atque in vulgatis illic essent, Livii esse, nihil librarii putavit. Ingentuam tamen laudo confessionem Editoris Herodoti in p. 201, 17. Fere nimia studio in Mediceas membranas abductus dici queo. Qui Codicem antiquum supra modum mirantur, horumque sacrorum ἀμυνταῖς se iure praebent, et immerentes alios ridendos, hoc semel sibi dictum putent, VALCK. — Ista in Gronovium animadversio, quam ille

quidem longe etiam severiorem multis modis commeritus est, non huius tamen maxime erat loci. Neque vero correctione a doctiss. *Valek.* proposita indigebat scriptura illa a *Gron.* commendata, meritoque a *Wesselingio* recepta. *S.*

Ibid. ὅτε προσαῶξαντο) Ut sibilante littera auctius procederet hoc verbum, nulla erat necessitas. Repete ad lib. V. 34. adposita. *WESS.* — Nempe προσαῶξαντο ex eodem cod. *Med.* imperite commendaverat *Gron.* Commode ad h. l. *Reiskius* adnotavit: „Ἐξέκομισαντο, deportarunt in locum tutum extra insulam; [quod aliàs est ὑπεκθίσθαι, ut cap. 4, 9.] προσαῶξαντο, rure in urbes compulerant.“ *S.*

7. βαρβαρόφωνον) Ex *Vallae* Latinis βαρβαρόφωνος erit, quae non iniusta *Pavii* *Reiskii*que divinatio. [Vide vero *Var. Lect.* et memineris eandem structuram cum verbis ὀδῶ, ὀράω, et similibus, locum habere.] Putes porro cum *Stanleio*, *Bacidis* versum in *Pers.* vs. 72. *Aeschylum* aemulari, quando πολύγομφον ἔδισμα ζυγὸν ἀμφιβαλὼν αὐχένι πόντου tragice de ponte in Hellesponti angustiis, intenso funibus ex hyblo lib. VII. 36. Itaque βύβλιον cur vir *Celeb.* exprimi voluerit, non perspicio. Credo ex *Medic.*, etsi de eo silentium, huc ob *Ask.* consensum migrasse. Pristinum longe praestantius. *WESS.*

[11. συμφορῇ χερσὶν πρὸς τὰ μέγιστα) Insolentior dictio πρὸς τὰ μέγιστα: quae idem, puto, valet ac ἐς τὰ μέγιστα VIII. 144, 14. *S.*]

CAP. XXI. 5. εἰ παλήσειε ὁ ναυτικός στρατός) Scripti editique libri nihil noyant; nam Editoris *Genev.* εἰ παλίσσει coniecturae *Porti* debetur, male tamen repraesentatae: coniecerat ille, quamquam haesitans, εἰ παλίσσει, pro integro ἐπαλίσσει, ex ἐφαλίζω, contra aliquem copius congrego: obtrudi noluit, idque prudenter; neque enim moris id *Herodotei*. Tolerabilius de opinione *D'Orvillii* et *Reiskii* εἰ πελάσειε, si adpropinquaret, videretur, cuius modi lib. IX. 73. ὅπως πελάσειε ἀπικνεόμενος τοῖσι πολεμίοις: neque abiret longius παλαίσσει *Pavii*, et fortasse *Gronovii*, ob eius Latina; eoque minus, quod diphthongus αι et η in scriptis saepe conmutantur. [*Gronov.* si conflixissent. *Valla*, an classis discessisset. Caeterum αι et η vix umquam a librariis inter se permutata observare memini.] Sed omnibus schedae obstant. Aliud ergo circumspeciamus. Παλίσσει *Hesychius* ex-

ponit διαθείρει, quod de clade in belli certamine non illudabile, et hinc, nisi erro, sumtum. Priscos sane παλαίοντες ac παλῆιν novisse, Ionesque in primis, vero mihi proximum. Hippoeratis sunt ἀποπαλῆιν atque ἐκπαλῆιν in evibratione et concussu vehementiore. Ἀποπαλῆσι Erotianus, σαλεύσει καὶ σφάδρα κινήσει. Foësius Oeconom. p. 78. plura. Sive ergo ἡ παλῆσι de conflictu, seu clade secuta, agitatione νεῖκος classis maiore accipiat, vocabulo scriptura locoque sententia constabit. WESS.

Ibid. ἡ παλῆσι δ' αὐτοῦ στρατ.) Varias attulit coniecturas Portus verisimilioribus facile locum daturus. Quod hic vulgatur, Lexicographis, credo, praetermissum, παλῆσι legitur in sua serie apud Hesych. cum interpretamento διαθείρει. διαθάρειν ab huius loci sententia non esset valde alienum: παλῆσι quid sit, exspectabimus qui nos doceat, Licebit interea coniecturam proferre: εἴ τι πταίσεις δ' αὐτοῦ στρατός literas prope accedit; id est, εἴ τι περὶ τὴν ναυμαχίαν γένηται πταῖσμα, ut scribit Diodor. I. p. 415. fin. εἴ τι πταῖσιν συμβῇ τι πταῖσμα, Demosth. p. 59, 71. εἴ δέ τι πταῖσις, idem p. 16, 28. Thucyd. p. 327, 79. Forma quidem paulo est insolentior: minime tamen absurdum quod nonnemi venit in mentem: εἴ τι παθήσεις, si quid eveniret classi: certe talibus uti solebant ἐϋφημismoῖς, ne belli tristem eventum memorarent. Eurip. Phoen. 251. εἴ τι πείσεται ἐπὶ τῷ πυρός γὰρ. Xenoph. Κυρ. Παιδ. II. p. 24, 9., εἴ τι πείσονται Μῆδοι. Si naufragio navis perierit, Euripidi dicitur, ἥν τι ναῦς πάθῃ, Iph. in Taur. 755. Plenius legitur in syngrapha nautica apud Demosth. p. 547. 16., εἴ τι ἡ ναῦς πάθῃ ἀνήμεστον. VALCK. — Apud Hesychium, ubi Παλῆσι, διαθείρει legitur, videtur utique διαθάρειν scriptum oportuisse. Similiter quidem apud eundem: Ἐπάλλησεν (rectius puto Ἐπάλησεν) διεθάρη: tum Πεπαλημένοι ἐκπεσόντες: et Πεπαλημένοι, βιβλαμμένοι. Quae nescio an cuncta ad verbum Παλάω (παλάω, ion. παλῆω, coll. Foes. Oecon. voce Ἐκπαλῆω, et Schneider Lexic. crit. voc. Παλαίω) sint referenda. Ut autem id verbum generatim quidem colluctari, conflictari, significat, sic frequentius de graviore lucta et periculoso certamine usurpatur: quemadmodum etiam sequens dictio ἥν τι καταλαμβάνῃ νεώτερον (lin. 9.) in utramlibet quidem partem accipi potest, plerumque vero in tristiore partem usur-

patur. Nec vero diffiteor, videri mihi istud verbum *παλή-
σιμ* certiorē etiam nunc lucem requirere. S.

CAP. XXII. 1. νέας τὰς ἀρίστα πλωύσας ἐπιλεξά-
μενος) Corrigitur ἀπολεξάμενος, forte ob c. 101. τριή-
κοντα μισιάδας ἀπολεξάμενος τοῦ στρατοῦ, et ἀπολέξαντες τὸ
ἄριστον lib. V. 110. Quae quidem boni commatis; neque
vero pravioris vulgatum. Ἐπιλεξάμενος ἄνδρας δέκα Αἰγυπτίων,
lib. VI. 73. ἐπιλεξάμενός τε ἄνδρας τοὺς ἑβέλεις, lib. VII. 10.
Adde Thom. M. in Ἀναλέγομαι. Quae deinceps ex duobus
Codd. exsulant, non illa casu exciderunt, utpote nexa
optime: praeberent profecto, si pluribus abessent, glossa-
toris specimen. WESS. — Verba τὰ Ἴωνες etc. quae co-
dicibus Arch. et Vind. desunt, agnoscit noster cod. F. cum
alijs omnibus: et quoniam in his recurrit verbum ἐπελέ-
ξαντο longe diversa notione, malles utique paulo ante
ἀπολεξάμενος: sed non est hic unus locus apud Nostrum,
ubi idem verbum, paucis interiectis repetitum, diverso
significatu ponitur. Quid autem praetermittendis verbis
nonnullis ansam h. l. dederit, satis adparet, nempe vocab.
ῥαύματα nonnullis interiectis repetitum; quo factum,
ut oculus librarii a priori ῥαύματα ad posterius aberrar-
verit. S.

2 seqq. Θεμιστοκλῆς ἐπορεύετο etc.) Callidum prudentis
Imperatoris factum memorant Plutarch. in Them. p. 116.
b. Polyæn. I. 30, 6. aliique: eleganter Aristid. I. p. 314.
ubi meliora sunt in Scholijs scriptis quam in Edd. Sophi-
stica mihi videntur atque absurda, quae Themistocli tri-
buit ex Trogo Iustinus II. c. 12.; neque enim, ut credidit
Orosius II. c. 10., apta fuisset increpatio; sed in isthoc re-
rum discrimine prorsus importuna. Mendax Scriptor Pa-
rallelorum in Plut. T. II. p. 305. p. fratrem nobis fingit
Themistoclis Agesilaum, quem ad Artemisium Graeci mi-
serint speculatorem: eadem paenē praebet illinc descri-
pta Stobaeus Gesneri p. 91. Nollem viros eruditissimos his
mendacijs locum in historia dedisse veteri. Ut illi fra-
trem, Agesilaum quoque patrem dat Pausaniae, huius
narrans prodicionem p. 308. b. Stobaei p. 228. adeo puer
in historia, ut ne Thucydiden quidem legerit, citat, qui
nusquam extitit, Chrysermum ἐν δευτέρῳ ἱστορικῶν vel Περσι-
κῶν. VALCK.

3. ἐντάμνων ἐν τοῖσι λίθοις γράμματα) Linguae non inutilis concinnari posset index verborum, quibus Scriptor castigatissimus novam quamdam indidit viam significandi: locum illic inveniret etiam Ἐντάμνειν. Lapideis columnis Darius dicitur ἐντάμνων γράμματα, IV. c. 87. Proximum convenit Latinum *insecans*. *Columellae* bis terve; sed alia usurpatum structura, verbum *insecandi* bis adhibuerat, ut puto, qui nuper cura Clar. P. Burmanni Sec. prodiiit ornatio, *Auctor ad Herennium*, III. c. 14., ipsa pronuntiatione - - res *inserere* atque *insecare* (*inscribere* satis erat *Ciceroni* de Orat. II. c. 87.) in aninis auditorum: hoc ex Codd. reciperem pro *intersecare*: idem IV. c. 49., *tanquam iubatus draco* - - - *circumspectans huc et illuc, si quem reperiatur, cui aliquid mali faucibus adflare, --- dentibus insecare, lingua adspargere possit*: hoc Graecis est ἰὼν ἐγκρίειν et ἐγκρίπτειν: quorum prius *Oleario* aliisque non debuerat esse suspectum. Omisit, ut alia multa, *Stanlei Aeschyli* fragm. ex *Philoct.* apud *Plutarch.* T. II. p. 1087. F. Οὐ γὰρ δεσπῶν ἐνῆκιν, ἀλλ' ἐνέκωσεν etc. aptius alterum illud, *venenum dentibus insecat*. Scribi potuit a *Tragico* apud *Ciceron.* *Tusc.* II. c. 9. *Hos ille cuneos fabrica crudeli insecans Perrupit artus*: vulgatum *inserens* nec ad vicina neque respondet *Aeschyli* grandiloquentiae. Literas lapidibus incidere, vel *insecare*, hic ἐντάμνειν λίθοις γράμματα, alibi dicitur et *Herodoto* ἐγκολάπτειν, I. c. 93, 187. Hoc quibusvis fuit usurpatum, et restitui debet III. *Maccab.* II, 27., στήλην ἀναστήσας ἐνέκωλεσε γραφήν: idem esset ἐς στήλην ἐκόλαψε γραφήν: quare legitur in veteri tabella apud *Gruter.* *Inscr.* p. cccci. vs. 22. τὸ δὲ δόγμα τόδε κολάψαντας ἐς χαλκῶματα δύο, τὸ μὲν ἐν ἀναθεῖμεν ἐς τὸ βουλευτήριον: *tabulae aereae*, quibus incidendum erat plebiscitum, *χαλκῶματα* vocantur. VALCK.

6. ἐπὶ τοὺς πατέρας) Redi ad lib. VII. 51. *Callidam Themistoel* inscriptionem iisdem verbis *Polyaenus* I. 30, 6. recitat, parum, quod vir magnus attigit, aberrans; *Plutarch.* *Themist.* p. 116. B.; *Aristides* T. II. p. 191. etc. Notabile ἐκ τοῦ μέσου ἔστιθε ex Cod. Ask. [lin. 9. Conf. *Var. Lect.*] restitutum volui. Scio ἐκ μέσου ὄντας *Dioni Cass.* lib. L. p. 581. *neutrarum esse partium*; sed ἔστιθε per hic (nec latuit *H. Stephano*) inconmodum. Contra κατῆσθαι siye ἔξισθαι ἐκ τοῦ μέσου de illis, qui rei se non miscent, et ex eius medio

quasi otiosi sedent, Herodotea sunt. Inferius c. 73. αἱ λοιπαὶ πόλεις ἐκ τοῦ μέσου ἐκείνῳ, et iterum ἐκ τοῦ μέσου κατήμενοι: quibus gemina III. 83. IV. 118. etc. WESS.

6. ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατευόμενοι) Hinc liquet quid sup-
plendum sit aut lectori subaudiendum relinquatur apud
Diodor. Sicul. XIX. c. 41., ubi iussu Antigenis, cuius sub
imperio phalanx erat Macedonum, ut scribit Corn. Nepos in
Eumene c. 7., in Eumenis exercitu eques Macedo, propius
accedens phalanga Macedonicam Antigoni, proclamavit:
ἐπὶ τοὺς πατέρας, ὡς κακὰ κεφαλὰι, τοὺς μετὰ Φιλίππου καὶ Ἀλε-
ξάνδρου τὰ ὅλα κατειργασμένους: nempe στρατεύεσθαι. In Eume-
nis erant exercitu veterani milites, qui cum Philippo fre-
gerant Graeciae libertatem, quique cum Alexandro Asiam
pervaserant; sic itaque loquuntur velut annis et labori-
bus graves. Sed apud Herod. πατέρες sunt conditores. Iu-
stinus II. 12. Quod facinus agitatis? bellum inferre olim con-
ditoribus vestris, nuper etiam vindicibus, cogitatis? Eadem
mente supra apud Herodot. VII. c. 150., Argivis fertur
per legatum dixisse Persa: οὕτω ἂν εἴημεν ὑμέτεροι ἀπόγονοι·
οὔτε ὧν ἡμεῖς οἶκος ἐπὶ τοὺς ἡμετέρους προγόνους στρατεύεσθαι, οὔτε
ὑμῶν etc. In proximis [lin. 9.] sensum optime H. Steph.
expressit: et vos e medio nobis subducite, ἐκ μέσου ἡμῶν ἔξισθε:
Herodoteam nobis manum ex uno Codice Clar. Wess. ob-
tulit in Diss. Herod. p. 125. VALCK.

12. ὅπ' ἀνάγκης μέζονος κατέξενυθῆ) Nihil differt, rem
ubi spectes, Aeschyli Prometh. vs. 108. ἀνάγκης ταῖσδ' ὑπέ-
ξενυμαι τάλας: Sophoclis Philoct. 1022. ἀνάγκη ζυγεῖς ἔπλες
ἄμ' αὐτοῖς: et Aiac. vs. 123. Aliter paullo Libanius in Basi-
lico p. 104. c. Mox ὥστε ἀπίστασθαι legitimum solum
est. WESS.

CAP. XXIII. 7. ἄμ' ἡλῖω σκιδναμένῳ) Homereum
ὅταν τ' ἐπιιδναται ἡὼς huic creditur originem, et Aeschyli
Pers. vs. 502. πρὶν σκιδασθῆναι θεοῦ ἀκτῖνας, dedisse. Non in-
frequens talis figura. Σπείρειν ἀκτῖνας Philo Vit. Contempl.
p. 899. f. Spargere lumine terras Latini Poëtae, Lucretius,
Lucanus, aliique, in La Cerdae Comment. ad Virgilii Aen.
IX. 459. Porro ἔπλεως [lin. 8.] rectum satis, nisi ἐπὶ πλεως
malueris. WESS.

10 seq. τὴν πόλιν ἔσχεν τῶν Ἰστιάων) Scribendum est
Ἰστιάων: hinc Diodor. XI. c. 13. fin. κατήρεν εἰς τὴν ἑνὴν
Herodot. T. VI. P. II.

βαια μετὰ πάντες τοῦ στόλου, καὶ τὴν τῶν Ἰστιαίων πόλιν βίᾳ χειρωσάμενος etc. vid. ibi Clar. P. Wessel. Non nescio quid scribat Steph. Byz. in Ἰστία, Ephorum cives Ἐστιαίους dixisse; sed Herodoto huius capitis initio memoratur ἀνὴρ Ἰστιαῖος, quod pro Ἰστιῖος recte posuit Gronov. ex Med., a Galeo iam oblatum ex Arch. et a Valla, quin et a Plutarcho; cuius in Edd. Herodotea describentis T. II. pag. 867. E. reperitur ἀνὴρ Ἐστιαῖος: illic Ionica tantum pronuntiatio versa fuit in vulgarem. Hos ex Euboea Histiaeenses, τοὺς Ἰστιαιῆας, istius aetatis Atticorum more talia contrahentium, Thucydides vocat Ἐστιαῖος I. 114. Vbi memorat Euboeam operā Periclis Atheniensibus subiectam Aristides in Pericle T. III. p. 226. hoc exstat Scholion in Cod. Ms. Ἔως καὶ ταύτην Ὁ Θουκυδίδης, ἔρακισαντες Ἰστιαῖας (leg. ἔρακίσαντες Ἰστιαιῆας,) αὐτοὶ τὴν γῆν ἴσχον· ἡ δὲ ἱστορία πόλεως Εὐβοίας: miram in his corruptelam subiit Ἰστία, πόλις Εὐβοίας. In isthoc egregio clar. P. Burm. Codice msto eadem pag. saltem octo nobis ex Androtione praebet ducum nomina, qui cum Pericle susceperant expeditiones Thucydidī narratas, pleraque aliunde ignota. VALCK.

11. τῆς Ἑλλοπίνης μοίρης) Valla sui Codicis pravam, qualis et Arch., lectionem secutus, Ellopie, qua de uberius Strabo X. p. 683. A., [p. 445. ed. Cas. ubi Ἑλλοπ. leni spiritu, ut apud Steph. Byz. et alios] mentionem praeteriit. Vicinum τῆς Ἰστιακητίδος Ionum est formae, optime hic in membranīs custoditum. Non obliuiscor γῆς τῆς Ἰστιαιώτιδος VII. 175., cui, si verum amamus, prorsus idem, quod paludi Maeoti, Μακετιδος titulo lib. I. 104. et IV. 20. notae, usu saepe venit. Par periculum Ἀμπερακηταῖς propulsandum lib. IX. 28. WESS.

CAP. XXIV. 7. γῆν ἐπαμνησάμενος) Ex Herodoteo Lexico petita Suidae interpretatio, ἀναμνησας, traxit Vallam. Ulysses Homeri Od. E. vs. 482., γῆν ἐπαμνησας aggressit sibi cubile, ex foliis nempe: Φύλλων γὰρ ἦν χυτὶ κλῆθαι πολλή, Ἐν δ' αἶρα μέσση λήκτω, velut in lecto cubuit. Hinc sua apte transtulit Herodotus, Φύλλα δὲ τε ἐπιβαλὼν καὶ γῆν ἐπαμνησάμενος: et frondes iniecit arboreas terrae superingestae sic ista putem accipienda. Eustath. in Od. i. p. 240, 40. suum citat in Iliada commentarium p. 521, 35., ubi legitur et χόνιν ἐπαμνησάμενος. Super cadaver terram congerere, et

pulverem in cadaver accumulare propria locutione dicebatur *ἐπαμῆσθαι γῆν*, et *κόνιν ἐπαμῆσθαι*. Pro *ἐπαμῆσθαι*. scribendum usitato more *ἐπαμῆσμένοι κόνιν* in Schol. ad Soph. Antig. vs. 261. De testudine, ova sua in litore tegente, posuit Plutarch. T. II. p. 982. Β. τὸ λεϊότατον ἐπαμῆται τῆς θινὸς αὐτοῦ καὶ μαλακώτατον. Rarissima formā activā scripsit Iamblich. de Vit. Pyth. p. 160., γῆς ἐπαμῆσαντες τοῖς πτωχοῖσι. Formae vim quoque tribuit verbi medii Origenes c. Cels. VI. p. 285., cui veste indutus lugubri dicitur *κόνιν ἐπαμῆμενος*, pulvere sibi caput adspersens. Vid. Clar. D'Orvill. in Charit. p. 366. sed in versu Theognid. 427., quem citat, vulgata displicebat Hemsterhusio lectio, meliorq. altera videbatur, γαῖαν ἰφθεσσάμενον, ad Hesych. T. I. p. 1352., sic dicitur iacere cadaver, *ἀπὸ τοῦ μητρὸς ὀδύτης*; quibus verbis Cicero de Leg. II. 22., istum adfudebat Xenophontis locum, quem tractat vir summus. Sed ad Herodotum forte satis fuisset monuisse, Xerxis factum ad Thermopylas (quod attigit et Polyæn. VII. c. 15, 4.) Spartiatam postea temporis imitatum Agesilaum, qui fidos sibi iussit Σπαρτιάτας νεκροὺς, *ἐπαμῆσθαι κόνιν*, ἀπαρῆλαι, ut scribit Polyæn. II. 1, 23. VALCK.

CAP. XXXV. 6. ὁρίοντες καὶ τοὺς ἐλάωτας) Magna in his Cl. de Paus. molimina. Negat ullos adfuisse Hilotas; negat quatuor Graecorum ad Thermopylas iacuisse millia. Εἰδωτός facit ἰδιώτας, sive cives: scriptum praeterea supra c. 24. olim fuisse, *ὑπολειπόμενοι τριτῶν ὡς τετρακισχίλους*. Proinde post nonnulla τῶν μὲν χίλια ἴφαινοντο νεκροί, Graecorum sunt cadavera: τέσσαρες vero χιλιάδες, Persarum. Haec pauca de multis. Ego vero scire maximopere ayeo, quinam illi praeter Spartanos et Thespienses ἰδιῶται, cives; si eorum mille tantum fuerint? et quomodo nautae [classarii] ex εἰδωτῶν corporibus agnoscere Spartanos potuerint? Hilotae, quos adfuisse vidimus VII. 222., habitu cultuque pares ceteris non erant. Hoc amplius, si mille duntaxat Graeci ad Thermopylas ceciderint, quid fiet Epigrammate, in quo contumulatorum χιλιάδες τέτορες VII. 228. Sed desino; id tantummodo adstruens, ieiunum hoc in strategemate Polyænuni esse lib. VII. 15, 4. WESS.

CAP. XXVI. 2. αὐτόματοι ἄνδρες ἀπ' Ἀρκαδίας) Quae primo viderentur adpectu longe dissita, solerter sic com-

paravit eruditiss. A. Heringa, Obs. Crit. p. 156., ut *Arcades* hi fuisse videantur *Caryatae*. Nostro dicuntur βίον τι δέοντες, καὶ ἐνεργοὶ βουλόμενοι εἶναι: victus egentes, et in agendo desiderantes occupari, prout hic vocem ἐνεγρός accipendam puto. Pecuniam numeratam, quam domi habebant, τὸ ἀργύριον τὸ ἐνδὸν κείμενον, vocabant et ἀργόν, id est οὐκ ἐν ἔργῳ: contra ἐνεργὰ χρήματα erant quaestuosae foenusque pensitantes pecuniae, monente G. Budaeo Comm. Ling. Gr. p. 271. vid. Salmas. de Trap. Foen. p. 480. Rariori usu apud Demosth. p. 547, 7. ἰδιότροτό μου δυνεῖσαι χρήματα εἰς τὸν Πόντον Ἀγρίμῳ - καὶ Ἀπολλοδώρῳ, ὅπως ἐνεργοὶ ὦσιν, ut negotiarentur, sive ὅπως ἐργάζωνται ἐν αὐτοῖς, quae phrasis est in Ey. Matth. xxv, 16. VALCK. — Arcadas illos, qui hic memorantur, transfugas ex Carya Arcadiae oppido advenisse statuens Heringa, testimonio maxime Vitruvii usus erat; qui lib. I. cap. 1. originem Caryatidum quae in architectura vocantur expositurus, Carya, ait, civitas Peloponnesi, cum Persis hostibus contra Graeciam consensit; etc. Vitruvii verba iam olim Holstenius in Notis ad Steph. Byz. voc. Κάρυα adposuerat. Quod autem duo Peloponnesi oppida fuisse statuunt docti viri, quorum utrique Κάρυα vel Κάρυαι nomen; rectius fortasse dicturi erant, unum idemque oppidum olim, quo tempore Graeciam Xerxes invasit, Arcadiae fuisse contributum, deinde vero Laconicae factum ditionis. S.

5. τὰ ποίσειεν) Aequè bonum τι ποίσειεν. Verissimum εἰρωτέων, [lin. 6.] unde ἀγγέλω εἰρωπτόντι IV. 145. aliaque. Malui quoque [lin. 7.] ἄγοιεν Ὀλύμπια, ut ἄγειν Ἀπατούρια: denique θωπεύσειεν, praeceuntibus manu exaratis exemplaribus. Maxime vero memorabilis est [lin. 11.] Τριτανταίχμης ὁ Ἀραβάνου Vallae et Arch., idem, uti videtur, ac lib. VII. 82. Tigranes haud quidem ignotus inter Persas est, Achaemenidarum gente prosemminatus; sed nusquam Artabani filius, VII. 62. IX. 95. Quare Th. Galeo [Τριτανταίχμης unice probanti] videor adstipulari posse. WESS. — Ad eundem Τριτανταίχμην spectare videtur, quod lin. 5. scribitur, εἰς δὲ τις πρὸ πάντων etc. S.

7. ὡς Ὀλύμπια διάγοιεν) Doctissimo G. Koenio corrigendum videbatur, ὡς Ὀλύμπια δὴ ἄγειεν. Hoc mihi olim etiam placebat; nunc, si praebent alii Codices lectionem

quam dat margo Steph., legi malim ὡς Ὀλύμπια ἀγοίη. Vulgatum si forsā, ut hic, legeretur alibi, uno tamen alterove exemplo nolim abuti adversus centena. In istis paulo post, [lin. 9 seq.] quibus Arcades quale praemium esset Olympiacum Persis interrogantibus εἶπον, τῆς ἱλαίης τὸν δίδόμενον στίφανον, leve forsā vitium latet, quod una lineola loco mota facile tolli posset, si nempe scriberetur τῆς ἱλαίης τὸν ἀδόμενον στίφανον, ex oleastro coronam ut simpliciter dixerint Arcades; quorum verbis Noster, Olympiacae laudis admirator, interiecerit τὸν ἀδόμενον, illam Poëtarum, Pindari praesertim, carminibus decantatam. Quibus hoc forte videbitur non necessarium, fatebuntur tamen his Pausaniae III. p. 278., ἀρχονται μὲν ἀπὸ Τηλέφου τῶν ἱμῶν, προσδιδούσι δὲ οὐδὲν ἑς τὸν Εὐρύπυλον, omnino corrigendum, προσδίδουσι δὲ οὐδέν. VALCK. — Mihi quidem (ut dicam quod sentio) frigide praeter morem dicturus fuisse Herodotus videtur, si ἀδόμενον hic scripsisset. Ego vero in hunc modum edi curans, οἱ δ' εἶπον, „τῆς ἱλαίης τὸν δίδόμενον στίφανον,“ ob oculos habueram superiorum editionum exempla, in quibus post εἶπον intercisa erat oratio, quo scilicet intelligeretur, οἱ δὲ εἶπον, τὸ ἄθλον εἶναι τὸν δίδόμενον στίφανον ἱλαίης. Nunc (quamvis ad sententiae summam h. l. nihil referat utro modo structuram orationis accipias) deletas illas notas „et“ velim, et parum commode post εἶπον comma olim positum fuisse autumo: iuncta enim intelligi debent εἶπον τὸν στίφανον, nempe τὸν τῆς ἱλαίης στίφανον δίδόμενον τοῖς νικῶσι, hi vero narrarunt oleae coronam, victoribus dari solitam. Paulo superius, [lin. 7.] ubi ἀγοίη offerunt complures probati codices, recipi fortasse hoc ipsum, licet mox subiiciatur διαφέειν debuerat; quoniam (ut iam frequentissime observavimus) variare verborum modos Scriptor noster amat. S.

CAP. XXVII. 3. ἄτι σφι ἐνέχοντες αἰὲλ χρόλον) Littem, quam publicato schedae moverunt, secundum cas do. Non nescio Euripideum Hecub. vs. 1118. ἢ μέλαι χρόλον Σοὶ καὶ τέκνοισι εἶχε, Sophocleumque Trachin. vs. 272. Aliiter Herodotus lib. VI. 119. Δαρεῖος - - - ἐνέχῃ σφι θεινὸν χρόλον: et lib. I. 118. Ὀδῖι Θεσσαλῶν in Phocenses exordia lib. VII. 176. signata sunt. Hinc τὴν πρὸς Φωκίας ἔχθραν, ἢ προπῆρχι Θετταλοῖς ἐν παλαιῶν χρόνων, non tacuit Aeschin. πρὶ Παράτρ. p. 46. WESS.

9. κατελθόντων εἰς τὸν Πάρνητον οἱ Φωκῆες) Mirum accidit, H. Stephanum ad haec adhesisse; sed comma male punctum etum post Πάρνητον, illi tenebras offudia. Melior in his Pavius, atque diu ante eum Polidorus VI. 18. Nimirum Thessali subita incursione Phocenses in Parnassum concluserant. Unde deinceps τούτω μέν τιν' τὸν πρῶτον ἐγγραφέντα τῶν Φωκῶν οἱ Φωκῆες, πολιορκητοὺς αὐτοὺς: ubi multitudo nris numerus; πρῶτον spectans, nemini molestus esse debet. Verum audiamus Polyzenum: Φωκῆες εἰς τὸν Πάρνητον κατακλιθεῖσιν, γυμνασθεῖσιν αὐτοὺς καὶ τὰ ἑπὶ τῶν ποταμῶν. Sic scripserat. Vulgo illi γυμνασθεῖσιν dēerant, damno sententiae manifesto; sicuti Diodoro XI. 24. adscriptum. Animadvertit et illud doctissimus Berglerus. Reus eandem; alio tamen ordine, operosius exsequitur Pausanias lib. X. c. 12. ubi de Festa et de Telladia. (infra lib. IX. 87. memoratis) Kühnius et Leopoldus Emendat. lib. IV. 18. WES 84. 10 seq. οἱ Τυλλῆς, --- χυβώνας etc.) Obliter hinc Polyzenum p. 563. redintegravit Clar. Wess. ad Diodor. E. 1. p. 414. quo nondum usus Koernius ex Herodoto quoque vidit in Polyzeno legendum: Φωκῆς, εἰ τὸν Πάρνητον κατακλιθεῖσιν, γυμνασθεῖσιν αὐτοὺς καὶ τὰ ἑπὶ τῶν ποταμῶν. Sic vox collocata ob similem praecedentis syllabam facile perliit. Eleutheraem Telladiam, in quo viro egregie spes opesque erant Phocensium vitae, laudet Pausanias et hoc ipsius in bello non inaudibile commentum, in Phocidis p. 809. et 809. ubi Thessalos quingenti noctu narrantur inprovistos adorti, αὐτοὶ τὴν ἀλλοτρίαν γῆν καὶ τοὺς ποταμούς, ἑπὶ τῶν ποταμῶν. Eodem in hoc dum Thessalis bello quod crevit memorabile Phocesium flacibus desperatione furentium est velle, Pausanias narratum, explicatius etiam atque in laudem mulierum praesertim Phocensium Plutarchus de Virtut. Mulier. p. 244. causam non exputo, quam tamen habuisse certam suspicor, cum hoc in loco silentio praesentit Herodotus. VALCK. 18. εἰς τὴν τετρακλῆν καὶ τὴν πεντακλῆν) Male Valla et consentanei τριποκλῆν Polyzenus καὶ τὴν τετρακλῆν τετρακλῆν αὐτοὺς τετρακλῆν καὶ τὴν πεντακλῆν. Cur ego autem Asia; [post τὴν Ἀσίαν lin. 20.] tuerer tanto Codicum conspersione in existimari actas? Vocis absentia septemtriae nihil nocet. WES 84. Inutilem vocem invito suo codicē tenuerat Gron. Ignorat autem eundem noster B. cum aliis. Sicuti et de τὴν τετρακλῆν

CAP. XXVIII. 4. ἢ ἴστί κατὰ Τάμπωλιν) Ob oem-
 los ista Polyaeo fuerunt VI. 18, 2. τὰ Φρον ὄρξαντες κατὰ τὴν
 πόλιν καὶ πληρώσαντες αὐτὴν κινῶν ἀμφορίων: dederat ergo κατὰ
 τὴν Τάμπωλιν, [aut nude κατὰ Τάμπωλιν,] quae Valckenari
 iustissima correctio ad Phoeniss. Euripid. p. 749. Scripta
 [lin. 5.] ἀμφορέας κεινοῦς de Herodoti adsuetudine lib. VII.
 131. [et alibi] a qua me εἰδωλα κινὰ κινῶν Democriti apud
 Stob. Serm. IV. p. 56. non revocant. WESS. — Quamvis
 vero constanter alias formā κεινός, pro communi κινός, usus
 esse videatur Herodotus, advertere tamen animum Editoris
 debuerat HomERICA forma κεινός, quam h. l. plerique co-
 dicēs cum vett. Edd. praeferebant: qua fortasse et aliis qui-
 busdam in locis usus est Scriptor noster, ubi librariorum
 alii formam κεινός, alii communem κινός posuerunt. See

4. κατὰ Τάμπωλιν) Ad haec Polyaeum VI. c. 18, 2
 comparanti Koentio latere non poterat, in istis, τὰ Φρον ὄρ-
 ξαντες κατὰ τὴν πόλιν, corrigendum ex Herodoto κατὰ Τάμ-
 πόλιν: in transcurso eadem facta fuit comparatio ad Schol.
 in Phoen. Eurip. p. 749. Fraudem, qua vicini Thessaloi
 irrefitos tenuerunt, explicate tradit Pausan. X. p. 799.
 κατὰ τὴν Τάμπωλιν — — ὕδρας κεράμου πεποιημένας κατορύξαντες
 καὶ ἐκ αὐταῖς γῆν ἐπιφθεύσαντες (Herodoti χοῦν ἐπιφθεύσαντες) ὑπὲρ
 μέγα τὴν ἱστίαν τῶν Θεσσαλῶν. In foveas equites fuere prae-
 cipitati, equi autem ἀπιχωλοῦντο: quod Pausanias eumisit e
 Thucyd. VII. 27. Herodoto δὲ ἵπποι τὰ εὐλεια διεφθάρσαν. Hac
 bello Phocensibus dux erat alter de duobus Ταμπελίδης
 Δαίφρων, iuxta Pausan. p. 800. Δαίφρωντος δὲ Βαβυλλίου τρίτος
 κύριος ἀρχὼν dicitur Plutarcho T. II. p. 244. ubi congruam
 cum Thessalis victoriam Phocenses reportasse narrantur
 ἐπὶ Κλεονά, τῆς Ταμπελίδος. De Hyampoli multis agens Iac.
 Palmer. in Gr. Antiqu. p. 665. istas Phocidis Cleonas vicum
 in Hyampolidarum vicinia fuisse suspicatur. Iason Thessalus
 Ταμπελίδης τῶν τε προδόντων ἦλθε, καὶ τὴν χώραν ἐπόρθη, apud
 Xenoph. Hell. VI. p. 350, 38. VALCK.

CAP. XXIX. 1. Τούτων δὲ σφί ἀμφοτέρων ἔχοντες ἔγ-
 κρόν) Eruditissimus H. Stephanus vocabulum ἔγκροτος,
 quatenus quidem substantivi, eadem obtinebat, e Graecae
 linguae finibus procul amandavit; dictionesque adeo, ἀτά-
 ρτητα καὶ ἔγκροτος ἀγχι lib. VI. 133. et 73., scriptas fuisse καὶ
 ἐκ πότον ἔγρε, vice καὶ ἰσχυι κέρον. Inspice eius Prolegom.

ἐκ πότον ἔγρε, vice καὶ ἰσχυι κέρον. Inspice eius Prolegom.

p. 736. Cui animadversioni valide repugnat hic locus, talem τμήσιν recusans, et lib. IX. 109. τῇ μὲν γυναικὶ ταύτῃ οὐκ ἔχει ἔγκοτον. Plura alias. WESS.

CAP. XXX. 1 seqq. οἱ γὰρ Φωκῆες μόνον etc.) Si verò nititur *Pausaniae* lib. X. cap. 1. extr. narratio; Phocenses cum Persa, necessitate compulsi, ὑπ' ἀνάγκης, primum fecerunt, postea ad Graecorum societatem reversi. Non ita Noster hic et superiore libro c. 203. et 218. Vicinū [lin. 4.] κατὰ τὸ ἔχθος τὸ Θισσαλῶν Pass. et apud *Plutarchum* minime inuoluntarium: consimile κατὰ τε τὸ ἔχθος τὸ Λακεδαιμονίων, quo Spartanos prosequeretur *Hegesistratus*, sive, ut ibidem, τὸ ἔχθος τὸ ἐς Λακεδαιμονίους, lib. IX. 56. 37. In Latinis talia saepe. Vid. *Cortium* ad fragm. *Sallustii* p. 938. WESS.

2 seq. οὐκ ἐμῆδιζον, κατ' ἄλλο μὲν οὐδέν) Verisimillimam *Herodoti* coniecturam ingeniosā malevolentia nititur evolvere *Plutarch.* T. II. p. 868. c. Sed *Herodotea* describens *Philosophus* praebet ex suo Codice lectionem unam alteramve vulgatā apud *Herodotum* non deteriore; velut in proximis, [lin. 4.] κατὰ δὲ τὸ ἔχθος τὸ Θισσαλῶν, nulla alia de causa, quam quia oderant *Thessalos*: similiter scribit et in eundem sensum Noster IX. 37., κατὰ τὸ ἔχθος τὸ Λακεδαιμονίων, propter odium, quo *Lacedaemonios* oderat: et *Thucydides*, κατ' ἔχθος τὸ Λακεδαιμονίων κατ' ἔχθος τὸ Φρυγίων κατ' ἔχθος τὸ Κορινθίων, p. 67, 73. p. 239, 10. p. 483, 57. Aptissima dedit in eam rem *Iac. Perizonius* in *Aeliani* Var. II. 25. et ex his suis observatis explicare debuerat apud eundem XII. 53. τὸ Μεγαρίων πινάκιον: ubi commodè *Thucydidem* τὸ Μεγαρίων ψήφισμα contulit *Cl. Abr. Gronov.* cuius avus *I. F. Gr.* vid. in *Livii* XXXIV. c. 26. VALCK. [8. ἐόντες σῖναι) Vide *Valek.* ad VII. 164, 3. et conf. IX. 7, 19. S.]

CAP. XXXI. 5. ποδεὶν ἐτινός) Valla Graecam podeon retinuit, Porto laudatore: limes venit a *Gronovio*, ex *Salmasii* sententia ad *Solin.* p. 297. [Nobis laciniā interpretari placuit. De pendulo atris petiolo idem usurpatum vocab. II. 121, 70. vidimus. Angustum terrae tractum h. l. intelligi adparet.] Μελῆδος [lin. 7.] rediit ex dictis lib. VII. 198. At Δρυονίς, etsi Δρυονίης suspicionibus ex *Schol.* ad *Apollon. Rh.* I. 1212. anam praebet, non movē-

tur. Vide c. 43. et lib. I. 56. Porro quod in proximis, [lin. 11 seq.] ἐμῆδίζον γὰρ, καὶ οὐκ ἴδοναι Θεσσαλοῖσι, perperam arbitror a *Valla* exprimi. Causae, propter quas Doriensium regio a vastitate manserit inermis, indicantur, tum quod Medorum illi partibus studerent, tum quia Thessalis consultum non videbatur. WESS.

7. τῆς τε Μηλιαδος -- χώρας) Μηλίδος, usitatam alibi Nostro quoque formam, praetulit Cl. *Wess.* in *Dias. Herod.* p. 127. Ad *Callim. Hymn. in Del.* vs. 287., ἱερὸν δόρυ καὶ οὐρεα Μηλίδος αἴης, nuperrimus Editor, vir magnis suis meritis clarissimus, *Io. Aug. Ernesti* aptissimum dedit *Thucydidis* locum, quo Melienses etiam ἱερῆς nominantur. Exemplis aliquot ostendi posset, non inutilem esse observationem *Scholiastae Aristid.* in *Cod. MS.* καλῶς εἶπαι (T. I. p. 304.) Μηλίων, καὶ οὐ Μηλίων. Μηλίοι μὲν γὰρ οἱ τὴν νῆσον οἰκοῦντες· Μηλῆϊς δὲ, οἱ ἐν τῇ Μηλιακῇ κόλπῳ. *Maliacum sinum* *Livius* XXVII. c. 30. et XXXV. c. 57. Μηλία κόλπον dixit *Herodot.* IV. c. 33. Attica contractione Μηλιᾶ κόλπον *Aeschyl.* Pers. 486. et *Aristoph.* Lysist. 1171. ubi notat *Palmer.* in *Exercit.* p. 769. Μηλιᾶ κόλπον Atticistam scripsisse puto *Philostrotum* p. 551., non, quod ferri nequit, Μηλῖδα κόλπον. In proximis merito *Doctias.* *Koenio* Latina Graecis, καὶ οὐκ ἴδοναι Θεσσαλοῖσι, videbantur disconvenire; proque istis, etsi Thessalis non videbatur, ponendum, neque Thessalis videbatur, nempe vastanda Doris; horum enim ductu Persae utebantur, et ex horum libidine plus minusve mali regionibus inferebant. VALCK.

CAP. XXXII. 5. τοῦ Παρνησοῦ ἢ κορυφῇ etc.) Suo quoque nomine vocata dicitur Τιβερία. Ista quidem clarent atque aliunde firmantur; sed his interiecta sic primum vulgabantur: τοῦ Παρνησοῦ ἢ κορυφῇ, κατὰ Νέωνα πόλιν, κορυφὴν ἐπ' ἰωῦτῆς· Τιβερία οὖνομα αὐτῇ. Vallae Latina: qui vertex est iuxta urbem Neonem illic sitam, nomine Tithorea: facta videntur de Graecis hoc modo scriptis, κατὰ Νέωνα πόλιν κορυφὴν ἐπ' αὐτῆς. Sed Codicum lectionibus instructus de Laurentianis certius iudicabit. Pro sua Linguae Graecae peritia *H. Steph.* scripsit seorsim sitam, legens κορυφὴν ἐπ' ἰωῦτῆς: sed nec huius sibi lectionis sensum satisfacere fatetur. *Holstenii* commentum ad *Steph. Byz.* in Τιβερία vix memorari meretur: Latina *Palmerii* in Graecia

Ant. p. 655. Graecis neutiquam respondent. Clar. Gronovii ingeniosa esset interpretatio, si mons Graece dici posset *δέξασθαι ὄμωρον ἐφ' ἑαυτῶν*: quod non puto. [Quo pacto Graeca ediderit Gronovius, in *Var. Lect.* dixi: latina eiusdem versio haec erat, vertex --- in se aptus turbae capiendae.] Habuerunt etiam Phocenses velut commune gentis concilium, in quod *συνέδριος* suos mittebant civitates, τὸ Φωκικὸν dictum: vid. Pausan. X. p. 805. 808. 882. 892. Iam suspicor, Neonem urbem dictam *κειμένην ἐπ' ἑαυτῆς*, quod seorsim posita, sui que iuris, cum reliquis Phocidis civitatibus in commune non consulebat: hoc sensu commode urbs dici potest *ἐπ' ἑαυτῆς εἶναι*, vel *κεῖσθαι*, vel *αἰκεῖσθαι*. Nusquam istius urbis incolae memorantur *Νεῶνιοι*, ubi res narrantur a Phocensibus in commune gestae cum Thessalis, aut cum plerisque Graecis bello sacro. Hos itaque suspicor *ἐπὶ σφῶν αὐτῶν αὐτονόμους εἰκῆσαι*: quae phrasis est Thucyd. II. c. 65. Ut huius et aliorum, sic Herodoti est *κείσθαι ἐπ' ἑαυτῶν*: lib. II. c. 2. *infantes voluit ἐν στέγῃ ἐρημῇ ἐπ' ἑαυτῶν κείσθαι*, seorsim iacere: vid. VII. c. 10. IX. 17. et 57. ubi *εἶχον ἐπ' ἑαυτῶν μάστιγιν*, suum sibi habebant *haruspitem*, ab illo Mardonii diversum. Urbem *Νέωναν* hinc Steph. Byz. adnotavit. Occasione loci Demosthenis de falsa Legat. p. 252. Harpocraton in *Νέωσιν* urbem hanc Phocidis Herodoto dictam scribit *Νέωναν*, *Νέωνας* Androlioni. Ex Herodoto Pausanias X. [c. 52.] p. 878. *ἔνομα Νέωναν μὲν τῇ πόλει, Τίθωρῆαν δὲ εἶναι τοῦ Παρνασσῶς τὴν ἄκρην*. In verticem Parnassi, sic vocatum aevo Herodoti, qui erat ex adverso urbis Neonis [κατὰ Νέωνα πόλιν] seorsim sitae, [κειμένην ἐπ' ἑαυτῆς] miseri Phocenses ἀννηύκοντο, καὶ αὐτοὶ ἀνέβησαν: quae Clar. *Wess.* declaravit, Diss. Herod. p. 198. VALCK.

6. κατὰ Νέωνα πόλιν κειμένη, ἐπ' ἑαυτῆς) Distinctio Cl. Gronovii est, cuius rescripta H. Stephano et L. Holstenio, locique novam dilucidationem, Notae repraesentant. Aspera mihi tamen semper visa dictio fuit, *κορυφὴ κατὰ πόλιν κειμένη*, siquidem oppidum adstrui montis solet vertici, non vertex urbi. Placuit propterea *κειμένην ἐπ' αὐτῆς*, sitam in eo, non ἐπ' αὐτῆς, quae divinatio docti viri. Parnassi cacumen Tithorea urbem habuit Neonem; praeruptum illud quidem, sed multitudinis capax. Fuisse vero Neonem istum in iugo, testes Pausaniam ac Plutarch. in Sulla p. 461. p.

fero; Tithoream, quae Neon quondam, in eo locantes. Praeterea & τὴν δὴ ἀντιπαραστο non est, inquam recti arant, sed inquam res suas comportarant, sive ἀποκαυδαυτο, ut belle ibida Blatarchas. Probe recorder, Eustathium [loco in Van. Lect. citato.] hinc accepisse & Στάγειρον ἀντιπαραστο, et explicasse ἀντιπαραστο, sed et aberrasse, tum in citando, tum explicando. Scriptoris eum verba aliud docere, si advertisset, potuerant; illa quoque, ipsi non ignota e. 36. & τὸ Καρὶ κλον ἀντιπαραστο, similique lib. III. 148. WESS. — Nihil magis in promptu fuerat, quam κατὰ Νέον πόλιν κειμένην scribere; ita quidem, ut, si κειμένην scripsisse statuamus Herodotum, facillime id in κειμένην mutari a librariis potuisset, non vice versa. Igitur, quum in nullo vet. cod. κειμένην scriptum reperitur, eo certius inde colligi videtur veram esse scripturam κελύμην, adeo religiose servatam a librariis. Quod vero Wess. oppidum ait adstrui solere montis vertici, non verticem urbi, id quidem nihil ad id de quo hic agitur. Si in oppidum confugissent Phocenses, commodè dicturus fuisset Herodotus, oppidum illud in radice verticis situm fuisse cui Tithorea nomen: nunc illi qn. singularem et separatum aliquem Parnassi verticem confugerunt; et, quisnam ille fuerit vertex, declarat Scriptor, non solum nomen eius edens, sed et adiungens, quibus verticem in ea Parnassi regione situm ubi Neon est oppidum, hoc scil. nomine ea aetate notum, humiliori fortasse tumulo adstructum; ex adverso Tithoreae. Id oppidum deip. a Persis captum incensumque fuisse ex cap. 33, 5. discimus; Phocenses autem in montis vertice tuti fuerunt ab hostium impetu. S.

CAP. XXXIII. 3-5. ἀντιπαραστο πρὸς τὴν αὐτὴν etc. Annunxiavit haec Phocidis urbes ex Herodoto, in quibusdam discrepans; Pausanias X. 3. ἄλλοι μὲν ὀνόμαζαν Ἀπυδαίαν, δὲ μεντοιχάσαν. Eustathio ad Pottam. Τὰ ἑρῶντων cum Steph. Byz. Ἱστορίαι, Eustathio Ὀρίων, non bene id oppidum enim Locridis, ad Thermopylarum angustias, teste Aeschine περὶ Πρωτόκλητος, p. 45. et Diodoro XVI. 53. Ἀντιπαραστο vocitant. Ἀντιπαραστο nimis longe nostrum, aut urbem Ὀρίων, nunc cupisse XI. 35. p. 885.; nec ipse tamen, sed imprudens librorum, iusti optime Syllburgius. Ἀντιπαραστο scripsisse Herodotum, Stephanus Byz., et quaedam tituli origine subdit ipse, [p. 10.] I. Abouli hoc est Ὀρίων, ἢ Ἀντιπαραστο, ἢ Ἀπυδαίαν, ἢ μεντοιχάσαν.

testimonio sunt. Τριτάτας adfirmat praeter Thueydidem Ethnicographus: hinc Hesychii Τριτῆς γενεήν, οἱ ἀπὸ Τριτῶν πόλεως κύνες, ἥ ἔστι πλησίον Φωκίδος. Reliquis non inmorror, expositis a Nob. Palmerio Gr. Antiq. lib. VI. 15. WESS.

Ibid. κατὰ μὲν ἑκαυσαν Δρύμον etc.) Secundum Plutarch. T. II. p. 868. B. narraverat Herodotus, πεντακάδεκα πόλεις τῶν Φωκίων ὑπὸ τοῦ βαρβάρου κατακτείνεσθαι: scribere saltem censor debuit πεντεκαίδεκα: hoc enim capite duodecim et paulo post tres memorantur urbes Phocidis, in quarum tecta incolis vacua igne Persae saevierint. His quindecim duas si eximas, quas incolentium nomine, ni fallor, designatas, Πεδίας dixit et Τριτάτας, ceteras omnes, iisdem plerasque nominibus memoratas Pausaniae, solo postea temporis aequari iussit Amphictyonum praesidio ferox Philippus Amyntae fil., cum funesto Graecae libertati bello sacro finem imposuisset. Praeter istas autem, hic et infra Herodoto memoratas, idem tum ceterae Phocidis urbes, quae praecipuae erant duae et viginti, triste fatum subierunt, unis Abis exceptis. Istas xxii. urbes tum deletas recenset Pausan. X. p. 803. et 804. Herodoto enumeratas singulatim pro doctrina sua Geographica tractavit Iac. Palmer. Graec. Ant. VI. c. 15., sic tamen, ut saepius vir egregius errare debuerit, nec Critica sollertia neque instructus accurata Linguae Graecae peritia. De multis, quae hic dici possent, nunc satis erit semel Pausaniae suo loco restituuisse, quae in alienum immigrarant lib. X. [c. 34.] p. 885., ἐν ταῖς Φωκίων πόλεσιν, ἀς ὁ Μῆδος ἐνέηρσεν, ἀριθμῆται καὶ τὴν Ἐλάττειάν ἐστιν ἐν ταύταις (κατὰ Ἡρόdotου λόγους). Novissima huc retraho ex fine p. 884. [c. 33.] VALCK.

9. καὶ νῦν ἐστὶ χρηστήριον) Celebris eius in Musis montis lib. I. 46., supra c. 27. et dein c. 134., itidem apud alios in Leopardi Emend. lib. VI. 22. et Casaub. ad Strabon. IX. p. 647. [p. 423. ed. Cas.] WESS.

CAP. XXXV. 4 seq. Πανοπίων τὴν πόλιν etc.) Dauidem et Panopea Poëta in Catalogo, [Iliad. β. 520.] ut ait requirebat, iunxit. Quas urbes cum Persae inflammarent, Αἰολίδιον titulus oppidi complecti nomen debet. Ubi vero in Phocide illud? Palmerius cum omni Graecia

ignorat: Gronovius reperisse se in *Plutarchi* Lucullo pag. 479. D. putavit, ubi τῆς Φωκίδος περὶ Στεῖρην αἰολίζοντες. Demiror tamen vehementer, istos huc αἰολίζοντας advocari, qui L. Luculli aetate ex Boeotiae Chaeronea, uti nitide *Plutarchus*, in eam Phocidis partem commigrarunt. Ficulneum ergo Aeolidis illi praesidium. Quid itaque? Menda se vocabulo insinuavit; scripserat ΑΙΛΑΙΕΩΝ, inperiti vero ΑΙΟΛΙΔΕΩΝ. Quam quidem scripturae fraudem ante hos quinque annos Cl. Valckenarius mihi monstravit et probavit: nunc eandem video in Cl. de Pauw conjecturam incidisse. Profecto, si quae alia, ex tripode venit. Αἰλαία, *Lilaea*, proxime ab oppidis incensis aberat, doctore *Pausania* lib. X. 33., nec fatum, quod illa mersit, potuit vitare. WESS. — Ex Med. Αἰολιδίων posuit Gronovius pro Αἰολιδων: *Aeolidensium*, *Valla*. *Palmer*. Graec. Ant. p. 675. miratur nullum alium de hac Aeolide mentionem fecisse. Iisdem paene servatis literarum ductibus iam ante aliquot annos veram, ut opinor, lectionem detexi corrigendo Αἰλαιών. Quo quisque colore suum errorem in crustaverit nihil attinet dixisse, veritate monstrata. *Persae* τῶν Πανοπίων τὴν πόλιν ἐπέκησαν, καὶ Δαυλίων, καὶ Αἰλαίων: *Panopensium urbem incendio vastarunt, et Dauliorum, et Lilaeensium*; atque adeo *Panopen*, *Daulida*, et *Lilaeam*, *Αἰλαιαν*: hinc, auctore *Steph. Byz.* fit *Αἰλαιεύς*. Iuxta *Paduan*. X. [c. 8.] p. 817. οἱ Αἰλαιεῖς - - ἐς τοῦ Κηφισοῦ τὴν πηγὴν πύμματα ἐπιχώρια ἀφιᾶσιν, accolebant *Cephisi fontem*: ab interitu tutos praestitit *Homerus*, a quo praeter ceteros *Phocenses Lilaeenses* etiam intexuntur *Boeotiae*, Ἰλ. β'. 523 seqq. Οἱ Κυπάρισσον ἔχον - - καὶ Δαυλίδα, καὶ Πανοπῆα, Οἳ τ' ἄρα παρ ποταμὸν Κηφιστὸν διὸν ἔναιον, Οἳ τε Αἰλαιὸν ἔχον πηγῆς ἐπὶ Κηφισσοῖο. A *Philippo* solo aequatae hae primae memorantur urbes *Pausaniae* pag. 803., *Αἰλαία*, *Τάμπολις*, *Ἀντίκυρα*, *Παραποτάμιοι*, *Πανοπὺς*, *Δαῦλις*: veteres omnes, partim *Homeri* carmine nobilitatae, partim *Xerxis* furore: de *Lilaea* *Palmerius* egit *Graec. Ant.* VI. p. 681. et seqq. VALCK.

8. πάντα δ' ἐπιστάτο) ἐπιστάτο et ἡπιστάτο suum *Herodotus* fatetur lib. I. 173. alibique. WESS. — *Nempe* ubi pluralis est numerus, at h. l. unice verum erat ἡπιστάτο aut ἐπιστάτο. Vide *Var. Lect. S.*

CAP. XXXVI. 5. ὁ δὲ Στράβωνος οὐκ ἔα μόνον)

Colorem ex his Pausaniae duxit commemoratio Delphensium metus et responsi Apollinei, sub Brenni adventum lib. X. 23. pag. 853., uti bene Kükinius. Illud τῶν ἱερῶν προκατῆσθαι [lin. 6.] simile habet, sed explicatius lib. IX. 105. ἀδύνατον γὰρ - - εἶναι ἐωυτοῦς ἱεῶνα προκατῆσθαι, φρουράντας τὸν πάντα χρόνον. Inde στρατηγὸς προκατεδύμενος τῆς χώρας, qui regionem tuentur, Artapani apud Eusab. Praep. Evang. IX. 27. WESS.

10. ἐς τὸ Κερύκειον ἄντρον) Cultissimam antri descriptionem Pausanias X. 32. pag. 879. instituit, et prius eo Aeschylus, ut alias monui, Eumenid. vs. 224. WESS. — Aliud fuit in Cilicia nobile Coryciae antrum, de quo ad Cebetis Tabulam c. 26. p. 343. dixi; ubi huius in Parnasso monte cognominis antri memoria animum meum scellebat. S.

13. Quod hic ait καὶ τῶν προφῆτων, unicum nobis sistit: senior aetas plures Prophetas (oraculorum interpretes). Delphis tribuit, Plutarch. T. II. p. 410. et Adelianus Hist. Animal. X. 26. Vid. Ant. van Dale de Oracul. c. 6. pag. 104. Nimirum aucta Oraculi fama et superstitione, ut duabus προφητίαις sive Pythiis et tertia victoria, iam crebra sciscitantium turba, opus fuit, ita et pluribus Prophetis. Videtis ad Diodori lib. XVI. 26. WESS.

CAP. XXXVII. 4. ἔσωθεν ἐκ τοῦ μετέωρου ἔξωμυκτον.)

Hic sane miror cur ἔξωθεν scribi maluerit H. Steph. quod, me iudice, proinus altero deberet mutari, si hic forte legeretur. ἔξω infra recte scriptum in istis, θάνατον - - καὶ τὸ τοῦ καὶ τὰ ἐπὶ, ἔπλα δὲ καὶ αὐτόματα θανάτου ἔξω προκείμενα τοῦ μου. Arma, credo, sponte sua templi exierant penetranti, ut heroës Delphorum Phylacus et Autonous, sentis sacris velut amuletis muniti, pro aris et focis Delphorum suorum propugnarent; vid. c. 38. et 39. Paule ante Lieuetricam pugnam, Thebis, ut ait Callisthenes, in templo Herculis ualvae clausae repagulis subito se ipsae aperuerunt, (ὡς τὸν Ἡρακλείου εἰς τὴν μάχην ἔξωμυκτον, Xenoph. Mem. VI. pag. 348, 11.) armaque quae fixa in parietibus fuerant, ea sunt humi inventa; Cicero de Divin. I. 34. Plura, praeter ceteros, narrat illic prodigia Xenophon, ipse nequitquam liber a superstitionis morbo: nonnullos tamen

AD HERODOT. VIII. 36. 37.

111

dixisse fatetur, ὡς ταῦτα πάντα τεχνίσματα ἢ τῶν προσεστικῶν. Delphis hoc tempore nec locus erat fraudibus nec tempus. Delphorum propheta Aceratus, externatus praesentis periculi metu, facile sibi videri potuit duplices videre Delphos; quidni, sponte sua foribus patentibus, arma etiam αὐτόματα ἔξω προκείμενα τοῦ ἑνὸς? Neque est cur miremur ista talia elegantissimo Herodoti ingenio se probare potuisse tanquam vera. VALCK.

7 seq. τῆς Προρνίης Ἀθηναίης) Magna Vind. ex servata scriptione veriore laus, cumulator futura, modo in consequentibus auferri sese passus haud fuisset: scribi ad eam formam semper oportet; nam Προρνίης in Demosthene, Aeschine, Diodoro, Pausania, improbum minime, in Herodoto ubique. Confer lib. I. 92. WESS.

14 seq. ἐκ μὲν τοῦ οὐρανοῦ κεραυνοί) Haec prodigia, si prodigia dicenda sunt quae media aestate de coelo fulmina iaciebantur, memorat et Diodor. XI. c. 14. Quae Persas, eadem postea temporis Galatas a spoliando templo traduntur abegisse. Horum ubi facinus attigit, Herodoteis usum Pausaniam non latuit Kühnium lib. I. [cap. 4.] p. 11., κεραυνοὶ τε ἐφέροντο ἐς τοὺς Γαλάτας, καὶ ἀποβραγίσαι πέτραι τοῦ Παρνασοῦ, δαίματα τε ἄνδρες ἐφίσταντο ὀπλῆται τοῖς βαρβάροις. Explicatius eadem enarrat suo loco in Phocicis pag. 854., Herodotum eleganter aemulatus, iudice Clar. Wessel. ad Diodorum. Pausaniae narratis simillima tradit Iustin. XXIV. 8. iuxta quem lib. II. c. 12. miserat Xerxes quatuor millia armatorum Delphos ad templum Apollinis diripiendum; --- quae manus tota imbris et fulminibus deleta est, ut intelligeret, quam nullae essent hominum adversus Deos vires. Tempestatis vehementia territos et superstitione, plerosque aufugisse, non totam manum deletam, ex Herodoto licet colligere. VALCK.

16. ἀποβραγίσαι δύο κορυφαί) Similia his Diodorus VI. 14. Quin eadem, si Pausaniae fides lib. I. 4., Gallos raptores poena involvit, κεραυνοὶ τε ἐφέροντο ἐς τοὺς Γαλάτας, καὶ ἀποβραγίσαι πέτραι τοῦ Παρνασοῦ. Ipsam tamen Apollinis aedem direptam a Persis atque incendio foedatam diffinitur: non ita Plutarchus Num. pag. 66. c., τὸν ἑρὸν λυχνόν, aeternum illum ignem, cum templum a Medis inflammaretur, extinctum adseverans, incertum quo auctore.

Herodotus tacet, immo infitiat lib. II. 180, et V. 64. WESS.

CAP. XXXVIII. 8. μέζοντας ἢ κατὰ ἀνθρώπων φύσιν ἔχοντας, (ἰσχυροὶ εἰσι) Sencenties μείζων ἢ κατ' ἀνθρώπων, Plato Apol. p. 20. v. Isocrates Evagor. pag. 192. A. 60. Idem et hic olim fuisse, optime D'Orvillius ad Charit. II. 4. p. 182. coniecit, μέζοντας non tangens. Dederat Noster μέζων ἢ κατὰ ἀνθρώπων φύσιν ἔχοντας, pro quo Iosephus Antiq. lib. I. 19, 1. ὄψας ex scalis κατιούσας, σημειώται ἢ κατ' ἀνθρώπων φύσιν ἔχούσας. WESS. — Una tantum litera ex ἔχοντας detracta, (ἔχων autem et ἰών in Herodoteis Codd. aliquoties inter se permutantur;) in literis ad me datis, feliciter, ut puto, corrigebat G. Koenius: ὀπλίται μέζοντας ἢ κατὰ ἀνθρώπων φύσιν ἰόντας, armatos hominum statuta altiores. τὴν ἡλικίαν, φύσιν dixit etiam Soph. Trach. v. 312., ubi est 1079. Γυνὴ δὲ, θῆλυς αὖσα, κοινὸν ἀνδρός φύσις: id est οὐκ ἀνήρ. Koenii coniecturam D'Orvillianae (ad Charit. p. 182.) longe praeferendam, et veram arbitror; nam, admissa Cl. D'Orvillii lectione, si μέζων quis scribat, μέζων φύσιν ἔχοντας vereor ut graece doctis hic adprobet. VALCK. — Equidem nihil hic novandum censui, solam orationis distinctionem leviter iuvandam. Vide Var. Lect. κατὰ ἀνθρώπων φύσιν idem valet ac κατὰ ἀνθρώπων, quod Wesselingio placuerat. Participium ἔχων, verbis finitis adijci subinde solitum, non prorsus abundat, sed constantiam quandam videtur indicare: quod perspecte etiam Hermannus intellexit, Adnot. 228. ad Viger. monens, ληρῆς significare nugaris nunc; ληρῆς ἔχων autem, nugator es. Cur vero id participium non nisi cum verbis nugandi, locandi et similibus iungi statueremus, ut docti volunt viri, causam satis praegnantem vidi nullam. S.

CAP. XXXIX. 2. Φύλακόν τε καὶ Αὐτότοον) Phylacum, eiusque τέμνου ad Minervae Περνηΐας templum, habet Pausanias X. 8. pag. 817. praeter quem Brenni expeditione tres templo subvenisse heroas, Laodocum, Hyperochum et Pyrrhum, c. 23. p. 854. WESS. — Gallis etiam postea terribiles adparuisse feruntur ὁ Ὑπέροχος καὶ ὁ Λαοδόκος, καὶ Πύρρος: οἱ δὲ καὶ τέταρτον Φύλακον ἐπυρόμενον Δαλφοῖς ἀπαριθμεῖται ἔν τῳ ἔργῳ, Pausan. X. pag. 854. Hinc Λαοδόκου nomen posueram [apud eundem Pausan.] lib. I. [c. 4.] pag. 11., locum

αὐτὸν Ἀμαδόνου. Aetate Brenni miror quid cessaverit *Autanous*, Xerxis aetate bellator, et cum *Phylaco* Persarum propulsator. Sed *Iustinus* XXIV. 8. iuveni supra humanum modum insignis pulcritudinis comites dat duas armatas virgines ex propinquis, quibus *Dianae Minervaeque* aedibus occurrentes. Apud *Pausaniam* *Pyrrho* comites duo dantur mares, *Τρίσυχος* et *Λαοδόκος*. Ex his facili transformatione puellae nobis enascentur *Τριτόχη* et *Λαοδόκη*: sic ferme vocabantur in Delo puellae, quae in Delum sacra primum ex *Hyperboreis* detulerant; illas enim, teste *Herod.* IV. cap. 33., εὐνομαΐζουσι Δῆλοι εἶναι *Τριτόχην τε καὶ Λαοδόκην*. VALCK.

5. ὑπὸ τῇ Ἑταμπίῃ κορυφῇ. Una litera minus Ionice scribendum *Ἑταμπίῃ*. Innotuit ἡ *Ἑταμπία πίερα* ex scelere eaurientis *Delphorum* populi, innoxium philosophum de isthac rupe praecipitantis: vid. *Perizon.* in *Aeliani* Var. Hist. XI. c. 5. et *Wesseling.* ad *Diodori* T. II. p. 104. [lib. XVI. c. 28.] Excitans *Herodotea Palmerius*, Graec. Ant. p. 633., scribit in vicinis [lin. 7.] τοῦ ἱεροῦ τῆς Προναΐδος, perperam: legitimum *Delphis* anticae *Minervae* titulum *Προναΐδος* praeter ceteros, quos citat, adfirmavit *Vir clariss.* ad *Diodori* T. II. p. 415. [lib. XI. c. 14.] Ad aedem istam *Minervae*. Persis divinitus fugatis, erexisse *Delphos* tropaeum enarrat ibidem *Diodor.* Siculus, exhibens epigramma tropaeo inscriptum, quod pertinet ad hanc *Herodoti* narrationem. In isto Epigrammate duae literae tantum omisae omni Iovem et *Apollinem* interceperunt honore, quo e fuga retracti *Delphi* Deos callide sunt dignati. Sic illud omnino videtur scribendum: Μνάμη δ' ἀλεξάνδρου πολέμαν καὶ μέγιστα νίκης Δελφοὶ μὴ ὑτάσαν, Ζανὶ χαριζόμενοι σὺν Φαίβῳ, ποσειδάωνος ἀπώσαντες στίχα Μῆδων, καὶ χαλκοστίχων ἱυσάμενοις τίμενοι. [nempe non, ut vulgo, ἀπώσαντες et ἱυσάμενοι.] Non utique *Delphi*, qui, Dei sui tutela non multum fidentes, praeter aliquot sexaginta fanaticos, πάντες ἐξέλεπον τὴν πόλιν, ut ait *Herodot.* c. 36., non illi sane dici poterant Persas ἀπώσαντες, templumque ἱυσάμενοι: sed eleganter dicuntur Ζανὶ χαριζόμενοι σὺν Φαίβῳ, id est *Iovi* et *Apollini*, ἀπώσαντες στίχα Μῆδων, et ἱυσάμενοις τίμενοι: qua satis nota scribendi ratione nescio quis apud *Suidam* ἰν ἀέρας: - - - ὅπερ δ' Ἰδωσαν - - - σὺν ταῖς Ἀργοναύταις εἰς τὴν Κολοχίδα παρασηκόμενοι, ἔλαβον. VALCK. — Adpositum ex *Diodoro*. T. VI. P. II.

δόρο Epigramma Analectis suis inseruit *Branchius* Tom. III. pag. 178. num. cxliii. vulgatam tenens scripturam, quam et *Iacobi* Animadv. T. III. P. I. p. 370. contra *Kalch* ex ipsius *Herodoti* verbis cap. 38, 4 seq. probabiliter defendit. Quod si quid incommodi haberent nominativi illi, ἀπωσάμενοι et ὑπεράμενοι, suspicari licuerat ex vetustissima scribendi more, qui in Inscriptionibus passim distincta etiam duravit, (conf. *Koen.* ad *Gregor.* Dial. Doric. §. 131) terminationem *oi* idem ac *oi* et *oi* valere, sententiamque esse gratum facturi Iovi, qui cum *Apolline* Medorum catervas abegit, etc. S.

CAP. XL. 9. ἐν τῇ Βοιωτῇ ὑποκατημένους) Uberius ista *Plutarch.* Themist. p. 116. c. In *Isthmi* munitione varios addant docti homines, ablataque [*is*] praepositione, [*hinc* ad] seq.] τὸν Ἰσθμὸν αὐτοὺς τειχίζοντας, τὴν Πελοπόννησον περὶ πλείονος etc. fingunt. Sed stare vulgatum posset, ac sumi de septor. in Peloponnesum versus spectante: malim tamen, quod ex *Arch.* enotavi, καὶ τὴν Πελοπ.; sic cessat difficultas. Conf. *Diodorum* XI. 16. *WESS*, — Sic sane planissima futura erat oratio. Sed codicum ferme omnium in difficiliorem scripturam consensio ipsam illam facilitatem suspectam reddere videtur. S.

CAP. XLI. 6. τῷ χρηστηρίῳ τε βουλόμενοι) Hic tutissimum erit exspectare quid Codices nobis sint daturi πειθόμενοι in optimis si omittetur, non displicebit a *Græc.* huius proposita lectio. Participio servato, *Koenius* commendandum inesse sensum putabat sic scriptis: ἔπεισαν δὲ τοὺς ὀπεικτόντας πειθόμενοι, τῷ χρηστηρίῳ τε βουλόμενοι ὑπερτίμης πεferens nempe τὸ πειθόμενοι ad τὸ κήρυγμα, quod per Atticam fuerat promulgatum, ut omnes suis consulerent; qui nunc dicerentur festinasse in liberis et familia alio mittendis, πειθόμενοι, τῷ κήρυγματι videlicet: istud placitum opinor in exilium damnatae vocis patrociniū. *VALCK.* — At vide *Var. Lect.* nec dubitabis πειθόμενοι istud nil aliud esse nisi interpretamentum verborum βουλόμενοι ὑπερτίμης. S.

8. ἔφιν μέγαν φύλακα τῆς αἰγυπίας) *Eustathio* in *Odyss.* pag. 1423, 7. [p. 64, 11. ed. Bas.] οἰκουρὸς ἀραμνῶν, φύλας τῆς πολυίδος; etiam *Hesychio* in *Οἰκουρῶ* ὄφρ. *Albus* ibi fuit usque in *Philostrati* ævum, *Icon.* lib. II. p. 837, ubi nonnulla *Otarius*, sed plenissime *Iq. Maurus* *Cecrop.* c. 29.

Ceterum ἰνδαιεῖσθαι [lin. 9.] priscarum schedarum sentio
lorum esse, qualia εἰρωτεύειν, ὀρίειν, φορτεύειν, et ἐκπαύειν inf.
c. 118., quibus saepe vis inperite illata fuit. WESS.

8. et seqq. ἔφιν μέγαν, φύλακα τῆς ἀκροπ. etc.) Io. Meurs.
in Cecropiae suae c. xx. ad hunc arcis custodem illustran-
dum verba quidem attulit Plutarchi e T. I. p. 116. ε. Phi-
lostr. Icon. II. p. 837., Hesychii; sed, quo nitebatur Hesy-
chii nota, locum omisit Aristophanis Lysist. vs. 760., 'Ἄλλ'
οὐ δύναμαι γὰρ οὐδὲ κοιμᾶσθαι ἢ πόλει, Ἐξ οὗ τὸν ἔφιν ἴδον τὸν
οἰκουμένον ποτε. Sehoh. τὸν ἱερὸν δράκοντα, τὸν φύλακα τοῦ ναοῦ τῆς
'Αθηνᾶς (ἐν τῇ ἀκροπόλει). Huic draconi, iuxta Herod. [lin.
10 seq.] ὡς ἰόντι, ἐπιμήνια ἐπιτελεῖσιν προτιθέντες τὰ δ' ἐπιμήνια
μελιττῶσσι ἄ ἱσσι. Postremum adfirmat legitimam scriptu-
ram vocis Atticae μελιττῶντα, [Athenaeo saepius memora-
tae, III. 114. f. IV. 167. d. XIV. 645. c.] cuius vice sae-
pius obtinet perversa, qualis ter relinqui non debuerat
apud Thom. M. in Μελιττητος. Eusebius c. Hierocl. p. 466.
non dederat τὰ μελιττῶντα, sed τὰς μελιττῶντας καὶ τὸν λιθα-
νῶν. Talem e melle placentam, singulis noviluniis recen-
tem, veluti menstruam pensionem arcis persolvebant custo-
di, ἐπιμήνια ἐπιτελεῖσιν. Ex oratione Lycurgi Harpocrat.
attigit Ἐπιμήνια, quorum rarissimam occurrere mentio-
nem et ex Harpocr. licet aestimare, et e Valesii nota. Te-
stamentum Doricum, e tabula marmorea vulgatam Cy-
tetero Inser. p. cckvii. col. 2. vs. 33. offert ἀμέρας τρεῖς ἐπιμη-
νίος; id est ἐπιμηνίους, quibus sacra fieri voluit Testatrix;
saepius verbum ἐπιμηνιεύειν, et alia plura, quae frustra
quaeras apud Grammaticos etiam veteres. Sed placentam
e melle apud Herod. dicuntur Athenienses draconi singulis
mensibus προτιθέντες. Ut οἱ ἀγροὶ τῆς προθέσεως, quos lice-
bat φαγεῖν τοῖς ἱεροῖσι, sic panes nonnunquam memorantur
apud veteres in mensis sacris Diis velut adpositi. Athen.
lib. III. pag. 110. d. Ἐκκερθίας, ὃν καὶ Ἀλεξανδρεῖς τῷ Κρόνῳ
ἀφιερῶντες προστίθ. (leg. προτιθείασιν) ἐθέλειν τῷ βαυλαμένῳ ἐν τῷ τοῦ
Κρόνου ἱερῷ: conf. IV. p. 137. ε. VIII. p. 346. ε. Hesych. in
Θιαγόνες, et Pausan. lib. IV. [c. 20.] p. 501. IX. [c. 19.]
p. 747 fin. VALCK.

14. καὶ προθυμότερον) Valere nequit καὶ πρότερον,
nisi si ἡ καὶ προτ. scribatur. Equidem pro pravo puto, at-
que ex scriptionis conpendio. Themistocles commentō sacer-

dotes in vulgus sparserunt, ὡς ἀπολέλοιπε τὴν πόλιν ἡ θύξ, ὀφηγουμένη πρὸς τὴν θάλασσαν, *Plutarch. Themist. pag. 116. v.* Inde tanta civibus discedendi alacritas. *WESS.*

Ibid. μᾶλλον τι οἱ Ἀθηναῖοι καὶ πρότερον) Hinc deturbatum unius Codicis imperio restituerem in suam sedem μᾶλλον τι οἱ Ἀθηναῖοι καὶ προθυμότερον ἐξέλιπον τὴν πόλιν. *Valla: eo magis Athenienses eoque promptius. Naturalis* haec erat verborum structura, καὶ μᾶλλον τι προθυμότερον: voculam μᾶλλον Noster etiam addit comparativis; quæm morem attigi supra p. 171. [Adn. ad II. 137, 19.] *VALCK.*

CAP. XLII. [8. ὅσπερ ἐπ' Ἀρεμ.) Non spernendum ὅπερ, quod est in *F.* pro ὅσπερ, ut sæpe apud *Poëtam. S.]*

CAP. XLIII. [2. Λακιδ. ἐκαίδεκα) lidem ad Artemisium nonnisi decem habuerant, c. 1, 9. *S.]*

6. Μακεδόν ἔθνος) Praeclare ex scriptis exemplaribus Vir celeb.; sic lib. I. 56. Multa *Cl. Salmasius*, de Ling. Hellenist. p. 279. et seqq.; cuius sollicita disquisitio, an *Dryopis*, ex qua in Peloponnesum venerunt, ea fuerit, quæ ab urbe *Dryope* apud *Stephan. Byz.* dicta est circa *Hermionensem* sinum, Argolico proximum, faciliorem nacta exitum fuisset, modo in parato haec Nostri adfuissent: finitur enim et describitur, ut de eius situ dubia auferantur omnia. *Hermionenses* autem, cum *Dryopes*, ab *Hercule* superati, aliorum deducerentur, sedes, quas deinceps tenuerunt, inpetrasse, *Pausanias* lib. IV. 34. pag. 366. non negat; alibi eosdẽ Δωριεὺς τοὺς ἐξ Ἀργεὺς adpellans, lib. II. 34. p. 192., quoniam *Asinen* Argolicæ regionis, ut ipsi iactabant, ab *Euristheo*, *Herculis* inimico, concessam habitabant. Verum in talibus, ob civium diversa studia et gloriationes, multæ dissensiones. *WESS.*

CAP. XLIV. [1-3. Ἀθηναῖοι μὲν, πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους -- ἤας ὀγδῶκοντα καὶ ἑκατὸν) πρὸς πάντας, prae aliis omnibus, conf. II. 35, 3. III. 94, 10. et ibi not. De numero *cixxx.* vide ad cap. 1, 2. notata. Mireris vero, quo pacto tot navibus ad *Salaminem* pugnare *Athenienses* potuerint, quandoquidem in pugna ad *Artemisium* dimidiam partem *Atticarum* navium vulneratam esse ait *Scriptor* cap. 18, 5. neque eis reficiendis suppetisse videatur tempus. *S.]*

[3. μόνον. ἢ Σαλαμῖνι γὰρ ἐστὶν.) Vide *Var. Lect.* et conf. cap. 1, 3 seq. *Punctum* post μόνον pæne evanidum esse in

nostro exemplo animadverto : quod eo moneo ; ne quis illud aut consulto aut temere praetermissum a nobis existimet. Satis autem fuerat punctum minus ; nec maiori opus erat. S.]

7. τὴν περαίνην τῆς Βοιωτίας) Unde Pieriam, qualem in Boeotia non novi, acceperit Valla, satis nunc in aperto. Περαιὴ τῆς Βοιωτίας, quae contra Chalcidem in Boeotiae finibus ; cuiusmodi περαιὰ τῆς Ἀσίας Diodoro XX. 97. Asiae continentis regio, ex adversum insulam Rhodum, Peræa apud Livium lib. XXXII. 13, WESS.

10 seq. Πελασγοί, οὐνομαζόμενοι Κραναι) Clar. G. Koenius in litteris ad me datis, Multa, scribit, sunt in his quae me offendunt. Primo Cranaos dictos fuisse sub Pelasgis ; deinde vero Cecropidas ; quum Cecrops Cranaum aetate praecesserit, Quid scripserit Herodotus, Codices forte monstrabunt. Interim velim consideres, num tibi displiceat : ἐπὶ μὲν Πελασγῶν . . . ἔσαν Πελασγοὶ οὐνομαζόμενοι ἐπὶ δὲ Κίκροπος βασιλῆος ἐκλήθησαν Κικροπίδαι· καὶ ἐπὶ Κρανאוῦ Κραναί. Dubium non est quin ista ratione vere scripsisset Herodotus ; sed, quod in nostris est exemplaribus, in suo Scymnus Chius invenit, cuius ista sunt in Perieg. vs. 558. Ἐξῆς Ἀθήνας φασὶν αἰκίας λαβεῖν Τὸ μὲν Πελασγῶν πρῶτον, οὗς δὲ καὶ λόγος Κραναι καλεῖσθαι· μετὰ δὲ ταῦτα Κικροπίδας, etc. tum vs. 564., Ἡρόδοτος ἱστορεῖ δὲ ταῦτα συγγράφων. Scymni testimonio, quem tunc Marcianum vocabant, usus est Meursius in Regn. Att. p. 30. 68. 124. neque omisit huc spectantia Eustathii verba in Dionys. vs. 423. VALCK. — De Atheniensium origine Pelasgica conf. lib. I. c. 56. et alia Nostri loca ibi citata in Adnot. ad c. 56, 10. Adde De la NAVE in Hist. de l'Acad. des Inscript. T. XXIII, p. 125 seq. 3.

11. οὐνομαζόμενοι Κραναι) Io. Meursium, haec loco non suo deposita arbitratum, in ordinem Gronovius coëgit iustissime ; addi potuerat, quod Bouherius Diss. Herodot. c. 9, pag. 99. tacitum non habuit, valde dubium manere, utrum a rege Cranao Athenienses Cranai fuerint olim nuncupati ; an potius, quod asperam et petrosam, κραναήν, regionem haberent, quae Salmasii doctrina, Ling. Hellenist. p. 359. Ad veritatem propior Berkelii accedit suspicio, ad Steph. Byz. Ἰωνία, in vicinis excidisse vocem Ἐρεχθεΐδαι : fuisse primitus, Ἀθηναῖοι Ἐρεχθεΐδαι [Ἐρεχθίδαι]

μετανομήσαν. Verborum enim et rei nexus coniectantē adprime favet. WESS.

CAP. XLVI. 1. Αἰγινῆται τριήκοντα) Suspicio plusquam quadraginta naves et in hanc classem Aeginetas dedisse; atque, ut Herodotei numeri conveniant, duo et quadraginta; legendumque adeo δύο καὶ τεσσαράκοντα: quo nitatur argumento haec divinatio, dicitur ad cap. 48. VALCK, — Valckenarii iudicium secutus Borh. fidenter h. l. Αἰγινῆται δύο καὶ τεσσαράκοντα ponens, paulo post tamen in illis, [lin. 4.] τριήκοντα δι τῆς - ἡκαναχίμων, nihil mutare est ausus. Fidentior Larcher, postquam h. l. scripsit les Eginetes envoyèrent quarante deux vaisseaux, pro illis deinde τριήκοντα δι τῆς etc. nil aliud posuit, nisi Ceux (les vaisseaux) qui combattirent à Salamis, étoient excellens FOULIERS. Quis vero, quaeso, persuadere sibi possit, loco numeri XLII., quem hic ab Herodoto positum fingunt, hic Hibrarios omnes in numerum XXX. coniurasse? In uno quidem nostro F. priori loco (ut in Var. Lect. dixi) temere praetermissus numerus est; sed posteriori loco idem codex cum aliis omnibus consentit. Vide ad cap. 48, 6 seq. notata. S.

9. Κίος) Vide huius libri c. 1. Revocavi [lin. 10.] ἀπ' Ἀθηνέων, usus Eustathii consensu. Sic πρὸ Κορίνθου, ἀπ' Ἐπιδάυρου, etc. Cognita quoque sollemnis in ea scriptura aberratio. Naziorum naves malè annumeravit Plutarchus, in carpendo Scriptore malignitatis culpam haud excusaturus. WESS.

9 seq. Κίος --- ἔθν. Ἰων. ἀπὸ Ἀθηνάων) Accurata scriptio requirit, ut dicantur Κίος --- ἔθνος Ἰόν. Ἰωνικὸν ἀπὸ Ἀθηνέων: et paulo post, Νάξιος --- Ἰωνες ἀπ' Ἀθηνέων γηγόνες: c. 48. Siphnii et Seriphii Ἰωνες ἄνθρωποι ἀπ' Ἀθηνέων. Ad lib. II. c. 7. loca quaedam indicata sunt Herodoti, in quibus Ἀθηνέων scribendum pro Ἀθηνάων: ad ista haec poterunt adiungi. Nemo harum rerum sciens in Thueyd. vulgatum sollicitaret, ubi Cei aliique insulani dicuntur Ἰωνες ἄνθρωποι καὶ ἀπ' Ἀθηνάων, lib. VII. c. 57. sed aliter loqui solet Herodotus; quam in rem vicinia satis nobis, dabit exemplorum: cap. 45. Leucadii vocantur ἔθνος Δωρικὸν ἀπὸ Κορίνθου: c. 46. Aeginetae Δωρῆες ἀπὸ Ἐπιδάυρου: c. 48. Melii γηγόνες ἀπὸ Λακεδαιμόνους. Ad eam rationem Cei ceterique

dicti sunt (ἰθὺς ἰωνία) ἀπὸ Ἀθηνέων, Athenis orti. In proximis frustra sibi Plutarchus visus est malevolentiam detexisse, T. II. pag. 869. A - c. Cum rerum facies multum esset mutata, illis abuti non debebat, quae olim evenerant sub Dario, Herodoto narratis lib. VI. c. 96. VALCK.

17. Κύνιοι) Qui Κύνιοι illi, quibus tantopere delectati fuerunt librarii? an ex monte Cyntho Cretensium? Nungae. Cretenses Graecis contra Persam suppetias non ierunt, lib. VII. 170. Redierunt, unica transposita littera, Κύνιοι, ex insula Cythno; quos suis in schedis hic invenit Plutarchus Malign. p. 863. E., restituendosque monuerunt Georg. Arnaldus Animadv. Crit. cap. 30. et Abr. Gronovius ad Aeliani Hist. Anim. lib. XVI. 32. De Cythniorum et Styrensiis Dryopica origine, Steph. Byz. et Pausan. lib. IV. 34. WESS.

CAP. XLVII. 7. ἡνι μὲν, τῆς ἡγε - - - Φαῦλλος). Unam navem ab opulentissima tum Italiae civitate Graecis auxiliarem missam nemo sibi facile persuadebit: multo verisimilius, ter Pythonicam Phayllum suis navem sumptibus instruxisse, qua Graeciae veteri, in qua toties honorem fuerat adeptus, periclitanti sponte sua venerit auxilio; hanc movet suspicionem Pausanias, cui lib. X. [c. 9.] p. 818. Phayllus Crotoniata ἡγεμάρχης καὶ ἑταίρος τοῦ Μήδου, καὶν τε παρασκευασάμενος οἰκίαν, καὶ Κραταιοτάτην ὁπόσῃ ἐπεδήμουν τῇ Ἑλλάδι ἀνέβιβας: ubi scribendum potius ἐναβίβας. Sic Atheniensis Clinias ἱστορεύσας τὴν οἰκίαν ἡνι, Herod. VIII. 17. Parum exacta scripsit in hunc de Phayllo Herodoti locum Palmerius; Consentit. (ait) cum Herodoto Pausanias in Phocicis; et videtur omnia, quae de illo narrat, et hoc loco acceperisse. Praeter alia monumenta vetera, habuit Pausanias catalogos, in quos hieronicarum nomina et facta fuerant relata; nec certe de Phayllo tradita discere potuit ex Herodoto; sed in id ambo consentiunt, ut ter dicant fuisse. Πυθιονίκης; addit Pausan. Ὅσον πλοῦτος μὲν οὐκ ἔστιν αὐτῷ νῆων. Ab hoc diversus Phayllus fuisse videtur Olympionica, de quo praeter Schol. Aristoph. et Suidam, vid. Zenob. Cent. VI. Pray. 23. et Eustath. ad Od. 8. p. 302. VALCK.

Ἰβιδ. Φαῦλλος) Egregia viri laus, qui, magnae Graeciae incolis auxilium negantibus, ιδιόστολον ἔχων καὶν ἐπλευσεν

ἡ Σαλαμῖνα; post fata abe magno Alexandro ex propter
causas, in *Plut. Alex.* p. 685. d. Nimirum suis instruxit
impensis navem; inque eam Crotoniatis; tum in Graecia
peregrinantes; inposuit; quemadmodum apud *Pausan.* Xi
9. Crotoniatis autem Achaeorum colonos describit *Strabo*
lib. VI. p. 402. B. [p. 262. ed. Cas.] WESS.

CAP. XLVIII. 6 seq. Ἀριθμὸς - + ὁ πᾶς τῶν νηῶν - τῶν
τριημέρων καὶ ἑξομήμερον καὶ ὀκτώ. Nullam his numeris,
timetis in alia omnia abeant cum *Valla* scripti quidam,
Item moveor. Repetuntur ita cap. 82., ut de auctis demi-
nativo suspicio cesset omnis. Error se tamen implicuit
catalogo, quem supra Scriptor dedit, navium, non ae-
quante hanc summam. Ubi vero et in cuius populi naves
irreperit, non divino. WESS. — Graecorum classis ad
Salamina hic navium fuisse dicitur triremium trecentarum
septuaginta et octo; sed si sedas ad calculos, quidque sin-
gulae dederint civitates iuxta c. 43 seqq. in unam sum-
mam contrahas, conficies in universum duntaxat naves
ccclxxv. Iam vero ex *Arch. Cod.* nobis hic offeruntur non
ccclxxviii; sed tantum ccclviii, ὀκτώ καὶ πενήντα καὶ
τριημέροι; totidemque repertae sunt in *Cod. Vallae*. Si vel
eadem praebent alii Codices, habent illa, me iudice, spe-
ciem tantum, et sunt correctoris. Scripserat *Herodotus*, ut
hic vulgatur, ccclxxviii. Venit enim ad ceteras, praeter
hemniam, (VIII. cap. 11.) navis e Teno missa: hae duae
numerum ccclxxx. explese Nostro dicuntur infra c. 82.,
ἑξακλιπύρο το δαυτινὸν τοῖς Ἕλλησι ἐς τὰς ὀγδακκοντα καὶ τριηκο-
ντα νῆας: ut adeo is numerus suspectus esse nequeat. Ubi-
nam itaque vitii sedes erit quaerenda? nisi fallor, c. 46.
in Aeginetis: hi non xxx, sed dedisse naves videntur xlii.
Athenienses dederunt naves clxxx; Corinthii xli; plus-
quam xli dederunt Aeginetae; nam post Athenienses ma-
ximum dedere navium numerum. En testem, qui legerat
Herodotum accurate, *Pausaniam*, in *Corinth.* p. 178. [lib. II.
c. 29.] scribentem, Aeginetas ἐν τῇ Μυδικῇ πολὺν παραχρῆ-
σθαι πλοῖα μὲν γὰρ Ἀθηναίους πλεῖστα. Iam vero numeri postu-
lant *Herodotei*, ut dederint duas et quadraginta. VALCK.
[Si *Herodotum* ipse edidisset *Valekenarius*, non puto equi-
dem ausurum fuisse Virum, ut doctissimum, sic pruden-
tissimum; suam istam coniecturam, quamvis certam sibi

visam, contra Codicum omnium consensum obtrudere Scriptori, quod a *Barh.* et *Larch.* cap. 46, 2. factum vidimus: satis ille, puto, habiturus fuerat, sententiam suam in Adnotatione contextui subiecta declarasse. Iam vero, si vel maxime pro certo sumamus, summam hinc ab Herodoto subductam *CCCLXXVIII navium* nullà alià ratione intelligi posse, nisi ita ut statuamus *Aeginetas* ad hoc bellum *naves XLII contulisse*; ne sic quidem necesse esse equidem autumo, ut contendamus *Herodotum* cap. 46, 2. non *xxx*, sed *XLII*. scripsisse aut scribere debuisse. Diserte enim ibidem monet Scriptor, praeter *xxx triremes*, quae pugnae ad Salaminem interfuerunt, alias etiam eodem habuisse instructas, quibus oram suae insulae tuerentur. Atqui, quum haud procul a Salamine sita Aegina esset, in quam complures etiam Attici cives uxores suas et liberos deposuerant, iure meritoque naves eae, quae Aeginam custodiebant, perinde atque reliquae in censum hoc loco venire debuerunt, ubi *summa Graecanicarum omnium navium adversus Persas instructarum* subducitur. Quod si igitur illas *naves Aeginam custodientes* ponamus fuisse *duodecim numero*, universae *summae CCCLXXVIII*. constabit ratio, et nihil minus iustus fuerit numerus *xxx navium*, cap. 46, 2. positus. S.]

CAP. XLIX. 9. *ἢ ἡ μισθία*) Pravum Med. et sequacium *ἢ ἡ μισθία* inconsulte, ex *Valtzenarii* monitu ad lib. II. 52., inculcabatur. WESS.

Ibid. *ἢ ἡ μισθία*) Ferri nequit; revocabitur sincerum *ἢ ἡ μισθία*. Cl. *Perizon.* in *Aeliani* Var. II. c. 36., ad *ἢ ἡ ἀποδάτω*, quod Codices offerunt, *ἢ ἡ ἀποδ.* spernit ut leve et inane; et est sane levissimum: sed constans veterum usus sperneret *τὸ ἢ ἡ ἀποδάτω* ut soloecum, alterum *ἢ ἡ ἀποδ.* tantum admisit: in his saepe fuit a viris doctis peccatum, VALCK. — Diversa ratio erat II. 52, 14. aliisque in locis ibi in Adnot. citatis, ubi *ἢ* non *si*, sed *an*, utrum, significat. S.]

10. *ἢ ἡ Σαλαμῖν μὲν ἰόντες*) Speciem praefert *Arch. μισθίωντες*, quoniam tali in negotio c. 57. *ἔστι αὐτοῦ μισθίων*, et cap. 62. *ἢ ἡ μισθίων αὐτοῦ*. Sed fallacem et infirmam his nexa patefaciunt. WESS.

[12. *ἢ ἡ τοῦ αὐτοῦ ἰσχυροῦς*) Suspiciatus eram *ἢ ἡ*

ονται legendum, quod idem ac *ἐκαστὸς* valeret. Sed similiter ponitur idem illud verbum, cap. 76, 141. S. 9.

CAP. LI. 6. *ἀστὴν ἐκλεῖστον ποταμὸν τῆς Πελοποννήσου* Bene Diodorus de Thespiensibus et Plataeensibus *ἐκαστὸν* εἰς Πελοπόννησον πάνδημον, hæc explicans, lib. XI. 14. Simile superius lib. VI. 100. Max. [lin. 84] *ὁ ὅτι τὸν ποταμὸν Πλάταιαν* more Homericæ Iliad. B. 498. et 504; de prælio tamen ad Plataeas ἐν τῇ Πλαταιῇσι μάχῃ lib. VII. 284. et IX. 89. Adi Steph. Byz. et L. Holstenium. WESS.

CAP. LI. 3. *ἐν τῷ διβαίνειν ἐς τὴν Εὐρώπην* Latina unum mensem trivere in transseunda in Europam lectores frustrantur, quippe veritati pugnantia: septem enim diebus totidemque noctibus cunctus Persarum exercitus Hellespontum transit lib. VII. 56. Omnia illa si Herodoti fuerint, quod vehementer dubito, id tantummodo indicabunt, eodem mense, quem Persæ ad Hellepontum oram contriverunt, idem eorum fratrum premisissæ. *Κολωνία*, *Ἀντικωνίς* Attici, memoria apud Diodorum, Dionysium Halicarnasum, Diogenem Laërtium et alios celebratissima test. WESS.

7. γαμίας, ἢ κῆνις Hæc declarandis operibus S. Petrus Leg. Attic. III. 2. p. 338, sed minus prosperam, ut alius dictum, impendit. WESS. — Bene Schultzeus, præcedente *Λαρεῖον*, 3, *Ταῦτα τῶν ἱερῶν*, Quæstores templi Minervæ in acropoli, quibus thesauri publici custodia mandata erat. Vid. Harpocraz. in *Τομῆσι*, *Roller* VIII. 9. segm. 97. et *Suid.* in voce: "Consultetiam poterit *Λαρεῖον* laudatus Aristoph. *Lysist.* 77. seq. S. 10.

[9. *δὲ ὑποκαίτε καὶ ἑλόντες*] *δύο*, tabulae, asseries, ut lib. II. 96, 15 seqq. S.]

10. *ἢ ἀσθενὴς βίον* Sic scribi quoque poterit *Ἦρ.* 47., *οἱ δὲ πέντε αὐτῶν ἢ ἀσθενὴς βίον* etc. donec pronuntiabitur *ἀσθενὴς*, *εὐχλὴς* etc. veteribus Atticis Poëtis *ποπλίτα*, *ἀσθενὴς* etc. *Pauperoulos* Noster vocat. *χρημὸν ἀσθενέστερον* II. 88. τοῖς ἀσθενέσι, *εὐχλῆσι* cet. apud *Thucyd.* II. 106. conf. *Philius* apud *Harpocr.* in *Θουκυδ.* et *Lysias* p. 3. *VAL. OM.* 12. *οἱ πρὸς δὲ αὐτοῖς δυνάμεις* Ambigo scribi non debuisse cum iudicio *πρὸς δὲ αὐτοῖς* etc. *ἐκ τῶν* 54. pro *αὐτοῖς* δὲ extrusa copula *αὐτοῖς δὲ τούτοις* etc. Addeitur enim sic melius sermo procedere. Remissum lib. VII. c. 147. attigit. WESS. — Posteriori loco copulam abieci, temere

nonnullis alim adiectam iudicans: priori loco (lin. 11.) commodè καὶ adiiçitur: id vero si placuerit, non equidem post πρὸς δὲ κομμο. posuerim, sed post πρὸς δὲ καὶ; praeterea vero etiam, ne fortasse iuncta aliquis intelligeret καὶ αὐτοῖς, etiam, ipsis. S.

11 seq. Ubi dicuntur αὐτοὶ δοτόντες ἐξουμέναι τὸ μαντήιον πρὸς τὴν Πυθίαν, ὅς τις ἐξενεῖ, τὸ εὖλινον νῆχος ἀνελώντες ἔσεσθαι: in his τὰς τερ. legitur repetitum: corrigendum τὸ μαντήιον, τῷ ἢ Πυθ. oraculum, quo ipsis edixerat Pythia; putabant ἐξουμέναι, mentem Dei adsequuti. VALCK. — In codicum consensu tenendum vulgatum: atque etiam valde dubito, an talam loquendi formam; τὸ μαντήιον τῷ ἢ Πυθ. etc. pro sua agnitus esse Herodotus. S.

CAP. LII. 2. τὸν καταρτίον τῆς ἀκροπόλεως ὄχθον, quem vocabant Ἀγρίον πύργον; Io. Meurs. hinc attigit in Areopag. c. 1., in ipse rupe illustranda parco versatus. Illinc manarunt formae loquendic, ὄχθον, vel ἀναβαίνειν εἰς Ἀγρίον πύργον: εἰς Ἀγρίον ἀναβαίνειν πύργον, Diogen. Laërt. II. 101. Cicero de Divin. I. 26. de Sophocle: Adscendit in Areopagum; detulit rem: imo detulit neant; somniantī divinitus indicatam, non rem Areopagitis notissimam, quam ex Hieronymo nobis narrat eruditus Scriptor vitas Sophoclis. VALCK.

CAP. LIII. 5 seq. τῇ δὲ οὐκ ὀρίετο ἐφύλασσε) Quia mox suo loco legitur μῆκρον, hic non displicet lectio marg. Στέφης ἀφ' οὗ δὲ οὐκ ὀρίετο ἐφύλασσε. (Hic Io. Meurs. usus est in Geop. c. 4. et hoc p. 28.) VALCK.

8. τὸν ὄχθον τῆς ἀκροπόλεως ὄχθον (Ἀγλαύριον) Instaurata arce, absolutisque a Pericle eius Propylæis, prope ea in praecipua rupe Aglauri templum fuit, Ulpiano ad Demosthen. c. 1. ἡ ἀκροπολίς p. 264. testificante. Quae de aede Io. Meurs. in Athen. Attic. lib. I. 7. uberrime, et vestigia illius praemonet. S. Petrus Leg. Attic. lib. 4. p. 232. Insequens καὶ τὸ πρὸς (non. scilicet) πολεῖον ἀεὶ καὶ τὸ κατὰ τὴν, sic uti in schedis, quibusdam, formanti: quod minus adest pulei, fragmentum Eusebii in Stob. Serm. XLIV. p. 310. κατὰ τὴν ὄχθον, κατὰ τὴν τὴν ἀκροπόλιν ἀνδράντων κατὰ τὴν ὄχθον, in pedit. At hoc momentis non magni. WESEB.

14. τὸν ὄχθον τῆς ἀκροπόλεως) S. Ebrh. Nepos in Them. c. 4. haec ob oculos habuerit, protinus Xerxes necessit. astu, idque nullis defendentibus, interfectis sacerdotibus quos in arce

invenerat, incendio delevit, suspicio, legisse aucto in libro τοῦς ἰσάας, nasceretur; quae incerta vagmaque, quoniam in multis egregius Scriptor dissentit. Librariorum autem solutus in vocibus οἰσάας et ἰσάας lapsus saepe redit. WESS.

14 seq. Quos in templo reperiunt supplices, crudeliter Persae ἰφόνευσεν· ἐπὶ δὲ τοῖς πάντες κατέσταντο, id est ἀνέστηντο, ut interpretatur Pollux IX. 153. haec advocans Herodoti, quia non in acie caesi, sive στρατὶ, sed senes imbelles hic contrucidati sunt, ἀνέστηνται; colligit enim verba Pollux ἐπὶ τοῦ ἀναστῆν Atticis usurpata. Hoc cum non animadvertisset, huius forte loci Iungermannus immemor, alium attulit ex Nostro lib. IX. c. 75. ὡς δὲ τοῖσι Ἕλλησι ἐν Πλαταιῶσι κατέσταντο οἱ βάρβαροι: ubi verbum ponitur more quibusvis satis usitato, de cadaveribus quae per campos Plataicos strata iacebant. VALCK.

CAP. LIV. 2. ἄγγελον --- ἀγγελλόμενα). Litera nocet superflua Herodoteo ἀγγελλόμενα. Infra recte scribitur c. 97. ἐπεμψι εἰς Πέρσας ἀγγελλόμενα τὴν παρεούσαν σφοδρότην: hic misit Artabano nunciaturum τὴν παρεούσαν σφοδρότην. Talia quaedam notata sunt ad Eurip. Phoen. p. 289. et p. 383. VALCK.

7. ὅψιν τινα ἰδὼν ἐνυπνίου) Memini fuisse, cui de conjecturā vehementer ridebat ἰδὼν ἐν ὕπνῳ. Id enim Scriptoris praecipuo usu teri: ὅψιν εἶδε ὁ Καμβύσης ἐν τῷ ὕπνῳ, lib. III. 30. et cap. 65. ὅψιν εἶδον ἐν τῷ ὕπνῳ: atque ad eum modum frequenter. Verum illud; pariterque, ὅψιν ἐνυπνίου ab eo non sperni. Adi lib. VII. 18. et 47. WESS.

CAP. LV. 2 seqq. ἔστι ἐν τῇ ἀγορᾷ etc.) Ut fieri solet, eundo vires acquisivit narratio; oleam enim Persarum igne crematam postea dicebant Athenienses (ut scribit Pausani I. p. 64.). κνέθυμιον ὅσον τι ἐπὶ δύο βλαστῶσαι πύχαις. Hoc adeo mirificum nihil erat ad miraculosam istam vitem, de qua suavissimum Sophocles e Thyeste fragmentum conservavit, Schol. in Eurip. Phoen. vs. 235. De olea Minervae, quae semper eadem durare credebatur in arce, egerunt Turneb. ad Cloerum. de Legib. L. 1. c. 1. Et. Spanhem. ad Callim. Hymn. in Pall. Lav. vs. 26. et Io. Meurs. Cecrop. c. 19., qui Herodoti δολασσαν non omisit; haec acque ac oleo erat ἐν τῷ Erechthei τοῦ πύχαιος ἀπομένειναι; de quo titulo vid. Clar. Wess. ad Diod. I. [c. 29.]

p. 54. *Oleam et aquam* in puteo marinam curiosis Attici monstrabant periegetae, velut testimonia litis, qua de solo Athenarum Neptunus et Minerva contenderant; cuius praeter alios meminerunt in Menexeno Plato p. 237. c. et Quintil. Declam. 323. conf. Plutarch. T. II. p. 489. n. VALCK.

4. *Ἰακὴ τε καὶ θάλασσα ἐν*) Vulgatissimam annalibus et Atheniensium gloratione narrationem ill. Scaliger ad Euseb. Chron. Ann. cccclxi. p. 27. obiter explicuit, operosius Io. Meursius Cecrop. c. 19. et 20. In puteo, et aqua eius marina, namque haec illa θάλασσα, non prorsus fortasse, modo instantia procul esset, aberratur: stridorem fluctuum, ἤχον κομάτων, apud Pausan. I. 24. atque alibi, siubi auster spiraret, edere perhibebant. Illum Libanius lamentat. Nicomed. p. 203. c. quando de Neptuno, καὶ ἐν ἀκροπόλει τοσούτων ἀπυρόμεν θάλασσης ῥόδιον δειξαι, innuebat: nullam profecto procellam, a Morello temere excitatam. WESS.

10. *ἶδον τε πηχυσίον*) Auctius in Pausania I. 27. miraculum, neque Meursius reticuit; αὐθημερόν ὅτον τε ἐπὶ δύο βλαστήται πηχὺς, eodem die in datam cubitorum proceritatem repullulasse. Fidelior, ab illo praeteritus, Liban. Antioch. p. 378. c. διῆρτα δὲ ἡμέτερα βλαστὸς ἀνιδραμεν εἰς πῆχυν ἐν τοῦ κραιμενός, vocibus hinc repetitis. WESS.

CAP. LVII. 1 seqq. *Ἐνθαῦτα δὲ Θεμιστοκλῆς etc.*) Hinc orsus Plutarch. T. II. p. 869. n. quae succedunt hoc et seq. capite, paucis omissis, αὐταῖς λέξει transscripsit, ut hic narrata traduceret, velut in Themistoclem valde infuria, cui consilii saluberrimi gloriam ablatam (παράσιρον βίος) apud Plut. scribendum pro παραιτούμενος) in alium transtulerit auctorem Mnesiphilam, cuius inventum Themistocles tamen apud Eurybiadem tanquam suum venditasse dicatur Herodoto. Sed cetera Graeciae utilissima consilia soli tribuit in seqq. Herodotus Themistocli; et hic prudentia magni viri fuisset indignum, consilii, quod ipsemet secum dudum agitaverat; in hoc tanto periculo Mnesiphilum; obscurum Eurybiadi nomen, velut auctorem apud illum ambitiose celebrare. Sed haec in eruditissimo philosopho; cui plurimum debemus, si ferenda sunt aliquo modo; illud, quod addit, vix ferendum: Θεμιστοκλῆς μὲν οὕτως ὅποι φρονῆσαι τὸ συμφέρον, ἀλλὰ παρὰ δὲ Ἀρτεμισίαν δὲ κ. τ. λ. VALCK.

6. *ἐστὶ, οὗτοι ἄρα ἢ ἀναλφαινοί*) Quod *Valla* in Latinis accusatus fuit et schedae ostentant, Mneciphihi accommodatissimum menti videtur. Sed in talibus aumen cuique iudicium. Illud autem, [lin. 7.] *περὶ οὐδενὸς ἔτι πατρίδος ταυμαχίης*, Atticam (quod viro docto in opinionem venit) non excludit: erat illa Persarum ditiori subdita quidem; nec ita omissa, quin fortiter agendo recipere posset. Cur, nisi ea spe, navale praelium Athenienses ad Salaminem postulassent? WESS.

Ibid. οὗτοι ἄρα -- περὶ οὐδενὸς) Οὐδὲ περὶ μνηστῶν οὐδὲ ex *Plut. Diss. Herod.* p. 127., et ex Codicibus *οὗτοι ἄρα ἢ*, lectum *Vallae*. Huius inscius lectionis *Joendus* elegantem vulgatae correctionem mecum communicavit, *Εὐ γὰρ ἔστι*. Dederat-ne forsam utrumque Noster? *Εὐ γὰρ ἄρα οὗτοι ἢ ἀπαίρωσι τοὺς κῆας ἀπὸ Σαλαμῖνος, περὶ οὐδενὸς ἔτι πατρίδος ταυμαχίης*: aptum haec in sede esse negare nequit: quid si legerit utrumque *Valla*? eius sunt Latina: si isti etc. tam tu pro nulla amplius patria dimicabis. Sunt et alia in *Plutarcho* hic vulgatis meliora; velut [lin. 12.] *ἢ τοιοῦτον περὶ διαχίαι τὰ βιβλουμένα*: hoc aliis dicitur *εὐχχῆαι*. VALCK.

12. *διὰ χίαι, τὰ βιβλουμένα*) Nihil, si dictionem species, differt *Dionysii Halic. Ant. Rom.* *III. p. 491. οὐδὲ γὰρ διὰ τῆς τοῦ πολέμου -- διέχειν αὐτῶν τὰ βιβλουμένα*. Unde, aut hinc, τοὺς ὀπλίστας διὰ χίαι ἐκ τῶν ἐπὶ τῆς διαχίαι, quae *Theophylacti Simoc.* loca lib. II. 13. III. 9. *Abreschius* indicavit, fluxerunt. His proximum *μεταβιβασθέντα*, non sollicito: fixum adhuc haeret, *μὴ δὲ βουλεύσαι, ἢ ἡίρω*, lib. VII. 12. WESS.

CAP. LVIII. 5. *ἐλθὼν ἐβλάμην τὸν δόξαν*) Est in his et vicinis familiaris quaedam et suavisima *ἐβλάμην*, qualem natura diptabat. *Virgini* pastor *Ecl. IX. 32.* Incipe si quid habes. *Ecl. III. 52.* Quin age si quid habes: quibuscum conferre debuerat *Ursinus* haec *Theocriti* *Idyll. V. v. 78.* *Εἰ μὴ τί τι λέγῃς*. *Luciani* *Mercurius* *lib. 5. τὸ καὶ λέγῃς*. T. I. p. 747. *Eurip.* *Iphig.* in *Aut.* 817. *Δὲ γὰρ αὐτὸν ἔρπονται*. In proximis articulo voculam praefere, quam habet *Plutarch.* T. II. p. 869. x. *ἐπὶ αὐτῇ δὲ ἐκαστοκλήει*. VALCK.

9. *ἐκθῆναι, ἐκλλῆσαι τε τοὺς etc.*) *Pristino*, si *ἐκθῆναι* veltuissent, *ἐκθῆναι τὸν Εὐρυβιάδα, ἐκλλῆσαι τε*, nihil de minuisse, *Glossae*, *librarii*, inconsulte solertis, iactae

voces, quarum absentia utiliter, tribuendae sunt. WESS.

CAP. LIX. [*ἡ δὲ Κορίνθος στρατηγός*] Κορίνθιος
scripsisse. Herodotum suspicatus erat *Jacobs* in Praef. Atti-
cae, sub fin. At similiter et alibi loquitur Scriptor, et
cap. 94, 1. eundem Adimantum iterum τὸν Κορίνθιον
στρατηγὸς dicit. S.]

5. seq. [*ἡ δὲ Κορίνθος* etc.] Memoriae peccato Plutarchus
Themist. p. 117. Eurybiadem dicti auctorem prodidit.
Rectius Apophthegm. p. 185. s. Adimantum Corinthium. Ope-
ram eundem, ex Plut. Themist. derivato, insumsit doctissi-
mus P. Faber lib. I. Agonist. c. 19, Crusarii Latina, ob *παρὰ
τὸν ἀπὸ τοῦ οὐδὲν, ἡ δὲ Κορίνθος* iure redarguens. Vallae culpa similis. In
stadio, utitur, quem mouerebat, *περὶ πᾶντες*, in cursum
amictus *οὐκ ἔστιν ἔτι μὲν*, sicuti hic et Strattis in Po-
luc. lib. 146., flagris admonebantur a *μαρτυροῦσιν*. Plutar-
chus Apophth. ex Adimanti ore, τοὺς ἐν τοῖς ἀγῶσι προέχοντάς
μαρτυροῦσιν αὐτοῖς, et atque ea verbo virtus lib. VII. 223.
et *οὐκ ἔστιν ἔτι μὲν*, et *οὐκ ἔστιν ἔτι μὲν*, et *οὐκ ἔστιν ἔτι μὲν*, flagris
percutiebant. Hoc amplius, *οὐκ ἔστιν ἔτι μὲν*, [lin. 7.] Plu-
tarchusque *οὐκ ἔστιν ἔτι μὲν* et *οὐκ ἔστιν ἔτι μὲν*, non illi profecto, qui
dum relinquuntur, sed longe in cursu post tergum relicti, vi-
ctique adeo, ex verbi notissimo usu. Haec acute utrim-
que alieni sententia, quo magis miror eundem eruditissi-
mum virum, damnatis prioribus Themistoclis *οὐκ ἔστιν ἔτι μὲν*
et *οὐκ ἔστιν ἔτι μὲν* sive enligas (Agonist. lib. III. 19) adpli-
cuisse. *Σταφύλια* dialectus affirmat. WESS.

6. seq. [*οὐκ ἔστιν ἔτι μὲν* etc.] In Themistocle Plutar-
chus De I. p. 117. de hac dicentem facit Eurybiadem, sed
erratum corrigit in Apophthegm. T. II. p. 185. At ubi,
Adimantος, inquit, *οὐκ ἔστιν ἔτι μὲν* τὸν πᾶντες, ἡ δὲ Κορίνθος
(*τὴν*) *οὐκ ἔστιν ἔτι μὲν*, et *οὐκ ἔστιν ἔτι μὲν*, τοὺς ἐν τοῖς ἀγῶσι προέχοντάς
μαρτυροῦσιν αὐτοῖς. Nam, *οὐκ ἔστιν ἔτι μὲν*, Adimantος τοὺς δὲ ἀπὸ
πυλῶν τοῦ οὐδὲν. Quod [apud Plutarch.] additur, Ae-
lianus, Aristides, aliique monitum; Eurybiadi convenit,
cui haecum attollenti Themistocles, *οὐκ ἔστιν ἔτι μὲν* οὐδὲν, *οὐκ ἔστιν ἔτι μὲν*
αὐτοῖς δὲ. Primum ex hoc loco tollendum *οὐκ ἔστιν ἔτι μὲν*, natum ex
vicinis, et deinde *μαρτυροῦσιν* illis rectius redditur, flagris
condrengis est, quam in Themisti *παρὰ τοῖς*, caedunt alapis
Turpis error Vallae haec tamdiu non debebat in Edd.
Herod. *παρὰ τοῖς* vertendis colaphis caedantur: hoc erat ser-

vile prorsus atque indignum candidatis certaminum Graecorum; in quae servi non admittebantur. Παλίζον est ἰσθμὸν παράξαι, vel παῖσαι: colaphum impingere vel alapam decere, vulgo κολαφίζειν, Atticis erat κοινούλους ἐκτρέφαι: vid. vir summus ad Luciani Prometh. [c. 10.] p. 193. Dicitur et apud Plut. utrobique Eurybiades ἐπαρμόμενος τὴν βακτηρίαν ὡς πατάξων: nisi scripserit ἐπαναράμμενος, ut Thucyd. VII. p. 555, 1. ἐπανήφατο τὴν βακτηρίαν: illic ἐπανήφατο legitur in Scholiis: apud Aelian. Var. XIII. c. 40. Eurybiades ὡς παῖσι πύτῳ τὴν βακτηρίαν. Sed est insignis et forsan unicus in suo genere locus Thucyd. ad haec Herodoti aptus illu-
minanda lib. V. c. 50. illic Lichas Arcesilae Lacedaemonius Olympiae ἐν τῷ ἀγῶνι ὑπὸ τῶν βαβδούχων πλεγάς ἔλκεται, ἔτι καὶ ἀπαιτῶν ἐς τὸν ἀγῶνα ἀνίστησι τὸν κνίσχαν: et haec praeter ceteras postea causa fuit Lacedaemoniis belli Eleis inferendi; quod Licham μαστιγοῦντις ἄνδρα γέροντα ἐκλάσσει, ait scribit Xenoph. Ἑλλ. III. p. 287, 28. Apud Pausan. lib. VI. [c. 2.] pag. 454. Licham μαστιγοῦσιν οἱ Ἑλλανοδικαί: fecisse dicuntur augustissimi iudices; quod per lictores suos, ἀλύδας dictos, fieri iusserunt, vel per his praefectum. Auctor Etymol. M. p. 72, 12. Ἀλυτάρχης, ὁ τῆς ἐν τῷ Ὀλυμπιακῷ ἀγῶνι εὐκαρμίας ἀρχὸν Ἡλείῳ γὰρ τοὺς βαβδούχους καὶ μαστιγοῦσιν -- Ἀλύτας καλοῦσιν. In modesto Themistoclis responso apud Herod. αἱ δὲ γὰρ ἐγκαταληπόμενοι οὐ στίβον αἰετοῦται: hoc ut rarius etiam apud Ionas ex uno Codicis, si fallor, recipietur, indicato in Diss. Herod. p. 127. Ἐγκαταληπόμενοι ipsum Paulinum est in Ep. II. ad Cor. IV. 9., ubi, Polybianis omissis, unum hoc aptius attulisset Herodoti G. Raphetius: hic sunt in stadio relictī, sive cursu superati: transtulit illinc, ut multa, felici metaphora Paulus, O. M. Iesum tanquam primum in stadio cursorem considerans, qui victor, factus agonothea, de coelo coronam porrigeret ἀνέμμενον τοῖς οὐκ ἐγκαταληπόμενοις, et sua vestigia animose legentibus. VALCK.

CAP. LX. 6. ὁδὸν κατηγορεῖν) Accusationi nulus erat hic locus: [Quid ni?] verum οὐκ ἔστιν οἱ νόμον ὁδὸν κατηγορεῖν: sic corrigendum arbitror: dedecbat ipsum cupiam sociorum male dicere. Saepius idem vitium hinc illinc fuit a viris doctis sublatum; nondum tamen, quod sciam, ex Attica lege apud Demosth. p. 710, 42., ἐν

χον ἴσαι τῇ κατηγορίᾳ etc. transcripsit ista S. Petit. in Legib. Att. p. 522. Legendum τῇ κατηγορίᾳ, facile liquebit attendenti. VALEK. — Apud Demosth. κατηγορίᾳ recte iam Hier. Wolfius ediderat, ed. Basil. 1572. p. 539. sub fin. et sic dein Reiske T. II. p. 1308. Apud Herodotum nihil novandum, ubi οὐδὲν cum λόγον iungendum, κατηγορίαν vero ad συμπόχων refertur. Conf. Var. Leot. Emendationi tamen a Viro doctiss. propositae videri potest speciem aliquam conciliare id quod infra c. 61. 7. legitur. S.

11. ἐν πλάγῃ ἀναπνευστήρ) Valla [in patenti pelago, ubi etc.] bene. Longus Pastoral. III. p. 177. ἡλίκα μὲν οὖν ἀναπνευστήρ τῇ θαλάττῃ ταῦτα ἱπάρτον, ἡφανίζετο δὲ βοή. Consequens ἐ; δ [lin. 12.] inmerito in abundantiae suspicionem incidit: quid enim tritius, quam ἐ; vice ἐ; poni? ἰζόμενος ἐ; τὸν βασιλικὸν θρόνον, lib. III. 64. et max [l. 24] ἐ; τὴν ἡμῶν οὐκινεῖται τέχνη: eiusdemque structurae cumulum conguessit Portus. WESS. — Ubi scribitur: ἐ; δ ἡμέτερον ἡμῶν συμφορὸν ἔστι, primum illud perspicuum est, ad ἐ; δ intelligi verbum ναυμαχίῃν vel ναυμαχίῃσιν. Deinde: (de quo commodè ad h. l. Schulzius monuit) ubi ἐ; pro ἐ; poni videtur, id ea fit ratione, ut non modo significetur τὸ εἶναι aut facere aliquid in eo loco de quo agitur, sed ut simul significetur τὸ moveri in locum, quo fit ut ibi sis. Itaque h. l. ἐ; δ ναυμαχίῃν vel ναυμαχίῃσιν idem valet ac si dixisset ἐ; δ ἴστας ναυμαχίῃσιν, vel ἐ; δ ἴστας ἔστι ναυμαχίῃν, quo abire ut ibi pugnemus. S.

12 seq. νῆας ἔχουσι βαρυτέρας) Naves Graecorum hic gra-
viores; in Plut. Themist. p. 119. c. ἀρτιῆς καὶ ταχύνόταται,
comparatae ad Persarum naves molis maioris et celbioris;
quarum tamen ἀρτιῆς in ἀλυστῆς correctione docti viri
abierunt, forte iniusta. Noti τὸ πρὸς ἀλυστῆς, ἀλυστῆς,
δάκρυον ἀλυστῆς, quorum humilis situs, aut quod profun-
ditatem non habet mare, docente praeter alios P. Victorio
ad Cicer. lib. XIV. ad Att. Ep. 10. Ubi vero ἀλυστῆς navis, et
qua significatione? Ἀρτιῆς firmiter sunt compactae ac egre-
giè cohaerentes; sicuti κροτὸς ἀρτιῆς in Sophoclis Antig. vs.
842. WESS. — Navis κάρωτον ἀλυστῆς καὶ πλατὺα memora-
tur apud Athen. lib. V. p. 204. e. inferne depressa et lata. S.

16. ταῦ καὶ πλεονέχοντι μάκροτα) Praeclare scripta exem-
plaria. atque ex illis Gronovius, quem ἰσχυρὸς ἀνέωκ « - » καὶ
Herodot. T. VI. P. II.

πρὸς τῷ Ἰσθμῷ illustrantem lib. VI. 139. vide. WESS. — De formula *ὁμολογ. καὶ* vide Adn. ad VII. 50, 18. et loca ibi citata. S.

36. *μὴ οἰκέρῃ δὲ βουλευμένοις*) Cato in Sallustii Catil. c. 52. *Vigilando, agendo, bene consulendo, prospere omnia cedunt; ubi socordiae tete atque ignaviae tradideris, nequius quam deos implōres; inani infestique sunt: ubi Vassius et Cortius, inque primis Th. Gatakerus ad Anton. Imp. lib. IX. 40. WESS.*

CAP. LXI. 3. *οὐκ ἰὼν ἐκκλησίῃ*) Infelicitè ista tentavit vir doctus, quorum haec est sententia: *volens concilii principem Eurybiadem duces in suffragia mittere, sive sententias rogare, in gratiam viri urbe patriâ carentis.* Sic Herodotea capienda docebunt Kùsteri et summi viri observata in Luciani Timon. [c. 44.] pag. 157 seq. Praeter cetera H. Valesius adscripserat Harpocrati locum Herodoti, quem alii, quantum memini, non attigerant, verbum tractantes *ἐκκλησίῃ*. Cl. tamen Abreschius ad Thucyd. I. c. 87., *declarat*, inquit, (in loco Thucyd. VI. c. 14.) *τὸ γνῶμης περιβίβας πρᾶξιον ἐκκλησίῃ*: sicuti, quod Herodotus lib. VIII. c. 59. *προβίβας λόγον*, id c. 61. *ἐκκλησίῃ*. Molestè non feret vir humanissimus, si dixerò mihi diversa videri, *sententias varias iterum populo proponere, et super illis populum in suffragia mittere.* Apud Herodot. c. 59. verba facere coepit ante Themistocles, quam convocatis ducebus proponeret Eurybiades cuius rei causa illos iterum convocasset: hoc significatur utique per *πρὶν ἢ τὸν Εὐρυβιάδα προβίβας τὸν λόγον, τῶν εἰσὶνα συνήγαγε τοὺς στρατηγοὺς.* Athenis Prytanes comitia solebant indicere fixâ tabulâ, quae, quid in deliberationem veniret, continebat: T. H. ad Lukian. p. 482. [Necromant. c. 19.] In unum coacto populo, qui tum erant inter Prytanes Proëdri, vel e Proedris ὁ Ἐπιστάτης iterum proponebat, qua de re esset agendum; excitati vocē praeconis oratores in medium prodibant, rem propositam civibus suadentes vel dissuadentes; hī causam quisque suam ubi perorassent, tum populus causâ cognitâ mittebatur in suffragia: Epistates, vel alius ex ordine Prytanum, sententias rogans, dicebatur *ἐκκλησίῃ*. Ut postremum cadere nequit in dubitationem, sic et priora certis nituntur testimoniis: de Proëdri quod dicebam, loco

Demosth. p. 445., §. 31. [Orat. in Timocr. p. 706 extr. ed. Reisk.] et his Ulpiani: οἱ μὲν Πρυτάνεις συνῆγον τὴν ἐκκλησίαν οἱ δὲ Πρωτάρχαι ὑπὲρβαλλον περὶ τίνος συνῆλθον. Eximie tamen Prytanes dicuntur προτίθεναι: vid. Clar. Hemsterh. p. 482. [ubi supra,] et initium praesertim Philip. I. Demosth. Hic, cum causam suam perorasset Themistocles, iam ante iratus Adimantus nunc noluit Eurybiadem ἐπιτελέειν ἄρα αὐτοῖς. Intacta quoque, ni fallor, viri docti praetermiserunt haec Xenophontis Ἀγασ. V. p. 204, 7. ἐπετελέει μὲν οὐδὲν, τὰς δὲ πόλεις ἐκούσας ἔπεισε ποιεῖν τὰς ὁδοὺς: nihil sanxit, Leunclavius; mirifice vertit ista Hutchinson p. 359, Xenophon de omnibus ante memoratis milites sententiam rogaverat; de hac una re noluit illos in suffragia mittere: unius ferme tantum literae omissione vetusta restitui poterit scriptura legendo: οἱ δὲ ὡς ἔγωγ τὴν ἀφροσύνην αὐτῶν ἐτελέει μὲν οὐ τινας δὲ πόλεις ἐκούσας ἔπεισε. Xenophon teum illud μὲν οὐ supra iam attigi ad lib. VII. c. 208. Verbum ἐπιτελέειν sic usurpant Xenophon p. 213, 31. p. 219, 36. [Vide Memorab. Socr. I. 1, 18. ibique Interpretes.] Antiphon p. 146, 37. Andocides p. 10, 34. Demosth. p. 418, 151. p. 452. 86. 470. §. 235. etc. Ἀγρον autem προτίθεναι, et ἐπιτελέειν liquido distinguit Aeschines de Falsa leg. p. 36, 26. περὶ τοῦ, τῇ μὲν προτίττει τῇ ἐκκλησίᾳ συμβαλεῖν τὴν βουλόμεν, τῇ δὲ ὑποταξάμεν τοῖς προτάειν ἐπιτελέειν τὰς νόμους, λέγον δὲ μὴ προτίθεναι. Apud Suidam in Ἐπίταυροι loco alienissimo leguntur ista scriptoris incerti: Σαμάρτας δὲ ἦν ἐπιστάτης, καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῷ αὐτῷ κατεχόμενος: hic libenter corrigerem οὐτ' ἐπιτελέει: [ex Xenoph. Mem. I. 1, 18.] sicut in Aeliani Var. Hist. p. 234. [lib. III. c. 17.] corrigit ὁ πᾶν T. H. οὐτ' ἐπιτελέειν Ἀθανάσιον τὸν τῶν δίκαι σφραγῶν δάνατον: illic rectissime in gratiam Atheniensium vertit Clar. Abr. Gronov. vid. Xenoph. Ἑλλ. I. p. 263, 41. et Ἀσπ. IV. p. 468, 5. ἐν ταῖς ἐκκλησίαις Socrates ἐπιτελέει νόμους οὐκ ἐπὶ τῷ παρὰ τοὺς νόμους ψήφισμα: quia scilicet οὐκ ἐπὶ τῷ παρὰ, de re adeo indigna populum mittere volebat in suffragia. Apud Herod. noluit Corinthius auxilium Imperatorem ἐπιτελέειν ἄρα αὐτοῖς: ut Socrates Aeliani noluit ἐπιτελέειν Ἀθανάσιον. VALCK.

4. ἄρα αὐτοῖς) Haesitavi hoc probarem an ἄρα ἔλαδε; (quod multo receptius) Arch. Re considerata visum illud formae fuit, cuius ἴσας, ἢ ἴσας, ὅσους, ἢ ὅσους [ὅσους,]

καταβίος etc. in superioribus. Iustissimo deinceps iure Themistocles Adimanti inopportunitatem castigat. Dixerat idem civibus, si Iustino fides II. 12., Patriam municipales esse, non moenia; civitatemque non in aedificiis, sed in civibus positam, et quidem verissime. Conf. H. Grotium de Iur. B. et Pac. II. 9, 7. Ceterum Plutarch. Themist. p. 117. E. Adimanti memoriae pepercit, nescio quem Eretriensem, sed a Themistocle ex virtutibus ornatum, advocans. WESS. — De tono vocab. ἀπόλι, in penultima ponendo, vide Var. Lect. ad h. l. et ad I. 41, 3. S.

7. Τότε δὲ) Scribendum, Τότε δὲ δὴ etc. Ad ista namque c. 60., Τότε μὲν ἥπλωσεν πρὸς τὸν Κορίνθιον ἀμειψάτο, haec respondent: Τότε δὲ δὴ ὁ Θεμ. καὶ τὸν τε καὶ τοὺς Κορινθίους πολλὰ τε καὶ κατὰ ἔλεγε. Exacerbaverat inprimis Themistoclem Adimanti vox inconsiderata ἀπολιν ἀνδρα vocantis, qui urbem, ut canit Claudianus, carinis Vexit, et arsuras Medo subduxit Athenas. Apud Suidam in Ἀδύμαντος, Themistocles, τῆς, ἱππῆς, ἀπολὸς, ἔχον σ' ἐρήμης. Ex historico deperdito descripta quaedam huc spectantia habet egregia Plut. in Themist. p. 117. E. VALCK. — Potuerat commodè adversativa δὲ particula ante δὴ adici: sed ignorant eam libri, ne admodum quidem necessariam, quum praesertim istud Τότε μὲν cap. 60, 1. nimis longe hinc absit, ibidemque etiam continuo δὲ particula subiiciatur. S.

CAP. LXII. 3 seq. Σὺ εἰ μὲν τις αὐτοῦ) Errorem Valtæ propagarunt correctores. Loquum hic invenit ellipsis de elegantioribus: Σὺ εἰ μὲν τις αὐτοῦ καὶ μένων ἴσται ἀνὴρ ἀγαθός: . . . εἰ δὲ μὴ, ἀνατρίψεις τὴν Ἑλλάδα. Tu si hic manseris, et manens rem bene gesseris, sive virum te praestiteris; supplendum relinquitur σῶσεις τὴν Ἑλλάδα, vel ὀρθώσεις, aut, si quis malit, quod plerisque locis veterum congruit, καλῶς, vel εὖ δὲ ἔχει: prout hanc ellipsin supplet Tryphon in libello περὶ Τρόπων nondum edito. Ellipsin illam quamvis copiose tractaverint H. Steph. Anim. in Corinth. p. 23 seq. in Xenoph. p. 39. et Casaub. in Athen. p. 333.; librorum tamen veterum Editores, minus attenti, lectoribus illam suis saepe designare neglexerunt. Unum hic ponam exemplum ex Herodoto de vita Hom. c. 33. ubi verba Eiresiones Homereae posuerunt hos enormes duo versus Editores: (de Barnesii nihil hic dico licentia:) Ἔρην δὲ

προθύροισι· καὶ εἰ μὲν τοι δώσεις, εἰ δὲ μὴ, οὐχ ἰσθήσομεν· οὐ γὰρ
 συνοικήσονται ἐνθάδ' ἤλωμεν. Ad priora pertinent ista, "Ἔστι
 ἐν προθύροις: tum sequitur aliud fragmen, cuius indicium
 praebet καὶ, constans duobus senariis legitimis, si sic red-
 integrentur: Εἰ μὲν τοι δώσεις, . . . εἰ δὲ μὴ, οὐχ ἰσθήσομεν,
 Οὐ γὰρ συνοικήσονται ἐνθάδ' ἤλωμεν. conf. Athen. VIII. p. 360.
 c. VALCK.

7. ἐς Σίριν τὴν ἐν Ἰταλίῃ) Ne confunderetur cum eiusdem
 nominis urbe Paeoniae, Σίρα τῆς Παιονίης c. 115., illa pru-
 denter adiunguntur. Italiae Sirin iuris olim, et ante bel-
 lum Troianum quidem, Ionici atque adeo Atheniensium
 fuisse, Lycophronis Alexand. vs. 986. seqq. canit; cuius
 Scholiastes, ex veterum haud dubie commentis, super ea
 possessione plura. Dissidet tamen Strabo lib. VI. p. 405. A.
 [p. 264. ed. Cas.] Jonasque, Lydorum dominatum vitantes,
 Sirin occupasse asseverat. Noster a Lycophrone proxime
 abest. Nuper vero, post Cluverii et Salmasii sollera studium,
 Alex. Symmachi. Mazochius priscorum paene pugnantēs sen-
 tentias examinavit, Prodrōmi ad Heracleena. Psephism.
 p. 75. Oraculum, quod Themistocles ostentat, labentibus
 annis Athenienses, ut colonos eam in Italiae partem dedu-
 cerent, ac Thurios conderent, Siritidi vicinos, impulsi
 apud Diodor. XII. 10. WESS.

Ibid. κομισύμεθα ἐς Σίριν) Urbe non nominata apud Plu-
 tarch. Themistocles T. I. p. 117. F. αὐτὴν πεύσεται τις Ἑλλή-
 νων, Ἀθηναίους καὶ πόλιν ἐλευθέραν καὶ χώραν οὐ χείρονα κερταμέ-
 νους, ἢς ἀπέβαλον: Siritin videlicet, si fertilitatem spectes,
 Attica multo meliorem. Ἀρχιλόχος δ' παντὶς ὑπερεθαύμασε τὴν
 χώραν τῶν Σιριτῶν διὰ τὴν εὐδαιμονίαν, cui dicitur ἰθίμερος et
 κρατὸς χώρος δ' ἀμφὶ Σίριος ποταμός, apud Athen. XII. p. 523. n.
 Illic Timaeo regionem istam tenuisse dicuntur etiam Co-
 lophonii; aliis Iones in genere nominantur. Phil. Cluver.
 Ital. Ant. lib. IV. p. 1274., de Italiae Siri multis agens, non
 recordabatur Herodoti, cui Italiota quoque Σιρίτης Damasus
 inter Agaristae procos memoratur lib. VI. c. 127. Quae
 Ionas habuerat incolas, de Siri dici poterat Themistocli:
 ἡμεῖς τε ἐστὶ ἐν παλαιῷ ἴτι. Vicina Sybaris, sive Thurium,
 Atheniensium fuit, ut notum est, nobilissima colonia: ex
 Hegesandri commentariis narrat Athen. XIV. p. 656. c. et
 ex Athenaeo Eustath. in Ἰλ. κ'. p. 704. ὅτι Σάμοις πλεῖσταίς

αἱ Σύβαριν, καὶ κατὰρχάντες τὴν Συρίτιν χώραν, ἀ περδικοῖς ἐκπλαγύντες - - ἀπίπλεσαν. VALCK.

CAP. LXIII. 2. ἀνεδιδάσκειτο Εὐρυβιάδης) Motu praesertim Atheniensium μὴ σφίας ἀποδίωσι. conf. *Plutarch*, in *Themist.* p. 117. f. Saepius Eurybiadem rationibus suis movit Themistocles, ut sententiam priorem mutaret; et hic ἀνεδιδάσκειτο, non edocebatur, ut *Valla*, sed potius dedocebatur, sive dedocendum se dabat Themistocli; dedoctus est, Ciceroni restituit R. Bentley, *Tusc. II.* c. 24. ἀνεδιδάχθη. Significat Ἀναδιδάσκεισθαι sic priora dedoceρι, vel dedocendum se praebere, ut quis alia discat istis contraria; hoc sensu cepit ἀναδιδάσκοντας H. Steph. in *Thucyd.* VIII. [c. 86.] p. 556, 42. Ad hoc Herodoteum non Suidam in Ἀναδιδάξει, sed eundem comparare potius debuerant in Ἀναρῆσθαι ἀντὶ τοῦ διελύειν τὴν γυναικὴν ἄρῳ οὕτω Καλλιμαχίης: ubi commodum Kusterus memorat Cornelii Nepotis *perorare*, ex *Alcib.* c. 6. Eumolpidae et Ceryces ante coacti ἐκπράσαντο αὐτῷ, quod legitur apud Suidam in Ἐκπράσαντο. Pollux V. 130. τὸ ἐκπράσαντος ἀναλύειν τὴν ἄρῳ Ἀνηρῆσθαι, λέγουσι. Βιάμετρεται γὰρ τὸ Ἀνεύξασθαι: hoc bis minimum dabit *Plato* in *Alcib.* p. 148. b. παλινφθεί - - ἀντιρρόμενος ἄρῳ (lege ἄρῳ ἄν, ut p. 142. γ.) τὸ πρῶτον εἰξήκει. VALCK.

4. ἀνάγει τὰς νῆας) Quidni rediret quod Herodoteum habetur? Antea cap. 57. ὡς εἰν δειδομένην Ἀχαιὴν καὶ Σαλαμῖν, πρὸς τὸν Ἰσθμὸν, et ἀγῶνον τὰς νῆας ἐπὶ τὴν Σαλαμῖνα cap. 79. etc. WESS.

CAP. LXIV. 1. Suavissimum ἔπειτα ἀεροβολισμὸς sibi geminum eiusdemque figurae habet λόγον ὁμοίαν cap. 78. et IX. 26. WESS.

8. Αἶαντά τι καὶ Τηλεμάχων) Schedarum Αἶαντα πόν Τηλεμάχωνας fulcire videtur. c. 121. ubi soli Αἶαντι, nulla patris Τηλεμονis habita ratione, victores τειρεμένην ex πατρίδι mittunt Salaminem et dedicant. Qui voluerint, earum sequi auctoritatem poterunt: mihi non nihil dubii superest. De *Aeaco* *Aeacidis*que inploratis [lin. 9.] atque opitulatum arcessitis quaesitum lib. V. c. 80. WESS. De *Aeaco* et *Aeacidis* consuli insuper possunt *Pausanias* lib. II. c. 29. et *Apollodor.* III. 24. 26. *Larchero* laudati.

CAP. LXV. 1 seqq. Ἐφ' οὗ δὲ Δικαῖος etc.) Sub uno hoc teste nobis narratae fabellae, praeter *Plutarch.* T. I. p.

119. E. et Schol. Aristoph. Nub. vs. 301. aliosque, quatenus mentionem fecit homo valde superstitiosus, Sophista tamen Ἀριστοκράτης, Aristides: primum Orat. in Bacch. T. I. p. 55. Μένος, αἰτ, τῶν ἱερῶν Φασμάτων (Bacchus) ἐξεφείτησιν ἐν τῷ κινδύνῳ τῷ Μηδικῷ οὕτω, τοῖς ὅλοις Φιλάνθρωπος ὢν, ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ῥέπει: tum in Eleusinia Orat. I. p. 451. συνιούσης τῆς ναυμαχίας, ἐξεφείτα μὲν ὁ Ἰακχος συναυμαχήσων: in Themistoclis Encom. T. III. p. 350., et in Panathen. T. I. pag. 248. ubi multa memorans, quibus sola civitas Atheniensium inter Graecos laudem meruerit, μόνη, αἰτ, φέρεται τὴν τοῦ παντός κρίσιν -- καὶ -- τοῖς ἀπ' Ἐλευσίνος Φάσμασι. Ad ista prostat in Cod. MS. haec adnotatio Scholiastae, historiam non adhibito Herodoti volumine memoriter narrantis: τοῖς ἀπ' Ἐλευσίνος Φάσμασι) Ἀκατος καὶ Δημάρατος, (corrige Δικαῖος καὶ Δημάρατος: quae nomina docta manus posuit in ora libri Clar. Burm.) Φυγάδες ὄντες καὶ μένοντες παρὰ Πέρην, ἔφθσαν τῷ βασιλεῖ (Herodoti Demaratus, aulae mores edoctus in Perside, Dicaeo prudenter [infra, lin. 25.] dixerat, σίγα) καὶ ὃν ἂν ἔλθῃ ὁ κανιστὸς οὗτος, πάντως ἐκίνοι ἡ τῶνται ἤλθε κατὰ τῶν Περσικῶν τριήρων, καὶ διεσκιδάσθῃ ἐν αὐταῖς καὶ τεκμήριον (ἦν) τὸ μέλλειν νικᾶσθαι τὸν βασιλέα γέγραψε τοῦτο ἦσαν δὲ ἀκούσαντες οἱ τῶν Ἀθηναίων μεμνημένοι ἀΦανῶς καὶ ἀπροσπῶς ἐκ δαίμονος τινος τὸ ἐπιφθιγμα τὸ λεγόμενον ἐν τοῖς Ἐλευσινίοις. VALCK.

7. μάλιστα κη) Laudavi ἐκ τριῶν ἐτίων που μάλιστα lib. VII. 23. quoniam nihil aptius Codd. offerebant. Alio qui μάλιστα κη Musae solent amare, lib. II. 75. IV. 174. VII. 39. Quo vero ritu sacroque clamore Iacchum mysticum [lin. 10.] vicesimo Boëdromionis die deduxerint initiati, operose Io. Meursius Eleusin. cap. 27. exsequitur. WESS.

10. τὴν Φωνὴν εἶναι τὸν μυστικὸν Ἰακχον) Olim mihi facile persuadebam vocem hinc excidiase, sic restituendam: τὴν Φωνὴν εἶναι (ἀδόντων, vel ἐχγόντων) τὸν Μυστικὸν Ἰακχον. Nunc paratus sum vulgata tueri. Prior illa coniectura locis nitetur praesertim a Io. Meursio collectis in Eleusin. c. 27. Solebant initiati certo die mysteriorum Iacchum ex sacello suo, quod habebat in Ceramicō, deducere Eleusina, magnō clamore et strepitu, Iacchum cantantes, aut hymnum sacrum, qualem, neglectum Meur-

sio, dabit Aristoph. Ran. vs. 401. et seqq. Ἰακχεὶ πολυτίμητε
 --- Δεῦρο συνακαλούμεσι Πρὸς τὴν θεὸν, καὶ δεῖξον εἰς Ἰακχὸν ποῖον
 πολλὴν ὁδὸν περαινέεις Ἰακχεὶ φιλοχοροῦντά σου πρότερόν τι. Tot
 mystarum vocibus excantatus Iacchus per viam sacratam cum
 illis procedebat Iacchus, quos ut is ἐξάγειν in Aristoph. Ran.
 354. sic illum verius ἐξάγειν dicebantur: in Schol. ad Ran.
 vs. 326. Boëdromionis memoratur ἡ ἀκὰς, ἐν ᾗ τὸν Ἰακχὸν
 ἐξάγουσι: ter quaterve, τὸν μυστικὸν Ἰακχὸν ἐξάγον, legitur
 apud Plutarch. Vid. Casaub. in Athen. V. c. 14. Nihil in-
 terest utrum dicatur dies, ἢ τὸν μυστικὸν Ἰακχὸν ἐξάγουσιν,
 an ἢ τὸν Ἰακχὸν ᾄδουσι. Schol. ad Ran. vs. 324. οἱ μεμνημένοι
 ᾄδουσι τὸν Ἰακχόν: Hesych. Ἰακχαῖον, in voc. Δι' ἀγορᾶς, in-
 terpretatur ᾄδον τὸν Ἰακχόν. Sed Ode sacra, quam canta-
 bant, ipsa quoque dicebatur Ἰακχος. Hesychius in Ἰακ-
 χόν: καὶ ἡ ᾠδὴ, ἣν οἱ μεμνημένοι ᾄδουσι. Apud Suidam in voc.
 ὁ Ἰακχος ἠκούσθη ἐκ τοῦ Θρηασίου ποδίου, ὑμνοῦμένους τε καὶ
 ᾄδόμενος. Hoc sensu Herodoti dicebat Dicaeus εἰ φαίνεσθαι τῆς
 φωνῆς εἶναι τὸν μυστικὸν Ἰακχόν, clamorem [illum] esse mysti-
 cum Iacchum; quo, ut ait paulo post, [lin. 24.] ἐν ταύτῃ
 τῇ ἑστῇ Ἰακχαῖον, isthoc utuntur die festo, Iacchum saepius
 inclamantes. VALCK.

16. ἰὸν ἐς τιμαρίην) Pavii et Bergleri coniecturam sche-
 dae Passion. certam praestant, tum narrationis cohaesio et
 Aristides, quem in re manifesta non describo, Or. Elen-
 sin. pag. 258. Adfinitas, quae ἰὸν et ἰὸν jungit, confusio-
 nem peperit lib. I. 157. et lib. V. 59. ubi vide. WESS.

22. ἀνὰ πάντα ἔτιν τῇ Μητρὶ) His inhaereo. Cererem,
 Μητρός titulo lib. IV. 53. nobilem, describi, dubitabit
 nemo. Adprime autem opportuna sunt ad annum maio-
 rum mysteriorum tempus stabiliendum, cupideque prop-
 ter ea, neque inutiliter, oppugnando Scaligero, quinquennii
 spatium illis designanti, a D. Petavio ad Themistii Or. V.
 p. 411. et Iem. Bullialdo in Theonis Smyrn. Mathemat. pag.
 218. adnota. Ceterum Ἰακχαῖον [lin. 25.] Scholiastes in-
 terpretatur, λέγουσι, φλυαροῦσι, ob inconditum opinor cla-
 morem, Iacchum saepius resonantem: neque enim pagana
 superstitione φλυαρίαν indicare solebat. In Suida Ἰακχαῖον,
 λέγουσι, φλυατροῦσι, Ἡρόδοτος: et in Lexic. Bibl. Coislinianae
 pag. 234.; pro quo olim φλυατροῦσι malebām, nunc φλυα-
 ροῦσι ex glossis Herod., quas ambo descripserunt. Hesychio
 simile se insinuavit peccatum. WESS.

Ibid. τῇ Μητρὶ καὶ τῇ Κόρῃ) *Matri et Liberae* quotannis hos dies festos Athenienses celebrasse, quod vir summus negaverat, hinc et aliunde Petavius ostendit ad *Themist.* p. 411. De minoribus aequae ac maioribus Mysteriis eodem anno vertente actis vid. Cl. *Wesseling.* ad *Diodor.* T. II. p. 466. [ad lib. XX. c. 116.] Hic Cl. Gronov. ex *Med. Cod.* Ionicam Proserpinae dare potuerat nominis formam Κορρη: loci non recordor Scriptoris antiqui, quo iunctim αὐτῇ μεγάλαι θύαι, sive ἡ προσβύτια θύαι καὶ ἡ νύκτια, dicantur. *Mater et Libera*: veterem esse opinionem scribit *Cicero* IV. in *Verr.* c. 48. Siciliam totam esse Cereri et Liberae consecratam, - - et raptam esse Liberam - - ex *Ennensium* nemore. Matrem Ennaeam attigit I. F. Gronov. in *Observ.* pag. 126. Ceres αὐτῇ γὰρ dicitur *Aeschyl.* *Suppl.* vs. 897. Ennae praesidii praefectus L. Pinarius apud *Livium* XXIV. 38. Vos, ait, Ceres mater ac Proserpina, precor. Harum Dearum, velut ab Eleusiniis ducta, mysteria coluerunt ab antiquissimis usque temporibus: *Meursio* non memorati Meesenii sub nomine τῶν μεγάλων θειῶν: alibi in Peloponneso αὐτῶν μεγάλαι θύαι erant *Δημήτηρ* et *Δίσιππος*: haec autem non Iove nata et Cerere, sed filia Neptuni: quia mater huius quoque puellae multo certior erat, saepius illam *Διὸς κόρη* dixerunt; vid. ill. *Spanhem.* in *Callim. Hymn.* Ceres. vs. 133. *Callimachus* fragm. *Bentli.* 48. dixit illam non *Δημήτηρ*, sed procul dubio *Δηώτηρ*: forma usitata, qua innotuerunt *ᾠκεάνηρ*, *Εὐνήνη*, *Ἀδρηεήνη*, *Θηβαίηνη*, *Φαιακίηνη*: ultimum ex *Inscript. Corcyr.* in *Diar. Ital. Montfauconii* p. 422., qui multa reliquit in illis corrigenda; in vicinae pag. *Inscript.* 7. versum etiam quartum: *Θερία δ' ἐν νύκτι τῇδ' ἱταροὶ κτίσαν.* VALCK.

33. ἐπὶ τὸ στρατόπεδον τὸ τῶν Ἑλλήνων) Abesse non debent *Aristidis* T. I. p. 258. verba: νύκτες δὲ ὁρμηδὲν αὖτ' ἔεισι εἶνος καὶ ὑψόθεν ὑπὲρ τῶν νύκτων, ἐγκατένοστον εἰς τοὺς τῶν βασιλέων ναυὺς ἅμα τῷ μέλει τῷ μυστηρίῳ. Sic Cl. *Iebbius* ex schedis *Baroccianis*, me iudice, imprudenter. Illa τῶν βασιλέων adscisci non erat ex usu; quippe indecti litteratoris additamentum. Nostri *Vrania*, ad quam amandamur, diligentius inspecta, turpe scholium iugulasset. WESS.

GAP. LXVI. [1. Οἱ δὲ εἰς τὸν ἑβόλαιον ναυπηγὸν etc.) Cohaerent haec cum superiori cap. 24. S.]

5. Ὡς μὲν ἐμοὶ δοκεῖν) Voculam hic vellem libri scripti darent Herodoteo more interiectam, Ὡς μὲν νυν ἐμοὶ δοκεῖν. VALCK. — Ignorant particulam libri: promiacue vero Herodotus modo adhibere huiusmodi coniunctivas particulas, modo ἀσυνδέτω uti amat oratione. S.

7. τῇσι νηυσὶ ἀπικόμενοι) Ultimum si praeter Arch. plures proscriberent, in exilium sine sententiae damno posset abire. Verius est ἢ ἐπεὶ τε Σηπιάδα, et necessarium ob Scriptoris consuetudinem. Ἐπὶ et ἐπεὶ facillime permutantur. Numerum Persicae multitudinis ad Sepiadem dedit lib. VII. 186. WESS. — Pro ἐπεὶ τε Σηπιάδα Koenius, duabus literis repetitis, corrigebat ἐπεὶ τε ἐς Σηπ. ἀπικόντο. VALCK.

15. πλὴν τῶν πέντε πολιῶν) Insularum, Naxi, Meli, Siphni, Sériphi et Cythni c. 46.; quas πόλεις, civitates, eo more de quo Harpocratio in Κεῖσι et Adnotat. ad Itiner. Antonini p. 523., adpellat. Supra lib. III. 139. insula Samus πολιῶν πασῶν πρώτη: et lib. I. 144. Parum autem referet, sive ἐπεμνήσθην [lin. 16.] singulari, an ἐπεμνήσθη μιν multitudinis numero, pingatur; etsi prius Herodoto consuetius, atque ita Codd. scripti cap. 95. τοῦ καὶ ὀλίγω πρότερον τούτων ἐπεμνήσθη. WESS. — Ex uno codice non mutassem vulgatum ἐπεμνήσθην: illinc distat Nostro frequentata formula πρῶτος τῶν ἡμῖς ἰδμεν. VALCK.

16. Verbo προσίβαινε recte literam detrahunt, προσβαινε scribentes, Reiskius et Koenius. VALCK.

CAP. LXVII. 3. τῇ ἀποβήσεται) Gemino in negotio κινηδοκίαντες τὸν πόλεμον, ἢ πείσεται lib. VII. 163. et 169. At lib. I. 32. σκοπεῖν δὲ χρὴ — καὶ ἀποβήσεται, sicuti hic tres scripti. Res momenti videbitur exigui, nec negligenda tamen, neque improbanda. K̄ sumi poterit ex Etymolog. p. 682. fin. at mox [c. 68, 17.] iterum τῇ ἀποβήσεται. [Vide Var. Lect.] Insequens ἰβήλων σφοδρὸν συμμίσξει. [lin. 5.] rediturum c. 79., colloquendi sermonesque miscendi desiderium indicat. WESS.

CAP. LXVIII. 4. Εἰπά μοι πρὸς βασιλῆα) Nolo obluctari membranarum consensionem morique Herodotei, qualis Ὡς ξὺν ἀγγέλω Λακεδαιμονίοις, lib. VII. 228. [ubi vide Adnot. ad lin. 9.] et passim alibi. Redundantia pronominis dictioque tota Homereum spirat Iliad. E. 501.

Εἰπόμεναι μοι Τρῶες; ubi Eustath. in δι τῷ εἰπόμεναι μοι Τρῶες, ἀντὶ τοῦ εἰπαί, περιττὸν δοκεῖ τὸ μοι κῆσθαι. Quo quidem pleonasmō nihil omni in lingua; recte Rittershusio ad Opi-
 piani Cynaget. I. 89. docente, receptius. WESS. — Pro Εἰπέ μοι scripsisse Herodotum suspicor cum Koenio Εἰπαί
 μιν, [scil. aoristo primo infinitivi,] quia εἰπεῖν codex ha-
 bet Med. Sic autem Nostro adhiberi ἀπαρίμφοτα [i. e. infi-
 nitivis,] Porcus docebit. [Vide Porti Lexicon ionicum,
 titulo Ἀπαρίμφοτα ἀντὶ τῶν Προσταντικῶν, ubi et alia multa
 collecta exempla, et hoc cum adiecto μοι pronomine, σὺ
 δὲ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι, ex lib. III. c. 134, 24.]
 Supra, lib. II. cap. 90. perperam κατεπεῖν ex Med. posuerat
 Gron. pro Ionico κατεῖπαι. Ionica certe sunt quae toties
 apud Herod. recurrunt, εἶπαι· εἶπα· εἶπαν· εἶπας. Alexandri-
 nae sunt Dialecti, praeter εἶπα et εἶπαν, ἥλθαν· ἔφουγαν· ἔλ-
 θαν· ἔλπαν· ἔπισαν: quae frequentata leguntur in Alexan-
 drina versione V. T. et apud perpaucos illos, quos habe-
 mus superstites eadem dialecto pura usos: in aliis vete-
 rum monumentis quod hic illic tale legitur, corrigi debet.
 ἔπισαν recte fuit ex Herodoto quoque sublatum huius Ed.
 p. 447, 71. [VI. 21, 11.] ut ex versu Philemonis a Bentleio
 pag. 131. οὐ γὰρ ἐν χρεστὶ τὸ ἔπισα, vere scribit Schol. in
 Aristoph. Av. vs. 841. Sed in Orphei qui dicitur Argonaut.
 ab auctore positum puto vs. 519. ἐν δ' ἔπισαν, sicut vs. 116.
 ἄδα: hic sorex quis se saepe prodit indicibus. VALCK.

5-8. οὔτε κακίστη γενομένη --- οὔτε ἐλάχιστα ἀποδε-
 ξάμενη, ἀποδοῦσα τὴν δὲ ἰούσαν γνώμην etc.) Ista mihi re-
 ctius scripta, quam vulgantur, codex praebere videtur
 Med. et qualia legit Vall. οὔτε κακίστην γενομένην, ---
 οὔτε ἐλάχιστα ἀποδέξαμένην δόξατα, τὴν ἰούσαν γνώμην με-
 δικαίῳ ἰσθ' ἀποδίδωσθαι. Facile liquet cur voculam δὲ inter-
 seruerint; quae eiecta, τὴν ἰούσαν γνώμην interpretor veram
 animi mei sententiam, ex Herodoti more loquendi. VALCK.
 — Quae Artemisia ad Xerxem referri postulat, fide Codi-
 cum sic optime procedent: οὔτε κακίστην γενομένην ---
 οὔτε ἐλάχιστα ἀποδέξαμένην, δόξατα, τὴν δὲ ἰούσαν, γνώμην με
 etc. me neque ignavissimam, --- neque paucissimis defun-
 ctam facinoribus, domine, me talem, aequum est etc. Nam-
 que, τὴν δὲ ἰούσαν ad γνώμην aptari, sequentia τὰ τυγχάνω
 φρονέουσα, eadem utique futura, prohibent. Partem ho-

rum disputando nactus est Cl. de Pauw, cetera; damnatâ violentiore coniecturâ, nuper Clar. Reiskius. WESS. — Istud τῆνδε τοῦτον, Reiskius in Animadvers. editis proposuit, interpretatus *me quam hic vides: cogitaverat etiam talis cum sim*, (sive, ut Wess. ait, *me talem*;) sed in hanc sententiam pulcre ille viderat oportuisse τὸν αὐτὸν τοῦτον. At τὴν δὲ (de quo quidem in Var. Leet. monere oblitus eram) divisis vocibus praeferunt libri, quod sciam, omnes: ubi equidem cum Valet. et Schaef. ablicendam δὲ particulam putavi: quod si minus placet, cum Wess. et Reiskio τῆνδε legerim, sed τῆνδε γὰρ hancce sententiam intellexerim, nec me admodum turbaverit id quod nimis abundanter adiectum Wesselingio videbatur, τὸ τοῦτον φησίνου. S.

18. ἂν μὴ μὴ ἐπιτυχῆς) Xerxen patrus ante susceptam expeditionem frustra iam monuerat VII. c. 10, 6. [lin. 59.] ἐπιτυχῆναι πᾶν πρῆγμα τῶν σφάλματα. Ad proxima, [lin. 19.] ἀλλὰ τὰς νῆας αὐτοῦ ἔχης, Koenius in literis, conieceram, ait, οὕτως, quia οὕτως eo significatu, qui hic requiritur, saepe vel in hoc libro apud Herod. usurpatum occurrit. [At ἔχης idem valet.] Artemisiae providentiam, probabilia dicentis, exagitat asperissime Plutarchus hoc mordaci dicto T. II. p. 870. Α. ταῦτα μὲν οὐκ αἰσίων ἰδέει τῷ Ἡρόδοτῳ, Σίβυλλαν ἀποφῆναι τὴν Ἀρtemisiαν, τὰ μέλλοντα προεισέχουσαν νῆας ἀκριβῶς. In rebus etiam humanis exercitati, multa bene ac divinitus inveniunt, Ex adyto tanquam cordis responsa dedere Sanctius, et multo certa ratione magis, quam Pythia, Deiphobae. VALCK.

22. οὐ γὰρ οἱ τοι) Quod sequitur de hoc rectius me iudice scriptum legitur apud Plutarchum T. II. p. 869. αὐτὸ ἔσονται τοι ἀνέχουσι: a minus attento mutari potuit obsequens διακρινῆς: sed hoc idem tempus est ac ἔσονται, veteri more scriptum, de quo Piersonus egit ad Moer. pag. 124. Herodotea dedit priora H. Steph. in App. Thes. pag. 140. Illud autem, οὐ γὰρ οἱ τοι ἔσονται, rusticissima scribentis ratione, ponitur pro οὐ γὰρ δυνήσονται. [At perinde etiam commodum praesens tempus.] Distinguenda, Οἱός τε, et Οἱός τε εἰ, recte discrevit Horpocraton, scribens τὸ οὐ τῷ τε significare δύναιτο. Pro αὐτοῖς τε restituit H. Steph. αὐτοῖς τε ἔσονται καὶ συμποῖται Xenophontὶ Διὰ β. lib. VI. pag. 207,

32. Indicent harum rerum periti recte ne correxerim ὅδ' ὄντα, pro ὄντα λέοντα, in his Philostrati p. 812. de Achille loquentis, quem Chiron educator καλῶνται, - - ὅδ' ὄντα πρῶτος ἀπαίδει, καὶ νεβροῖς συμπιέσθαι; blandis verbis laudat, tanquam qui posset etc. nam et ille, blandus - - Mitibus altioribus teneros mallebat alumnos: Auson. Eid. IV. 20. VALCK.

33. ἀλλὰ τοῖς διασεδάς) Dedit fortasse Herodotus, Artemisiam ubique laudibus ferens, aliquid memoriae civis suae. An eandem, ut Plutarchus invidiose, Sibyllae vaticinanti equiparavit? Graecorum res eo si loco et statu, qualem describi vidimus, fuerint; non opus Sibyllae ad coniectandum ingenio, perituras eas funditus, modo Persa ancipiti praelio supersederet, et bellum, missis ad Peloponnesum copiis, duceret. Id Themistoclem Aristidemque, in futuris committendis solertissimos, non fugiebat, neque ignotum reginae Halicarnassi. Verum abstinere; monereque, in proximis [lin. 27.] ἀτρεμεῖν τοὺς ἐκείνους αὐτῶν ἡννοῦντας ex Ask. opportunius, et Plutarcho, qui ἀτρεμεῖν, lectum videri. WESS.

24. οὗτοι γὰρ οἱ τοῖς παρὰ τοῖς) ἀδρα εἶπεν, id est παρῶν, Herodotus more scribendum vidit Doctiss. Koenius: idem ille suspicatur in proximis, [lin. 25.] pro οὗτοι αὐτοὺς εἰπὼς, legendum οὗτοι αὐτοὺς εἰπὼς, neque ibi: vide mihi sequentia, τοὺς ἐκείνους αὐτῶν ἡννοῦντας: quae dum omittit Plutarchus non sane censi potest tueri vulgatum αὐτοῦ: VALCK. — Sane quam probabilis, paene dixerim certissima emendatio, οὗτοι αὐτοὺς - - - ἀτρεμεῖν τοὺς ἐκείνους αὐτῶν ἡννοῦντας. Sic frequenter in hac eadem narratione, αὐτοὺς μάλιστα, cap. 57. extr. αὐτοῦ μάλιστα, c. 60; 26. ἡ μάλιστα αὐτοῦ, c. 62, 3. Mox (lin. 28.) pro τῶν Ἀθηναίων, praestaret fortasse τῶν Ἀθηνῶν, ut saepius alias: ac possint ei Ἀθῆναι h. l. tam urbs Athenae, quam universa Attica terra intelligi. S.

31. ἐξ θυμὸν βαλεῖ) Sic lib. VII. 51. ἐξ θυμὸν δὲ βαλεῖ. Qui βαλεῖ maluerint, Homereum ἐν δ' ἐν φρεσὶ βάλλει σῆσι Iliad. A'. 297. adhibebunt. Quod de heris ac servis [lin. 32 seqq.] regina, illi experientia non adversatur. Utile matronis praeceptum Naumachii apud Stob. Sermon. LXXI. p. 438. fin. Μῆτι κακὴ δυνάσσει τοὺς ἴσοις μῆτι μάλ' ἰσθλὴ Φαίνοις ἥμετεροι γὰρ αἱ πέν πῆμα φέρονται. Θάρσσι δειδύκτων, μὲλλ'

ἐπιμαρτυροῦσιν ἀνακτὲς. Sed in hac domesticæ disciplinæ procuratione fines pauci regunt prudenter. WESS.

35 seq. Ubi ab Halicarnassensi Regina tanquam imbelles enumerantur cum Xerxe militantes Αἰγυπτίοι τε, καὶ Κύριοι, καὶ Κίλικες, καὶ Πάμφυλοι, locum invenit observatio Demetrii περὶ Ἑρμ. §. 63. [scilicet repetitas particulas conjunctivas robur quoddam addere orationi, quæ tamen observatio non admodum huius est loci.] Quod addit bellatrix, τῶν ὀφείλος ἐστὶ οὐδὲν, vehemens adparebit maledictum inversam spectanti locutionem. ὥν τι καὶ ὀφείλος ἐστὶ, sunt præstantissimi poetarum apud *Ælian.* de Nat. An. XIII. c. 4. non quorum usus est: neque *Cantex.* intellexit in *Aristid.* T. III. pag. 686., διὰ πάντων ἐπιδεδίκεται καὶ ποιεῖται, καὶ ἰστέρον καὶ στρατηγῶν καὶ ὥν τι ὀφείλος ἐστὶ. *Ἑλλοισιν:* voculæ scribendum transpositâ, ὥν τι καὶ ὀφείλος: *exemplia præstantissimorum apud Græcos poetarum, oratorum, Imperatorumque fuit demonstratum.* Exquisitas formulas, ὅ, τι, περὶ ὀφείλος ἐστὶ, et ὅ, τι περὶ ἄλλος ἢ, illustravit Celeberr. T. *Hemsterhusius* in *Luciani Timon.* [c. 55.] p. 171. Paululum diversa miscuit L. *Küster.* in *Aristoph. Eccles.* vs. 53. VALCK.

CAP. LXIX. 4. ὅτι οὐκ ἔα. Cunoti ita, multo rectius οὐκ ἔα. WESS. — Accentu scribentem retracto, ὅτι οὐκ ἔα: quia dissuadebat: vid. ad lib. II. c. 30. Sed est et illud apud *Herod.* vetantis; nam ἡ Πυθὶς οὐκ ἔα, IV. 164. et ὁ θεὸς οὐκ ἔα κριτεῖν, VIII. 36. quorum tum non recordabar. VALCK. — At, cur potissimum in præterito tempore positum verbum mallems quam in præsentem, nullam equidem vidi causam. S.

Ibid. οἱ δὲ ἀγχιμένους Ἀγχιμένους hos *Eustathius* ad *Iliad.* Ω. p. 1363, 9. [p. 1501, 1. ed. Bas.] illustravit, multisque aliis Commentariorum locis. Vide clar. *Valerium* supra ad lib. VI. 61. WESS.

5. Retinui τιτιμημένης, obsecundans præstantissimis membranis. Causam *Gronovius* exponit: WESS. — Placet etiam mihi ἄτις ἐν πρώτοις τιτιμημένης. VALCK. — Recte monuerat *Gronov.* solere sic *Herodotum* absolute loqui, i. e. genitivum absolutum ponere, non observato casu præcedente, cui adaptandus videri poterat casus participii. Sic VIII. 90, 3 seq. δαβαλλοὶ τοὺς Ἴωνας καὶ τοὺς προδόντας. Rursus c. 108, 19-22. πάντα ταῦτα ἐπὶ Ἑλλάδι καὶ τοῖς ἄλλοις.

σκομένων γέ, ἢ πρὸ τούτου ὁμολογούντων. Et sic frequenter admodum alibi. S.

[6. ἐτέροντο τῇ κρίσει) Ἀνάκρισις nil aliud, quod sciam, significat, nisi *percunctationem*, *examen*, *explorationem*; ut apud Nostrium III. 53, 8. si vera ibi scriptura. Cui vocabulo quum non vidissem quo pacto commodus hic esset locus; commodius istud recepi, quod codices nonnulli offerebant. Miror tamen quid sit quod in insolentius illud ἀνακρίσει maior codicum numerus consentiat. S.]

10. τοῖσι πλείοσι πείθεσθαι ἐκείνι τὰδε, καταδόξας πρὸς μὲν etc.) [Commodius sic distingui orationem putavi, ut τὰδε (i. e. κατὰ τὰδε, hęc in γε) ad πείθεσθαι referretur. Quum πλείοσι olim pro πλείοις esset vulgatum, monuit WESS. „turpem deterfam esse maculam, post Aldi et Camerarii „aetatem Editis adpersam.“ S.] — Vidit meliora Xerxes; hominum more fecit, deteriora secutus. VALCK.

CAP. LXX. 1. Pro olim vulgato Ἐπεὶ δὲ scripsi ex codicibus Ἐπειδὴ δὲ, quod et alias factum (uti II. 2. VII. 36. etc.) recorder. WESS.

Ibid. παρήγγελλον ἀναπλάιν) Scribendum puto παρήγγελλον, nempe Xerxes, qui tum aderat. VALCK. — In sing. παρήγγελλε absque , in fine scripturus fuerat Herodotus. Pluralem tenent libri omnes; ubi intelligi debet, duces cuiusque nationis signum dedisse suis. S.

5. Quod addit, τοὺς δὲ Ἕλληνας εἶχε δῖος τε καὶ ἀβριώδης, hoc tamen vellicare non ausus est Plutarchus. Militem, ἐν τῷ ἔργῳ intrepidum, ante instans praelium humanitati congruum tale dōs, non dedecet. VALCK.

CAP. LXXI. 5. τοὺς ἀμφὶ Λεωνίδα) Saepe superiore libro τὸν Λεωνίδην formarunt exscriptores, communio-rem amplexi aduetudinem, cum τὸν Λεωνίδα, ut hinc et ex c. 15. liquet, debuissent: idem crebro in τὸν Εὐρυβιάδην et alios designarunt. Τὴν Σκιρωνίδα ὁδὸν, [lin. 9.] quam obstruxerunt Graeci, Pausanias Σκιρώνην dici, atque ex Megaride per Scironias rupes, ad Isthmum ducere, lib. I. 44. p. 107. et Strabo IX. p. 600. A [pag. 391. ed. Cas.] proponerunt. WESS.

7. εἰς τὸν Ἴσθμόν ἱζόντα) Sessum ibant in Isthmum: huc cum venissent mox dicuntur usitata structura ἱζόμενοι ἐν τῷ Ἴσθμῳ. Est in talibus etiam Noster accuratissimus: L

c. 199., ἰζομένῃν ἐς ἑρὸν Ἀφροδίτης, non bene vertit Valla; nec III. c. 140., ἔζετο ἐς τὰ πρόθυρα τῶν βασιλῆος οἰκίας. Apud Thucyd. III. c. 75. καθίζουσιν ἐς τὸ τῶν Διοσκυρῶν ἑρὸν, et καθίζουσιν ἐς τὸ Ἡραῖον ἱκταί, templum Castorum, et Iunonis ingressi, illic sedent supplices. Xenoph. Ἑλλ. VII. pag. 363, 33. οὐδὲ εἰς τὸ συνδριον ἤθελε καθίζειν, in synedrium sessum ire nolebat. Latissime patet loquendi genus, tractatum ad Schol. in Aristoph. Plut. pag. 456. [Conf. ad c. 60, 12. notata.] In Isthmo congregatis praefectus Imperator Spartiata Cleombrotus, paulo post mortuus iuxta Herod. IX. c. 10., raro veteribus commemoratur, patrem licet Regem habuerit, fratremque nobilissimum Leonidam. Dum in exstruendo muro tot hominum millia velut pro se quisque facerent opus, ἤνετο [lin. 12.] τὸ ἔργον: hoc recipiet Herod. ut suum recuperavit L. 189. οἷα δὲ ὅχλον πολλοῦ ἔργαζομένου ἤνετο τὸ ἔργον. In sequentibus: [lin. 14 seq.] καὶ ἰλίνυον οὐδένα χρόνον οἱ βοηθήσαντες ἐργαζόμενοι: postremum pertinet ad ἰλίνυον, vel potius ἰλίνυνον: οὐδένα χρόνον ἰλίνυνον (id est ἐπαύοντο) ἐργαζόμενοι. Liquida duplicata legitur supra VII. c. 56. ἰλινύσας οὐδένα χρόνον, ubi Suidas tamen [cum melioribus codd.] dat ἰλινύσας in voc. Ἑλινύοντας. Hanc scripturam, ut accuratior, nuper adprobavit Vir eximius Io. Aug. Ernesti ad Callim. p. 243. alia de hoc verbo dederunt P. Leopard. Em. I. p. 29. et Io. Pierson ad Moer. p. 161. VALCK. — Conf. Adnot. ad I. 67, 26. S.

12. ἤνετο τὸ ἔργον) Sic planissime lib. I. 189. οἷα δὲ ὅμιλον πολλοῦ ἐργαζομένου, ἤνετο μὲν τὸ ἔργον. [Conf. Adnot. ad VII. 20, 3.] Peccat autem Med. voces καὶ πλῆθος omit- tendo, neque dignus patrocinio erat arcessito. Melius εἰσεφύεοντο [lin. 14.] de dialecti usu schedae, et [CAP. LXXII. 1.] οἱ δὲ βοηθήσαντες Eustathius. Idem in vicinis [cap. 71, 15. et c. 72, 5.] olim fuisse, nullum mihi dubium, cui ducis Codicumque indicio destitutus, sedem illibatam relinquo, quamquam invitus. Vide supra c. 1. WESS. — Conf. Var. Lect. ad c. 72, 1. S.

CAP. LXXIII. 1 seqq. Οἰκίαι δὲ τῶν Πελοπόννησον ἔθνη καὶ πῶς etc.) De his septem Peloponnesi gentibus agens hoc capite Herod. nonnulla tradit, quae vix, ut puto, reperiuntur apud alios, et ne apud Strabonem quidem vel Pausaniam. Galeus in Nota ad Septem istas gentes Peloponnesi

videtur, ait, *Homerus sex tantum agnoscere. Totidem occurrunt Boeotiam exigenti: sed τὰ Ὀμήρου στίχῳ δέχεται κριτικῆς ποιητικῶς λέγοντος, καὶ οὐ τὰ νῦν, ἀλλὰ τὰρχαῖα, ὧν ὁ χρόνος ἡμαῦράκε τὰ πολλὰ, iudice Strabone lib. VIII. pag. 513. 4. [pag. 332. ed. Cas.] cui isto libro sex praeicipuae regiones enarrantur Peloponnesi, Elis, Messenia, Laconice, Argolis, Achaia et Arcadia: septem alii constituunt et Scymnus Chius vs. 515 et seqq.; quinque Thucydides lib. I. cap. 10. Πελοποννήσου τῶν πέντε τὰς δύο μέρησιν ἑνοῦνται, (Lacedaemonii, Laconicam nempe et Messeniacam) τῆς τε συμπαγῆς ἡγεῖνται: quae postrema non significant latius Peloponnesi principatum obtinuisse Lacedaemonios, sed bello communī ceteris fuisse duces, ἡγεμόνας, ut erant bello Persico ipsis etiam Atheniensibus: minus cogitata scripsit I. Wasseus ad Thucyd. [VIII. 15.] pag. 514. n. 32. Verum hic non regiones, sed diversas enumerat Herodotus Peloponnesi gentes. Nam una de septem illis, Dorienses, [lin. 8.] quorum hic tantum fuisse dicuntur πολλὰί τε καὶ δοκιμαὶ πόλεις, tres tenebant Peloponnesi partes amplissimas, Argolida, Laconicam, et Messeniam, quarum veteres incolae eiecerunt victores: vid. Isocrat. pag. 119, 120. 270. A. 286. A. Pausan. pag. 140, 151. Io. Meurs. de Regno Lac. c. 6. Misc. Lac. III. c. 9. Arcadas [lin. 3.] Dorienses et Heraclidae suis expellere montibus aut non potuerunt, aut religione quadam obiecta non sunt ausi: callidum Cypseli Regis consilium, Polyaeo traditum I. cap. 7., multis enarrat Scholiastes inedit. in Aristid. nisi sola vera fuerit causa, quam attigit celeberr. Wess. ad Diodor. [Fragm. VI.] T. II. p. 635. Velut αὐτόχθονας Arcadas in avitis sedibus ab ultima hominum memoria permansisse, tres testantur historici principes Herod. II. c. 171. Thucyd. in Prooemio, et Xenoph. Έλλ. VII. p. 361, 16. ubi civibus suis animos indit Lycomedes λέγων, ὡς μόνοις μὲν αὐτοῖς Πελοπόννητος πατρὶς εἴη· μόνοι γὰρ αὐτόχθονες ἐν αὐτῇ οἰκοῖεν. Hanc tamen honoris praerogativam secundum Herodotum sibi quoque vindicare poterant Cynurii, [lin. 4.] et quodam modo gens Achaica, peninsula certe patria non eiecta; nam ἐκ μὲν Πελοποννήσου οὐκ ἐξέχωρσε, ἐκ μέρους τῆς ἐσωτέρω οἰκίει δὲ τὴν ἄλλοτρίην. Vid. Strabo VIII. p. 514. B. 588. B. Pausan. VII. p. 522, 523. Sed initio libri quinti Pausanias, Herodoti ve-*

Herodot. T. VI. P. II. K

sligia sequutus, Γένη, inquit, οἰκῇ Πελοπόννησον, Ἀρκάδες μὲν αὐτόχθονες, καὶ Ἀχαιοὶ καὶ οἱ μὲν ὑπὸ Δωριέων ἐκ τῆς σφετέραις ἀνίστησαν, οὐ μόντοι Πελοποννήσου γε ἐξιχώρησαν: tum de quatuor reliquis, quae ἔθνη dicuntur Herodoto πῆλυδα, Pausaniae p. 375. memorantur Dryopes, Dorienses, et Aetoli: Ἀρύοπες, καὶ Δωριεῖς οἱ μὲν ἐκ Παρνασσῶ, Δωριεῖς δὲ ἐξ Οἰτῆς ἐς Πελοπόννησον εἰσὶν ἀφ' ἑαυτῶν τοὺς δὲ Ἕληδες ἴσμεν ἐκ Καλυδῶνως διαβεβηκότας καὶ Αἰτωλίας τῆς ἄλλης. Dryopum fuisse tradit Herod. [lin. 9 seq.] quas iungit et Homerus Ἰλ. β. 559., Ἑρμιόνην, Ἀσίην τε. Ἑρμιῶν, an Ἑρμιόνη hic primitus scriptum sit, si Codices discrepant, [vid. Var. Lect. et mox Wesselingii Adnot.] decerni vix poterit: Δωδῶνη saepe dicitur Nostro, quae Δωδών Sophocli aliisque: vid. Wesseling. ad Hierocl. Synecd. p. 647. et ad Diodor. T. I. p. 282. Nec Lemnii Pausanias neque memorat Cynurios. Παριωῆται πάντες quum origine fuisse dicantur Lemnii, [lin. 10 seq.] comparari poterunt notata p. 345. [ad IV. 148, 10.] VALCK.

2 seq. τὰ μὲν --- κατὰ χώραν ἱδρυταὶ νῦν τε καὶ τοπάλαι οἰκεῖον) Haeret in his menda, Codicibus forsitan antiquior, facile tamen tollenda. De septem istis gentibus, τὰ μὲν δύο, inquit, αὐτόχθονα ἴόντα, κατὰ χώραν ἱδρυταὶ νῦν, τὴν καὶ τὸ πάλαι οἰκεῖον, Ἀρκάδες καὶ Κυνοῦριοι. Vocula τε tantum in τὴν mutata, sic commode mihi correxisse Koenius noster videtur. VALCK. — Sentio τῇ νῦν τε καὶ τὸ πάλαι hic fuisse, eamque vocem ab ultima praeecuntis verbi [ἱδρυταὶ] syllaba absorptam: series illam sibi expostulat, aut τὴν certe, quam alii maluerunt. Habitasse Arcades easdem, quas primitus incoluerunt sedes, itemque Cynurios, et ante quidem Pelasgorum in Peloponnesum colonias, hinc Boulaerius Diss. Herod. c. 9. iure conficit. Achaeos autem, a Doriensibus expulsos sedibus, in Ionas irruisse, atque eorundem regionem ad sinum Corinthiacum insedissee, docuit Noster lib. I. c. 145., et Pausanias fusius lib. VII. 1. WESS. — De menda quae olim istum locum (lin. 3.) omnibus (quod sciam) in libris insederat, monere in Var. Lect. oblitus eram. Eam mendam sic corrigendam, κατὰ χώραν ἱδρυταὶ, ἦν (aut ἰόνice τὴν) νῦν τε καὶ πάλαι etc. commode REISKRTS censuit, hanc adiiciens observationem: „Brachylogia veteribus usitata est, sic dicere: ἦν νῦν τε

καὶ τὸ πάλαι οἶκεον, pro ἣν νῦν τε οἰκοῦσι καὶ τὸ πάλαι οἶκεον. "Ego ἴδρυται νῦν τῇ καὶ τὸ πάλαι cum Schæfeto scripsi, minime quidem Reiskii spernens rationem. S.

9. Ἑρμιόνη τε) Homeri Iliad. B. 560. Ἑρμιόνην Ἀσίνην τε amplecti malui, quam Med. recentiore urbis titulum. [conf. Valat. paulo ante.] Παρωρεῖται [lin. 11.] Ionum hic more, Παρωρεῖται lib. IV. 148, ubi et Lemnia eorum origo. WESS.

12. ἐκδεδωρεῖνται) Ferri posset ἐκδεδωρεῖται, quomodo boni Codd., modo contractum recte videretur, ex τοῦ ἐκδεδωρεῖται, quae Porti doctrina. Ceterum Cynurii, quorum hic initia Ionica, ab Argivis, si fama apud Pausan. III. 2. non fallit, descenderunt: Λέγονται δὲ οἱ Κονουρεῖς, sic scribit, Ἀργεῖοι τὸ ἀνέκαθεν εἶναι. At ea forte propagata late, quoniam a Spartanis pressi, et agro exuti, in Argivorum ditionem deinde una cum Orneatis, quibus ab inimicis divexati videntur se consociasse, venerunt. Ea quidem coniectura est, sed ex Herodoteis fluens. De Orneatis [lin. 13.] Pausan. II. 25. Ἀργεῖοι δὲ -- Ὀρνεάτας ἀνίστησαν ἀναστάντες δὲ, σύντοικοι γέγονας Ἀργείοις. Argivi praeterea agrum Cynurium, Κονουρίαν γῆν, in confiniis situm, tanquam suum a Spartanis repetunt in Thucydidis lib. V. 41. Itaque Cynurii et Orneatae ἐκδεδωρεῖνται, sive moribus, disciplina dialectoque Dores evaserunt, partim subditi Argivorum imperio, ἀρχόμενοι ὑπ' Ἀργείων, partim lapsu temporis, καὶ ὑπὸ τοῦ χρόνου. Memini difficultates in his quaesitas et inventas; quas evanidas non attingo. Ὀρειῆται Ionici commatis, ut Παρωρεῖται, Τρυγῆται etc., restituti in integrum sunt. WESS.

Ibid. ἐκδεδωρεῖνται δὲ) Monstrat illud δὲ, in vicinia fuisse μέν. Ab Herodoto tamen scribi non potuit, δοκίμουσι μὲν μοι εἶναι Ἴωνες, quae viri docti [Reiskii, puto, in Misc. Lips. T. VIII. p. 496.] est coniectura; videbantur enim Nostro αὐτόχθονες Cynurii. Commode scribi poterit: οἱ δὲ Κονουρεῖοι, αὐτόχθονες εἶντες, δοκίμουσι μὲν Ἴνιοις [loco vulgati μούνοι] εἶναι Ἴωνες ἐκδεδωρ. δὲ ὑπὸ τε Ἀργείων ἀρχόμενοι: quae tum sequuntur, viris doctis emendanda relinquam vel explananda. Quum dixerat Strabo VIII. p. 514. B. [pag. 333. c. ed. Cas.] λειψθῆναι -- ἐν τῇ Πελοποννήσῳ τὰ δύο ἴθνη, τὸ τε Αἰολικόν καὶ τὸ Δαρικόν, causam tradit veram, cur Arcades et

Elei purius Αἰολιστὶ διελέχθησαν, cum in reliquis civitatibus mixta quadam uterentur dialecto; δοκοῦντι δὲ, addit, Δωρίζιν ἅπαντες διὰ τὴν συμβῆσαν ἐπικράτειαν. Verbo Herodoteo Ἐκιδωρίζονται H. Steph. aliique caute abstinerunt: diversam dat lectionem margo Steph. ἐκιδωρίζεται: quae facile verti posset in flexum legitimum ἐκιδωρίζεται: nam, quae Portus fingit, sermonis analogiae repugnant. Sed a verbo Δωρίζιν, me iudice, neque ἐκιδωρίζιν neque ἐκιδωρίζεται formari potuit. Adhiberi forte potuit Δωριεύσθαι: dantur enim et huius flexus imitativa, sed pro Δωρίζιν vel Δωριάζιν. Unicum restat, quod hic congruit apte, quodque, a Δῶριος ductum, analogiae respondet Ἐκδωριεύσθαι: in Doriensium naturam veluti degenerare; Lingua uti, moribus et institutis Doricis. Huius formae verba plurima praebet praeter ceteros Plato: unum de multis nobis sufficiet, ad Ἐκδωριωθῆναι proximum accedens, ἐκβαρβαρωθῆναι. Plato Epist. VIII. p. 353. Α. κίνδυνος ἐγένετο Ἰσχατος Σικελίᾳ τῇ τῶν Ἑλλήνων, ὑπὸ Καρχηδονίων ἀνάστατον ὅλην ἐκβαρβαρωθεῖσαν γενέσθαι. Explicat illud paulo post: ἔξει σχιδὸν εἰς ἑρμείαν τῆς Ἑλληνικῆς Φωνῆς Σικελία πᾶσα, Φονίκων ἢ Ὀπικῶν μεταβαλοῦσα εἰς τινὰ δυναστείαν καὶ κράτος: quae in hunc Herodoti locum conveniunt, quo scribendum arbitror ἐκιδωρίζεται. Euripidis in Oreste versum 485., Βεβαρβαρώσου χρόνιος ὢν ἐν βαρβάροις, sic invertit Apollonius Tyant. Epist. 34. ἐβαρβαρώθην -- χρόνιος ὢν ἐν Ἑλλάδι. Iocosum hinc facile verbum intelligetur Alexidis Πιφιλοππίδωσαι, de quo L. Klüster. ad Suid. in Φιλοππίδης. VALCK.

CAP. LXXIV. 2. περὶ τοῦ παντός ἤδη) Conspirant in δρόμου vocem scripti omnes: unus Eustathius, nec sibi tamen constans, δρόμον habet, cui post Portum primas darem. [vide Var. Lect.] Sollemne in talibus, τὸν περὶ συτηρίας ἀγῶνα τρέχειν, apud Eunapium Vit. Maxim. pag. 100., aut τὸν περὶ τῆς ψυχῆς θῖσιν, in eiusdem Iuliano pag. 115. τρέχων περὶ ψυχῆς, infra IX. 36., tacita ἀγῶνος aut δρόμου voce. Plura Budaeus, Stephanus et Portus, qui τῷ ἑλλὰς μεθεῖναι, [lin. 3.] quod Herodotum testabatur Hermogenes, positumque fuit lib. I. 80., operam non negarunt. Μὲν Ἕλληνες iussu Codd. eiecti sunt: neque opus erat, ut ὁμοίως fingeretur; ὁμῶς, quae et Abreschii opinatio, sufficit. Consimiliter enim, atque ad Isthmum illi, superiora auditio-

ne accipientes, formidasse sibi, traduntur. WESS. — Poterat vero etiam, nec incommode profecto, ὅμως teneri. Quamvis ingens studium, quo muniebatur Isthmus, cognoscent, tamen Peloponneso timebant. Ad ἡρόμον adiectum articulum mallet, qui apud Eustath. etiam (Iliad. pag. 1363.) adiectus legitur, παρὰ Ἡροδότῳ τὸ, θύοντες τὸν περὶ τοῦ παντός ἡδὲ ἡρόμον. At saepius articulum omittit Herodotus ubi Atticus scriptor non neglecturus illum erat. S.

12. Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Αἰγινῆται) Hoc sane rationi consentaneum, ut cum Themistocle senserint Aeginetae, maluerintque apud Salamina manere, quam in gratiam Peloponnesiorum versus Isthmum secedere: miror ideo quod scribit Lycurgus c. Leocr. p. 156, 33. (pag. 200, ed. Io. Tayl.) Ἐτεόνικος μὲν γὰρ ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ Ἀδείμαντος ὁ Κερνίβιος, καὶ τὸ Αἰγινῆτῶν ναυτικὸν ὑπὸ νότα τὴν σωτηρίαν αὐταῖς ἔμελλον περιζῆσθαι. Eteonicos etiam novi Lacedaemonios, sed huius aetatis neminem. Quod addit Lycurgus, oratoris personae congruit, quem semper populus probavit ut popularem: οἱ πρόγονοι -- βίῃ καὶ τοῖς ἄλλοις ἡλευθέρωσαν, ἀναγκάσαντες ἐν Σαλαμῖνι μετ' αὐτῶν πρὸς τοὺς βαρβάρους ναυμαχίῳ. Unius Themistoclis laudem sibi libenter populus suisque maioribus audiebat attributam: hac mente Themistocles Libanii T. I. p. 539. a. πατὴρ οὐκ ἔστι μοι Νεοκλῆς -- ἀλλ' ὁ τὸ μίγα ἔργον ἱργασάμενος, ὁ δῆμος. Eiusdem Libanii Neocles Themistocli suo ipsius exemplo demonstrat eleganter, invitos utiliter saepe servatos, p. 516. b. Graecos invitos coëgisti ναυμαχίῳ, καὶ οἷς ἔδρων οὐχὶ βουλευθέντες ἐνίκων. VALCKA.

CAP. LXXV. 3 seq. πίμπει ἐς τὸ στρατοπέδον τὸ Μήδων ἄνδρα) Quod Plutarch. Them. p. 118. n. prodidit, ἦν δὲ τῷ γένει Πέρσης ὁ Σίκιννος αἰχμαλώτος, sibi credibile negat Cl. Dacierius; neque enim Themistoclem liberis suis vilem captivum, et Persam genere, paedagogum dedisse. Plutarchum in Herodoteis male legisse τῶν Μήδων ἄνδρα, ac Σικιννον ea de causa Persis inseruisse. Aeschylum sane si audimus, nuncius Graecus erat, Ἀνὴρ γὰρ Ἕλλην ἐξ Ἀθηναίων στρατοῦ Ἑλλάνων, ἔλκει etc. ea videlicet, quae Themistoclis iussu Sicinnus, in Pers. vs. 355. Personatus Themistocles Epistol. IX. pag. 47. Edit. Schoettg. τὸν παιδαγωγὸν οἶσθα τοῦ Κλεοφάντου, δὲ καμὶ περὶ ἡμέραν Σίκιννος αὐτῷ ταῦτομα: ubi de Cleophanto non male. Scripsi Σίκιννος, [lin. 5.] uti

Editi v. 130., et htc scripti, inque *Plutarcho*, *Polyaeno* I. 30., 2., *Clemente Alex.* *Paedag.* I. 7. p. 130., *Etymologo* atque aliis. WESS.

Ibid. *πύμπυ* - - *ἀνδρα*) *Sicinnus*, qui *οἰκίτης* fuisse dicitur, et *παιδαγωγός* liberorum *Themistoclis*: ut antiquioris adponam *Aeschyli* verba e *Pers.* vs. 355. Ἀνὴρ γὰρ Ἕλλην ἐξ Ἀθηναίων τετρατοῦ ἔλθειν, ἔλεξε παιδὶ σὺ εἰρήνη ταῦτα, ὅς, εἰ μελαίνης νυκτός ἔξεται κούρας, Ἕλληνης οὐ μένουσιν. Nuncium *Perseus* facit ita *Tragicus* non absurde loquentem: sed Graecum a *Themistocle* missum censuisse quoque videtur *Frontinus*. lib. II. c. 2, 14. *Exiit tunc* scribit *Diodor.* XI. c. 17. Optime, de servis suis, quem habuit fidelissimum, ad Regem misisse, tradit *Nepos*, *Them.* c. 4. ubi corrigit *Vallam Longolinus*, in *Herod.* *οἰκίτην* vocantem contubernalem, qui verna fuerat dicendus. Infra VIII. c. 110. relictus in *Latiniis* *Sicinnus contubernalis*; hic contubernali domesticus substitutus [a Gronov.] est: alibi apud *Herod.* *οἰκίται* uxor et liberi dicuntur; sed hic *οἰκίτης* sine dubio servum notat, non domi natum et vernam, qualis esse nondum poterat *Themistocli* liberorum educator, sed quem captivum sibi emerat: vid. *Annon.* in *Οἰκίτην*. *Ion Chius* τὸν οἰκίτην ἐπὶ δούλῳ τίθειν apud *Athen.* VI. p. 267. d. Absque teste loquenti ne *Clementi* quidem *Alex.* fidem adhibuerim ista scribenti, *Paedag.* I. p. 130, 30. τῶν Θμιστοκλείου παιδῶν ὁ παιδαγωγός οἰκίτης ἰσθμύος ἦν: ubi paulo post, quem *Pericles* puero dedit *Alcibiadi* custodem, *Thrax Zopyrus* οὐκ ὢν fuisse dicitur ἀνδραπόδον. τῶν οἰκίτῶν τὸν ἀχρεΐστατον ἐπὶ γῆρας dixit *Plato* T. II. p. 122. d. vid. et *Diogenes Stobaei* p. 251, 35. Sed tardus *Thrax* fuerit *Zopyrus* senectà; *Themistoclis*, viri in rebus gerendis prompti, *Sicinnus* nihil minus fuisse quam ignavum monstrant hic atque infra c. 110. narrata. *Plutarcho* fuisse dicitur τῶν Θμιστοκλεί. *Polyaeno* I. 30, 2. τῶν οὐχ ὅς, παιδαγωγός τοῖν παιδῶν: ubi nescio qua fide dualis nitatur numerus filiorum. Filios habuit in universum quinque *Themistocles*, quorum unus puer mortuus est; *Dioclem* avus adoptavit maternus: ex tribus, quos moriens reliquit teste *Plutarcho* T. I. p. 128. a. nihil est causae, cur unus eidem T. II. p. 1. a. dictus censeretur *Diophantus*: *Διοφάντων* mutemus in *Κλεοφάντων*: sic suo loco dicitur *Plutarcho*, et, quem citat, plus semel *Platoni* in *Menone* T. II. p. 93. d. e. VALCK.

13. τὰ ὑμῖνα κατ' ὑπερθε γίνεσθαι). Haereo hoc sequenti, an ex Codd. revocem κατ' ὑπερθε; posterius lib. VII. 233. αἷς δὲ ἰδὼν κατ' ὑπερθε τῶν Περσῶν γινόμενα τὰ πρῶματα. Vid. cap. 136. Omitti et μάλλον, quod dampnant schedae, poterit, ut alibi indicatum. Mox fidentior, [lib. 16.] καλῶς τε ὑμῖας ἔργον ἀπάντων, Aldo duce reformavi. WESS.

CAP. LXXVI. 5 seq. τῇ ἀπ' ἱερῆς κίρας) Non celabo, olim mihi prominentem in mare contra Salaminem tractum Megaridis haec ostendere, non classis Persicae cornu. Κίρας in promontoriis frequens apud Salmasium ad Salin. p. 116.; et Strabo IX. p. 604. [p. 395. A. ed. Cas.] duo istiusmodi κίρατα in Megaridis et Atticae finibus ex adversum Salaminem memorat; Plutarchus praeterea, Akestodori fide, (Themist. p. 118. v.) propter illa κίρατα Xerxem ex ex aurea sella navale hoc spectavisse praelium. Sic insulam circumvecti, et promontorium, κίρας, occidentem spectantes, incingentes, omni ad Isthmum transitu Graecos exclusissent. Quia tamen suspicioni, quae cap. 85. produntur, officere videntur, eam non urgeo. De Cynosura et Ceo [lib. 7.] res anceps, Cl. de Pauw insulas circa Salaminem elegit, et Cynosuram quidem Laconicam, Ceum vero defectu acriptorum ignorari: cui paria non facio, Laconica apud Hecychium Cynosura longissime hinc remota fuit, et situs paene incerti. Ut paucis transigatur, Ceum insulam intelligo contra Sonium Atticam, et Cynosuram, ἀπὸ τοῦ Μαραθῶνος, promontorium Marathonis, Euboeam spectans, eiusdem Hecychii. Longius in tabulis id Cellarii et aliorum pictis a Sonio, quam Herodotea postulant, disiungitur; male, opinor; vix enim tum una nocte, eaque aestiva, id promontorium flectere, tantumque spatii absolvere quivissent navigando. Nunc, statione circa Ceum et Cynosuram relicta, provehuntur prope Μυνηχίαν, ac fretum, ut et hac parte fugae occasio Graecis praecidatur, obsepiunt. WESS. — Verba ista, ἀνῆγον μὲν τὸ ἀπ' ἱερῆς κίρας ἀποδύμενοι πρὸς τὴν Σαλαμῖν, sic vulgo vertunt: cornu quod ad occiduum spectabat, producunt Salaminem versus, eam circummilituri; quasi accusativus τὸ κίρας a verba ἀνῆγον penderet, et ad ἀποδύμενοι intelligeretur αὐτὴν. Ego verbum ἀνῆγον absolute accepi, sicut mox ait Scriptor, ἀνῆγον δὲ εἰ ἀμφὶ τὴν Κίον, nempe ἀνῆγον τὰς νῆας, ut ait paulo post. Itaque τὸ

ἀπ' ἰσότητος ἄλλως fuerit pars classis Graecorum (non Persarum) ad occidentem spectans, quam circumituri et interclusuri Persae erant. Sed ad sententiae quidem summam parum interest. S.

16 seq. ἵνα τοὺς μὲν περιπίπτῃ etc.) Putares in Nostri oculis haec Aeschyli fuisse, Ἐνθαῦτα πίμπῃ τοὺς δ', ὅπως ἔστιν τῶν Φθαρίτης ἔχθροι νῆσον ἐνωζέλατο Κτείνοντες, — Φίλους δ' ὀκνηδάζουσι Pers. vs. 540. Nam gemina planissime sunt. Schöliastes, *Pyttaleam* Salamine stadiis plus centum removens, in numeris ibi nimius et mendosus. WESS.

CAP. LXXVII. 4. χερσαίου) Sic melius Codices. Apollinis χερσαίου titulus *Iliad.* ε'. 524. et in *Hymnis*, sorori eius, *Dianae Munychiae*, multo aptior quam *Atticae* littorali tractui. Post dein Ἑλπίδι μαρμαίρει etc. vulgavit *Camerarius* in *Epigrammatibus*, *Theocrito* ab ipso adpositis, de coniectura puto. WESS.

7. ὕβρις υἱόν) Non iuvenem, sed satietatem, κόρον *ἡγερέας* *Bacidis*, *Portus* et *Stanleius* explicant, iniuriā fortasse. *Pindarus* *Olymp.* Od. XIII. 12. dixit ὕβριν κόρον μήτρα, converse tamen, ut volunt. Nam *Πέρης τοι κόρος ὕβριν*, citantibus ibi ex *Homero*, sive *Theognide* potius, *Criticis*, estque adeo mater contumeliae sive ὕβρις, non proles. Verissimum *Pythagorae*: in civitates insinuas seσε πῶτον ῥοφὴν, ἔπειτα κόρον, ἔπειτα ὕβριν, πρὸς δὲ ταῦτα ἔλθον, in *Stobaei* *Serm.* XLI. p. 247., et *Ephantias* eadem de *Schola*, ἀ πολλὰ τίλει μάτηρ τῆς ἀκρασίας· αὐτὰ δὲ τῆς ὕβρις, ἣ δὲ τῶν ἐν ἀδρανείοις κακῶν τὰ πολλὰ, apud eundem *Serm.* XLVI. p. 335. Haud alius *Bacidis* *ἡγερέας* κόρος iuvenis ac *Xerxes*, υἱός ὕβρις ob contumelias iniuriasque, quarum ille toti Graeciae auctor, *Raphelio* ad *Epist. Paulli Ephes.* c. 5, 6. monitore. Vide tamen *Stanleium* in *Aeschyli Agamemn.* vs. 768. WESS. — Videri potest fatidicus, consulto ambigue loquens, optionem legentibus audientibusve voluisse relinquere, iuvenem κόρον, an satietatem, i. e. arrogantiam intelligere malint. Sed, ut posteriori maxime notione h. l. vocab. istud accipiat, suadet utique simillimum *Pindari* dictum. S.

8. δοκίμῃ ἀπὸ πάντα πύλλεθαι) Admodum tenebricosam. An opinantem ubique se auditum iri, ut in notissimo καὶ ἰσοκύμῳ πύλλεθαι? Valla legit ἀπὸ πάντα πύλλεθαι, quorum

ex Pass. excerptum vergit. WESS. — Non tenebricosum modum, sed prorsus mendosum esse istud olim vulgatum *ἀνὰ πάντα τριβῆσαι*, vix dubitari potest. Nec ulla parte melius *τριβῆσαι*, de quo in *Var. Lect.* dictum. Equidem unice verum putavi, quod optimus cod. F. nobis servavit, *τρίβειν*. Nempe *ἀνὰ πάντα τριβῆσαι*, pro *ἀνὰ τριβῆσαι πάντα*, omnia mutare, scilicet omnia evertere, Et usque deque vertere; quasi dixisset *ἀνὰ πάντα τριβῆσαι*: conf. III. 3, 12. Nec obstat quod ibi activa verbī forma scribitur, *τὰ μὲν ἄνω κάτω θῆναι*: nam medium verbum *τριβῆσαι* significat, suum in commodum omnia evertere, et sibi omnia subicere. Fuerint autem viri docti, quibus non repugnem equidem, qui in hanc sententiam *ἀνὰ* retracto tono scriptum oportuisse censeant, aut absque accentu, *ἀνα*, quemadmodum in eodem nostro codice scriptum video. S.

12 seq. *Βακιδὶ ἀντιλογίης etc.*) Scripta exemplaria consentiunt; quibus (etsi *ἀντιλογίας* in *Dissert. Herodot.* matuerim) non pugnabo. Desit oblitterata praepositio; reditura, modo *Βακιδὶ δι' ἀντιλογίης* revocetur. An vero δι' ἀντιλογίης λέγειν, contradicendo obloqui, iniustum sit, fateri; ob varium in isto genere sermonis usum, erubescō. Aliter qui sentiunt, ut *Clar. Abreschius*, *ὅτι αὐτὸς ἐλθεῖν τὰ μὲν* reſingunt. Quae sane dictio et elegans et trita est, ab ipso *Animadv. ad Aeschyl.* lib. I. 3: p. 15. et *Valcken.* in *Phoenias. Euripid.* vs. 482. doctissime illustrata. WESS.

Ibid. ὅτι ἐν αὐτοῖς λέγουσι Βακιδὶ etc.) Quod sequitur *ἀντιλογίης*, commode corrigit vir Cl. in *Diss. Herod.* p. 201. Vel ob hoc unum dictum *Herodotus*, *ἀντὶ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς κήρυξ*, censeri deberet *τὰ κατὰ μάτρειαν καὶ χρησμολόγους πᾶσι*. Sed hinc simul attestare licet, iam tum homines fuisse vulgō perspicaciores, quibus adparuerit, quod *Bacidis* esse ferebatur oraculum isthoc articulo temporis, ipsius forte suasu *Themistoclis* fuisse confictum. Quae bello Peloponnesiaco ad plebem Atticam lactandam ab esurientibus fingebantur demagogis, velut *Bacidis* aut ipsius *Apollinis* oracula *Athenis* decantata, ridet illa magna cum libertate *Aristophanes* in *Avib.* vs. 963 seqq. et *Equit.* 996 etc. Ad veritatis lumen *Eusebius* istius etiam officinae fraudes retegens lib. IV. *Praep. Evang.* pleraque fuisse putat oracula *γοητῶν ἀνδρῶν τεχνίσματα*, ut *Oenomao* certe vide-

bantur *Gadareno* in libro quem inscripserat *Φωρά γέγων*. Sed multa potius fuerunt virorum Principum, ἀνδρῶν τε σοφῶν τεχνάσματα, ad opinionem imperitorum conficta. VALCK.

CAP. LXXIX. 4. ἄριστον ἄνδρα γινέσθαι) *Aeschyleum* de *Amphiarao* fortasse speciauit, Οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει, sive, uti *Plutarch.* *Arist.* p. 320. c. Οὐ γὰρ δοκεῖν δίκαιος, ἀλλ' εἶναι θέλει: quo omnis concio in orchestra pronuntiato *Aristidem* praesentem, tanquam soli *Athenis* conveniente, nutu plausuque signavit. Errat *Polyacut* I. 31. *Aristidem* *Themistoclem*que τῆς πόλεως ἔξω προελθόντας posuisse contentionis studia, gestu adprime notabili, tradens. Redierunt in gratiam ad *Salaminem* in castris, non *Athenis*. WESS.

Ibid. ἄριστον ἄνδρα γινέσθαι) *Timocreon Rhodius* in *Plutarch.* *Them.* p. 122. η. εἰ γύγε Εὐάνθιππον αἰνεῖς Ἐγὼ δ' Ἀριστίδην ἐκαμνέω, Ἄνδρα ἱεραῖν ἀπ' Ἀθηνᾶν ἔλθειν ἵνα λῶσται. Quae hoc capite de *Aristide* scribit *Herodotus*, illa quoque *Plutarchi* confutant indignas philosopho criminationes: *Aristiden* dicit ἄριστον ἄνδρα γινέσθαι ἐν Ἀθήνῃσι καὶ δίκαιοτάτον: et illa ipse tamen adeo propter acquitatem humanissimam collidatus *Aristides* cupide elaboraverat, ut praeter ceteros iustus adpelleretur, *Corn. Nep.* in *Arist.* Δίκαιος μὲν γὰρ ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστίδης, ἄνθρωπος δὲ καὶ αὐτὸς ἦν, καὶ χαλεπὸν εἶχε, καὶ ἡγάπα τινὰς, καὶ ἐμίσει, quae leguntur apud *Lucian.* T. III. p. 158. *Adversarii Themistoclis* consilium utile, quia non honestum erat, (*Cicero* de Off. III. c. 11.) auctoritate sua fecit *Aristides*, ut a populo repudiaretur; sed idem tamen interdum iniusta sciscere debuit, se ad reipublicae statum accommodando, monente *Casaub.* ad *Polyb.* p. 140. Absque ulla exeeptione *Herodotus* et *Aristiden* et quosvis alios virtute praestantes collaudat libentissime, τοῖς ἀγαθοῖς συνηδόμενος, qualis dicitur *Dionysio Halic.* Hic *Herodoto* tradita *Plutarch.* enarrat in *Themist.* p. 118. η. In *Aristide* idem *Plutarch.* p. 323. c. missis *Hérodoteis* ex alio nobis historico similia quaedam exhibet *Aristidis* ad *Themistoclem* hoc articulo temporis dicta. In *Apophthegm.* T. II. p. 186. η. cum *Themistocle* πρεσβυτῇ ἐκπεμφθεῖς, ipsi dixisse fertur *Aristides*: βούλει, ὦ *Θεμιστοκλῆς*, ἐπὶ τῶν θραυτῶν τῆς τῆς θραυτῶν ἀπολίπωμεν; ἀν γὰρ δοκῇ, πάλιν αὐτῇ ἐπανήντας καὶ ψάμα-

3a. Collega fuit Aristides Themistoclis in illa nobili legatione narrata Nepoti in Themist. c. 7., quod liquet ex Thucyd. I. 91. Sed huic tamen legationi dictum illud minus congruit; verisimillimum, quod scribit Polyæn. I. c. 31. διῆλθαν παρὰ πάντα τὸν πόλεμον ὁμονοῦντας. VALCK.

14. πλὴν ἀγαθὰ τὴν πατρίδα ἰγνᾶσται) Optime Mæsti et Gronovius. Probatissima Nostro, Thucydidi, Xenophontæ aliisque ea structura, a Thoma Magistro in Δρῶ laudata. Dubito vero, sit-ne ex usu τοι [post λέγει δὲ]; siquidem illud commodiorem post pauca locum occupat, et necessarium hic non est. WESS.

CAP. LXXX. 12. ταῦτα δὲ τὰ κάλλιστα) Si qui ταῦτα δῆτα præoptaverint cum doctissimo viro Miscell. Observ. Vol. III. p. 142., non valde obnitar. Loquendi genus; plenius hoc loco quam plerumque, eiusdem et Is. Casauboni ad Athen. lib. V. 2. sollertiâ, [Animadv. in Athen. T. III. p. 45 seq. nuperæ ed.] exemplorum cumula manifestius, quam pridem, habetur. WESS.

CAP. LXXXI. 1. Ταῦτα ἔλεγε παρελθὼν ὁ Ἀριστ.) Majunt ταῦτα ἔλεγε Θιμιστοκλῆς παρελθὼν δὲ ὁ Ἀριστίδης etc. Verum concisus sermo Scriptoris est, respiciens illa, ἔμπης αὐτὸς παρελθὼν, ὡς ἔχει: neque enim opinor molestum videri, ἔλεγε - - - φαίμενος, cui simillima in Musis conplura. WESS.

6. ταῦτα ἵπας μεμνημένοι) Hic et in sequentibus narrata planissime demonstrant, nec ducem hoc bello cum Themistocle fuisse Aristidem, qui decem annis ante unus e decem ducibus cum Miltiade victoriam reportaverat Marathoniam; sed neque pugnae navali prope Salamina interfuisse. Suum tamen forsitan auctorem sequutus Nepos in Arist. interfuisse scribit pugnae navali apud Salamina, quae facta est priusquam poena liberaretur: paulo ante dicitur sexto fere anno postquam erat expulsus plebiscito in patriam restitutus. Demosth. Or. II. c. Aristogit. p. 496, 8. Ἀριστὶδην φασὶν ὡς τῶν προγόνων μετασταλόντα (hoc e margine recipere) ἔν Αἰγύπτῳ διατρίβειν, ὥς αὐτὸν ὁ δῆμος κατεδίφασε. Secundum Plutarch. in Arist. p. 323. B. decennii anno tertio ἐκνήσταυτο τοῖς μελετώσιν καθέδον, μάλιστα - - - ἐσβοῦμένοι τὸν Ἀριστίδην: quæ deinceps narrat nihil minus monstrant, quam ante revocatum huic interfuisse pugnae: nam quod ad

Nepot. Lambinus putat, idem ex *Herodoto* liquere, errat mea quidem sententiâ. Ad victoriam ille multum tamen attulit momenti; dum illi pugnabant e navibus, stultiter haerens in insula *Psytalia*; vid. *Herod.* c. 95. *Demetrius* περί 'Εσμ. §. 248. Ὡςπερ τις Ἀριστείδου κατηγορῶν, ἐνὶ οὐκ ἀφελαιεῖς εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν· ἀλλὰ αὐτόκλητος, ἴσθι, ἴτι ἢ μὲν Δημήτηρ ἦλθε καὶ συνεναυμάχει, Ἀριστείδης δὲ οὐ· quae, cuiuscunque sint, sunt certe sophistae satis inepta, per *Cererem* mysticum *Iacchum* intelligentis, et *Herodoto* narrata c. 65. *VALCK.*

CAP. LXXXII. 2. τριῆρης ἀνδρῶν Τηνίων) In *Themist. Plut.* p. 118. Ε. ἰσθάνη Τενιδία μία τριῆρης αὐτόμολος: nescio unde. Hinc si sumpsit, Τηνία fuit, quae et *Nob. Palmerii* divinationo: *Tripodem Delphis dedicatum*, [lin. 4 seq.] inscriptumque eorum nominibus qui Persas ad *Salaminem* et *Plataeas* debellarunt, *Thueyd.* I. 132. et *Auctor Or. in Neaer.* p. 740. describunt. *WESS.*

5. ἐν τοῖσι τὸν βαρβ. καταλοῦσι) Inter nomina earum civitatum, quarum auxilio Persae erant victi. (*Nepos* in *Pausan.* c. 1.) Delphico tripodi nomen etiam insculptum fuit Τηνίων. *Olympiae* quoque *Iovis* erat statua a Graecis dedicata; qui apud *Plataeas* pro libertate pugnaverant, in cuius basi praeter ceteros memorabantur etiam Τηνιοί, *Pausan.* V. [c. 23.] p. 437. Hoc satis est ad *Herodoti* Τηνίους hic adfirmandos. Quem hic memorat aureum tripoda, eum *Delphis* (teste *Thueyd.* I. c. 132.) ἀνίσταν οἱ Ἕλληνες, ἀπὸ τῶν Μιδων ἀκροβίνων: quodque nimis superbe *Pausanias* inscribi curaverat, *Lacedaemonii* ἐκκόλασαν καὶ ἐπύρασαν ἐναιεσσι τὰς πόλεις, ὅσαι ἐγκατελοῦσαι τὸν βάρβαρον ἰσχύοντο (cur non ex *Codd.* receptum ἴστυσαν τὸ ἀνάθημα: mutatis *Lacedaemoniis* τὸν τριπόδα τὸν ἐν Δελφοῖς obiciunt miseri *Plataeenses* apud eundem *III.* c. 57. Secundum *Auctorem Or. c. Neaer.* p. 740, 153. in *Amphictyonum* concilio caust dicta *Plataeenses* coëgere *Lacedaemonios*, ἐκκόλυσαν τὰ ἱερῆα, ἐπύρασαν τὰς πόλεις, τὰς κοινοῦσας τοῦ ἔργου: in quibus ἐκκόλυσαν ego quoque retinuerim; vid. *Clar. Wess.* ad *Diodor.* II. p. 100. *Eustath.* in Ἰλ. ε'. p. 990, 17. *VALCK.*

CAP. LXXXIII. 3. ὥς τε δὴ διέφαινε) *Med.* et aliorum scriptura, cui similem ex *Arch.* enotavi lib. VII. 217. ex praecipua parte fallit. Ita ibi, ὥς τε δὴ διέφαινε, καὶ

αὶ ὑπὸντρο etc. Placuit accessio τοῦ δὴ; quamquam et ea vox lib. IX. 46. haud conspicitur. Nexa his indigent verbo; fortasse olim scripta; καὶ οἱ συλλ. τῶν ἐπιβ. ποιησάμενοι ἡγο-
 γήσαντες, et hi propugnatorum convocato consilio concionabantur. Sic apta omnia. Alioqui καὶ οἱ - - ποιησάμενος προηγόρευε,
 ut Themistocles, popularibus suis coactis, habita oratione dixerit ista. Memini ab aliis excogitata alia, quae praeter-
 eo. WESS.

3 seq. ἡὺς τε διέφαινε etc.) Haec et vicina, perperam con-
 fecturis tentata, nominativi sunt soluti; quorum vice scribi potuerat, ἡὺς τε διαφανούσης, καὶ τούτων σύλλογῃ τῶν ἐπιβατίων ποιησάμενων, paucis Themistocles populares suos ad pugnam inflammavit. Qualia tum probabiliter dicta sunt, dedit Aeschyl. in Pers. vs. 402., ὧ παῖδες Ἑλλήνων ἴτε, Ἐλευθεροῦτε πατρίδ', ἑλευθεροῦτε δὲ Παιδάς, γυναῖκας, θεῶν τε πα-
 τερῶν ἴδη, Θήκας τε προγόνων· νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγών. Audiebantur ista, secundum Tragicum, ἐπὶ γε μέντοι λευκόπωλος ἡμέρα· πάντων κατίσχε γαῖαν; iuxta Herodotum, prima lube; simul atque ἡὺς διέφαινε. Frequentius legitur ὑπέφαινε: He-
 rodotum est, ὅμα ἡμέρῃ διαφανοῦσιν, vid. ad lib. III. c. 86. ἕνα ἴφ et ἅμα τῇ ἴφ leguntur apud Thucydid. p. 300, 64. 326, 11. 312, 2. Haec ad manum si fuissent Clar. Dukero p. 299, 2., ne dubitasset quidem, quin C in E mutato, ἀπὸς corrigi deberet in πρὸ ἴω: ut ἐξ ἴω, sic πρὸς ἴω, recte leguntur in Aristoph. Eccles. vs. 85. et 312. et εἰς ἴω apud Isaacum Or. VI. p. 71, 28. Huc spectabat Harpoeration in Ely ἴω, ἀντὶ τοῦ ἀρχομένην ἡμέραν: non alium Isaci locum, quo referens ista H. Vales. illic sincerum εἶω sollicitabat. VALCK.

CAP. LXXXIV. 4. ὠκελον τὰς νῆας) Vallae La-
 tina missum erunt, rem si consideres, non absurda; non item, si dictionem. Puto littus versus cursum flexisse; nam naues in terram inpegisse, quod ὀκέλλειν τοῖς ναῦς Philo-
 strato Heroic. II. p. 688. 689. male ab Oleario sollicitatum, nulla macet ratio. Eurip. Iph. Taur. 1379. διωὸς γὰρ ἀλώδην ὠκεῖ διὰ ναῶν πρὸς γῆν. Non dissimile Nicandri Ther. vs. 295. Ceterum Aminias, Aeschyli frater, hic Παλλανίης, in Plu-
 tarcho Themisti p. 119. δ. Δικελίης, qui populares in Attica civitate utique diversi. Aeschyli fratrem fuisse, Diodorus XI. 27. non negat. Pertinet autem huc Aeschyli Persi.

vs. 410., ubi quæ de Lycomedæ Critici, fortasse ex *Plutarcho* sumta. Vid. supra c. 11. WESS.

3 seq. (ἐπὶ πρῦμνῃ ἀνακρούοντο etc.) In *Lexico Herod.* sic probabiliter scripta recepit *Suidas*: Ἐπὶ πρῦμνῃ ἀνακρούοντες, καὶ ἀπ᾽ αὐτῶν τὰς ναῦς. Κατὰ πρῦμναν ὑπεχώρουσιν οὐχὶ ἐπιπτοφύγτες, καὶ ἐξιδύνασιν τῶν πολεμίων τὰς ἐπιούσας ναῖς. Græcæ locutionem, πρῦμνῃ κρούεσθαι vel ἀνακρούεσθαι, et Latinam inhibere remis, illuminarunt præsertim observata I. F. Gronovii [Observ. lib. IV.] quibuscum illa *Bossii* conf. et *Ti. Hemsterk.* ad *Luciani Nigrin.* [c. 8.] p. 46, 47. et *Bentleii* ad *Horat. Epod. IX.* vs. 20. Hinc mutuari licebit verba *Themistoclis* ad *Ionas* ex *Iustini II.* 12. at vos commisso prælio ite cessim, inhibete remis, et a bello discedite: ὑποχωρεῖτε πρῦμναν ἀνακρούμενοι. Quando apud *Herod.* paulo legitur inferius, [lin. 14.] μέχρι κέρου ἔτι πρῦμνῃ ἀνακρούοντες; quo usque tandem remis inhibendo retro cedetis? priori quoque sede sic scribendum arbitror, non ἐπὶ, sed ἐπὶ πρῦμνῃ ἀνακρούοντες, quia ἐπὶ non adhibetur apud veteres in phrasi πρῦμναν ἀνακρούεσθαι. Hoc facere dicebantur enim qui navale prælium detrectabant; sed et remiges, cum naves essent in portu statuendæ, quo expeditius rectis proris e portu exirent, docente *Bentleio* l. c. In *Schol. ad Aristoph. Vesp.* vs. 597., pro ὅπως ἀνευ τροπῆς εἴη, unâ literâ mutati scribendum, ὅπως ἀν' εὐρεπῆς εἴη εἰς ἔξοδον ἡ ναῦς. *Primus* ne *Pallensis* *Aminias* τὴν ἐνίσταται, an alius, cadere potest in dubitationem: *Aeschyli Persa* fatente vs. 409., ἤρξεν ἐμβολῆς Ἑλληνικῆς ναῦς. *Plutarcheis* in *Themist.* p. 119, D. satis conveniunt narrata *Diodoro XI.* c. 18. ubi in fine cap. naves Persarum πρῦμναν μὲν ἀνακρούεσθαι κατέπαυσαν, εἰς τοὺς πύλους δὲ πλέουσιν προτροπὰν ἔφειγον. VALCK. — Qued lin. 3. pro ἐπὶ ex l. 14. ἔτι corrigendum *Valek.* censuit, id mihi *Vir* doctissimus non persuasit; posteriori loco opportuna est ἔτι particula, priori vero minime opportuna, et ἐπὶ ibi cum codicibus omnibus veteres glossæ et *Suidas* recte agnoscunt: et suis etiam verbis vetus *Thucydidis* Interpretes ad lib. I. c. 50. ἐπὶ τὴν πρῦμνῃ κοπηλασίην dixit. Nempe vulgo quidem nude πρῦμνῃ (vel τὴν πρῦμνῃ) κρούεσθαι aut ἀνακρούεσθαι dicebant; sed est ea elliptica locutio, ex plena locutione ἐπὶ τὴν πρῦμνῃ ἀνακρούεσθαι (qua l. 3. *Herodotus* utitur) decurtata. S.

13. ἐνεδίᾳσαν πρότερον τῷδε) Necessitudo nulla, ut πρότερον aut προθυμότερον formetur. Species illa matronae prius Graecis exprobravit segnitiam, qua remis inhibebant: tum, confidenter in hostes ruerent, fuit auctor. Atque hoc vult, neque latuit Cl. Abreschium. Aciei Persicae Graecaeque classis ordinem Diodorus diversiolem dedit lib. XI. 18. WESS.

CAP. LXXXV. 1. κατὰ μὲν δὴ Ἀθηναίους) Atheniensibus Lacedaemonios iungit Diodor. XI. 18., et hos et illos navibus opponit Phoenicum; verius iuxta Herod. dextrum cornu tenebant Lacedaemonii. Ionum nomina, qui veteris Graeciae ceperint naves, reliqua prudenter reticet Noster. Τοῦδε δὲ εἴνεκα, ait, [lin. 11.] μέμνημαι τούτων μούτων: sic syllabā scribendum puto repetitā pro τοῦδε εἴνεκα. VALCK. — At satis erat τοῦδε, quod libri dedere: nempe τοῦ pro τούτου vel τούδε, ut saepe aliās. S.

13. Phylacus Samius εὐεργέτης βασιλῆος ἀνεγράφη. Haec propria Graecis erat hac in re locutio de Persarum Orosangis. Illinc transumptam eleganter adhibet Calliclem ludens Socrates in Platonis Gorgia p. 506. c.; a Platone mutuati sunt Sophistae. Graecarum etiam civitatum εὐεργέται saepe publicitus ἀνεκηρύττοντο: vid. Ti. Hemst. ad Lucian. p. 367. [ad Dial. Mort. X. 6.] VALCK.

Ibid. εὐεργέτης βασιλῆος ἀνεγράφη) Congruunt de Mordochaeo prodita Esther c. vi. ubi docte Grotius; operosior B. Brissonius Regn. Pers. I. 138. et Des. Heraldus Advers. I. 9. quos H. Relandus ac Burtonus duces habuerunt. WESS.

CAP. LXXXVI. 5. οὐ τεταγμένων ἔτι) Koenio nostro scripsisse de barbaris videbatur: οὐ τεταγμένως τι οὔτε σὺν νόμῳ ποιοῦντων οὐδέν: de Graecis dixit, σὺν κόσμῳ ναυμαχεῶντων κατὰ τάξιν. Suum illi Regem aut fortitudinis aut ignaviae spectatorem in litore habituri, καὶ τοὶ ἔσαν γὰρ καὶ ἐγένοντο ταύτην τὴν ἡμέραν μακρῶ ἀμείνονες αὐτοὶ ἑωυτῶν, ἢ πρὸς Εὐβοίῃ. Oratione more suo turbatā duo dixit: primum, isthoc die ἀμείνονας fuisse ἢ πρὸς Εὐβοίῃ: sed non tantum isthoc die rem multo melius gessisse, quam ad Artemisium, verum praeterea ἐγένοντο ταύτην τὴν ἡμέραν μακρῶ ἀμείνονες αὐτοὶ ἑωυτῶν: id est, interprete Nostro ἀμείνονες τῆς φύσεως, V. 118. semet ipsis multo praestantiores, suam velut naturam superantes. Herodotea quaedam Portus dedit in Ἐεῶ τοῦ: alii collegerunt huius generis plura. VALCK.

CAP. LXXXVII. 3 seqq. κατὰ δὲ Ἀρτεμισίην etc.) Callidum *Artemisiae* commentum, indignante *Plutarcho* nimis verbose narratum, adnotavit etiam *Polyaen.* lib. VIII. c. 53, 1. VALCK.

11. Φέροντα ἐνέβαλε νηὶ Φιλίῃ) Adiuvat hic incitandi ac propellendi vim participium Φέροντα, alibi eleganter redundans. Egregie, his *Herodoti* non posthabitis, T. *Hemsterhusius* ad *Luciani* Dial. Mort. VI. pag. 349. *Diodorus*, εἰς ἐμβολὴν Φέροντα, καὺς εἰς ἐμβολὴν φερομένη, de tali inpetu, lib. XX. 16. etc. Facinus autem hoc reginae addidit *Polyaenus* strategematibus lib. VIII. 53, 2., aliunde, quod accessiones declarant, excerptum. WESS.

14. οὐ μὲντοι ἔγωγε ἔχω εἶπαι) Cultius hoc et verius. Sic c. 128. ἀρχὴν ἔγωγε οὐκ ἔχω εἶπαι. Eo vero cupidius id reposui, ut scabrities, ad quam vir doctus ultro offēdit, detergeretur. WESS.

CAP. LXXXVIII. 1. συνήνεκε γενέσθαι) Corrigenti, γενέσθαι μῆχος τοῦ διαφυγείν, nec schedae veteres, nec creberrime in *Musis* iteratum συνήνεκε γενέσθαι prosunt. Nam διαφυγείν τε καὶ μὴ ἀπελίσθαι, *Herodoteae* consuetudinis et ubertatis, extra omnem esse culpam, cumulus exemplorum, unde pauca delibavit *Abreschius* Dil. ad *Thucyd.* lib. VI. 87., manifestat. WESS.

9. σαφῶς τὸ ἐπίσημον τῆς etc.) Ab exemplaribus scriptis nihil deflecto. Est, cui σαφῶς, ὡς τὸ ἐπισ. in coniecturam incidit; non illam damnabilem, modo ab ipsa re postularetur. Si *Polyaeno* fides VIII. 53, 3. *Artemisia*, uti etiamnum mari belligerantium et piratarum mos fert, signa navis, ubi ad hostes circumscribendos opus erat, variavit, οὐ μόνον τὰ τῶν βαρβάρων, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων σημείον εἶχεν. Quorsum tamen ἐπίσημον, sive insigne navis, haud refero. Fuit hoc in eius prora, ut ab aliis discerni posset. Tale *Chimaeri*, ἔπλει γὰρ πλοῖα λόντα μὲν ἔχοντι πρῶταθεν ἐπίσημον, ἐκ δὲ πρύμνης δράκοντα apud *Plut.* T. II. pag. 247. F. Vise et *Scheffer.* Mil. Nav. lib. III. 1. WESS.

14. αἱ μὲν ἄνδρες γεγόνασι μοι γυναῖκες, etc.) Expressit celebre dictum *Polyaenus* VIII. 53, 4. paullo aliter; melius *Suidas* in Ἀρτεμισία, et *Eustathius*. Ennianum, Vos etenim iuvenes animum geritis muliebrem, Illa virago viri, hinc optime *Gronovius* derivat. WESS. — Dicti *Xerxis* vehemen-

tiam Trogus infregit, Theopompum forte sequutus: hinc Justin. II. c. 12. et ex Iustino Orosius p. 113. Quod fecisse Xerxes legitur apud Polyaen. VIII. 53, 2. vix fidem inveniet; classis enim praefectus, ipsius Xerxis frater, in hoc conflictu perijt λαμπρῶς ἀγωνισάμενος: Diodor. XI. c. 18. Plut. in Them. p. 119. D. Quae posui Herodotea ubi dedit Eustath. ad 'Il. η'. 96., protulit ad hoc Regis dictum illustrandum ex Aiace (vs. 1201.) Sophoclea non tantum, sed Herodotea quae quidem dari poterant, uno excepto, omnia: Sophoclea legerat et apud Herod. I. cap. 155., γυναῖκας ἀντ' ἀνδρῶν ὕψαι γεγονότας: memorat de Sesostri narratum II. 102., de Persis IX. 20. et 106. Xerxi praeiverat Artemisia, dicere ausa coram Rege, in navali pugna tanto praestare Graecos Persis, ὅσων ἀνδρες γυναικῶν. [supra, c. 68.] Conf. Diogenian. Cent. IV. Prov. 1. et Plato Leg. I. p. 639. B. Cicero pro Milon. cap. 21., quamquam paratus in imparatos Clodius, tamen mulier incidere in viros. Livius in illa magnifica παρεμβολῇ lib. IX. c. 19. cum feminis sibi bellum fuisse dixisset, quod Epiri regem Alexandrum dixisse ferunt. Praeter alios, Alexandri Molossi dictum habet A. Gellius Noct. Att. XVII. 21., se quidem ad Romanos ire, quasi in ἀνδρωνῶν, Macedonem isse ad Persas, quasi in γυναικῶν. VALCK.

CAP. LXXXIX. 2. Ἀριαβίγνης) Qui hic Ariabignes, Darii fil., Plutarcho in Themist. pag. 119. D. et Tom. II. p. 488. F. Ariamenes, neque alius ac Artobazanes. Nostri lib. VII. 2. confusione mira. WESS.

6. καὶ μὴ ἐν χειρῶν νόμῳ) Mémmini Diodoro adscripta lib. IV. 32. Mutavit dictionem Auctor libri II. Maccab. cap. 5, 14. quando tribus, ait, diebus octoginta millia διαφάρησαν, τέσσαρες μὲν ἐν χειρῶν νομαῖς: et lib. III. cap. 1, 5. καὶ οὕτω συνίβη τοὺς ἀντιπάλους ἐν χειρνομίαις διαφάρησαι: ubi Grotius ἐν κρηωνομαῖς, frustillatim discerpi, quod nuperrime Houbigantio, docto viro, displicuit vehementer; neque enim pati id Graeca posse: ipse, quorum quadraginta praeda militum fuere. Ego vero edoceri gestio, ἐν χειρῶν νομαῖς διαφάρησαι praedam esse militum posse, quidque verbis οὐχ ἥττον τῶν ἰσθαμμένων ἐπράθησαν prioris loci, et posterioris πολλοὺς δὲ καὶ δεσπολάτους συλλεφθῆναι tum faciendum? Illa demum praedam ponunt, cetera miserorum necem; Gro-
tiusque adeo, si quid mutandum, laudabilior opera. Ex
Herodot. T. VI. P. II.

Alex. Cod. ἐν χειρῶν νόμοις utrobique, aut certe νόμῳ, recipi potius erit. WESS. — Ἐν χειρῶν νόμῳ διαφθείρεσθαι, vel πίπτειν, Polybio praesertim frequentata dictio: de qua vide Lexicon Polybium, voce Χείρ. S.

CAP. XC. 2. τῶν τινος Φοινίκων) Quibus ex pluteis et quo Codice H. Steph. hoc acceperit, dicere non habeo. Herodoteum est. Πέμπει τῶν τινος δορυφόρων lib. VII. 146. Gronovium consule lib. I. 85. WESS. — Ad istud, τῶν τις Περσίων, I. 85, 11. ingentem cumulum simillimarum dictionum Gronovius conguessit ex I. 84, 19. 109, 17. 124, 17. II. 179., 2. VII. 143, 1. etc. S.

Ibid. τῶν τινος Φοινίκας) Φοινίκων corrigendum vidit Koenius; praebet hoc margo Steph., absque Codicibus recipiendum. Τῶν τῶν ἰταίων, in Pausan. pag. 594., Ionicam Sylburg. vocat ἀνατροφὴν. Nostro frequens, apud alios hic illic observata fuit: vid. T. Hemsterh. in Lucian. p. 82. et P. W. in Diss. Herod. p. 137. Qui loquendi saepe figuras usurpat elegantes et rariores, amat Eustathius hanc etiam voculam Herodoteo sic more transponere: huius immemor Casaub. in Athen. I. p. 22. B. pro τῶν Ὀμηρῶν τις, pag. 56., verius iudicabat et elegantius, τῶν τις Ὀμηρῶν: quod praebet Eustath. in Od. θ'. pag. 316, 47. Sed centenis forte locis sic scribit Eustath. semel Athenaeus. VALCK.

[10. ἀρεὶ δὲ ἰόντις etc.) Utique ἀρεὶ δὲ ἰόντις, aut ἀρεὶ δὲ δὲ ἰόντις, hic requisiveram: at vulgatam scripturam tenet nostra membr. F. nec ex aliis libris enotatum quidquam h. l. video. S.]

11. ἀπὴρ ῥαξεν) Verbum illud onerat hoc loco litera superflua: apud Suidam etiam Ἀπαράξειν; et Ἀπήραξεν, ἀπίνοψεν, scribendum; non litera duplicata. Recte scribuntur alibi apud Nostrum ἀρασσόμενοι, συναράσσονται, etc. Eustathius ad Ἰλ. ε'. 81. ἀπὸ δ' ἔξει χεῖρα βαρεῖν τὸ Ἀπίξιν, ait, ἀντὶ τοῦ ῥᾶστα ἀπίνοψεν εἰληπται τοῦτο δὲ καὶ Ἀπαράσσειν λέγεται Ἰλ. π'. 116. Optime: significat eximie Ἀπαράσσειν, decutere. Livii verbo Valer. Max. VII. 4, 2. altissima papaverum capita baculo decussit; ἀπήραξι. Hesychius: Ῥάκτρα, τὰ ῥαβδία, ἐν οἷς τοὺς καρποὺς ἀπαράσσειν, bacilli, quibus fructus decutiunt. Qui eadem facilitate caput alterius vel manum pedesve ense decutiebant, hi quoque dicuntur ἀπαράξαι καρὰν, Sophocl. Trach. vs. 1032. χεῖρα, Philostr. p. 827. f.

Apud Herod. V. 112., ὁ Κῆρ δριπάνῃ πλήξας ἀπαράττει τοῦ ἵππου τοὺς πόδας: *equi pedes falce decutit, ut segetes decutiuntur, ἀπαράσσονται*. VALCK.

15. καὶ πάντας αἰτιώμενος) Vetus καὶ πᾶν αἰτ. *omni modo accusans vertit et longe praefert doctissimus de Pauw*: nam *cunctos* si rex incusarit, Ionas in idem incurrisse periculum. Quod illi vitio non verto, consensionem Mssorum, cuiusmodi nullum inspexerat, ignoranti. Αἰτιώμενος πάντας, omnes Phoenices, quorum ἀρξάντων τῆς Φυγῆς αἰτιώτατους ἀπείκτειν, Diodor. XI. 19. WESS. — Equidem πάντας αἰτιώμενος (quod facere solent tristes et praesentem fortunam moleste ferentes) *quo sibi et accusans intellexeram*: nec me turbaverat difficultas, qua premi hanc interpretationem Pavius censuit; si quis tamen cum Wesselingio commodius *cunctos Phoenices* existimaverit intelligi, nec cum eo quidem magnopere contendam. S.

19. κατήμενος ὑπὸ τῷ αὐγῇ) Athenis in arce sella fuit dedicata, διφρον τὸν ἀφηνερόποδα dixit Demosth. c. Timocr. p. 466. in qua ἐκαθίζετο ὁ Ξέρξης ἐν τῷ Αἰγᾷ δρι τῆς Ἀττικῆς, θεωρῶν τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν. Ut ad ista Demosthenis scribit Ulpianus, montis nomen sic ibi scribendum monuerunt H. Vales. in Harp. p. 184. et Io. Meurs. in Paralip. ad lib. de Pop. Att., valde dissita confundens Aegilium pagum et montem Aegaleon; errore detecto situm utriusque determinavit Clar. A. Heringa in Miscell. Obs. Nov. Tom. IX. p. 693. vid. I. Wasse in Add. Dukeri Thucydidi subiectis p. 667. Legitur apud Suid. Ἀγαλίον, ὄνομα ὄρους: ubi Codicum lectio Ἀγαλεῶν Suidae debetur; veram, Αἰγάλιον, ex Thucyd. p. 111, 83. [lib. II. c. 19.] grammaticus antiquior enotarat. VALCK.

20. τὸ καλίσται Αἰγάλειω) Veteres in loco, unde Xerxes spectaverit dimicantes, dissident. Phanodemus ὑπὲρ τὸ Ἡράκλειον, ubi fretum artissimum; Acestodorus in Megaridis confinio, superque colles, quibus Κεράτων nomen apud Plutarch. T. II. pag. 118. κ.; qui quidem dissensus ex locorum colliumque Aegaleo vicinorum, [p] Cl. Wasse docente ad Thucyd. Add. p. 667. Sequuntur Herodoti finitionem Schol. Aeschyl. Trach. in Lycophr. pag. 142., Ulpianus ad Demosth. Timocrat. p. 466., ubi ἐν τῷ Αἰγάλειω, voce leviter turpata, εἶναι τῆς Ἀττικῆς. Scholiorum, in quis Istri su-

per Aegaleo monte et vicinis fragmentum, *Wassius* oblitus non fuit, sed situs huius *Aegalei* vir magnus ad *Strabon.* lib. VIII. p. 550. [p. 359. c. ed. Cas.] *WESS.*

22-24. πρὸς δὲ ἔτι καὶ προσεβάλετο -- τούτου τοῦ Φοινικίου πάθους) Aut aliquis latet error, aut Latina peccant: prava esse, non ambigo. [Tenuit *Vallae* Latina *Wess.* cum *Gron.* quae huius modi erant: *Quin etiam cladi Phoenicum qui aderant, additus est Ariaramnes, quamquam amicus regis.*] Unde enim *Ariaramenem* cladi *Phoenicum* victimam accessisse, confit? Qua hominis culpa? An προσεβάλετο τούτου τοῦ Φ. πάθος haec indicare apta sunt? Saltem alius verbo casus adfuisse. Porro οἱ μὲν δὴ etc. quae continuo post, *Phoenicum* postulant poenas, nullas *Ariaramenis*. At obscurum et molestum perseverat προσεβάλετο -- τούτου τοῦ Φοιν. πάθος, neque dissipatur *Pavii* Latinis, ab eo increpabatur praesens propter hanc *Phoenicum* poenam, quam deprecari voluerat; nam, deprecari *Ariaramenem* voluisse, unde nobis paret, et ubi προσβάλλεσθαι tali notione? Errorem lateere arbitror, et προσελάβετο, quae elegans *Reiskii* coniectura, fingendum; ut innuatur, *Ariaramenem*, virum *Persam*, *Ionum* amicum, cum praesens adesset, calamitatem illam *Phoenicum* adiutasse criminando. Placet *Abreschii* φίλος Ἰώνων ἑών, adeundi *Diluc. Thucyd.* pag. 112. *WESS.* — Vide *Var. Lect.* ἑλάβετο et ἰβάλετο, horumque composita, quam facile inter se permutari per librariorum oscitantiam potuerint, satis adparet. προσεβάλετο quidem non modo cum *Schaeff.* tenuit, sed diserte etiam defendit *Schulzius*; non animadvertens, verbum προσβάλλεσθαι (si modo usquam tali quadam notione usurpatum reperitur) nullo pacto posse cum genitivo casu construi, quo ea prodeat sententia quam ipse *Vir* doctus huic loco subiecit: *insuper etiam* --- contulit ad illam *Phoenicum* cladem. Verbum συμβάλλεσθαι novimus ista notione positum, sed diversa ratione constructum; velut apud *Lysiam*, pag. 105. ed. *Reiskii*, πλείστα ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας συνεβάλοντο: et apud *Polyb.* III. 10, 7. πλείστα συνεβάλοντο πρὸς τὴν σύστασιν τοῦ πολέμου, ubi perperam alii libri συνελάβοντο. Similiterque in illo *Strabonis* loco, quem ex libro XIII. p. 1289. ed. *Almelov.* nescio quo errore idem *Schulzius* excitavit, πολὺ δὲ εἰς τοῦτο ἡ Ῥώμη προσελάβετο, videndum ne προσέβαλετο ibi

scriptum oportuerit. Verbum λαβεῖσθαι eiusque composita cum genitivo casu legitime construi, notum est. Et προσλαβεῖσθαι quidem nusquam alibi reperire mihi contigit, nisi in illo Aristophanis dicto, Pac. vs. 9. ubi absolute ponitur, προσλάβετε πρὸς θεῶν: ubi Schol. βοηθήσατε. Sed cognata προσεπιλαβεῖσθαι et συλλαβεῖσθαι cum genitivo casu constructa apud Nostrum habemus, V. 44, 9. et 45, 13. III. 48, 1. Quod autem opponit Schulzius, verba haec non nisi in bonam partem solere accipi, id quidem non obstat. quo minus verbo προσλάβετε hic esse locus possit: namque intelligi debebit, προσλάβετε αὐτοῖς (scil. τοῖς Ἴωσι) τοῦτον τοῦ Φιν. πάθειος, adiuvit Ionas, operam suam illis contulit, ut ab eorum capitibus in capita Phoenicum averteret calamitatem. S.

CAP. XCII. 1. Ἐνθαῦτα συνεκέρτον νῆες etc.) Nugas [veteris] Interpretis de Themistoclis et Polycriti navali conflictu, ab Aem. Porto explosas, propagari nolui. Ἐνθαῦτα συνεκέρτον, ibi naves sibi occurrerunt, uti c. 87. οὔτε εἰ συνεκέρπτε ἢ τῶν Καλυνδίων -- νηῶς. Pytheam vero, ex captivitate a Polycrito vindicatum, Ἰσχυένθου filium melius lib. VII. 181. [quam Ἰσχυένου, ut hic vulgo lin. 5.] scribi, ante hos ducentos annos H. Stephanus docuit. WESS.

11 seq. ἐς τῶν Αἰγινήτων τὸν Μηδισμὸν ὀνειδίζων) Ecce iterum Crispinus. Verteabat [Valla]: exprobrans Aeginetis, quod cum Medis sentirent. [quae quidem intacta Wess. cum Gron. in latina versione reliquit.] Hoc de Polycrito Aeginetarum ductore credemus? Sensit inconmodum vir doctus [Reiskius], sed auxit scribendo, ἐς ἐπήκοον τῶν Αἰγινήτων τὸν etc., quasi Polycritus Themistocli audientibus Aeginetis studium Medicarum partium exprobrasset; cuius, si Sicinnum ad Persam missum cogitasse velis, notitiam non habuit, uni Aristidi patefactam; neque fraus illa bellica probum fuit. Nisi egregie fallor, Polycritus Themistoclem dicto momordit, quod superioribus annis omnes Aeginetae et in his Crius, ipsius pater, sinistra Atheniensium criminatione studii erga Medos fuerant accessiti. Si dubitas, redi ad lib. VI. 49. In hunc ergo Aeginetarum μηδισμὸν ipso in conflictus fervore ὀνειδίζει, seu non sine probro invehitur et obiiicit Atheniensium imperatori, quippe, quod res ostendebat, fictissimum, Polycritus. Mox, τῇ ἐμβάλῳν Sidoniae, de qua paullo superius. WESS.

CAP. XCIII. 1. ἤκουσαν Ἑλλήνων ἀριστα Αἰγινήται)
 Honoris amplissimi, velut ab Herodoto Aeginetis attributi,
 ter meminit ineditus in *Aristiden Scholiasta*: in Panathen.
 T. I. p. 183. Ἀγανωνιστάς, inquit, Φοσι τοὺς τὴν ὁμοίαν ἐσχ-
 κέτας τέχνην, λέγει δ' ἂν Αἰγινήτας· αὐτοὶ γὰρ μετ' αὐτοὺς ᾔδεσαν
 τὰ ναυτικά· ὁ γοῦν Ἡρόδοτος ἐν τοῖς Περσικοῖς καὶ τὰ πρωτεῖα αὐ-
 τοῖς δίδωσι. Quando scribit Sophista doctissimus pag. 239.
 εἰ Ἑλλήνες - - τὰ ἀριστεῖα τῶν ναυμαχιῶν ἀπέδοσαν τῇ πόλει:
 Schol. τὰ ἀριστεῖα primum intelligit de spoliis eximiis, sel-
 la Xerxis, et acinace Mardonii: τινὲς δὲ, ait, λέγουσιν ὅτι
 νῦν πρὸς χάριν τῶν Ἀθηναίων λέγει, ὁ γὰρ Ἡρόδοτος λέγει τῆς ναυ-
 μαχίας ἔπεν· (ἀπενέγκασθαι) δόξαν τοὺς Αἰγινήτας. Hos ubi vo-
 cat *Aristides* pag. 268. τὰ ναυτικά πρώτους: καὶ ὁ Ἡρόδοτος,
 inquit Schol. αὐτοῖς δίδωσι τὰ πρωτεῖα τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμα-
 χίας, ὡς ναυτικῶς ἱππικὸς οὗν Ἀθηναίων ἐστὶ, ὅτι τοὺς ναυτικούς
 βίβησαν. Ut ex opere inedito, nec a quopiam absque alte-
 rius Codicis adiumento facile edendo, paulo plura descri-
 psi lectu digna, qualia Codex iste Clar. *Burmanni* multa
 continet ad historiam Graecam illustrandam eximia. *Plu-
 tarchus* etiam in *Them.* cuius meminit Clar. I. *Perizon.* ad
Aelian. Var. Hist. XII. 10., eandem in rem citat *Herodo-
 tum*, quem (in lib. de *Herod. Malign.* p. 871. D.) aegerissime
 fert abuti persona Dei Delphici; hic enim Aeginetas ἀπαί-
 τει τὰ ἀριστεῖα τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας, teste *Herodoto* in-
 fra c. 122. ubi cap. seq. 123. Graecorum Principes *Corin-
 thum* ablegat, illic indicaturos quis unus prae ceteris
 hoc praelio fuisset excellentissimus. In hoc concilio, pu-
 blico ducum iudicio Aeginetas velut isthoc praelio prae-
 stantissimos fuisse declaratos, quod nusquam tradit *Hero-
 dotus*, testatur *Diodor. Sicul.* XI. cap. 27. κρείσως προτεθείσης
 περὶ τῶν ἀριστείων, χάριτι κατισχύσαντες; (*Lacedaemonii*) ἐποίη-
 σαν κριθῆναι, πόλιν μὲν ἀριστεύσαι τὴν Αἰγινήτων, ἄνδρα δὲ Ἀμει-
 νίαν Ἀθηναίων: de invidia, qua erga Athenienses affecti fue-
 rint εἰ κύριον τῆς ψήφου, clarius etiam loquitur c. 55. Istam
 Graeciae Principum invidiam verisimillimam posterorum
 forte memoriae subtrahere studuit *Herodotus*; qui hic ex
 vulgi iudicio primas inter privatos propugnatores defert
Aeginetae Polycrito, et *Atheniensibus Eumeni atque Aminiae*;
 e quibus Aminiam hoc honore plures dignantur: vid, *Pe-
 rizon.* in *Aeliani* Var. Hist. V. 19. VALCK,

3. καὶ Ἀθηναῖοι.) Melius ita: ambo erant *Athenienses*. Diodorus XI. 27. solum *Aminiam*, *Aeschylī* fratrem, habet, rectius *Aelianus* Var. V. 19. cum nota *Perizonii*. Amplexus in proximis sum [lin. 5.] ἐπιδίωξι, rei congruentius. Sic cap. 108. et 111. ἐπὶ τῇ σφί ἀπιδόξε μήτ' ἐπιδιόκειν ἔτι πιστωρίω, etc. WESS.

CAP. XCIV. 1 seqq. Ἀδείμαντρον δὲ τὸν Κορίνθιον etc.) Herodotum spe praemii delectum, quod sibi sponponderat Corinthi, haec, mutatis prioribus, scripsisse, *Dionis Chrysost.* accusatio est. *Plutarchus* omnia Scriptoris malignitati contribuit de praemio non inpetrato, si bene meminī, tacens. Profecto in Corinthiorum et Adimanti praecōnio nimis parcae Musae sunt; qua de caussa, non divino. Haec tamen ex *Atheniensium* narrationibus; quibus, mentiri si in animum induxisset, totius Graeciae haud opposuisset consensum. WESS. — Vide lin. 2. et lin. 22 seq. Caeterum commodē *Larcherus* observavit, si veritati consentanea esset *Dionis* criminatio, *Plutarchum* profecto non praetermissurum fuisse opportunam adeo occasionem turpem istam maculam *Herodoto* adspargendi. S.

Ibid. Ἀδείμαντρον δὲ τὸν Κορίνθ. etc.) De Corinthiis et Adimanto hic tantum narrat, quid *Athenienses* dixerint; atque huic rumori testimonium opponit universae Graeciae; sed hoc ille testimonium velut in transcurso tribus verbis commemorat; famam Athenis sparsam eleganter enarrat atque explicate. Saepius etiam alibi talia scribit de Corinthiis, quae *Atheniensibus* multo quam illis lectu videri debuerint iucundiora. Huc adde *Dionis Chrysost.* qui *Herodotum* admirabatur, testimonium, in *Corinth.* p. 456. Corinthum Nostrum venisse narrantis, et pro laude Corinthiis iure contributa voluisse μισθὸν ἄρνεσθαι: mercede negata, μετισκεύασιν, inquit, ἐκείνα, ἃ πάντες ἐπιστάμεθα τὰ περὶ τὴν Σαλαμῖνα καὶ τὸν Ἀδείμαντρον. *Dionis* locum adhibuerunt *Clar. Wess.* etiam in *Diss. Herod.* p. 128. et *Reiskius Animadv.* II. p. 527. Haec tandem exigantur *Plutarchi* T. II. p. 862. D. ὅτι μόντοι δέκα τάλαντα δωρεάν ἔλαβεν ἐξ Ἀθηνῶν, Ἀντόν το ὑψίστου γράψαντος, ἀνὰ Ἀθηναῖος οὐ τῶν παρεμειμένων ἐν ἱστορίᾳ Διούλλος εἴρηκεν. Haec si vera sunt, neque gratiae nec simultatis Historicus noster effugiet suspicionem: nota est, quam primam esse historiae legem scribit *Cicero*

de Orat. II. c. 15. Atheniensium rumori, sive ipsius potius Herodoti malevolentiae, Plutarch. T. II. p. 870. et seq. opponit Thucydidae silentium; donarium Delphicum; votum mulierum Corinthiarum; epigrammata Simonidis aliorumque; quae omnem tollere videntur dubitationem, quaeque Herodoto non ignota persuadere debuerant, rumorem, quem ab hostibus Corinthiorum Atheniensibus acceperat, involvendum silentio, non posterorum esse memoriae tradendum. De quatuor Epigrammatis, quae praebet Plutarch. duo leguntur etiam in Anthol. ined.; duo habet Dion. Chrys. p. 459. velut Simonidis, ex quo Νῦν δὲ μὲν Αἴαντος viri docti restituendum monuerunt apud Plutarch., pro Νῦν δὲ ἀνάματος. Illa Dionis non esset deterior lectio, Plutarcheam certe propior: Ὡ ξὺν εὐνδρόν ποτ' ἐναλομέν ἄστρῳ Κορίνθου Νῦν δ' ἄμμ' Αἴαντος νᾶσος ἔχει Σαλαμῖς. In Dorien- sium reliquiis τὸ ἡμᾶς scribitur ἄμμε, vel ἄμ: τὸ γῆρας ἄμμε μαρμαῖνον ταρχεύει, Sophronis est in Schol. ad Aeschyl. Choëph. vs. 294. In Ocelli Doricis apud Stobaeum in Ecl. pag. 45, 25. ποτ' ἄμε scribendum: πρὸς ἡμᾶς est in edito libello: ποτ' ἄμμε apud Diog. Laërt. I. 113. ποτ' ἄμ in Aristoph. Lysist. vs. 95. VALCK. — Epigrammata ista Analectis suis inseruit Brunckius, T. I. p. 132 seq. num. 36. 37. 39. et 40. S.

3. ἐκπλαγύντα καὶ ὑπερδαίνοντα) Non aliter legisse Plutarchus videtur, sed interpretis malevoli perfunctus officio. Quae praetoriam accessit triremem, [lin. 7.] θεῶν κομπῇ, divinitus missa, remulis mota celox irridetur illa philo- iopho velut εὐρανοπετῆς, qui acerbè, τί γὰρ, αἶτ, εἴδω τίθεσθαι (forte legendum τητᾶσθαι, privari:) μηχανῆς τραγικῆς; ἐν πᾶσι τοῖς ἄλλοις ὑπερπαλόντα τοὺς τραγωδοὺς ἀκαζανίτα: illum ta- lia dedecent, qui alium argueret malignitatis. VALCK.

6. ἰδὼν Ἀθηναίης Σκιρᾶδος) Minervae, cui similis Athenis titulus, id fanum in extima erat Salamine, περὶ τὰ λήγοντα τῆς Σαλαμῖνος in Plutarcho, cui celox ista eleganter, sed criminosè, εὐρανοπετῆς, coelo lapsa. Ego vero ἰδὼσι προσέει- παί [lin. 9.] satis ad sententiam habeo, et addita [τοῖς Κορινθίοις,] pro librarii, schedis indicantibus, scholio. WESS.

18. οὕτω δὲ ἀποστρέψαντα) Vere sic ex schedis Grono- vius; distracto itidem, [lin. 19.] quamquam ex coniectura,

ἐπ' ἐκτετασμένοισι. Nunc quod legitur, Ionum et Herodoteum est. Vid. lib. IV. 165. WESS.

CAP. XCV. 5. παραλαβὼν πολλοὺς τῶν ὀπλιτῶν) *Plutarch.* Aristid. p. 323. f. τοὺς περὶβομωτάτους καὶ μαχιμωτάτους τῶν πολιτῶν, ubi ex correctione *Bryani* speciosa τῶν ὀπλιτῶν, sed non necessaria: quos enim in insulam duxit Aristides, Athenienses et cives erant. Persarum in *Psytalea* talamitatem tragice *Aeschylus* Pers. vs. 457. coloravit. Constat autem hinc, interfuisse Aristidem pugnae navali apud *Salaminem*, quae facta est prius, quam poena liberaretur, in *Corn. Nepotis* Aristid. c. 2., adfuisse tamen αὐτόκλητον; sponte sua, nullo civitatis aut populi scito; unde nescio cui, ansa criminandi, ὅτι οὐκ ἀφίκετο εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν, et verbis quidem inficetis, proptereaue a *Demetrio Phalereo*, ut prave adpellatur, notatis περὶ Ἑρμην. c. 248. WESS. — Conf. supra, ad cap. 81, 6. S.

7. ἐς τὴν Ψυττάλειαν) In hanc insulam, inter terram continentem et *Salamina* interiectam, (de qua vid. *Steph. Byz.*) ante pugnam πολλοὺς τῶν Περσῶν ἀπέβιβασαν: sic supra scripsisse videtur c. 76. ut saepius illic etiam verbo syllaba sequens perperam adhaeserit. Persas in insula *Psytallia* contrucidatos multis lamentatur *Aeschyli* Persa vs. 447-464., παίεουσιν, κρεωκοποῦσιν δυστήνων μέλη, ἕως ἀπάντων ἐξαπίθμεραν βίον. Quos de nobilissimis Persarum hic vivos cepit Aristides, ad *Themistoclem* misisse dicitur *Plutarcho* in Aristid. p. 323. f. ex inhumano autem vatis *Euphrantidis* suasu *Themistocles* immolasse ὠμῆστῃ Διονύσῳ, *Baccho* erudas carnes voranti. ὃ τὰ δέρματα ἐσθίαν, vel ἔδαν, est *Δερμηστής*. Cuius aliās nomen forsitan ignorassemus, parvam insulam haec una Persarum clades nobilitavit: vid. *Pausan.* IV. p. 373. De illa hic egisset *Steph. Bergler*. ut liquet ex *Notis* in *Alciph.* p. 233. *Schol. ined.* in Aristid. *Panathen.* p. 345. Τὴν πρὸ τῆς Σαλαμ. νήσον) τὴν Ψυττάλειαν λέγουσιν καὶ γὰρ τινες τῶν Περσῶν ἀπέβιβασαν, ἵνα, ὅσοι τῶν Ἑλλήνων τὴν ναυμαχίαν ἐσβέντουσι, περιτρυχάνοντες αὐτοῖς διαφθεῖρυνται. Ἐνταῦθα οὖν Ἀριστείδης ὁ Λυσιμάχου, συστρατηγὸς Θεμιστοκλέους, μετὰ τὴν νίκην τῆς ναυμαχίας ἀποβὰς μετὰ τῶν γερόντων τῶν Ἀθηναίων ἀνέειπε τὸ Περσικόν: ut cetera taceam, *Themistocli* non fuit Aristides συστρατηγός. VALCK.

CAP. XCVI. 7. ὥστε ἀποπλῆσαι τὸν χρησμὸν) Ex

suspensione eruditi viri ἀποπλησθῆναι, quomodo πληρούσθαι apud Saeros Novi Test. Scriptores. At Noster ad τῶν ναυηγῶν τὰ πολλὰ aptavit, quae ad Coliadem delata fidem oraculis conciliarint. Ex Vallae sententiā Lysistratus Atheniensis Bacide et Musaco prior erit, malā, uti opinor, Πρώτην τούτων [lin. 10.] non est ante hos, sed ante eas res, quae describuntur. Vid. lib. VI. 46. et alibi. Ultima oraculi [lin. 13.] ἱετμοῖσι Φρίξουσι iucundā Cl. Kühnius et Ieni medicinā reparavit ad Pausan. lib. I. c. 2. ἱετμοῖσι Φρύξουσι: tantam videlicet remorum, ad Coliadem eiec-torum, futuram abundantiam, ut illis inter torrendum mulieres uti possent. Quam quidem opem Codices, Strabo, Eustathiusque recusant, non infitiaturi, modo liceret, Φρύγειν ἱετμοῖσι matronis adprime convenire, Φρίττειν ἱετμοῖσι, etsi meticulosum hoc genus, quidpiam arcessiti atque incommodi possidere. Haec pro Kühnio, vineta mea caedens. WESS.

13. Καλιᾶδες δὲ γυναῖκες ἱετμοῖσι Φρίξουσι) Remis horrebunt mulieres Coliades; an Horret capillis ut marinus asperis Echinus aut Laurens aper? non opinor. Lenissima mihi quoque placet Kühni correctio, legentis Φρύξουσι; quae, Berglero probata, Reiskio quoque venit in mentem, aliisque. Remis sic usurae, secundum Kühnium, mulieres dicuntur ut Φρυγίταις, frictoriis. Φρύγειν Latinum est frigere, de quo N. Heins. egit ad Ovid. Medic. Faciei vs. 70. VALCK. — Φρύξουσι, a doctissimis duumviris commendatum, cum Schaefero et Borheckio adoptarunt etiam Iacobs (in Atticis), et Schulz in Herodoti Bellis Persicis; quod, ut audacius factum, quippe consentienti librorum omnium non modo Herodoteorum, sed Strabonis etiam, (teste Lipsiens. Strabonis Editore, lib. IX. p. 376.) auctoritati repugnans, sic et alioqui parum consultum, certe neutiquam necessarium fuisse, in Var. Lect. ad h. l. demonstravi. Caeterum in memoriam revocat huius vaticinii amphibolia istud, cuius Thucydides lib. II. c. 53. meminit. S.

CAP. XCVII. 7. χῶμα ἐπιπᾶτο διαχείων). Fretum, ubi rex aggerem moliebatur, artum maxime erat, ἄσπονδον, duorum circiter stadiorum, in Strabon. lib. IX. p. 605. A. [p. 395. B. ed. Cas.] arbitrato, id consilii regem animo ante navale praelium agitassee, quae et Ctesiae Pers. c. 26. opinio. WESS.

CAP. XCVIII. 2. *Θνητὸν ἰόν.*) Sicci-ne vero nunciis his Persicis nihil mortale celerius? an ne columbae quidem velociore essent censendae, quibus et olim ad domesticos deportandas litteras alligabant; qua de re *Casaub.* egit in *Athen.* IX. c. 11. [Animadv. in *Athen.* T. V. nuperae edit. p. 178.] Levissima mutatione pro *Θνητὸν* libenter corrigerem *ἀνθρον*, sive *ἀνθρωπίνον ἰόν*. Unius ponam, aliis omitta, de iisdem loquentis Xenophontis verba *Kyp. Παιδ.* VII. p. 137, 35. *ὅτι γε τῶν ἀνθρωπίνων περὶ πορείων αὐτῇ ταχίστη τοῦτο εὐδελον.* Aliorum de his loca dederunt *Brisson.* de *Regn. Pers.* p. 190. et *Stanlei.* ad *Aeschyli Pers.* vs. 247. *Herodotus* saepius *ἀνθρωπίνον* scripsit, quam *ἀνθρώπων*. Cum his Persicis cursores in ludis Atticis, facem ardentem, sive lampada, sibi invicem tradentes, comparat *Herod.* [lin. 11 seq.] cuius verba dedit *Io. Meurs.* in *Gr. Fer.* voc. *Λαμπάδι*. VALCK. — Nil opus erat cur vocab. *Θνητὸν* hic sollicitaretur; quum praesertim dubitari merito possit, an *Herodoti* iam aetate columbis ad transportandas litteras usi sint nonnulli. S.

5 seq. *Ἰπποὶ τε καὶ ἀνὴρ παραγμίνες*) Laudibus Gronovium fero, amplioribus ornaturus, modo *Brissonio* et *Stanleio* comiorem sese praestitisset. Neuter schedas *Herodoti* manu exaratas versaverat; et vituperabuntur ob vocum, in Msstis latitantium, ignorantiam? Voces bene redierunt; clariusque cursum hunc, cuius *Cyrus* auctor et inventor, exponunt. Videndus *Brisson.* *Regn. Pers.* lib. I. 238. et *M. Paulus Venetus* lib. II. *Region. Orient.* c. 23., non dissimilem vehicularem apud Tartaros cursum enarrans. Unde vero *Cleomedes* (*Sphaer.* lib. II. p. 169. *Ed. Antw.*) mutuatus fuerit, *Xerxem διαστῆσαι ἀνθρώπους ἀπὸ Σούσων μέχρις Ἀθηνῶν*, qui clamore, quid ageretur significent, et sic διὰ δύο νυχθημέρων ex Graecia ad interiorem Persidem nuncios perlatos, dicere non valeo. Sequens ποὺς οὐτ [lin. 6.] haud moveo: in distributione, ut dicere amant, numeri solens saepe mutatio. WESS. — Pro τοὺς lin. 6. cum *Reiskio* τὸν malles ob sequens ἰαυτῶ l. 8. S.

12. τὴν τῷ Ἡράκλειῳ ἐπιτελεῖν) *Themistium* adumbrasse, *Petavio* observatur, *Or.* XIX. p. 230. c. Pertinent huc *Aeschyli* versus eulitissimi *Agam.* 320 seqq. Sed adi magnum *Erasmum Chiland.* pag. 574. *ed. Francof.* WESS.

CAP. XCIX. 5. ἔσαν ἐν θυσίῃσι) De Graecis si loqueretur, sola mihi forma loquendi nova videretur, εἶναι ἐν θυσίῃσι. In Graecia saepe τὴν θυσίαν θάλεια sequebatur, convivium sacrorum causa fieri solitum, interprete Casaub. in *Athen.* p. 745. [Animadv. T. V. p. 514. nuperae edit.] Θεῶν Θυσίαι, θαλαί τε, iunguntur in *Aristoph.* *Nub.* 328., qui in *Pacis* vs. 780. Ἄνδρῶν τε δαίτας dixit, καὶ θαλάας μακάριων. Quando vero de Persis verba facit, *Herodotum* scripsisse suspicor: ἔσαν ἐν θαλίῃσι τε καὶ εὐπαθίῃσι: quorum prius iuxta *Nostrium* notat χαρμόσυνα ἐπέσειν, vel κεχαρηκότας εἶναι, laeti velut festos dies agitabant. θάλειαν ἐστὴν ἀγειν et θάλειαν ἀγειν Graecis etiam dicebatur: *Eustath.* in *Od.* 8. p. 759, 6. *Epist. Socr.* p. 43, 18. Iam vide *Herod.* III. c. 27. in *Apidis* natalibus *Aegyptii* ἔσαν ἐν θαλίῃσι. Festo die bonarum rerum affluentes copiā dicuntur ἐν εὐπαθίῃσι εἶναι, *Herodot.* lib. I. c. 22. et 191. ubi χορεύειν καὶ ἐν εὐπαθίῃσι εἶναι, ut πίνειν καὶ εὐπαθίειν, II. 133. et 174. Nusquam iuncta reperi θύειν καὶ εὐπαθίειν: sed cum istis bene conveniunt, quod laeti Persae τὰς τε ὁδοὺς μυρσίῃσι πάσας ἐστόρεσαν, καὶ ἰθυμίων θυμίσματα. vid. *Brisson.* de *Regn. Pers.* p. 340. Mox ab illis mutati ad tristem nuncium Persae vestes sibi discindebant, [lin. 8.] βοῇ τε καὶ οἰμῳγῇ ἐχρέωντο ἀπλέτω. Postrema vir summus adhibuit in *Annot. ad Callimachum* clar. *Ernesti* p. 103. **VALCK.** — Cur pro ἐν θυσίῃσι lin. 5. contra librorum omnium fidem suspicaremur ἐν θαλίῃσι potius scripsisse *Herodotum*, nulla prorsus suberat ratio. Etenim θυσία et sacrificium intelligitur, et universa festi diei solennitas, et sigillatim convivium quod peracto sacrificio instituitur. Vide *Athen.* XIII. 573. e. ibique notata. S.

7. τοὺς κιθῶνας κατεβήξαντο) Hoc illud est, πάντες τὰ τε ἰεθῆτος ἔχονμενα εἶχον, ταῦτα κατηρέκοντο τε καὶ οἰμῳγῇ ἀφθόγῳ διεχρέωντο *Persae* lib. III. 66.; hoc *Aeschyli* de eorum matronis, πολλὰ δ' ἀπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας κατερεϊκόμεναι, *Pers.* vs. 537. Vide doctissimum *Berglerum* ad *Aleiphron*, p. 130. **WESS.**

CAP. C. 7. ὑπὲρ μεγάλων αἰωρηθέντα) Nimum sese ac insolenter extulerat *Mardonius*, φουσῶμενος καὶ μετῴρων ἡρωικῶς ἑαυτὸν uti *Philo Iud.*; nam, quod nunc (de *Insomn.* p. 1110. E.) ἰωρακῶς, ferri non posse, *Cl. Mangeius* agnovit. Tali ingenio homines ἀνδραγαθὸι κεναῖς αἰωρούμενοι δέ-

ξαις in eiusdem libro de Temul. p. 245. c. Proximum πλέον praestantius est. Hinc vero robur et auctoritas codicibus, quorum lib. VI. 110. τῶν ἢ γνώμη ἔφερε συμβάλλειν haud inmerito laudatum fuit. WESS.

19. οὐ γὰρ ἐστὶ Ἕλλησι οὐδ. ἔκδυσις) Id est αἰμηχανόν ἐστιν Ἕλλησι: vel ἔστιν οὐδεμία μηχανή. Eadem structura lib. II. c. 181. ἐστὶ τοι οὐδεμία μηχανή μὴ οὐκ ἀπολωλέναι: III. 51. et 209. II. 160. Lucian. II. p. 503., οὐδεμία μηχανή μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἡμοὶ ἀλῶναι. VALCK.

21. ταῦτα ποιεῖ) Bonum hoc: sed pro Nostri more ταῦτα ποιεῖν melius ex Arch. Tale lib. V. 24. ἐπὶ αὐτὸν περιλάβης, ποιεῖν ὅπως μῆνις -- ἀπίξεται. Vid. c. 67. et IV. 126. WESS.

25. ἐν Πέρσῃ τοῖσι δεδήληται) Positura vocis τοῖσι multis molesta. Maluit σοῖσι, quamquam fluctuans, Corn. de Pauw, τοῖσιδὲ Reiskius; inmutatam qui relinquit Abreschius; τοῖσι δεδήληται ab illis explicat Graecis. Mihi ordo ex Arch. enotatus [ἐν τοῖσι Πέρσῃσι] placet. Negat Mardonius, Persarum rebus damnum allatum. Classe quidem victores Graecos abiisse: at ibi ξύλων ἀγῶν, οὐκ ἀνδρῶν καὶ ἵππων. Aegyptios, Cyprios, Cilices et Phoenices superatos esse; Persas minime. Unde idem in epistola ad Graecos, νενικήκατε θαλασσοῖς ξύλοις χερσαίοις ἀνθρώπους in Plut. Arist. p. 324. c. WESS. — Duarum literarum mutatione incommodum ex τοῖσι natum evitari poterit, et apta enascetur sententia: Οὐ μὲν γὰρ ἐν Πέρσῃ τοῖσι δεδήληται τῶν πραγμάτων· εἰ δὲ Φοίνικες etc. non enim Persarum culpā quidquam rebus tuis allatum est detrimenti. Δηλώσασθαι significat βλάψαι: sed δηλώσθαι notat βεβλάφθαι, laesum esse. Hinc fluxerunt omissa Lexicographis, Κεντροδάλκτος, πανδάλκτος, et ξιφοδάλκτος, Hipponactis et Aeschyli vocabula. Δεδήληται in Eurip. Hippol. vs. 175. MS. Cod. Paris. redditur βέβλαπται. Nihil vetat ἐν Πέρσῃ hic interpretari διὰ Περσῶν: ut apud Thucyd. VII. c. 8. ἐν τῷ ἀγγέλῳ. VALCK. — Equidem, si Valckenarii τοῖσι reciperetur, istud ἐν Πέρσῃ non intelligerem Persarum culpā; sed universam locutionem in eandem sententiam interpreterar quam in latina versione expressi: nullum res tuae in Persis (in Persarum personis, ad Persas quod adtinet,) detrimentum acceperunt: neque huic interpretationi obstare puto, quod paulo post adiicit, ἐπεὶ οὐ Πέρσαι τοῖσι αἰτίαι εἰσι. S.

CAP. CI. 1 et seq. Ταῦτα ἀκούσας Ξέρξης etc.) Non aliter ab Herod. scripta, sic suo situ verba quoque potuerant collocari: ἦσθι τι ταῦτα ἀκούσας Ξέρξης; καὶ ὡς ἐκ κακῶν ἔχάρη: ut lib. III. c. 34. ἦσθι τι ταῦτα ἀκούσας Καμβύσης, καὶ etc. ubi eictum rediit in suam sedem ἀκούσας. Illud ὡς ἐκ κακῶν ἔχάρη, tanquam ex malis gavisus est, non purum fuisse gaudium indicat, sed quantulumcunque post inopinatam adeo cladem a Rege superbo sentiri poterat. In proximis scriberem: πρὸς Μαρδονίῳ τε βουλευσάμενος ἔφη ἀποκρινέσθαι, ἐκότερον ποιήσῃ τούτων: ut legitur inferius, ἐκότεριμ ποίαν ἱππύχην. VALCK. — Herodoti stylo utique convenientius est ἀποκρινέσθαι; quam ἀποκρινίσθαι quod libri hoc loco praeferrunt: ἐκότερον ποιήσῃ vero non erat cur sollicitaretur; frequentius in tali sermone indicativus, quam coniunctivus, adhibetur. S.

5. ἰς συμβουλίην) Optime hic et c. 102. Gronovius; cui paria cur faciam, scribere memini ad lib. III. princ. Perperam in proximis μούνη ab Arch. abest. WESS.

12 seq. De militibus Persis dixit Mardonius, ὡς βουλευμένοι σφί γένοιτ' ἂν ἀπόδεξις: libenter huius rei se documentum esse daturos, ut explicuit H. Steph. In his βουλευμένοι tentari non debebat. Notissimum Graecismum, praeter aliis citatos, frequenter expressit Macrobius, si volentibus vobis erit, p. 214., etc. Sic saepe loquuntur Thucydid. Plato, Xenophon, et oratores; raro Poëtae, ut Sophocl. Oed. Tyr. vs. 1358. Σίλοντι καὶ μοι τοῦτ' ἂν ἦν: hoc et ego voluissem. Leopardus, H. Steph. Wasseus, D'Orvillius, alique eam in rem plura dederunt. VALCK.

CAP. CII. 2. συμβουλευόμενῃ τυχὴν τὰ ἄριστα etc.) H. Stephani Latina, me tibi consulenti optimum dare consilium, veriora opinor. τυχὴν εἶπασαν non discrepat ab εἶπαι. De se regina c. 67. τὰ τυγχάνω φρονέουσα ἄριστα ἰς πρήγματα τὰ σά: quibus passim similia. WESS.

11. καὶ ἐκείνων τῶν πρηγμάτων) Ultimam harum vocum abrasam vir doctus [Reiskius] eupit: ego ad ἐκείνων allidor, et εὖ κειμένων refingo. Lapsus ΕΚΕΙΝΩΝ et ΕΤ ΚΕΙΜΕΝΩΝ facilis; sententia probior: te salvo, et bene habendus domus tuae rebus. Par Philostrati (Vit. Apoll. VIII. 7. p. 352.) ἔθ' εὖ κείσθαι τὰ ἑαυτοῦ ἱεσμεν: ille rem suam bene se habere dicebat. Sequens ἦν τι πάθῃ [lin. 14.] valide, Isaeo frequentatum, ἢ τι πάθῃ, et Latinorum si quid illi acci-

disset, tuebuntur, ac Callini de forti viro τὸν δ' ὀλίγος στε-
νάζει καὶ μέγας, ἢ τι πάθῃ, apud Stob. Serm. XLIX. p. 356.
WESS.

CAP. CIV. 3 seqq. Οἱ δὲ Πηδάσιες etc.) Quae se-
quuntur de Pedasensibus, hic mihi videntur adulterina,
atque a mala manu ex marginis scholio interiecta Her-
doteis; quae, reiectis istis, hoc modo coibunt: παρὰ βασι-
λῆϊ, τῷ μεγίστῃ τίσις ἦδη etc. Hanc vellem coniecturam, su-
pra iam memoratam, Codices comprobarent, ut illam fir-
marunt lib. VI. cap. 122. Iam primum ponam Herodotea
ex lib. I. c. 175., paulo Ἰωνικώτερον, quod hic licebit, scri-
pta: Ἐσάν δὲ Πηδάσιες οἰκόντες ὑπὲρ Ἀλικαρνητοῦ μεσόγαίαν τοῖσι
ἔκως τι μέλλοι ἀνεπιτήδειον εἶσθαι, αὐτοῖσι τε καὶ τοῖσι περιόικοις
ἢ ἰσχήν τῆς Ἀθηναίης πώγωνά μὲγαν ἴσχει· τρεῖς (δὲ) σφί τοῦτο ἐγί-
ντο. Sensem si spectes, hic eadem paene narrantur. His
usus Ant. Douinaeus in Demosth. p. 124. Hoc, ait, videtur
unum esse e splendidioribus Herodoti mendaciis. Barbæ tamen
muliebri patronus citatur Aristoteles: vid. Leopard. Em.
lib. VII. c. 11. et XV. c. 24. Hic tradita spuria videntur:
primum, quod insunt nonnulla ab Herodotea scribendi fac-
cie diversa; deinde, quia libro primo posita tantum le-
gisse videtur Strabo; tandem, quia ex Herodoti consuetu-
dine illic suo leguntur loco, ubi Pedasensium fit e Caria
mentio: ista talia denique sic non solet Noster eadem re-
petere. Si adeo erant digna quae repeterentur, cur non
illa reposuisset potius lib. VI. c. 20., ubi Pedasenses e Ca-
ria iterum commemorantur. Quod primum dicebam, me
iudice rem conficit: interpolator suo fraudem prodit in-
dicio. Herodotea, τοῖσι ἔκως τι μέλλοι ἀνεπιτήδειον εἶσθαι, sic
lecta Straboni, Noster interpretatur: ἐπεὶ αὖ τοῖσι --- μέλλῃ
τι ἐντὸς χρόνου εἶσθαι χαλεπόν. Τὸ εἶσθαι videlicet! requi-
rebat adiectum ἐντὸς χρόνου. Velut grammaticus, Ἀνεπιτή-
δειον, χαλεπόν. Ἰσχει πώγωνά reddidit φύει. Priora, missa fa-
cio, in τοῖσι Πηδάσιοις: [vide Var. Lect.] et ταύνδε φέρεται
πρῆγμα γίνεσθαι: fertur, Vallae; quod mutari postea potuit
in συμφέρεται πρῆγμα. Sed quibus tandem hoc ostento ma-
lum portendebatur? an non ipsis etiam Pedasensibus bar-
ba suae sacerdotis portentum erat expiandum? hoc uti-
que significatum voluit Herodotus. Et quid tandem inter-
polator? quum malum immineret τοῖσι ἀμφεκτείνετο πᾶσι

τοῖσι ἀμφὶ ταύτης οἰκέουσι τῆς πόλεως: quae sane non eleganter sunt tornata; Vallae reddita, *Amphictyensibus*; qui circa eam urbem habitant: Palmerius, *Amphictyonus*, ait, a *Py-laea* sua in mediam *Cariam* sine navi transfretavit. Suspicio primum, huius notae auctorem pro *περιοίκουσι*, I. 175., legisse in suo Cod. *περικτίοσι*: noverat magister ex *Hom. Od. β'. 65.*, *περικτίονας ἀνθρώπους* Οἱ περιναυεταῖοι: iam vide quam docte scripserit, ad exemplar *Homeri* propemodum, ἀμφικτίοσι - τοῖσι ἀμφὶ - - οἰκέουσι. Ubi meminit *Thucyd. III. 104. Deli τῶν περικτίονων νησιωτῶν*: *Schol. Περικτίονες*, inquit, εἰσι καὶ ἀμφικτίονες, οἱ περινοκούντες. Usus rarioris vocis ἀμφικτίονες exemplum requirenti succurret *Androthion* apud *Pausan. X. pag. 815.*, adiutus a *Sylburgio*. *Conterminos ἀμφικτίονας* vocans *Tzetzes* iuxta *Vales. in Harpoer. p. 276.*, *Scaligerum* in errorem induxit; qualis *Grotium* etiam decepit (*Stobaei* sui *Florileg. pag. 197.*) in istis incerti *Poëtae*: κότε' ἄλκιμον ἔξετε θυμόν, ὦ νέεσι, εὐδ' αἰδεῖσθ' ἀμφὶ περικτίονας: neque vicinos, iuvenes, reveremini. VALCK.

4. ἐν δὲ τοῖσι Πηδάσειοις) Verius Πηδάσειοι, quod lib. VI. 20. *P. Leopardus* legebat Πηδάσειοι, Emend. VII. 11. *Schedarum* Πηδάσειοι, modo conmodus a gentili vocabulo ad urbem Πηδάσα processus foret, nec ταύτοις moraretur, posset ferri. [At nec transitus a gentili ad urbis nomen incommodi quidquam habet; nec, quid adiectum pronomen ταύτοις (sive, quod schedae dederunt, ταυτίοις) adferat molestiae, vidgo: ἐν τοῖσι Πηδάσειοις ταυτίοις, in hac urbe, cui *Pedasa* nomen, supra *Halicarnassum* sita, e qua oriundum *Hermotimum* dixi.] At ferri non potest συμφέρεται, etsi saepius συννήχθη γενέσθαι repetatur: id enim, quid acciderit, non, quid fama ferat, indicare aptum est. [Itaque verum erat φέρεται, quod aliae schedae dederunt.] Verum enim vero multa narrationis huius offendunt. Poni saltem oportuerat ἐπεὶ αὐτοῖσι τε καὶ τοῖσι περικτ., sicuti lib. I. 175. [At, quemadmodum τοὺς περὶ vel ἀμφὶ αὐτὸν Graeci intelligunt ipsum cum suis, sic nihil magnopere obstat, quo minus περικτίονας (si modo necesse fuerit) et ipsos et hos qui circum habitant intelligamus.] *Gronovius* ἀμφικτίοσι, de Codice scripto silens, publicavit. Plerique aliter. Sequar tamen ob *Ask.* consensum. Ex *Vallae* Latinis *Amphictyonas* expulsos *Leopardus* voluit: eadem mens *Nic.*

Antonio lib. I. de Iurib. Exul. cap. 11.; unice in ἀμφικτίσει acquiescenti, neque alia *Pulmerio*. Sunt sane iidem περίκτινες, ἀμφικτίονες, sive, Scholiaste *Thucydidis* lib. III. 104. interprete, οἱ περιιοκοῦντες: quales *Callino Ephesio* ἀμφικτερίωνες apud *Stob.* pag. 356. *Pedasensium* accolae alibi *Herodotus* περιόλους eiusdemque verbis dixit *Strabo* XIII. p. 909. [pag. 611. ed. Cas.] Cui ergo bono additamentum, τοῖσι ἀμφὶ ταύτης οἰκίουσι τῆς πόλεως. Cur δὲ ταυτὸν? utique ex ingenio librarii, rariorem ἀμφικτίονος vocem explicuitur. [At talia frequenter in Nostri stylo diligens Musarum Lector observaverit.] Porro δὲ ἤδη ἐγένετο protinus [lin. 9.] peccat. Alibi τρις posuit, et cum eo *Strabo*. Quae cuncta animo revolventi plura his inculcata videntur. Consule *Valckenarium* ad dictum primi libri caput. WESS. — Mihi totius huius pericopae color, sive ipsius rei prodigiosae hoc loco factam mentionem, sive sermonis spectem habitum, haud dubie *Herodotus* esse videtur: imprudenti autem accidisse arbitror Scriptori, ut, parum recordatus alio loco iam a se narratam esse fabulam, eandem hoc loco iterum commemoraret. S.

CAP. CV. 4. Πανιώνιος) Hoccine mangoni nomen parentes inposuerint, an Παιωνίου, scripti codices dubium relinquunt: si posterius, respectus aliquis ad artem medicam erit, ex qua Apollo, Bacchus, et ipsa Minerva Παιώνιοι. Prius illi furcifero adcommodatius ex concilio Panionio, cuius Chii participes lib. I. 143., atque ita *Athenaeus*. Εἶδος ἐπαμμένους [lin. 6.] libro I. 199. illustravimus; hic ἐκράμων tuemur. Habet cap. seq. τὰ αἰδοῖα ἀποτάμνειν, et gemina complura *Portus*. Persici moris *Iosephus* lib. II. adv. Apion. cap. 37. facit παῖδας ἐκρέμειν, ubi *Spanhemius* bene. Nec illi tamen contumeliae primi auctores. WESS.

6. εἶδος ἐπαμμένους) A natura egregiam totius corporis formam adeptos, neque adeo tantum εὐπροσώπους, sed εὐειδεῖς, sive κατὰ πᾶν τὸ ἐκτὸς εἶδος καὶ Φυῆς εὖ ἔχοντας. Chius iste Panionius [lin. 7.] exsectos ἀγνέων ἐπώλεε ἐς Σάρδεις τε καὶ Ἐφεσον χρημάτων μεγάλων: in quibus ordinem nativum verborum invertit suo more; neque enim alibi vendebat Ephesum abducendos, sed Sardibus et Ephesi, mittendos in Persida, ubi πίστιος εἶναι secundum *Herod.* viris οὐκ ἄν-
Herodot. T. VI. P. II. M

δρες anteponebantur. Cur autem Persae εὐνοῦχος ἐπαίον τοὺς καλοὺς, rationem reddit *Dion Chrys. Or. XX. pag. 270. v. vid. Herod. VI. 32. Brisson. de Regn. Pers. II. pag. 295.* In hac historia vera, propter crudelissimam, quam de Panionii liberis sumsit, vindictam lectoribus nullā dignus adparebit *Hermotimus* misericordiā, quam in ficta *Xenophonis* *Cyropaedia* facile movebit *Gadatas*. VALCK.

9. τῶν ἐνερχίων) Melius hoc videtur vulgato [ἐνερχίων] ob lib. VI. 32. Statim ποιούμενος ἐκ τούτου τὴν ζῶν [lin. 11.] neque damno neque recipio. Dedit ποιούμενος ἀπὸ τούτων τὴν ζῶν lib. II. 36. diversiore in re. Si Codicibus obsecundamus, ἐκ τούτου postulabit sibi aut ἔργου aut πρήγματος, quo modo *Valla*. WESS. — Debuerat puto recipi ἐκ τούτου ob probatissimorum diversae familiae codicum consensionem. S.

CAP. CVI. 9. τοὺς οἰκέτας) Sic *Thomas Magist.* et calamo scripti verissime. Confer dicta ad huius libri c. 4. Omittit autem *Thomas ἄσμενον*, [lin. 10.] quod hominis cupiditatem adprime suā praesentiā indicat. Corrigitur praeterea [nescio a quo] ἀποδεξάμενον, cui in *Musis* alia potestas. WESS.

13. πάντων ἀνδρῶν ἥδη μάλιστα) Cum ἥδη et δὴ in Codd. alternentur, posterius eligebam. Verum *Abreschius* ἥδη rariore accipit notione pro μέχρι νῦν, huc usque, qua *Ramsan.* Achaic. cap. 22., ipso observante, πρὸς τοὺς μὲν ἥδη τὰ ὀνόματα αὐτῶν οὐκ εἶχον. [Itaque accipiendam illud ἥδη fuerit, quasi dixisset πάντων ἀνδρῶν εἰ ἥδη γεγονόσιν.] In vicinis pauca, schedarum iussu, ut sribligo in posterum abesset, induxi. Quis enim, τί σε ἐγώ --- τίς σε προγόνων --- ἥ σε, aquis oculis adspiciat? Deleta librariis transscripti. WESS.

16. τὸ μηδὲν εἶναι) Culte τὸ μηδὲν ὄντες, viles, ignavi et nulli rei homines, *Sophocli Aiac.* vs. 779., *Dioni Chrys. Or. XXXVIII. p. 480. A. et LXVI. p. 611. D.* Aliud *Hermotimus*, calamitatem suam, qua nec vir nec femina evaserat, exprobrans nequissimo *Panionio*. Adi *Salvagnio* observata ad *Ovidii Ibim* vs. 457. WESS.

CAP. CVII. 1. Εἰρήνη --- τοὺς παῖδας) *Artemisiae* quia commisisse dicitur pueros *Ephesum* ducendos, frigide iocatur *Plutarch. T. II. p. 870. A.* Paulo post [lin. 5 seqq.]

iussu regis ex Athenarum portu naves deducebant ὡς τάχους εἶχε ἕκαστος, διαφυλαξούσας τὰς σχεδίας πορευθῆναι βασιλῆα: hoc redibit opinor pro lectione Med. Fugientes Persas [lin. 9 seqq.] terrebant, ac si naves essent hostiles, in mare prominentia Attices promontoria: admovit ista Casaubon. Theophrasti Ἡθ. Χαρ. c. 25. ubi ὁ δειλὸς τοιούτος τις οἶος πλείων τὰς ἀκρας φάσκειν ἡμιολίας εἶναι. VALCK.

7. ὡς τάχους εἶχε) Uni Vindobonensi [cui quidem alii accesserunt nostri codices] debetur. Tale Plutarch. T. II. p. 610. c. ὡς μὲν εἶχε τάχους καὶ δυνάμειος ἕκαστος: nec Nostri disconvenit lib. IX. 58. Zosterem, [lin. 9.] Atticae nobilem locum ex Pausania I. 31. et Scholiaste Hermogenis p. 389. illuminarunt viri doctissimi ad Steph. Byz. A me vero tacite praetermitti [lin. 10.] τῆς ἡπείρου, ταύτας ἔδοξάν τε etc. non debet, quippe elegans, et vulgato haudquam posterius. [Vide Var. Lect.] Opinabantur enim Persae, minuta ista promontoria naves esse Graecorum, inde formido illis et fuga. WESS.

[8. διαφυλαξούσας τὰς σχεδίας πορευθῆναι βασιλῆϊ) Sententiam in latina versione expressi; verba non adnumeravi. Potueram cum Valla et aliis: ad custodiendas rates, quibus rex transiret. Ad πορευθῆναι intelligenda ὥστε particula. Cur vero βασιλῆα potius, ut Valck. voluerat, revocarem, quam cum plerisque mssis βασιλῆϊ tenerem, idoneam non vidi causam. Possis intelligere ὥστε βασιλῆα πορευθῆναι: possis vero perinde intelligere διαφυλάσσεσθαι βασιλῆϊ, (ὥστε αὐτὸν) πορευθῆναι. Reiskius coniecit, δι' ὧν ἔδει πορευθῆναι scripsisse fortasse Herodotum. S.]

CAP. CVIII. 8. γνώμην ἀπειδείκνυτο) Turbantes scribas flocci facio. Omnia bene habent. Sic lib. III. 160. πολὺν δὲ Δαρσίον λέγεται γνώμην τήνδε ἀποδέξασθαι: quod solum abunde erit. Et hanc quidem Themistocles opinionem, si credimus Plutarcho, cum Aristide communicavit, eam valde et iisdem fere de causis, quibus Eurybiades, improbante, Themist. p. 120. A. WESS.

13. τοῦτ' ἂν μέγιστον πάντων σφεῖς κακῶν τὴν Ἑλλάδα ἐργάσαιντο) Animum multiplex in schedis variatio percussit: quid ea intendatur, non adfirmavero. Ubi pronomine, vario in omnibus, ablato, ἐργάσαιντο probaveris, res solvendi pontis in consideratione crit, universae Graeciae

ingens allatura damnum. Si σφίας malueris, addendum erit καὶ τὴν Ἑλλ., quorum equidem neutrum ausim, vulgato contentus, nec plane aversatus Arch. κκκόν, cui par c. 75. et IX. 36. WESS. — Κακὸν ἂν κακῶν praeferas, parum per se interest: istud tamen, quod cum Schaeff. adoptavi, Herodoti mori loquendi adcommodatus. Caeterum quamquam defendi utcumque potest τοῦτ' ἂν -- σφί -- ἐργάσαστο, quod plerique praeferunt codices, multo tamen luculentius et exquisitius et stylo inprimis Herodoteo convenientius hoc est, quod inde ab Aldo Editiones exhibent omnes, τοῦτ' ἂν -- σφεῖς -- ἐργάσιντο. Quo magis et mirum et molestum accidit, quod in nullo codice msto, cuius certa ad nos notitia pervenit, ista reperi sit scriptura: nam quod ex cod. Med. nihil varietatis h. l. Gronovius in medium protulit, non inde tuto colligi potest, consentire in his illum codicem cum edita scriptura, et ab omnibus aliis libris eiusdem familiae dissentire; quum praesertim frequenter observarimus, in postremis Musis non ita diligenter, atque in prioribus, adnotatas a Gronov. esse omnes codicis illius lectiones. Videtur tamen Valla suo in exemplari verbum ἐργάσιντο plurali numero positum reperisse, cuius haec versio est, fore ut -- maxima ob id calamitate adficerent Graeciam. An σφεῖς etiam (quod pro αὐτοὶ Noster VII. 168, 7. usurpavit) h. l. Valla repererit, haud adparet: illud equidem Wesse-lingio adsentior, adiecto pronomine nil opus fuisse, et suspicioni esse locum, quum temere ab aliis librariis σφί, ab aliis σφίας fuisset adiectum, pro horum alterutro primum Editorem suo iudicio σφεῖς posuisse. S.

[17. οὔτε τις κομιδὴ τὸ ὀπίσω φανήσεται) Aut ἐς τὸ ὀπίσω malles forsan, aut nude ὀπίσω. At τὸ ὀπίσω apud Nostrum idem ac nudum ὀπίσω valet: parique ratione I. 207, 18. οὐ τὸ ὀπίσω φεύγονται dixit. S.]

20. οἷά τε ἔσται προσχωρήσαι) Laurentii succedere fluxit ex προσχωρήσαι, quod in Brit., saepeque legitimi locum, sicuti paullo superius in Arch. et Thucydide II. 5., invasit. Editum plerorumque consensu munitur, indicans, Xerxi, modo strenue et prudenter egerit, singula per Europam oppida et nationes, partim captas, ultro partim, sese adiuncturas. Id vero προσχωρήσαι velle, nemo ignorat. WESS.

CAP. CIX. 2 seqq. ὁ Θεμιστοκλῆς μεταβαλὼν etc.)

Themistocles mutatus ab illo, qui in concilio ducum auctor fuerat πλῶνιν ἰθὺς ἐπὶ Ἑλλήσποντον, nunc suos cives, istius etiam cupidine laudis inconsiderate flagrantēs, retrahit ab incepto; atque hic veram pandit animi sui sententiam, dignam magni imperatoris providentiā. Nec vetus interpres, neque Latinorum correctores vim animadverterunt verbi μεταβάλλειν, mutari, similiter usurpati lib. V. c. 75. Κορίνθιοι, --- σφὶ αὐτοῖσι δόντες λόγον ὡς οὐ ποιοῦν τὰ δίκαια, μετίβαλλόν τε καὶ ἀπαλλάσσοντο. Velut oculatus testis et auritus Atticis suis contestatur Themistocles, saepius ἄνδρας, ἐς ἀναγκαίην ἀπειληθέντας, νενικημένους ἀναμάχισθαι τε καὶ ἀναλαμβάνειν τὴν προτέραν κακότητα. Horum prioribus, ἐς ἀναγκαίην ἀπειληθέντας, nuper mirum in modum abusus est vir doctissimus. Herodoteum ἀπειλείειν, in istam classem referendum verborum, de quibus egit Vir summus in nota Cl. D. Ruhnken. ad Tim. Lex. p. 52., [pag. 71. ed. sec.] nihil utique commune habet cum ἀπειλεῖν, minari, praeter fortuitam literarum συνέμπτωσιν. In angustias detrusum, nesciumque quo se verteret, ἐν ἀπορίῃσι ἐχόμενον, IV. 131., ἐς ἀπορίην ἀπιγμένον, I. 79., dixit etiam Herod. ἐς ἀπορίην ἀπειλημένον, II. 141. et ἀπειληθέντα ἐς ἀπορίην, I. 24. hic [lin. 8.] necessitatis velut vinculis adstrictos, ἀναγκαίῃ ἐνδιεμένους, sive necessitate coactos, ἐς ἀναγκαίην ἀπειληθέντας. Tales victos saepe, Themistocles [lin. 9.] ait, ἀναμάχισθαι τε καὶ ἀναλαμβάνειν τὴν προτέραν κακότητα: hoc quid sit docebunt Ez. Spanhem. ad Iulian. p. 178. et F. L. Abresch. Diluc. Thucyd. pag. 710. Apud Polyæn. I. 30, 3. Themistocles aliis ἀντιβουλεύεται λέγων, βασιλεὺς ἀποληθὲς ἀναμαχεῖται τάχα· πολλάκις δὲ ἀπένοια δίδωσιν ὅσα μὴ ἔδωκεν ἀνδρεία. Frontinus lib. II. c. 6, 8., Themistocles, victo Xerxe, volentes suos pontem rumpere prohibuit, quum docuisset, cautius esse eum expelli ex Europa, quam cogi ex desperatione pugnare. Themistoclis consilium postea magni saepe sunt Imperatores sequuti: praebet isthoc capite quaedam exempla Frontinus, et Africani Scipionis dictum, viam hostibus qua fugiant esse muniendam; cuius simile dat Agesilai Polyæn. II. 1, 6. qui factis illud suis saepe comprobavit. Conferri poterunt idem Polyæn. III. 9, 14. Pausan. IV. p. 333. Diodor. Sicul. XIV. c. 27. et Xenoph. Ἑλλ. VII. p. 376, 15. VALCK.

[5. καὶ ἐπὶ σφίων αὐτῶν βαλλόμενοι) *Etiam soli, ipsi per se, privato consilio.* Sic III. 71, 20. IV. 160, 4. V. 73, 14. 106, 19. etc. S.]

9. ἀναμάχεσθαι τε) Confer lib. V. c. 121. et Polyænum I. 30, 3. Sequentia in controversiam inciderunt propter ἀναμαχόμενοι [lin. 12.] ex Med. et aliis enotatum. Sententiam super his viri Celeber. notationes [quas nil adinet hic repetere,] ostentant. Non ego infitior, νέφος ἀνθρώπων bono sensu usurpari posse: testabuntur scriptor Epist. ad Hebraeos c. xxi, 17. observataque Cl. Lamb. Bos. Sed inconmodat valde ἀναμαχάσθαι, cuius in rerum recuperatione sedes, pariter ac ἀνακτῆσθαι lib. III. 65, et 75. Reciperatum autem νέφος τοσούτων ἀνθρώπων a victoribus Graecis, inconsulte dicitur; recte vero tantam hominum multitudinem sive nubem fuisse depulsam. Sic ἀνωσάμενοι lib. VII. 139.; ὠσάμενοι τὸν Πέροια VIII. 3., et, Berglero indice, *Plut. Mar. pag. 414. c. ἀλλ' ὅπως νέφος τοσούτων πλέθμον καὶ σκηπτὸν ὠσάμενοι, διασώσους τὴν Ἰταλίαν.* Restat εὐρημα γὰρ εὐρηκαμεν, [lin. 10.] nacli enim insperato sumus lucro nosmet ipsos et Graeciam, ita vertendum; Vallae Latina exorbitare, alios non fugit. Εὐρημα lucrum praeter spem oblatum exposuerunt summi Viri G. Budaeus et H. Stephanus, estque in lib. VII. 190. [et VII. 155, 9.] Εὐρημα ἠμίσθην et λογίζεσθαι pariliter Siracides c. xxi, 4. et 6. WESS.

16. ἐμπιπράς) Med. et consentientium ἐμπιπρᾶς videtur scripturae aberratio verioris. Inflammata Graecorum a Persis templa, post Brissonii, Menagii ad Diogen. I. 9. et Davisii in Ciceron. II. Leg. cap. 11. sollertem operam, praetereo. Mutare debui proxima [lin. 20 seq.] καταπείσαντες --- ἐπιμελεσθῶμεν, de plurium Codicum, quibus creber ἀπαρεμφάτων in Musis usus suffragatur, sententia: namque omnes prae stupore in devia deflexisse, criminosa foret accusatio. WESS. — Vide quae in Var. Lest. notata sunt. S.

18. πίδαξ τε κατῆκε) Ob vicinas duae forte literae perierunt, ut scripserit ἐκατῆκε, nempe τῇ θαλάσσῃ. Diogen. Laërt. Prooem. §. 9. dixit εἰς τὴν θάλασσαν πίδαξ καθέσθαι. κατεῖναι εἰς τὸ πλάγος πιδῶν ζῦγος; Herodot. lib. VII. c. 35. Paulo post [lin. 20 seq.] probarem quae margo dat Steph. κατόμειναντας ἡμῶν τε αὐτῶν ἐπιμαρτυρήσαι: quam casuum ἀκαταλλήλων amat Herod., adpellatione τῶν οὐκ

τέων υἱορες intelligens et liberos; ut c. 106. τοὺς οἰκίας explicat τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα, hinc Thomas M. voc. Οἰκίας. VALCK. — At verum erat καταμείναντες, de quo in Var. Lest. monui. Similiter nominativum casum cum infinitivo iungere amat Noster. Vide I. 56, 2-4. IV. 15, 8-10. I. 63, 13. IV. 137, 7 seq. et saepius alibi. S.

21. Ιστα, καὶ τις οἰκίην ἀναπλατᾶσθω καὶ σπέρου ἀνακῶς ἐχέτω, significant et unusquisque reficiat aedes suas, euretque sementem fieri. Est enim ἀνακῶς ἐχέτω idem ac ἐπιμελεῖται: (Pierson. ad Moer. Att. p. 43.) et Homeri more ponitur τις, pro πᾶς τις, vel εἷς ἕκαστος. Eustath. in Od. γ'. p. 123, 25. τὸ Τὶς πολλάκις -- δηλοῖ -- πάντας, λεγθὲν ἀντὶ τοῦ εἰς ἕκαστος οὕτως παρὰ Σοφοκλεῖ λέγουσιν ὁ χορὸς οἱ Σαλαμῖνιοι (in Ai. vs. 245.) ὡς νῦν καιρὸς τινι Ποδοῖν κλοπὰν ἀρετῆσι. Sophoclea citat idem in eam rem bis terve alibi. Versus Alcaei apud Athen. X. p. 430. c. sic distingui debent: Νῦν χρὴ μέθυσκεν, καὶ τινα πρὸς βίαν πίνειν, ἐπειδὴ κἀθανε Μυρσίλος. Poëtae sententiam Alcaico etiam versu Horat. expressit Carm. lib. I. Od. 37. sed Alcaei apud Athen. proxima duabus adiectis literis sic suo modulo restitui poterunt: Μηδὲν γ' ἄλλο φυτεύσης πρότερον δένδρεον ἀμπέλῳ. Nullam, Vare, sacra vite prius severis arborem: Horat. lib. I. Od. 18. Rarissimum arbitror illud Herodoti, οἰκίην ἀναπλατᾶσθω. Nidum fingere, πλάσσει δόμον dixit incertus Poëta apud Lycurg. pag. 166, 35., Οὐδ' ἀργία γὰρ ὄρεσι, ἣν πλάσῃ δόμον, Ἄλλη νεοσσὺς ἤξισεν ἐντακεῖν. Qui Sophoclea cognoverunt, ista Sophoclis esse suspicabuntur, scripta prout illa vulgavit Clar. Io. Taylor. VALCK.

25. ἀποθήκην μέλλων ποιήσεσθαι) Erunt fortasse, qui ἀποθήκην, notione παραινήσεως, monitionis, illustrata Menagii diligentia in Laërt. I. 61., praeoptabunt. Equidem in Gronovii partes eo, Vallam arbitratu ex ipsius subsidio ἀποθήκην invenisse. Πέρσεα, [pro quo perperam Περσέα Edd. ante Wess.] Porto ob insolentem tonum suspectum, recte pingit Arch. WESS.

Ibid. ἀποθήκην μέλλων ποιήσεσθαι) Sequentia cum his arbitror iungenda, ἐς τὸν Πέρσεα, ἵνα (ἦν ἄρα τί μιν καταλαμβάνη πρὸς Ἀθηναίων πάθος) ἔχῃ ἀποστροφὴν: ita tamen, ut partim etiam ad illa pertineant, τὸν Πέρσεα, Persam enim facturus erat ἀποθήκην, ad illum ut haberet receptum, vel re-

fugium, si qua urgeret necessitas: amicum ad certum tempus velut sepositum, aliquando usui futurum, eleganter vocat ἀποθήκην. Ad ἀπόθετον φίλον in *Lysiae* pag. 158., vid. Cl. Markland. et, qui hic ἀποθήκην egregie tuetur, clar. *Abresch*. Diluc. *Thucyd.* p. 654. Ad ἀποστροφὴν conf. *Xenoph.* Κυρ. Παιδ. pag. 73, 18. Ἀναβ. VII. p. 244, 23. *Isocr.* Epist. II. p. 410. B. P. *Wessel.* ad *Diodor.* I. p. 207. et *Io. Toup.* Em. in *Suid.* voc. Ἀποστροφή. Beneficiorum in Regem regiamque familiam hac opera sua collatorum, ob quae εὐεργεσίαν sibi scribit ὀφείλεισθαι, meminit *Themistocles* in illa nobili Epistola ad *Artaxerxen* data apud *Thucyd.* I. c. 138. VALCK. — At non *Persam* (ut ait *Vir doctissimus*) *facturus erat ἀποθήκην*: sed hoc ipsum quod nunc agebat, nempe quod Athenienses a consilio in *Hellespontum* navigandi pontesque rumpendi deterruit, hoc, inquam, *facturus erat ἀποθήκην* ἐς τὸν Πέρσας: ubi per metonymiam ἀποθήκη dicitur id quod est ἀπόθετον, thesaurus repositus; intelligiturque beneficium in regem collatum et in futuros usus apud eum collocatum, gratia apud regem in futurum tempus inita. Est enim, ut scite poeta ait, Καλὸν γὰρ θεσάυρισμα, κείμενη χάρις. S.

CAP. CX. 7 seqq. ἄνδρας ἀπέπεμπε etc.) Misit viros iussos tacere, *Valla*: τοῖσι ἐπέτελλε σιγᾶν. Melior mihi lectio videtur marg. *Steph.* τοῖσι ἐπίστευε σιγᾶν ἐς πᾶσαν βάσανον ἀκιννομένοισι τὰ αὐτὸς ἐντείλατο βασιλεῖ φράσαι: quos, utcumque tormentis excruciantur, fidei credebatur occultaturos silentio, quae Regi mandasset dicenda. Hos inter, quos a longo tempore fideles fuerat expertus, fuisse quoque dicitur *Sicinnus*: hunc *Polyaeno* p. 60. ante pugnam, post pugnam p. 61. dicitur misisse Ἀρσάκην: Ἀρσάκην vocat *Plutarch.* in *Aristid.* p. 324. B. Quando autem, ut res ipsa suadet, non scripta epistola, sed vel per amicum vel per servum fidum, ut *Iustin.* II. cap. 12., ista *Xerxi* *Themistocles* indicavit; non tam miror quod apud *Nepot.* *Them.* c. 9. literis, ait, eum (patrem Tuum) certiore feci, id agi ut pons --- dissolveretur; sed in *Thucydide* miror lib. I. cap. 138., cur et quomodo *Themistocles* dicatur γράψας τὴν τε ἐκ Σαλαμῖνος προάγγελσιν τῆς ἀναχωρήσεως, καὶ τὴν τῶν γεφυρῶν --- οὐ διάλυσαι. Scriptam a cauto Imperatore epistolam negabit *Herod.* nec sane fit credibile. VALCK.

Ibid. τοῖσι ἐπίστευσε σιγᾶν) Pristinum ἐπέτελλε damnant schedae, quibus obsequor. [Vide *Var. Lect.*] Credidisse indicatur et confisum fuisse Themistoclem, nuncios, etsi tormentis omnibus vexarentur, mandata tacita habituros; plana utique sententia, et simillima Pausaniae lib. VII. p. 589. Si vero Nostri fidem laudamus, (et quidni?) αὐτῖς iterum ad Persam Sicinnus missus abiit. Plutarchus aliunde Arnacem, regium eunuchum et captivum accepit, ad Xerxem ablegatum, Themist. p. 120. c., deditque Polyaeo, sed Arsaem adpellanti, lib. I. 30, 3. WESS.

10 seq. πρὸς τὴν Ἀττικὴν) Quae prostant in *Miscell. Lips.* Nov. VIII. pag. 501. sunt certe inconsiderate [a Reiskio] scripta. Non ex Andro fidos istos homines mittit, sed ex insula Salamine; [at Herodotus quidem significare videtur, ex Andro eum viros illos ad Xerxem misisse.] neque sane Xerxes, quod vir doctus putabat, in Hellespontum aufugerat: exigit is iterum Herodoteam narrationem: mittitur navis in Atticam, ubi haerebat adhuc Xerxes; neque enim hic cum classis aufugit reliquit; sed cum exercitu suo secedens ex Attica, Graecia peragrata, rediit in Asiam cap. 119., εἰδὼν χρεώμενος ἅμα τῷ ἄλλῳ στρατῷ ἀπενοστήσει ἐς τὴν Ἀσίην. conf. cap. 113. 126. 130. WESS.

CAP. CXI. 8. Πειθῶ τε καὶ Ἀναγκαίῃν) Admovet Andrii τὴν καλουμένην ὑπὸ τῶν πολλῶν Πειθανάγκην Synesii (Or. de Regn. p. 26. A.) Themistocles; blandiorem quidem illam, quam Ἀνάγκη καὶ Βία, quibus Corinthi olim fanum in Pausan. lib. II. 4., aequae tamen liberis et sui iuris hominibus acerbam et detestabilem. Muliebres autem deas μεγάλους utroque sermone recte dici, Iac. Elsnerus Sched. Crit. p. 39. commonstravit. WESS.

8. et seqq. Πειθῶ τε καὶ Ἀναγκαίῃν etc.) Duabus his Deabus, quas suae habendi cupidini Themistocles προέτεινε, eleganti responso sapienter opposuerunt Andrii, quas insulam suam semper colere dicebant Πενίην τε καὶ Ἀμικχανίην: quarum etiam fideli praesidio feroces Themistoclem et Graecos re coegerunt infecta illuc recedere unde venerant, c. 121. ἐπὶ τε οὐκ οἶόν τι ἐγένοντο ἐξελεῖν τὴν Ἄνδρον --- ἀπαλλάττοντο ἐς Σαλαμῖνα. Quam Noster, hinc paucis rem narrat Plutarch. in Themist. pag. 122. c. δύο καὶ ἥκειν ἔφη θεοὺς κερμίσων Πειθῶ καὶ Βίαν· οἱ δ' ἔφασαν εἶναι καὶ παρ' αὐτοῖς θεοὺς

μεγάλους δύο, Πενίαν καὶ Ἀπορίαν, ὅθ' ἂν κωλύσθαι δοῦναι χρήματα ἐκείνῃ. Nomina Ἀναγκῆς et Ἀμνηστίας in magis usitata convertit Blas. et Ἀπορίας. Amor in ala Simpliciae: Οὐτε γὰρ ἔκρινε βίῃ, πρῶτον δὲ πειθῇ: et ante: Τᾶμος ἐγὼ γὰρ γενόμεν' ἀνὴρ' ἔκριν' Ἀνάγκη. [Vide Brunckii Analect. T. I. pag. 205.] Huius Necessitatis imperio lene suum Amor opposuit blanda vi persuadentis: apud Xenoph. Ἀναθ. VII. pag. 247. εἰ νῦν σοὶ ὑπῆκει γενόμενος οὐ φίλος τῇ σῇ ἐκτίσθησαν ὑπὸ τοῦ ἀρχεῖσθαι, ἀλλ' ἀνάγκη. Hanc a veri nominis Rege longe removet Ecphantus Stobaei p. 355., qui pro sectae severitate τὸ πειθεῖς τινος δεῖσθαι considerat (vs. 10.) veluti τὰς ἐκνήϊον Φαυλότατος λείψανον, quia πειθῶ ἔργον τι ἐπὶ παροιμίᾳ ἀνάγκη. Hinc sua quaedam Plato derivavit in Politicum: conf. Dion. Chrys. p. 79. r. et 366. v. Non solum τῇ Πειθῇ, μετὰ τὸν ὅπλον, sed mitibus verbis minas addens paene regaliter Themistocles Andriis ostentabat τὴν Περσικὴν καὶ, ὡς αἶον εἰπὼν, Φατίρην μὲν δέειν, Φατίρην δὲ κερύκεϊον προῖχόμενος, ὃ δὴ παροιμία ἦν, ὡς Φοῖβ' Πανσθενίας, ἐπὶ τῶν ἄλλων μὲν παρακαλοῦνται καὶ ἀπειλοῦνται, ut scribit Eustath. in Hom. Ἰλ. γ'. p. 309, 14. VALCK.

11. καὶ θεῶν χρηστῶν) Fingebat Cl. de Pauv. καὶ θεῶν χρ., non absurde, modo necessitas adcesset: insuper; [lin. 12.] ἐπὶ Ἀνδρίῳς γε εἶναι γεωπείνας ἐς τὰ μέγιστα ἀνθρώπων, ad Andrios certe non accedere nisi maxime pauperes, et in primis, deas inutiles et noxias duas nunquam eorum insulam relinquere, sed in ea gratum sibi domicilium habere, Paupertatem et Impossibilitatem. Γεωπείνας non homines, sed ipsas respicere deas, sic ab Andriis dicacioribus appellatas ad Athenienses accessisse θεοὺς χρηστῶς, ad se semper invisere θεοὺς γεωπείνας, praeterque ceteros Πενίαν καὶ Ἀμνηστίαν insulae possessione delectari. Quae, doctissimo viro iurisperito olim blandita, minime exagitabo, incertus, an ipsam ἀνθρώπων ἐς τὰ μέγιστα, seu potius τὰ μέγιστα, uti lib. V. 49. sefellerint, an repetiti toties post ἐπὶ accusativum: hos certe improbavit, invito Herodoto et praeceptore structurae H. Stephano de Dialect. p. 158. Ceterum noti satis sunt γεωπείνας lib. II. 6., et ἐπὶ βόλοι, bonae malaeve rei conpotes, ex Aeschyli Agam. vs. 551., Porphyrioque Quaeq. Homeric. prima. Nam exemplarium Arch. et Vind. ἐπὶ βόλοι, aspernor, miroque servatum a superno Hippocratis editore,

Steph. Mackio, princip. Νόμον, cum Masti et Scholiastae verum ostenderent. Ipsum adi. WESS. — De formula Nostro usitata εὖ ἦκειν vide ad I. 30, 19. et VII. 157, 11. notata. Caeterum mordaci ironia haec dicta videntur: magnae et beatae Athenae scilicet! nempe urbs eversa cremataque, et terra omnis vastata: propitiis inprimis utuntur diis scilicet, qui nec urbem, nec templa tutati sunt! Ad εἰς τὰ μέγιστα, ex praecedenti vocabulo γεωπείνας, intelligi par est genitivum γεωπείνης. S.

CAP. CXII. 2. οὐ γὰρ ἱκανέτο πλεονεκτηῶν) In fine cap. ex Med. optime restituit Clar. Gronov. Θεμιστοκλῆς -- χρήματα παρὰ νησιωτίων ἐκτέλετο (sibi comparabat) λάβει τῶν ἄλλων στρατηγῶν. [Vide lin. 17. et ibi Var. Lect.] Ista de Themistocle dicta qui vituperat Plutarch. T. II. p. 871. c. ipse tamen in Them. T. I. p. 122. c. haec posuerat tanquam indubia: ἦν δὲ περιπλέων τὰς νήσους καὶ χρηματιζόμενος ἀπ' αὐτῶν, et ex insulis sibi pecunias corradens. Ibidem acerbissimum adversarii Themistoclis Timocreonis nobis carmen servavit, illum traduentis, ut ψεύσαν, ἄδικον, προδότην, quippe qui amicum prodiderit ἀργυρίοις σκυβαλικοῖσι πεσθεῖς. Λαβὼν δὲ τρεῖς ἀργυρίου τάλαντ' ἔβα πλέων εἰς ὄλεθρον: in his τρεῖς forte videbuntur in τρεῖςκοῦτα mutanda Herodotum comparanti VIII. c. 4. Illic narrata si quam admittunt excusationis veniam, haec certe magni viri memoriam dedecorant; quae, gloria satiatum, auri fames videtur agitasse; neque tamen idcirco velut Atheniensium ditissimas Socrati potuit et Aristidi apponi: horum probe recordabar scribens quae leguntur p. 494. [Adnot. ad lib. VI. c. 121, 4 seqq.] VALCK.

4. χρεώμενος λόγους τοῖσι καὶ πρὸς Ἀνδρίους) Magnas acierunt hic turbas amanuenses; quorum Med. et consentanei veraces si fuerint, χρεώμενος, aut χρεωμένους Med., ex silio damnabitur, summa plerorumque concordia oblata: saluum illud vocabulum perstabit, ubi de vulgato edemutabitur mihi. Neque fatuus propterea [quae Gronovii erat opinio] sermo erit, tametsi ἀπειλαίημοι λόγοι praecesserint. Illa enim generatim minacia verba, haec τὴν Περσὶ καὶ Ἀναγκάην, nisi imperata praestentur, denunciantia. Verum vide magnum et eruditum Med. patronum. WESS.

Recte a cod. Med. et consentaneis abesse vocabulum

λόγοις videtur, nec ab *Herodoti* manu profectum. Id quum olim abfuisset, quippe facile e superioribus intelligendum, librariorum alii nimis officiose illud inculcaverunt, alii vero, quum de nunciis hic agi putarent, Ἀνδρίου temere in βασιλέα mutarunt. Quare equidem aut deletam illam vocem, aut saltem cancellis circumdatam, ut suspectam, velim. S.

14. τοῦ κακοῦ ὑπερβολή) Hoc etiam ut *Herodoteum* referri debuerat in *Aem. Porti* Lexicon, quum ἡ ἀναβολή vel ὑπέρβεις vix alibi dicatur ὑπερβολή. VALCK. — Equidem usitatioem vocabuli ὑπερβολή notionem animo habens obversantem, (de qua consuli *Lexicon* nostram *Polybian.* p. 629. num. 2. potest,) dormitansque quum hunc locum latine converterem, istud Καρυστίοις γε οὐδὲν, τοῦτον εἶναι, τοῦ κακοῦ ὑπερβολή ἐγένετο, ita acceperam quasi οὐδὲν ἦσαν scriptum fuisset. Minime spernenda erant, sententiae summa si spectetur, *Vallae* latina, a *Gron.* etiam et *Wess.* servata: *Carystii* ne hac quidem re contigit effugere eladem. Proprie: neutiquam tamen idcirco dilata est calamitas: id est, ne ullam quidem idcirco moram calamitatis adsequi contigit *Carystii*. Nempe continuo deinde *Andro* profecti *Graeci* (cap. 121.) fines illorum sunt depopulati. οὐδὲν valet *nar' aἰδῶν*, nulla parte, ne in breve quidem tempus dilata est calamitas. Verbo ὑπερβάλλεσθαι differendi notione usus est *Noster* VII. 206, 4. IX. 51, 2. Vocabulo ὑπερβολή eodem, quo *Herodotus*, significatu semel usum *Polybium* memini, XIV. 9, 8. S.

16 seq. ὁρμώμενος ἐξ Ἀνδρου) Sive ipsum *Themistoclem* ab *Andro* profectum intelligas, seu ad nuncios referas circum insulas missos, nihil offendet. *Plutarchus* ad prius inclinatur, περιπλέον τε τοῖς νήσοις καὶ χρηματιζόμενος ἀπ' αὐτῶν, *Themist.* p. 122. c. Nihil certe urget, ut ὁρμώμενος ἐπ' Ἀνδρου, stationem ad *Andrum* habens, refingatur, praesertim cum ὁρμῶν in simili ponatur re. *Reiskii* ἐκρίτο genio sermonis et *Arch.* suffragatione protegatur. Conf. lib. VI. 62. *WESS.*

CAP. CXIII. 4. ἀνωρίην εἶναι τοῦ ἔτους -- χειμερίσαι δὲ ἄμεινον) Ad eandem pertinet classem [scil. vocum, quae vix alibi quam apud *Herodotum* reperiuntur; conf. *Adnot.* ad c. 112, 14.] ἀνωρίην τοῦ ἔτους, et χειμερί-

σαι: quorum prius quid sit docebunt Viri magni [Tib. Hemsterh.] observata ad Thomam M. in Ἀπὸ νυχτός. [ubi tamen inobservatum hunc Herodoti locum Hemsterhusius praetermisit. Caeterum, quod ἀνωρίην cum subscripto iota hic scripsit Valckenarius, id nusquam ita pictum reperi. ἀνωρίην, quod ex editis ante Med. revocaverat Wess. tenui cum Schaef. ἀνωρίη absque iota subscripto praeferebat Med. cum F. et aliis: quos quod in Var. Lect. dixi videri ἀνωρίη debuisse, id nunc indictum velim. Quin immo verum videtur ἀνωρίη in nominativo, certe haud deterius quam ἀνωρίην. Nominativum casum cum infinitivo libenter construere Nostrum, haud multo etiam ante observavimus, ad cap. 109, 18.] Alterum χειμερῖσαι, pro vulgari χειμάσαι vel παραχειμάσαι positum VI. c. 31. infra recurrit c. 126. et 130., ubi classis reliqua Persarum ἐχειμέρισι ἐν Κύμῃ. Formatum illud, ut θεριζειν, aetatem transigere; et rarius ἐαριζειν, tempus vernum. Ἐχειμέρις forte dederat Noster etiam c. 133. pro ἐχίμαζε, quod in alium usum adhibet VII. c. 191., ἡμέρας γὰρ δὴ ἐχίμαζε τρεῖς, tertio demum die tempestas sedavit. Loca tamen memorat lib. II. c. 22., in quae se conferunt grues ἐς χειμασίην: sic Codd. exhibent pro χειμαδίην. Dixit Demosth. p. 35. ἰπάσχει δ' ὑμῖν χειμαδίῳ μὲν χρῆσθαι Λήμνῳ: sic legendum puto eiecta voce δυνάμει ex vicinis repetita, ut dederit χειμαδίῳ, nempe τέσῳ. Illuc refero quod habet Etymol. p. 810, 1. Χειμαδίῳ, τόπῳ ἐφ' οὗ ἂν τις δύναιτο χειμῶνος ἐγκαθορμίσασθαι: eadem dat Suidas, ex Rhetorico Lex. ut puto, descripta. VALCK.

8. πρώτους μὲν Πέρσας etc.) Praefert insoliti quidpiam πρὸ μὲν τοὺς μυρίους Περ. πάντας Arch. et Vallae: saltem πάντας omisissent. Glossam atque additamentum ex lib. VII. 85. arbitror. WESS.

14. κατ' ὀλίγους) Legi nec posse nec oportere κατ' ὀλίγους verissima Abreschii animadversio, advocantis Thucyd. III. 111. ὑπαπήμεσαν κατ' ὀλίγους: et lib. IV. 11. κατ' ὀλίγας ναῦς διελόμενοι. Vide supr. lib. II. 93. et Duker. ad Thucyd. lib. VI. p. 400. WESS.

15. τοῖσι εἶδε ἅ τε ὑπῆρχε) Sunt, ni fallor, εἶδος εὖ ἔχοντες, sive σωματῶν ἔχοντες ἄριστα, atque adeo εὐεχτικοί. Hos dicitur Mardonius e ceterorum turba διαλέγων, secernens,

καὶ εἰ τίσις etc., ubi forte lectio non esset deterior, καὶ ὁτίσις τι χρηστὸν συνήδες πεποιημένον. Est illud ὁτίσις Homericum et Herodoteum; Sophocleum ὁτοισι. Ad Homeri Ἰλ. δ. 491. Eustathio adnotantur Ὀτίσις, ὅτου, ὅτω, ὅτων, ἀντὶ τοῦ ὄντων, καὶ ὁτοισι: de quibus unum restitui poterit Aeliano de Nat. An. V. 39., ad praedam a leone relictam τὰ ἄλλα ζῶα ἤκοντα καὶ αἰσθανόμενα, ὅπου (scribendum, ὅτου) λείψανόν ἐστι τὸ κείμενον, cuius ista sint reliquiae. VALCK. — Mireris vero sollicitari a Viro doctiss. vulgatum εἰ τίσις (ion. pro εἰ τίσις,) quum nihil solennius sit Graecis, quam εἰ τις, εἰ τινες dicere, ubi perinde ὅς τις, οἱ τινες dici potuerat. S.

CAP. CXIV. 5. τὸ διδόμενον ἐξ ἐκείνου δέχασθαι). Accipere omen, et, quidquid rex diceret, sibi sumere, bene Pavius. Itaque Laco, cum Xerxes Mardonium poenas daturum ambigue respondisset, [lin. 16.] δεξιόμενος τὸ ῥηθὲν abiit. Tale δέχομεθα, ὦ βασιλεῦ, τὰ διδοῖς inf. c. 137. δέχομαι τὸν οἰωνόν, accipio omen, lib. IX. 90. et Comici Δέχου τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ Plut. vs. 63. WESS.

CAP. CXV. 4. τῆς στρατιῆς οὐδὲν μέρος) Innuit exituum militum numerum, quem saluum ex inmani illa multitudine lib. VII. 184. in Asiam reduxerit. Caussas fami pestilentiaeque acceptas fert. Non ex falso nuncius ad Atossam, Ἦκουσιν ἐκφυγόντες, οὐ πολλοὶ τινες Ἐφ' ἐστιοῦχον γαῖαν, Aeschyl. Pers. vs. 510., qui de regis per Thessaliam properantibus copiis vs. 490. ἐνθα δὲ πλείστοι θάνον Δίψῃ τε λιμῷ τε, Nostro ferme consentiens. WESS.

11 seq. λοιμός τε τὸν στρατὸν etc.) Nihil est in his quod fictum videatur aut rationi disconveniens: quae habet Iustin. II. c. 13., pleraque sophistam potius decent quam historicum. Verum esse potuit quod scribit Tzetzes Chil. I. vs. 995., plerosque qui cum Rege secesserant, inortuos κρυμῶ, λιμῶ, πορείᾳ. Labore, fame, ac metu distabuerunt, Orosius p. 114. Herodoto prior Aeschylus, Pers. vs. 482., Στρατὸς δ' ὁ λοιπὸς ἐν τε Βοιωτῶν χθονὶ Διῶλλυθ', οἱ μὲν ἀμφὶ κρηταῖον γάνος Δίψει πονοῦντες, οἱ δ' ὑπ' ἀσθματος μενοὶ διεκπερῶμεν ἔς τε Φωκέων χθόνα, Καὶ Δωριδ' αἶαν: tandem γῆς Ἀχαιῶδες πέδον Καὶ Θεσσαλῶν πόλιν ὑπεσπανισμένους Βορᾶς εἰδέξαντ', ἐνθα δὲ πλείστοι θάνον Δίψῃ τε, λιμῷ τ', ἀμφοτέρω γὰρ ἦν τὰδε: absurde Schol. τόπος, ait, Βοιωτίας ἢ Κρήνη: hinc aquas nobis Crenaeas vocant, quae fontanae fuerant dicendae. In Atti-

cae pestis descriptione Lucret. VI. 1262. Multa siti prostrata viam per, proque voluta Corpora silanos ad aquarum strata iacebant, Interclusa anima nimia ab dulcedine aquarum. Thucyd. p. 131, 79.; ἐκαλινδύντο καὶ περὶ τὰς κρήνας ἀπάτας ἡμιθνήτες τῇ τοῦ ὕδατος ἐπιθυμίᾳ. VALCK.

19. νεμομένας ἀρπαχθῆναι) Praecessit ἄρμα Iovis sacrum, cui iuncti equi fuerunt, pascentes, ut Paeones ferebant, furto abducti. Supra VH. 55. οἳ τε ἄρποι οἱ ἱππὶ καὶ τὸ ἄρμα τὸ ἱππόν. Rediit, [lin. 21.] saepe restitutum; οἰκημένων. Vid. III. 96. WESS.

CAP. CXVI. 2. Θρήξ, ἔργον ὑπερφύεος ἐργάσατο) Rem fecit atrocissimam Rex Bisaltarum. Ab humana natura patrisque nomine prorsus abhorrens facinus hinc enarrans Aelianus Var. Hist. V. 11., illum scribit fuisse Φιλέλληνα; quod mihi quidem obsequium Xerxi negatum non manifestat; sed idem digna scribit mansueta Graecorum humanitate, quando Thrax ob tantillam rem sex filiis oculos crudeliter eruens dicitur μὴ ποιήτας Ἑλληνικά. VALCK.

9. ἐξώρυξε αὐτίαν ὁ πατήρ τοὺς ὀφθ.) Sumisit hinc Aelianus Var. V. 11. verbis paullum mutatis. Addit de patre; μὴ ποιήσας Ἑλληνικά; quod verum; sed regulus ille, quantumvis Φιλέλληνα, ut ait, origine Thrax erat; a cuius gentis atrocitate oculorum eruendorum supplicium haud fuisse alienum, damno visus experti infelices Phinei liberi et ipse tetri auctor sceleris feruntur in Scholiis ad Apollonii Rh. lib. II. 178. Alia Celeb. Iac. Perizonius. WESS.

CAP. CXVII. 5. Ἐν αὐτῇ δὲ κατέρχόμενοι) Placebat olim addita littera κατέρχόμενοι; huc delati, sive reversi, uti in Aeschyleo; a Comico acerbius perstrieto, Ἡὺν γὰρ εἰς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι. Quoniam schedae vetant, patior vulgatum, relictos aliquantisper isthic declarans. WESS.

CAP. CXVIII. 2. Iustissimum ἐξ Ἀθηνέων, toties totiesque in Musis pravum: bonum vero ex Aldo atque aliis διέχρετο. [lin. 4.] Ionici enim commatis χρεῖσθαι, eiusdemque composita. Vide I. 21. WESS.

5. τὸς Φοινίσσης ἐπιβάς) Haec ut possent ἐκτραγοῦσθαι, rerumque humanarum lamentari vicissitudinem; Phoenissae navi scapham substituerunt piscatoriam; ex Trogo Iustinus II. 13. hinc Orosius II. 10. Ferebant, [lin. 6 seqq.]

πλέοντά μιν ἄνεμον Στρυμονίην ὑπολαβεῖν μέγαν καὶ κυματίνην. Ad-
finis Atheniensium et sautor Boreas superbum Regem il-
laesum dimittere non poterat: ventus Boreas a sua velut
sede eximie Στρυμονίης dicebatur; Στρυμονίου Βορέαο meminisse
Callim. Hymn. in Del. vs. 26, ubi notat ill. Ez. Spanh. qui
plura dederat ad Hymn. in Dian. vs. 114. quo loco respi-
cit Callim. Epigramma Simonidis ab Athen. servatum lib. III.
p. 125. c. ubi pro Ὠκὺς libenter corrigerem, Ὀξὺς ἀπὸ Θορή-
κης ὀρνύμενος Βορέης: sic Boreae penetrabile frigus indicaretur.
Quae hic praeterea traduntur, Graecorum illa videntur
commenta, Herodoto minime probata; quod observare de-
buerat Brissonius hinc illa narrans, de Regn. Pers. I. p. 33.
Vera videbantur Io. Tzetzae, Chil. I. vs. 996. Ἀπὸ Στρυμό-
νος δ' ἐπιβαὶς νηὸς αὐτὸς Φοινίτης, Σὺν τοῖς ἀρίστοις τῶν Περσῶν,
κλύδωνος γεγανότος, Κέλευσε τούτους ἐκπηδᾶν εἰς θάλασσαν τοῦ
πλοίου· Ὅπερ δὴ καὶ διδράκασιν, ἐκτῖνον προσκυνούντες, Ὅπως γὰρ
πλοῖον κουφισθῆν σῶσθι τὸν βασιλέα. VALCK.

7. ἄνεμον Στρυμονίην) Laurentii a Strymonia ansam
docto viro praebeuit corrigendi Στρυμονίην, quo facile care-
bimus. Ab amne ventus Boreas Στρυμόνιος et Στρυμονίης,
isque inpetuosissimus. Callimachus H. in Del. vs. 25. Τί-
χχα μὲν καὶ λᾶες ὑπαὶ ῥιπῆς κε πέσαιεν Στρυμονίου Βορέαο.
Hinc Aeschyli πνοαὶ δ' ἀπὸ Στρυμόνος μολεῦσαι κακὸς χολοί.
Agam. vs. 200. Callimachum respexisse Hesychius videtur
in Στρυμόνιος. WESS.

18. ἐκπηδᾶν) Perplacet ἐκπηδέειν, ut ἐνδιαιτέσθαι, κα-
ταμαρτυρεῖν, et χρεῖσθαι. Quae praecedunt, obiter Dio Chrys.
attigit Or. XIV. p. 251. b. In proximis [lin. 22.] χερσὶν στε-
φάνῃ, etsi Msti vulgatius praebeant, vim non facio. Ho-
merum hic sequitur, στεφάνας praecipue (Eustathio ad Iliad.
Σ'. 597. docente) probantem: adde illi magnum Anim-
adversorem in Athen. lib. V. 8. [T. III. nuperae Edit.
p. 121.] VALCK.

CAP. CXIX. 1. οὗτος δὲ ἄλλος λέγεται λόγος) Scripta
exempla, quod in peditum erat, sic optime explicant. Re-
spectus est ad initium c. 118. [Immo unice verum erat,
quod nostri libri dedere: vide Var. Lect. ad h. l.] Vicinum
οὕτω εἰρήθη [lin. 3.] in Pass. nihil habere damnabile, ostendi
ad lib. IV. 157. atque alibi. WESS.

[8. τῶν δὲ ἱερῶν etc.) Ad id quod famae illi, de qua

hic agitur, opponit Herodotus, responderi poterat: At remigum, qui in navi erant, nautarumque cunctorum operâ opus fuit gubernatori, qua per vim tempestatis ad optatum littus eluctaretur. S.]

CAP. CXX. 4 seq. δωρησάμενος αὐτοῦς etc.) Donasse dicitur Abderitanos aureo acinace, καὶ τὴν χρυσοπιάσῳ: quod ex Codd. revocabitur. Tiaram tamen infrequens fuisse puto Regium donum: Acanthios eodem quo Abderitanos honore Rex dignatus lib. VII. c. 116., ἰδωρήσατο ἱσθῆτι Μηδικῇ. Nusquam etiam auro distinctam χρυσοπιάσῳ memoratam legi tiaram; de qua praeter Brisson. multa Gataker Adv. Misc. posth. c. 24. sed alibi reperias χρυσοπιάσῳ ἱσθῆτα, et τὰ χρυσοπιάσα τῶν ἰνδυμάτων. Abderitanos splendido Xerxen eiusque exercitum excepisse convivio constat ex Herodot. VII. 120. Nescio an alibi tradatur quod nobis narrat Philostr. de Vit. Soph. p. 494. de Protagorae patre Maecandrio Abderitano: δεξάμενος τὸν Εἰρήνην εἰσὶν τε καὶ δώροις, τὴν ξυνοσίαν τῶν Μάγων τῷ παιδί παρ' αὐτοῦ εὔπετο. De Protagorae praeceptore Democrito, huiusque patre, paria prodidit Diogen. Laërt. IX. 34. testem citans Herodotum, de cuius nomine in aliud convertendo alibi coniecturam proposui. VALCK.

5. καὶ τὴν χρυσοπιάσῳ) Ex Vallae Latinis locum instauravit de Pauw: recte factum Mssti testantur. Med. et paucorum τῆς formam praefert insolitam, nec usquam obviam, cedereque meliori debuit. Quid de docto in Germania viro existimabimus, Aldinum τῆς χρυσοπιάσῳ tuente, et poculum auro inductum excogitante? Quid? Sed mihi tempero. Τῆς, si qua apud audaciorem poetam, [vide Athen. XI. p. 550. f. et 497. b.] in Musis et solutae orationis auctoribus de poculo nunquam. Mos quoque Persicus, uti ad hunc diem in Oriente, donare vestes, tiaras, acinaces. De Acanthiis lib. VII. 116. καὶ ἰδωρήσατο σφαις ἱσθῆτι Μηδικῇ Xerxes. Post illa [lin. 6.] ex Codd. λέγοντες ἡμεῖς γε οὐδὲν πῶς πιστά, quomodo scriptum superius, reverterunt. Parum quoque afui ab illis, quae isti de Abderorum situ, innovandis. Resedit in petus. Arripiant, quibus volupe erit. WESS.

CAP. CXXI. 5. τὴν μὲν εἰς Ἰσθμὸν ἀνελθῆναι) Priscæ pietatis istam partem ostendit magis Iac. Ph. Thomasinus, Herodot. T. VI. P. II.

Donar. c. 19., quam explicuit. Ad rem significantissimæ fuissent dedicatae hae triremes, nec minus a Phormione et popularibus consecrata Neptuno ad Rhium Aetoliae apud *Thucydidem* II. 84.; tum Iovi Casio in Corcyra insula, ex solidiore tamen materia, in *Procopii* Bel. Goth. lib. IV. 22., ut alias ne tangam. WESS.

CAP. CXXII. 2. *ἡ λελάβηκε*) Hic quoque nunc scribi malim *ἡ λελάβηκε*, num accepisset: quod supra Codices dederunt p. 217, 7. [III. 42, 20.] Vulgatam praefert, ubi haec describit, *Plutarch.* de Herod. Mal. p. 871. c. aegerrime ferens, huic de Aeginetis iudicio Delphicum Deum hic auctorem inscribi; is enim iuxta *Herod.* [lin. 4.] *ἀπαίτει αὐτοὺς τὰ ἀριστήϊα τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας.* Acerbe *Plutarch.* Οὐκ ἔτι Σκύθαις, αἰτ, οὐδὲ Πέρσαις, οὐδ' Αἰγυπτίοις τοὺς ἑαυτοῦ λόγους ἀνατίθῃσι πλάττων' (ὥσπερ Αἰσωπος κέραξι καὶ πιθήκοις) ἀλλὰ τῷ τοῦ Πυθίου προσώπῳ χρώμενος, ἀπωθεῖ τῶν Σαλαμῖνι πρωτείων τὰς Ἀθήνας. Quem toties criminose traducit tanquam ad voluntatem Atheniensium loquutum, cur illis hic sponte sua praetulisset Aeginetas? Si de Aeginetis scripta falsa fuissent, aut Athenis negata, iussus et illa potuisset μετασκευάσαι: adeo neque huic criminationi species adest probabilitatis. VALCK.

5. *τὰ ἀριστήϊα τῆς ἐν Σαλαμῖνι etc.*) Animadvertit *Plutarchus* liquida in his malignitatis indicia, sed iratior: posito animi aestu (*Vit. Themist.* p. 120. c.) Nostro, neque illaudato, accedit. *Aeginetis*, sive astu id evenerit Spartanorum, seu reapse ad Salaminem ceteros gloria anteierint, palmam inter civitates fuisse contributam, priscorum consensus est, *Diodori* lib. XI. 27., *Aeliani* Variar. XII. 10. etc. Mox [lin. 8.] male, etsi crater aureus fuerit, schedae *Arch.* Redi ad lib. I. 51. WESS.

CAP. CXXIII. 4. *διένεμον τὰς ψῆφους etc.*) Nolo, quamquam locuplete pristinum auctoritate munitur, li-tem recepto movere. [Vide mox *Valckenario* notata.] *Ἐφερον*, quod duobus in Codicibus, adstipulatores *Aristidem* T. II. p. 218. et *Plutarch.* Them. p. 120. v. nanciscitur: hic enim ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τὴν ψῆφον ἔφερον οἱ στρατηγοί; plenius ille, καὶ φερόντων τὴν ψῆφον ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Ποσειδῶνος περὶ τῶν ἀριστείων: unde *Canterus* Chaeronensis arae Neptuni, Ποσειδῶνος, titulum instauratum voluit, Nostro

praeunte. Ambo vero in latis sententiis ab Herodoto abeunt, et sumtas ex ara tabellas, sive ψήφους, significant; nec prave, pro diverso respectu. Insequens [lin. 8.] δεύτερα δὲ accipiendum pro δεύτερον δέ. Aristides, ἕκαστος γὰρ ἑαυτὸν πρῶτον φέρων, δεύτερον συνέξιπτον ἅπαντες φέροντες Θεμιστοκλῆα, Herodotea adumbrans; in quibus συνεξίπιπτον, sollemne in tabellis et sortibus, urnâ cadentibus, lib. I. 206. V. 22. oppido venustum. WESS.

Ibid. δίδεμεν τὰς ψήφους) Revocarem reiectum δεινέμοντο. Athenis, causâ utrimque dictâ, qui iudicibus distribuebant singulis τὰς δύο ψήφους, hi dici poterant διανέμειν τὰς ψήφους. Sed apud Herod. Graeci duces inter se calculos dividentes, quibus ferrent suffragia, δεινέμοντο τὰς ψήφους; et quidem ἐπὶ τοῦ Ποσειδῆως τῷ βωμῷ, ad altare Isthmii Neptuni; ut Dei maiestate moti sancte iudicarent, τὸν πρῶτον καὶ τὸν δεύτερον κρίνοντας (sive κρίνοντες, iudicaturi) ἐκ πάντων. Herodotea Plutarch. interpretatur in Them. p. 120. D. ἀναχωρήσαντες εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τὴν ψήφον ἑξέτερον οἱ στρατηγοί. Hoc Athenis etiam nonnunquam factum liquet ex Demosth. de Cor. p. 162., ubi ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου dicitur ἀπὸ τοῦ βωμοῦ φέρουσα τὴν ψήφον. Or. c. Macart. p. 601., τὴν ψήφον, καιομένην τῶν ἱερῶν, ἀπὸ τοῦ βωμοῦ φέροντες τοῦ Διὸς τοῦ Φεαγρίου, -- ἐψηφίζαντο τὰ δίκαια. Mera iterum est cavillatio, quod scribit Plutarch. T. II. p. 871. D. qui ipsemet dixerat in Themist. p. 120. D. Θεμιστοκλῆς δὲ (καίπερ ἄκοντες ὑπὸ Θρόνου) τὸ πρῶτον ἀπίδοσαν ἅπαντες. VALCK.

CAP. CXXIV. 3. ἐβώσθη τε καὶ ἰδοξώθη) Vindicavimus prius ab iniuria H. Stephani lib. VI. 131. Ἐδοξώθη in eadem Recensione Voc. Herod. [idem Stephanus] legi posse ἰδοξώθη, quod utique ipse, Aldo deserto mutaverat, suspicionem movet, nec urget tamen, idque rectissime. WESS.

6. εἰς Λακεδ. ἀπέρχτο, δέλων τιμῆσθαι) Verisimilius mihi videtur quod Plutarch. narrat in Themist. p. 120. D. Spartam vocatum deductumque a Lacedaemoniis fuisse Themistoclem, sibi nempe metuentibus nunc tandem, μὴ ποτε Θεμιστοκλῆς, ἀγανακτήσας ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι, κακὸν μέγα βουλεύσεται κατ' αὐτῶν καὶ τῶν Ἑλλήνων, ut scribit Diodor. XI. c. 27. idcirco tum ἐτίμησαν αὐτὸν διπλοαίσις δαρεαῖς τῶν τὰ ἀρι-

στεῖα εἰληφότων. Iuxta Libanium T. I. p. 14. c. illum ἐσιφόνουν, τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας ἀφορμὴν ποιοῦμενοι τὴν εὐνοῦ διάνοιαν. Multiplicem honorem ipsi tum tributum a Lacedaemoniis enarrat et Plutarch. In Herod. legerem [lin. 12.] ex marg. Stephani προέπειψαν ἀπιδόντα τριπλόσοι Σπαρτιητῶν λογάδες: quo honore neminem alium dicuntur prosequuti. Hoc apud Thucydid. I. c. 74., Spartanis in memoriam revocat orator Atticus: Themistocles, αἰτ., αἰτιώτατος ἐν τῇ στιγῇ ναυμαχῆσαι ἐγένετο, ὅπερ σαφέστατα ἔσσει τὰ πράγματα· καὶ αὐτοὶ διὰ τοῦτο δὴ μάλιστα ἐτιμήσατε ἄνδρα ξένον τῶν ὡς ὑμεῖς ἐδόξαν: sic scripta Codices exhibent. VALCK.

12. προέπειψαν ἀπιδόντα) Non nescio patrocinium, veteri ἀνιδόντα paratum. Praestat ex scriptis exemplis depromptum, estque apud Aristidem T. II. p. 219. in memorabili hoc Atticum imperatorem deducendum et prosequendum comitatu: memorabili inquam; nihil sane ad honorem amplius et ad gloriam magnificentius publice a Spartanis laudato accedere potuit, quam a trecentis equitibus, primae nobilitatis, et regum stipatoribus lib. VI. 56., [conf. Adn. ad VII. 205, 9.] ad Laconicae fines honorifice deduci. Praedicant hoc eius decus Aristides, Plutarchus, Atheniensiumque legati, ad Spartanos perorantes in Thucydidis lib. I. c. 74. WESS.

CAP. CXXV. 2. Τιμόδημος Ἀφιδναῖος) Vallae Ἀφιδναῖον haud agnoscanti, nedum Ἀθηναῖον, modo plures adforent suffragatores, adsensum cupide praeberem. Belbinita fuit Timodemus. Memini pulcre, Io. Meursium insulam Belbinam Atticae populis sive pagis sine teste inse-ruisse, et Sponii meruisse censuram, errantis tamen longe ob negatos insulae incolās. Alia omnia Strabo VIII. p. 576. et IX. p. 611. [p. 375. c. et p. 398. n. ed. Cas.] Iam Belbinita si Timodemus, quomodo Aphidnaeus? Nam Ἀθηναῖος Arch. ex sequentibus, quoniam librarius, sicuti in Valla, aliquid deesse suspicabatur, huc venisse videtur. Fuisse vero Belbinitarum, acre Themistoclis responsum arguit. Simile Platonis de Rep. I. p. 330. A. et Plutarchi Them. p. 121. A., quo Seriphio obtrectatori Themistocles, ἀλλ' οὐτ' ἂν ἐγὼ Σερφίος ἦν, ἐγνώμην ἔνδοξος, οὕτε σὺ Ἀθηναῖος. Qui quidem ex insula Seripho, hic ergo ex Belbina, insula ex adverso Atticae obscuriore, cuius habitatores ob vilitatem

adeo contentibiles, ut Βελβύτης Graecorum conviciis celebraretur. Testis est *Teles* philosophus apud *Stob. Serm. XXXVIII. p. 233.*, ubi nunc Βελβυθείτης, sed ad Nostri praescriptum de *Abr. Ortelii* sententia reformandus. Si Boni tamen commatis Ἀφιδναῖος, quod valde metuo, quippe dicto Themistocleo nervos incidens, solum superest, ut *Timodemus*, domo Belbinita, ius civitatis Athenis ob nescio quae merita, qualis *Cl. de Pauw* divinatio, consecutus fuerit et *Aphidnaeis* additus. *WESS.* — Nihil profecto rationi magis consentaneum videtur, quam *Pavii* haec interpretatio. S.

Ibid. Τιμόδημος Ἀφιδναῖος) Adversarium in administranda republica saepius expertus Aristiden, habuit et *Alcmaeonem* Themistocles, teste *Plutarcho* *Tom. II. p. 805.* Hic memoratus virtutis Themistoclis ignobilis obtrektor *Timodemus* demo censebatur *Aphidnaeus*, ut supra *Callimachus* fuisse dicitur *Polemarchus* *lib. VI. c. 109. H. Steph.* ad *h. l. Valla*, inquit, Ἀφιδναῖος omisit, aut potius non legit, quod certe suspectum etiam reddunt quae sequuntur. *Vallae* potius suspectam fuisse puto *Codicis* scriptionem Ἀθναῖος, in *Arch.* etiam inventam, atque illum omittendum censuisse quod emendare non poterat. *Kühnius* in *Pausanis*; et vir *Doctiss. Aug. van Staveren* in *Apollodoro*, corrigunt Ἀφιδνας pro Ἀθνας: vid. *Miscell. Obs. X. p. 382.* Vereor ne correctiones istas labefactet epigramma *Cypselidarum* ad eandem pertinens *Castorum* historiam apud *Pausan. V. p. 425. Τυνδαρίδα Ἑλέαν φίλον, Αἶθραν δ' Ἀθίναθ' Ἑλεον*: et quidni canere potuit de *Therapnaeis* fratribus *Alcman*, ὡς Ἀθνας ἔλουν. Eximiam mox lectionem, [*lin. 4.*] φθόνῳ καταμαργίων, *Herodoto* vindicavit *Clar. Wess.* in *Diss. Herod. p. 203. VALCK.*

3. ἐπιφανίων ἀνδρῶν) Adiuncto ex schedis nihil ad hanc rem utilius. Retinendum-ne vero καταμαργρίων, an *Codicum* καταμαργίων revocandum, haesitavi. Visum hoc, a *Valla*, quod *Portus* coniiciendo tenuit, lectum, aequius melius. Nam καταμαργρίων, inprehendendo tritum, solitarie deponi, vix tolerabile. Contra καταμαργῶν, et more Ionico καταμαργίειν, protervi hominis et invidia rumpentis insaniam egregie declarat. Quo qui ingenio μεταρρωμένοι κυνοφρασεῖς *Aeschilo* *Suppl. 766.* In vicinis [*lin. 7.*] scholion

ἐνέκωτο καὶ Mesti extrudunt, alioqui non in absurdis, uti lib. VII. 158. WESS.

8 seq. οὐτ' ἂν ἐγὼ ἰὼν Βελβινίτης) Unius Herodoto Platonis opponi potest testimonium (nam a Platone sumserunt Cicero ceterique) lib. I. de Rep. p. 329 seq. Τὸ τοῦ Θεμιστοκλέους εὖ ἔχει, ὅς τῳ Σεριφίῳ λοιδουρούμενον καὶ λέγοντι, ἔτι οὐ δι' αὐτὸν, ἀλλὰ διὰ τὴν πόλιν, εὐδοκιμοῖ, ἀπεκρίνατο, ὅτι οὐτ' ἂν αὐτὸς Σεριφίος ἂν ὀνομαστός ἐγένετο; οὐτ' ἂν ἐκείνος Ἀθηναῖος. Velut Seriphio cuidam dictum habet et Plutarch. T. I. p. 121. A. et T. H. p. 185. c. qui dictum etiam Stratonici nobis servavit ad hospitem quemdam suum Seriphium, T. II. p. 602. A. Ciceronis de Senect. c. 3. verba comparant ad illa Platonis, praeter illius interpretes, P. Leopardus Em. lib. XVIII. c. 23. et Andr. Doumaeus in Demosth. p. 34. Herodotei Themistoclis Βελβινίτης, sive potius Βελβινίτης, obscurae cuiusdam insulae Belbinae civis fuit, quae ab Attices promontorio Sunio non longe remota Scylaci p. 45. memoratur et Straboni: vid. Pinedo et Berkel. ad Steph. Byz. in Βέλβιννα: hinc Βελβινίτης formatum praeter Berkel. et Holsten. vidit Io. Meurs. Misc. Lacon. IV. c. 4. qui, istius insulae non recordatus, insulanum tamen sensit debuisse designari Teleti apud Stobaeum p. 253, 5. καὶ ὀνειδίζουσι μὲν, ὅτι Κύπριος, ὁ Μυκάσιος, ὁ Βελβινίτης, corrigens Βελβινίτης: sed, qui tam multa de nobilissima insula Cypro collegerat, mirari certe debuit, hic tanquam convitium poni si quia dicatur Cyprius: libenter ista sic corrigerem: καὶ ὀνειδίζουσι μὲν ὅτι Κύθιος, ὅτι Μυκάσιος, ὅτι Βελβινίτης. VALCK.

CAP. CXXVI. 3. στρατοῦ, τὸν Μαρδόνιος ἐξέλεξετο) Nimiae doctissimorum virorum in re, me iudice, aperta fluctuationes. Mardonius legerat sibi, Xerxe largiente, ex inmanibus eius copiis ccc. millia; quo de Mardonii exercitu Artabazus adscitis lx. millibus abeuntem regem stipavit atque ad Hellespontum comitatus est, reductis lisdem Thessaliam versus. Ex copia itaque discrepantiae scripturae τὸν Μαρδ. ἐξέλεξετο selegi. WESS.

CAP. CXXVII. 6. Κριτοβούλῳ Τορωναίῳ ἐπιτροπεύειν) Non ausim hinc quidquam aufere aut demutare: non ἐπιτροπεύειν, in cura et administratione civitatis frequens, lib. III. 15. et 82.; non Τορωναίῳ, siquidem Toronaci is generis. De Valla silco. Recte castigatur, ad unum Critobulum

adplicans, quod toti Chalcidicae genti concessum. Confer Is. Casaubonum in Strabon. X. p. 685. [Comment. ad pag. 447. ed. Cas.] WESS.

CAP. CXXXVIII. 3 seqq. Τιμόξιμος ὁ τῶν Σκιωναίων στρατηγός etc.) Cum Artabazo dicitur egisse de urbe Potidaea prodenda, ὅτινα μὲν τρόπον ἀρχὴν, ἔγωγε οὐκ ἔχω εἶπαι, - - - τέλος μέντοι τοιαύδε ἐγένετο. Ista opinor recte Vallam cepisse, incertum mihi quonam modo ab initio; - - - ad extremum ita actum est. Opponi enim hic ἀρχὴν et τέλος recte Koenius animadvertit; mirorque cur non nominati Bos-sii ex Obs. Crit. pag. 59. novam versionem veteri substituerit Clar. Gronov. Quod hic narrat Noster, velut Artabazi commentum retulit Polyæn. VII. c. 33, 1. ubi Timoxenus dicitur Σκιωνίως. Herodoti tum forte immemor, Σκιωναῖος tamen illic legendum sensit Cl. Adr. Heringa Observ. c. 15. p. 130. Varios modos enarrans epistolas occulte mittendi Aeneas in Poliorcet. c. 31. velut modum quintum decimum haec habet de Timoxeno et Artabazo Herodoti, quem paene ad verbum descripsisse Aeneam monuit Casaubon. VALCK.

8. παρὰ τὰς γλυφίδας) Ab Aenea Poliorcet. cap. 31. p. 1704. [p. 466. ed. Lipsiens.] bene hinc derivata corruperant librarii, corrupta optime integravit Casaubonus. Polyæno, iisdem (lib. VII. 33, 1.) uso, proditor Timoxenus Σκιωνίως, in Cod. Florentino Σκιωναῖος, cui primas Maassvicius cur negavit? idem Berglerus miratur. Praeterea [lin. 4 seq.] ὅτινα μὲν τρόπον ἀρχὴν ἔγωγε etc. explicuit Cl. Bos Obs. Crit. cap. 11. aliter atque oportebat. WESS.

Ibid. τοξύματος παρὰ τὰς γλυφίδας) Haec minus recte conversa egent levi correctione, τοξύματος περὶ τὰς γλυφίδας περιμειλξαντες: verbis adiectas sic solet Noster repetere praepositiones: ad eam rationem Aeneae suo Casaubonus restituit: οἱ δὲ τοῦ τοξύματος περὶ τὰς γλυφίδας ἐλθόντες τὸ βιβλίον, circa sagittae crenas epistolam volventes. [ubi quidem alia parte errantes librarii περὶ recte dederunt.] Sequentia ferme describens Herodoti [lin. 10.] τὸ ἐκείστος, interpretatur ποταφικῆς. Ubi Nostro Persa duntaxat dicitur ἀμαρτῶν τοῦ χωρίου, ad ista haec adduntur apud Aeneam, διὰ πνεῦμα καὶ φαύλην πτήρῳ, quae Casaubonus omisit in versione: istorum tandem loco, τὸν δὲ βλαβέντα περιέδραμε ὄμιλος, [lin. 13.]

Aeneas dedit, πρὸς δὲ βλαβήν τε περιέδραμεν ὄχλος: ubi proxima totidem sunt verba *Herodoti*. In *Timoxeni* scelere tegendo collegarum providentiam illam in exemplum laudabile Noster lectori suo commendatam voluit. VALCK.

16. παρ' ἡν) *Mediceum* deserui, sine ullo fulcro inopudentem; structura tamen non improba, et lib. III. 114 atque alibi sese offerens. Quae vero deinceps [lin. 18.] μὴ καταπλήξαι Τιμόξεινον προδοσίῃ, de proditionis supplicio in Latinis *Vallae* sumuntur, indignante, neque iniuria, Porto; qui, ob proditionem *Timoxenem* metu non percellendum, ex communī eius verbi notione, haud prave. Mihi, ut ingenue dicam, blanditur quodammodo *Arch.* μὴ καταπλήξαι Τιμόξ. προδοσίῃ, non implicare proditionis crimine. Notum in *Musis* καταπλέκειν usu diversiore, nec hunc tamen sermonis genius adspernatur. WESS.

CAP. CXXIX. 2. γίνεται ἄμπωτις) *H. Stephanus* [post Ἀρταβ. δὲ comma interserens, quod et *Gronov.* tenuit] male separavit iungenda: Ἀρταβάξ δὲ ἐπιδὴ πολιορκεῖν etc. Ad *Longinum Iac.* Tollio p. 70. hic ἄμπωτις dici videtur, quam mox *πλημμυρίδα* vocat *Herodotus*: ubi paulo post nostris in exemplaribus mentio fit τῆς τε ἰσχύος καὶ τῆς πλημμυρίδος, forte disputari posset idem-ne voces illic denotent an diversa; sed hoc dubium esse nequit, quin et hic opposita sint, ut apud alios, ἄμπωτις et πλημμυρίς. ἄμπωτις maris est recessus, ἀναποδίντος τοῦ ὕδατος, quum aqua velut resorbetur; πλημμυρίς, aestus, vel aestuantis aquae accessus. *Homeri* *Charybdis* τρεῖς τ' ἀνίσχιν ἐκ' ἡμάτι, τρεῖς δ' ἀναψοιβδαί, *Od. M.* 105. *Demosthenes* *Thrax* in sua *Paraphrasi* posuerat, *Eustathio* teste: ἡ ὀνυμαζομένη μὲν Χάρυβδις, αὐτὴ δὲ τοῦτα ἄμπωτις τοῦ πελάγους βιωσιτάτη, καὶ αὐτὴς πλημμύρα. Quae alia πλημμύρα, πλημμυρίς, vel πλάμη, *Ionibus* et *Herodoto* dicta fuit ἰσχύς. Errantem *Suidam* in voc. Πάχλαν recte corrigi *Küster.*; sed aptiora dare potuerat eam in rem istis paulo post hoc capite lectis; quae sola dedit et in *Indice* suo *Portus*: conf. I. *Wasse* ad *Thucyd.* p. 244, 10. et *H. Steph.* *Thes. Ling. Gr.* III. p. 671. v. *Herodotus* lib. VII. cap. 198. in *Maliaeo*, inquit, sinu ἄμπωτις τε καὶ ἰσχύς ἀνὰ πάντας ἡμέρας γίνεται, quotidie maris sunt recessus et accessus. De sinu *Arabico* Noster II, c. 11., ἰσχύς ἐν αὐτῷ καὶ ἄμπωτις ἀνὰ πάντας ἡμέρας γίνεται: sed huius sinus accplae barbari, iuxta

Diodor. Sicul. III. e. 40., memoriam servabant μεγάλης τινὸς γενομένης ἀμπώτews, qua sic mare refugerat, ut fieret τοῦ κέλευθου ξηρὸς πᾶς ὁ τόπος: postea tamen aiebant πάλιν ἐπι-
 θύσαν ἱερίαιον πλήμην (ἡγήνην Herodoto) ἀποκαταστήσαι τὸν πό-
 ρον εἰς τὴν προῦπαρξασαν τάξιν. In istis solito longe maior
 aquarum recessus accessusque μεγάλη τις ἀμπωτις et ἱερίαιος
 πλήμη dicuntur: nostro quoque loco Herodoti res narratur
 illic inexpectata et ad eum modum invisitata ut adeo
 poena videretur a Neptuno Persis immissa: nam fuisse di-
 citur ἀμπωτις τῆς θαλάσσης μεγάλη, et ἐπελθεῖν πλημμυρίς με-
 γάλη, ὅση οὐδαμᾶ κω. Iam rationem exputare nequeo, cur
 voces idem significantes, quibus facile quis in errorem in-
 duceretur, iungi voluisset Herodotus: suspicor adeo, quam
 primum πλημμυρίδα dixerat, hic iterum suo more ἡγήνην
 dixisse, atque ista καὶ τῆς πλημμυρίδος ab alia manu inve-
 sta, ut Noster [lin. 11 seq.] tantum dederit: αἴτιον δὲ λί-
 γοντι Πोटιδαιῆται τῆς τε ἡγήνης καὶ τοῦ Περσικοῦ πάθους γενέσθαι
 τῶδα: hanc vero causam fuisse tradunt Potidaeae maris in
 tantam altitudinem exaestuantis istiusque Persarum cladis.
 VALCK.

12. τῆς τε ἡγήνης καὶ τῆς πλημμυρίδος) Merito L. Küsterus
 imitatur Suidam in Πάχιν scribere, Ionibus Πηγήνην eandem
 esse ἀπὸ τὴν ἀμπωτιν καὶ τὴν ἀναχώρησιν τῆς θαλάσσης, h. e.
 maris recessum; siquidem aestus illis est maris, sive eius
 accessus: certe Herodoto ἀμπωτις καὶ ἡγήνη semper de reces-
 su et aestu, lib. II. VII. 198. et ἡγήνη eodem libro cap.
 37. Quare et hic, nisi cui de glossa suspicio veniat, ἡγήνη
 καὶ πλημμυρίς rem eandem συνωνύμως ex Porti opinione in-
 dicant. Docte Nonnus, prudentior Suida, de utriusque vo-
 cabuli notione ad Gregor. Naz. Stelit. II. p. 163. WESS.
 19. οὕτω ἔπρηξεν) Usitatissimam in pessimo successu for-
 mulam [qua careri h. l. posse Gron. censuerat] hinc amo-
 liri non sustineo. Supra lib. III. 25. ὁ μὲν ἐπ' Αἰθιοπίας στόλις
 οὕτω ἔπρηξεν. IV. 77. οὗτος μὲν νυν οὕτω δὲ ἔπρηξεν. VI. 44. ὁ
 μὲν δὲ ναυτικός στρατός οὕτω ἔπρηξεν. WESS.

CAP. CXXX. 1. Ὁ δὲ ναυτικός ὁ Εἰρήνω) Satis olim
 commodum Ὁ δὲ ναυτικός στρατός ὁ Εἰρήνω Gronovius immu-
 tavit, quem vide. WESS. — Ut saepe ὁ πικρός, sic et nu-
 δε ὁ ναυτικός (scil. στρατός) dici potuisse monuit Gronov.
 quemadmodum c. 131, 4. et VI. 96, 16. Sic vero et VII.
 203, 7. S.

4. ἔαρος δι' ἐπιλάμπαντος). Codices etiam praebent I. cap. 190. ἔαρ ὑπὸ λαμπι: hic si darent ἔαρος δι' ὑπολάμπαντος, praeferrem ut usitatus. Hoc ubi habet *Chariton* III. p. 51, 9. dedit *Herodotea* Clar. D'Orvillius, ex ἐπιλάμπαντος hoc in loco maius incrementum colligens; sed confutat illud vox adiecta πρώτος: paulo etiam post memoratur τὸ ἔαρ γινόμενον, opposita ad ἔαρ ὑπολάμπον, vel ὑποφαῖνον. Nusquam apud *Xenophontem* invenietur, ut puto, ἔαρ ἐπιφαίνει: sed ἔαρ ὑπὸ φαίνει p. 292, 27. 300, 17. et alibi. Sic *Livius* orditur librum XXII. Iam ver appetebat, et *Hannibal* ex hibernis movit: ista Codicum lectio ceteris videtur anteponenda. [Vulgatum ἐπιλαμψ. constanter tenent libri omnes.] Hic *Herodoto* scribi quoque potuerat, ut alibi solet, ἄμα τε ἔαρ ὑπὸ λαμπι, καὶ ὁ ναυτιμὸς συνελήγετο ἐς Σάμον: eleganter nunc ponitur, πρώτος συνελήγετο, maturus, pro πρώτῳ. Pro ὅψι, 'sero, ut Latinis serus, non usurpatur (quod sciam) ὄψιμος, sed ὀψίζων: pro σκότους ὄντος, σκοτιαῖος adhibetur, ut vespertinus. VALCK.

10. ὁ Ἀμίτρης) Fuerat Ἰθαμίτρης, sicuti lib. IX. 102. cuius priore obsolescente littera, mutataque altera, id prodiit, quod cernitur: nam eundem describi, dubio vacat. Fuerit-ne Ἀφρόντης Ἰθαμάτρεω lib. VII. 67. huius frater, et patris hinc corrigendum nomen, non adfirmavero. Verius προήτσαν ex Codicum discorde scriptura, et τὸ πρὸς ἐσπέρης, quod c. 132. WESS.

CAP. CXXXI. 5 seqq. Λευτυχίδης ὁ Μενάρεος etc.) *Leotychidae* pater et avus memorantur etiam supra lib. VI. c. 65. Proavus, abavus, ceterique maiores, ad Theopompum usque, aliunde ferme sunt ignoti, quippe qui Sparta non regnaverint. Sed, si septem isti, qui post *Leotychidem* primi memorantur, non fuere Reges, scribi non potuit hoc capite [lin. 13.] οὗτοι πάντες πλὴν τῶν δυῶν: corrigendum videtur, οὗτοι πάντες, πλὴν τῶν ἐκ τῶν μετὰ *Λευτυχίδα* πρώτων καταλεχθέντων, οἱ ἄλλοι βασιλεῖς ἐγένοντο Σπάρτης. Levissima correctio, quae *Iac. Palmerio* debetur, fit unius literae mutatione; reliqua *Palmerii* molimina probari nequeunt. Reges *Proclidas* enumerans *Herod.* forsan in generis auctore *Procle* substitit, aut in primo potius iuxta *Lacedaemonios* Rege *Aristodemo*; atque hunc etiam ultimum posuerat recensens *Eurysthenidas* lib. VII. c. 204.

Ab aliis dissentientes Lacedaemonii (lib. VI. cap. 52.) λέγουσι αὐτὸν Ἀριστόδημον τὸν Ἀριστομάχου, τοῦ Κλειδαίου, τοῦ Ὑλλου, βασιλευντα ἀγαγεῖν σφίρας. Quantillum iam fuit exemplaria Herodotea corrigentibus illinc repetitos Aristomachum, Cleodaeum, Herculem, ad utramque seriem adicere, aut in margine memoratos in contextum recipere. Septem istis omissis, hic (si vera suspicor) decem Reges memorarentur Leutychidae progenitores ex Heraclidis sati, *Aristodemus, Procles, Sous* (hunc recte, opinor, *Io. Meurs.* interserit reliquis, Euryphontis patrem, de R. Lacon. cap. 15.) *Euryphon, Prytanis, Eunomus, Polydectes, Charillus, Nicander, Theopompus*: hic Herodoto decimus, alias Regum dicitur ex ista familia nonus, quia non *Aristodemus*, sed primus Rex statuitur *Procles*. In his nostris, Ionice scriptis, mirari licet [lin. 10.] formam nominis Εὐρυφῶντος, illam quidem instar aliorum ex αὐν contractorum legitimam, sed in hoc nomine inauditam; in quo scribendo nota non nostrorum tantum exemplarium sed et veterum est inconstantia; quam exposuit *F. Sylburg.* ad *Pausan.* [lib. III. c. 2.] pag. 208. Hinc incerti fluctuant recentiores *P. Faber Agon.* III. 18. *Iac. Palmer.* Exerc. pag. 381. *Nic. Cragius, Io. Meursius, Ez. Spanhem.* ad *Julian.* pag. 129. Εὐρυφῶν, hoc loco positum, commendat, quam genuinam puto, scriptionem Εὐρυπῶν, *Pausaniae*, me iudice, tribuendam et *Plutarcho*, in cuius T. I. p. 662. E. pro Εὐρυπῶντι δὲ, scribendum Εὐρυπῶντιδχι. Rarissimam formam patronymicam nobis servavit *Etymol.* p. 397, 12. Εὐρυπῶνδης, quae non sane censi debet ex Εὐρυπῶντιδης κατὰ συνηθὴν nata, sed potius ex οἰδης contracta, sicut Μωϋδης et similia. VALCK.

6 seqq. τοῦ Ἡγησι(λίου etc.) Ex Eurysthenidarum familia Ἡγησιλίου lib. VII. 204. leniore est spiritu: idem lib. VI. 65. Ἄγης, non sine lite. [Vide ibi notata.] Reliqua Proclidarum series, ubi scriptores priscos in consilium miseris, multis premetur difficultatibus. Omnes, ait, reges fuisse, exceptis duobus primis post Leutychiden depositis. Ubi vero *Anaxandridae* regis, filii Theopompi, nepotisque eiusdem *Archidami*, pronepotis *Anaxilai* et abnepotis *Leutychidae*, inter Spartanos reges mentio? *Pausanias* III. 7. Proclidarum successionem multo digressit aliter;

habetque sibi suffragatores magnae in talibus auctoritatis. Ista ad incommoda cum Nobil. *Palmerius* animum attenderet, nossetque, *Aristodemum*, *Aristomachum*, *Cleodaeum*, *Hyllum*, in Spartanorum regibus haud censi; scriptum [lin. 13.] fuisse decrevit, πλὴν τῶν ὀκτώστων καὶ τῶν ζ' μετὰ Λευκίχιδι πρώτων καταλεχθέντων, exceptis quatuor ultimis, et iis septem, qui post *Leutychiden* recensiti sunt, Exercit. in Gr. Auctor. pag. 39. Quae optimi viri medicina modum excedit, nec pravis sanitatem reddit. Prava reliquit [lin. 8 seq.] quae sic fingi debebant, Χαρίλλου, τοῦ Πολυδέκτου, τοῦ Εὐνόμου: nam *Charillus Polydoctis* fuit filius, *Eunomi* nepos, sicuti *Io. Meursius* Regn. Lacedaem. cap. 16. et *Ed. Simsonius* Chr. An. M. 3107. docuerunt. Perperam praeterea abest *Sous*, *Euryphontis* pater, *Proclis* filius, eodem *Meursio* c. 15. monstrante. Omnes hae turbae et errores iniuriae temporum et libreriorum debentur; expeditu, silentibus Codicibus, inextricabiles. Amplexus Χαρίλλου sum nomen, obtemperans *Pausaniae* pluribusque aliis; inde *Χαρίλαου* apud *Plutarch.* in *Lycurg.* frequentatur titulus. WESS.

CAP. CXXXII. 13 seqq. τὸ γὰρ προσωτέρω πᾶν etc.) Formido urgebat ex Persarum maximo potentatu, tum etiam, quod Graecorum multi accurata ulteriorum locorum notitia deficerentur. De multis loquor: nam Atheniensibus ora Asiae et Thraciae ad Hellespontum navigationibus in Sigeum, Ephesum, Chersonesumque exploratissima erat; neque Spartanis ignotus Sami viciniaque situs lib. Hl. 46. Haud districte ergo haec sumenda, nec de omnibus omnino Graecis, sicuti accepisse videtur *Libanius* Or. XIX. p. 480. ubi ὑπεριερχήναι Δῆλου Φοβερόν fuisse olim τὰς Ἑλλήνας adseverat. Quam quidem Sophistae aberrationem *Cl. D'Orvillius* Miscell. Obs. Vol. VII. p. 11. redarguit. WESS. — Est in his sane hyperbolica quaedam descriptio metus atque terroris, qui Graecos, quamvis *Salaminiā* pugna victores, tamen deinde etiamnum percussos tenebat, aut denuo subinde (ut fere fieri solet) eisdem obrepebat, magnitudinem cogitantibus periculi e quo praeter spem opinionemque emergerant; quum praesertim etiam tunc et *Mardonius* cum immensi exercitu in Graeciae visceribus haereret, et in *Ioniae* ora, si classem eo mitterent, *Xerxes*

et classis suae haud poenitendas reliquias et alias ex Asia contractas formidabiles copias opponere illis posset. S.

16. συνήπιατι δὲ τοιοῦτω) Concinnius Arch. τοιοῦτον sive τοιοῦτο, quae et Pavii coniectura, belle observantis, platinorem futuram descriptionem, si [lin. 17. et 19 seq.] τὸ πρὸς ἑσπέρης κατωτέρω Σάμου et τὸ πρὸς τὴν ἡῶ ἀνωτέρω Δήλου Scriptor maluisset. Sic manifestior Persarum ex orientis plaga progressus infra Samum, et Graecorum ab occidente ultra Delum. Verum Noster maluit vulgatum, habita utriusque itineris diversa ratione et respectu. WESS. — Et ego olim in eam incideram cogitationem, temere fortasse inter se permutatas esse sedes vocum ἀνωτέρω et κατωτέρω: sed in vulgatam scripturam consentiunt libri, et haud multo ante (cap. 130, 10 seq.) de Persis similiter dixerat Noster, οὐ προήϊσαν ἀνωτέρω τὸ πρὸς ἑσπέρης. Quod si hic item de Graecis diceret τὸ πρὸς τὴν ἡῶ ἀνωτέρω, posset hoc vocab. pro synonymo haberi τοῦ ποδωτέρω, quemadmodum I. 190, 12. At hoc loco manifeste ἀνωτέρω et κατωτέρω invicem opponuntur. Quod ita intelligendum videtur, ut cogitemus, Samum insulam Ionicae orae fuisse vicinam, Delum vero in medio Aegaeo mari, pari fere intervallo a Graeciae continente et a Ioniae ora distantem. Igitur, quemadmodum in re nautica ἀνάγειν dicitur qui ab ora versus apertum mare navigat, κατάγειν vero qui oram petit; sic facile patet, quo pacto Persae dicantur non ἀνωτέρω Σάμου occidentem versus ausos esse navigare. Iam, quum Delus in medio mari Aegaeo sit sita, qui e Graecia Delum versus navigat, is quidem perinde ἀνάγεται: sed qui, postquam e Graecia Delum pervenit, deinde Delo proficiscens Ioniae oram petit, is κατάγεται: et hactenus dicit Herodotus, Γραεκοὺς κατωτέρω Δήλου non ausos esse orientem versus navigare. S.

20. οὕτω δὲ τὸ μέσον ἐφύλασσε) Haec scriptura ab ipsa re et schedarum auctoritate commendatur. Conf. lib. IX. 89. WESS.

CAP. CXXXIII. 3. ἀνδρα Εὐρώπεια γένος) Ex Cariae Europo apud Steph. Byz. fuisse Myn istum, credibile fit. Habent in Syria, Euphrati proxima, aliam Europum plures, adscripti ad Hieroclis Synecdem. pag. 713.; quae, Macedoniae post Alexandrum originis, nihil ad haec tempora.

Tzetzes Myn, Samium domo, offert ad *Lycophron*. p. 141., Atheniensibus regis Persae litteras interpretantem, haud scio unde acceptum. Mox χρησόμενον ἐλθεῖν qui voluerint; Codices inque adstipulatores nanciscuntur. WESS.

3. ἄνδρα Εὐρωπαϊά γένος) Carem hunc bis c. 135. vocat Εὐρωπαϊά: iuxta *Palmerium*, ab Europa Idriade dicta. Notae sunt aliunde Macedoniae Syriaeque urbes dictae Εὐρωπαϊός: huius nominis urbem fuisse Cariae unus scribit *Steph. Byz.* illinc tamen gentile deducens Εὐρωπαίος: ab Εὐρώμος eidem flectitur Εὐρωμέυς: et solius Cariae fuit Εὐρώμος, variis memorata in Nota *Berkelii* ad *Steph.*; saepius etiam, ut *Polybio*, sic *Livio* XXXIII. c. 30. cui incolae sunt *Euromenses* XXXII. c. 23. *Myn* tamen *Europensem*, ἄνδρα Εὐρωπαϊά Μῦν, ex his *Herodoti* habet in Phoeicis *Pausan.* p. 755. Hominem e Caria, cur Persa miserit Mardonius ad oracula Graecorum, illi non erit obscurum, qui Carēs fuisse novit minimum διγλώσσους: Graece intelligentes non tantum, sed etiam Persis Graeca interpretantes. Apud *Thucyd.* VIII. 85. Spartano Mindaro Tissaphernes ξυνέπειψε πρεσβυτὴν τῶν παρ' ἑαυτοῦ, Γαυλεῖτην ὄνομα, Κάρρα διγλωστον. Cum Graecis ducibus agens Cyrus minor Caribus utitur interpretibus in *Xenophontis* Κύρου Ἀναβάσει: quumque ventitabant in aulam Persicam Graeci, tales et illic habuerunt interpretes. In *Aeliani* Var. I. 21. legendum arbitror, ἔλεγε δὲ ταῦτα, Φράζων δι' ἑρμηνείας, pro παίζων: ubi Vir clar. aliena comminiscitur: illud aptum isthoc loco vel hoc declarat *Xenophontis* Ἀναβ. II. p. 168, 10. Φράζουσιν ἃ λέγει. In proximis *Herodoti* [lin. 5.] minus accommodum εἶ, scribique mallet *Koenius* τῶν εἰς τε ἣν οἱ ἀποπειρήτασθαι. VALCK.

CAP. CXXXIV. 3. Trophonium adgressus Europensis Car Lebadiae dicitur καταβῆναι παρὰ Τροφώνιον: quod rarius altero καταβάνειν εἰς Τροφωνίου iudicat vir summus ad *Lucian.* p. 339. [Dial. Mort. III. 2.] VALCK.

7. κατὰπερ ἐν Ὀλυμπίῃ, ἱεροῖσι αὐτόθι χρηστηριάζεσθαι) Corrigit errorem *Vallae* *Portus* in hunc ista sensum reddidit: ut enim *Olympiae*, sic etiam illic sacris (ante factis, et immolatis victimis) oraculum consulere licet. Ad huius mentem *Isidorus* scribit vir doctus. [Reisk. in Miscell. Lips.] Isthoc modo si essent capienda, hic forte locus fuisset χρη-

στῆρσι, quae velut ex Herodoto memorantur Ammonio in ἱεροῖσι. Sed, quae leguntur illic, alterius esse suspicor; hoc autem Herodoti loco quid requiri peculiare, quod locum habuerit in oraculo Iovis Olympiae, et Apollinis Ismenii Thebis; nam neque Delphis Deum adhibere licebat, nisi ante victimis immolatis, quibus esurientium fames sublevabatur: Διελθὸς ἀνὴρ στέφανον μὲν ἔχει, δίδει δ' ἀπόλωλε, Diogenian. Cent. IV. Pr. 26. vid. Lucian. T. II. p. 204. [Phalar. II. c. 8.] Literas aliquot a vicinis absorptas suspicor, et pro κατὰπερ ἐν Ὀλυμπίῃ, ἱεροῖσι etc. restitui commodè posse, κατὰπερ ἐν Ὀλυμπίῃ, ἐμπύροις αὐτόθι χρηστηριάζεσθαι, ignem victimarum vaticinium illic (in Ismenii Apollinis Thebis) consulere licet, ut Olympiae. De multis pauca sufficient: Pindar. Ol. VIII. 3., Ὀλυμπία Δέσποιν' ἀλαθείας, ἵνα μάντιες ἄνδρες Ἐμπύροις τεκμαιρόμενοι παραπύ - Ρῶνται Διὸς ἀργικεραυνέου. Schol. in Ol. VI. 112. Μαντεῖον ἦν ἐν Ὀλυμπίᾳ, οὗ ἀρχηγὸς γέγονεν Ἰάμος τῇ διὰ τῶν ἐμπύρων μαντεία, ἣ καὶ μέχρι τοῦ νῦν οἱ Ἰαμίδαι χρῶνται. De oraculo Apollinis Ismenii Thebis, Schol. ad Soph. Oed. Tyr. vs. 21. Ἐπ' Ἰσμηνεὺ τε μαντεία σποδῶ) Ἀντὶ τοῦ βωμῶ, ὅτι διὰ τῶν ἐμπύρων ἐμαντεύοντο οἱ ἱερεῖς, ὡς Φησὶ Φιλόχορος. VALCK. — Vallae Latina in templis dudum Portus proscrispsit. Χρηστηριάζονται αἱεὶ μάλιστα, capris matetatis responsa petunt Delphis, in Diodor. lib. XVI. 26., οὗ μαντεύεσθαι apud Pausan. VI. 2, de quibus aliàs, dicendi genus patefaciunt. Quid Olympiae fieret, est in Pausan. lib. VI. c. 15. [P] et Criticis ad Pindari Olymp. VI. 112. WESS. — Ἐμπύροις utique cum Valck. malles: at, quum in vulgato consentiant libri, non obtrudendum istud Herodoto erat. ἱεροῖσι χρηστηριάζεσθαι est oracula ex victimis petere. conf. ad II. 57, 11. notata. Aliorum Oraculorum responsa alio modo edebantur: Thebis, ait Herodotus, quemadmodum Olympiae, per victimas. Nec vero huc extispicium solum aut maxime intelligi par est, quippe quo quilibet vates ubique utebantur. Sed Olympiae ex flamma ardentium victimarum (ἐμπύροις, id est, Hesychio interprete, καιόμενοις ἱεροῖς) capta fuisse dei responsa, docent Veterum testimonia a viris doctis citata: quod quoniam Herodoti aetate in vulgus notum esse debuit, consentaneum videtur, ut, quae is h. l. ἱερά dicit, illa καιόμενα ἱερά vel ἔμπυρα intelligantur. S.

8. ξεινόν τινα καὶ οὐ Θηβαῖον) Ille ξεινός, qui pecuniā victus in Amphiarai templo indormiit, genere Lydus, *Plutarcho* Arist. p. 330. c. teste, erat. Ergo vitiose in eiusdem T. II. pag. 412. A. ὁ δὲ πεμφθὲς εἰς Ἀμφιάρεω δοῦλος ἴδοξεν κατὰ τοὺς ὕπνους. Quale peccatum frequens, neque abs oculis hominibus, *Rutgersio*, *Pavio*, *Bergleroque*, sine virgula praeteritum. WESS.

8 seq. κατεκοίμισε εἰς Ἀμφίαρ.) Scribi malim κατεκοίμισε εἰς Ἀμφιάρεω, sive casus censeatur secundus atque usitatio in talibus, seu potius quartus et rarior, quia legebatur ante εἰς Ἀμφιάρεω: cubitum ixit in aedem Amphiarai. [Teneamus, puto, genitivum casum.] *Triclin.* ad *Soph.* Oed. Tyr. 114. ἀπῆλθεν -- εἰς Ἀπόλλω. *Apollod.* III. p. 203. εἰς Πυθίαν ἦλθε. *Lucanum* in Act. Ap. xvi, 40., εἰσῆλθεν εἰς τὴν Αὐδίαν, est et illud ad Atticam normam, *Aristoph.* *Plut.* 237. *Demosth.* p. 753, 79. *Lysiae* p. 359, 7. In fine capituli [lin. 15.] non relicerem si plures darent *Codd.* lectionem marg. *Steph.* ἐγκατακοιμηθῆναι. In Amphiarai templo ἐγκατακοιμημένοι qua solerent abstinentia praeparari ad somnium fatidicum accipiendum, tradit *Philostr.* de Vit. *Apoll.* II. 37. Propria erant de his verba ἐγκαίμασθαι, ἐγκαθεύδειν, incubare: vid. *Clar. Wess.* ad *Diodor.* I. [cap. 53.] p. 63. et *Davis.* ad *Ciceron.* de Div. I. c. 43. ubi vulgatum excubabant forte tuebitur *Xenophontis* ἐγκαθεύδειν, p. 278, 37. In Aesculapii fanis, suo quisque ordine ἐγκατακοιμηόμενοι, interim circa templa excubabant aegroti: tales intelligendi sunt περὶ τὸν θεὸν θεραπευταὶ apud *Aristiden* T. I. p. 531. vid. *T. Hemsterh.* ad *Schol.* in *Arist.* *Plut.* p. 450. tales etiam latent in voce perverse scripta apud *Pausan.* II. pag. 136. περιουκοῦσι μὲν δὴ καὶ ἄλλοι, καὶ τὸ πολὺ εἰκαῖται (lege *ἰούται*) τοῦ θεοῦ. Caeterum a Mardonio missus εἰς Ἀμφιάρεω δοῦλος [conf. *Wess.* ad l. 8.] quid in somnio videretur expertus, *Plutarchus* nobis narrat de Orac. Def. p. 412. A. VALCK. — Quod lin. 8. praeceunte nostro cod. F. κατεκοίμισε dedi, ut *Valek.* maluerat, id in suo quoque codice *Valla* reperisse videtur, cuius haec sunt latina: tum, quodam -- pecuniā corrupto, in delubro Amphiarai (constat) obdormisse. Si κατεκοίμισε probes, transitive fuerit accipiendum, curavit ut ille homo sui caussa in Amphiarai delubro pernoctaret. Sed probabilior prior ratio. S.

15. αὐτόθι ἐγκατακειμένηναι) *Amphiarus* τῆς δι' ἐνεί-
 ρατων μαντικῆς censebatur auctor, *Pausan.* l. 34. Cuius in
 fano propterea sciscitaturi pellibus incumbabant stratis,
 somnosque petebant. Illud autem ἐγκοιμᾶσθαι dicere quum
 soleant, remque ipsam ἐγκοίμην ἐν τοῖς ἱεροῖς *Diodor.* l. 53.,
 cur pro reliculo ἐγκατακειμένηναι praestantium schedarum
 censebimus? Superius μαντεύεσθαι [lin. 9.] recte *P. Leopardus*
 Emend. VIII. 1. explicuit. WESS.

CAP. CXXXV. 4. ἐς τοῦ Πρώου Ἀπόλλ.) Hunc
 etiam *Apollinem* Πρώον (sive Πῤῶον, *Etymol.* p. 413, 28.)
 ante pugnam *Leuctricam* adhibuisse dicuntur *Pausaniae*
Thebani IV. [cap. 32.] p. 360., in *Asii* veterrimi poetæ
 carminibus iam laudatum; secundum eundem IX. [c. 23.]
 pag. 755. ubi ex *Herod.* nobis enarrat quid evenerit *Myi*;
 hunc interrogasse Deum τῇ Φωνῇ τῇ σφετίῃ· καὶ οἱ χεῖσαι τὸν
 θεόν, οὐχ ἑλληνίσαντα εὐδὲ αὐτόν, διαλέκτῳ τῇ βερβαρικῇ. Iuxta
Herod. aderant *Cari* ἀπεγραφέμενοι τὰ θεοπικῶν ἔμελλε *Deus*:
 tales ταχυγραφοῦντες καὶ τὰ μαντικά ἔπη μεταλαμβάνοντες *Eus-
 tathio* memorantur ad *Od.* 6. p. 323, 35. Hi boni *Theba-
 ni*, solam intelligentes, ut istis temporibus plerique om-
 nes, linguam patriam, mirabantur procul dubio linguā
Caricā respondentem: neque enim verisimile, *Deorum* in
 oraculis administros diversis linguis respondisse, prout
 quaeque consulentibus esset patria; et figmentum arbitror
Grammaticorum, quod nobis narratur in *Schol.* ad *Soph.*
Trach. 1184. Hic narrata respexisse *Plutarchus* videtur;
 de *Orac. Def.* p. 412. A. loco lacunoso; in *Gryllo* p. 990. E.
 narrans quid ἐν τῇ θόλῳ τοῦ Πρώου Ἀπόλλωνος suo etiam
 aevo inscriptum manserit. VALCK.

5. καλεῖται μὲν Πρώον) Reponunt Πρώου, scriptis non
 addicentibus. Fabulabantur veteres, *Latonam* conspecto
 apro ἀναπνοήναι, perterritam; inde filio Πρώου cognomen,
 monti quoque, ad quem hoc fanum, Πρώου venisse titu-
 lum, in *Plut. Pelopid.* pag. 286. c., cuius in *Commentario*
 de *Orac. Defect.* pag. 414. A. περὶ τοῦ Πρώου tam templum
 quam montem signare potest. Excidit autem ibid. p. 412. A.
 oraculi Πρώου mentio: quae enim isthic, *Amphiarai* et
Ptoi responsa, huc unice pertinentia, manifesto requi-
 runt. Ulcus loci *Aug. Bryanus* ad *Plut. Pelopid.* pag. 216.
 prudenter tractavit; neque medicam illi manum, operae

Bryani ignarus, *Io. Iac. Reiskius* negavit; sed vel sic metuo, ut sanata sint cuncta. Ceterum in aedis collisque situ *Strabo* lib. IX. p. 633. [pag. 413. ed. Cas.] cum *Casauboni* observatione consentit. WESS.

10. τὴν πρόμαντιν) Proba haec si sunt, habuit *Ptoius Apollonaeus* aequae ac *Delphicus* suam πρόμαντιν, suum προφήτην, nulla-que necessitas ὑπὸ τῆς προφήτιδος in vicinis [lin. 16.] ex *Reiskii* voluntate fingendi; quae quidem, inproba ista si fuerint, nulla tamen aderit. Ostendant scripta exemplaria τὸν πρόμαντιν. *Strabo* solum προφήτην τοῦ μαντιῶντος *Ptoii* lib. IX. pag. 633. novit, itidem *Plutarch.* T. II. p. 412. A., atque erronee aut corrupte Φωνῇ Αἰολίδι respondentem, loco Καρικῇ, quam in *Vit. Aristid.*, lapsus nonnihili, illi tribuit, h. e. βαρβαρικῇ διαλέκτῳ, qualis *Carum*, non *Aeolensium*, lib. I. 171., *Pausaniae*, haec excerptis IX. 23., iusto iudicio. Hinc manare videtur, τὸν πρόμαντιν *Ptoii* *Apollinis* et προφήτην, quorsum insequentia vergunt, unum eundemque fuisse. Talis *Amphicaeae* πρόμαντις δι' ὃ ἱερὸς ἵστί· ἡρᾷ δὲ ἐκ τοῦ θεοῦ κἄτεχος, *Pausan.* X. [c. 33.] p. 884. WESS.

CAP. CXXXVI. 4. ὅτι αἱ προσκηδῆες οἱ Πέρσαι) *Spretum* male *Pollucis* interpretamentum est, cui προσκηδῆες huius loci adfinitate coniuncti: quales ob nuptias *Gygaeae* et *Bubaris* Persae [coll. V. 21.] *Macedonum* regum familiae atque *Alexandro* fuerunt, optimo monitore *P. Leopardo*, *Emend.* VIII. 1. Ipse *Alexander* πρόξενος καὶ εὐεργέτης *Atheniensium*; adeoque utraque de causa aptissimus ad legationis officium *Mardonio* ad *Athenienses* ob-eundum. Regi certe *Athenienses* c. 143. *Nolumus*, aiunt, te quidpiam ingrati παθεῖν, ἰόντα πρόξενόν τε καὶ φίλον. De *Alabandis*, *Amyntae* a Persiae rege donatis, [lin. 8.] *lis* perseverabit. *Stephanum Byz.* Ἀλῶνιστρα hic invenisse, negari non potest. *Cariae* *Alabanda* nemo ignorat, *Phrygiae* vero, quis tandem novit? At ubi *Alabastra* eiusdem *Phrygiae*? Quis praeter *Stephanum* *Alabastra* πόλιν μεγάλην *Phrygiae* attigit? Bene memini virorum egregiorum *L. Holstenii*, *Salmasii*, *Gronovii*, *Pavii*, coniectationes; incertos, nisi *Stephano* schedae sese fideliores, quod optem, iunxerint, relinquentes. WESS. — In vulgatam scripturam consentiunt libri. S.

CAP. CXXXVII. 1. τοῦτου ἑξοδὸς γενέτωρ Περδίκκης)

Seriem successionis, generisque priscam nobilitatem, haec et cap. 139. ac *Thucydides* lib. II. 99. egregie illuminant. Sumserunt sua hinc *Marshamus*, Canon. Chronol. p. 447., et *Spanhemius* de Usu et Pr. Numism. Diss. VII. p. 372. Urbs *Λεβάνη*, [lin. 6.] in quam *Perdiccas* cum fratribus devenit, non alia fortasse ac *Hesychii* *Λέβα*, πόλις ὑπὸ Θρακῶν. Equidem aliam non novi. WESS. — Generis successionem si spectes, quae mox cap. 139. inde a primo *Perdicca* usque ad *Alexandrum* hunc singulatim exponitur; ex nostro loquendi more non *septimum*, sed *sexum* diceres *Alexandri* progenitorem *Perdiccam* fuisse. Sed de ratione, qua in computando progenitorum numero et in similibus aliis computis uti consuevere Graeci, vide ad lib. I. c. 91, 5. notata. S.

9. τὰ λεπτά τῶν προβάτων) *Oves*, caprasque; *Pausaniae* τὰ λεπτότερα τῶν προβάτων, lib. IX. 3. p. 714. Connexa [lin. 9-12.] de antiquissimorum regum ac tyrannorum tenui conditione observatio veritate nititur. Intra suam cuique patriam regna finiebantur, scribit *Iustinus*. Reges regumque filii armenta pascere haud dedignabantur. *Hectoris* *Andromaches* querela super fratribus, dum armentis ovibusque pascentibus attenderent, trucidatis, ex *Iliad.* Z'. 422. in luce versatur; notissima quoque regum *Palaestinae* vetustissimorum in sacris *Pandectis* tenuitas. WESS.

9 seq. ἔσαν γὰρ καὶ αἱ τυραννίδες) *Moris* *Herodotei* non recordabatur *H. Steph.* ista scribens; [in ora suae Edit.] Hoc *Herodotus* subiungit, ne cui mirum videatur, quod rex ipse illos pascendis suis armentis et gregibus praefecerit. Imo contra sequentium praebent rationem: ipsa Regis uxor mercenariis panes coquebat, pro veteris aevi simplicitate; sive, ut *Herod.* quod ipsi olim Reges (αἱ τυραννίδες hic dicuntur τυραννίδες, ut legati, legationes etc.) ἔσαν ἀσθενεῖς χεῖμασι. Ne narrationis simplicitate langueret oratio, structuris verborum elegantissimis lectorem excitat *Herodotus*, quaeque in sermone quotidiano subiicienda erat, causam ceteris praeponit: exempla dabit *Ed. Gron.* p. 109, 33. p. 35, 7. 47, 47. 63, 21. etc. [II. 53, 1. I. 85, 11. I. 114, 11. 155, 17 seq.] p. 328, 29. 349, 30. [V. 111, 3. VI. 58, 12.] Paulo hinc diversa sunt et velut per parenthesin interiecta, cum vocula καὶ vel ἀλλὰ praemittitur, ut p. 360, 24. p. 246, 2.

p. 249, 15. [VI. 57, 5. IV. 96, 7. 83, 7.] Hyperbata vocat Longinus, qualis ipse praebeh exemplum [sect. 22.] in ed. Toll. p. 172. Vid. Dounaeus in Demosth. p. 91. et seqq. Saepius in talibus fuit erratum. VALCK. — Conf. quae ad I. 24, 17. notavimus. S.

11 seq. αὐτὴ τὰ σιτία σφι ἔπισει) Ipsa cibos illis coquebat, sive panem; nam sequitur, ὅπως δὲ ὀπτῶτο ὁ ἄρτος τοῦ παιδὸς τοῦ Θηδῶτος τοῦ Περδίκκω: in quibus primum miror tot superflua cur accumulet: satis erat dixisse ὁ ἄρτος τοῦ Περδίκκω: hic fratrum natu maiorum respectu παῖς etiam dicitur infra: sed magis etiam miror cur ὀπτῶν posuerit Gronov. pro ὀπτῶτο, sincero instar ἀνιῶτο, κοιμῶτο, simillimumque apud Herodot. Ὅπως δὲ ὀπτῶτο ὁ ἄρτος, dum coqueretur [immo, quando (vel quoties) coquebatur] panis. ἄρτους ὀπτωμένους dixit Alexis Athenaei III. p. 114. D. In M. Antonin. III. 2. ἄρτου ὀπτωμένου, Latine dicendum panis cum coquitur docuit erudite Thom. Gataker. Est autem ὀπτῶν eximie torrere; coquere, vulgo πίπτειν, Aeolico more dicitur et Ionibus πίσσειν: hoc saepius attigerunt ut Aeolicum Grammatici: ἡμάρτια πίσσει Sophronis est apud Athen. III. p. 110. C. πίπτειν ἄρτους frequentius occurrit. VALCK.

13. διπλήσις ἐγένετο) Panis in furno duplo maior factus Perdiccae regnum Macedoniae attulit: I. F. Gronovius ad Livii XXI. c. 62. In proximis [lin. 15.] vulgata; ὡς δὲ ἤκουσε, ἐπὶ ἡλθέ οἱ αὐτίκα, non est sane deterior lectio Arch. et marg. Steph. τὸν δὲ ἀκούσαντα ἐσῆλθε αὐτίκα, vid. not. in p. 531, 64. [ad VII. 46, 8.] Hic adeo quid praeferendum sit, Codices decernent: sed servandum quod vulgatur [lin. 16.] ὡς εἰν τέρας καὶ φέροι ἐς μέγα τι. Quam paulo post [lin. 26.] memorat ex Med. Gronov. vocula ὥδε, si legeretur his praefixa, ὥδε περιγράφει τῇ μαχαίρῃ, significaret tum; sed iungi, me iudice, nequit istis, Δεικόμεθα, ὧ βασιλεῦ, τὰ διδοῖς. VALCK. — Vide Var. Lect. S.

15. τὸν δὲ ἀκούσαντα ἐσῆλθε) Quo moti vim his librarii fecerint, non assequor. Corruptelam sustuli imperio excellentium codicum, eoque cupidius, ut sua Scriptori venustas rediret. De loquendi genere, abunde lib. VII. 46. stabilito, taceo. WESS.

29. καὶ οἱ μετ' ἐμείνου) Summac in his Mastorum consensu non derogo. WESS.

CAP. CXXXVIII. 2. ἀπήσαν Ioniae mos, quae, ἀπῆε, ἐπῆσαν, et similia, tuebitur. WESS.

3. καὶ ὡς σὺν νόῳ κείνων ὁ νεώτατος λάβοι τὰ διδόμενα) Isti, ὡς σὺν νόῳ κείνων, vir doctus ad marginem Aldinae [cuius exemplo usus est Wess.] τοῦτ' ἔστι κατὰ τὴν γνώμην κείνων explicandi caussa alleverat; nec praeter rem. Commodum foret, ab H. Stephano desideratum, Arriani Exp. Alex. III. 18. οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖ σὺν νόῳ δράσαι τοῦτό γε Ἀλέξανδρον, modo eadem utrobique sententia dicti, neque loco lis moveretur. Vide Cel. Iac. Gronov. ibi, et superius c. 86. WESS. — Scribi malim ὡς ἐν νόῳ (vel ὡς νόῳ) κείνων ὁ νεώτατος λάβοι τὰ δεδομένα: id esset, ni fallor, ὡς αὐτῶν ὁ νεώτατος ἐνθύμιον ποιεῖτο τὸ ἡθὲν, sive τὸν δεδομένον ἥλιον, eorum natu minimum quae Rex dederat in animum demisisse, velut vocem divinitus missam, quae laetum omen portenderet. Rem animo diligenter considerare, Herodoto dicitur ἐν Φρενὶ et ἐν νόῳ λαβεῖν, aut omissa praepositione νόῳ λαβεῖν: IX. 10. III. 41. et 51. Nostro loco νόῳ λαβεῖν significat quod saepius dicitur ἐνθύμιον ποιεῖσθαι, nonnunquam ἐνθύμεισθαι, et θεῖον ἡγείσθαι: hoc dabit Xenoph. p. 287, 38. Εἰσῆλθέ μοι τι θεῖον, Eurip. Cycl. vs. 410. quod ille dixit ἐντεθύμηναι δ' ἔγωγε καὶ τοῦτο, in Kur. Παιδ. III. p. 177, 14. Conf. Soph. Oed. Tyr. vs. 748. et Thucyd. p. 478, 4. VALCK. — Mireris vero Duumviros longe doctissimos in loco plano atque facili adhaerentes, modumque in scirpo quaerentes. Verba ista quum Valla (iuncta intelligens σὺν νόῳ κείνων) sic esset interpretatus, et quod data cum illorum assensu accipiebat minimus natu; dein H. Stephanus in ora suae Editionis ista sic refringenda monuerat: „et, quod ille, quum omnium natu minimus esset, „quae sibi data erant accepisset, id certo consilio factum „esse.“ Nam (haec ibidem adiecerat Stephanus) σὺν νόῳ, (rarissimum alioqui loquendi genus) hoc videtur significare: quasi dicas Gallice „Et qu'il ne faisoit cela sans y avoir bien „pensé.“ Perspecte ille quidem; nisi quod rarissimum loquendi genus, ait, σὺν νόῳ: quod tamen non solum apud Arrianum loco a Wess. citato occurrit, sed et apud eundem Nostrum, cap. 86, 5. huius libri, quem locum Schulzius etiam adnotavit; ubi de Persis, οὐδὲ σὺν νόῳ ποιούντων οὐδὲν, cui opponitur σὺν κόσμῳ. Puto vero et alibi iri repertum, et in Platonis Crit. c. 9. legere memini οὐδὲν ζῆν νόῳ, te-

mere, imprudenter, nullâ recta ratione; cui apud eundem alibi ἀνευ νοῦ opponitur. Omninoque consentaneum est, ut σύν νόῳ idem valere intelligamus, ac συνεχῶς, prudenter; quae notio perapta huic loco erat. Quo minus caussae fuit, cur ὡς ἐν νόῳ vel ὡς νόῳ scriptum Valckenarius maluerit: multoque minus Wesselingius, adsentiens Vallae, iungere σύν νόῳ κείνων, eiusdemque Laurentii Latina debuerat repetere; nam, ut Gronovius, sic etiam Wesseling. in Vallae versione h. l. nihil mutavit, nisi quod uterque acceperit, pro illius accipiebat scripsit, et vocem *data*, quae Graecum δεδομένα vel διδόμενα reddebat, temere praetermisit. Caeterum de scriptura διδόμενα, quam ex librorum praescripto praetulimus alteri, et de κείνων, loco olim vulgati ἐκείνων, vide *Var. Lect. S.*

6 seq. τῷ θύουσι οἱ ταυτίων --- ἀπόγονοι Σωτήρι) Certum vocabulorum delectum habere saepe difficile: τῷ θύουσι --- σωτήρια videtur adpositum. Alexander M. ubi a vulnere convaluerat, θύσας θεοῖς σωτήρια, μεγάλας ἐστιασεῖς τῶν Φιλων ἐπέειπε, Diodor. XVII. 100. Crebro alii, beneficiorum et salutis inpetratae memores; convocati a Des. Heraldo Advers. I. 5. Peius-ne vero τῷ θύουσι --- Σωτήρι, tanquam deo Sospitatori? Negabunt, quibus notus vocabuli est usus, ab ill. Spanhemio Diss. VII. de Praest. Num. p. 416. clara in luce positus; eoque magis quod ΣΩΤΗΡΟΣ titulus latissime porrigitur, et fluvii deorum olim in numero, sua sibi templa, aras atque imagines habentes, Pausan. VIII. 24. p. 647. Offert praeterea τῷ θύουσι --- Σωτήρι, de Temenidarum posteris, amplius quid et signatius. Huc itaque inclino. WESS. — Accedit codicum tantum non omnium auctoritas. S.

11. Μίδαω, τοῦ Γεφείω) Midæ huius, inter superstitionis auctores cum Orpheo et Eumolpo principis, fata, mores artesque in G. Io. Vossii lib. I. de Idolol. c. 24. et Bouherii Diss. Herodot. c. 8. Fixerat sedes, ante Brigum coloniam in Asiam deductam, ad Thraciae Macedoniaeque montem Bermium, Conone Narrat. I. consentiente. Propter eum montem horti, notabiles sexagenum foliorum rosis, quae Tertulliano de Coron. c. 14. centenariae rosae de horto Midæ lectae, sed confundenti, si tamen primam vocem *Beat. Rhenanus* et *Rigaltius* recte formarint, centifolias, ἑκατάφυλλοι

τοῖς φύλλοις Pangaei Thraciae montis in Theophrasti Hist. Plant. VI. 6. Illis autem in hortis ἤλω, [lin. 14.] captus, non exceptus, uti Valla, Silenus, et coactus ad ea fuit explicanda, quae Theopompi fide, ista in fabula, indicibus Dionysio Halic. T. II. p. 132. et Theone Progymn. c. 2., cui suum reddidit Valekenarius supra lib. IV. 168., mire luxuriantis, Virgilius, Ovidius, Aelianus, nobis prodidere. WESS.

12. ῥόδα, ἐν ἑκάστῳ ἔχον ἐξήκοντα φύλλα) Sexagenum foliorum rosas in campis Emathiis nasci canit Nicander in Georgicis apud Athen. XV. p. 683. B. (ῥόδα vocans α) κλήρουσιν ἀντρεΐσιν Ἡμαθίαισιν, Αἰὼν ἐν ἐξήκοντα περίεξ κομᾶντα πετῆλοις: vicinis abstineo, quibus non sum corrigendis. Adde notata in Diss. Herod. Clar. Wess. p. 130. De Sileno in his Midæ hortis capto vid. Davis. in Max. Tyr. XI. 1. et Ampl. Bouhier Diss. sur l'Histoire d'Herod. c. 8., de hoc Mida aliisque agens cognominibus. Hortis istis Midæ mons imminabat, οὗρος, Βέρμιον ὄνομα, ἄβατον ὑπὸ χειμῶνος: [lin. 16.] ubi ὑπὸ χειμῶνος legendum suspicabatur Doctiss. Koenius. VALCK.

CAP. CXXXIX. 2. Ἀμύντῳ παῖς ἦν Ἀλέξανδρος) Recte Harpocr. Ἀλέξανδρος - - ὁ ἐπικαλούμενος Φιλῆλῃν, υἱὸς μὲν Ἀμύντου, πατὴρ δὲ Περδίκκου, ἐστρατεύετο ὑπὸ Μαρδονίῳ. In Herod. πατὴρ, quod est in marg. Steph. pro παῖς, sine ulla controversia reliciendum; dubium forsitan esse poterit, sit-ne natum ex errore librarii ad vicina aberrantis; an ex erudituli nota, qui in ora libri ad παῖς posuerit καὶ πατὴρ, memor Alexandro filium quoque dari, praeter Perdiccam successorem, Amyntam, qui privata sorte contentus filium reliquerit Aridaeum: vid. quae tanquam ex Eusebii Chron. vulgavit Scaliger. p. 57, 26. [Cognato codici Ask. qui πατὴρ hic habet, non adsentitur noster F. in παῖς cum aliis consentiens.] Sed Amyntas Alexandri fuit nepos ex filio Philippo: docente Clar. Wess. ad Diod. XII. c. 50. n. 9. quem Philippum velut fratrem Perdiccae, τοῦ Ἀλεξάνδρου, aliquoties Thucyd. commemorat I. 57. 59. II. c. 95. etc. conf. Scholia quae Duker. edidit ex Cod. Cass. p. 637. quaeque praefationi subiecit ex ed. Bas. p. 161, 76. Unus autem inter veteres Thucydides in hac Macedoniae Regum serie Herodoto consentit; nam Perdiccae filio Ar-

chela octo Reges priores statuit lib. II. c. 100. Perdiccae [secundi] patri *Alexandro primus Perdiccas*, et primus itidem Regum Macedoniae ex Heraclidis genitorum, iuxta *Herodoti* seriem hoc c. 139. et cap. 137., fuit ἑβδόμος γενέτωρ. Hunc in re controversa consensum historiae principum agnoverunt *Marsham*. Can. Chron. p. 447., quique pro doctrinae copia hanc materiem pertractavit illustr. *Ez. Spanhem.* de Usu et Praest. Num. T. I. p. 371. et seqq. Ex *Iustino* Macedoniae Reges enumeranti septimus etiam occurret hic *Herodoti* Alexander; sed primus tamen, qui toti Macedoniae imperaverit, ut aliis, illi statuitur Caranus; omittitur illic in *Herodoti* serie quintus, Alcetas, et aliis memoratus et *Satyro* apud *Theophil. Antioch.* II. p. 98. apud quem non fit mentio *Argaei*, cui nomen legitimum hic ex *Herodoti* Codd. restituit *Clar. Wess.* Caranum prorsus ignorat *Herodot.* ceterosque qui huic subiungi solent; Caranum tamen etiam apud Nostrum quaesivit ill. *Spanhem.* p. 374. coniecturam proponens, quae nemini facile probabitur. VALCK.

4. Ἀργαῖος) Damnatur in Temenidarum successione Ἀργαῖος. *Argaeus*, Ἀργαῖος, *Iustino* VII. 2. atque *Eusebio* in Chron. est. Alius eadem ex gente Ἀργαῖος *Diodori* XVI. 2. Si *Goltzii* tamen numus ΑΡΤΕΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ingenuus, qualis magno visus *Scaligero* ad *Euseb.* An. MDCXXIV. p. 122., Ἀργαῖος, *Argaeus*, scribendus et appellandus erit. WESS.

CAP. CXL. [1. Ὡς δὲ ἀπίκειτο εἰς τὰς Ἀθήνας) Igitur tunc quidem in urbem se rursus contulerant Athenienses: sed paulo post, quum versus urbem duceret *Mardonius*, denuo eam deseruere. conf. lib. IX. cap. 5. et 6. S.]

6. τὴν γῆν σφί ἀπόδος) Regem scribit in *Aristide* *Plutarch.* p. 324. c. τὴν τε πόλιν αὐτοῖς ἀναστήσειν ἐπαγγελλόμενον, καὶ χρήματα πολλὰ δώσειν, καὶ τῶν Ἑλλήνων κυρίους καταστήσει. Quae Noster, eadem pollicitum narrat *Diodor.* XI. c. 28. Atheniensium constantiam merito laudant Oratores et sophistae, repellentium Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα: prae ceteris *Demosth.* Phil. II. p. 45. VALCK.

11. ἢν μὴ τὸ ὑμέτερον) Hic lector attentus exspectabat πωλύνη, impedimento fuerit, vel simile quid: neque enim bene cohaerent, mihi necessitas incumbit istis vos beneficiis ornare, ἢν μὴ τὸ ὑμέτερον αἵτιον γένηται: una lineola adiecta

scribamus: ἀντίον γίνονται, id est ἀντιωθῆ. Herodotea sunt ἀντίος. et ἀντιοῦσθαι. Eleganter τὸ ὑμέτερον, vestrum, dixit, pro ὑμεῖς. Sic τὸ ἐμὸν, τὸ σὸν, [scil. μέρος,] et similia frequentantur Platoni praesertim; cuius sunt ista, τὸ γ' ἐμὸν ἔτοιμον, ἐάν οὗτος ἐβέλη, T. I. p. 128. B. τὸ γ' ἐμὸν οὐδὲν καλῶς ἐπαρδῆσθαι ὑπὸ σοῦ ὅσαι ἡμεῖραι, me quidem quod attinet nihil impedit quominus etc. p. 176. B. τὰ μὲν ὑμέτερα ἀκούειν, ὡς ἔοικεν, ἔτοιμ' ἂν εἴη T. II. p. 633. A. etc. Plura dabit H. Steph. App. de Dial. Att. p. 115 seq. VALCK. — Monere in Var. Lect. debueram, ἀντίον ex Valck. emendatione merito a Schaef. receptum esse, pro αἴτιον quod erat in Edd. et Msstis. S.

16. τὴν νῦν παρ' ἐμὲ ἰοῦσαν δύναμιν) Hoc, fidē Codicum egregie munitum, cur ierint mutatum, causam non adsequor, nisi rariore fuerit in structura. Solet plerumque παρὰ casui tertio adiungi ἐπὶ ἐμψύχου, h. e. quoties de re animata sermo. [Itaque παρ' ἐμοὶ ἰοῦσαν h. l. cod. Pa. ex scholio.] Homerus, Thucydides, Plato, Lucianus, quantum, et Poëtae exemplo Noster, adstruxerunt. Vide Thom. M. in Παρά. Mox ἔπερ εὐ φρονεῖτε repudiare non debui. Supra c. 60, 2. ἔπερ εὐ φρονεῖς, alibique. WESS.

Ibid. τὴν νῦν παρεῖσαν μοι) Duo tresve Codices dudum innotuerant, in quibus haec Herodoteo more distracta leguntur, τὴν νῦν παρ' ἐμὲ ἰοῦσαν δύναμιν. Paulo quoque rarius illud παρ' ἐμὲ: supra VI. c. 86. ex Codd. recte receptum εἶσθαι παρὰ σι, quae lectio alterà παρὰ σοὶ non debuerat dici deterior. Lexicon Coislin. p. 485., Παρ' ἡμᾶς οἰκίῃ, ἀντὶ τοῦ παρ' ἡμῖν Ἀλέξιος Φιλαθηναίω. Soph. Elect. vs. 184. ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσει: ubi vere Schol. καὶ ἐν τῷ περὶ λόγῳ ἐν χρήσει αὐτῇ ἡ σύνταξις τῆς παρὰ προθέσεως. Isaeus p. 70, 25. καθήμενοι παρ' αὐτόν. Thucyd. III. c. 3. τριήρεις - βοητοὶ παρὰ σφᾶς παρούσαι: ubi vid. Clar. Abresch. Quo apud Thucyd. significatu, Herodoto paulo post [lin. 21.] usurpatur καταλύσασθαι: ubi mihi quoque placet ἀλλὰ καταλύσθε, ut ἀλλὰ πείθεσθε: in quibus suam habet ἀλλὰ vim obsecrandi, qua saepius usurpatur, in talibus δὲ et ἀξιώ. VALCK. — Pro καταλλάσσεσθε, quod olim vulgatum erat, Gronovius καταλύσσεσθε tamquam e cod. Med. edidit; sed in Notis monuit, καταλύσασθε in codice scribi. Et in hoc haud dubie nobis cum Wess. fuit adquiescendum. S.

19. παρισσεύμενοι βασιλῆϊ) Herodoti haec manus. Supra lib. IV. 166. παρισσεύμενος Δαρεῖος διεφθάρη. Mox [lin. 21.] pessime Medic. ἀλλὰ καταλύσασθε. Melius Hutchinsonius ad Xenophont. Ἀναβ. Κύρ. lib. I. p. 6. WESS. — Vide proxime ante notata. S.

30. ἐνώρων τοῦτο ἐν ὑμῖν) Potuisset τοῦτο ἐν ὁν ἐν ὑμῖν, uti c. 60, 2. καὶ τόδε ἐν αὐτοῖσι ἔνεστι. Noluisse membranae docent, Χεῖρ ὑπερμήκης regis [lin. 32.] ab Ovidio expressa est, *An nescis longas regibus esse manus?* Heroid. XVII. 166. ubi Ciofanus. WESS.

35. ἐν τρίβῳ τε μάλιστα οἰκημένων). Tales, quod Porto observatum, Dionysio Halic. Ant. lib. VI. p. 368. et XI. p. 730. ἐν τρίβῳ τοῦ πολέμου κείμενοι. Qualium quidem in belli via, mediorumque inter inimicas gentes, regio ancipiti periculumque periculo premitur, uti tunc Attica. Sequens ἐξαίρετον μεταίχμιόν τε Codices egregii scriptum desiderant; fortasse haud inprobe. Certe si ἐξαίρετόν τε μεταίχμιον prae buissent, quis sperneret? Quid autem proprie μεταίχμιον, indicavit lib. VII. 77. et Euripid. Phoeniss. vs. 1370. et Heraclid. vs. 802. WESS. — Ferri certe Codicum ἐξαίρετον μεταίχμιόν τε nullo pacto potest: et lubens equidem cum Arch. et Brit. τε perinde atque τι omitterem. Sed, undecumque posteriorem hanc voculam Aldinus editor accepit, commodissima profecto ista scriptura est ἐξαίρετόν τε μεταίχμιον, in quam vellem Codex saltem Med. consentiret; quod ex Gronovii silentio colligi posset, nisi frequentibus documentis intellexissemus, in postremis praesertim Musis multas ab illo lectiones, quas idem codex haud dubie offerebat, neglectas fuisse, quum ad finem properaret. S.

CAP. CXLII. 10. περὶ τῆς ὑμετέρας ἀρχῆς ὁ ἀγὼν ἐγένετο) Haec Spartani, qui Graeciae ἡγεμονίαν et principatum sibi vindicabant, ad Athenienses? Arbitror reliquisse Scriptorem, περὶ τῆς ὑμετέρας ἀρχῆς ἢ ὁ ἀγὼν ἐγένετο, de vestra regione primum decertatum fuit; tum sequetur opportune τὸν δὲ Φέροι κ. τ. λ. Simile Themistoclis c. 22. ὅτι ἀρχῆ-θεν ἢ ἔχθη πρὸς τὸν βάρβαρον ἀπ' ὑμῶν ἡμῖν γέγονε: et cap. 2. περὶ τῆς ἐκείνου ἡδὲ τὸν ἀγῶνα ἐποιεῦντο. Sed esto coniectura. [Vide Var. Lect. Vocabulo ἀρχήν, ea notione quae huius erat loci, frequenter utitur Noster.] In vicinis ἄλλως τε,

τουτίων ἀπάντων, [lin. 12.] labat sententia, ad quam instaurandam variantur suspicionum tumultus. D'Orvillius, ut schedae eius testantur, ἐκτός τε τουτίων ἀπάντων, praeter ea omnia Athenienses etc. Reiskius consimiliter, ἄλλως τε, ἀνὸν τουτίων ἀπάντων. Ambo ad dictionis principium, cui molestiam non crearem, adhaeserunt. H. Stephanus [in ora suae Editionis secundae] eiusdem dictionis medio manum implicuit, ἡγεῖσθαι δουλοσύνης, primos ex Graecis iugum servitutis subire, reparans; quod vereor, ut Graece doctis doctissimus ipse probaverit; ἡγεῖται ἡδονῶν, illis imperans, non earum auctor: pariliter ἡγεῖται δουλοσύνης, illi imperium inhibens. Vide IX. 1. Idem animadvertit Io. Corn. de Pauw; cuius de opinione τουτίων ἀπάντων αἰτίους, αἰτίους γενέσθαι δουλοσ. aut additā copulā γενέσθαι καὶ δουλοσύνης, oratio melius procedet. Et procederet profecto, si priori ex Mssis auxilium nasceretur. Simillimam certe iteratae vocis omissionem lib. IX. 54. dabit. Sed desino, ne aestus augescant. WESS.

12. τουτίων ἀπάντων) In his vocula videtur deesse. Koenius legebat τουτίων ἀπάντων ἐκτός, αἰτίους γενέσθαι. Reiskio καὶ post γενέσθαι videbatur inserendum: dare quoque potuissent, duabus tantum literis repetitis, ἄλλως τε τουτίων ἀπάντων, αἰτίους τε γενέσθαι δουλοσύνης τοῖσι Ἑλλήσι Ἀθηναίοις, οὐδαμῶς ἀνασχετόν. VALCK. — Vide in Var. Lect. notata. S.

14 seq. Quod mox Lacedaemonium Noster facit dicentem, erat Atheniensibus, quibus semper favet, ἡδιστον, ut arbitror, ἀκρόαμα: οἵτινες αἰεὶ καὶ τὸ πάλαι φαίνεσθαι (vel ἰφαίνεσθαι: supra VIII. c. 73., ὣν τε καὶ τὸ πάλαι οἶκον) πολλοὺς ἐλευθερώσαντες ἀνθρώπων. Eam in rem exempla quoque vetera, Herodoto nota, atque illo recentiora collegerunt in Panathenaicis suis Isocrates et Aristides; quorum ille mores suorum popularium moribus opponens Lacedaemoniorum a p. 240., tandem concludit p. 283. v. Athenienses veteres fuisse εἰρηνικοὺς, καὶ φιλέλληνας, καὶ τῆς ἰσότητος τῆς ἐν ταῖς πολιτείαις ἡγεμόνας. Σπαρτιατὰς δὲ ὑπεροπτικοὺς, καὶ πολεμικοὺς, καὶ πλεονεκτικοὺς. Paulo post, [lin. 16.] καρπὸν ἰστέρεθήητε ex Med. nescio cur melius censeri debeat quam ἰστέρεσθαι, cui respondet vicinum εἰκοφθόρησθαι. VALCK.

15. πεζυμένους) Formae est Ionicae. Πιζυμένοι δὲ οἱ ἱπποιοὶ lib. III. 146., πιζυμένοι ὑπὸ Θηβαίων VI. 108. Porro

οικοφθόρηται, domos dirutas, ipsum in primis rei familiaris interitum, (οικοφθορίαν Platonis Phaëdon. p. 82. c.) latiore ambitu comprehendit. Adi ad lib. V. 29. et Uraniae finem. WESS.

19. τὰ εἰς πόλεμον ἄχρηστα οἰκετίων ἐχόμενα) Vallae emendata Latina obscuritate fuscantur. Bello inutiles, impuberes, puellae, senes servique describuntur; ἄχρηστα οἰκετίων ἐχόμενα Nostri more οἱ ἄχρηστοι οἰκέται, domestici. Explicat Aristides T. II. p. 217. ὑπισχνουμένων Spartanorum, παίδας καὶ γυναῖκας αὐτοῖς, καὶ τοὺς ἔξω τῆς ἡλικίας θρεῖν, ὥς ἂν ὁ πόλεμος ᾗ. Vide lib. I. 120. adposita. WESS.

CAP. CXLIII. 1. πρὸς μὲν Ἀλέξανδρον ὑπεκρίναντο) Hoc Aristide iusto dignum auctore huiusque aetatis Atheniensibus responsum merito miratur Aristides Soph. in Panathen. p. 251. Ταύτην, inquit, ἐγὼ τὴν ἀπόκρισιν τῆς ἐν Σαλαμῇ ναυμαχίας καὶ τῶν τροπαίων οὐχ ἥττον ἀξίαν ἡγοῦμαι θαυμάσαι. Responsi dignitatem oratione nimis protracta non nihil imminuit Plutarch. Aristid. p. 324. D. In his ἐλευθερίην σκεπτόμενοι, [lin. 5.] libertatis considerantes commoda, vel praerogativas, sincerum videtur. Quod praebent duo minimum Codices, ἐλευθερίας (sive τῆς ἐλευθερίας) γλιχόμενοι, non interpretamentum adeo, sed nota videtur marginalis a studioso lectore repetita ex lib. II. 102., ubi sic ille scriptum invenit in suo Cod. δεινῶς γλιχομένοις τῆς ἐλευθερίας, quod mihi nunc ob hanc lectionem Mssorum illic probandum videtur. VALCK.

5. ἐλευθερίην σκεπτόμενοι) Si morbus his absit, quid aliud, quam libertatis considerationem, ostendent? Interpretis Latina ex σκεπτόμενοι fluxerunt. Fallor autem, aut γλιχόμενοι ἐλευθερίας, desiderio libertatis accensi, praestant. Fundus est in bonae notae exemplaribus et Herodoto lib. II. 102. Mox Aldus, [lin. 7.] uti oportebat, πειρῶ: inconsulte πειρῶ deinceps per editiones vulgatum. Bene πεισόμεθα persuadebimur Laurentius; cui tolerabimus substitui non fuerat necesse. WESS.

8 seq. ἔστ' ἂν ὁ ἥλιος etc.) In concionem introductis, quos Mardonius miserat, Aristides ex plebiscito τὸν ἥλιον δείξας, ἄχρης ἂν οὗτος, ἔφη, τὰν πορεύεται τὴν πορείαν, Ἀθηναῖοι πολέμῃσιν Πέρσαις ὑπὲρ τῆς δειδωμένης χώρας καὶ τῶν ἡττημένων καὶ κατακεκρυμένων ἱερῶν, apud Plutarch. I. p. 324. E. quorum

priora vim habent maiorem Herodoteis; sed rectius Noster dixisse scribit μήποτε ὁμολογήσειν Ξέρην, quam semper πολεμήσιν. Interposita mox [lin. 11.] litera scribi poterit in his: *Diis adiutoribus πίσυνοί μιν ἐπίξιμεν ἀμυνέμενοι, καὶ τοῖσι ἥρωσι, τῶν ἐκείνος οὐδεμίην ὅπιν ἔχων ἐνέπρητε τοὺς τε οἴκους* etc. Hinc οἴκους et ex proximis Deorum οἰκήματα D. Herald. attigit Advers. II. c. 9. VALCK. — Teneri debuit ἀμυνόμενοι, constans librorum scriptura: praesens notione futuri. S.

9. τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἢ τῇ περ etc.) Animosae responsionis auctor Aristides, τὸν ἥλιον δείξας, Ἄχρης ἂν οὗτος, ἔφη, ταύτην περιέρχεται τὴν πορείαν, Ἀθηναῖοι πολεμήσουσι Πέρσαις, sic Plutarchus p. 324. E. Similes in foederum sanctionibus formulae frequentantur; cuiusmodi Romanos inter et Latinos, μέχρις ἂν οὐρανὸς τε καὶ γῆ τὴν αὐτὴν στάσιν ἔχωσι, in Dionysii Halic. lib. VI. p. 415. Negligo plures. WESS.

15. ἀθέμιστα ἔρδειν) Th. Galei ἀθέμιτα membranae Arch. non agnoscunt. Supra lib. VII. 33. ἀθέμιστα ἔρδεικε, ubi plura. Alexandrum διὰ τὸ σχῆμα τῆς προξενίας sine noxa dimissum Sophista Aristides T. II. p. 217. fatetur; Lycurgus vero in Leocrat. p. 156., parum afuisse, quin lapidibus cooperiretur, μικροῦ δαῖν κατέλευσαν, nimis oratorie. WESS.

CAP. CXLIV. 5. ἀτὰρ αἰσχρῶς γε οἶκατε etc.) Hæsitacionem H. Stephani, αἰσχρῶς et ἐξεπιστάμενοι nectere cupientis, emendatior versio removebit. Dicta legatis sunt, quos timere, cognito Atheniensium animo, dedecebat. Poterant more humani ingenii absentes Lacedaemonii vereri, legatione vero fungentibus et praesentibus indecorum illud. Hinc et εἰ μὴ πρότερον ἐτυγχάνετε ἐπιστάμενοι, observante docto viro, eosdem tangit. WESS.

6. οὔτε χρυσὸς ἐστὶ) Pauca satis superbe Lacedaemoniis, tanquam memores iniuriae, sed ista Persis respondisse feruntur apud Diodorum XI. 28., ὡς οὔτε χώρα τοῖς Πέρσαις ἐστὶ τοιαύτη, οὔτε χρυσὸς τοσούτος, ὃν Ἀθηναῖοι δεξάμενοι τοὺς Ἕλληνας ἐγκαταλείψουσι. Iratos Lacedaemoniis, tanquam qui Atheniensibus indigna metuerent, faciunt Plutarch. in Arist. p. 324. D. et Aristid. T. III. p. 357. Eleganter Herod. αἰσχρῶς γε οἶκατε, ἐξεπιστάμενοι τὸ Ἀθηναίων φρόνημα, ἀρρωδῆσαι: cum Atheniensium animi magnitudinem habeatis exploratam, turpiter sane vereri videmini. VALCK.

22. τὴν ἐς ἡμῶς ἔχουσιν) Noli, quod suum Scriptor agnoscit, adspernari: agnoscere autem, adnotata lib. V. 81. conmonstrabunt. Proximi καὶ ὑμῖν μὲν ἡ χάρις ἐκπελάγεται [lin. 24.] venustas deminuetur, si ἡμῖν ex ora Arch. valeat: cessaret enim solita Atheniensium et Spartanorum contra sese positio. Aiunt, quantum ad Lacedaemonios attinet, plenissime illos benivolentiae officio defunctos. WESS.

22. τὴν πρὸς ἡμῶς ἰοῦσιν) Reiectis interpretamentis restituetur ex Codicibus Herodotea phrasis, τὴν ἐς ἡμῶς ἔχουσιν: vid. notata p. 412, 72. [ad V. 81.] Illud paulo inferius [lin. 26 seq.] scriptum, ὡς οὕτω ἔχοντων, Sophocli fuit inprimis frequentatum. Sophoclea colligentes viri docti abstinerunt Ai. vs. 915., 'Ὡς ὧδε τοῦτ' ἔχοντος, αἰάξην πάρα: turpis inde menda tolletur una litera mutata: Ὡς ὧδε τοῦδ' ἔχοντος: nihil interest, utrum ὡς ὧδ' ἔχοντων τῷδ', an dicatur ὡς ὧδ' ἔχοντων: sed τῷτο ferri nequit in talibus. Satis exemplorum dederunt H. Steph. in App. de Dial. Att. p. 166. B. Stolberg. in Ai. Soph. p. 151, 205. et Clar. F. L. Abresch. Anim. in Aesch. lib. I. c. 25. VALCK.

32. προσβωθῆσαι) Hoc, aut προσβωθῆσαι, Ionum aërmo, de quo VIII. 1., desiderat. Athenienses lib. IX. 6. ἀντιτάσθαι ἐς τὴν Βοιωτίην explicant ipsi, ratumque habent ex Msstis derivatum, et veterum conprobatum usu. Vide Diodori T. I. p. 242., deque Pass. et Med. clausula Melpomenes finem. WESS. — Pro ἡμῶς Wesselingius, ὑμῶς se malle, in Var. Lect. professus est; quod et sibi placere Valckenarius in Adnot. ad IX. 7, 26. significavit, qui et προσβωθ. alteri praetulit scripturae. Haud dubie vero praestare videtur constans librorum omnium scriptura ἡμῶς, nos, nempe Athenienses cum Lacedaemoniis. Conf. IX. 6, 2-4. et cap. 7, 30 seqq. S.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM NONUM.

CAP. I. 7. Θάρης ὁ Ληρισσαῖος) Gentis Aleuadarum fuit quae Larissae dominatum exercuit. *Larissaeus Aleuas* propterea Ovidio in *Ibin* vs. 325. Bene *Aristoteles* Polit. V. 6. ὥσπερ συνέβη ἐν Λαρίσση ἐπὶ τῆς τῶν Ἀλεαδῶν ἀρχῆς καὶ τῶν περὶ Σάμον. Sic enim reliquisse videtur. Non nescio *Conriganum*, quid vetat eosdem Aleuadas et alibi *eminuisse*? Vetant profecto vetusti Scriptores, de Aleuadarum in Samios imperio tacentes: vetat Philosophus, tyrannidem Polycratis, Maeandrii, Sylosontis signans. Ceterum *Thorax* una cum fratribus Eurypylo et Thrasydaeo Xerxi et Mardonio vehementer studuit, c. 57. huius libri. Illud autem παρῆκε Μαρδόνιον [lin. 8.] pro Herodoteo more rectius παρῆκε. Ita lib. III. 77. ἀπέλειπον, ὅτι σφέας παρῆκαν: quod illis transitum concessissent; et IV. 146. etc. WESS.

CAP. II. 2. οἱ Θηβαῖοι καταλάμβανον) Mallem in Latinis cohibuerunt, pergendumque in Atticam inpetum represserunt; uti III. 36. ἀλλ' ἴσχε καὶ καταλάμβανε σιωπῶν: et ibid. c. 52. Περιάνδρος μὲν τούτοις αὐτὸν καταλάμβανε. Porro, οὐκ ἔων ἵεναι ἐκαστέρῳ [lin. 5] idem saepius esse, ac *dis-suadebant* ulterius progredi, recte *Abreschius* admonuit, et ad lib. II. c. 30. *Valckenarius*. In proximis [lin. 7 seq.] κατὰ μὲν γὰρ τὸ ἰσχυρὸν Ἕλληνας ὁμοφρονέοντας - - χαλεπὰ εἶναι περιγίνεσθαι, ordo verborum insolentior. Succurrebat *Reiskii* sollertia Ἑλλήνων ὁμοφρονούντων - - περιγίνεσθαι, cui scripta exemplaria pugnant valide. Potius erit, Ἕλληνας ὁμοφρονέοντας, (siquidem vis abesse debet) accusativos arbitrari consequentiae, quales *Gronov.* tuetur lib. II. 66.; videlicet, quantum ad Graecos attinet, concordēs si maneant, quae illi et ante sententia fuerant, subigi vix posse. Par

opinio *Abreschii*. WESS. — Libro II. c. 66. aliisque locis ibi a *Gronov.* citatis nominativi sunt absoluti. Hoc loco est accusativus absolute positus, qualis infra cap. 42, 18. quem ad locum *Schulzius* provocavit, tum III. 99, 6. V. 103, 11. et II. 141, 20. ubi vide notata. Similes cum ex Nostro, tum ex aliis auctoribus, locos collegit eidem *Schulzio* laudatus *Fischer*, Animadv. ad *Welleri* Gramm. Specim. III. Part. 1. pag. 387 seq. qui quidem quod in eundem censum *Herod.* V. 86, 12. retulerit, non video quid spectarit. S.

5. οὐδὲ ἔων ἰέναι) Si vel Codices praeberent ὦν, quod hic ponendum censebat *Reiskius*, ego tamen vulgatum, οὐδὲ ἔων, omnino retinuerim. In proximis ἀλλ' αὐτοῦ etc. more satis usitato ἐκέλευον, vel simile quid, relinquitur lectori supplendum: plene *Sosicrates* in Schol. ad *Aristoph.* Av. vs. 521. λέγεται αὐτὸν πρῶτον οὐδένα εἶν ὄρκους ποιῆσαι κατὰ τῶν θεῶν, ἀλλ' ὁμνῆσαι κελεύσας χῆνα, καὶ κύνα etc. Sicut hoc in loco, supra *Herodot.* VII. cap. 104., οὐκ εἶν Φύγην, — — ἀλλὰ μένοντας ἐν τῇ τάξει ἐπικρατέειν, ἢ ἀπόλλυσθαι: ubi huius generis alia quaedam leguntur adscripta. Paulo post [lin. 9.] non displicet lectio marg. *Steph.* εἰ δὲ παῖσις τὰ ἡμεῖς παραινόμεν. VALCK.

CAP. III. 1. ὁ δὲ οὐκ ἐπείθετο) A Mardonio missus itaque non est famosissimus apud Oratores Atticos, *Demosthenem*, *Aeschinem*, *Dinarchum*, *Arthmius Zelites* ad pecuniam Peloponnesiis, quo a popularium societate avelerentur, dividundam. Vide *Demosth.* Philipp. III. p. 70. Quae sequentibus vocula [τις] in Codicibus, *Vallae* lecta, adest, haud ea inconcinna. *Oppianus* *Cyneget.* III. 314. καὶ βαλίων δὲ πόθος τις ἐνέστακται Φρεσὶ θηρῶν. Omittitur a *Sophocle* *Trachin.* vs. 480. WESS.

CAP. IV. 5. προέχων μὲν τῶν Ἀθηναίων οὐ φίλους γινώμας) Horum sententiam *Valla* liberius expressit. Προέχων, usu rariore, non aliud, ac πρότερον ἔχων, cum iam antea haberet, nossetque adeo, Atheniensium consulta, haud sane amica. Φιλίους λόγους ad eum modum VII. 163. et VIII. 106. Confer *Abreschii* Animadv. in *Aesch.* lib. II. c. 32. WESS.

CAP. V. 9. Λυκίδα κατέλευσαν) Idem si fatum ante decem menses subierat *Cyrsilus*, mirum est huius exemplo non fuisse *Lycidam* deterritum. Ignotum *Herodoto*,

plures Cyrsilum commemorant; cum Themistoclis suasu statuerent Athenienses, ut urbe relicta -- naves conscenderent, --- Cyrsilum quemdam, suadentem ut in urbe manerent, Xerxenque reciperent, lapidibus obruerunt: sic scribit Cicero de Off. III. c. xi. secutus Demosthenem de Cor. p. 174.; ex quo Cyrsilus innotuit Harpocrati, Hermogeni pag. 448., aliis. Caute Aristides neque Cyrsilum nominat nec Lycidam, duo tamen diversos, ut puto, designans, qui non simillimo mortis genere perierint: de illo, qui Demostheni dicitur Cyrsilus, in Panathen. T. I. pag. 243., ἐπειδὴ τις ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ὡς χρεὶ συγχωρεῖν, αὐτοὶ μὲν αὐτὸν, αἱ δὲ γυναῖκες τὴν γυναῖκα ἐπιλθοῦσαι διέφθειραν ἐν χειρὶ: illic in Schol. Msto Cyrsilus vocatur. De Athenis agens Aristides secunda vice captis, missoque ad Athenienses in Salamina nuncio T. III. p. 356. ἐπειδὴ τις εἶπεν ἐν τῇ βουλῇ δέχεσθαι, συλλεγόντες πάντες κατέλιπον αὐτοὶ μὲν αὐτὸν, αἱ δὲ γυναῖκες τὴν γυναῖκα αὐτοῦ. Hoc ibi Scholion praebet Cod. MS. ad 'Επειδὴ τις εἶπε) Κυρσίλος κατὰ Δημοσθένην) ὁ γὰρ Ἡρόδοτος Λυκίδα αὐτὸν καλεῖ. Demosthenes quidem et Herod. de diversis loquuntur temporum articulis; non tanta tamen apud me auctoritas est Aristidae, ut Demosthenem in re tum notissima erroris ausim arguere, quod fecit G. Canter. Nov. Lect. VII. 4. VALCK.

15. ἦσαν αὐτοκέλις) Exscriptum ex Ask. ἦσαν ad ἦσαν sive ἦσαν Ionum ducit, quomodo ex membranis semel iterumque lib. III. 77. Αὐτοκέλις, Sophocli Trachin. vs. 395. αὐτόκλητοι. Adprime autem αὐτομόλις Fragm. Paris. notabiles. Nostro αὐτόμολοι, transfugae, aliis subinde omnes, qui sua sponte adveniunt; Oppianus κληροί τ', αὐτόμολοι τε, Halieut. III. 360. At schedis istis, contentus novae in Graecia vocis indicio, non obtempero. Aristides atrox hoc marium et matronarum Atticarum facinus neglectui non habuit T. II. p. 217. WESS.

CAP. VI. 5. ἐν τῇ Βοιωτίῃ) Vetus ἐς τὴν Βοιωτίην concedere ne recepto ex Florent. debeat, in dubio haeret. Exstat acervus, ex Musis a Porto congestus, exemplorum in hanc partem. Verum valeat. [conf. Adnot. ad I. 21, 4.] Mox [lin. 8.] μεμφομένους, quae Reiskii suspicio, volentibus exemplaribus scriptis, suum in locum collocaui. WESS.

Herodot. T. VI. P. II.

P

12. προῖπαί τε) Aldus et Camerarius optime; post quorum curas operae, inscite προῖπι corrigen-tes, aberrarunt turpiter. Geminum germanum earundem delictum in εἶπε ex legitimo εἶπαι lib. VIII. 68. Utique Aldinum exemplar, ut hinc et aliàs frequenter adparuit, ab insectis contemptius habitum fuit. WESS. — Lectionem Mediceam in προῖπαν mutandam suspicabatur Koenius: praeterea denuntiarunt, ni venirent Atheniensibus auxilio, hos sibi ipsos tutamen quoddam paraturos: sic redderem Herodotea, ὡς καὶ αὐτοὶ τίνα ἀλεωφὴν εὐρήσονται, id est ἀποστρεφὴν ἐτοιμάσονται, vel ἐκπορίσονται. Hoc significatu sibi parandi, vel adipiscendi, veteribus frequentatum εὐρέσθαι adhibuit aliquoties Herod. infra bis c. 26. et c. 28. Ἀδειαν εὐρέσθαι, vel εἰρήνην, vel ἀγαθὸν τι, locutiones sunt usitatissimae: εὐρέσθαι παρὰ τῶν θεῶν τῶν παρόντων κακῶν ἀπαλλαγὴν, dixit Isocrat. in Evag. p. 191. E. vid. R. Dawes in Misc. Crit. pag. 258. VALCK.

CAP. VII. 2. καὶ σφι ἦν Ῥακίνθια) Hyacinthiorum apud Spartanos festivum tempus operose, oblitus tamen Euripidis Helen. vs. 1485., Io. Meursius ultimo Feriatae Graec. libro exposuit. WESS.

2 seq. περὶ πλείστον δ' ἦγον) Laudabiliter supra Lacedaemonii V. 63. τὰ τοῦ θεοῦ πρεσβύτερα ἐποιεῦντο ἢ τὰ τῶν ἀνδρῶν: sed hac tempestate Hyacinthia domi celebrantes iure displicebant Atheniensibus. Sic VII. 206. Κάρνειά σφι ἦν ἐμποδῶν. Attigit Plut. T. II. p. 873. E. VALCK.

13. Δία τι Ἑλλήνιον) Iovis Πανελληνίου apud Aeginetas et Athenienses cultus in Pausania fin. libri primi: Ἑλλάνιον novit Pindarus et Syracusanorum numi, de quibus Cl. Havercampus ad Parutae Sicil. Numism. p. 343. In vicinis [lin. 15.] ἀλλὰ ἀπιπάμεθα gravius et elegantius le- genti accidit, suadentque membranae. Hoc amplius, καὶ τὸ μὲν ἀπ' ἡμῶν οὕτω [lin. 19.] a Gronovio ac PAVIO summo iure laudatur, idem quidem ac τὸ μὲν ἡμέτερον, sed sua- vius atque ex interiore sermonis usu. Quod autem post ἀκίβδηλον aderat participium ἐὶδόν, saepe Scriptori in deli- ciis, abesse Codicum iussu potest; neque hic criminatio- nem, in Th. Galeum [a Gronov.] intentatam, metuo, quippe temerariam valde. Ceterum νίμεται ἐπὶ τοὺς Ἑλ- ληνάς [lin. 20.] in Graecos inpenditur sive distribuitur, bene Portus. WESS.

13. Δία τε Ἑλλήνων) *Iovem Graecis communem reveriti.* Ἑλλάνιος Ζεὺς ubi memoratur *Aristophani* in *Eq.* vs. 1250.; et *Pindaro* *Nem.* V. 19., adpellationis originem ab *Aeaco* recte repetunt *Scholiastae*. *Aeaci* precibus malorum *Iovae* adepti, quibus tota *Graecia* premebatur, ἱερὸν ἐν Αἰγυπῇ κατιστήσαντο κοινὸν τῶν Ἑλλήνων, οὐπερ ἐκεῖνος ἐποιήσατο τὴν εὐχὴν, *Isocrat.* p. 191. E., *Iovis* scilicet Ἑλλαίου, vel Πανελλαίου. Huic *Aeacus* sacra fecisse dicitur *Pausaniae* I. p. 108. et II. p. 179., τῷ Πανελληνίῳ Διὶ θύσας καὶ εὐχόμενος, τὴν Ἑλλάδα γῆν ἐποιήσεν ὕσθαι. A templo *Iovis* Πανελληνίου mons, in quo statutum erat, Πανελλήνιον ὄρος dicebatur, eodem teste pag. 181. Fortasse scripserat *Clemens Alex.* VI. p. 753, 14. Αἰακός; ἀνελθὼν ἐπ' ὄρος, - - τὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ κοινὸν ἐπικαλέσας θεὸν ἠύξατο. VALCK.

15. ἀλλὰ πάντα τε ἀπειπάμεθα) Latina *Vallae*, nos tamen - - annuere nolle, sed recusare, monstrant lectionem in marg. *Steph.* notatam, [ubi, omissis duabus vocibus πάντα τε] οὐ καταινίσσαμεν, ἀλλ' ἀπειπάμεθα: non adprobavimus, sed repudiavimus; illa nimirum omnia, quae paulo ante sibi dixerant a Rege Persarum oblata. Placet et mihi *Medi.* lectio ab *Arch.* firmata, [*lin.* 19.] καὶ τὸ μὲν ἀπ' ἡμέων οὕτω φάσιβδηλον ἰὸν νέμεται ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας: editum ἡμέτερον videtur interpretamentum. VALCK.

24. τεῖχος - - ἐν τέλει ἐστί) Litem non moveo memoris, quarum ἐν τέλει ἐστί haud aliud ac πρὸς τέλει c. 8. et *Dionis Chryst.* Or. LXI. p. 583. D., *Platonis* ἐπὶ τέλει *Menex.* pr., aequatque adeo vulgatum. [De munitione illa vide VIII. 71.] Mox [*lin.* 26.] τῷ Πέρσῃ ἀντιώσθαι tritius, aut πρὸς τὸν Πέρσην, uti non male *Reiskius* voluit. Habet tamen illud, [τὸν Πέρσην ἀντίωσ.], quod aliàs significatum, suum in *Musis* locum. WESS. — Verbum ἀντιῶσθαι nusquam quidem alibi in *Musis*, quod meminerim aut adnotaverim, cum quarto casu, sed constanter cum tertio construitur: sed, sicut illud h. l. communi consensu veteres libri omnes cum quarto iungunt, sic cognatum verbum ἀντιάζειν, non solum cum dativo casu, sed saepius etiam cum accusativo iunctum reperitur, ut II. 141, 14. IV. 80, 8. 118, 10. 121, 2. Et hoc loco ratio suberat, cur ἀντιῶσθαι eodem modo construeretur, scil. ne duo diversi dativi, ἡμῖν, et τῷ Πέρσῃ, in eadem phrasi concurrerent. S.

24. ἐντελέ; ἐστὶ) Herodoteum videtur ἐν τέλει ἐστὶ, quod est in marg. Steph. ut paulo legitur inferius ἢν πρὸς τέλει, prope finem. Tum vicina [lin. 26.] scripserim partim cum Reiskio: συνθέμενοι τε ἡμῖν τῷ Πέρσῃ ἀντιώσθαι ἐς τὴν Βοιωτήν. Saepius in Musis obvium ἀντιοῦσθαι sollicitari non debet. In fine lib. VIII. pro ἡμέας legerem, ὑμέας καιρός ἐστι προβοηῆσαι ἐς τὴν Βοιωτήν. VALCK.

33. ἐπιτηδεώτατόν ἐστι μαχίσασθαι) In fine huius capitis Dissertatio Herodotea p. 131. novas nobis obtulit ex Codicibus lectiones: τῆς γε ἡμετέρας ἐπιτηδέστατόν ἐστι ἐμ-μαχίσασθαι τὸ Θριάσιον πεδίον: quarum lectionum altera procul dubio est genuina. Proximum accedit apud Suīdam in Εὐήλατον: πεδίον -- ἐπιτήδειον ἱππῶ ἐμμάχασθαι. Thucydid. II. 20. χῶρος ἐπιτήδειος ἐφαίνετο ἐστρατοπεδεύσθαι: Herod. IX. 25., χῶρος ἐπιτηδεώτερος ἐστρατοπεδεύσθαι. VALCK.

Ibid. ἐπιτηδεώτατόν ἐστι) Etsi ἐπιτηδέστατον Arch. et Vind. optime ex ἐπιτηδῆς manet, et ἐπιτηδεύστατον Democriti apud Homeri Interpretem p. 1441, 16. [Eustath. in Od. p. 89, 46.] fere sit geminum, eo non utar. Mire vero ad-blanditur ἐμμάχισασθαι, rarioris quidem formae, sed legitimae, qua ἐστρατοπεδεύσθαι, castra in loco metari, supra c. 2. et χῶρος ἐπιτήδειος ἐνδιατάξαι τε καὶ ἐναριθμῆσαι, uti Mssti, τὸν στρατόν, aptus locus ad exercitum in eo ordinan-dum et numerandum, lib. VII. 59. Tale πεδίον ἐναγωνίσασθαι καλὸν Appiani Bell. Civil. IV. [c. 106.] p. 1041., rariusque Philonis Iud. lib. II. Vit. Mosis p. 659. v. ἐπιτηδεύστατον εἶναι τὸν τόπον ἐνησυχάσαι καὶ ἐνημερῆσαι: et de Numer. Septen. p. 1187. A. πεδία ἐπιτηδεύστατα ἐμβόσκεσθαι. Ne-gligo alia. Constat verbo iusta conpositio, et probanti ra-tio. WESS.

CAP. IX. 3. Χίλος, ἀνὴρ Τεγεήτης) Hoc satis. Plu-tarcho Χείλωσ, Malign. p. 871. fin. et Themist. p. 114. F., fide Codicis Bodleiani: Polyaeo Χίλος lib. V. 30. Par dis-cordia in nominibus Χίλων et Χείλων atque aliis. Post pau-ca [lin. 4 seq.] τῶν ἐφόρων ἐπίθετο postulanti schedae. WESS.

3. Χίλος οὐνόματι, ἀνὴρ Τεγεήτης) In Plutarchi Them. p. 114. F. legere etiam licet Χίλιον τὸν Ἀρκάδα: sed rectius no-men apud eundem scribitur T. II. pag. 871. F. Χείλωσ, et pag. 872. A. ubi acerbe, εἰ δέ τι, ait, κατέσχεν οἰκίον ἐν Τεγέῃ πράγμα τὸν Χείλων ἐκεῖνον, οὐκ ἂν ἡ Ἑλλάς περιεγίνετο. Χίλος est

in Polyæn. V. 30. Herodoti Tegeata τῶν ἐφόρων ἐκύνθε πάν-
τα λόγον: [lin. 5.] sic mihi quoque scripsisse videtur-omis-
sâ voce ἔνα, quae ut a Med. sic aliis etiam aberit Codici-
bus. Arcadis sententiam paucis expressit Plutarch. τοῦ δια-
τειχίσματος οὐδὲν ὄφελός ἐστι Πελοποννήσῳ; ἀν' Ἀθηναίῳ Μαρδονίῳ
προηγίνωνται. Illud Polyæni, πολλὰς διαβάσεις ἔξουσιν εἰς τὴν
Πελοπόννησον οἱ βάρβαροι, propius accedit Herodotea, μεγάλαι
κλισιάδες ἀναπεπτίσθαι εἰς τὴν Πελοπόννησον τῷ Πέρσῃ. VALCK.

10. μεγάλαι κλισιάδες) Polyæni πολλὰς διαβάσεις εἰς τὴν
Πελοπόννησον cultu et elegantia multo sunt inferiores. No-
stri ad praescriptum Plutarch. T. II. p. 360. Α. μεγάλας μὲν
τῷ ἀθῷ λεῷ κλισιάδας ἀνοίγοντες: quae Philosophi et conplu-
ra alia Io. Iac. Wetstenium in Epist. S. Pauli prior. ad Cor.
cap. xvi, 9. occupasse conperio. WESS.

CAP. X. 5. καὶ ἐπὶ πᾶσι περὶ ἑκάστον τάξαντες τῶν εἰλωτῶν)
Vereor una cum Cl. de Pauw, ut haec Herodotus scripserit.
Valla tresque scripti libri omittunt, habentque cap. 28.
sedem magis opportunam. Et cui bono τάξαντες post ἐκπέ-
πουσι? Non nego, quod Galeus ursit, esse in Plutarchi ea,
Malign. pag. 871.; sed, hinc derivata, unde confit? Tolle
omnia, et orationi ad culturam nihil deerit, modo ἐπι-
τρέψαντες probetur. Id sane cum exercitus imperium
traditur, multo commodius et lenius. Vide III. 155. VII.
52. etc. WESS. — Vide Var. Lect. et in Exemplo no-
stro, pro εἰλωτῶν, corrige εἰλωτῶν, ut est in Edd.
ante Schaef. et in Msstis. Caeterum nolim dissimulare,
haud satis commode videri h. l. procedere orationis stru-
cturam: certe, ut Schulzius, sic et ego ἐπὶ ἐτρέψαν requi-
rebam, ubi alii ἐπὶ ἐτρέψαντες, alii vero libri magis
etiam vitiose ἐπιτάξαντες exhibent. S.

Ibid. ἐπὶ πᾶσι περὶ ἑκάστον etc.) Eosdem memorat Plutarch.
in Aristide p. 325. Α. et Tom. II. p. 871. Ε. ubi ἐξῆλθον εἰς
Πλαταιὰς πεντάκισχιλοι Σπαρτιάται περὶ αὐτὸν ἔχων ἀνὴρ ἑκάστος
ἐπὶ εἰλωτας: atque adeo legit hoc in loco, quae nonnullis
in Codicibus perperam omittuntur. Tot numero Εἰλωτας
ad Plataeas cum Spartiatis stetisse certum est ex cap. 28.
et bello Peloponnesiaco saepe cum Lacedaemoniis militasse
τοὺς Εἰλωτας novimus ex Thucydid. IV. 80. V. 57. et 64.
VII. 19. VALCK.

14. θυομένῳ οἱ ἐπὶ τῷ Πέρσῃ) Alibi θυομένῳ ἐπὶ Κρότωνος

lib. V. 44. De *Cleombroto*, exercitus ad Isthmum imperatoro, superius lib. VIII. 71.; de Solis vero eclipsi, qua rex territus copias domum reduxit, praeclare *Dionys. Petavius*, Doctr. Temp. lib. X. c. 25. WESS. — De illo solis defectu videsis quae *Petavio* apud *Larcherum* Parisiensis olim Academicus *Pingré* opposuit. Caeterum *territum* fuisse illo phaenomeno *Cleombrotum*, non proficitur *Herodotus*: ac videndum, ne significare potius voluerit, fausto accepto omine illum copias ab Isthmo abduxisse. Eodem enim tempore, quo ad *Salamina* pugnatum est, cum exercitu ad Isthmum *Cleombrotus* erat, munitionem Isthmi urgens: videturque, accepto iam de felici pugnae exitu nuncio, *sacra*, quae hic memorantur, *adversus Persas* fecisse; scilicet experturus, an a pedestri *Xerxis* exercitu, qui *Peloponnesum* versus progrediebatur, (VIII. 71.) revera timenda esset invasio *Peloponnesi*. Iam ex defectu solis debuit ille, puto, faustum *Peloponneso* capere omen, quippe exercitui Regis portendente exitium. Itaque tanto fidentior *Cleombrotus*, quoniam paucis post pugnam diebus, *Thessaliam* versus se recepit *Barbarorum* exercitus, reduxit suos ab Isthmo, utpote nullo amplius periculo imminente *Peloponnesiis*. Atque ita ad finem non perducta est Isthmi munitio, et intermissum opus; donec, adlato nuncio redire *Mardonium* cum exercitu, denuo Isthmum repetierunt *Lacedaemonii* cum aliis *Peloponnesiis*, et summo studio manus perficiendo operi admoverunt, IX. 8, 4 seqq. S.

CAP. XI. 14. ἐν Ὀρέστει(ω) Memorat *Pausanias* *Orestae* tumulum, *τάφον*, *Lacedaemone* lib. III. c. 11. p. 234., qualem illi publice datum *Argis* et *Mycenis* *Lucianus* infitatur, *Toxar.* c. 5. Nec eum tamen hic innui statuo; sed τὸ Ὀρέστειον Μαίνακας *Thucyd.* V. 64., vicinum *Tegeatum* finibus, quo de ibi viri doctissimi *Wasse* et *Dukerus*. Ad sequentia [lin. 15.] *Hesychii* glossa, *Ξῖνοι, οἱ πολεμικοί, οἱ δὲ τοῦς Πέρσας*, recte refertur. Bene *Servius* ad *Aeneid.* IV. 424. *Herodotus* *Persas*, qui erant *Graecorum* hostes, *Ξένους* a *Lacedaemoniis* appellatos refert. Similia ex *Idomeneo* in *Aristid.* pag. 325. A. *Plutarchus*. Priscis ita *Latinis* hostem peregrinum indicasse, *leges XII. Tab.*, *Plautus*, *Varro*, *Cicero* testificantur. Vide ill. *Scaligerum* ad *Festum* in *Hostis*. WESS.

14. εἶναι ἐν Ὀρεστέϊω) Arcadiae sic regio quaedam ab Oreste fertur denominata. Apud Steph. Byz. in Ὀρίστει: Orestes θνήσκει εἰς χωρίον τῆς Ἀρκαδίας τὸ λεγόμενον Ὀρίστιον. Ὀρίστιον τῆς Μαιναλίας dixit Thucyd. V. 64. Ab Euripide scribi non potuit, quod Salmasium sequuti Berkel. et Holstenius velut Euripideum excitant ex huius Oreste vs. 1684. Tragicum scripsisse suspicor: Κεκλήσεται δὲ σῆς Φυγῆς ἰπώνυμον, Ἀῶσιν Ἀρκασίῳ τ' Ὀρίστειον πέδον. In eiusdem Electra Castores ad Oresten vs. 1273., Σὶ δ' Ἀρκάδων χερὶ πόλιν ἐπ' Ἀλφειοῦ ῥοαῖς Οἰκεῖν, Λυκαίου πλησίον σηκώματος. Ἐπώνυμος δὲ σου πόλις κεκλήσεται. VALCK.

18. τῶν περιόικων Λακεδαιμ.) Quum in rebus Laconicis frequentissima fiat mentio τῶν περιόικων, incertos fluctuare miror viros eruditissimos, quinam per illos sint intelligendi. Clar. Duker. ad Thucyd. p. 510. in Addendis; Heinsius, inquit, scribit (in Notis ad Max. Tyr. p. 65.) eosdem esse περιόικους Lacedaemoniorum et Ἐλῶτας: sed nondum mihi persuadet. Prorsus diversi generis fuisse vel ex hoc liquet Herodoti loco, ubi quinque millia τῶν περιόικων distinguuntur a quinque millibus Σπαρτιητίων, qui circa se singuli haberent septem τῶν εἰλῶτων. Infra c. 28. in acie stetisse dicuntur Λακεδαιμονίων μύριοι: quorum dimidiam partem, εἶντας Σπαρτιήτας, ἐφύλασσον ista quinque et triginta millia τῶν εἰλῶτων, ut levis armaturae milites. Erant itaque Lacedaemonii οἱ περιόικοι, non εἰλῶτες: hi servitutem serviebant; liberi erant οἱ περιόικοι. Ἐλῶτες, si bello heris operam suam adprobassent, libertate donati Νιοδαμῶδες dicebantur: ab his vero etiam distinguuntur οἱ περιόικοι. Xenoph. Ἑλλ. I. pag. 256, 15., σὺν αὐτῶ τῶν περιόικων τινὲς, καὶ τῶν νιοδαμῶδων οὐ πολλοί. Ubicunque in historia Graeca περιόικοι vel iunguntur vel opponuntur Spartiatis, Lacedaemonii sunt intelligendi, cuiuscunque fuerint urbis Laconicae cives, excepta Sparta, Spartiatarum imperio parentes. Scholiastae Aristidae MS. οἱ περιόικοι esse dicuntur οἱ περιόικούντες Σπάρτην τὴν μητρόπολιν. Τοὺς ἐκ τῶν περιόικων πόλεων dixit Xenoph. Ἑλλ. III. p. 294, 43. τὰ ἐν κύκλῳ τῆς Σπάρτης πόλίσματα Pausan. VII. p. 555. Hae civitates, ut olim erant Spartiatarum ὑπήκοι, sic aevo quoque fuerunt recentiori εἰς Σπάρτην συντελοῦσαι, nisi quod ex istis decem et octo Augustus iusserit esse αὐτόνομους, Pausan.

III. p. 265. Qui περίοικοι, iidem dicebantur et Λακεδαιμόνιοι et Λακωνικοί. Thucyd. IV. 8. οἱ Σπαρτιάται αὐτοὶ μὲν καὶ οἱ ἐγγύτατα τῶν περιόικων εὐθὺς ἐβόηθον ἐπὶ τὴν Πύλον· τῶν δὲ ἄλλων Λακεδαιμονίων βραδυτέρα ἐγίνετο ἡ ἔφοδος: quo loco οἱ ἐγγύτατα τῶν περιόικων sunt utique Lacedaemonii. Cecidisse scribit in pugna Leuctrica Xenophon Ἑλλ. VI. p. 349, 7. τῶν συμπαντῶν Λακεδαιμονίων ἐγγὺς χιλίους, - - - αὐτῶν Σπαρτιατῶν περὶ τετρακοσίους: ubi αὐτοὶ Σπαρτιάται genuini sunt Spartiatae, τὸ καθαρώς Σπαρτιατικὸν Maximo Tyrio p. 347. Thucydidi Lacedaemoniorum duces memorantur, lib. VIII. c. 22., Εὐάλας Σπαρτιάτης et Δεινιάδας περίοικος: id est Λακεδαιμόνιος, ut eidem, praeter alios, Theramenes dicitur Λακεδαιμόνιος, Dercyllas autem ἀνὴρ Σπαρτιάτης. Qui saepe dicitur Ἀσιναιῖς Xenophonti in Κύρου Ἀναβάσει, Neon est Λακωνικός, VII. p. 235, 31, conf. V. p. 204, 9. VALCK. — De Perioecis Lacedaemoniorum nonnihil dictum ad VI. 58, 14. S.

CAP. XII. 9. αὐτὴν ἔσχειν) Sequor Codices, ipsumque Scriptorem, qui lib. III. 77. ἴσχον τε βουλομένους - - ἔς τὸ πρόσω παρίναι: et mox c. 13. ὥστε καὶ ὀλίγους σφέας ἀνθρώπους ἴσχειν. Hic vero Argis missus ad Mardonium nuncius adfirmat lib. VII. 150. commemorata. WESS.

CAP. XIII. 5. διὰ παντὸς τοῦ χρόνου) Omni illo tempore, quo in Attica armatus consererat. Necessum enim non puto, διὰ παντὸς cum Reiskio in διάγοντος aut προϊόντος converti. Immo, si Arch. consentaneos nancisceretur, διὰ παντὸς sufficeret. Aeschylus Prometh. vs. 283. πούς σου δὲ πόνους χεῖρ' ὧ διὰ παντὸς ἀκούσαι, quod in scholiis δι' ὅλου, sed idem ac omni modo. WESS.

CAP. XIV. 2. ἀγγελίῃ πρόδρομος, ἄλλην etc.) Calculum corrigenti πρόδρομος ἄλλη, στρατιήν etc. non adpono. Ἄλλην scribit, utpote diversas a superioribus Spartanorum copiis. WESS. — Utique sollicitari ἄλλην non debuerat: sed vide ne πρόδρομον ἄλλην στρατιήν scriptum oportuerit: quod mihi quidem perquam probabile, ac paene certum videtur. Conf. IV. 121, 2. c. 122, 1. et praesertim VII. 203, 4. S.

3. ἐβουλεύετο, θείλων, εἴ πως τούτους πρώτον ἔλοι) θείλων, damnatum a Brit. et docto viro, geminum habere videtur S. Paulli Epist. ad Coloss. c. 2, 18. μηδεὶς ὑμᾶς καταβραβεῖτω θείλων, i. e. cupide. Θείλων sane cupiditatem et lubentiam

quandam in *Aeschyli* fabulis ostentat saepe numero. *Θέλων* δὲ τῶνδε πείσεται λόγων, *cupide libenterque audiet*, Choëph. vs. 791. Plura apud Cl. *Abreschium* Anim. in Tragicum illum lib. II. 14. Quare *ἰβουλεύετο* *θέλων*, *cupide consultabat*. WESS. — „*Θέλων* suspectum: dixerat REISKIUS: Ego quidem quid sibi velit non intelligo.“ Et SCHULZIUS, *Wesselingii* Notam respiciens: „Quid vero est, inquit, *ἰβουλεύετο* *θέλων*? Num potest μὴ *θέλων* quisquam *βουλεύεσθαι*? Nemo unquam, opinor, ita dixit.“ Itaque ille, ut nos, *Schoaefero* calculum adponens, verbum illud, quod uno codice excepto alii omnes constanti consensu exhibent, eiecit. Quod ego, denuo hunc locum expendens, factum nollem: et *θέλων* omnino restitutum auctori velim. Scilicet, non iuncta debebant intelligi *ἰβουλεύετο* *θέλων*: quod perspete videns H. *Stephanus*, verbo *θέλων* commatibus utrimque intercepto, sic ediderat: *ἰβουλεύετο, θέλων, εἴ πως* etc. quam distinctionem orationis ipse etiam *Wesselingius* cum aliis post *Stephanum* Editoribus tenuit. Et nonnihil quidem impeditum videri poterat hoc dicendi genus, nec tamen incongruum *Herodoti* stylo: valetque idem ac si dixisset, *θέλων* τούτους πρῶτον εἰλεῖν, *ἰβουλεύετο* εἴ πως etc. cupiens hos primum capere, deliberavit quo pacto id efficeret. S.

5. ἡ δὲ ἵππος προελθοῦσα) Non ignoro *Celeb. viri* [*Gronovii*, *προτελθεῖσα* defendentis,] in *Portum Vallamque* stricturas, haud profecto ad consensum extorquendum acres. Quisque videt, *Vindob.* rectum tenuisse. WESS. — *Praemisso equitatu* erat in *Vallae* Latinis: et *προελθ.* corrigendum videri monuerat *Portus* in *Lexic. ion.* voce *Κατιππάζεσθαι*. S.

CAP. XV. 2. ἦλθε ἀγγελίη) ἦκε *patrocinium* inpe-
trat ex lib. VIII. 140. ἐμοὶ ἀγγελίη ἦκε πικρὰ βασιλῆος, et ex
observatis *D'Orvillii* ad *Chariton.* lib. I. p. 37. At *Aldo* con-
gruit lib. I. 83. ἦλθε ἄλλη ἀγγελίη: et proxime, ἦλθε ἀγγελίη
πρόδρομος. *Euripides* *Androm.* vs. 79. ἦλθεν φάτις. Iunge *Ra-
phelum* in *Epist. ad Galat.* c. 3, 23. WESS. — At non
ἦλθε h. l. dederat *Aldus*, sed ἦκε, quemadmodum in *Var.*
Lect. recte *Wess.* monuit. S.

3. διὰ Δικελείης) Sic *Iones*; reliqui *Δικελείης*: [puto vo-
luisse, reliqui *Graeci* *Δικελείας*:] unde illorum [scil. *Io-
num*] flexione *Δικελείης* ἀπείχουσαι c. 73. [vide IX. 73 extr.]
Cur [lin. 6. et 8.] *Τανάγρη* et εἰς *Σκῶλον* dederim, ne-

mo mirabitur: mirum vero maxime, turpe illud ἐς Κῶ-
λον, praesertim *Valla* viam ad verum monstrante, hoc
tolerari loco quitum fuisse. Τὴν κατὰ Σκῶλον πείροδον in
Boeotiam *Polyaen.* Strategem. II. 1, 11. ostendet; cui ac-
cedere *Strabo* poterit lib. IX. p. 628. [p. 408. c. ed. Cas.]
cum *Casauboni* nota. WESS.

6. ἐς Σφενδαλίης) Huius pagi, quem [monente *Stephano Byz.*] tribus fuisse novimus Hippothoontidis, nusquam
alibi fit apud historicos veteres aut oratores mentio. In
proximis [lin. 8.] nomen urbis Bocotiae non tam diu hae-
rere debuerat perverse scriptum: *Scolon* recte dederat
Valla, cuius ductu pro ἐς Κῶλον scribendum ἐς Σκῶλον.
Urbis aliunde notissimae ubi meminit *Polyaenus* lib. II.
c. 1, 11. ista primum dederat *Casaub.* Ἀγπίλαος δυοῖν ἡμε-
ρῶν ὁδὸν ἀνύσας τὴν κατὰ Σκῶλον πείροδον -- διήλθι: absurdam
nobis lectionem ex Msstis vulgavit *Maasvicius*: δυοῖν ἡμερῶν
ὁδὸν ἀνύσας ἡμέραις δύο: tribus duntaxat literis repetitis
prior lectio hunc in modum fuerat adiuvanda: δυοῖν ἡμερῶν
ὁδὸν ἐν ᾧ. (id est ἐν μιᾷ) ἀνύσας: certam praestat emenda-
tionem in eadem historia *Xenoph.* Ἑλλ. V. p. 336, 13. δυοῖν
ἡμέραιν ὁδὸν ἐν μιᾷ κατανύσας -- ἔφθασεν ὑπερβαῖς τὸ κατὰ Σκῶλον
σταύρωμα. Paulo post apud *Herod.* [lin. 9.] scribendum su-
spicor, τῶν Θηβαίων -- ἔκειρε τοὺς χώρους, οὐκ ἐκτὸς ἔχθας
αὐτίων. Tum [lin. 14.] flexus Ionicus omnino requiritur
ἀπὸ Ἑρυθρέων. VALCK. — Neutiquam sollicitari vulga-
tum consentientibus libris οὐ τι [lin. 9.] debuit, quod
idem ac οὐ vel οὐχι aut οὐκί valet. Sic II. 46, 7. III. 36,
19. IV. 148, 10. et saepius alibi. S.

14. ἀπὸ Ἑρυθρέων) Ab Erythris. τῆς Βοιωτίας ἐς Ἑρυθραί
c. 19. Peccarunt, uti creberrime in Ἀθηναίων vice Ἀθηναίων.
Porro [lin. 15.] παρὰ τὸν Ἀσωπὸν oportuit, pro quo ἐπὶ τῷ
Ἀσωπῷ dicto loco et cap. 16. *Plutarchus* Aristid. p. 325. B.
τῶν βαρβάρων τῆς στρατοπεδείας παρὰ τὸν Ἀσωπὸν ποταμὸν παρε-
τεταμένης. Adparet inde, castris iuxta flumen porrectis,
probabiliter Reiskium divinasse τεταμένον *Herodotum*, [lin.
16.] non τεταγμένον, reliquisse. Illud autem τεῖχος τε-
τράγωνον, cuius singula latera denu sunt stadiorum, [lin.
17.] impedimentis rebusque pretiosioribus servandis mu-
nivisse Mardonium, *Plutarchus* adseverat. WESS. — Bene
habet τεταγμένον, [lin. 16.] idque eo minus necesse est

in τεταμένον mutare, quod eadem notio, quam hoc verbo τεταμένον efferrī voluerunt docti Viri, iam satis duobus verbis παρῆς et κατίσιν (pertinebat, et extende-batur) expressa est. S.

19. Ἀτταγῖνος ὁ Φρύωνος) Constituunt Graeci libertatis vindices infra c. 86., a Thebanis exposcere τοὺς μηδίσαντας, in primis Τιμηγεvidην καὶ Ἀτταγῖνον: qui duo hinc in catalogo proditorum Graeciae locum invenerunt apud Pausan. VII. [c. 10.] p. 546. ubi merito Sylburgius vulgato nomini Ἀτταγῖλος rectius iudicat Ἀτταγῖνος: quod similis formae nomina satis tuebuntur, Ἀνδρωπίδος Ἀγαθῖνος Φιλῖνος Ἀρχῖνος Εὐπαλῖνος Χαρωπίνος: duo postrema praebet Herod. III. 60. V. 99. Attagini nomen Casaubonus Athenaeo restituit huc spectanti IV. p. 148. F. Μαρδόνιον εἰστίσσει μετὰ τῶν ἄλλων πινθήκοντα Περσῶν Ἀτταγῖνος ὁ Φρύωνος, ὃν Θητιὺς Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἐνάτῃ μεγάλως πλούτῳ παρεσκευάσθαι: in quibus Athenaeum memoria lapsum putat Vir magnus, cum No-stro dicatur Attaginus παρεσκευασμένος μεγάλως, se magnifice rebus instruxisse necessariis, ut Persas posset διέξασθαι μεγαλῶσι. VALCK.

20. παρεσκευασάμενος μεγάλως) Errorem Athenaei in his adferendis magnus Animadversor silentio non pressit. Graeciae Boeotiaeque proditor Attaginus redibit cap. 85., [cap. 86.] Male Athenaeo Αὔταμνος, in Mssis Αἴταμνος, et Pausaniae VII. 10. Ἀτταγῖλος. Neutrum praeterviderunt Casaubonus et Sylburgius. WESS.

CAP. XVI. 5. καὶ σφεων οὐ χωρὶς ἑκατέρους κλίνειαι) Non prorsus damnabile [καὶ σφεας] ex Fragm. Paris. excerptum: damnabile autem, κλινῆναι sive κλινθῆναι citra necessitudinem [a Reiskio, contra librorum consensum,] obtrusum. Vulgatum eodem vergit, et rectum in Vallae Latinis. In proximis [lin. 7.] διαπινόντων, cum sese poculis invitarent, scripti omnes. Vide sis Cl. Valckenarium ad lib. V. 18. WESS. — Κλίνειαι lin. 6. penacutē pingitur in ed. Wess. et superioribus, rectius κλῖναι ed. Schaeff. ut noster codex F. puto et alii. Accepit autem Valla hoc verbum notatione intransitiva, discubuisse: mihi visum erat transitive accipienda, ut Attaginus dicatur κλῖναι suos hospites. S.

23. ἀμήχανον ἀποτρέψαι) Repetit ex oratione Cambysis lib. III. 65. ἐν γὰρ τῇ ἀνθρώπινῃ φύσει οὐκ ἔστιν ἄρα τὸ μέλλον

γίνεσθαι ἀποτρέπειν. In quam sententiam Ioseph. Bell. Iud. VI. 5, 4. Ἀλλὰ οὐ δυνατόν ἀνθρώποις τὸ χρεῖων διαφυγεῖν, οὐδὲ προορμίνους. Aeschylus Suppl. vs. 1055., Euripides, Sophoclesque abs Rittershusio laudantur ob similia dicta ad Phaedri Fabul. lib. II. finem. WESS.

Ibid. ἀμήχανον ἀποτρέφαι ἀνθρώπων) Hinc ista Stobaeus recitavit in Tit. CV. p. 567. Homericam Persae tribuit Herodotus sententiam, cuius auctor fertur Apollo Pythius Aeliano περὶ Προνοίας apud Eustath. in Ἴλ. ζ. pag. 522, 53. Hanc suū quisque more saepius expresserunt poëtae. Velut vulgare dictum mulieribus ubi tribuit M. Antonin. VII. 46., ὅτι τὴν εἰμαρμένην οὐδεὶς ἀνὴρ ἐκφύγει: multa notat Gataker, VALCK.

29. ὡς αὐτὸς αὐτίκα λέγει) Quod coniectando praeceperant Abreschius et Reiskius, sermonis series et Codices ratum habent. WESS.

Ibid. Miror quod legitur de Thersandro, ὡς αὐτὸς αὐτίκα λέγει ταῦτα πρὸς ἀνθρώπους: cur enim obsecro πρὸς ἀνθρώπους? Frequens et hic suspicor haerere vitium, corrigendumque πρὸς ἄλλους, ut aliis ista narrasse dicatur ante Thersander, quam apud Plataeas decertaretur. Inter voces ἄλλους et ἀνδρῶν, sive ἀνθρώπων, perexigua fuit olim scribendi differentia: videtur Valla illud ipsum in suo quoque Cod. reperisse; vertit enim: ipsum haec statim aliis enarrasse. Quod in ed. Clar. Gronov. his fuit substitutum, per homines sparsisse, nunquam, ut equidem puto, dici potuit λέγειν πρὸς ἀνθρώπους. Hinc valde discrepant locutiones ἐκφέρειν εἰς τοὺς πολλοὺς, vel εἰπεῖν, vel λέγειν εἰς πάντας, similesque. Rarius illud Sophoclis apud Stob. pag. 579, 1. Μὴ σπεῖρε πολλοῖς τὸν παρόντα δαίμονα, pro εἰς πολλοὺς: ut ibidem vs. 11. legitur consueto more, Ἐκμαρτυρεῖν γὰρ ἄνδρα τὰς αὐτοῦ τύχας εἰς πάντας ἀμαθῆς. VALCK. — Quidni vero πρὸς ἀνθρώπους feramus, quod communi consensu libri praeferunt omnes? S.

CAP. XVII. 4 seq. ἐμῆδιζον γὰρ δὴ σφόδρα καὶ οὗτοι οὐκ ἐκόντες) Revocarem quod ante Gronov. vulgabatur μεγάλως, pro σφόδρα frequenter usurpatum Herodoto, et in hac ipsa phrasi infra, c. 39., ubi Thebani, αἵτε μεμῆδιζοντες μεγάλως, προθύμως ἔφερον τὸν πόλεμον. VALCK. — Ἐμῆδιζον γὰρ δὴ σφόδρα. dedi schedis ut maneret, paene persuasus,

σφῶδρα glossatori redonandum. Pristinum certe *Herodoteum* est: sic c. 39. οἱ γὰρ Θηβαῖοι, ἅτι μὴδίζοντας μεγάλως. *Portus* plura conduxit. WESS. — Consentunt tamen in σφῶδρα et *Wesselingii* et *Stephani* codices, itemque nostri omnes: ut merito mireris, unde nam *Aldus* μεγάλως arripuerit. Sed, utrum istorum verborum praeferas, parum refert. Equidem in re ipsa et in totius pericopae sententia adhaesi. Nec enim video quo pacto haec cohaereant, μῦνοι δὲ Φωκίης οὐ συσιέβαλον, ἐμῆδισαν γὰρ δὴ σφῶδρα (sive μεγάλως) καὶ οὗτοι, praesertim si post οὗτοι intercідatur oratio. Saltem ἐμῆδισαν μὲν γὰρ exspectasses, et dein οὐκ ἐκόντες δὲ, quod in *Vallae* latinis est, non tamen voluntarii. Denique et illud omnino mirum accidit, quo pacto, quos ait Scriptor castra *Mardonii*, unos ex omnibus, non esse secutos, et invitos cum eo fecisse, eosdem tamen dicat σφῶδρα aut μεγάλως *Medis* studuisse: quod si abesset adverbium, nulla admodum difficultas superesset. S.

8. Rectius *Hermocydes* dicitur ἀνὴρ τῶν ἀστῶν δοκιμώτατος, quam δυνατώτατος in *Med.* ex quo vir *Clar.* [lin. 10.] optime restituit ἐκλεινσέ σφιας ἐπ' ἐωϋτῶν ἐν τῷ πεδίῳ ἔσθαι, seorsim sedere. VALCK.

10. ἐπ' ἐωϋτῶν) Verissime *Gronovius*. At cur nulla *Aldi* mentio? *Pavius* animadvertit foedam operarum aberrationem et correxit. [Vide *Var. Lect.*] Nostri *Amazones* lib. IV. 114. οἰκῶμεν ἐπ' ἡμῶν αὐτίων, habitemus seorsum; et IX. 37. εἶχον γὰρ καὶ οὗτοι ἐπ' ἐωϋτῶν μάντιν. WESS.

19. ἄνδρα πάντα τινὰ) Iustior ordo; qualis c. 88. ἐπιβήσθαι γὰρ οἱ πάντα τινὰ οἶστο, et multifariam. Ἦπερ παρέχοντας [lin. 21.] *Suidas*, cunctis in Codd. obvium, invenit; cui tacitum pronomen ubi aptaveris, quae novandi necessitas? Et *Reiskius* tamen ἡ περιπερεύοντας, imprudenter absurdeque agentes, sed imprudenter. Περιπερεύσθαι Graeciae est recentioris et Cilicum dialecti, nisi *Salmasius* fallit, veterum vestigia premens, *Funere* Ling. Hellenist. p. 152. Qui quidem falsus si fuerit, arguente *Io. Alb. Fabricio* ad *Sextum Empirio*. lib. I. Adv. Grammat. c. 2. p. 227., obtrudi *Herodoto*, quod ignorabat, haud oportuit. WESS.

CAP. XVIII. 1. Ὁ μὲν δ'v) Hanc voculam ex marg. *Steph.* auctori restituerem. VALCK. — Et recepit *Wess.* neglectam a *Gron.* et superioribus. Quod autem repertam

in *Med.* ait *Wess.* in *Var. Lect.*, id *Gronov.* in *Notis* non diserte quidem professus erat, sed videtur significare voluisse. *S.*

4. ἀντίοι ἔστησαν) Ferre possum, non pugnaturus, si cui ἀντίοι ἔστησαν blandientur. *Euripides Orest.* vs. 1460. Ὡς καί ποιοι δ' ὀρέστεροι Γυναικὸς ἀντίοι σταθέντες. Ferre autem minime queo, πάντα συστρέψαντες mutari. Conglobarunt se Phocenses, inpetum irruentium excepturi. Tales fere συστραφέντες εἰς ἑκάνον πλῆθος *Diodor.* lib. III. 36., et infra c. 61. συστρεφόμενοι. Vide *Cl. Valcken.* ad lib. I. cap. 101. *WESS.* — Intactum relinqui debuerat συστρέψαντες ἑωυτοῦς: quam se in unum conglobassent, *Livio* VIII. 11. *VALCK.*

12. εἴ τι ἀλλῆς μετέχουσι) Scribi quidem potuit εἰ ἀλλῆς μετέχουσι: sed scripsisse Nostrum opinor, ut est in marg. *Steph.*, εἴ τι ἀλλῆς ἔχουσι. *VALCK.* — At, cur hoc praeferamus contra meliorum quorumque codicum consensum, non video. Certe etiam sic genitivus ἀλλῆς a verbo μετέχουσι pendebit, et τι valebit κατὰ τι: nec iuncta intelligi τι ἀλλῆς debebunt. *S.*

CAP. XIX. 5. καλλιερσάντων τῶν ἱρῶν) Frustra τῶν ἱρῶν corrigitur. Latinis *victima caesa litat*, ut *Martiali* lib. X. Ep. 73. *Victima diti patri caesa litavit*, recte *Graevius* in *Suetonii Oth.* c. 8. Vide *Franc. Oudendorpium* ad *Lucan.* VI. 524. Graecis itidem, quoties fausta exta ostentat, καλλιερῇ. Noster c. 37. ὡς δὲ οὐκ ἐκαλλιέρει --- οὔτε αὐτοῖσι Πέρσῃσι, videlicet τὰ ἱερά: et c. 95. τοῖς δὲ Ἑλλῃσι ὡς οὐκ ἐκαλλιέρησι. Docte super verbo *Scholias* in *Gregor. Nazianz.* Stelit. II. p. 87. Sequens ἱερά ποιήσαντες [*lin.* 7.] consimile habet ἢ θυσίην τις δημοσιᾷ ποιήται lib. VI. 57. et lib. IV. 60. θυσίην ἱερομένην. Alia hoc de genere *Is. Casaubon.* Animadv. in *Athen.* lib. XIV. 23. [ad p. 660. a.] *WESS.* — Vide ad VII. 134, 7. notata. *S.*

10. ὡς --- ἀπίκοντο --- εἰς Ἐρυθραί) Huc antequam cum ceteris Graecis venirent Athenienses, in Isthmo iusiurandum iurasse perhibentur libertatis defensores, cuius formulam exhibet *Diodor.* Sicul. lib. XI. cap. 29. Sed, ab Atheniensibus illam fuisse confictam, non immerito credidisse videtur *Theopompus*: vid. *Clar. Wessel.* ad *Diodor.* quaeque ad *Herod.* notata sunt p. 429. [ad V. 102, 3.] *VALCK.*

CAP. XX. 3. Quem hic vocat *Μαρίστιον*, illum inquit *Herod.* Ἕλληνες Μαρίστιον καλέουσι: ibi dabunt forsā et alii Codices *Μαρίστιον*, ut est in *Arch.* teste *Galeo*, et in marg. *Steph.* **VALCK.** [Vide *Var. Lect.*] — Si *Μαρίστιον* adpellarint, quomodo meliores schedae, spectarunt fortasse suum *μάριστος*, ad viri magnitudinem indicandam: verum arduum hoc definitum. Memorant hominem *Pausanias*, *Plutarchus*, alii, *Μαρίστιον* adpellantes, *Tzetzes* quoque *Chiliad.* I. 993., turpiter tamen eundem ac *Xerxis* fratrem *Masistam*, quo de c. 110., arbitratus. **WESS.**

CAP. XXI. 8. δέκεσθαι μῶνοι, ἔχοντες etc.) Haec ita nexuit *Aldus* et *Valla*, commodius, me iudice, vulgatā interpunctione post *δέκεσθαι*. Soli *Megarenses* equitum impressionem sustinere haud valebant, hinc nuncius ad *Pausaniam*. Atque hoc *Diodorus* lib. XI. 30. et *Plut.* *Aristid.* p. 326. E. clarissime. Falsum praeterea, solos tum *Megarenses* stationem, sibi principio contributam, tutatos. In vicinis [lin. 11.] cur *πίμψετε* et *πιεζέμενοι* iussu scriptorum exemplarium admiserim, nemini mirum eveniet; pro altero sermonis series, dialectus pro altero propugnat. **WESS.** — At in *πίμψετε* recte consentiunt pleraque scripta exemplaria. Vide *Var. Lect.* S.

CAP. XXII. 6. προέχων τῶν ἄλλων) Prae aliis emiens in Latinis: melius, quae et *Pavii* observatio, praee aliis longius proventus: sequentia suadent; nam si in media suorum turma *Masistius* cecidisset, illud ignorare ipsius equites non potuissent: et ignorarunt tamen. Talem, ceteros praecedentem, equum *Poëta* *Iliad.* Ψ'. vs. 453. ἵππον ἀριπρεπέα προὔχοντα dixit. Inspice *Eustathium*, προσελκύνοντα explicantem, p. 1303, 37. [p. 1417, 32. ed. Bas.] **WESS.**

8. ἕσταται ὀρθὸς καὶ ἀποσείεται) Ut lib. VII. c. 88. equus σταὶς ὀρθὸς ἀποσείσατο τὸν Φαρνύχεια. Proprium hac in re verbum adhibuerunt *Xenoph.* et *Clemens Alex.* loco quem eleganter *H. Steph.* emendavit *Schediasm.* V. 19. Talis equus *Platoni* obversabatur in *Gorgia* p. 484. A., cui φύσιν ἰκανὴν ἔχων ἀνὴρ dicitur πάντα ταῦτα ἀποσεισάμενος καὶ διαρρήξας, etc. respicit enim in istis *Homericis* ex *Ἰλ.* ζ. 507. Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος — Δεσμὸν ἀπορρήξας θελεῖ πεδίοιο κροαίων: ubi legebatur olim Δισμὰ διαρρήξας, ut liquet ex *Etymol.* p. 51, 12. **VALCK.**

15. *Lorica tectum Masistium*, primum invulnerabilem, tandem aliquis παίει ἐς τὸν ὀφθαλμόν: quod ex Arch. Cod. fuit enotatum, ὀμφαλόν, genuinum putat Galeus; idque pretiosissimum εὔρημα indicat Gronovius. Vulgatum tamen ὀφθαλμόν plerisque satis tueri videbuntur haec Plutarchi in Arist. p. 327. c. Τοῦτον ἢ τὸ κράνος ὑπέβαινε τὸν ὀφθαλμόν ἀκορτίου στύρακι παίων τις ἀνείλεν. Non mirarer si in aliis hic etiam Codicibus altera lectio reperiretur, quum voces ὀμφαλός et ὀφθαλμός frequentissime fuerint a librariis inter se permutatae. VALCK. — Pretiosissimum εὔρημα viri Celeb., meri carbones pro thesauro. Ὀμφαλόν non novit Arch., a reliquis hic non dissidens. Falsus enim est Galeus, fefellitque alios. Immo vero, si ὀμφαλόν iste codex dederat, nequidquam advocaretur. Armatura, quae Masistium undique amiciebat, ut omnes ictus eludebat, ita pube tenus porrigebatur, umbilicum egregie protegens. Id Nostri Plutarchique pictura et Heliodori in primis Aethiop. lib. IX. p. 431. demonstrat. Quid multa? Plutarchum audiamus, cui auscultare noluerunt, in Aristid. p. 327. β. τοῦτον μὲν ἢ τὸ κράνος ὑπέβαινε τὸν ὀφθαλμόν ἀκορτίου στύρακι παίων τις ἀνείλεν: hunc quidem Masistium, qua oculum galea ostendebat, hastili iaculi percutiens aliquis interemit. Ecquid liquidius? WESS.

20. αὐτίκα ἐπόθεσαν) Hanc verbi scripturam cuncti offerunt Codices. Sermonis genius postulabat ἐπόθεσαν: a quo deflecti posse, sicuti in similibus subinde, Porti doctrina fert. Macula si sese nulla adpersit, absentis desiderio tacti fuerunt. De Cambyse lib. III. 36. ἐπόθεσέ τι δὴ τὸν Κροῖσον οὐ πολλῷ μετέπειτα χρόνῳ. Estque istud sanequam praestantius invento Gronoviano ἐπόθεσαν, quod valde metuo ut Graecae habeatur monetae, et unquam intra mare Ionium et Thessaliam, uti alia in re notatum memini, auditum sit. WESS.

CAP. XXIII. 2. ἀλλ' ἅμα πάντας) Additam ex scriptis exemplaribus vocem sententia desiderabat. Homerus Iliad. Ψ. vs. 362. Οἳ δ' ἅμα πάντες. Mox [lin. 6.] ἰβώ-
\$ει, uti eadem exempla, Ionicae consuetudinis est, reique satis facit. Redi ad lib. VIII. 1. WESS.

2. ἀλλὰ πάντας) Elisam a vicina ἀλλὰ voculam ἅμα plures forte Codices hic dabunt, ἀλλὰ ἅμα πάντας, ut in An-

glicanis invenit Ios. *Wasse*: vid. ad *Thucyd.* [III. 24.] p. 181, 92. Eandem hic a *Valla* lectam vidit *Koenius*; requirit illam oppositum, οὐκ ἔτι κατὰ τέλεια προσελκύνοντας τοὺς ἵππους; videbant Athenienses, ἀλλὰ ἅμα πάντας, omnes simul irruentes; non, ut ante, κατὰ τέλεια. Inter varios significatus vocis τέλος *Eustathius* ad 'Il. κ'. 56. primum ponit τὸ στρατιωτικὸν σύνταγμα, turmam militarem: τοὺς ταξιάρχους τῶν τελέων ex *Herod.* IX. c. 41. excitat *Thom. M.* in *Τέλει*. *Libro VII.* c. 211. Persae dicuntur καὶ κατὰ τέλεια καὶ παντοῖως προσβάλλοντες. Vid. Ios. *Wasse* ad *Thucyd.* II. 81: *VALCK.*

7. οὐκίτι οἱ ἵπποταὶ ὑπέμεινον): Sic voluisse *Gronovius* significavit. Poëta *Iliad.* O'. vs. 312. Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλείς: crebroque alii. *WESS.* — Vocem οὐκίτι, in *Aldina* editione temere praetermissam, primus auctori tacite restituit *H. Stephanus*: tenent autem illam recte libri scripti omnes, eandemque *Valla* expresserat, non amplius perstiterē equites. *S.*

9. ἀποστήσαντες ὧν) Vir doctus [*Reiskius*] scribi iussit ἀποστάντες, aut ἀπονοστήσαντες: satis pro imperio. Adsciveris ἑαυτοὺς, idem erit ac ἀποστάντες, quae *Abreschii* quoque mens. *Diodorus* I. 56. ὁ δὲ Σισύωσις ἀποστήσας τὰ πλήθη etc. *WESS.* — De peditatu fortasse non dicturus fuerat ἀποστήσαντες. Equites, ut ἐλαύνοντες et προσελκύνοντες vulgo dicuntur, subintellecto nomine τοὺς ἵππους: sic etiam ἀποστήσαντες dici potuerunt. *S.*

CAP. XXIV. 2 seqq. πένθος ἐποίησαντο Μασιστίου etc.) Quem memorat Persarum luctum ob mortem *Masistii*, quo dicuntur non semet ipsi tantum, sed κείροντες καὶ τοὺς ἵππους καὶ τὰ ὑποζύγια, hinc, opinor, attigit *Plutarch.* in *Arist.* p. 327. c. *VALCK.* — Luctum barbaricum super *Masistio* hinc et ex *Plutarchi Arist.* p. 327. descripsit *Brisson.* *Regn. Pers.* lib. II. 206. et *Perizon.* ad *Aeliani Var.* VII. 8. *WESS.*

CAP. XXV. 5. τῶνδε εἴνεκα καὶ ταῦτα ἐποίηον) Lacunae nulla supererit suspicio, neque supplementis egebimus, si, voce καὶ, quam eiecit [eiiciendam censuit in *Notis*] *Clar. Gronov.* reposita suo loco, sic ista legantur: τῶνδε δὲ εἴνεκα καὶ ταῦτα ἐποίηον, καὶ ἐκλείποντες τὰς τάξεις, ἐφάρτεον θησόμενοι Μασίστιον. Τῶνδε, id est μεγάλους εἴνεκα καὶ κάλλους: ταῦτα ἐποίηον, nempe τὸν νεκρὸν παρὰ τὰς τάξεις ἐκόμιζον.

Herodot. T. VI. P. II.

Q

In *Homeri* 'Ιλ. χ'. 369., Hectoris cadaver περιδραμον ὤς 'Αχαιῶν, Οἱ καὶ δηρὸν αὐτὸν φῶν καὶ εἶδος ἀγνὸν Ἑκτορες: ubi quae proxima succedunt, nec Graecis videntur neque *Homero* digna, lecta tamen et *Dioni Chrys.* p. 180. D. conf. p. 273. C. D. VALCK. — Ut τοῦ δὲ VIII. 85, 11. idem valet ac τοῦτου δέ, sic ἡ. l. τῶν δὲ idem ac τούτων δέ. Sententiam commodè *Valla* his verbis expressit: *Quod id eo faciebant, quia cuncti relictis stationibus ad intuum Masistium pergebant.* Nempe causa, cur id fecerint, verbis illis ἐκλείποντες τὰς τάξεις etc. continetur: ac potuerat, si explicatius loqui voluisset, dicere ὅτι ἐκλείποντες, quemadmodum VIII. 85, 11. τοῦ δὲ μέμνημαι ταύτῃ μόνων, ὅτι etc. sed omissa, ut saepius alibi, conjunctivā particulā, maior quaedam vis ac vividior color accedit narrationi. S.

14 seq. παρὰ Ὑσιᾶς etc.) Ductus itineris praeter *Hysias* in agrum *Plataeensem* ferebat: recte pro in scripti libri. Vide lib. V. 74. VI. 108. et *Thucyd.* III. 24.; ubi *Wassens* τῶν Νυσιῶν πλησίον in *Plut.* *Aristid.* p. 325. x. praeclare integravit, heroem *Androcratem* eiusque sanum docte illustrans. WESS.

17. τιμῆος τοῦ Ἀνδροκράτους) Apud *Thucyd.* III. 24. *Plataeenses* viam inflectunt *Thebas* ducentem, ἐν δὲ ἡμῶν ἔχοντες τὸ τοῦ Ἀνδροκράτους ἥρωος: ubi *Herodotea* contulit et alia *Cl. Wassens.* Μοκ [CAP. xxvi. 2.] redibit ex *Codd.* λόγων πολλὸς ὀδισμός, excitatum in *Diss. Herod.* *Cl. Wess.* p. 203. VALCK.

CAP. XXVI. 2. λόγων πολλὸς ὀδισμός) Contra morem πολλῶν ὀδισμός. Supra VIII. 78. τῶν δὲ -- ἐγένετο ὀδισμός λόγων πολλός, vehemens sermonis altercatio: et in praelio armato VII. 225. Περσίων τε καὶ Λακεδαιμονίων ὀδισμός ἐγένετο πολλός. Porro [lin. 3.] vice αὐτῶν ἑκάτεροι boni codices αὐτοὶ ἑκάτεροι, sicuti αὐτὸς ἑκαστος III. 82. et αὐτὰ ἑκαστα V. 13. Belle iidem [lin. 6.] ἀξιωνμεθα ταύτης τῆς τάξεως. Namque sic *Tegeatae* postea [l. 36.] ἀξιωνικότεροί εἰμεν Ἀθῆν. ταύτην τὴν τάξιν ἔχιν: et *Athenienses*, c. 27. ἀρ' οὐ δικαιοί εἰμεν ἔχιν ταύτην τὴν τάξιν. Hinc in *Plutarchi Aristide* p. 326. A. Ἀθηναῖοι Τρυφάταις περὶ τάξεως ἰρίσαντες. Lis erat non adeo de loco, quem obtinerent, sed utri cornu alterum in hostem ducerent. WESS.

3. ἰδιωτικῶν γὰρ αὐτῶν ἱματ.) Nihil interest, sic legatur,

an ex Cod. Steph. αὐτοὶ ἑκάτεροι ἔχιν τὸ ἕτερον κέρας. Scripserat, opinor, Plutarch. T. I. p. 326. A. Ἀθηναῖσι δὲ Τρυφίται περὶ τάξεως ἱρίσαντις ἤξιουν, ὥσπερ αἱ Λακεδαιμονίων τὸ δεξιὸν ἔχόντων κέρας, αὐτοὶ τὸ εὐώνυμον ἔχιν. Sinistrum, ut ἀριστερὸν et εὐώνυμον, sic per εὐφημισμὸν saepius etiam ἕτερον dicebant. VALCK. — At ἕτερον κέρας utrumlibet intelligitur, sive sinistrum, sive dextrum. Vide infra, lib. 33 seq. S.

8. τὸ παλαῖον) Anceps electio est. Scriptor τὸ παλαιὸν deposuit IV. 180. VII. 142. IX. 73.; τὸ παλαιὸν VII. 129. Similis discordia VII. 74. electurum frustratur. WESS. — Ubi alii codices nude πάλαι, alii τὸ πάλαι exhibent, ut VII. 74., ibi Herodoteum τὸ πάλαι censeri debet. Ubi verò uti hoc loco, plures τὸ παλαῖον, et alii τὸ πάλαι, ibi istud, utpote paulo rarius, Scriptori videtur acceptum ferendum. S.

9. ἐπὶ τῇ Ἡρακλεΐδαι ἐπειρῶντο) ἐπὶ τῇ plenius, et plane Ἰακόν, teste Eustathio ad Hom. p. 1158, 39. WESS. — Utique ionicum et Herodoteum est ἐπὶ τῇ pro nudo ἐπεί: at de ea voce apud Eustath. loco citato (Iliad, p. 1215, 33.) non agitur, sed de ionico εἶπεν et ἔπειπεν, pro communi εἶπα vel ἔπειτα. S.

14 seqq. τότε ὡν λόγος Ἄλλον ἀγορεύσασθαι etc.) Quae de Hyllō narrantur Heraclicida, certis sub conditionibus ad singularem certamen Peloponnesiorum praestantissimorum provocante, comparari poterunt cum Diod. Sic. IV. cap. 58. Sed iuxta Diodorum, Hyllō cadente, intra annos quinquaginta non reverterentur in Peloponnesum Heraclicidae: verius ille scripssisset cum Herodoto, ἐντὸς ἐτῶν ἑκατὸν, iudice viro summo ad Diodor. Conf. Io. Meurs. de Regno Laced. cap. 7. Hyllum occidisse dicitur apud Herodotum [lin. 26.] Tegeatarum Rex Ἐχίμος ὁ Ἡρόπου τοῦ Φηγίος: ultimo nomini Κηφίος substituendum ex Pausania aliisque monuit Palmerius. VALCK.

23. ἐκατόν τε ἐτῶν) Errat aut corruptus est Diodorus IV. 58., convenisse adfirmans, μὴ κατὰ τὸν τοῦ Ἡρακλεΐδας εἰς Πελοπόννησον ἐντὸς ἐτῶν πεντήκοντα. In centum annis, uti ibi docui, aliorum congruit consensus, ipseque eventus. Ceterum Echēmus, qui Hyllum ex provocatione deiecit, Αἰρόπι filius, perperam Φηγίος Phegei nepos perhibetur. Avus erat Κηφίος, Cephēus, apud Pausan. VIII. 4. Quod qui-

dem Librariorum delictum viri doctissimi, Palmerius, Th. Rykius, P. Darmannus et alii redarguerunt. WESS.

40. ἡμῶς δίκαιον ἔχειν --- ἥπερ Ἀθηναίους) Maluit δὲ καὶ ἄλλοτερον Pavius, ut ἀξιωματικότεροι antea, et postea c. 28. ἀξιωματικότερους εἶναι ἔχειν τὸ κέρας ἥπερ Ἀρκάδας. Quae sane frequentior in talibus norma. Contingit tamen, ut absolutum comparati et vicissim sedem teneat: Sic στιβαρώτερον loco στιβαροῦ in Apolloni Rh. III. 1056. Δικαιότερον ἀντὶ δικαιοτάτου Diodor. XIII. 30.; ἀλλοτριώτατος Musa III. 119., nec fugit magnum Animadversorem in Athen. XIII. 1. WESS. — Superlativum pro comparativo positum notavit Casaub. E. c. ad Athen. XIII. pag. 558. A. quo genere enallages Noster, quum alibi, tum mox c. 27, 7. utitur. Hic est positivus loco comparativi, nempe subintellecto antè ἢ particulam (sicut frequenter in Graeco sermone) adverbio comparativo μᾶλλον: sive, in eandem quidem sententiam, ita intelligere malis, quasi dixissent ἡμῶς δίκαιον ἔχειν, καὶ δικαιοτέρον ἢ Ἀθηναίους. S.

CAP. XXVII. 2. σύνοδον τήνδε μάχης εἶναι --- ἀλλ' οὐ λόγων) Apud Plutarch. T. I. pag. 326. B. ἤκομεν, inquit Aristides, οὐ τοῖς συμμαχοῖς στασιάζοντες, ἀλλὰ μαχομένοι τοῖς πολεμίοις. Hic σύνοδον aiunt μάχης εἶναι συλλεγῆναι, ἀλλ' οὐ λόγων. Livii XXXII. 34. Phaeneas, non in verbis rem verti, ait. Cleoninis Diodori T. II. pag. 638, 66. πρόκειται ἀγὼν οὐ λόγων, ἀλλ' ἔργων. Euripidis Eteocles Phoen. vs. 591. Μῆτερ, οὐ λόγων ἀγὼν ἐστ'. Quod illic monitum, in istis loquendi formulis promiscue propemodum usurpari voces ἀγὼν, καιρὸς et ἔργον, monstrat Agesilai laudator p. 78., cui dicitur ille καρτερίᾳ μὲν πρωτεύων, εἶθ' ἀποκτείνων καιρὸς, ἀλλὰ δὲ, ὅπου ἀνδρείας ἀγὼν, γνώμη δὲ, ὅπου βουλῆς ἔργον: quae sophistam multo magis decent quam Xenophontem, in cuius scriptis nihil inveniatur simile. VALCK.

[4. προέθηκε παλαιὰ καὶ καινὰ λέγειν τὰ ἐκατέρωσιν --- κατέρχασθαι) Quod ait προέθηκε λέγειν etc., id nec Vallae latina, referre coepit, nec nostra, in medium protulit, adeurate reddunt. Namque Tegeatarum dux non quae ab utrisque bene gesta sunt referre instituit, aut in medium protulit; sed Tegeatarum solum facta memoravit. Graeca ista in hunc modum reddenda erant: Quoniam Tegeatarum dux in medium proposuit, ut commemoraremus utrique nostra maiorumque praeclare facta. S.]

5 seqq. ἀναγκαίως ἡμῖν ἔχει δηλῶσαι etc.) Laudabilia, quae multis hic enarrant Athenienses, maiorum suorum facinora, hinc paucis commemorat *Plutarch.* de *Herod.* Malign. p. 872. A., illos scribens Ἡρακλειδῶν τε μνησθῆναι, καὶ τὰ πρὸς Ἀμαζόνιας πρᾶχθῆντα προφέρειν, ταφάς τε Πελοποννησίων τῶν ὑπὸ τῇ Κἀδμείᾳ πεσόντων. Eadem illa magna cum laude celebrantur ab oratoribus; ab *Isocrate* in *Panegy.* p. 51. et seqq., in *Aristidae* *Panathen.* pag. 201. etc. in Ἐπιταφίῳς etiam λόγῳ, quibus nomina praefiguntur *Demosthenis* et *Lysiae*. VALCK.

9 seqq. ἐξαλεινομένους ὑπὸ πάντων etc.) Attici oratores in his maiorum suorum facinoribus sese iactant, *Lysias*, *Isocrates*, *Demosthenes*, cuius λόγῳ Ἐπιταφ. p. 746. πολλοὺς τῶν συγγραφέων ὑποθέτει τὰ κείνων ἔργα τῆς αὐτῶν μουσικῆς πεποιῆσθαι, haec *Musae Herodoteae* spectare, non iniusta suspicio est. WESS.

17. ἀνδίσθαι τι τοὺς νεκροὺς φάμεν) Latina [quae intacta *Wess.* h. l. reliquerat] aberrant. Hoc volunt, suos maiores sustulisse ad sepeliendum *Argivos*, qui insepulti ad *Thebas* iacebant, et contumelias suas *Eleusinia* in terra. Id ἀνδίσθαι τοὺς τετελευτηκότας sive τοὺς νεκροὺς saepe hac ipsa in re *Isocrati* *Panegy.* p. 52. A., *Plataic.* pag. 306. D.; haec νεκρῶν ἀναιρίσις *Panath.* p. 269. A. Praeclare *Lysias* in Ἐπιταφ. p. 33. τοὺς Ἀργείων νεκροὺς ἔθαψαν *Athenienses* ἐν τῇ αὐτῶν Ἐλευσίνι, ubi *Cl. Taylor*. WESS.

18. τῆς ἡμετέρας ἐν Ἐλευσίνι) Auctor Orationis inter *Lysiacas* secundae p. 33., τοὺς Ἀργείων, inquit, νεκροὺς ἔθαψαν ἐν τῇ αὐτῶν Ἐλευσίνι: et hic et apud *Herodot.* non templum designatur *Eleusinae Cereris*, sed ipsa *Eleusis* est intelligenda, pagus Attices nobilissimus; in locis etiam reliquis, quae *Cl. Io. Taylor* in alium putat sensum accipienda ad *Lys.* p. 105. *Lysiam* illic, vocibus aliter collocatis, scripsisse suspicor partim cum *Palmerio*: sacra faciet Rex, τὰ μὲν ἐν τῷ ἐνθάδε Ἐλευσινίῳ ἱερῷ, τὰ δὲ ἐν Ἐλευσίνι καὶ τῆς ἱερῆς ἐπιμελήσεται μυστηρίους. Lex fuit *Solonis*, teste *Andoide* de *Myst.* p. 16. τῇ ὑστεραίᾳ τῶν μυστηρίων ἔδραν ποιεῖν ἐν τῷ Ἐλευσινίῳ, apud *Petitum* in *Legib. Att.* p. 37. *Meurs.* *Eleusin.* cap. 15. Utrouque templum intelligitur, quod *Athenis* erat, isthoc nomine saepe designatum, de quo *Meurs.* egit in *Ceram.* *Gem.* c. 15. In proximis [lin. 19.] haec tandem

Editio repraesentabit Herodoti manum, *ἡς Ἀμαζονίδας, τὰς ἀπὸ Θερμῶδοντος*, eiectionis auctoritate Codicum vocibus interiectis *τὰς ἀποθήνας*, quae variorum nobis pepere-
rant coniecturas. VALCK.

19. *ἡς Ἀμαζονίδας, τὰς ἀπὸ Θερμ.*) Edebatur Aldi exem-
plo, *τὰς Ἀμαζονίδας, τὰς ἀποθήνας, τὰς ἀπὸ Θερμῶδοντος*;
quorum ad *τὰς ἀποθήνας* multi merito offenderunt. Quid
illa enim ad Amazonas? Cornel. de Pauw *τὰς αὐθεντάς*,
rigidas et severas formavit: Grohovius *τὰς ἀποθήνας*, tanquam
furias et minime desiderabiles feminas. De sententia Io. Tay-
lor Lect. Lysiac. c. 4. fuerat, *τὰς Ἀμαζονίδας, τὰς ἀπὸ Θερμῶ-
δοντος τῆς ἐπὶ Θερμῶδοντος*. Aliud sectatus Abreschius, Dilu-
eid. Thucyd. p. 655., verborum seriem ordinabat, *ὅς δὲ καὶ
ἔχει ἡμῖν (κατὰ) τὰς ἀποθήνας (ἡμῶν τὸ) ἔργον (τὸ) ἡς τὰς
Ἀμαζονίδας, τὰς ἀπὸ Θερμ.* Quin et in thesauris factorum no-
strorum illustrium habemus illud, quod adversus Amazonas
gessimus: addidit coniecturam aliam, quam ibi legi ma-
lim. Atque haec clarissime doctissimorum virorum flu-
ctuationes, ex pravissimis *τὰς ἀποθήνας* auctas, ostendunt.
Quorum equidem divinationes malui proponere, quam
ad examen revocare. Sentio enim cum Galeo *τὰς ἀποθήνας*
in exilium agendas, quorsum ab sex bonae fidei mem-
branis ablegantur, fortasse etiam pluribus, Florentiae cer-
te vir Celeb. nihil singulare enotavit, cuius quidem bi-
bliothecae exemplari cum passim Ask. et Pass. consentiant,
opinari et illud *τὰς ἀποθήνας* non habuisse, licet. [Vide
Var. Lect.] De Parisiensibus, quorum accurata non usur-
pavi excerpta, tacere debeo. [Ex nullo quatuor Codicum
Parisensium, quorum lectionibus satis diligenter excer-
ptis uti nobis licuit, enotata ista importuna verba sunt.]
Abunde mihi videtur, corruptissimas voces ab optimis
libris abesse, natas scribentis, uti opinor, incuria, ex
continuo sequentibus *τὰς ἀπὸ Θερμ.* vocibus. WESS.

21. *ἐν τοῖς Τρωϊκοῖς χρόνοις*) Τρωϊκοῖς non sollicito,
tametsi Cicero Nat. Deor. III. 21. Heroicis temporibus, et *ἐν
τοῖς Ἡρωϊκοῖς χρόνοις* Diodorus lib. XV. 79. Tu vide VII. 20,
WESS.

21 seq. *ἰστὰ, ὅς γάρ τι πρὸς τὴν (τοῦτον) ἀντιμεμνησθαι*) ex-
planavit A. Domitius in Demosth. p. 29. VALCK. — Re-
spondet fere Latinorum nihil promovet. *ὅς γάρ τι πρὸς τὴν*, pro-

prie non praestat, non melius est, i. e. nit iuvat, inutile est. Similiter comparativo utuntur, οὐ γὰρ ἄμεινον, pro οὐκ ἀγαθόν: et πλέον τι ποιῆν, utile quidpiam facere, proficere. Item οὐδὲν προύργου (et προύργιαίτερον) ιστῆ. S.

26. ὥσπερ ιστῆ) Corrigit Abreschius ὥσπερ ιστῆ, leni, sed parum necessaria, medicina. Mox [lin. 28.] Μαραθῶνι sine praepositione (ad Aristophanis Acharn. vs. 697. ἀνδρ' ἀγαθὸν ἔνθα Μαραθῶνι et ἴστα Μαραθῶνι μὲν ἔρ' ἡμιν, exemplum) unae schedae, quas iubeo valere. WESS.

27 seq. ἀπὸ τοῦ ἐν Μαραθῶνι ἔργου) Campus Marathonius praecipua semper fuit Atheniensibus gloriandi materies, quia hanc de Persis victoriam soli reportaverant. Ea de re loquenti Lycurgo c. Leocr. p. 162, 13. dicuntur οὐκ ἐπὶ τῇ δόξῃ μέγα φρονούντες, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ταύτης ἄξιᾳ πράττειν. Aristoph. Equit. 1331. Τῆς γὰρ πόλεως ἄξια πράττεις, καὶ τοῦν Μαραθῶνι τροπαίου. De Aeschylō mortis vicino vid. Pausan. I. pag. 35. Apud Thucydidem I. 73. Athenienses, φάμιν Μαραθῶνι μόνον προκινδυνεύσαι τῷ βαρβάρῳ: ubi notat Wasseus. Hoc titulo Critiae designatur urbs Athenarum apud Athen. I. p. 28. c. Ἡ τὸ καλὸν Μαραθῶνι καταστήσασα τροπαίον. Nomen itaque Μαραθωνομάχων Atticis erat auribus iucundissimum; sed depravatis suae aetatis moribus saepius istius temporis Μαραθωνομάχους opposuit Aristophanes, et in Nub. vs. 982. Acerbe Athen. VI. p. 253. f. ταῦτ', inquit, ἦδεν οἱ Μαραθωνομάχοι. VALCK.

31. ἐνικήσαμεν ἔθνη ἕξ τι καὶ τεσσαράκοντα) Satis gloriose. Annumerantur nobis nationes, Dario vectigales, lib. III. 90 seqq., isto numero plures. Illae-ne vero Marathonium in campum contra Athenienses, et navibus quidem sexcentis, (lib. VI. 95.) venerunt? Iustius adiungitur, non profecto decere τάχως ἔθνη στασιάζειν: adesse enim, οὐ τοῖς σύμμαχοις στασιάζοντας, ἀλλὰ μαχομένους τοῖς πολεμίοις, uti Plutarch. Aristid. p. 326. v. WESS.

35. ἵνα δοκίῃ) Scribendum arbitror ἵνα δὲ δοκίῃ: vel ἵνα δοκίῃ: iungitur enim ἵνα, significans ubi, ut apud alios, sic apud Herodotum, indicativo modo. [Vide Var. Lect.] In eandem sententiam Aristides loquitur Plutarchi T. I. pag. 326. v. Τὴν ἀρετὴν οὐκ ἀφαιρεῖται τόπος, οὐδὲ δίδωσιν ἢ δ' ἂν ὑμεῖς ἡμῖν τάξιν ἀποδῶτε, πειρασέμεθα νοσημόνους καὶ φυλάττοντες μὴ κατασχύνειν τοὺς προσηγορευμένους ἡγῶνας. Apud

eumdem. T. II. pag. 208. D. Agesilaus, δειξω, inquit, ὅτι οὐχ οἱ τόποι τοὺς ἄνδρας ἐντίμους, ἀλλ' οἱ ἄνδρες τοὺς τόπους ἐπιτιμῶνται. VALCK.

CAP. XXVIII. 7. οἱ ἀρχὴν ἐλθόντες Ἑλλήνων.) H. Stephanus ob Vallae Latina mutavit in Aldo vitiosa, mutantique scripti codices resque ipsa addicunt. In septenis Helotis, [lin. 9 seq.] singulos Spartiatis stipantibus Plutarch. Malign. p. 871. E. et Aristid. p. 325. A. nihil discordat. Vide supra c. 10. WESS.

[15 seq. παρὰ δὲ σφί εὐροντο -- ἰστάναι Ποτιδαίων etc.) Corinthii a Pausania impetrarunt, ut iuxta ipsos starent Potidaeenses. Nempe Corinthiorum colonia Potidaea erat: Vide Thueyd. I. 56. S.]

28. Παλῆς οἱ ἐν Κεφαλλήνῃς) Iustissime. Laurentii Pallessenses in Cephallenia nulli. Quarta urbium insulae Πάλλα, cives Thueydidi Παλῆς Attica dialecto lib. I. 27., aliis Παλῆς, Ionibus Παλῆς. Lege Nob. Palmerii Graec. Ant. lib. IV. p. 528. Pausanias catalogo Graecorum, contra Maronionum ad Plataeas consistentium, Palenses non inseruit, sed alios, hic neglectos, lib. V. c. 23. WESS.

CAP. XXIX. 3 seqq. σύμπαντες ἰόντες ἀριθμὸν τρεῖς τε μυριάδας etc.) In hoc numero gravis armaturae militum 38700. nihil inesse vitii liquet e sequentibus; primum enim praeter illos ψιλοὶ memorantur cum Spartiatis missi Helotes 35000, tum ceterorum Graecorum ψιλοὶ 34500. hi universi conficiunt 108200., quibus adiuncti tandem 1800 Thespienses summam implebant 110000. Herodotus infra: [cap. 30, 4.] σὺν Θεσπίων τοῖσι παρεῦνσι ἔξεκληρύντο αἱ ἑνδεκα μυριάδες. De his Graeciae libertatis statoribus intelligo Diodor. Sic. lib. XI. c. 30. ἦν δὲ ὁ σύμπασις ἀριθμὸς τῶν Ἑλλήνων εἰς δέκα μυριάδας: qui forsitan etiam scripserat εἰς ἑνδεκα: sed, quod addit, τῶν δὲ βαρβάρων εἰς πεντήκοντα, longius etiam ab Herodoto recedit; iuxta quem [cap. 32.] illic βαρβάρων ἦσαν τρηήκοντα μυριάδες, praeter Graecos Persarum partes sequutos, quorum ad Plataeas fuisse Noster suspicatur πέντε μυριάδας. Nostro loco memoratops ὁπλίτας 38700 ego quidem in capite superiori memoratis non reperiō, verum duntaxat 29700. Utrum in Aeginetarum numero, an et alibi vitium haereat, si Codices vulgatis congruunt, non facile definiri poterit. Ad ista Herodoti

Pausaniae catalogum lib. V. [cap. 23.] p. 437. comparanti occurrent inter illos, qui Πλαταιάσιν ἰμαχίσαντο ἑνάντια Μαγδονίῳ τε καὶ Μήδων, quorum nulla fit in hac Herodoti recensione mentio, Καῖοι, καὶ Μήλαιοι, --- Τήνιοι, --- καὶ Κύνιοι. VALCK. — Quod in superiori capite se nonnisi 29700. ὁπλίτας memoratos reperisse Vir doctissimus ait; si recte subduxisset calculos, eandem summam 38700, quam praeferunt Herodotei libri omnes, reperturus fuerat. S.

[10 seq. ὡς εἰς περὶ ἑκάστων ἐὼν ἄνδρα, πιντακόσιοι εἰσ.] *Unus fere circa quemque virum, fuere 34500. Si absolute et sine exceptione dixisset, unus circa quemque virum, numerus istorum leviter armatorum nonnisi 33700 fuisset. Nunc intelligi par est, (quod etiam alioquin credibile erat) nonnullis ex numero ὁπλιτῶν, de quibus hic agitur, duo aut plures leviter armatos, aliis vero nullum fortasse, praesto fuisse. S.]*

13. καὶ ἐνεία χιλιάδες) *Utrum, scribarum socordia, an alia culpa, haec in codicibus paucis non adpareant, quaerere nolo. Absunt male, si τῶν ψιλῶν praescriptus numerus labe caret. Potest disputari, cum Spartani (erant autem ad quinque millia) septenos, et Graeci reliqui singulos iuxta se ψιλούς viderint, amplior-ne levis armaturae militum catalogus poni debuerit? Nihil tamen memoranae isthic innovant. WESS. — Vide proxime ante a nobis notata. S.*

CAP. XXX. 7. ἔπλα δὲ οὐδ' οὔτοι εἶχον) Qui nec ipsi arma habebant *Interpres: cui quidem arma si clypei fuerint, uti nonnunquam Latinis, monente Salmasio ad Fl. Vopisci Aurel. c. 7., insons erit. Revera hi Thespienses in levi erant armatura, οὐκ ἐν ὅπλοις, quales in Heliodori Aeth. IX. p. 428. Pausanias illos ὅσον τῶν ὅπλων τῇ σκευῇ κοῦφον lib. IV. 29., hos Polybius crebro τὰ βαρέα τῶν ὅπλων lib. I. 76. adpellat. Conf. ad Diodor. XIV. 23. WESS.*

CAP. XXXI. 1. ὡς ἂν πεκῆδενυσαν Ματιστίον) Cum Mastii mortem lugere desierant. Publicum Persarum luctum supra narravit c. 24. Verbum Ἀπεκῆδενυσαν, Porto non intellectum, omissum in H. Stephan. Thes. recte vir Clar. vertit eluxerunt. Istam multis verbis vim indit praepositio ἀπό. In Thucyd. II. 61. ἀπαλγῆσαντας recte πανσαμένους

ἀλγεῖν e Scholiis interpretatur Suidas, qui conferri poterit in Ἀποπεπόνηκας Ἀποκεκραιπαλισμένους Ἀπομηνίσας et in Ἀποσπουδάξιν: horum primum Ἀποπεπόνηκας ex Aristoph. est Thesmoph. vs. 252. Luciani Lexiphanes §. 4. ἀφυβρίσας ποιῆται τοὺς ὀφθαλμούς. Menander, Ἀφυβρίᾳ πᾶς, ἐνθριᾳ δ' οὐδὲς ἔτι, apud Stobaeum p. 212, 50., in cuius p. 585. sic scribendi videntur Alexidis senarii: Πολλὴ γ' ἀνάγκη καὶ τὸν ἀνδρ' ἀποξῆσαι Πρώτιστον, ἀφυβρίσαι τ' [·] ἀπαρθήσαντα δι' Σκληρὸν γενέσθαι, καὶ καταστῆναι πάλιν. VALCK. — De Alexidis versiculis conf. Athen. lib. II. p. 36. e. S.

8. δ, τι μὲν ἦν αὐτοῦ δυνατώτατον) Sermo de Persis; quorum quod robustissimum contra Lacedaemonios Mardonius opposuit, quod infirmius vero contra Tegeatas. Nonne ergo δ, τι μὲν ἦν αὐτῶν etc. quae elegans Cl. de Pauw coniectio? Alioqui τὸ δυνατώτατον τοῦ στρατεύ lib. VIII. 34. WESS. — Vulgatum αὐτοῦ tenent scripti libri omnes. S.

20. Ἀμπρακίητας) Recte hic et c. 28. ex Ionum ore, quo et Μαιῆται, Μαιῆτις, aliórum Μαιῶται ac Μαιῶτις, lib. IV. 123. Scio Stephani Byz. decretum in Ἀμβρακία probari ab Arch. et Vind., quod in Ionia invalidum iustius sprevisent. WESS.

25. ἀλλὰ τινες αὐτίων) Cum his utique proxima iungenda sunt, ἀλλὰ τινες αὐτίων καὶ τὰ Ἑλλήνων νῦξον. [Nempe in ed. Gron. et superioribus post αὐτίων interposito puncto distinguebatur oratio, quod etiam in ed. Wess. propagatum.] Sed miror quomodo hi Phocenses dici possint [lin. 26.] περὶ τὸν Παρνησὸν κατεληγμένοι: qui supra VIII. 32., ἐς τὰ ἄκρα τοῦ Παρνησοῦ ἀνέβησαν, quique hoc velut receptaculum habentes illinc ὀρμειώμενοι ἔφερόν τε καὶ ἤγον τὴν Μαρδονίου στρατὴν. Praestiterit et hoc loco unā literā minus scripsisse κατεληγμένοι. Huc spectant ista Plutarchi, de Herod. Malign. p. 868. f. αὐτὸς δ' Ἡρόδοτος, ὥπερ ἐκδιαισέτις ἐν τοῖς Πλαταιϊκοῖς ὁμολογεῖ καὶ Φωκίας παραγενέσθαι τοῖς Ἑλλήσιν. VALCK.

26. περὶ τὸν Παρνησοῦν κατεληγμένοι) Solet montis nomen ita scribere; participium, postulante sermonis indole, itidem. Vertebant, apud Parnassum deprehensi: a quibus tandem? Κατεληγμένοι, conclusi compulsique erant. Supra VIII. 27. ἐπὶ τε γὰρ κατελήθησαν Phocenses ἐς τὸν Παρνησοῦν, et cap. 32. Error est librariorum, ἀπεληγμένους, καὶ

τεταλημένους, et ἀπειλημένους, κατελημένους, confundentium. Vide lib. II. 141. IX. 69. etc. WESS.

CAP. XXXII. 7. οἱ τε Ἑρμοτύβεις etc.) De his lib. II. 164. εἰ δὲ μάχιμοι αὐτίων καλόνται μὲν Καλασίρις τε καὶ Ἑρμοτύβεις. Profecto non illi μαχαιοφόροι, quod vetus interpunctio volebat, nuncupabantur, sed armaturā erant tali. Rem vidit G. Cuperus Epist. ad N. Heinsium, Syllog. Epist. Burmanni T. II. p. 690. WESS. — Perperam olim post Καλασίρις incisa erat oratio, iunctis verbis καλίου. μαχαιοφ. S.

15. ὡς δὲ ἐπεικᾶσαι) Dubitabam in Diss. Herodot., hoccine, an pristinum ἀπεικᾶσαι, amplecterer? Causā ampliata, Gronovii in partes ivi. Inconcinnum huic certe loco ἀπεικᾶσαι, in assimilando et comparando solens: opportunius omnino videtur, ex melioribus advocatum membranis. Aeschyl. Choëph. 976. φίλοι τε καὶ νῦν, ὡς ἐπεικᾶσαι πάθῃ: et Supplic. vs. 252. καὶ τᾶλλα πολλὰ ἐπεικᾶσαι δίκαιον ἦν. Sophocles Oed. Colon. vs. 17. χῶρος δ' ὅδ' ἱερὸς, ὡς ἐπεικᾶσαι, βρύων Δάφνης: namque sic Mssti, H. Stephano nōtante. Eadem in fabula vs. 147. δυσαίων, μακραίων τ' ἔθ', ὡς ἐπεικᾶσαι. In Trachin. tamen vs. 144. Πενυσμένη μὲν, ὡς ἀπεικᾶσαι, πάρε, nec citra Codicum discordiam, qualis et in aliis. Illa vero Sophoclea absentiam τοῦ ἱστῆ ab Arch. legitimam declarant. Numerum autem exercitus Persici auctum qui cupit, Diodorum XI. 30. adeat. WESS.

CAP. XXXIII. 5. καὶ γένιος τοῦ Ἰαμιδίων Κλυτιάδην) F. Ursinus, vir doctissimus, ad Ciceron. Divin. lib. I. 41. τοῦ Ἰαμιδίων καὶ Κλυτιάδων citat, haud scio unde. Cicero ex P. Victorii, Ursini, P. Leopardi eccellente auxilio: Elis in Peloponneso familias duas certas habet, Iamidarum unam, alteram Clytidarum, haruspicinae nobilitate praestantes. Iam si Tisamenus fuerit Clytiades et τῶν Ἰαμιδίων, quemadmodum apud Pausan. lib. III. c. 11. p. 232., oportet, adfinitate nexae fuerint familiae, paterque eius ex Clytiadis. Vide sis Pet. Victoriam Var. Lect. XIII. 15. et P. Leopardum Emend. IV. 18.; neque λεωφότερον [lin. 6.] praetervide, h. e. πολήτην σφότερον, uti deinceps. [lin. 19.] Vir doctus [Reisk.] disiuncta voce, λεῶ σφότερον, alii componunt Hesychii λεώλεπτος ἢ λεωκόρητος, παντελῶς ἐβωλεθρευμένος, quae, modo λίως Iovibus et Hippocrati de Galeni et

Erotiani opinione fuerit παντελῶς, aliorum pertinebunt. WESS.

Ibid. γένος τοῦ Ἰαμίδων etc.) Quum Elis in Peloponneso familias duas certas habuerit, Iamidarum unam, alteram Clytidarum, haruspiceinae nobilitate praestantes, ut scribit Cicero de Divin. I. 41., Tisamenum ἰόντα Ἠλείον, καὶ γένος τοῦ Ἰαμίδων, meo quidem arbitratu dicere non potuit Herodotus Κλυτιάδην: ut mirer, de Clytidis et Iamidis agenti Leopardo Em. lib. IV. c. 18. hunc Herodoti locum mendae non fuisse suspectum. Ad ista, γένος Ἰαμίδων, adscribi potuit a lectore, οὐ Κλυτιάδην, sive ἢ Κλυτιάδην. Sed Iamidam fuisse Tisamenum liquet ex Pausan. III. p. 232.; qui, Herodotum in his sequutus, Τισαμινῶ, αἶτ, ὄντι Ἠλείῳ τῶν Ἰαμίδων, λόγιον ἔγινετο: memorans item IV. p. 317. Εὐμαντιν ὄντα Ἠλείον τῶν Ἰαμίδων: VI. p. 454. Thrasybulum ex eadem familia, et p. 495. vatem Eperastum τοῦ Κλυτιάδων γένους. Infra Herodoto, c. 37., Graecum vatem secum habuisse dicitur Mardonius Hegesistratum, ἄνδρα Ἠλείον τε καὶ τῶν Τελλαδίων ἰόντα. Triplex hoc genus, οἱ Ἰαμίδαί, καὶ οἱ Τελλαδαί, καὶ οἱ Κλυτιάδαί, ubi memorantur Philostrato de Vit. Apoll. lib. V. c. 25. infelix prostat Olearii coniectura, nescientis veram lectionem iam demonstrasse Kühnium ad Pausan. p. 800. VALCK.

[7. μαντινομένη περὶ γόνου) Suspectum videri poterat vocab. γόνου: mirum certe, quod de prole consulenti Tisameno nihil, quod ad prolem proxime pertineat, responderit oraculum. At, si ita vel Pythiae vel personato placuit Apollini, nostrum, puto, non est rationem facti ab illis reposcere. S.]

11. παρὰ ἐν παλαίσμα ἔδραμε etc.) Lucta victus abiit, ceteroqui quinquertio superaturus Hieronymum Andrium, Pausania testificante lib. III. 11. Vallae in his lapsus indicavit Pavius, correxit Gronovius. παρὰ in talibus excludere, ex G. Budaei praecepto, Casaubonus ad Strabon. X. p. 700. [p. 456.] docuit; quod Palmerium, nimium hic anxium, videtur (Exercit. ad Graec. Auctor. p. 40.) latuisse. Ecce tibi Demosth. in Aristocrat. pag. 331. Ed. Tayl. Κίμωνα -- παρὰ τρεῖς μὲν αἰθῆκας ψήφους, τὸ μὴ θανάτῳ ζημιῶσαι: tribus exceptis calculis, ne capite lueret, Cimonem dimiserunt. Ac commodatissime, neque fugit doctissimum Berglerum, Dio-

*Gryssost. Or. IX. p. 141. D. ὥστε, ἔφη, παρ' ἐν μόνον βῆμα ἰνδαίμων γίγονας: uno gradu, quominus beatus censeare, vin-
geris. WESS. — Rariori hoc usu praepositionem παρὰ
adhibuerunt. Isaeus et Demosthenes: ille pag. 41, 36. παρὰ
τίτταρας ψήφους μετέσχε τῆς πόλεως, hic c. Aristocr. p. 436.,
Κίμωνας - - παρὰ τρεῖς μὲν ἀφῆκαν ψήφους τὸ μὴ θανάτῳ ζημιώ-
σαι: hoc ante dixerat p. 430., τρεῖς δὲ μένοι ψήφοι δίνεγκαν
τὸ μὴ θανάτῳ τιμῆσαι. Herodoti Tisamenus Olympiacam quin-
quertii palmam reportasset, nisi luctà fuisset ab Andrio
Hieronymo superatus: παρ' ἐν πάλασμα, anà luctà exceptà.
Herodotea Pausanias explanavit p. 232., cuius verba huc
commode retulit Palmerius, frustra dubitans de loci inte-
gritate, quem non male Portus tractavit. VALCK. —
Eadem fere praepositionis παρὰ vis et ratio est in pervul-
gata formula παρ' ὀλίγον, propemodum, nempe excepto mi-
nuto momento. S.*

16. ἡγεμόνα τῶν πολεμίων) In Vallae correctis Latinis,
dux bellicorum certaminum, adscito ex praegressis ἀγώνων vo-
cabulo: id si nolueris, ἡγεμόνα τῶν πολεμίων, prioribus
non posterius, scripta suppeditabunt exempla. Atque hoc
Reiskius praeoptavit. WESS.

18. ἀντίμα) Verbum de mercatoribus eximie adhi-
bitum qui annonam incendebant, Vallae minus intellectum,
recte iam ceperat Portus: ab Herodoto transsumsit Dion
Cass. apud Suidam in Ἀντίμων, Dionis enim esse locum
monuit nuper Clar. Toupius Em. in Suid. pag. 42. Apud
eundem Dionem XXXVIII. 5. Pompeius dicitur ἀνατιμῶν
τε καὶ ἀπαισιμῶν ἑαυτόν. Idem illud frequentius dicebatur
ἐπιτιμῶν. vid. Clar. Ruhnken. ad Timaei Lex. p. 84. VALCK.

21. δινὰ ἐποιεῦντο) Hoc multo tritius. Vid. c. 52. et
93. WESS. — At vidimus tamen etiam III. 24, 23. κλαίων-
των καὶ δεινὰ ποιεῦντων: et VII. 1, 5. πολλῶ δεινότερα ἐποίηε.
Quare videndum ne et h. l. ἐποίηε potuerit ferri, et hoc
ipso, quod minus tritum est, debuerit etiam. S.

22. μετίσκειν τῆς χρησμοσύνης) Χρησμοσύνην interpretan-
tur oraculum, quo iure, nescio. Spartani profecto Delphico
vati longe erant addictiores, quam eius ut responsa flocci
facerent. Potius arbitror, usuram Tisameni, auxiliique
eius insuper habuisse, cum nimia sibi expeteret. Scita He-
racliteae philosophiae quid λόγος καὶ χρησμοσύνη, satias et in-

digentia, fuerit, obiter *Philo Iud*, explicat lib. II. Allegor. p. 62. A., ubi doctissimus *Mangeius*. WESS. — Suffragatur *Wesselingio* doctissimus *Schneider* in Lex. crit., citans etiam *Plutarchi* libellum de EI delphico c. 9. (T. IX. ed. *Hutten* p. 229.) monensque *desiderium* etiam intelligi posse. Equidem hic χρησμοσύνην, ut apud Poëtam μαντοσύνην, intelligendam putavi vaticinandi artem. Adteri tamen interpretationi patrocinari videtur quod ineunte cap. 35. legitur, Σπαρτιῆται, ἰδίοις γὰρ δεινῶς τοῦ Τισαμενοῦ. S.

24. καταίνεον μετιόντες) μετιόντες, de sua pertinacia remittentes, ex opinione *Porti*. Malui, Codicibus monstrantibus, μετιόντες, illum arcescentes, sicuti lib. III. 15., nec discrepat *clar. Abreschii* coniectura. WESS.

25. οὐδ' οὕτω, ἔφη, ἔτι ἀκρίεσθαι) Hunc locum supra attingi ad lib. VII. c. 160. VALCK.

26. τὸν ἀδελφεὸν ἐαυτοῦ Ἑλίν) Memorat Ἀγίαν, sive Ἀγίαν, μαντεύσασθαι Λυσάνδρῳ in praelio ad Aegae flumen, nepotem *Tisameni*, *Pausan.* III, 11., unde usitatum familiae id cognomen: hincne vero Ἀγίαν τὸν ἡγούμενον τινος *Timaeus* Lexico suo p. 8. addiderit, in ambiguo *Cl. Ruhnkenius* iure reliquit. WESS.

CAP. XXXIV. 1-3. Ταῦτα δὲ λόγων οὗτος ἐμμέτρο Μελάμποδα, ὡς εἰκάζεται, βασιλῆην τε καὶ πολιτῆην αἰτεόμενος) *Melampoda Tisamenus* *Herodoto* dici non potuit imitatus *Βασιλῆην τε καὶ πολιτῆην αἰτεόμενος*, sed αἰτεόμενον, quod *Reiskio* venit in mentem et *Koenio*, qui tamen scripsisse potius *Nostrum* suspicabatur, *Βασιλῆην δὲ ἀντὶ πολιτῆος αἰτεόμενον*. VALCK. — Αἰτεόμενος cupidissime docti Viri *Reiskius* et *Pavius* αἰτεόμενον reformant, quippe *Tisamenum* spectans, *Lacedaemoniorum* ius civitatis, non regnum, sibi postulantem. Diceres plausibilem videri suspensionem. Quid si vero interpungatur, ὡς εἰκόσαι βασιλῆην τε καὶ πολιτῆην, αἰτεόμενος, ut regnum et ius civitatis conparem, rogans, quae *Abreschii* observatio, opusne emendatione? *Tisamenus* ius *Spartanae civitatis* quaerebat, *Melampus* partem regni *Argivorum*: pares ambo cupiditate habendi, valde dispares in re desiderata. WESS. — Mireris a Viro doctissimo, quum verum praeclare vidisset, tamen et in graeco exemplo pravam verborum distinctionem, et in latina versione absurdum illud, regnum pariter et civitatem poscendo, tenuisse.

Ἐμμέτρο Μελάμποδα αἰτιόμενος, *postulato isto imitatus est Melampodem.* Schaeferum prudentissimum virum, non dubito, si splendidam Herodoti editionem, quam imperfectam adhuc reliquit, adiecta nona Musa absolvere ei placuerit, eandem nobiscum in constituendo interpretandoque hoc loco rationem esse probaturum. S.

12. τὸ τρίτημόριον τῆς βασιλείας) Largiti sunt Melampodi, gratiam rependentes, Argivi τὰ δύο μέρη τῆς βασιλείας, Melampus vero cum fratre Biante portionem suam communicavit: haec Diodorus lib. IV. 68. Clarius Critici ad Pindari Nemeon Od. IX. 30. purgasse Melampodem Proetidas ceterasque furore agitas μισθῶ τῶν δυῶν μερῶν τῆς βασιλείας. Sibi servasse τὸ ἥμισυ, alterum dimidiatum Bianti ultro concessisse, ὥστε γνίσθαι τὴν ὅλην βασιλείαν τρίμερῇ, Melampodidas, Biantidas, Proetidas. Tot illic deinceps regiae familiae, sed legitimae. Vid. Pausan. II. 18. WESS. — Praeter dimidium regni, quod sibi Melampus postulaverat, insuper fratri suo postulavit tertiam regni partem, nempe tertiam partem dimidiati regni quod Argivis superasset, adeoque sextam partem totius. Igitur, quandoquidem conditioni subscripserunt Argivi, accepit Melampus cum fratre quatuor sextas partes, id est duas de tribus partibus totius regni, ut Diodorus Sic. ait et Pindari Scholiastes. S.

CAP. XXXV. 6 seq. μῶναι δὲ δὴ πάντων etc.) Neminem habuit Cragius, quem iure opponeret Herodoto, ut egregie Io. Meurs. ostendit Misc. Lac. IV. c. x. Tisamenus et frater eius Hegias sic in Laconicam fuere civitatem recepti, ut eodem uterentur iure, iisdemque gauderent privilegiis, quibus prae reliquis Lacedaemoniis fruebantur Spartiatae. Quibus Lacedaemonii victoriam reportarunt, quinque praelia [lin. 7. seqq.] hinc eodem ordine recensuit Pausanias III. p. 233. In ceteris nihil est difficultatis; quarto loco memoratum [lin. 11.] exercuit Ioach. Kühnium et Iac. Palmerium; huius mihi in Herodoto verisimilis videtur coniectura, corrigentis Μισσηίων ὁ πρὸς τῇ Ἰθώμῃ: sed in Pausania neutrius placet tentamen. VALCK.

11. ὁ πρὸς τῇ Ἰσθμῷ) Bellum Spartanis Messenii una cum Helotis, occupatâ Ithome, conflant: isthic res gesta in decem annos, longissime ab Isthmo. Thucydides lib. I. 101. et Diodorus lib. XI. 64. testes sunt. Ergo ὁ πρὸς τῇ

Ἰθώμη, ad Ithomen, veritati, Palmerio PAVIOQUE observantibus, congrueret. Pausanias, haec Herodotea apertissime aemulatus, nonnihil inedit, Laconic. c. 11. τίταρτον δὲ ἡγωνίσατο Tisamenus πρὸς τοὺς ἐξ Ἰσθμοῦ Ἰθώμην ἀποστήσαντας ἀπὸ τῶν εἰλωτῶν. Isthmum enim Ithomenque paene coniungit, nec sine suspitione reperti in Herodoto Ἰσθμοῦ, Isthmi. Sic maculae origo Pausaniam anteverteret; namque, mendam esse, nullus dubito. Illa vero Pausaniae an extralabis culpam? Palmerius Exercit. ad Gr. Auct. p. 41. negat, scribendum opinatus, ἐξ Αἰθίου Ἰθώμην ἀποστήσας. quoniam inter rebellantes, qui Ithomen occuparunt, apud Thucydidem Αἰθεῖς, sive, uti Steph. Byz. citavit, Αἰθαεῖς. At illorum Αἰθαία, Aethaea, oppidum, Ethnicographo auctore, non Αἰθεός. Pavius, cui Pausanias itidem vitio notabilis, fingeat πρὸς τοὺς ἐξ Ἰσθμοῦ Ἰθώμην ἀποστήσαντας τῶν εἰλωτῶν. Ithomen Isthmi, quippe in Peloponneso atque intra Isthmum positam, discretamque tali notatione ab Ithome Thessaliae. Bene ego memini, Ithomen montium (ὁρῶν ὀπίσθαι ἐντὸς ἐστὶν Ἰσθμοῦ) nulli magnitudine concedere, ex Mesaeiac. c. 9.; Ithomen Isthmi non reminiscor. Si Pausaniae vocēs ἐξ Ἰσθμοῦ, ex corruptis Herodoteis fortasse additae, abessent, in Pavii correctionem studio inclinarem. Alia doctissimus Kühnius. Quomodo autem cunque de Pausania statuatur, hic πρὸς τῇ Ἰθώμῃ, ad Ithomen, oportuerat. WESS. — Vide Var. Lect. Quum articulum ignorent probati libri, paullo erat proclivior aberratio a πρὸς Ἰθώμην in πρὸς Ἰσθμῷ, quam a πρὸς τῇ Ἰθώμῃ in πρὸς τῷ Ἰσθμῷ. Quod si aliunde constaret, non solum Ἰθώμην, sed et Ἰθώμον nomen fuisse oppido, de quo agitur, aut saltem monti, cui illud adstructum erat; in promptu foret ut suspicaremur, in Ἰθώμῃ scripsisse Herodotum: quo posito, multo etiam proclivior futurus fuisset librariorum lapsus. S.

CAP. XXXVI. 2. ἀγόντων τῶν Σπαρτινῶν) Ineptus interpres in Spartiatarum tunc ductor. [Quo magis mireris, tales ineptias in Latina versione Graecis adiecta intactas reliquisse Virum praestantissimum.] Pausanias imperator erat; Tisamenus vates, ab illo et Spartanis hoc in bellum ad Plataeas ductus. WESS.

CAP. XXXVII. 3. ἐχρίετο perperam mutabatur. Ἐχρίετο numero multitudinis est, sicuti ἐκρίετο VIII. 113.

παρηγορίατο V. 104, bonis, uti arbitror, avibus instaurata. WESS.

4. Ἡγεσίστρατον, ἄνδρα Ἡλείον) Mirum valde, *Hegesistratum* Ἀρκαδικὸν μάντιν *Plutarcho* dici T. II. p. 479. B., quem *Elide* ortum et *Telliae* vaticini (lib. VIII. 27.) filium, aut nepotem certe, novimus. WESS.

9. πεισόμενος πολλά) *Pristinum* πησόμενος non abieciham in *Diss. Herodot.* ob *Aeschyli* versum, πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε, μὴ πῆσαι μόγης, *Agamemn.* 1633. et πῆσαι *Etymologi* p. 624, 50. Dicta non urgeo, quoniam πησόμενος ex πείσμενος scribarum saepe peccato progignitur. *Exempla* in *Heliodoro* monstravi, nec repeto, hic meliores *Codd.* secutus. WESS. — De verbi formatione πῆσομαι passim in probatis codicibus pro pervulgata πείσομαι reperiunda, neque praecise damnanda, consuli possunt quae in *Var. Lect.* et in *Lexico Polyb.* voce Πάσχω notavi. Certe a prisco verbo πῆθω, unde est Aor. 2. ἔπαθον, et nomen πῆμα, legitime πῆσομαι formatur. *Conf. Etymol. M.* p. 662, 15 seq. S.

10. ἰδέδeto ἐν ξύλῳ σιδηρόδeto) *Εὐλον σιδηρόδετον*, cui vatis inserti innexique pedes, illustrat *S. Petitus* ad *Leg. Attic.* lib. IV. 9. p. 461. et ad *Act. Apostol.* xvi, 24. *Wetstenius* aliique. WESS. — Quà formà, quàve structurà fuerit illud compedis genus, quod hic *Herodotus* dicit, non liquet, mihi quidem. Si idem intelligatur genus, quod χαῖνιξ vulgo nominabatur, colligi ex *Aristoph.* *Plut.* 276 seq. videtur, fuisse lignum hoc cruri hominis circumdatum: sic vero haud adparet, quo pacto, praeciso τασσῶ, id est, anteriore pede, manente talo, extricare homo reliquum pedem e compede potuerit. Superest ut intelligamus, ipsum pedem, quocumque tandem modo, fuisse compede constrictum. Quo spectat lignea illa solea, qua constrictum fuisse parricidam quemdam apud *Ciceronem* legimus, de *Invent.* II. 50. et ad *Hercnn.* I. 13. Quam in partem *Valla* *Scriptoris* nostri verba his latinis expressit, ut erat ligneis atque ferratis soleis vinctus: erudite sane et percominodè, nisi quod rectius lignea solea singulari numero dicturus fuisset. Imperite vero et absurde *Gronov.* (cuius interpretatio a *Wessel.* repeti non debuerat) ut erat constrictus nervis ferro vinctis. Caeterum haud immerito mireris, quid sit quod eodem ferro, quo et dimidiatum sibi pedem hic *Herodot.* T. VI. P. II.

homo praecidit, et murum carceris perfodit, non ipsam disciudere dissolvereque compedem potuerit. S.

24. seq. προσποιούμενος ξύλινον πόδα) *Quum ligneum sibi pedem adscivisset. Plutarch. de Frat. Amore p. 479. B. ὁ Ἀρκάδικός μάντις ἀναγκάτως πόδα ξύλινον προσποιήσατο καθ' Ἡρόδοτον, τοῦ αἰκίου στεγνήεις*: sed Eleus fuit Hegesistratus vates, non Arcas. Hinc vero verbi medii potestas clarissime liquet: *alteri quid attribuere, vel acquirere, Pausaniae frequenter dicitur aliisque προσποιεῖν. VALCK.*

27. συγκεκρημένον) Vir doctus, [Reisk.] cui in opinionem inciderat συγκεκρημένον, aut, eodem sensu, συγκεκρημένον, prudenter sententiam mutavit. Dudum Portus ἐχθος συγκεκρημένον idem esse, ac odium casu fortuito susceptum, patefecit. WESS. — At nil opus est ut fortuitum casum urgeamus; quae notio nec per se verbo huic inest, nec huic loco admodum congruit: satis fuerit intelligi odium quod illi acciderat, id est, quod ille conceperat. Possit tamen fortasse, nec incommode, cum Reiskio fere intelligi odium quocumque demum casu ipsum inter et Lacedaemonios conflatum. S.

32. κατὰ τε τὸ ἐχθος τὸ Λακεδαιμονίων) Est idem ἐχθος τὸ ἐς Λακεδαιμονίους, de quo paulo ante: quo modo alia in re Diodorus Sic. τὴν εὐεργεσίαν τῆς γυναικὸς, benivolentiam erga mulierem, lib. XVII. c. 24, ubi observata vide. WESS. — Similiter apud Nostrum III. 136, 8. ἐκ ῥηστώνης τῆς Δημοκίδους, indulgentiā adversus Democedem. Conf. Valck. ad VIII. 30, 4. S.

CAP. XXXVIII. 5. Τιμηγενίδης ὁ Ἐρπυος) Eo nomine patriae flagitiosus proditor omnium librorum consensione c. 85. Pausaniae Τιμηγενίδας idem lib. VII. 10. Optimus dux itaque Arch. codex. WESS.

CAP. XXXIX. 5. αἱ ἐπὶ Πλαταίων Φέρονσι) Aditum ex Cithaerone Plataeas versus Pausanias IX. 2. p. 715. patefecit: Δρυὸς κεφαλᾶς, *Capita quercus*, et fabulosam tituli originem Philostratus Icon. lib. II. 19. fin. post Thucydid. III. 24. Τρεῖς κεφαλᾶς non memini. Plura Boeotiae loca sunt, raro apud alios obvia. Livii lib. XXXV. 50. *Hermæum*, modo tamen bene habeat, ubi reperitur? Nam Ἑρμαιὸν ἐν Κορωνείᾳ τῆς Βοιωτίας τόπος Eustratii, aut Anonymi potius in Ethicis Aristotelis III. p. 46. a Liviano remotior. Ibidem ex Cephissodori lib. XII. περὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου ἐτ

Anaximenis IV. *Rerum Philippi*, *Ephorique* lib. XXX. dicuntur, *Coronenses* cum *Bocotiis* ἐν τοῦ μετὰ τοίχου in *Phonenses* pugnassee. Quale vero id oppidum? *Μετὰτοιχον* nemo novit. Sit *Μετάρχων*: quis illi testis, praeter *Steph. Byz.* ex eodem *Ephori* lib. XXX.? Insunt illi narrationi, historiam sacri belli et *Onomarchum*, qui semel ibi atque iterum mendosissime ὁ μόναρχος ὁ Φωκεύς, spectanti, memorabilia conplura, sed aliena et nunc negligenda. WESS.

10. καὶ ἀνθρώπους) *Servos* qui intelligunt, fruuntur arbitrio. Quem *Galenus* Praecognit. p. 458. suum dixerat οἰκίτην, de eodem μηδὲ δρῶντες τὸν ἑμὸν ἀνθρώπον ἐν Ῥώμῃ. Consimiliter alii, a doctis ad *S. Lucae* *Evang.* c. xii, 36. advocati. Hic nec excluduntur, neque soli in periculum veniunt. WESS.

12. ὡς δὲ ἄδην εἶχον) Excitat ista *Suidas* in Ἄδην, verbis subiecta *Platonis* e *Charmide* p. 153. c. ἐπειδὴ δὲ τῶν τοιούτων ἄδην εἶχομεν: cuius haec sunt in fine lib. VII. de *Rep.* ἄδην ἥδη εἶχουσι ἡμῖν οἱ λόγοι περὶ τε τῆς πόλεως ταύτης καὶ τοῦ ὁμοίου ταύτῃ ἀνδρός. Frequenter obvia phrasis propria legitur potestate apud *Athen.* IV. p. 128. E. ὡς ἄδην εἶχομεν βρώσις. Utitur *Herodoteis* *Clar.* *Ti. Hemsterhusius* ad *Lucian.* [*Nigrin.* c. 13.] p. 52. VALCK.

CAP. XLI. 1. οὐδὲν ἐπὶ πλεῦν) Recte, ni fallor, corrigit in litteris ad me datis *Koenius*, οὐδὲν ἐπὶ πλεῦν ἐγίμετο ταυτέων: quae eadem infra leguntur c. 107; et c. 121.; nisi quod πλεόν ibi sit pro πλεῦν. VALCK. — At vide V. 120, 6. et VI. 42, 1. ibique notata. S.

2. ὡς δὲ ἐνδεκάτῃ ἐγγόνοις ἡμέρῃ ἀντικατημένοις ἀλλήλοισι) Duo forte postrema aliis etiam aberunt *Codicibus*, *Vallae* non lecta: iam ante dixerat c. 38., ἡμέραι δὲ σφί ἀντικατημένοις ἥδη ἐγγόνοισιν ὀκτώ. Paulo post *Mardonius* περιημέκτε τῇ ἰδρῇ, [lin. 4 seq.] mōram istam ferebat impatienter; ut milites apud *Thucyd.* dicuntur ἀχθόμενοι τῇ ἰδρῇ, lib. V. c. 7. ubi notat *Wassaeus*. VALCK.

9. Ἀναξεύξαντας --- τὸν στρατὸν) Unicum talis structurae exemplum in *H. Stephani* *Thes.* T. I. 1395. ex *Musae* VIII. c. 60, 1. καὶ --- ἀναξεύξης πρὸς τὸν Ἰσθμόν τὰς νῆας. Adstrui hoc potuerat, et cap. 57. ἀναξεύξαντας τὸ στρατόπεδον ἵναί ἐς τὸ εἶς. Quem post paucissima videbimus [lin. 11.] χόρτεν τοῖς ὑπερβόλοις, eundem parili forma τοῖς ἱπποῖς χόρτεν

Diodorus XVI. 41. *χρὸν κτήνσι Philo Iud.* Quod omnis Proh. Liber, p. 870. A. et Heliodorus Aeth. VIII. p. 398. scripserunt. WESS.

19. καὶ Θηβαίων γνώμη) Adi ad cap. 2. Calliopes. Putes ex praecedente consultatione, et Artabazi (laudatissimi viri lib. VIII. 121.) sententia, uberem iam tum proditorum in Graeciae urbibus pullulasse proventum: qui quidem succrevit laetissime Philippi Macedonis aëvo, quando Demosthenes Or. pro Coron. p. 145. *παρὰ γὰρ τοῖς Ἕλλησιν, οὐ τισιν, ἀλλὰ πᾶσιν ὁμοίως, φορὰν προδοτῶν, καὶ δωροδέκων, καὶ θεοῖς ἐχθρῶν ἀνθρώπων, συνέβη γενέσθαι etc.*; ubi Orator non diffitetur, superiore memoria haud paucos fuisse. Quin Herodoto horum aliquid suboluerit, haud negaverim. WESS.

24. ἔτι πλεῦνας τῶν συλλελεγμένων) Nolo tot Codicibus, γίνεσθαι exturbantibus, obluctari: par Gronovii consilium. Auctius autem participium ad orationem, meo arbitrio aptius, in Reiskii quoque coniecturā. [Nempe praeteritum συλλελεγμένων, quod Reiskius etiam ex coniect. commendaverat, vulgato olim συλλεγομένων praetulit Vir doctiss.] Quod ille autem ex μηδὲ βιάζεσθαι [lin. 25 seq.] fingit μηδὲ ἰάζεσθαι, neque Graecorum mores imitari in extispiciis et victimis, laudare nequeo. Quis enim ita? Mardonii, nolentis τὰ σφάγια βιάζεσθαι, ut invita litarent, mentem intellexit Interpres, Abreschio plausore. Alia in re Plutarchus Virt. Mulier. p. 244. c. εἰ δὲ μὴ, χαίρειν ἔῃν, καὶ μὴ προσβιάζεσθαι. WESS. — Commodus Valla, nec eis (scil. auspiciis) vim inferre: atque hoc repositum malim pro eo quod a nobis positum, nec instituta violanda Persarum. S.

25 seq. ἔῃν χαίρειν, μηδὲ βιάζεσθαι) Postremum, frustra forte tentatum, vir quidam doctus in φράζεσθαι censet mutandum. Sententiae, fateor, satisfaceret, vulgatas literas prope accedens, μηδὲ φράζεσθαι: neque considerare, sive neque ad illa animum advertere; sic usitato παραλληλισμῷ duo promodum ἰσοδυναμοῦντα hic quoque coniunxisset: τὰ σφάγια -- ἔῃν χαίρειν, μηδὲ φράζεσθαι. Ut extispiciam Mardonius, sic Euripidis Theseus, in Hippol. vs. 1058., τοὺς ὑπὲρ κάρρα Φοιτῶντας ὄρνις πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω. Incertus Poëta in Stobaei Supplem. (Missc. Obs. VII. p. 190.) τὰς θνητῶν δ' ἐγὼ Χαίρειν κελεύω θεῶν ἄτερ προμηθείας: sic enim legendum est. Ipsum illud Herodoti χαίρειν ἔῃν, legitur eodem sensu in

Critone Platonis p. 45. A. Isocratis Trapez. p. 364. c. Xenoph. Ἀναβ. VII. p. 237, 40. et frequenter apud alios. Lucian. T. I. p. 727., τὸ μακρὸν χαίρειν φράσαι τὸ μικρὸν φροντικὴν δηλοῖ. VALCK.

CAP. XLII. 6. ὡς διαφθαρένται) Oblatum ex scriptis διαφθορεῖνται formā commendatur Ionicā, at locus illi in Musis nullus: quem enim occuparat lib. I. 88. et VII. 10 extremo, inde Codicum imperio decedit. Stephano praeterea vix credibile fit, διαφθορεῖν Herodoti seculo in usu fuisse, Prolegom. p. 737., fortasse nullo iure. Amplexus tamen sum, quod lib. VIII. 108. integrabatur. WESS. — Vide *Var. Lect.* Caeterum, si quis cum *Wess.* διαφθαρένται praeoptaverit, neutiquam ei equidem obluctabor. Conf. *Var. Lect.* in lib. V. 51, 13. S.

18. ὡς περιεσομένους ἡμέας Ἑλλήνων) Quaerit vir doctus, unde regantur hi accusandi casus? An participium vicem περιέσθαι fungatur? quo, citra caussam spreto, ὡς περιεσόμενοι ἡμέας Ἑλλήνων pro certo putat. Quas equidem fluctuationes demiror; sive enim quod ille aspernabatur, eligas, sive absolutam malis structuram, qua de supra c. 2. et Clar. Gronovius ad lib. II. 66., quae haesitandi ratio? Proximum εὐκρινέα ποιέσθαι [lin. 20.] Eustathius ad Iliad. p. 961, 6. [p. 942, 49. ed. Bas.] illuminat. WESS.

CAP. XLIII. 12. καὶ Γλίσσαντος) Homerus Catal. vs. 11. Γλίσσαντα, itidemque Steph. Byz. Eustath. et Plinius scribunt. Ad Nostri scripturam Pausanias sese accommodavit lib. IX. 19. et Papin. Statius Theb. VII. 306. hi deseruisse feruntur Exilem Glisanta, Coroniamque, feracem Messe Coroniam, Baccho Glisanta colentes. Variatur et in vocabuli tono; quem Sylburgius ad Pausan. p. 722. et L. Holstenius in Steph. Byz. non negligunt. WESS. — Nempe acute Γλισάς aut Γλισσάς, Γλισάντος aut Γλισσάντος scribunt alii. S.

CAP. XLIV. 3. ὡς δὲ πρόσω τῆς νυκτός προελήλατο) Arrisit προσελήλατο Cod. Arch. eruditissimo Pavio, vertenti, ut prima pars noctis adventarat; esse enim πρόσω aut τὸ πρόσω primam partem hoc loco. At istud lib. II. 121, 4. considera, ὡς πρόσω ἦν τῆς νυκτός: et III. 56. ἐς τὸ πρόσω τε οὐδὲν προεκόπτετο: neutrubi primam partem indicabit. Notae etiam admodum formulae: ἡ νύξ πρόκεινεν S. Paul. Epist. ad Rom. c. 13, 12. Heliodori Aeth. I. p. 26. τέ τε

γὰρ πολὺ τῆς νυκτὸς προέβη: Sallustii Jugurth. c. 21. *ubi plerumque noctis processit*, etc. WESS. — Sincerum est προσέλατο: vitiosa scriptio Cod. Arch. Supra M. 121, 4. ὡς πρόσω ἦν τῆς νυκτὸς. Idem illud aliis dicitur πολλὰς νυκτὸς, et περὶ μέσας νύκτας, vel μεσοῦσης νυκτὸς: postremum in eadem hac habet historia pro Herodoteis Plutarch. T. I. p. 327. καὶ πρὸς. Plato T. III. p. 217. οὐ διελεγόμεν πόρρω τῶν νυκτῶν. Xenophon. Ἑλλ. Ὑψ. p. 367, 15. ἐκάθενδον μέχρι πόρρω τῆς ἡμέρας. Deinceps narratur Macedonis Alexandri, Graecis faventis, beneficium respicit auctor Epist. 28. inter Socrat. p. 60., πλεονοῦν τὴν ἐν Πλαταίαις ἐπὶ Μαρδονίου γεγενημένην εὐεργεσίαν. Similia quaedam Herodoteis Aristidi dicentem facit Alexandrum Plutarchus in Arist. p. 327. E. VALCK. — 10. ὡς ἄνθρωπος ἦκει. Bene scripta exemplaria. Instum quoque ἐκ τοῦ στρατοπέδου τοῦ Μήδων: cuiusmodi lib. VIII. 95. πέμπει ἐς τὸ στρατόπεδον τὸ Μήδων ἄνδρα. Nam τῶν Μήδων undē in postremam immigraverit editionem, dicere non habeo. WESS.

CAP. XLV. 4. ἀπορήτῃ ποιούμενος) Redibit. c. 93. οἱ δὲ Ἀπολλωνίται ἀπορήτῃ παροιάμειναι, videlicet τὰ χρηστήρια, occulta habentes oracula. Vult Alexander, sua ἔπα, dicta, oculi, ne propalam divulgentur. Fufetius ad Albanos apud Dionysium Ant. Rom. lib. III. p. 161: ἐπεὶ οὖν δὲ ὑμᾶς ἀπορήτῃ ποιουμέναι, rogo vos, ut ea tacita habeatis; quod priori proprius. Aliis ἐν ἀπορήτῃ aut ἐν ἀπορήτοις ἐπισκεῖσθαι et γράφαι parili in negotio, uti Appiani Iberic. p. 435. WESS. — 9. οὐκ ἂν ἐθέλοιμι ὁρᾶν) Codicis lectio ἔλοιμι, quam non malam iudicat Galeas, in censum venire nequit: ἐλοιμην si scriberetur in aliis, hoc vulgato non esset deterius, ἀντ' ἐλευθέρως δειδυλωμένην οὐκ ἂν ἐλοιμην ὁρᾶν τὴν Ἑλλάδα: sic τὸ χεῖρον ἀντὶ τοῦ βελτίονος αἰρεῖσθαι, et similia reperiuntur plurima. VALCK. — In nostra Vat. Lect. temere praetermissa est Notula, quae huiusmodi esse debuerat: 9. ἐθέλοιμι Arch. S.

11. πάλαι γὰρ ἂν ἐμάχεσθε) Vir eruditus, quem Cantaberum ferunt, margini Aldinae alleverat, mendum videtur, forte ἐμάχετο, pugnasset; quod libris invitis non obtrudendum. Pugnasset utique Mardonius, si sacra addidissent, nec minus ipsi Graeci, ad quos Alexandri oratio. WESS.

14. Recte dedit Cl. Gronov. κατὰ ῥώδην γὰρ μὴ πλεῖν

συλλεχθῆτε: hoc enim moris est Herodotei, non συλλεγῆ-
 τε: neque hic locum invenit Galeo probatum καταβιβάζει.
 VALCK. — Καταβιβάζει, cui Th. Galeus primas dedit,
 praeter formam Ionicam cur potius censeatur, nihil ha-
 bet. Taceo, id verbi tempus, ut grammatici loquuntur, rei
 disconvenire. WESS.

20. Ad ista, δὲ Ἑλλήνων ἔνεκα οὕτω ἔργον παράβολον
 ἔργασμι, quae mihi quoque sic scripta placent, haec re-
 spondent Plutarchi T. I. p. 327. E. ἤκω ἐκ κινδύνων τὸν μέγι-
 στον εὐνία τῇ πρὸς ὑμᾶς αἰρούμενος. VALCK.

CAP. XLVI. 5 seqq. ὑμέας μὲν -- τοὺς Ἀθηναίους etc.)

Priora si certa fide nituntur, sequentibus tamen insunt
 nimis Atheniensibus honorifica, quaeque cum Spartanorum
 superbia minime convenient. Herodoti fide referens
 ista Plutarchus in Aristid. p. 328. A. quid de his sentiat
 aperit in lib. de Herod. Malign. p. 872. B., tanquam rem
 ridiculam traducens praeter cetera, αὐτοῖς Πausanίαν καὶ
 Σπαρτιάτας τῆς ἡγεμονίας ὑφίστασθαι, -- ὡς ἀντίτα τῇ πρὸς τοὺς
 βαρβάρους μάχην ἀπολογουμένους: quorum postremum in ἀπα-
 θουμένους forsan erit mutandum. VALCK.

9 seq. ἡμεῖς δὲ ἄπειροι etc.) Mira Pausaniae mora et tergiver-
 satio. Ad Thermopylas Spartanorum plures non inulti
 occubuerant; patriae decus, quod Xerxi Demaratus lib. VII.
 102. ostentarat, nullo modo dedecorantes. Adeo ne, quod
 eorum evaserint nulli, Medi terribiles? Haud praeter ve-
 ritatem Isocrates Panathen. p. 272. B. de bello adversus
 Xerxem, ἐν ᾧ πλέον διήνεγκαν Athenienses Λακεδαιμονίων ἐν ἑπα-
 ρεῖ τοῖς κινδύνοις, ἢ κείνοι τῶν ἄλλων. Magna certe Athenien-
 sium gloria, cum Medorum nomen Graecis omnibus auditu
 esset formidolosum, eorum inpetum et arma repressisse,
 lib. VI. 112. Adde Plutarch. Aristid. p. 328. C. WESS.

20. καὶ ἡδομένοις ἡμῖν οἱ λόγοι γεγονάσι) Adstipulor Pa-
 usio, ex Vallae Latinis, pronomen mutanti. Favent schedae,
 et orationis, ut cuius adparet, tractus. WESS.

CAP. XLVII. 9. ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου) Ut cum Arch.
 faciamus, [ἐπὶ τὸ εὐώνυμον scribente] causa non urget. Et
 illi nimis suspiciosi, qui ob praecedens ἦν πρὸς Ἑσπερί-
 τας, melius et ornatus ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου τοὺς Πέρσας futu-
 rum praescribunt. Quis obtuso ita ingratum, ut Persas Mar-
 donium illam in partem ducturum non advertat? WESS.

— Ἐπὶ τὸ εὐάνυμον significat in laevum cornu; ἐπὶ τοῦ εὐάνυμου, versus laevum cornu. Priusquam in locum, quo quis dicitur, perveniat, versus illum locum ducendus est. S.

CAP. LXVIII. 4. ἐκπαγλισμένων) Ratio doctissimum Th. Galeum fugit, ἐκπαγλισμένων praeferentem. Caussa ad lib. VII. 182. adscripta fuit. In vicinis [lin. 9.] καὶ τὰ ξιν ἐκλείποντας ὑμέας potius, quam στάσιν, censui. Τάξιν enim tali in re praecipue probare Scriptorem, admonitione non eget; ad hoc commutantur hae voces c. 21. WESS. — Equidem cur alterum h. l. praetulerim nomen, in Var. Lect. declaravi. S.

15. μούνοισι Πέρσῃσι) Aptius mihi videtur ante vulgatum, βουλόμενοι μούνοισι Πέρσῃσι μάχεσθαι: utrumque his ab Herodoto positum Koenius suspicabatur, βουλόμενοι μούνοισι Π. μ. excitans inscriptionem Iliadis Hom. H'. Ἡρα δ' Αἴας πολέμιζε μόνῳ μόνος Ἑκτορι δίῳ. Euripides Heraclid. vs. 808. ἐμοὶ μόνος μόνῳ Μάχην συνάψας, ἡ κτανὼν ἄγου λαβών. Τοὺς Ἡρακλείους παῖδας, ἡ θανὼν ἐμοὶ Τιμαῖς πατρός σου καὶ δόμου. ἔχῃν ἄρεα. VALCK.

15 seq. ἄρτιοι ἰόντες ποιεῖν ταῦτα, οὐδὲν etc.) Aldina haec interpunctio commodissima. Omnia Persas respiciunt, qui cum parati essent ad ea facienda, quae de Spartanis sibi spoponderant, nihil horum animadvertabant. Sententiam nuntii Persici praeter Pavium adsecutus et Reiskius est. Vulgo post ταῦτα amplior locabatur distinctionis nota. WESS.

21. μαχεσόμεθα) Laurentius dimicemus, id, quod rediit, vertens. Non sane Persae pro barbaris ἴσοι πρὸς ἴσους Spartanorum pugnaverant, sed hanc illis conditionem ferunt. Hinc brevi ἡμεῖς δὲ διαμαχεσόμεθα, et praeclare Arch. codex. WESS. — Vidit Koenius legendum μαχεσόμεθα, quod in Arch. cod. repertum docet Diss. Herod. p. 136. VALCK. — At hoc, ab uno illo codice oblatum, vereor ne unius librarii arbitrio debeat. Viros doctissimos, qui istud unice probarunt, turbasse videtur parum commoda ratio qua in hac regione distincta olim in editis Musis verba erant. Quum enim l. 18. post ἄρχομεν nonnisi leviter incisa esset oratio, ista verba ἀλλ' ἡμεῖς ἄρχομεν, quibus continetur apodosis respondens protasi ἐπειδὴ οὐκ ὑμεῖς ἤρξατε, ita acceperant quasi superioribus connexa essent, idemque.

valerent ac si dixisset ἄλλ' ἐπειδὴ ἡμεῖς ἄρχομεν, *sed quoniam nos incipimus*: quo posito, utique commodius debuit videri, ut dein *μαχεσόμεθα* consequeretur, quam *ἐμαχεσόμεθα*, quod equidem revocandum censeo ita interpretandum ut in *Var. Lect.* significavi. Caeterum ad sententiae summam parum utique interest. S.

Ibid. καὶ ἦν μὲν δοκίαι) *Pristina*, ni fallor, revocabitur scriptura, καὶ ἦν μὲν δοκίη: quibus recte succedunt [*lin.* 23.] εἰ δὲ καὶ μὴ δοκίαι. VALCK. — *Mediceum* non laudo, Viro celeberr. [*Gronovio*] ἦν μὲν δοκίαι contra sermonis genium obtrudentem. WESS.

CAP. XLIX. [4. ψυχρῇ νίκη, frigidā (i. e. vanā) victoriā. Vide VI. 108, 10. et ibi notata. S.]

8. προσφέρεισθαι ἄποροι) Ad nexum προσφέρεισθαι εὐποροί, [quod *Aldus* dederat,] ad pugnandum expediti, adcommodati, utpote ex equis pugnantes, ἵπποτοξόται, atque ad hostes laessendos maxime habiles. Quam tamen sententiam Codd. nolunt, προσφέρεισθαι ἄποροι praeberentes, quod de conflictu, quo cominus Graecos urgere conmode haud poterant, accipitur. In equis erant, unde iaculis sagittisque incescebant, ὡς ἵπποτοξόται, pariter ac Παρθαίων et Μήδων ἵπποτοξόται *Appiani* Bell. Civil. IV. p. 1001. et 1024. mox cessim euntes apud *Plutarch.* in *Crass.* p. 558. B. WESS. — Ἄποροι, *Vallae* lectum et in *Arch.*, recte restituit *Gronovius*. Lib. IV. c. 46. *Scythae* dicuntur ἄμαχοί τε καὶ ἄποροι προσμίσγειν. VALCK.

8-10. τὴν κρήνην τὴν Γαργαφίην - - - συνετάραξαν καὶ συνέχωσαν) Respicit haec *Pausan.* lib. IX. [c. 4.] p. 718. ubi, τὴν κρήνην, αἰτ, τὴν Γαργαφίην *Μαρδόνιος* καὶ ἡ ἵππος συνέχεν ἡ Περσῶν. Apud eundem etiam alibi legitur συγχέαι κρήνην, X. p. 840. quod συγχῶσαι dicitur *Herodoto* IV. 120. τὰ Φρίατα καὶ τὰς κρήνας συγχῶν, aggesta terra puteos et fontes obstruere, ut hostes aqua destituantur. VALCK.

CAP. L. 5 seq. ἀλλὰ γὰρ τούτων etc.) Aderit, quod quaerebat *Vir doctissimus*, [scil. dein τόδε μᾶλλον requisiverat *Reiskius*] si retracto tantum in primam accentu scribatur ἀλλὰ γὰρ τούτων τοιούτων ἐόντων μᾶλλον σφεας ἐλύπει: alia enim - - - magis ipsos angebant: reddit enim nunc rationem paulo ante de Graecis ducibus dictorum, qui, exercitu aquā privato, et ab equitatu hostium infestato, συν-

λέχθησαν περί αὐτίων τε τούτων καὶ ἄλλων. VALCK. — Placet Abreschii et Valckenarii ἄλλα γὰρ, τούτων τοιούτων ἰόντων, μᾶλλον etc., alia enim, his ita se habentibus, magis eos angabant. Praecessit συνελέχθησαν περί αὐτίων τε τούτων καὶ ἄλλων, eo ducens. Habent autem ὁ πίωνες [lin. 7.] quidpiam sibi singulare, a Porto ex dialecto derivatum, cui simile nihil. H. Stephano propterea Thes. T. II. p. 1360. ὁ πῶνες probantur, ad quem modum ὁ πῶν lib. V. c. 111. et in Homero, Aeschilo, Euripide atque aliis. Consentiet, modo leviter adiutetur, Arch. liber, me nihil dissentiente. WESS. — Iterum vero cap. 51, 21. in eandem vocabuli formam libri omnes consentiunt: neque profecto causa idonea subest, cur Herodotum, qui (ut hoc uno utar) pro Homericῷ Ποσειδάων et Ποσειδῶνος, Ποσειδῶν et Ποσειδῶνος; dicit, non item, pro communi ὁ πῶν, suo idiomate ὁ πῶν, ὁ πῶνος; dicere potuisse credamus, quamvis idem alibi communem formam ὁ πῶν tenuerit. S.

CAP. LI. 3. οἱ Πέρσαι συμβολὴν ποιεῦμενοι) Negativam ex Arch. Valla, et Vind. valde laudat doctissimus Th. Galeus, mihi nec plane necessariam nec inconcinnam. Supra Scriptor c. 44. ἢν ἄρα ὑπερβάληται τὴν συμβολὴν Μαρδόνιος, καὶ μὴ ποιῆται, ubi si voluisset, ἢν ἄρα ὑπερβάληται τὴν συμβολὴν Μαρδ. μὴ ποιεῦμενος, quis culpasset? WESS. — Recte mihi adscita a Schaefero negativa particula visa est, quam in tali oratione adiectam amat graeci sermonis genius. S.

10. οὐνοῦα δὲ οἱ Ὠρεῶν) In duodecim filiabus Asopi nulla Oeroe apud Diodor. IV. 72; eandem Apollodorus, qui viginti Asopo dat lib. III. 11, 5., nominatim negligit. Pausanias vero, θυγατέρα δὲ εἶναι τὴν Περόην τοῦ Ἀσωποῦ λέγουσι, lib. IX. 4., quod ego nomen hinc corrigendum arbitror. WESS.

CAP. LII. 11 seq. ἔθεντο πρὸ τοῦ ἡρώ τὰ ὅπλα) Castra metati fuerunt, sive, ut sequitur, ἐστρατεύσαντο. Tale lib. I. 62. καὶ ἀντὶα ἔθεντο ὅπλα, et castra ex adverso posuerunt. Tale Dionysii Antiq. lib. III. p. 193. ἀγχοῦ Φιδίης τίθενται τὰ ὅπλα, pluraque alia. Non repeto de usu dictionis vario adposita Diodoro lib. XII. 66; quibus optima Fr. Vigèri adnotatio ad Eusebii Praep. Evang. lib. XIII. 68. accedere poterit. WESS. — ἔθεντο τὰ ὅπλα, id est

ἐστρατοπεδεύσαντο. Hoc sensu phrasin ἴσθαι τὰ ὅπλα frequen-
tat in primis Xenophon: Ἑλλ. V. p. 329, 40. ἔθιντο πρὸς τῇ
πόλει τῶν Ὀλυνθίων τὰ ὅπλα. VI. p. 349, 2. ἔθιντο τὰ ὅπλα
κατὰ χώραν ἔνθεν ὤρμητο. De vario huius locutionis signifi-
catu egerunt P. Leopard. et H. Vales. vid. Clar. Wess. ad
Diodor. T. I. p. 524. et T. II. pag. 428. Est in his τὸ ἱδὼν,
Iunonis Cithaeroniae, Ἡρῶν saepe dictum in sequenti-
bus. Apud Plutarch. in Arist. p. 329. E. Pausanias vultu
ad τὸ Ἡραῖον converso εὔξαιτο Κιβαιμονίᾳ Ἡρᾷ καὶ θεοῖς ἄλλοις,
οἱ Πλαταιῖδα γὰρ ἔχουσιν. VALCK.

CAP. LIII. 1. περὶ τὸ Ἡραῖον) περὶ τὸ ἱδὼν Vallae et
Arch. mera est παραδίερωσις. WESS. — Nisi mera libra-
riorum aberratio. S.

8. Ἀνομφάρετος) In Aristide Plutarchi p. 328. E. Anom-
pharetus, ἀνὴρ θυμοειδής καὶ φιλοκίνδυνος, ἐκπαλαί πρὸς τὴν μά-
χην σπαργῶν, οὐκ ἔφη λείπειν τὴν τάξιν, ἀλλ' αὐτῷ μὲν μετὰ
τῶν ἑαυτοῦ λοχητῶν ὑπιστάσθαι Μαρδόνιον. VALCK.

Ibid. λοχητῶν τοῦ Πιτανητέων λόχου) Adspulor Gro-
nonio, et Herodoto λοχητέων c. 21. usurpanti. Nec decerno
Iacien λοχητέων, ut Aldus et pauci, Graeciae finibus
expellendum. Λοχητέων (qui vitiose in Onati fragmento
apud Stob. Eclog. Phys. p. 4. λοχαρχέας) usus non spernit,
nec Sophoclis ἀρχηγεῖν, Strabonis plurimumque κρηγε-
τεῖν, Philonis Iud. ποδηγετεῖν: quibus adprime λοχητεῖν con-
venire, quid diffitemur? Vellem subsidium λόχῳ Πιτα-
νητέων in promptu adesset. De illo Hesychius, ὁ Πιτανάτης
λόχος αὐτοσχεδιάζεται, οὐκ ἂν ταῖς ἀληθείαις, legens vestigia
Thucydidis lib. I. 20., disertè cohortem Pitanaten in Spar-
tanorum militia nunquam fuisse negantis. Quid Nostrum
in errorem coniecerit, an tribus φυλῇ Πιτάνη, qua de Hes-
ychius, an aliud, prorsus ignoro. Rem Io. Meursius docte
tractavit Lect. Att. lib. I. cap. 15. WESS. — Dictus-ne
Anompharetus fuerit Herodoto λοχητέων τοῦ Πιτανητέων λό-
χου, an τοῦ Πιτανητέων λόχου, si variant Codices, vix de-
cerni poterit: Πιτανητέων Koenio placebat, quia paulo post
scribit τὸν λόχον τὸν Πιτανητέων: atque ita Thucydides, Hero-
dotea respiciens, τὸν Πιτανάτην λόχον fuisse negat Eacedae-
monis lib. I. c. 20: Had de re notatis in Att. Lect. I. 16.,
quædam Meursius adducit in Miscell. Lacon. p. 106. Μόρας
et Λόχους non distinguens Meursii errorem corrigit H. Va-

les., cui suffragatur Ti. Hemsterh. ad Lucian. [Tim. c. 50.] p. 164. Ex Thucydid. V. 68. in Schol. ad Aristoph. Lys. vs. 454. pro Νικηριτῶν scribi poterit nomen Σκιριτῶν: quod favet vulgatae apud Herodot. lectioni Πιτανηρίων. VALCK. — Πιτάνη, Laconiae oppidum satis notum: quod cur silentio praeterierit Stephanus Byz. nescio; sed de eo consuli possunt quae memoravit Holstenius ad Stephanum, et Cellarius Geogr. Antiq. T. I. p. m. 1207. Hoc ex oppido, cuius incolas Πιτανήτας (sive dorico idiomate Πιτανάτας) dictos fuisse ex hoc Herodoti loco intelligi videtur, credibile est fuisse in Lacedaemoniorum exercitu *manipulum*, quem perinde et Πιτανηρίων λόχον et Πιτανήτην λόχον Herodotus dixit, cui manipulo *Anompharetus* fuerit praefectus. Iam, quod Thucydides diserte negat fuisse unquam apud Lacedaemonios Πιτανάτην λόχον, non continuo inde conficitur errasse Herodotum. Potuerat etiam Thucydides aliquatenus in errorem induci: potuerat ille ex Spartano quodam quaerere, sit-ne in exercitu Lacedaemoniorum λόχος aliquis, qui Πιτανάτης proprio nomine adpelletur; cui respondere potuerat Spartanus, nec sua aetate esse talem, nec, quoad ipsi compertum, umquam fuisse. Quod quidem non evincit, falsum Herodotum, quum scriberet *Anompharetum* ductorem fuisse manipuli *Pitanatarum*; quod ille sive e literarum monumento quodam, sive ex hominum illius aetatis fide haud indignorum testimonio potuerat accipere. S.

14. κείνου ταῦτα γενωμένου) Excellenter schedae Arch., atque ex vetere dialecto. Hesychius: Νένωται, ἐν νῶ ἔχει, ex Sophocle, cui Etymologus in Νένωται adscribit; ubi et hoc Anacreontis, ὁ δ' ὑψηλὰ γενωμένος, sublimia animo agitans. Cognita et Nostri sunt αἰίσας δὴ τούτους, — ἐνένωτο, τὸν χεῖμαῶνα παρεῖς etc. lib. I. 77. et ὁ δὲ ἐννώσας τὰ λεγόμενα ibid. c. 68. Sint-ne vero ex ἐννοήσας et ἐνενοήτο contracta, an ex vetere νόω, unde νῶσαι ex Nostro Eustath. ad Poët. p. 1424, 31. [Odyss. p. 66, 1. ed. Bas. ubi Nostri locum I. 68, 15. respexisse videtur:] anceps in Grammaticorum dissidio controversia. Contra insurgit doctissimus Rich. Dawes Miscell. Critic. p. 102. Negat sibi posse persuaderi, Herodotum verborum illorum formam talem in modum conmutasse, cum ne Attici quidem in illis crasin adhi-

buerint. Quid ergo τῷ βώσας, ἀμβώσας, βαθήσας, προσβαθήσας, similibusque fiet? Νωσάμενος Callimachi est in Suida. Νώσασθαι redire reddique debet Perictionae apud Stob. Serm. LXXXIII. p. 487. τὴν ἀρμονίην ΓΥΝΑΙΚΑΝΩΣΑΣΘΑΙ δει Φρονήσιός τε καὶ σωφροσύνης πλείην. Sunt enim, ut praescripta vides, incondita et sine sensu. Voluit doctissima matrona τὴν ἀρμονίην ΓΥΝΑΙΚΑΝΩΣΑΣΘΑΙ δει κ. λ. Harmoniam nosse oportet mulierem, prudentiā et modestiā plenam; quae elegantissima Clar. Valckenarii loci instauratio. Haec olim in Dissert. Herodot. p. 156., quibus meritissimo Cel. Ernesti Excursus ad Callimachi Hymn. in Iov. vs. 87. aptabitur. WESS.

Ibid. ταῦτ' ἀνακινόμενου) Nusquam alibi Nostro usurpatum hinc etiam iure verbum auferetur ἀναίνομαι: atque unius auctoritate Codicis optima lectio restituetur, ταῦτα γεννωμένου, egregie firmata in Diss. Herodot. p. 156.; ubi meam quoque Vir summus coniecturam memorat in fragmento Perictiones Ionico corrigentis, τὴν ἀρμονίην γυναῖκα νώσασθαι δει Φρονήσιός τε καὶ σωφροσύνης πλείην, apud Stobaeum p. 487, 18. In eodem fragmento p. 488, 25. scribi poterit ἐννεωμένον: et vs. 31., ἀνδράσι μὲν γὰρ ἐπιχωρεῖται ἀμαρτίῃ αὕτη, γυναῖξί δὲ οὐκέτι, τιμωρίῃ δ' ἐφέστηκε νώσασθαι οὖν τὸν νόμον δει, καὶ μὴ ζηλοτυπείν. In his postremis, pro ἐφέστηκεν ὥσασθαι, sic legendum vidit etiam Doctiss. G. Koenius. Praeter alia huius generis dabit Hesychius: Νώσασθαι, Αἰσθίσθαι, ἐνθυμηθῆναι, νοῆσαι. Rariora quaedam servavit Etymol. in Νένωται, pag. 601. conf. R. Bentlei. ad Callim. Hymn. in Iov. vs. 87. VALCK.

CAP. LIV. 4 seq. τὰ Λακεδαιμονίων Φρονήματα, ὡς ἄλλα Φρονεόντων καὶ ἄλλα λεγόντων) Redi ad lib. VI. 108. atque adiuuge Euripidea de Spartanis reliqua: ψευδῶν ἄνακτες, μηχανορῥάφοι κακῶν, Ἐλκταί, κούδεν ὕγιες, ἀλλὰ πᾶν πέριξ Φρονούντες, Androm. vs. 447., ubi Barnesius et Io. Meursius Miscell. Lacon. III. 2. WESS. — Athenis Lacedaemonii traducebantur ὡς ἄλλα Φρονέοντες καὶ ἄλλα λέγοντες, tanquam aliter atque animo gerebant loquentes. Talem Achilles Homeri mortis instar oderat in Ἰλ. i. 313. Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει: sive qui Νοεῖ μὲν ἕτερον, ἕτερον δὲ τῇ γλώττῃ λέγει, ut loquitur Plato Comicus in Schol. ad Aristoph. Av. 168. De Spartiatis testimonium est Euripidis in An-

drom. vs. 446., Σπάρτης ἔνοικοι, δόλια βουλευτήρια, Ψευδῶν ἀνακτες, μηχανεῖράτοι κακῶν, Ἐλικτὰ, κούδεν ὕγιες, ἀλλὰ πᾶν πέριξ Φρουρῶντες: in quibus, praeter βουλευτήρια, postrema quoque sic exhibet MS. Florent. prout illa legit Plutarch. T. II. p. 1073. c. et p. 1102. c. Sed Euripidis sequentia Herodoteis plane conveniunt: λέγοντες ἄλλα μὲν Γλώσση, Φρουρῶντες δ' ἄλλ' ἰΦευρίσκεισθ' αἰεί. Fraudes et perfidiam Lacedaemoniis saepius obicit Aristophanes, velut in Pace vs. 1065. Συν-
 ῥήκας πεποίησθ' ἄνδρες χαροποιῶσι πιθήκοις" --- ἀλωπεκίδεσσι πέ-
 πεισθε, Ὡν δόλιαι ψυχαί, δόλιαι φρένες. Omnium acerbissi-
 mum est, quod legitur in Archarn. vs. 307. Οἷσιν οὔτε βω-
 μός, οὔτε πίττις, οὔθ' ὄρκος μένει: quo pertinet Iphicratis de
 Lacedaemoniis dictum apud Demosth. c. Aristocr. p. 421.,
 quod Laconi perperam tribuit Dion Chrys. pag. 639. a.
 VALCK.

CAP. LV. 9 seqq. λαμβάνει πέτρον etc.) Iuxta Plu-
 tarch. in Aristide p. 328. F. ἀράμενος ταῖν χειρῶν πέτρον μέγαν
 ὁ Ἀμομφάρετος, καὶ καταβαλὼν πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Παντανίου,
 ταύτην, ἔφη, ψῆφον αὐτὸς περὶ τῆς μάχης τίθεσθαι: hic apud
 Herod. ταύτῃ τῇ ψῆφῳ ψιφίζεσθαι ἔφη, μὴ φύγειν τοὺς ξείνους:
 his proxima subiecerat, ξείνους λέγων τοὺς βαρβάρους: vo-
 cem hanc ξείνους repetitam [lin. 12.] ex codd. Arch. recu-
 perabit Noster: vid. Diss. Herod. p. 136. Non literae tan-
 tum et syllabae, sed integrae voces, quae repeti debue-
 rant, saepe sunt a librariis, ut notum, semel tantum
 positae: novum praebebit omissionis exemplum, qui ad
 manum est, Dion Chrys. in cuius Or. LVI. p. 565. c. scri-
 bendum Ἕλλην Ἑλλήνων: sed gravius eiusdem locus est af-
 fectus in Or. LXXIV. p. 642. A. τὸ αὐτὸ δὲ τοῦτο καὶ πρὸς
 ἀνθρώπους πεπότησιν οἱ πολλοὶ τῷ μὲν ἐκ γυναικὸς etc. Voces
 οἱ πολλοὶ τῷ absorpserunt nomen Ἱπολύτῳ: corrigendum
 sine controversia, οἱ πολλοὶ Ἱπολύτῳ μὲν ἐκ γυναικὸς etc.
 nam quae subiicit Dion, Euripidei sunt Hippolyti verba vs.
 616. VALCK.

12. ξείνους λέγων τοὺς βαρβάρους) Repetitam vocem ex
 schedis revocavi. Supra cap. 11. καὶ δὴ δοκέειν εἶναι --- ρτεί-
 χοντας ἐπὶ τοὺς ξείνους: ξείνους γὰρ ἐκάλεον τοὺς βαρβάρους.
 Suntque similium passim iterationes, III. 12. VI. 109.
 Amomphareti, ἀνδρὸς θυμοειδοῦς καὶ φιλοκινδύνου, ἔκταλαι πρὸς
 τὴν μάχην σπαργῶντος, audax facinus Plutarchus Aristid. pag.
 328. F. haud contempsit. WESS.

CAP. LVII. 5. ἰδεῖν τέχνη ἀπολιπεῖν αὐτόν) In nuperis docti viri, [Reiskii,] haec intelligere negantis, coniecturis, εὐχθῆν ἢ τέχνη ἀπολιπεῖν, se deseri prae stultitia, aut callida fraudis dissimulatione. Quale equidem consilium Amompharetum, tametsi animosissimum, de suo imperatore mente agitasse, non dixerō. Potius erit, ἰδεῖν τέχνην industriam rectamque disciplinae artem accipere, sicuti ἰδεῖν δῖαν in Suida et Etymologo. Non nego, pellexisse olim voluntatem Arch. δῖαν τέχνην, h. e. eccellente et divina. Namque Spartani, ἔσαν τινὰ μεγαλοπρεπῶς ἐπαινῶσι, θεῖον, sive suo sermone, σεῖον, testibus Platone et Aeschine Dial. I. 13. praedicabant. Lege magnum Animadversorem ad Athen. VIII. 16. Neque his tamen blandimentis abripior. WESS. — Commodius Hoogeveen ad Viger. II. ix, 2. rectā arte, id est, non dissimulanter, et palam, interpretatur: ratus se palam ab illis deseri. Iamque olim Portus in Lexic. Ion. „ἰδεῖν τέχνην, inquit, Herodotus hic videtur appellare, si verba „spectes, rectam artem, apertam, et qua quis sine ambagibus „utitur.“ Est autem hoc loco plena locutio, pro qua alias ἐκ τῆς ἰδεῖν vel ἰδεῖν, subintellepto vocab. τέχνης, utitur Scriptor, quum significare vult non subdola arte et dissimulante factum esse quidpiam, sed rectā, aperte, manifeste, ex professo. Vide supra, cap. 37, 25. et III. 127, 4. Parique ratione II. 161 extr. quod ait ἀπίστευτον ἐκ τῆς ἰδεῖν, pro eo quod nostra Latina habent, e vestigio, repositum Gronovianum velim, palam desciverunt: nec vero inscitum videri debuit, quod ibi Valla posuerat, ingenue desciverunt. S.

8. περὶ ποταμῶν Μολόγῃα) Alibi hunc torrentem invenisse non recordor. Comparaverat Abr. Ortelius vir Cl., τὸ Μόλου μείζον Plutarchi Vit. Sullae p. 464., quod dubiae sanitatis, quippe τὸ πνεῦμα τοῦ Μαρίου ibid. pag. 463. A., agrum radebat Chaeronensem, hinc haud paullo seductionem. Adverte vero decem ista stadia, [lin. 7.] quae culpā librariorum ubi vacarint, Lacedaemonii oportet viarum compendia, montium et cliorum anfractus ingressi, neglexerint: ad insulam enim Oeroen, quorum iter destinabatur, decem duntaxat stadia c. 50. WESS.

CAP. LXVIII. 4. Θρασυδῆιον) Scriba Cod. Arch. Θρασυδαῖον, quo nomine Theronis F., Himerae inpositus,

in Diodori XI. 49., et Philippi Macedonis legatus apud Plutarch. in Demosth. p. 854. B., in mente videtur habuisse. Facio cum Cel. Gronovio, opinorque hunc fratresque eiusdem, ac nominatim Thoracem, a Pindaro Pyth. Od. X. fin. laudibus ferri. WESS.

12. ὅτι οὐδένες ἄρα ἰόντες) Sophocli aliisque usitato more scribi potuisset, ὅτι οὐδὲν ἄρα ἰόντες. Plurali numero quidem οὐδένες reperitur apud scriptores optimos, Euripidem, Xenophontem, Isaeum, Demosthenem; sed nusquam apud illos, quantum memini, homines nullius pretii dicuntur οὐδένες. Semel Sophocles dixit in Ai. vs. 1133., οὐ γὰρ ἤξιον τοὺς μηδένες, id est, τοὺς μηδὲν ὄντας, sive τοὺς οὐδαμινούς, ut interpretatur Schol. VALCK.

15. συνηδέαται) Ad Aleuadas Mardonius, Vos, inquit, excuso, quod laudatis Lacedaemonios, τοῖσι τι καὶ συνηδέαται. Postremum frustra, ni fallor, versavit Portus, in συνηδέατε leviter mutandum; quibus quid inesse virtutis bellicae noveratis: idem paene Reiskio placuit. Thessalis, quos excusationis venia dignatur, opponit Artabazum; sine ulla ratione metuentem Lacedaemonios. VALCK. — Non pugnabo, si συνηδέαται ex libro Paris. B. in συνηδέατε abeat. Editi patrocinium tamen Portus est professus, verbum suo more illustrans, taciteque συνοῖδατε et συνηδέετε, quod utrumque in Reiskii suspicionibus, taxans. WESS. — Alia ratio est verbi προηδέατο, I. 61, 16. a προαιδεῖσθαι derivati. S.

16. τὸ καὶ καταβῆδῃσαι) τὸν καὶ καταβῆ. alius [nescio quis] elegit; cui cur tandem auscultemus? WESS.

CAP. LXX. 9. ὡς ποδῶν ἕκαστος εἶχον) Iniuria dictionem amanuenses perversum ierunt. Vide lib. I. 169. II. 53. Quod deinceps autem [lin. 10.] βοῆ τι καὶ ὁμίλῳ, pro eo frequentius βοῆ τι καὶ πατάγῳ χρεώμενοι III. 79. Sentio hic inconditum clamorem et turbam Homereo more exprimi. Κεκλόμενοι καθ' ὁμίλον ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν Troiani, inordinati atque inconpositi, in Ulyssem ruentes, Iliad. A. 460. WESS.

10. βοῆ τι καὶ ὁμίλῳ) Hoc si sincerum est, positum videtur ὁμίλῳ pro ὁμιλαδέν. ὁμιλαδέν ἰστιχώωντο est apud Apollon. Rhod. IV. 81. ex Hom. 'Ιλ. β'. 93., ἰστιχώωντο ἱλαδόν. Sed, me iudice, βοῆ τι καὶ κόμπῳ, aptius hac in sede convenirent; et videri posset aliam hic vocem legisse Plu-

Herodotus in Arist. p. 329. A. ubi Mardonius ἐπιφέρει τοῖς Ἀπακιδαιμονίους βοή πολλή καὶ πατάγῃ τῶν βαρβάρων, ὡς οὐ μάχης ἐσθλῆς, ἀλλὰ φεύγοντας ἀναγκασμένων τοὺς Ἕλληνας: quae certe sunt ex his expressa Herodoti; cui supra VIII. cap. 28. Thessali dicuntur, ὡς ἀναγκασμένοι τοὺς Φωκίας, φερόμενοι. Urbs uno velut impetu capta frequenter dicitur ἀναρπασθῆναι. VALCK.

CAP. LX. [7. δίδονται τὸ ἐνθεῦτεν τὸ ποιητέον ἡμῖν) Videri poterat recte posterius τὸ codici Arch. abesse. Sed fallit illa species. τὸ ἐνθεῦτεν Herodoto idem ac nudum ἐνθεῦτεν valet: quare deinde iterum vocula τὸ requiritur, sive naturalem verborum seriem hanc intelligas, τὸ ποιητέον δίδεται ἡμῖν, sive (quod Scriptoris stylo convenientius) δίδεται τὸ (ionice pro δ) ποιητέον (ιστὶ) ἡμῖν τὸ ἐνθεῦτεν. S.]

12. δίκαιοί ἐστε --- εἶναι) De H. Stephani sententia, quamquam male citantis Thes. T. I. p. 1014., probe interpretes. Strabo lib. VI. p. 407. A. [pag. 265. c. ed. Cas.] δίκαιοι ἐσμὲν φυλάττει τὴν αὐτὴν τάξιν: par est eundem nos ordinem servare. Saepe Plato: cuius in Criton. p. 45. A. ἡμεῖς γὰρ περὶ δίκαιοι ἐσμὲν, σώσαντές σε, κινδυνεύειν τοῦτον τὸν κίνδυνον. Euripides etiam Suppl. vs. 186., ubi Barnesiana sane quam ieiuna. WESS. — Satis nota formula; qua iam supra usus est Noster VIII. 137, 18. τὸν μισθόν, ἔφασαν, δίκαιοι εἶναι λάβοντες οὕτω ἐξέιναι, dicebant, iustum esse ut ita abeant, si mercedem accepissent, i. e. par esse ut mercedem accipiant, priusquam abeant. S.

CAP. LXI. 5. τὸ γὰρ προσκείμενόν σφας ἐλύπει) Mentio ἀγῶνος μεγίστου προκειμένου in proxime superioribus aneam hoc mutandi praebuit. Τὸ προσκείμενον, Persarum equestres copiae, οἱ προσκείμενός σφι, a quibus continuo incessantibus damno Graeciangebantur. Res extra dubii aleam ex c. 56. Sic item 39., ἡ μέντοι ἵππος --- αἰεὶ προσέκειτό τε καὶ ἐλύπει τοὺς Ἕλληνας. WESS.

[6 seq. Ἀκεδαιμόνιοι --- ἰόντες σὺν φιλοῖσι ἀριθμὸν --- πεντακισμύριοι) Lacedaemonii, cum leviter armatis, numero quinquagies mille. Huic numero ita ratio constat, coll. c. 29 seq.

Spartani	5000
Hilotae	35000
Reliqui Lacedaemonii	5000
Levis armatura his adtributa.	3000
	50000 S.]

13. Φράξαντες τὰ γέββα) Persarum aliorumque γέββα, *clypeos ex viminibus*, multa luce Barn. *Brissonius* Regn. Pers. III. 13. et Io. *Taylor* ad *Demosth.* Or. in Neaer. pag. 596. adperserunt. Hic *scutorum illa congeriem*, et *συναματά*, Graecis ingruentibus obiecta, requirunt. Quorsum enim, *pugnatur πρὸς τὰ γέββα* ὡς δὲ ταῦτα *ἐπιπτώκει* capitis sequentis, [cap. 62, 7.] nisi huc? et *Plut.* *Aristid.* pag. 329. F. καὶ προθέμενοι πολλὰ τῶν γέββων Persae, et statim, καὶ προσπεσόντις Graeci *ἐξώδουν τὰ γέββα*. Addo, *Harpocratonem* in Γέββα *Herodotea* indicasse, et *Suidam* in Γέββων *posteriorum* etiam excerpisse. Sic enim, καὶ αὐθις Ἡρόδοτος Κύρος *περιελὼν τὰ πολλὰ* etc.; quae quidem *Xenophontis* sunt Κύρ. Παιδ. lib. II. p. 42. c., *Küstero* non animadversa, et inde corrigenda. *Herodoti* verba desunt, *exscriptorum* stupiditate praetervisa. WESS. — De illo Persarum more *valium e clypeis congerendi* conf. omnino cap. 99 extr. et cap. 102, 7-13. S.

15. τῶν σφαγίων οὐ γινομένων) Persuasit doctissimo *Pavio* *χρηστῶν* vocem his ex libro *Arch.* iungere *Cl. Th. Galeus*, falsus vehementer: namque illo in Codice (quem inopportunitissimum *Cel. Taylor* adpellavit ob iniustum additamentum, ad *Lysiae* *Serm.* Ἐπιτάφ. p. 33.) vocabulum illud frustra quaeritur. *Plutarchi* verba *Aristid.* p. 329. ε. ἅμα ταῖς εὐχαῖς ἰθάνη τὰ ἱερὰ auxit ex falso prodita huius loci accessione *Dacierius* ἰθάνη τὰ ἱερὰ *χρηστὰ*. Sic vara, uti dici solet, vibiam secuta est. *Plutarchum* bene tutatur *Bryanus*, *Nostrum Taylorius*. *Χρηστὰ* in dictione intelligi adsolent. Conf. lib. VII. 154. WESS. — A sciolo ex vicinis repetitum, *χρηστῶν*, quod praebet *Arch.*, [si *Galeo* fides] recte reiecit *Clar. Io. Taylor* ad *Lys.* p. 33. Quando litabant, τὰ ἱερὰ vel τὰ σφάγια γινέσθαι simpliciter etiam dicebantur. Sic paullo post [cap. 62, 4 seq.] istis, *ἐλπίσει* *δουλοῖσι* τὰ σφάγια *χρηστὰ*, haec proxima subiiciuntur, ὡς δὲ χρόνῳ *κατὰ ἐλπίσει*, quum vero tandem aliquando laeta essent exta. VALCK. — Fortasse in ora codicis *Arch.* scholii loco adscriptum *Galeus* vocab. *χρηστῶν* viderat, ex lin. 11. et ex cap. 62, 4. adscitum. S.

CAP. LXII. 5. ὡς δὲ χρόνῳ *κατὰ ἐλπίσει*) *Χρόνῳ*, nonnemini suspectum, tandem notat: vid. ad *Euripid.* *Phoeniss.* 313. In *Dionys. Halicarn.* T. II. p. 33, 26., scri-

bendum: τὸ χωρίον αἰεὶ χρόνῳ φερόμενος δ' ὑπ' ὀργῆς etc. Ut Herod. precantem Pausaniam sistit [c. 61 extr.], sic Plutarchus T. I. p. 329. E. ubi ἅμα ταῖς εὐχαῖς ἔφην τὰ ἱερά, καὶ ἔκταν οἱ μάντις ἐμῆνον. VALCK.

[6. καὶ οἱ Πέρσαι ἀντίοι, τὰ τέξα μετέντες, et Persae illis obviam ivere omissis arcubus. Hoc illi fecisse videntur, postquam (ut mox subiicitur) eversum a Graecis erat vallum e clypeis factum, quo tecti Persae sagittas ex arcubus in hostem emisserant: scilicet deinde in hostem perrexerunt, hastis gladiisque rem gesturi. Quod (lin. 7.) Ἐγένετο δὲ πρῶτον περὶ τὰ γέρεα μάχη, commodius forsitan Ἐγένετο legeretur, Primum facta erat pugna: sed nil mutant libri: at ante μάχη articulum, quem exhibent libri fere omnes, utique restitutum malim ἢ μάχη. S.]

[9 seq. εἰς δ' ἀπίκοντο εἰς ὠθισμόν τὰ γὰρ δόρυτα ἐπιλαμβανόμενοι κατέκλων οἱ βάρβαροι] Vallae latina Gron. et Wess. tenere: donec ad propulsionem ventum est: siquidem barbari prehensantes lanceas confringebant. Mirum vero. Utri enim, quaeso, propulsi sunt? Graeci, an Persae? De neutris nunc hoc intelligi potest. Non de Persis, quos magna vi et audacia in hostes irruisse ait: non de Graecis, a quibus eodem tempore pessime accepti Persae magnum suorum numerum amiserunt. Nihil promovet, sed magis etiam (si qua fieri potest) turbat Larcheri interpretatio: L'action dura longtems près du temple même de Cères, jusqu'à ce qu'on fut venu à les en chasser; car les Barbares saisissoient les lances des Grecs, et les brisoient entre leurs mains. Verum si quaerimus, vocab. ὠθισμός nec hic, nec alibi, propulsionem hostium et fugam denotat, sed conflictum. Sic λόγων ὠθισμός Nostro dicitur verborum conflictus et altercatio, VIII. 78, 1. IX. 26, 2. Sic et ὠθίζεσθαι altercari dicit idem III. 76, 11. Proprie vero ὠθίζεσθαι vel ὠθεῖσθαι dicuntur homines qui in turba inter se collidunt, seque mutuo premunt. Appian. Reb. Hisp. c. 51 extr. et Reb. Samnit. c. 3. Unde ὠθισμός, pressio in turba hominum, cum apud alios, tum apud Polyb. IV. 58, 9. ubi ἐν τῷ περὶ τὰς πύλας ὠθισμῷ καὶ πνιγμῷ. Similiter in pugna ὠθισμός apud Nostrum VII. 225, 3. est conflictus cominus pugnantium, et veluti in conferta turba mutuo sese prementium et repellentium. Neque aliter accipiendum hoc loco vocabulum; ubi in Latinis, pro eo

quod pluribus verbis declaravi, donec eo ventum est ut velut in turba vir virum premeret, brevius dicere potueram, donec iam in manus et ad gladios pugna venit: coll. Liv. II. 46. et ibi virorum doctorum observatis. Cum qua interpretatione perapte cohaeret, quod continuo adiiicitur, etenim Persae hastas Graecorum (quae nempe suis longiores erant) manibus prehensas fregerunt, sive fregerant. S.]

[12. Quod de Persis scribitur ἀνοπλοὶ δὲ ἴοντες, inermes reddiderat Valla, nec aliter Gronov. et Wess. Equidem, leviter erant armati. Commodius puto redderetur, clypeis erant nudati, conf. cap. 63, 10. Ὀπλον enim sigillatim clypeum intelligi notum est: et, everso a Graecis vallo e clypeis congesto, otium Persis non suppetierat, quo clypeum quisque suum repeteret. Et erant quidem Persae etiam lorica equammata, (VII. 61, 3 seq. et ibi Adnot.) quae eos tutabatur, induti. Sed ea lorica utique non vulgo omnibus eiusdem generis intelligi debet fuisse, cuius fuerat illa Maasistii ducis, supra c. 22. descripta, aut qualis cataphractorum equitum thorax apud Heliodor. lib. IX. pag. 431. verum ita debuit esse comparata, ut Lacedaemonii, pro sua gladium tractandi dexteritate, (quae illorum σοφία paulo post lin. 13. laudatur,) haud aegre in opportunis corporis partibus ferire adversarios potuerint. Atque dubitare etiam licet, revera-ne Scriptor noster VII. 61. ferream loricam dixerit. S.]

CAP. LXIII. 6. κατῖβαλλον πολλούς) Etsi me minime fugiat, pristinum patrocínio, si rixari libeat, non defici, consuetum nolui et schedarum praeiudicio protectum abicere. Satis erit hoc Plut. Aristid. pag. 329. f. τοῖς δόρασι τύποντες πρόσωπα καὶ στήνα τῶν Περσῶν, πολλοὺς κατῖβαλλον. WESS. — Polybii loca in hanc sententiam plurima congesta reperies in Lexic. Polyb. p. 325. col. b. S. 9-11. πλείστον γὰρ σθεῖας ἰδὴλίστο etc.) Qui criminari gestiant, plerumque excedunt modum. Carpit Plutarchus, alioqui optime gnarus, γυμνοὺς καὶ ἀνέπλους, quos ipse habet T. II. p. 787. f., omnes perhiberi, gravi armatura defectos. Tales Persae, quorum gerra dudum perierant, Graecorum clypeis, si salva fuissent, nunquam comparanda. Hoc amplius, tunicae talaris, quo minus expeditius pugnarent Persae, impedimento erant. Verum his aegrius inmoror. WESS.

CAP. LXIV. [2. κατὰ τὸ χρηστήριον) Vide lib. VIII. c. 114. S.]

[6. τῶν δὲ κατ' ἄλλους etc.) Redi ad lib. VII. c. 204. S.]

8. ὑπὸ Ἀιμνήστου) Iustum nobilis viri nomen non extra certamen. Ἀιμνήστου titulum dant illi *Valla* et *Arch.*, inque primis *Plutarch.* Aristid. p. 330. e., ceteris autem Codd. receptum in laude versatur. His equidem conspirantibus accederem, eoque promptius, quoniam ex *Plutarchi* scripto exemplari ΔΙΑΜΝΗΣΤΟΝ *H. Steph.* enotavit; ab Ἀιμνήστῳ leviter diversum: idem porro *Plut.* Malign. p. 873. D., sive insulsi potius scribe, ΔΕΙΠΝΗΣΤΟΝ pinxerunt, ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΝ utique adpellandum. Iam quae in Ἀιμνήστου et Ἀριμνήστου scriptura librariorum hic et c. 71. discordia, vitiosior alibi in monumentis sepulchralibus. *M. Ant. Boldettus* Observ. ad Coemeter. p. 411. titulum exscripsit hunc, ΞΑΝΘΙΠΠΗ ΑΕΙΜΝΗΣΤΕ ΓΡΗΓΟΡΕΙ. et p. 416. ΠΤΟΑΜΑΙΣ Α. Ι. ΜΝΗΣΤΑΙ ΕΝ ΘΕΩ ΠΑΡΘΕΝΟΣ, et Latine *Ptolmais A. I. hymnos personabat virgo*. Legisset ΑΕΙΜΝΗΣΤΗ, perpetuae memoriae, Latina utique adposuisset meliora. At in talibus crebri eius lapsus. *WESS.*

Ibid. Ἀιμνήστου) In hoc forte nomine placebit scriptio *Arch.* Ἀριμνήστου: quia firmat illam *Plutarchus* T. I. pag. 330. c. τὸν Μαρδόνιον ἀνὴρ Σπαρτιάτης ὄνομα Ἀριμνήστος ἀποκρίνυσσι, λίθῳ τὴν κεφαλὴν πατάξας. *Spartiatia*, quantum recorder, *Arimnestus* nusquam *Pausaniae* memoratur; sed *Plataeënsium* hoc etiam praelio Imperator sic illi dicitur lib. IX. p. 718. et *Plutarcho* in *Arist.* p. 325. c. quae commendant lectionem *Med.* apud *Herodot.* infra c. 71. [cap. 72, 8.] Ἀριμνήστον ἄνδρα Πλατρκία, ubi Ἀιμνήστον dabant Editi. *Plataeënses* Λάκωνα τὸν Ἀιμνήστου memorat *Thucyd.* III. c. 52. *VALCK.*

CAP. LXV. [3. ἐς τὸ τεῖχος τὸ ἑλλαν) Conf. c. 15, 11 seqq. et c. 70. S.]

10. τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Ἐλευσίνι ἀνάκτορον) Templum primum et praecipuum doctissimo de *Paus.*, ad cuius formam *Δημήτρος* Ἐλευσινίης ἱερὸν supra c. 56. Notum mihi adprime τὸ σιμὸν ἀνάκτορον τῶν θεῶν *Cereri* et *Proserpinae* apud *Athen.* lib. V. p. 213. D. [conf. IV. p. 168. F.] verum τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Ἐλ. ἀνάκτορον insolentius, *Hesychii* Ἀνακτάρειον,

ἱερὸν, congruebat Codicum quorundam voluntati; ac sollemnem vocabuli glossam, *Herodoto* fortasse inculcatam; indicabat. Vide ibi *Clar. Alberti*, et *Oleſtrium* ad *Philostr. Vit. Sophist. lib. II. p. 600. WESS.* — *Herodotus* aliiſque ſaepe dixerunt ἱερὸν vel ἱερὸν ἁγίον: et, monente *Celeberr. Heinſterhuſio* ad *Lucian. [Timon. c. 23.] p. 136.*, proprie *Cereris Eleuſinae* templum dicebatur τὸ σεμνὸν ἀνάκτορον τῶν θεῶν; ſed cauſam non exputo cur *Nostro* ſcriberetur τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Ἐλευſίνι ἀνάκτορον. Mihi potius *Cereris templum*, quod fuit *Eleuſine*, dixiſſe videtur τὸ ἐν Ἐλευſίνι ἀνάκτορον: ut ad Ἀνάκτορον quĩs interpretamenti loco primum adiecerit τὸ ἱερὸν. De quorumvis Deorum Dearumve templis vocem ἀνάκτορον prae aliis *Euripides* frequentavit in *Androm. vs. 43. et 1157. Iph. in Taur. 41. et 66. Troad. 15. Ione 55.* Sed ſacrarium illud a *Persis* igne violatum ignorasse videtur *Aristides*; cuius vid. *Tom. I. pag. 451. VALCK.* — Adde quae in *Var. Lect.* notavimus. S.

CAP. LXVI. [1. Ἀράλλατος δὲ etc.] Vide ſupra, cap. 41. S.]

9. ἥτε κατηρτισμένος) Inſpice *Gronovium*, quicum non diſſentio. Scripsi κατὰ τὸ ὅτι, ſcriptis exemplaribus iubentibus. WESS. — Prae altero (ἥτε) mihi quoque ἥτε placet: τοὺς [lin. 8.] pertinet ad ſequentia, παραγγεῖλαις κατ' αὐτὸ λέγει πάντας. VALCK. — Non negans *Gronovius*, ad praecedens τοὺς commodiſſime verbum ἥτε referri, ἥτε tamen hac una de cauſa, quod cod. *Med.* id exhibuiſſet, praetulit, monens debere τοὺς inferius aliquid quærere quo referatur. Equidem, ſi accusativus τοὺς ad remotius illud λέγει πάντας debet referri, non aliam rationem, cur praeſeratur ἥτε, niſi hanc, exputare valeo, quod, quum et uſitatum *Nostro* ſit verbum, et h. l. ferri utcumque poſſit, difficiliorem quemdam, quam aliorum codicum ἥτε, habeat explicatum; quo ſcilicet fit, ut facilius intelligatur, cur ἥτε a nonnullis in ἥτε fuerit mutatum, quam cur ab aliis ἥτε in ἥτε. At mihi iſtud τοὺς haud dubie a verbo κατηρτισμένος pendere videtur; ut, quemadmodum plurima alia graeca verba, ſic et hoc, in praet. paſſivo ſignificationem verbi activi vel medii obtineat. Similiter ſimplici verbo in imperfecto tempore uſus eſt *Theocr. XIII. 43. νύμφαι χορὸν ἠρτίζοντο.* S.

11. ὅπως δὲ αὐτὸν ὀρέσῃσι σπουδῆς ἔχοντα) *Pavius*, de coniectura, ὅπως - - ὀρέσῃσι σπουδὴν ἔχοντα, simul ac viderint ipsum magno studio properantem: neque enim vulgatum ullo Graecorum in sermonis esse commercio. Quid tum vero Aeschyleo fiet *Suppl.* vs. 844. Σοῦσθε - - ὅπως ποδῶν. Quid ὡς ποδῶν εἶχον *Nostri* lib. VI. 116. ὡς τάχους εἶχε VIII. 107. et *Dionysii* *Ant. Rom.* XI. p. 626. ὡς εἶχον ἐργῆς τε καὶ τάχους: *Heliodori* *Aeth.* I. p. 23. ὡς εἶχε δεσμῶν, ut *vinotus* erat, et *ibid.* p. 56. ἰδῶν ὡς εἶχε δρόμου. Quorum quidem uberrima passim messis. *WESS.*

12. In his, ὡς ἐς μάχην ἦγε δῆθεν τὸν στρατὸν, exercitum ducebat tanquam ad pugnam scilicet: δῆθεν ponitur ut lib. VI. cap. 1. ὡς οὐδὲν δῆθεν τῶν παρόντων πραγμάτων ἐπιστάμενος, et alibi saepius. *VALCK.*

13. προτιρίων) Hoc elegi, quod c. 56. *WESS.* — *Ἡρατιρίων* *Koenius* vulgato (προτιρεύων) praeserendum censebat, ut *Ἰωνικώτερον* et *Herodoteum*. *VALCK.*

CAP. LXVII. [3. οἱ γὰρ μνηστῆρες τῶν Θεβαίων) Scilicet maior quidem et potentior pars Thebanorum cum Medis sentiebant faciebantque, nec vero omnes. *Conf.* c. 86, 3. et *Wess.* *Adn.* ad c. 87, 8. S.]

CAP. LXVIII. [1. Δηλοῖ τι μοι, intransitive et impersonaliter: adparet, manifestum fit mihi. *Conf.* II. 117, 2. et ad eum locum notata, p. 342. S.]

2. ἤρτητο ἐκ Περσέων) *Redi* ad lib. I. 125. In proximis [lin. 4.] maluit Scriptor ὅτι καὶ τοὺς Πέρσας, etsi praemiserrat εἰ καὶ τότε οὗτοι, ex arbitrio et varianda oratione. Venit praeterea *Abreschio* in mentem, [lin. 7.] πρὸς τῶν πολέμων ἀρχίστα ἰοῦσα, [pro vulgato ἰοῦσα,] cui coniectantī schedae addicere renuunt. *WESS.*

CAP. LXIX. 2. ἐν δὲ τούτῳ τῷ γινομένῳ φόβῳ) Fuit, eam legerem ἐν δὲ τούτῳ - - πόνῳ: arbitrarerque simillimum ἐν τούτῳ τῷ πόνῳ lib. VI. 114. et VII. 224. Quod quidem utrobique optimum, nec tamen edito probius. Saepe nos blandimentis huiusmodi auferimur; quae, etsi hoc in se naturale habeant, ut placeant etiam reiecta, haud raro futilia evadunt. Multis abhinc annis *Ciceronem* *Tuscul. Disp.* III. 27. scripsisse divinam, *Postquam Cyprum venissent, tum adflicti lamentarique coepisse, non vero postquam Tyrum.* Auctorem quippe *Livium* esse, *Corneliam*, *Pompeji*

uxorem, et filium Sextum, post Magni necem, *Cyprum* refugisse, Epit. cxii.; pariterque *Lucanum*, Phars. IX. 117. *Prima ratem Cyprum spumantibus accipit undis.* Atque hoc pæne probavi Cl. *Davisio*. Verum hæc *Dionis* vide *Cassii* lib. XLII. p. 234. D. de *Caesare* *Iulio*, τὰ τε ἀνθρώματα τοῦ ἐν τῇ Τύρῳ Ἡρακλείους πάντα ἀνέλιτο, ὅτι τὴν τε γυναῖκα καὶ τὸν παῖδα τοῦ Πεκπηίου ὑπέδειξαντο, ὅτι ἔφυγον. Hinc inane: ipse suspicionem, ne et aliis fraudi sit, proseribo. Sed ad institutum. *WESS.*

[7. et 9. Quemadmodum οἱ περὶ vel ἀμφὶ αὐτὸν interdum non alii intelliguntur nisi ipse, αὐτός: sic h. l. οἱ ἀμφὶ Κορινθίους, et οἱ ἀμφὶ Μεγαρίδας καὶ Φλιασίους non alii sunt, nisi ipso Κορίνθιοι, Μεγαρίδας, et Φλιασίοι. conf. lin. 11. S.]

16. κατήρραξαν - - ἐς τὸν Κιθαῖρῳνα) Perparum arbitror interesse, κατήρραξαν scribatur an κατέρραξαν. Variabunt hic etiam forte Codices, ut apud *Thucyd.* VII. c. 6. τὸ ἄλλο στρατεύματα, νικῶν ὑπὸ τῶν Συρακουσίων, κατηράχθη ἐς τὰ τεύχεσιν: ubi scribitur in aliis Codicibus κατέρραχθη. Ex *Herodoto* sumpsit *Appian.* in *Pun.* p. 15. [cap. 15. extr.] τοὺς δὲ λοιποὺς ἐς τὰς πύργους κατήραξαν. *Demosth.* c. *Aristocr.* p. 430., κατέρραξε δ' ἐς τὴν θάλατταν ἅπαντας, omnes in mare dedit præcipites: illic ex Cod. scripto κατήραξε prestat enotatum: una litera ablata κατήραξε potius scribendum. *VALCK.* — Conf. *Var. Lect.* et ad *VIII.* 90, 11. notata. S.]

CAP. LXX. 8. Λαοδαμονίων - - οὐκ ἐπισταμένους τεύχεσιν) *Conseilia* *Plut.* *Arist.* p. 330. D.; alibi *T. II.* pag. 228. D. *Lycurgum* τὸ πυρρομαχεῖν civibus prodens prohibuisse. Vicino τῇ δὲ ἐντεχνίοντι [lin. 12.] *Abreschius* contulit *Aristidis* *T. I.* p. 241. *Ed. Cant.* οἱ μὲν ὥσπερ πύλας τεύχος ἐξέχοντες εἰσεχίοντες: et *T. III.* 316, εἰσεχόμενων ἀμφοτέρωθεν ἔδω τῶν βασιλέων. Iungatur *Suidæ* *Εἰσεχίοντες*. *VALCK.* — Mireris vero, ligneo muro non fuisse immissum ab hostibus ignem. S.]

[17. τὸν τῆς Ἀλφειοῦ Ἀθηνάης) Vide ad I. 66, 22. notata. S.] 21. scilicet δὲ ἐν ἄλλω χρόνῳ etc.) Σύννομα, adnotatum in *Diss. Herod.* p. 205., recipiet ex Codicibus *Noster*, qui, *Poëtas* imitatus ἄλλω χρόνῳ posuit ἐν μεγέθους. In hoc angusto loco πολλὰ παραδείγματα dicuntur κατεληγμένα ἀνθρώπων: ubi *Herodoteum* dant. [dabunt, puto, scripserat aut scribere *Valck.* voluerat; nam hic quidem non dant] Codices κατεληγμένοι. Qui sic tenentur ut clabi nequeant, anope tu-

men dicuntur ἀπειλημένοι, et ἀποληφθέντες. Sic V. 101. ὅσοι --- ἐνῆσαν ἐν τῇ πόλει ἀπολαμφθέντες πάντες: IX. 50. ἐν τῇ Κιθαιρῶνι ἀπολαμφμένοι. ἀπειλημένοι Thucydidi II. p. 100, 89. et V. p. 353, 40. Ulysses ἀπειλημένος dicitur ὑπὸ Κάλυψους Demostheni Thraci apud Eustath. in Od. A'. p. 19, 27. Harpokratoni Ἀπετιτιχισμένος redditur ἀπειλημένος καὶ ἀπολαμφμένος τῇ τείχει. Vid. ὁ πᾶν Ti. Hemsterh. in Aristoph. El. vs. 955. VALCK.

Ibid. ἐν ὁλγῳ χώρῳ) Non erit opinor, qui Codicum auctoritatem aversetur. Quod ex illis venit, vulgato prae-stabilius. *Angusto exiguoque in loco exterriti ac compulsi* Persae degebant, atque animum, explicare ordines cum non possent, despondebant. Vellem maximopere iisdem inschedis ἀπειλημένοι reperiri, quod, me iudice, verius, ut c. 30. [cap. 31, 26. ubi vide not.] De Cl. Reiskio quid dicam? Auger is coniectando sequentia [lin. 24.] κατανέμειν χιλιάδων τεσσάρων, τὰς ἔχων etc. Ergo-ne quatuor duntaxat millia Artabazus fugae socia abduxit? Quod quidem Herodotus ita c. 65. infitiat, ut districtius non valeret. Sentio festinantis haflucinationem. WESS.

26 seqq. Λακεδαιμονίων δὲ etc.) Aegre fert Plutarch. de Herod. Malign. p. 872. c. solos Nostro memorari Lacedaemonios, Tegeatas, et Athenienses; quorum hi cum Thebanis pugnaverint, illi cum barbaris; atque ita ceteras omnes civitates hoc honore privari. Idem miratus in Aristide p. 330. r. opponit Herodoto numerum in praelio interfectorum et monumenta publica; atque in universum cecidisse docet Graecos libertatis defensores mille trecentos et sexaginta, e quibus unus et nonaginta fuerint Lacedaemonii; sexdecem Tegeatae; Athenienses duo et quinquaginta; hi quidem omnes, iuxta Cnidemum, ἐν τῇς Αἰαντίδος Φυλῆς ἀγρονομίῃς ἀριστοί. VALCK.

CAP. LXXI. [12. δὲ γίνεται αὐτίαν ἄριστος) δὲ pro τίς, ut VI. 124, 7. et τὸ (quod ionice alias δ valet) pro τί, VI. 37, 10. S.]

18. καὶ φέρον ἂν εἴποιεν) Demiror εἴποιμεν tantopere probatum, siquidem non de se, (et foret ea professio Histariarum patri turpis,) sed de Spartanorum sermone et iudicio, quis virorum illorum laudabilior, haec Herodotus. Aristodemum culpam lib. VII. 231. vidimus. WESS.

Suum. ἵποιμεν Gronovius latine sic reddidit: *verum id quidem etiam livore dixerimus*: quod quidem nisi plane absurdum esse velis. intelligi debebit *ab illis iudicatum* (vel dictum) dixerimus. S.

[19. οὔτοι δὲ τοὺς κατέλεξα πάντας) Accusativus πάντας ad proximum τοὺς relatus, quum proprie οὔτοι -- πάντες debuisset dicere: enallage poëtis maxime frequentata. S.]

20. τῶν ἀποθανόντων) Censebat G. Koenius, verba τῶν ἀποθ. ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ, hac in sede minus accommodata, in suam facile posse restitui, si hunc in modum paulo collocarentur inferius: Οὔτοι μὲν τῶν ἀποθανόντων ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ ἐν Πλαταιῇσι οὐνομαστόντων ἰγίνοντο. Paulo ante miror quomodo locum invenire lectio potuerit Med. ἵποιμεν. VALCK.

CAP. LXXII. 6. κατήμενος ἐν τῇ τάξῃ) Bona omnia sunt. Callicrates, sacris dum operabatur Pausanias, ad arma suo in ordine considebat, more priscâ militiâ non in-sueto. Euripides Suppl. vs. 357. παρ' ὅπλοις δ' ἡμενος πέμψω λόγους Κρίοντι, et vs. 664. et 674. Commodum Plutarch. Aristid. p. 329. B., ὡς δὲ θυόμενος (Pausanias) οὐκ ἐκαλλίρει, προσέταξε τοῖς Λακεδαιμονίοις, τὰς ἀσπίδας πρὸ ποδῶν θιμένους, ἀτρέμα καθέζεσθαι, continuo subdens, Callioratem, dum ita ad arma sederetur, sagitta fuisse percussum. Ceterum κάλ-λιος, formosior, uti Stephanus voluit, in Latinis praestite-rat. Poëta Iliad. B'. vs. 673. Νηεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴδην ἦλθε. WESS. — Praestantior h. l. in versione posue-rat Valla, quod nec a Gron. nec a Wess. mutatum est. S.

Ibid. κατήμενος ἐν τῇ τάξῃ) Viro docto [Reiskio] suspectum egregie tuitus est et explicuit Cl. Wesseling. in Diss. Herod. p. 126. Quod nullum edidisset isthoc tempore dignum sua virtute facinus, Callicrates ἰδυσθανάτῃ [lin. 8.] œgre moriebatur. ἰδυσθανάτῃ hinc adnotavit ut Herodoteum Pollux III. 106. Utrumque fuit in usu δυσθανατιῶν et δυσθανατῶν. Moeris Atl. Σφαδάζειν, Ἀττιῶς: Δυσθάναιτῶν, Ἑλληνικῶς: ubi notat Clar. Pierson. Syllabâ repetitâ scripsisse videtur Atnenagoras, de Mort. Resurr. §. 4. πολλὰ μὲν σώματα τῶν ἐν ναυκλίοις καὶ πεταμοῖς δυσθανατῶντων ἰχθύσι γενέσθαι τροφήν. VALCK.

8. πρὸς Ἀρίμνηστον) Schedis, viri nomen ad eum modum repraesentantibus, robur Pausanias lib. IX. 4. addit. ubi: ὃ οἱ Ἀρίμνηστος ἐν τῇ πρὸς Μαρδόκιον μάχῃ -- Πλαταιαῖσιν ἦν.

σατο. *Plut.* quoque *Aristid.* p. 325. F. Quibus autem πρός Ἀιμυνηστον placet, *Thucydides*, cui *Plataeënsis Lacon* Ἀιμυνηστον lib. III. 52., fortasse huius filius, aderit. Adeo iterum anceps viri titulus. Conf. c. 63. [c. 64, 8.] WESS.

CAP. LXXIII. 2. Σωφάνης) In *Plut.* *Malign.* p. 873. D. et *Cimon.* p. 483. B. Σωχάρης ὁ Δεκελεύς, haud sine lapsu. Proxime a veritate Σωφάνης Δεκελεύς *Pausaniae* I. 29. (ubi *Sylburgius* bene) abiit. Insequens ἐκ δήμου Δεκελῆθεν *Th. Pinedo* ad *Steph. Byz.* Δεκελειῆθεν pingebat. At urbs Ioni- bus Δεκελή c. 15. et ipso hoc Capite, unde Δεκελειῆθεν (praesertim si oppidi et nominis auctor Δεκέλεος) fide *Codicum Arch. et Vallae* [conf. l. 8.] optime procedet. WESS. — Duorum nomina, qui hoc praelio rem optime gesserunt, mendose scripta leguntur apud *Plutarch.* de *Herod.* *Malig.* p. 873. D. Σωχάρης καὶ Δείπνιστος: quorum loco rep- onenda sunt nomina Σωφάνης καὶ Ἀιμυνηστος. Sed hoc prae- cepit ὁ πᾶν in *Diss. Herod.* p. 61. Ubi *Decelensis Sophanes* dicitur ἐκ δήμου Δεκελῆθεν, primitus forte scriptum Δεκ- ελειῆθεν, ab Ionico Δεκελή. *Steph. Byz.* in Δεκείλια: τὸ τοπικὸν Δεκελειᾶθεν· παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ Δεκελειόθεν. Hinc apud *Etymo- logum* male distracta concinnavit *R. Bentlei.* in *Callim.* *Fragm.* 234. VALCK.

18. Δεκελὲς ἀπίχισθαι) Referri solet ad annum *Olymp.* XCI. 3. quo *Agis*, *Archidami* F., *Deceleam* occupavit et in maximum *Atheniensium* detrimentum muniit, apud *Thucydid.* VII. 19. non sine quadam imprudentia. Aliud pro- fecto, ἀπίχισθαι Δεκελὲς, ab ea abstinere; aliud, occupatam munimentis et praesidio instruere, belloque sedem legere. Contigisse res videtur, quae et *Ampl. Bouherii* opinio, belli *Peloponnesiaci*, quando *Archidamus Atticam* incur- sionibus infestam habuit, principio: *Thucydid.* II. 10. WESS.

CAP. LXXIV. 6. ἐκπίπτοντες) Inprobatur, cen- seturque *Pavio Reiskioque* ἐκπίπτοντες, ἐκπίπτοντες, ἐκπίπτον- τες, ad rem opportunius. Eadem illis voluntas *Scriptoris* si sedisset, abisset eas in partes: suum maluit, utique, etsi diversiore intuitu, accommodatum. WESS. — Tur- baverat viros doctos importuna *Gronovii* interpunctio, post ἐκπίπτοντες incidentis orationem; quem et ego cum *Wess.* aliisque imprudens secutus sum. Commodius olim, inde

ab *Aido*, distincta verba erant: οἱ πολέμοι ἐκπίπτοντες ἐν τῇ τάξει, μετακινήσαι μὴ δύναίτο: ubi ad μετακινήσαι iterum quidem ἐν τῇ τάξει subintelligi poterat; sed cohaerebant ista, ἐκπίπτοντες ἐν τῇ τάξει, idem valentia ac προεξαίστοντες c. 62, 13. Est autem h. l. praegnans (ut aiunt Grammatici) verbum ἐκπίπτοντες, idem valens ac si adiectum esset καὶ ἐς αὐτὸν ἐκπίπτοντες, quod diserte adiectum c. 62, 15.; aut intelligi h. l. debet ἐκπίπτοντες ἐπὶ αὐτὸν, *adversus ipsum*. S.

12. Laudo *Arch. Vallamque*, verissimum εἶδρει ἐπίσημον ἄγκυραν iudicans. Convenit adprime narrationi et Graeciae consuetudini, qua Laco ἐπὶ τῇ ἀσπίδος μυῖαν ἔχων ἐπίσημον in *Plutarchi* T. II. p. 234. c. Neque obtrudo tamen; ne interpretamentum, si cui tale absque caussa videatur, inculcasse perhibear. WESS. — Quid sit vero, quod *elypeum*, qui pro insigni ancoram, stabilitatis symbolum, habuit, perpetuo in gyrum egisse dicatur hic homo, equidem non exputo S.

CAP. LXXV. 3. Εὐρυβάτην τὸν Ἀργεῖον) Εὐρυβάδην mendose *Arch.*; verior hominis titulus lib. VI. 92. et in *Pausania* I. 29. WESS. — Qui dedit *Eurybiadem*, *Valla* reperit in suo codice quod *Galeus* obtulit ex *Arch.* Εὐρυβιδην. Hic vulgatum nomen Εὐρυβάτην ipse satis tuebitur *Herodot.* lib. VI. c. 92., ubi Argivus Εὐρυβάτης, ter victor certamine singulari, ὑπὸ τοῦ τεύχετος Σωφάνους τοῦ Δικελίδος ἀποκίηται. *Herodoto* concinit *Pausan.* I. p. 71. Sequentia respexisse *Stephanum Byz.* in Δάρον primus vidit monuitque *Io. Meursius*, *Att. Lect.* VI. c. 31. *Leagri* [lin. 6.] filius, Γλαύκων ὁ Λεάγρου, memoratur *Thucydidi* I. 51. VALCK.

6. ἄμα Λεωγόρῳ) Filius *Glaucō* Λεάγρου notus ex *Thucydide* lib. I. c. 51.; pater etiam ex *Pausania* I. 29., hanc eius et *Sophanis* eladem non reticente. Interiit *Sophanes Olymp.* LXXI. exeunte, Archonte Athenis *Lysicrate*, quando altera vice Athenienses colonos occupatum *Eionem* infelicissime amandarunt. Huc verba *Scholiastae* in *Aeschini* Or. περὶ Περικλ. adplicant *Dodwellus* et *Corsinus*, *Viri Cl.*, δεύτερον αὖ μετὰ Λεωγόρου κληροῦμαι ἐπὶ Λυσικράτους, in *Leogora Leagrum* invenientes; haud illi, nisi si *Leogoras Andocidis* pater fuerit, absurdi. WESS.

CAP. LXXVI. 2 seqq. Γυνὴ αὐτόματος etc.) *Mulier transfuga* ad *Graecos* victores venisse dicitur [lin. 5 seq.] κατ-

μησαμένη χρυσῷ πολλῷ καὶ αὐτὴ καὶ αἱ ἀμφίπολοι: articulum in his male omissum restituerunt Reiskius et Koernius. Persas illa dicebat [lin. 15.] οὔτε δαιμόνων οὔτε θεῶν ἔπιν ἔχοντας, nec daemonum neque Deorum maiestatem, sive vindictam, reveritos; ut supra lib. VIII. 143. Mardonius Deorum heroicæ οὐδ' αὖ μιν ὅπιν ἔχων, ἐνέπησε τοὺς τε οἴκους καὶ τὰ ἀγάλματα. vid. Salmas. ad Inscript. Herodis Att. p. 20. et Io. G. Graevius in Hesiodi 'E. καὶ 'H. 107. Tandem [lin. 17.] Coa, Hegetoridæ filia, βίη δέ με, inquit, λαβὼν ἐν Κῷ ἔχει ὁ Πέρσης, vel ἔσχει, habuit me uxoris [sive pellicis] loco: verba ἔγχευε et ἔσχει permutat Herod. III. 31., estque is usus verbi ἔχειν, ut Latini habere, notissimus. Herodotea de hac muliere paucioribus enarrans Pausanias lib. III. [c. 3.] p. 214. Παισάνειον, αἶτ, τὸ ἔργον τὸ ἐς τὴν Κῶαν γυναῖκα ἐν ἑπαίνῳ τιθεμαι μάλιστα ἢν τινα, ἀνδρὲς οὐκ ἀδόξου παρὰ Κῶοις θογατέρα οὐσαν Ἡγητορίδου τοῦ Ἀνταγόρου, Φαρανδάτης ὁ Τεῖσπιδος ἀνὴρ Πέρσης παλλακὴν εἶχεν ἀκουσαν, κ. τ. λ. VALCK.

4. Φαρανδάτης) Pravi sunt, qui mutant. Vide lib. VII. 79. et Pausan. III. 4., ubi Φαρανδάτης ὁ Τεῖσπιδος, littera sibilante detracta. Deinceps καὶ αὐτὴ καὶ αἱ ἀμφίπολοι. Reiskio adsentior scribi potius fore. WESS.

12. Ὁ βασιλεὺς Σπάρτης) Condonandum matronæ animo prae laetitia perturbato. Rex Pausanias Spartanorum non fuit, regis Plistarchi tantum tutor; cap. 10. et Thucydid. I. 132. Quod illa autem Pausaniae, λῦσαι με - - δουλοσύνης, pro eo Codd. pauci, quibus ferme obtempero, βῦσαι με. Eum in modum lib. V. 49. πρὸς θεῶν τῶν Ἑλληνίων βῦσαι με Ἰῶνας ἐκ τῆς δουλοσύνης: et IX. 89. πρέτρεπε αὐτοὺς βῦσαι ἀνδρας Ἑλλήνας ἐκ δουλοσύνης: tum in Epigramm. ap. Aristidem T. III. p. 648. Ἑλλάδα πᾶσαν - - βυσσάμενοι δουλοσύνης. Quæ quidem ad verbi usum abunde; ad vulgatum autem; in simili negotio usitatum, praeiudicio damnandum minime. WESS.

21. εἰκημένων) Saepe contaminarunt librarii hoc vocabuli. Respice III. 96. IX. 31. Illud autem plenum benivolentiae et humanitatis erga Coam mulierem officium merito Pausaniae in laudibus Pausanias lib. III. 4. deposuit. WESS.

CAP. LXXVII. 3. ἐπ' ἐξηρασμένοις, re iam confecta. Sic supra VIII. 95. post pugnam Salaminiam Adimantum

et Corinthios venisse scribit ἐν' ἱεργασμένοις. Attigit formulam clar. Io. Taylor ad Lysiam pag. 489. explicat illam Noster in proximis, μαρόντες ὅτι ὕστεροι ἤκουσι τῆς συμβολῆς. Sic, post pugnam qui venere Marathoniam Lacedaemonii, VI. 120. ὕστεροι dicuntur ἀπικόμενοι τῆς συμβολῆς. VALCK.

4 seq. ἀξιοί τι ἔφασαν εἶναι σφείας ζημιῶσαι) Expressisse haec Livium lib. XXX. 30. elegans I. Fr. Gronovii observatio est. Hinc Vallae Latina, ut errori ansa praecideretur, probante etiam Valckenario restituta. WESS. — Non male ceperat Valla, vertens, sed idoneos se esse ad sumendas de se poenas dixere: his qui substituit, ad sumendas de ipsis poenas, alios in errorem induxit, quem corrigit Eruditus scriptor *des Essais de Critique* p. 256. Herodoteis ista respondent, quae dicentem facit Annibalem Livius XXX. c. 30., forsitan non indigni simus, qui nobismet ipsi mulctam irrogemus, quae hinc sumta monuit I. Fr. Gronovius. VALCK. — Mihi HERODOTUS, si voluisset dicere digni qui sibimet ipsi poenas irrogarent, videbatur dicturus fuisse ἰωῦ τοὺς ζημιῶσαι. Nunc illud ζημιῶσαι σφείας ita accipiendum ac si ζημιώσῃναι dixisset, nempe ἀξίος (τινα, sive Πανσωνίν, sive τοὺς Ἕλληνας) ζημιῶσαι σφείας, quemadmodum v. gr. Graece dicitur ἀξίός ἐστι θανατάσαι, pro θανατώσῃναι, nempe intelligendo ἀξίός ἐστι ἰστί τοὺς ἀνθρώπους θανατάσαι αὐτόν. Neque me admodum turbavit laudatus Livii locus: primum enim addubitare licebit, voluerit-ne ibi Romanus scriptor haec ipsa HERODOTEA verba suum in sermonem transferre: deinde, Livio non minus, quam nobis hac aetate, accidere potuit, ut graecorum Scriptorum mentem, quos ob oculos habuit, non satis recte perciperit, quod quidem subinde illi usu venisse memini me olim observare, quum Livii latina cum Polybii graecis, e quibus illa translata sunt, de professo exigerem. S.

6 seq. τοὺς τοὺς ἰδίῳκον μέχρι Θεσσαλίας) Inter eos, qui Artabazum fugientem insecuti fuerunt, praecipui in Diodori lib. XI. 32. Corinthii, Sicyonii, Phliasii. WESS. — Diserte vero adiicit Diodorus καὶ τινες ἕτεροι: quorum in numero Mantinenses esse potuerunt. Larcherus tamen, et qui eum sequitur Schulzius, (puto ob ea quae continuo subiicit Herodotus, Λακεδαιμόνιοι δὲ οὐκ ἔων φεύγοντας διώκειν) verbum ἰδίῳκον ita accipiunt, ut non ipsa actio significetur, sed

consilium et conatus agendi, *persequi cupiebant*: coll. I. 68, 26. ibique notatis. De dictione οὐκ ἰᾶν vide dicta ad IX. 2, 5. S.

CAP. LXXVIII. 2. Αἰγινήτων τὰ πρῶτα) Saltem dictionis corruptores τὰ πρῶτα φερόμενος, ut postulat mos, elegissent. Dio Cassius lib. XL. p. 136. de Suella Britanno sive Cassiyelano, τὸν τῶν τὰ πρῶτα ἐν τῇ νήτῳ δυναστῶν φερόμενον. Aelianus Anim. XIII. 17. αὐλαπῖς (ex thynnorum genere) ῥάμην τι καὶ ἀλκὴν τὰ πρῶτα φέροιστο ἄν. Resecui inportunum, et ab schedis Gronovioque proscriptum, φέρων. Conf. lib. VI. c. 100. et praeter ceteros Ti. Hemsterhusium in Luciani Timon. c. 35. et Xenophont. Ephesium in Miscell. Observ. Vol. V. p. 30. Quod succedit continuo ἵκιστο πρὸς Πανσανίην in scriptis quibusdam libris, valide sese commendat. WESS. — Equidem sollicitatum ἵστο nolim. S.

Ibid. Αἰγινήτων τὰ πρῶτα φέρων) Si Codicibus etiam aliis abest φέων, non repertum in Mediceo, vir inter Aeginetas Princeps hic dictus videbitur Αἰγινήτων τὰ πρῶτα: quam sermonis elegantiam, his etiam usus Herodoti, pertractavit Vir summus ad Lucian. [Tim. c. 35.] T. I. p. 147. Pro φέων si qui Codices darent φερόμενος, Lampon censerī posset dictus Αἰγινήτων τὰ πρῶτα φερόμενος, ut Hermotimum scribit φερόμενον οὐ τὰ δεύτερα τῶν εὐνούχων παρὰ βασιλεῖ, lib. VIII. c. 104., quod commodum excitat Clar. Gronov. Dicitur quis τὰ πρῶτα et τὰ δεύτερα φέρεσθαι, non φέρειν. Lucian. [Var. Hist. II. 18.] T. II. p. 115., Οἱ ἀμφ' Ἀρίστιππὸν τι καὶ Ἐπίκουρον τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἐφέροντο. Dedissee videtur Eupapius in Iambl. p. 21. Ἀνατολίῳ τῷ μετὰ Πορφύριον τὰ δεύτερα φερόμενῳ. Moschus Eid. III. vs. 57. μὴ δεύτερα σεῖο φέρηται. Callimachus Hymn. in Del. vs. 4. Δῆλος δ' ἐθέλει τὰ πρῶτα φέρεσθαι Ἐκ Μουσίων. VALCK.

10. μὴ ὑπάρχειν ἔργα ἀτάσθαλα ποιέων) Vidi ad marginem Aldinae docti viri manu, μὴ ὑπάρχων -- ποιέειν, quorum ultimum in Ask.; sed eius opera supervacua. Noster lib. VII. 8, 2. οἳ γε ἐμὶ καὶ πατέρα τὸν ἐμὸν ὑπῆρξαν ἄδικα ποιέοντες: quibus comparia Cl. Valckenarius ad Euripid. Phoeniss. p. 533. conduxit plurima. Aeginetae Lamponis consilium Pausanias iure sprexit, laudatus propterea a Pausania III. 4. WESS. — In Vers. lat. pro nudo verbo susci-

piat, scriptum *ultro suscipiat* volueram, quo vocabulo *ultro* vis graeci verbi ὑπάρχω exprimeretur. *Vallae* latina haec erant, caveat nefanda facinora perpetrare in Graecos. Loco verbi *perpetrare* Gronovius *inchoare* posuit. S.

CAP. LXXIX. 10. ὅσα μὲν ποιεῖν) Dictum laudabiliter. At quantum mutatus ab illo *Hectore* in *Thucydidis* lib. I. 132. Redi tamen ad *Nostri* lib. V. 32. Proximum ex mastis ψυχῆς τε τῆς τῶνδε [lin. 13.] aliorum arbitrio relinquitur. *WESS.* — At haud cunctanter recipi τῆς debuerat. S.

15 seq. σὺ μὲντοι ἔτι ἔχων λόγον τοιούτου μήτε προσέλθης ἔμοιγε) Ore Ionico pronunciata, atque in speciem lenissima, gravem tamen continent comminationem; illis simillima, quae *Alexandro Macedoni* dixisse feruntur *Athenienses* VIII. 143. σὺ τε τοῦ λαοῦ λόγους ἔχων τοιούτου μὴ ἐπιφάνης Ἀθηναίοις, μηδὲ δεκίων χρηστὰ ὑπουργίῳ ἀτίμιστα ἔδωκεν παρῖνα. Iuxta *Lycargum* c. *Leocr.* p. 156, 42. *Alexandrum Athenienses* μικροῦ δὲ κατέλευσαν: secundum *Aristidem* T. I. p. 250. illi dixerunt qualia *Medeae* *Creon Euripidis* vs. 352. si te secundo lumine hic offendero, Moriare. *Lamponis* istius consilium repellentis *Spartani Regis* responsum respicit *Pausanias* III. [c. 4.] p. 214. *VALCK.*

CAP. LXXX. 4. κλίνας τε ἐπιχρύσευς) Non fuerunt ὀλόχρευτοι καὶ ὀλόργυροι, quales in *Philon.* Iud. de *Sozom.* p. 1115. E., sed inaurati et inargentati. Ex solido auro et argento memorabuntur c. 80. In talibus et alibi peccatur. Vide I. 50. *WESS.*

15. ἄτι ἰόντα χαλκὸν δῆτιν) Quasi vero aes foret. Rudi simplicitate *Helotarum*, aurum atque aes vix internoscendum, abusi *Aeginetae* sunt. Quid victo ad *Gransonium* *Carolo Audace*, *Burgundiae* duce, vasis eius argenteis, stannum arbitrati, fecerint, quoque modo gemmas, multo rarissimas et pretii ingentis, tanquam vilissimas scruta abiecerint *Helvetii*, durum ab stirpe genus, elegantissime *Ph. Comineus* *Memor.* lib. V. 2. exposuit. *WESS.*

CAP. LXXXI. 3. ἐπὶ τοῦ τριποδίου ὄφις) Durabat in tempora *Pausaniae*, aureo tripode dudum a *Phocensibus* interverso et conflato, lib. X. 13. Quam vero *Cel. Gronovius* ex *Whelero* adposuit *tricipitis colubri* figuram, eam huius videri, ab *Ampl. Cupero* veritati respondere negatur,

Epistol. lib. II. p. 177. Litem meam non facio. Si tamen verum amamus, unus hic draco et triceps describitur, δράκων χαλκοῦς Pausaniae; monumentum autem Constantinopolitanum tres exhibet serpentes, scitissime contortiplicatos: dubium praeterea, Delphis-ne Byzantium venerit; sed, fieri hoc potuisse, nolo infitiri. Porro Iovis Olympii ex aere statuam copiosius Pausanias expingit lib. V. c. 23. WESS.

CAP. LXXXII. 2 seqq. ὡς Ξέρξης Φεύγων etc.) Quae hoc capite continentur, ubi pleraque descripta prostant apud Athen. IV. p. 158. alia deteriora, pauca quaedam vulgaris leguntur meliora. Pro ἀρτοκόπους, [lin. 6.] ἀρτοπῶναι praeber Athen., quae duo saepe permutantur in Codd. Ut apud Herod., alibi quoque iunguntur ἀρτοκόποι et ἀρτοπῶναι: multa notantur ad Thom. Mag. in Ἀρτοκόποις: dubium quid scripserit Plutarch. T. II. p. 401. E. Vulgatorum loco [lin. 17 seq.] forte cui non displicebit Athenaei lectio, ἐς ἑκατέρου τῶν δείπνων τὴν παρασκευὴν. Firmant Herodotei Codices, ut patet ex Diss. Herod. p. 89., quam habet Athenaeus τοῦ Μηδῶν ἡγεμόνος τὴν ἀφροσύνην: absque Codicibus nemini suspecta mentio fuisset τοῦ Μηδῶν βασιλῆος, quum supra tradiderit, ὡς Ξέρξης Φεύγων ἐκ τῆς Ἑλλάδος Μαρδονίῳ τὴν κατασκευὴν καταλίποι τὴν ἑωυτοῦ: quin Xerxi potius congruere, quam Mardonio videntur ista, δς, τοῖσιν δὲ δίαίταιν ἔχων, ἦλθε ἐς ἡμέας οὕτω οἰζυρὴν ἔχοντας ἀπαιρησόμενος: in quibus ὡς ἡμέας legisse suspicor Sophistam, [Athenaeum,] qui voci Ionicae οἰζυρὴν vulgarem substituit ταλαίπωρον. VALCK. — Quod pro κατασκευὴν lin. 4 seq. σκηνὴν scriptum oportuisse suspicatus sim, pauci lectores, puto, futuri sunt qui improbent. Quis enim feret τὴν κατασκευὴν χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ κατασκευασμένην? Quo magis mirari subit, quod in vulgatum communi consensu conjurarint librarii omnes, neque multum ab his dissentiant Athenaei codices, hoc loco, ut paullo ante, παρασκευὴν exhibentes. S.

15. ἢν πολλὸν τὸ μέσον) Amplum discrimen. Supra lib. I. 126. οἱ δὲ Ἰθακται, πολλὸν εἶναι αὐτῶν τὸ μέσον, in simili negotio. Euripides Alcest. vs. 914. οἴμοι πολὺ γὰρ τὸ μέσον. Jo. Chrysostomus Or. de Evangelii Profectu, T. III. p. 302. c. πολὺ δὲ τὸ μέσον τούτων κἀκείνου. Alii, uti Heliodorus Aeth. Herodot. T. VI. P. II.

VII. p. 518. οὐ γὰρ μικρῶ τῷ μέσῳ. Adde *Abreschii* *Lectio*. *Aristaenet.* p. 349. *WESS.*

20. τοῦ Μήδων ἡγεμόνος) *Placeret* τοῦ Μήδου ἡγεμόνος *ex Arch.*, modo plures iuberent libri. Alterum dubio caret. *Mardonii* delicias et superfluum adparatum *Pausanias*, non absentis *Persarum regis*, perstringit et taxat. Additum οὕτω οἰζυρὴν ἔχοντας δλαταν, irruenti, ut ferocientis inpetum sisterent, *Carolo Audaci* testati de se suaeque regionis habitu *Helvetii* fuerunt, eodem *Comineo* lib. V. c. 1. *Memor.* perhibente. *WESS.*

CAP. LXXXIII. [3. θήκας χρυσοῦ καὶ ἀργύρου) *θήκην*, thecam, III. 130, 20. *repositorium* sive *pateram* intellexeram, et in *Adnot.* dixeram, eodem modo vocab. istud hoc etiam loco intelligi posse. Mutavi, ad hunc locum, quod spectat, sententiam. Possent quidem *θήκαι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου* *paterae* aureae et argenteae intelligi; sed adiecta h. l. verba καὶ τῶν ἄλλων χρημάτων, i. e. et aliarum rerum pretiosarum, satis declarant, *θήκας* hic *loculos*, ut erat in *Vallae* latinis, aut *arculas* dici. S.]

6 seq. κεφαλὴ οὐκ ἔχουσα ῥαφὴν οὐδεμίαν) *Pollucis* aut alius exemplo respexisse haec *Theophilum Protospatharium* (de *Fabrica Corpor. Hum.* lib. IV. 4. in *Fabricii Bibl. Gr.* T. XII. p. 858.) puto, κεφαλὰς ἀβάφους, sine omni sutura, inter ossa praeliis deiectionum et computrescentium ab scriptoribus reperta adfirmantem memorari. Ὀδόντας μονοφυσίας [lin. 9.] *Pyrrho*, *Epirotarum* regi, et *Prusiae*, *Bithyni* regis filio cognomini, tribuit *Valerius Maxim.* lib. I. 8. *Exter.* 12. et *Festus* in *Monodos*. Illud autem paullo inpeditiis et salebrosius, [lin. 4.] ἐφάνη δὲ καὶ τόδε ὕστερον ἐπὶ τούτων τῶν νεκρῶν. Si esset ἐφάνη δὲ καὶ τόδε ὕστερον ἐπὶ τούτων, τῶν νεκρῶν περιφιλοθέντων τὰς σάρκας: tum, postea demum, nudatis carne cadaveribus, adparuisse τόδε, nempe id, quod de *cranio* sine sutura et de *maxilla* proditur, sententia declararet. Et sic doctissimus *Abreschius*. *VALCK.* — *Commode* post τόδε minori puncto distingueretur oratio, verbaque ista συνεφόρεσσιν --- χῶρον parentheseos notis interciperentur: quo significaretur, cohaerere illa τῶν νεκρῶν περιφιλοθέντων τὰς σάρκας, εὐρίθη κεφαλὴ etc. S.

CAP. LXXXIV. 8. Διονυσιοφάνης) Ita et *Pausanias* lib. IX. 2. Similis variatio in *Διονυσιοδώρου* *Historici* titulo,

Unde vero Pausanias, Artonten multa huic Ephesio elargitum ob patrem contumulatum acceperit, nescio. WESS. — At hoc ipsum Herodotus noster haud obscure eodem hoc loco significavit. S.

CAP. LXXXV. 4. ἔνθα μὲν τοὺς ἱεῖας ἔθαψαν) Aequiesco in elegantissima Cl. Valckenarii, ἱερέας sive εἰρένας corrigentis, coniectura; eoque promptius, quod Διέξων Ἡροδότου collector vocem hic invenisse videatur. Eadem mens eruditissimo de Pauw, sic commentanti: Locus est depravatus, et sacerdotem requirit, qui thure et offa piationem faciat; quo certe officio ego nunc fungar hic, qui inter Divae Criticae sacerdotes fortasse locum aliquem mereri possum. Scribe, et scribe emendatione certissima, ἔνθα μὲν τοὺς εἰρένας ἔθαψαν, et similiter statim post, ἐν μὲν --- ἔσαν οἱ εἰρένες Plutarchus audiendus est in Vita Lycurgi (p. 50 D.) quo nemo melius εἰρένας nobis depinxit. Εἰρένας δὲ καλοῦσι, [inquit,] τοὺς ἔτεος ἤδη δευτέρου ἐκ παίδων γεγονότας, --- οὗτος οὖν ἔειπεν, εἰκοσι ἔτη γεγυνώς, ἀρχει τῶν ὑποταταγμένων ἐν ταῖς μάχαις. Quid censes? quidquam-ne certius aut accomodatius? Εἰρένες erant ordinum ductores; hos in uno tumulto tumularunt una cum quatuor illis praestantissimis heroibus. Quae, quantumvis pluscula, placuit describere, ut confidentiae et dictionis genus viri iuvenis, nam admodum adolescentis sunt, in obscuro ne maneret. WESS.

Ibid. τοὺς ἱεῖας) Suum etiam in expeditionibus habebant μάστριν, qui per extispicinam Deorum mentem scrutaretur; sed nusquam alibi, opinor, in historia Graeca Spartiatæ memorantur ἱεῖες, sacerdotes, qui praeliis interfuerint. Visus mihi semper est Herod. aliam hic primitus vocem posuisse; sed, quaenam illa fuerit, mihi quidem non liquet. Memoratur in Glossis Herod. Εἰρήν. Quibus alibi nusquam locus est in Musis, hic Grammaticum legisse suspicabar in suo Codice ἱερέας et paulo post ἱεῖνες. Coniecturam memorare dignatus est Celeberr. Wess. in Diss. Herod. p. 206. et removit difficultatem, quae opponi posset. Neutrum fortasse, nec ἱερέας, neque ἱεῖας, sed scripsisse potius alicui videbitur Herod. τοὺς ἱππείας, et οἱ ἱππείες: quia distinguuntur a ceteris Spartiatis; Nostro autem memorantur VIII. 124. τριηκόσιοι Σπαρτιητέων λογάδες, --- οἵπερ ἱππείες καλέονται. VALCK.

[4. Ποσειδώνιος etc.) De his conf. c. 71, 10 seq. et de *Aromphareto* sigillatim, c. 53 seq. S.]

13. ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι) Ablegatum hinc longissime cupiunt voculam ὡς, sicuti et lib. II. 8.; nullo iure, uti admonitum ibi. Recipi autem [a Gronovio] non debuerat ἀπαισχυνομένους, sanequam intolerabile, atque *Plutarcho* multisque aliis damnatum. Attigit, non absque censura, *Abreschius* Dilucidat. *Thucidid.* p. 6. Multo quoque χώματα χῶσαι κεινὰ [lin. 14.] plausibilis et veritati adfinis. Aliorum sepulchra caesorum cadavera habebant recondita, erantque adeo τάφοι πλήρεις. Contra ea, κεινὰ, vacua et inania, quae deinceps fuerunt aggesta, meraque adeo *cenotaphia*. Atque, haec Scriptorem voluisse, res clamat, agnita a viris Cl. Th. Galeo et D'Orvillio ad *Charit.* p. 147. Et quis in tanto Codicum scriptorum consensu haesitaret? WESS.

13. ἀπαισχυνομένους) Non alibi repertum hinc etiam eiicietur, restituto Herodoteo ἐπαισχυνομένους. Pro τῇ ἀπειστοῖ fortasse suo more scribendi posuerat τῇ ἀπειτυί: vid. supra notata p. 42. [Adn. ad I. 85, 3.] Paulo post [lin. 14.] ex Codicibus et *Plutarcho* χώματα restituentur κεινὰ, quod patet ex Diss. *Herod.* p. 63. VALCK.

18. χῶσαι Κλεάδην) Eos non audio, qui Ἀλεάδην obtrudunt, vicinia litterarum A. et K. lapsos. Praeter alios contra venit *Plutarch.* Malign. p. 873. A. ubi Κλεάδας ὁ Πλαταιεύς. Χῶσαι in tumulis terrâ congestis, tritum. *Euripides* Iphigen. Taur. vs. 703. Τύμβον τε χῶσαι: et *Aulid.* vs. 1443. ἐπὶ μοι τύμβος οὐ χωθήσεται etc. WESS.

CAP. LXXXVI. 3. ἐξαιτίαν αὐτίων τοὺς μηδίσαντες) Quia mox sequitur, ἐν πρώτοισι δὲ αὐτίων, vere mihi *Koenius* correxisse videtur, ἐξαιτίαν ἀστέων τοὺς μηδ. Ἀστέων Ionico flexu legitur infra c. 93. Idem vitium a viris doctis saepe sublatum, velut a *Leopardo* Em. I. cap. 16. Is. *Vossio* ad *Melam* II. c. 3. Io. *Piersono* Verisim. p. 38. hic illic veterum scriptis etiam nunc inhaeret. In fragm. Orat. *Isaei* apud *Dionys. Halic.* T. II. p. 176, 28. scribendum: ὅτι ἡ μήτηρ ἀστὴ τέ ἐστι, καὶ ὁ πατήρ: et vs. 39. ἢ οὗτοι ἐμολογοῦσιν ἀστὴν εἶναι, pro vulgatis αὐτὴ et αὐτήν. In *Epicharmi* loco apud *Diogenem Laërt.* III. 16. procul omni dubio corrigendum: nihil mirum; ἀνδάμεν ἀστοῖσιν ἀστούς. Reliquit men-

dam ill. Grotius in versu Moschionis, Excerpt. ex Stobaei Eclog. p. 147. Αὐτῇ δ' ἐπυργώσαντο: *urbes* postulare sententiam Poëtae, unicuique patebit attendenti, atque adeo etiam repouendum, Ἀστὴ δ' ἐπυργώσαντο, καὶ περισμαπείς Ἐτευξαν οἴκους. VALCK. — Hoc quidem loco nil magnopere obstabat quin vulgatum teneretur. conf. c. 67, 3. Potest autem genitivus αὐτῶν duplici modo accipi, sive ut intelligas τοὺς μηδίζοντας αὐτῶν, sive ut ἐξαιτέιν αὐτῶν idem valeat ac ἐξαιτέιν ἐξ αὐτῶν vel παρ' αὐτῶν. Ad sententiam quidem nil interest. S.

CAP. LXXXVII. 4 seq. μὴ πρότερον ἀπαναστ. ποιοῦμένους ἢ ἐξέλωσι) Tale superius [c. 86, 6.] μὴ ἀπανίστασθαι ἀπὸ τῆς πόλεως πρότερον ἢ ἐξέλωσι: et cap. 16. πρότερον ἢ γενέσθαι ἐν Πλαταιῇσι τὴν μάχην. Aliter, et prius vulgato congruenter, lib. VI. cap. 45. οὐ γὰρ δὴ πρότερον ἀπανίστη -- πρὶν ἢ σφίσις ὑποχειρίους ἐποιήσατο. Iunge Gronovio observata lib. V. 118.; cuius in vicinis μὴ ἀναπλήσῃ [lin. 7.] laudabilis opera. WESS. — Πλῆω μὴ ἀναπλήσῃ (lin. 7.) intellige πλῆω κακὰ, et conf. V. 4, 6. et VI. 12, 11. S.

8. χρήματά σφι δῶμαν ἐκ τοῦ κοινοῦ) Aequissima postulatio, si professio veritate fulciretur. Qui citra fraudem et dolum reipublicae consulunt, inpune illis esse debet, quando res secius cadit. Nam consilii datores ob eventum, quem praestare non possunt, plectere, quamquam tristes istiusmodi poenae in annalibus plures, a consilio dando, ne aliud adponam, merito omnes deterrebit. Egregiae ad hanc rem Ampl. Bynkershoekii Quaest. Iur. Publ. lib. II. 2. disquisitiones sunt. Sed horum oratio infucata, et caussa dispar est. Civitatem Thebanam paucorum oppresserant dominatu, invitamque in factionem compulerant. Haec fide Pausaniae: τῆς δὲ αἰτίας ταύτης δημοσίᾳ σφίσι οὐ μέτεστι, ὅτι ἐν ταῖς Θήβαις ὀλιγαρχία, καὶ οὐχ) ἡ πατριος πολιτεία, τῆς καὶ αὐτὰ ἴσχυεν, lib. IX. 6. WESS.

CAP. CXXXVIII. [5 seq. τοὺς δὲ ἄλλους ἄνδρας τοὺς ἐξέδοσαν οἱ Θηβαῖοι, οἱ μὲν ἰδόντες) Si οἱ μὲν intelliguntur iidem qui traditi sunt a Thebanis, fuerit ἀνακολουθία quaedam sermonis, facile quidem ferenda: sed poterunt etiam οἱ μὲν intelligi Thebani. S.]

7. χρήμασις ἐπεποιήσαν) Divinationem Aem. Porti, audiverunt abs Genevensi Editore insertam contextui, veram schedae praestant. Itaque de Aldino et nupero ἐπιπύθειον,

alibi invisitato, conmentabor nihil. [Vide *Var. Lect.*] *Pausaniae* potius humanissimam et aequissimam declarationem, qua *Attagini* liberos insontes dimisit, praedicabo. Φάς, optime omnium, τοῦ μηδισμού παιδὸς οὐδὲν εἶναι μεταίτιους. Delicta scelerum auctores luunt; infantes consilii absolvit innocentia. *Cicero* verissime: *Ferret-ne civitas ulla latorem istiusmodi legia, ut condemnaretur filius aut nepos, si pater aut avus deliquisset?* *Nat. Deor.* lib. III. 38. *Multa P. Faber Semest.* III. 8. *WESS.*

CAP. LXXXIX. 1 seq. Ἀρτάβαζος --- Φεύγων etc.) Sua hinc sumsisse videtur *Polyaenus* VII. c. 53, 3. Ἀρτάβαζος Φερνάκου Φεύγων ἐκ Πλαταιέων προῆλθεν εἰς Θερραλίαν, quaeque sequuntur. Ibidem *Thessalis* dixisse fertur *Artabazus*: Μαρδόνιος δὲ νενικηκώς ἔπεται, καὶ τὰ ἔργα τῆς νίκης αὐτὸς ἀπαγγελεῖ: prout scribendum vidit doctiss. *Koenius*; qui *Herodotum* infra dedisse suspicabatur: αὐτὸς δὲ ἡμῖν Μαρδόνιος καὶ ὁ στρατὸς αὐτοῦ εὐθύς [lin. 15. ubi οὗτος edd. et mss] κατὰ πόδας ἡμῶν ἐλχύνων προσδοκίμος ἐστι. *VALCK.*

12. ἐλὼν ἐς Θερρίκην) Laudatore *Gronovio* recte hoc gloriatur. Ἐξ οὗτο βασιλεὺς Καμβύσης ἤλασε ἐς Αἴγυπτον lib. III. 63. *Artem*, qua *Artabazus* suae exercitusque saluti apud *Thessalos* consuluit, *Polyaenus* hinc derivavit lib. VII. 33, 3. Paene autem illud *Ask.* [lin. 7.] ὡς τὸς τε κινδυνεύσει sine dicto praeterierat. *Ionum*, vice αὐτὸς; adfirmant esse *Corinthus* et *Phavorinus*: ὡς τὸς ἀντὶ τοῦ αὐτὸς Ἴωνες φασι. Et tale iudicant, συμφέρεται ὡς τὸς εἶναι lib. II. 79., cuius loca ὡς τὸς alibi. Nonnihil addubito. *WESS.* — Equidem haud dubie errasse et *Grammaticos* istos, et *librarios*, si qui illorum rationi favent, censeo. Ἐαυτοῦ, ἰωνῶ etc. ionicae sunt formae, pro ἑαυτοῦ, ἰωνῶ: item ὡς τὸς, pro ἃ αὐτὸς: non ὡς τὸς aut ὡς τὸς, pro simplici αὐτὸς. *S.*

23 seq. λιμῶ συστάντας καὶ καμάτῳ) Persimiles *Persici* exercitus aerumnae lib. VIII. 115.; quales, neglecto adparatu, nulla congesta annona, frequentissimae. Consequens διέβη πλοίοις germanum agnoscit χεῖν πλοῖω διαβαίνειν lib. I. 186. Auctor vitae *Homeri* c. 19. ἔχρηζαν αὐτοῦ συνεξερεῖν αὐτῷ πλοῖον, ὅπως ἂν εἰς τὴν Χίον διαβαίῃ. Nolo plura, uti nec *Latina*, de quibus *Cl. P. Burmannus* in *Declam.* VI. 21. *Quinctiliani*. *WESS.* — Λιμῶ συστάντας vulgo fame enectos interpretantur: nos, ex propria vi

verbi, *fame conflictatos*. Vide ad VII. 170, 9. notata. S.

CAP. XC. [3 seqq. Ἐπὶ γὰρ δὴ ἐν τῇ Δῆλῳ etc.) Vide lib. VIII. cap. 130-132. S.]

9. Θεομήτορος) In suo Cod. *Valla* reperit Θεομήτορος: in *Med. Gronovius*, Θεομήτορος. Sed, ut hic, sic supra VIII. 85. idem ille dicitur Θεομήτωρ, ubi narratur quam ob causam Sami fuerit a Persis tyrannus constitutus. Paulo post [lin. 12.] scribendum puto, ὡς, ἣν μούνον ἴδωνται αὐτοὺς οἱ Ἴωνες, ἀποστήσονται ἀπὸ Περσέων: sequitur enim eodem tempore, καὶ ὡς οἱ βάρβαροι εὐκὺς ὑπομένουσιν. VALCK.

12. ἀποστήσονται ἀπὸ Περσέων) Ecce iterum negligentiae specimen. [Vide *Var. Lect.*] Veritatem, quam sollicitissimi viri *Aldus* et *Camerarius* tenuerunt, insecuti neglexerunt omnes. Tantum-ne molestiae eos inspicere? Praesertim cum illam verbi formam res ipsa postulare. Eadem in proximis socordia. WESS.

CAP. XCI. 7. Δέχομαι τὸν οἰωνὸν τὸν Ἠγησίστρατον) Vide lib. VIII. 114., ubi Aristophanem Δέχον τὸν ἄνδρα, καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ, stabilire τὸν Ἠγησίστρατον *Arch.* videtur. In hominis nomine, exercitus ductore, bonum omen erat; quale Augusto ad Actium ante aciem asellus cum asinario dedit: *Eutyches homini, bestiae Nicon erat nomen*, inquit *Sueton.* in August. c. 96. Eadem ex superstitione, rem memorabilem adgressuri, eos potissimum adsciscebant, quibus *fausta nomina*; uti *Vespasianus*, *Capitolium* dedicaturus, in *Taciti Histor.* IV. 53. cum *Lipsii Nota*. WESS.

Ibid. Δέχομαι τὸν οἰωνὸν) Non, quod vulgatur τὸν Ἠγησίστρατον, sed τὸν Ἠγησίστρατον *Galeus* exhibet ex *Arch.*, neque aliter legit *Valla*. Hoc si *Herodotus* adiecit, scripsisset potius me iudice, Δέχομαι οἰωνὸν τὸν Ἠγησίστρατον, velut omen accipio nomen *Hegesistrati*: ut paulo post dicitur, οἰωνὸν τὸ οὖνομα ποιούμενος. In *Plauti Pseud.* II. iv. 22. Χαρίνον οἰωνὸν ποιῶ. *Euripid.* *Phoen.* vs. 865. Οἰωνὸν ἐθέμην καλλίνικα σά στέφην. Sed e vicinis notissimum forsitan ab alia manu nomen fuit adiectum *Hegesistrati*, ab *Herodoto* autem scriptum Δέχομαι τὸν οἰωνὸν, ὃ ξεῖνε Σάμει. Romanorum illud, accipio omen, sic solet Graecis simpliciter dici: Δέχομαι τὸν οἰωνόν, sive τὸν ὄρνιν τὴν κληρόνα τὸ μάντευμα τὸ χρησθέν. VALCK.

CAP. XCII. 1 seq. Ταῦτά τε ἅμα ἠγόρευε καὶ τὸ ἔργον προσῆγε) Est loquendi forma frequens *Euripidi*. Dederat

forsan ad hanc normam Noster supra VIII. c. 5., ταῦτά τε ἅμα ἠγόρευε, καὶ ἔπεμπε ἐπὶ τὴν νέα τὴν Ἀδιδμάντου: ut c. 97., ταῦτά τε ἅμα -- ἐποίησε καὶ ἔπεμπε. VALCK. — Pro eo quod lin. 2. scribitur καὶ τὸ ἔργον προσηγε, suspicatus eram προσηγε oportuisse, verbo neutraliter sumto, et procedebat opus: sed communi consensu vulgatum tenent libri, in quo adquiescendum; intelligendumque, et sermoni rem ipsam adiecit, i. e. et rem ipsam praestitit. S.

9. Ἀπολλωνίης δὲ τῆς ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ) Ita Pausanias cum alibi, tum VI. 14. Meneptolemus ἐξ Ἀπολλωνίας τῆς ἐν τῷ Ἰονίῳ. De Orico, [CAP. XCIII. 5.] ad eundem Ionium sinum, Steph. Byz., πόλις ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ. Adiunge Cononis Narrat. xxx., cui Euenius est Πειθήνιος. Montem, unde amnis (fortasse Aous) labebatur, Strabo Λάκμων adpellat lib. VII. p. 486. [p. 316. ed. Cas.] Λάκμωνα tamen Steph. Byz. ex Hecataeo. Lege. Casaubono observata. WESS.

CAP. XCIII. 1. κατέλαβε Εὐήνιον) Euenium hunc Apolloniatam aliquoties in Cononis Narrat. xxx. Πειθήνιον dici vidit Koenius. Istius erat is Apolloniae civis, quae Nostro ἡ ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ dicitur: τῶν ἐνὶ πόντῳ Ἰονίῳ Φοῖβος ᾤκισ' ἀκερσεκόμας, apud Pausan. V. [c. 22.] p. 435. Situs urbis in Excerptis e Conone definitur, et ποταμὸς Ἀῶς διὰ μέσης αὐτῆς ῥέων dicitur ἐμβαλλεῖν εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος. Iuxta Herodotum [lin. 4 seq.] flumen ῥεῖ διὰ τῆς Ἀπολλωνίης χώρας εἰς Θάλασσαν, παρ' Ὠρικὸν λιμένα. Portum Oricum hinc attigit Eustathius in Dionys. vs. 398. conf. Strabo VII. p. 486. v. VALCK.

7. φυλάσσουσι ἐνιαυτὸν ἕκαστοι) Custodiunt per annum singuli, eorum nempe, qui ad illud munus per vices obeundum essent electi, civium opibus et genere potentissimi. In Excerptis e Conone legitur: τῶν δ' ἐπιφανῶν ἦν ὁ Πειθήνιος, καὶ ὅσοι ἄλλοι ἐκ διαδοχῆς τῶν ἱερῶν εἶχον προβάτων τὴν ἐπιμέλειαν. VALCK.

11. Qui somno sopitus ovium neglexerat custodiam, eleganter dicitur κατακοιμίσας τὴν φυλακὴν: nam pro κατακοιμήσαντος recte mihi rescripsisse Reiskius videtur καὶ ποτε αὐτοῦ κατακοιμίσαντος τὴν φυλακὴν, et deinceps, ὡς τὴν φυλακὴν κατακοιμίσαντα. Idem illud, vel hinc sumtum, vel ex ipso Hecataeo, praebet Aelianus de Nat. Anim. XIII. c. 22. λέγει μὲν Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος Ἀμφιάρεων τὸν Ὀρ.

κλέους κατακοιμίσαι τὴν φυλακὴν. Legitur apud Cononem: ἀμελήσαντος τούτου, αὐτῶν (τῶν ἱερῶν τοῦ ἡλίου προβάτων) ἐξήκοντα λύκοι διεσπάραξαν: ut apud Nostrum, λύκοι -- διέφθειραν τῶν προβάτων ὡς ἐξήκοντα. VALCK.

Ibid. κατακοιμήσαντος τὴν φυλακὴν) Consentiant scripta exemplaria, atque iterum proxime. Rectius tamen cum Reiskio κατακοιμίσαντος τὴν φυλακὴν: id enim, ubi vigiliae dormiendo tramittuntur, suum sibi locum capessit. Aelian. de Animal. III. 13. Grues ὑπὲρ τοῦ μὴ κατακοιμίσαι τὴν φυλακὴν, ἐστᾶσι μὲν ἀσκληιάζουσαι, ne vigiliae tempus edormiant, alternis pedibus nituntur; et lib. I. 15. προτιμότερον τροφῆς καὶ πρεσβύτερον τὸ μὴ κατακοιμίσαι τὴν φυλακὴν: quod alibi τὴν φρουρὰν οὐ κατανοστάζειν scribit. WESS. — Similiter Xenoph. Mem. Socr. II. 1, 30. τῆς ἡμέρας τὸ χρησιμώτατον κατακοιμίζουσι. Nec vero ex his exemplis tuto colligitur, non potuisse Herodotum eandem in sententiam alterā verbi formā uti; quum praesertim alioquin etiam idem valeat κατακοιμᾶν atque κατακοιμίζειν. S.

16. ὑπαγαγόντες μιν ὑπὸ δικαστήριον) Herodotei moris est. Alii aliter, de quibus clar. Ruhnkenius ad Timaei Lexic. p. 188. [p. 263 seq. ed. sec.] WESS. — Aliis passim dicitur ὑπάγειν εἰς δίκην et εἰς δικαστήριον, ut hic olim legebatur εἰς τὸ δικαστήριον: optimo tamen consilio Cl. Gronov. ex Med. Cod. reposuit ὑπὸ δικαστήριον, quippe Herodoteum. ὑπὸ δικαστήριον ὑπαχθεῖς extat lib. VI. c. 72., et ὑπὸ reperitur in eadem locutione VI. 81. 105. et 136., ubi Xanthippus Miltiadem θανάτου ὑπαγαγὼν ὑπὸ τὸν δῆμον ἐδίωκε. Pro ἀπῆγον scribendum ὑπῆγον θανάτου in Xenophontis Ἑλλην. lib. V. p. 333, 27. VALCK. — Similiter latine dicimus, sub iudice lis est. S.

20 seq. πρόφαντα δὲ σφι --- ἐγένετο) Pecora vertebat Valla, expresso, quod scriptus illi liber ostendebat. Consimile in Arch. et Vind.; errorem docti homines Paul. Leopardus Emend. VIII. 1. et Palmerius indicarunt. Ego vero dubito, an ἱεὺς ἡλίου πρόβατα oves fuerint an boves? Scio in Cononis Narrat. pro ovibus ab interprete haberi, sed et laxiorem vocis esse potestatem. Malui in re dubia pecora. Confer Schol. ad Iliad. E. 124. et Eustachium in Erotian. p. 92. [p. 302 seq. ed. Franz.] Mox [lin. 22.] ἐπεὶ τε ἐπιμώττων, posteaquam consuluerant, correctio Reiskii

postulat. WESS. — Conf. *Var. Lect. Vallae* Latina Gro-
novius sic refinxit: *Erant autem illis praedicta et in Dodona
et in Delphis. Interrogati mox prophetae de causa mali prae-*
sentis, responderunt etc. quae Wesselingius etiam tenuit,
quamvis impedita. Nam πρόφανα, quae dicit Scriptor,
vix alia intelligi possunt, nisi responsa illa prophetarum,
quae mox adponuntur. conf. c. 94, 1. Neque necessario
πρόφαντον praedictum significat, verum etiam quodlibet ora-
culi responsum, effatum, λόγιον, διεπρόπιον, ut ait Hesychius.
Sic sane apud ipsum Herodot. V. 63, 6. πρόφαντον non prae-
dictum aliquod est, sed tale effatum quo nil aliud nisi ius-
suum et praeceptum quoddam continebatur. S.

[25. αὐτοὶ γὰρ ἐπομῆσαι τοὺς λόγους) Loquuntur pro-
phetæ, sed uterque dei nomine, cuius propheta est. αὐ-
τοὶ igitur intelliguntur Iupiter Dodonaëus et Apollo Del-
phicus. S.]

CAP. XCIV. [4. ἐν θώκῳ) Lib. VI. 63, 5. ἐν θώκῳ
cum doctis Interpretibus in consessu reddidimus: hic satis
fuit in sella, in sedili. conf. l. 181, 14. S.]

6. ταύτῃ δὲ ὑπάρχοντες) Intellige simulatum dolorem, quo
Euenium callide illexerunt et fefellerunt, sive, uti Co-
non, τέχνη ἱλασάμενοι. Notus in talibus verbi usus ex Euri-
pid. *Androm. vs. 428. ᾧ σ' ὑπήγαγεν, h. e. ἰδιόλασα καὶ ἐξη-*
πάτησα καὶ προετρεψάμην, ex Scholiastæ doctrina. Appia-
nus Civil. III. [c. 37.] p. 894. ᾧ δὲ μάλιστα ὑπαχθίντες, qua-
re maxime deliniti. Errorem Vallæ intactum Abraschiūs
Diluc. Thucyd. p. 526. noluit. WESS. — Plutarch. So-
lon. p. 82, 2. ὑπαχθίντες οἱ Μεγαρεῖς τῇ ὄψει, hac specie de-
cepti Megarenses. Confer Nostrum infra l. 19. S.

21. ἔμφυτον μαρτυρὴν εἶχεν) Divinitus insitam, ut ille
Homeri gloriator, Θεὸς δὲ μοι ἐν φρεσὶν οἶμας Παντοίχῳ ἐνέφυ-
σεν, *Odyss. χ'. 348. Alia Demosthenis ἔμφυτος αἰσχροκέρδεια*
καὶ πονηρία, penitissime animo ex toto vitæ genere hærens,
iuxta Dinarchi criminationem, Orat. in Demosth. p. 104.
Alia Demetrii Phalerei ἔμφυτος ἀκρασία in fragmento Duri-
dis apud Athen. lib. XII. p. 542. c. WESS.

CAP. XCV. 1. Δηΐφοβος) Δηΐφοβος eligebatur ex Poë-
ta, qui Herodoto nihil praescribit. WESS. — Quis Δηΐ-
φοβος h. l. maluerit, incompertum mihi. Libri quidem
omnes in vulgatum consentiunt. S.

3. ἐπιβατεύων τοῦ Εὐνήϊου οὐνόματος ἐξελάμβανε ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἔργα) De usu isto verbi ἐπιβατεύειν dictum est lib. III. 63. Loci iustam sententiam nec *Valla*, nec *Portus*, assecutus est. Nulla Deiphono in Graecia molestia ex invaso Euehii nomine; operas vaticinandi contra Graeciam conduxerat: hoc verba volunt, neque aut *Reiskium* aut *Abreschium* Diluc. Thucyd. lib. III. p. 315. latuit. Prior insuper ἐπιὼν τὴν Ἑλλάδα, Graeciam obiens, ex suspitione plausibili, si scripti Codd. adstipularentur. Decepit *Vallam* rarior verbi potestas, qua *Plutarch.* T. II. pag. 396. ε. ἐκλαβὼν γὰρ ἴππον ἀλινδούμενον γράψαι, cum pingere equum semet volutantem conduxisset: et in *Pelopida* p. 291. B. ἐκλαβὼν παρὰ τῆς πόλεως πίνακα γράψαι μάχης ἐτίρας. WESS. — Nempe, ut ἐκδιδόναι dicunt Graeci, opus faciendum elocare, sic ἐκλαμβάνειν ἔργον dicitur qui opus faciendum conducit: sive, quod eodem redit, ἐκδιδῶι is, qui alterius operam conduceit; ἐκλαμβάνει, qui suam operam alteri elocat. Alienam ab auctoris mente *Vallae* versionem, Deiphono negotium in Graecia fuisse exhibitum, tenuerat *Gronovius*, eandemque in contextu intactam *Wesselingius* reliquit, in subiecta Nota corrigere satis habens. Caeterum vide *Var. Lect. S.*

CAP. XCVI. 3. πρὸς Καλάμοισι.) Hoc, sive πρὸς Λαμίοισι *Arch.*, alii cruent. WESS. — Vide quae in *Var. Lect.* notavimus. S.

4. παρεσκευάζοντο ἐς ναυμαχίην) Exterminavi ὡς, alioqui haud intolerabile, addi quippe et omitti solitum c. 97., Codicum conspirante imperio: non item ἀπέπλεον [*lin.* 10.] ad sententiam necessarium. Poterat utique, si quid prae se inconmodi ferret, ex cap. seq. [ex cap. 98, 5.] ἐπέπλεον lenissimā fingi medicinā. Geminum lib. VIII. 74. ὡς ἐς τὴν Πιλοπόννησον χρεῶν εἴη ἀποπλῶειν. WESS.

Ibid. ὡς ἐς ναυμαχίην) Omissam in *Med.* voculam ὡς si praebent alii Codices, sede non moverem, qua aptissime haeret: παρεσκευάζοντο ὡς ἐς ναυμαχίην: ut *Xenoph.* Ἑλλ. II. p. 267, 33. πάντα παρασκευασάμενος ὡς ἐς ναυμαχίαν: p. 269, 4. ὡς ἐς πελοποννησίαν παρασκευάζειν τὴν πόλιν. Thucyd. VI. c. 67., παρεσκευάζοντο ὡς ἐς μάχην: idem saepe dicitur, ὡς ἐπὶ ναυμαχίαν. VALCK.

CAP. XCVII. [3. ἐς Γαίσωνα τε καὶ Σκολοπείντα) Γαῖσων fluvius, ex *Ephoro* notus apud *Athen.* VI. p. 311, c.

Gessus apud Plin. V. xxix, 31. Gaesus Melae I. 17. Σκολο-
πίς, aliunde non cognitus, ex hoc Herodoti loco colligitur
amnis fuisse, in Gaesonem haud procul ab ostio aquas suas
exonerans. S.]

4 seq. Φίλιστος - - Νεῖλεω τῷ Κόδρου ἐπισπόμενος) De migra-
tione Ionica et condita Mileto, sociisque expeditionis, nul-
la tamen Philisti mentione, Pausanias lib. VII. c. 2. etc.
Strabo lib. XIV. p. 939. [pag. 633. ed. Cas.] quorum huic
Codri filius Νηλεὺς, illi Νεῖλεὺς, sicuti Nostro. Ista Strabo-
nis aliorumque scribendi ratio Clar. Perizonio unice ad
Aelian. Var. VIII. 5. ob Marmor Arundel. probatur; abs-
que caussa tamen, siquidem in laceris eius tabulis NE . .
ΕΤΣΩΙΚΙΣ., unde Νεῖλεὺς ᾤκισε formatur tantum. Hoc le-
ve, neque ab eruditissimo H. Valesio ad Ammian. lib.
XXVIII. 1. contemtum. Ionicam vocem κτιστὺν, quam
κτίσιν ad Dionys. explicuit Eustathius, optime docti viri
illustrarunt. WESS.

6. ἐπὶ Μιλήτου κτιστὺν) Ἐπὶ τὴν Μιλήτου κτίσιν, velut
Herodoteum, legitur apud Eustath. in Dionys. vs. 823.,
qui sinceram nobis formam κτιστὺν servavit ad Hom. Ἰλ. τ'.
p. 1245, 40. quam illinc Herodoto iam restituit Portus:
alia huius moduli supra prostant pag. 42. [Adnot. ad I.
85, 3.] Ad κτιστὺν accedit Hesychii Δωμητὺς κατασκευή.
Eidem Φραστὺς est σκέπης, ἔννοια: apud Suidam Ἀφραστὺς
sunt ἀσυνεσίαι. Ad Hesych. quaedam notata sunt in Ἀποδα-
στὺς. σωφρονιστὺς miror apud Platonem reperiri T. II. pag.
933. E. VALCK.

CAP. XCVIII. 3. ἀπορίη τε εἶχοντο) Praepositio
[ἐν], quam schedae offerunt, locum recipere poterit.
τέλος Δαρειῶς τε ἐν ἀπορίῃσι εἶχοντο, lib. IV. 131. Alibi tamen
abest; vide lib. III. 129. Ἀποβάθρας, [lin. 7.] paratas in
pugnae navalis usum, tabulata expresserat Valla, merito
desertus. Scalae fuerunt ad descensum nauticae. Thucydi-
des IV. 12. Brasidas ἐχώρει ἐπὶ τὴν ἀποβάθραν καὶ πικρώ-
μενος ἀποβαίνειν, ἀνέκοπη: ubi docte Dukerus, sicuti Ti. Hem-
sterhusius in Luciani Dial. Mort. XI. 10. WESS. — Latinum
nomen scala graeco adposuit Pollux I. 93. ἀποβάθρα
καὶ διαβάθρα ἢ σκάλαν καλοῦσι: ubi commode Iungermannus
„Videtur autem, inquit, sic nominandus et ponticulus ille
qui a nautis in litus vel ripam evectus, inseruiens, tam

consuendendae navi quam exscendendae. "Potuerat adii-
cere, usos etiam esse similibus pontibus ad transscenden-
dum suis e navibus in naves hostiles; quod quidem ex
hoc Herodoti loco satis intelligitur. S.

12. πρώτον μὲν ἐν τῇ νηὶ etc.) Duas literas male repetitas
legendumque suspicor, πρώτον μὲν τῇ νηὶ παραπλίων, ἐγχρίμ-
ψας τῷ αἰγιαλῷ τὰ μάλιστα Λευτυχ. VALCK.

Ibid. ἐγχρίμψας) Nihil quidem interest, ἐγχρίμψας scri-
batur an ἐγχρίψας, prius tamen tanquam suavius posuis-
se videtur, ut II. 60. ἐγχρίμψαντες τὴν βάρην τῇ γῇ: ubi non va-
riant Codices. VALCK. — Contra se, tanquam in acie,
Codices consistunt scripti: partis prioris ἐγχρίψας vinceret,
si vetustatis ratio duceretur, quod antea lib. II. 60. animad-
versum. Praeconis μεγαλοφωνοτάτου ἐν τῷ στρατοπέδῳ voce ad
Ionas usum Leutychiden, auctor Diodorus est lib. XI. 34.,
nonnulla eius ex ore memorans a vero alieniora. WESS.

13. Percultum ὑπὸ κήρυκος προηγόρευε, voce praeconis.
Tale Theophrasti in Stobaei Serm. XLII. p. 280. οἱ μὲν ὑπὸ
κῆρυκος κελύουσι πωλεῖν. Xenophontis Laced. Republ. pag.
286. c. ὥσπερ ὑπὸ κήρυκος. In Aeschyli Choëph. vs. 838. au-
dax videtur ὑπάγγελος, vice ὑπ' ἀγγέλου. WESS.

21 seqq. Per praeconem Ionibus ista Leutychides eadem
dicitur mente significasse, qua ad Artemisium Themisto-
cles similia lapidibus incidi curaverat: ἡ γὰρ δὴ λαθόντα
τὰ ῥήματα τοὺς βαρβάρους ἔμελλε τοὺς Ἰωνας πείσειν, ἢ ἔπειτα
ἀνενειχθέντα ἐς τοὺς βαρβάρους ποιήσειν ἀπίστους τοῖς Ἕλλησι:
in quibus scribi mallet Koenius ἐπεὶ τε ἀνενειχθῇ, prout
supra legitur lib. VIII. c. 22. VALCK. — At, cur mu-
tata h. l. malimus vulgata verba, ἔπειτα ἀνενειχθέντα, nul-
lam prorsus causam exputare equidem possum. S.

CAP. XCIX. 17 seq. τοῖσι καὶ κατιδόκειν νεοχμὸν
ἂν τι ποιέειν, δυνάμις ἐπιλαβομένοισι) Cuncta Persas
cum spectent, de sermonis adsuetudine expectasses, τοὺς
καὶ κατιδόκειν - - ἐπιλαβομένους: quam etiam in sen-
tentiam Diodorus XI. 33. ac Polyaeus VII. 35. abierunt.
Valla ad Ionas, res novas animo agitantes, adplicuit, quasi
τοῖσι καὶ κατιδόκει, quibus videbatur; sequacemque Cl. Pa-
vium inpetravit. Equidem Valckenario calculum adposue-
rim, mancam arbitrato structuram, ope quidem ingenii,
sed ob Mssorum taciturnitatem dubia, sanandam. Nol-

lem vero νεόχμιον ἄν τι hīc eo colore et cap. 103. fingi, quod νεοχμός semper in substantivis nominibus ponatur. [Nempe ea Reiskii erat sententia.] Adesse mutatio debuerat βασιλεύς χώρας Κρίων ὁ Μανοικίως νεοχμός, h. e. νέος, νεωστὶ κατασταθείς, ut Critici in Sophoclis Antig. vs. 164. WESS.

Ibid. τοῖσι καὶ κατεδόκειον etc.) Aliud quid requiri videtur, a quo pendeant isti dativi: forsā excidit vox ob praecedentis similem terminationem. Dicī, nī fallor, potuit, τοῖσι καὶ κατεδόκειον ἐνεὸν νεοχμὸν ἄν τι ποιῆν δυνάμιος ἐπιλαβομένοισι: quibus et inesse putabant, ut facultatem adepti nova molirentur. De Samiis et Milesiis, quos sibi suspectos iusserint Persae τὰ τῆς Μυκάλης ἄκρα φυλάττειν, Polyæn. VII. c. 45. VALCK. — In Attico scriptore utique non ferendum id esset, quod hīc communi consensu libri omnes exhibent: sed hanc veniam sibi Herodotus postulat. Verbum καταδοκεῖν alibi apud Nostrum, vel absolute positum, vel cum accusativo et infinitivo, aut cum nudo accusativo constructum, non aliam fere vim, atque simplex δοκεῖν, habet, existimare. Hoc loco κατὰ praepositio propriam quamdam vim verbo addit, ut significet contra aliquem existimare, i. e. vel condemnare vel saltem suspectum habere. Atque hac notione videri quidem poterat cum genitivo casu iungendum id verbum: sed, quemadmodum pro eo, quod καταγελᾷ τινός, et κατακρίνει τινός vulgo dicitur, καταγελᾷ τινὶ usurpat Noster III. 37, 5. 38, 2. saepiusque alibi, et κατακρίνει τινὶ VII. 146, 7. (conf. Adn. ad VII. 9, 5. et Var. Lect. VII, 10, 71.) sic et καταδοκεῖν τινὶ usurpavit. S.

[19 seq. συνεφόρησαν τὰ γέγρακ] Conf. supra, c. 61, 13. 62, 7. et infra c. 102, 7 seqq. S.]

CAP. C. 4. ἐπὶ τῆς κυματώγης) Verissime Eustathius, ἐν ἀκτῇ, ἐνθα τὰ κύματα ἄγονται, sive littoris crepidine, quam verberat unda maris. Ex qua vocis notione egregie Luciano in Hermotim. c. 84. Celeb. Graevius subvenit, iniuria taxatus ab Elsnero, Schediasm. Critic. c. 1., fluctus, uti hic Valla, seu maris fluctuationes intelligente. Quid tum de Homero, quem Vitae Auctor c. 19. καθήμενον ἐπὶ τῆς κυματώγης, et c. 34. ἐκοιμάτο ἐπὶ τῆς κυματώγης ἀδυνάτως ἔχων deperibit, censebimus? Nonne mortalium in stupidissimis, sedente, et, corpore ex valetudine adfecto, decumbente in fluctuatione aestus marini? cum citra maris ad-

sperginem in sicco liceret. Vera atque elegans Democritea est observatio apud *Sextum Empir.* lib. VII. contra Mathem. p. 395. non aves duntaxat, quales columbae et graculi, aggregari, sed et res inanimatas, καθάπερ ὅρῃν πάρεστι ἐπὶ τῶν κοσκινουμένων σπερμάτων καὶ ἐπὶ τῶν παρὰ ταῖς κυμάτων γαῖς ψηφίδων: ubi fluctuationes maris si volueris, risum debebis, neque emendabere, nisi iucundissimo placidi maris et elegantissimo congestarum concharum et calculorum in littoris crepidine adspectu. Quid multa? Redi ad lib. IV. 196., nec dubitabis. WESS. — Quid sit κυματωγή, docuit *Wess.* in *Diss.* Herod. p. 207. VALCK. — De accentu vocabuli vide in *Var. Lect.* notata. S.

4. ἡ δὲ φήμη διήλθε σφί) *Famam de victoria ad Plataeas a Graecis reportata, quam divinitus ortam censuit Herodotus, a Leutychide rei ignaro prudenter confictam verius alii statuerunt.* *Diodorus Sic.* XI. c. 35. οἱ περὶ τὸν Λεωτυχίδην, οὕτω μὲν πεπυσμένοι περὶ τῆς νίκης, ἀφ' ἑαυτῶν δὲ πλάττοντες τὴν εὐημερίαν, ἐφάνησαν στρατηγήματος ἕνεκεν τοῦτο πεποιηκέαι. vid. *Casaubon.* ad *Polyaenum*, *Spartiatæ strategema commemorantem* lib. I. cap. 33. VALCK.

7 seq. τῆς αὐτῆς ἡμέρης συμπίπτουσης τοῦ τε ἐν Πλαταιῇσι etc.) *Inconcinna et impedita videntur. Quid quaeso ἡμέρης συμπίπτουσας, et τῆς αὐτῆς inprimis? Non equidem obviscor libri VIII. 15. συνίππτει δὲ ὥστε ταῖς αὐταῖς ἡμέραις τὰς ναυμαχίας γίνεσθαι ταύτας: sed disconvenit, uti adparet, sicuti quod sequetur mox c. 100. [c. 101, 1.]* *Portus*, has verborum difficultates animadvertens, ex arbitratu accessiones adiunxit, quae fastidium movent. Iustior eiusdem admonitio, *Vallam συμπίπτοντος aut συμπεσόντος legisse videri: vertisse quippe, etsi tunc eodem die contigit utraque clades, ea, quae ad Plataeas etc.* Idem ego ambabus amplecterer. Belle distincta τῆς αὐτῆς ἡμέρης, συμπίπτοντος τοῦ τε - - καὶ τοῦ ἐν Μυκ. μέλλοντος ἵσσεσθαι τρώματος, φήμη τοῖσι etc. decurrent, atque ad Plataeas acceptam et ad Mycalen futuram Persarum cladem, utramque eodem die, iungent. Quae loci in medela, sive malis coniectura, suffragatores viros doctissimos *Pavium* et *Reiskium* produco. Res autem ipsa suadet, neque *Diodorus* lib. XI. 35., aut *Polyaenus* lib. I. 33. infitiantur, *Leutychidae* in sparso de parta ad Plataeas victoria rumore imperatoriam eminuisse fraudem. WESS.

— Ferendam videri consentientem librorum omnium scripturam monui in *Var. Lect.* Quod si αὐτῆς abesset, neminem turbatura erat haec locutio, *coincidente die utriusque cladis.* Ferenda vero etiam videtur vocis αὐτῆς abundantia: est enim, quasi dixisset *in eundem diem utraque clades coincidit.* S.

CAP. CI. 3 seq. In istis, παρ' αὐτὸ τὸ Δημήτριον, οὐ γίνετο - - ἡ μάχη, mihi quoque vocula οὐ ex syllaba videtur praecedente nata, et delenda cum Reiskio et Koenio. VALCK.

10. μηνός τε τοῦ αὐτοῦ) Mensis Attici Boëdromionis die tertio, teste Plutarcho in Camillo pag. 138. A. et de Glor. Ath. p. 348. F., nec sibi tamen constante in Aristid. pag. 330. F. Aeliani in sexto Thargelionis die error Var. lib. II. 25. dudum castigatus est. WESS.

14. ἡ κληδὼν αὕτη σφι ἰσέπτατο) In praecedentibus ἰούσι δέ σφι Φῆμη τε ἰσέπτατο. Eadem ergo Φῆμη ac κληδὼν, sive omen, sicuti lib. III. 153. et V. 72. Pertinent huc, admotaque sunt a doctissimo Berglero, ex Procopii Sophistae Epist. LII. οὐ γὰρ δὴ μόνον Ἡσίοδος θεὸν αὐτὴν ἀνυμνεῖ, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναῖοι, τὴν ἐν Μυκάλη μάχην αὐθημερὸν ἐγνωκότες, οὐκ ἀνεκτὸν ἔφασαν, εἰ μὴ θεὸν ἠγοῖντο τὴν Φῆμην: valde tamen miraculum augent, cum Athenis victoriam, eadem die, qua ad Mycalen reportata fuit, cognitam produnt. Deam Attica superstitione habitam, Φῆμην δημοσίᾳ θύομεν ὡς θεῶν, testis Aeschines περὶ Πάρατρ. p. 47. WESS.

CAP. CII. 1. καὶ τοῖσι προσεχέσι etc.) Vir doctus: aut προσεχέως legendum, aut delendum est τετραγμένον. Nimis pro imperio. Amo lenia in adfectis remedia, si qua opus. Tale hic nihil: omnia enim Herodotei moris et obvia. Mox μέχρι κου ex schedis bene Gronovius. μάλιστα κου lib. VII. 21. et consimilia non latent. WESS.

[6. ἔτι καὶ δὴ) Vide *Var. Lect.* Quae nam vis particulae ἔτι insit necdum potui exputare. Commode superioribus intertexta fuisset, ἐν ᾧ δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔτι περιήσαν, οὗτοι etc. S.]

17. συνεσέπιπτον) Quod praebuit *Med. Codex*, aliis etiam usitato more scribendi posuerat Herod. sive συνεσέπιπτον ἐς τὸ τεῖχος: ut III. cap. 78. οἱ συνεσπίπτουσι, nempe ἐς τὸν ἀνδρείωνα. Plura dedit Cl. Abresch. in Dilucid. Thu-

cyd. p. 656. Hic ante vulgatum [scil. ante Gron. vulgatum συνέπιπτον] ter in eundem sensum reperitur apud Polyænum: II. cap. 35., οἱ δὲ κατόπιν ἐπόμενοι συμπισόντες τῆς πόλεως ἐκράτησαν. III. c. 9, 45. συνηκολούθησεν αὐτοῖς καὶ συνέπισεν εἰς τὴν πόλιν. VI. c. 1, 2. εἰσέδραμε πρὸς τὴν μητέρα, et duo tresve αὐτῷ συνέπισον: hic συνεισέπισον, Casaubonus; primo loco συνειτπισόντες, corrigebat Koenius. VALCK. — Sic Polyb. IV. 71, 12. συνέπισον (sc. εἰς τὴν πόλιν) διὰ τῆς πύλης. Idem verbum frequentavit Appianus, cuius loca huc spectantia in Indice Graecitatis olim indicavi. S.

[20. κατ' ὀλίγους γινόμενοι, i. q. ὀλίγοι γινόμενοι. Vide Wess. ad VIII. 113, 14. S.]

20 seq. Ubi Persae ἐμάχοντο τοῖσι αἰεὶ εἰς τὸ τεῖχος ἐσπίπτουσι Ἑλλήνων, eleganter adhibetur αἰεὶ, ut saepius apud veteres. Vid. not. in pag. 353. [Adnot. ad IV. 162, 14.] VALCK.

CAP. CIII. 5. Περὶ λείας) Galeo probatum dabunt forte Codices Περὶ λείας: id ipsum Valla reperit, cui Sicyonius hic dicitur Perilaus. VALCK. — Vide Var. Lect. S.

8. ἑπικρατεία τὴν μάχην) Nequidquam Codices quidam innovant. Vertitur pertinacior. Praeferrem, Stephano monitorem, in alteram partem inclinantem, qualis Ἰσχυρῆς ἑπικρατῆς, sive νικηφόρος, uti scholia Aeschyli Pers. vs. 956. Sed relege observata eruditissimi viri [Valckenarii] ad lib. VIII. 11. WESS.

CAP. CIV. 1 seq. προσετίτακτο μὲν τῶν Περσίων) Superius c. 98. [cap. 99, 14.] Persae τὰς διόδους - - - προστάσσουσι τοῖσι Μιλησίοις φυλάσσειν. Ergo πρὸς τῶν Περσίων, nisi ex composito verbo pendere iubeas, praestiterit. Namque διόδους Περσίων quis iunxerit? WESS. — In istis, Μιλησίοις δὲ προσετίτακτο μὲν τῶν Περσίων τὰς διόδους τηρεῖν, a praepositione verbi προσετίτακτο genitivus pendere videtur τῶν Περσίων: nisi scripserit, quo modo saepe solet, προσετίτακτο μὲν ἐκ τῶν Περσίων. Milesius iniunctum fuerat a Persis. Supra cap. 98. τὰς διόδους τὰς εἰς κορυφὰς τῆς Μυκάλης φερούσας προστάσσουσι τοῖσι Μιλησίοις φυλάσσειν. VALCK. — Genitivus τῶν Περσίων a verbo προσετίτακτο pendere, mea quidem sententia, nullo pacto potest. Nec vero opus videtur, ut προστετ. ἐκ (aut πρὸς) Περσίων corrigendum suspicemur. Proprie Herodot. T. VI. P. II.

dicturus erat Scriptor, τοῖς Πέρσῃσι τὰς διόδους τηρεῖν: sed, quoniam alius adest dativus Μιλησίοισι, variandi causa nunc genitivum posuit, et τῶν Περσίων τὰς διόδους, exitus Persarum, dixit exitus viarum quibus se Persae recipere possent. S.

CAP. CV. 2. Ἑρμόλυκος ὁ Εὐθύνοῦ) Licuit semper in ambiguis, a forte fortuna oblatum arripere. Εὐθύνου, sed obscuri hominis, meminit *Aristoteles*, *Rhetor.* II. 19. p. 92. Δεινὸν εἶναι, inquiebat *Isocrates*, εἰ ὁ μὲν Εὐθύνοος ἔμαθεν, αὐτὸς δὲ μὴ δυνήσεται εὐρεῖν. Neque ignotus Εὐθύνοος ex vetere responso, Εὐθύνοος καίται μοιριδῶν θανάτῳ i. e. *Cicerone* interpretante, *Euthynous* potitur, *fatorum numine, letho*, *Disp. Tuscul.* I. 49. *Hermolycum παγκρατιστὴν* non *Pausanias* lib. I. 23. ignorat. WESS.

CAP. CVI. 8 seq. ὅπῃ χρεῶν ἰή) Dederunt plures manu exarati ὅπῃ lib. V. 87., pessum absque caussa a viro Celeberrimo datum. Iustum et ego κατοικίῃσαι iudico, iustissimum ἀπῖναι. Quid autem προκατῆσθαι, [lin. 11.] apertum ex lib. VIII. 36. WESS.

15. τοῖσι ἐν τέλει ἰούσι) Nemo de scripturae veritate dubitabit in posterum. Οἱ ἐν τέλει, qui in magistratu sunt. Sic lib. III. 18. τίθῃναι τὰ κρέα τοὺς ἐν τέλει ἑκάστους ἰόντας, singulos civium magistratus. *Ismene* in *Sophoclis Antig.* vs. 66. τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι: et *Philoct.* vs. 384. Οὐκ αἰριῶμαι καῖνον ὡς τοὺς ἐν τέλει. Sed abstineo. Vide tamen *Schol.* ad *Gregorii Nazianz. Stelit.* I. p. 13. WESS. — Scripsisse videtur, ut est in *Med. Cod.*, Πελοποννησίων μὲν τοῖσι ἐν τέλει ἰούσι, Principibus civitatum Peloponnesii. In Editione *Gronovii* memorati magistratus *Peloponnesii* nulli fuerunt: [nempe sic perperam scriptum in *Gronovii* Latinis, *Peloponnesium*, et mox iterum *Peloponneses*, pro eo quod oportebat *Peloponnesiorum* et *Peloponnesii*. In eiusdem *Gronovii* Graecis temere servatum erat τέλει, et omissum verbum ἰούσι: de quibus corrigendis erratis in *Notis* monuit Editor.] magistratus *Lacedaemoniorum Vallae* nitebantur verbis *Schol. Thucyd.* p. 40, 97. [ad lib. I. c. 58.] quibus etiam plus semel abusus est *Meursius*: vere monuit *Clar. Duker.*, non *Lacedaemoniorum* tantum, sed et aliorum, magistratus τέλη fuisse dictos. Magistratus autem et viri principes, οἱ ἐν ἀξιώματι, saepius etiam dicuntur οἱ ἐν

τέλει ὄντες. Meminit Thucyd. V. 27. τῶν ἐν τέλει ὄντων Ἀργείων. Syracusanorum magistratus, οἱ ἐν τέλει ὄντες apud eundem VII. 73. ubi paulo post vocantur ἄρχοντες. Hinc Philoni Iudaico inter Aegyptios et Persas viri principes sunt Αἰγυπτίων οἱ ἐν τέλει, et οἱ ἐν τέλει Περσῶν, pag. 363. v. et pag. 778. v. Ut Herodoto Πελοποννησίων τοῖσι ἐν τέλει, sic Aeschylus apud Stobaeum p. 63, 31., Κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χεῖρ τῶν ἐν τέλει. Sophocl. Phil. vs. 922, τῶν ἐν τέλει κλύειν. VALCK.

[18. εὐδὲ Πελοποννησίους περὶ τῶν σφετέρων ἀποικιῶν βουλευέιν) Miratus sum, ad vulgatam ante nos scripturam Πελοποννησίοισι neminem interpretum adhaesisse, nihil certe ad hunc locum ab interpretibus adnotatum. Nam, quod vulgo interpretantur omnes, neque Peloponnesiis de ipsorum (nempe Atheniensium) coloniis consultandum, ea sententia, ut in Var. Lect. monui, Graecis verbis non inest, nisi aut ad dativum Πελοποννησίοισι intercidisse verbum κατήκειν, ἐξῆναι, aliud-ve simile, statueremus, aut Πελοποννησίους corrigeremus, ubi quidem ad infinitivum βουλευέιν, ex pervulgato Graecorum usu, verbum διῶν subintelligendum. Unam rationem video, qua vulgatum Πελοποννησίοισι defendi possit; si statuamus hos Peloponnesios, hic nominatos, opponi illis Peloponnesiis τοῖς ἐν τέλει ἰούσι; unde haec prodiret sententia: neque Peloponnesiis (nempe reliquis Peloponnesiis) placuit de coloniis Atheniensium consultare. At huic interpretationi duo obstare momenta videntur: primum, quod in hanc sententiam dicturus haud dubie Herodotus fuisset τοῖσι ἄλλοις Πελοποννησίοισι: alterum, quod deliberantium concilio non privati homines, sed soli οἱ ἐν τέλει ὄντες, interfuisse videantur. S.]

23. πίστι τι καταλαμβάνεις) Sive adsit, seu deficiat enclitica, parum intererit. Adest lib. III. 74., ubi vide. Statim ἐμμενεῖν aut ἐμμενέειν ob adiunctum μὴ ἀποστήσθαι aequius melius, quod Portum haud praeteriit. WESS. — Amat vero etiam Noster, ut formas, sic et tempora variare verborum. Caeterum vide Var. Lect. S.

CAP. CVII. 9. δέννος μέγιστός ἐστι) Explicatur ab Eustathio [ad Iliad. p. 537 extr. ed. Bas. p. 668. ed. Rom.] et Criticis ad Sophoclis Aiac. vs. 243., Lycophronisque Alex. vs. 774. Persarum illud convicium innuebatur cap. 20. huius Musae, et recentiorum eorundem abs Theophylacto

Hist. Mauric. lib. III. 8. Non requiretur, credo, simile aliarum nationum opprobrii virus. Quis Virgiliani obliviscitur, *O vere Phrygiae, neque enim Phryges*, Aeneid. IX. 617. ubi de Persis I. Lud. la Cerda egregie. WESS.

12. καὶ μιν ἐπιθέοντα φρασθεῖς etc.) Pristinum φθᾶς sententiae congruere, largior atque agnosco ultro. Sed enim tanta Codicum adparet consensio, iussus adeo urgens, ut obedientiam relinquere abnuam. φρασθεῖς, advertens: φράζεσθαι et ἐπιφράζεσθαι cap. 19. et in Porti penu copiosissima sunt. Vicino ἀρπάξεν μέσον [lin. 13 seq.] Livii respondet arripit medium Servium, lib. I. 48. et Dionysii in eadem historia, μετώρον ἑξαπάσας, sublimem rapiens. WESS.

12. ἐπιθέοντα φθᾶς) Irruentem cernens, Valla: non ille φθᾶς, sed legit in suo Cod. φρασθεῖς, quod in Arch. et Eton. inventum exhibet etiam margo Ed. Steph. φρασθεῖς, ἐπιφρασθεῖς, et καταφρασθεῖς Herodoto in istum sensum adhibentur; sed neque alterum φθᾶς hinc alienum est, hac etiam usurpatum structura: vid. ad Phoen. Eurip. vs. 982. φθᾶς si qui dant Codices, videri forte poterit utrumque posuisse Herodotus: καὶ μιν, ἐπιθέοντα φρασθεῖς, φθᾶς Ξεναγόρας - - ἀρπάξει μέσον, καὶ ἐξάρκας παῖσι ἐς τὴν γῆν: quem, cum accurrentem cerneret, praevertens Xenagoras - - medium arripit, et sublatum in terram statuit: ut apud Terentium, sublimem medium arriperem, et capite pronum in terram statuerem. συναρπάσας ἐξῆρε est in Xenoph. Κυρ. Παιδ. p. 35, 340. Ἄρας μετώρον εἰς τὸ βάραθρον ἑμβαλῶ, Aristoph. Eq. 1359. VALCK. 19 seq. πορευομένων, οὐδὲν ἔτι etc.) Dedi schedis Gronovioque, et βαρβαρίων vocem in exilium egi; necessariam minime esse, praecedentia conmonstrant. In sequentibus minuendis modum excedit Mediceus. Vide superius lib. VI. 42. Verissimum [lin. 22.] ἐξ Ἀθηνίων. WESS.

CAP. CVIII. 2 seq. ὡς δὲ οἱ προσπέμποντι) Quo sit sensu capiendum hoc verbum, erudite docuit vir Clar. in Miscell. Obs. Nov. T. III. p. 7. Ut λόγους προσπέμπειν, sic προσενεγκεῖν λόγους περὶ συνουσίας dixit Xenophon Κυρ. Παιδ. VI. p. 91, 1. et Lucian. T. I. [Dial. Deor. VI. 2.] p. 217., ubi τὸ πειμᾶν, in eundem sensum magis frequentatum, tractavit Vir summus. Amorem Xerxis, fratris uxorem frustra sollicitantis, hinc attigit Tzetzes Chiliad. II. vs. 6. Errat, ut saepius in historia, Maximus Tyrius XXVI. 7. ubi Xerxes

ἐπὶ Ἀμυστρίν ᾗθεν τὴν τοῦ παιδὸς γκμετήν: errorem correxerunt D. Heins. et Io. Davis., quo vocat *Amestrin*, quæ *Artaynte* fuerat ex Herodoto dicenda. VALCK.

4. βίην προσφέρειν) *Praestabilius* videtur προσφέρειν, uti in duobus *Mastis*; sic sane ἀναγκαστὴν προσφέρειν lib. VII. 172. *Tzetzes* haec ad *Lycophron*. excerpens p. 142. *Xerxes*, αἶτ, εἰς ἔρῳτα τῆς *Μασίστιδος* ἐμπύκτως γυναικός, confundens inperite *Masistium* et *Masisten*, regis fratrem, qui idem error *Chiliad*. II. 6. WESS. — Ferendum fortasse προσφέρειν erat: quidd quum, utpote ex rariore verbi usu, suspectum fuisset docto cuidam librario, facile credas in *πρᾶξι* φερε ab eodem fuisse mutatum. S.

7. πρήσσει τὸν γάμον τοῦτον etc.) Haec salebrosa doctis *viris*. *Reiskius* addit distinguitque πρήσσει τὸν γάμον τοῦτον τῷ παιδί -- Δαρείῳ μνίσταται θυγατέρα. *Abreschius* vero, πρήσσει τοῦτο, τὸν γάμον λαμβάνει τῷ παιδί -- θυγατὴρ τῆς γυναικὸς ταύτης. Quorum auxilium manu descripti libri aversantur. Sentio, *θυγατέρα* τῆς γυναικὸς per adpositionem, quam vocant, aptanda ad τὸν γάμον, neque adeo sollicitanda esse. *Maximi Tyrii* (*Orat.* XXVI. pag. 317.) memoriae in his lapsus *D. Heinsius* et *Davisius* fecerunt manifestum. WESS.

CAP. CIX. 7 seq. τῇ δὲ κακῶς γὰρ ἴδει etc.) Ex veteri *Aldi* scriptura formabatur, τὴν δὲ, κακῶς --- εἶπα. *Recepta* probior; neque ulla necessitudo, ut ἡ δὲ, κακῶς γὰρ ἴδει --- εἶπα, fingatur. In formulae enim frequentissimo usu multiplex variatio, notata ad lib. I. 8. WESS. — Sic loqui amat *Herodotus*, cuius in sermone τῇ δὲ κακῶς γὰρ --- πρὸς ταῦτα εἶπα, idem valet ac si dixisset, ἡ δὲ (τῇ γὰρ παρομὴν ἴδει κακῶς γενέσθαι) πρὸς ταῦτα εἶπα. S.

CAP. CX. 6 seqq. βασιλῆϊον διῖνον etc.) Hinc attigit *Athenaeus* IV. pag. 146. B. describens *Herodotea* quae sequuntur; ubi similiter οὐνομα τῷ διῖνῳ *Περσιστὶ* fuisse dicitur τυκτὰ, Ἑλληνιστὶ δὲ τέλειον. VALCK.

8. ἡμέρῃ τῇ ἐγνίτο βασιλεὺς) Intererit parum, sive praepositio [ἐν] accedat, seu tacita relinquantur. *Vallae* *Latina*, die quo rex creatus est, me arbitro, perperam. Et hinc manavit tamen docta *Cl. Relandi* (*Dissert. de Vet. Ling. Pers.* p. 257.) originationis vocis ΤΥΚΤΑ, quasi coenae ἐθρηνισμοῦ, inque memoriam regiae inaugurationis celebratae.

Nisi errere, quod nolim, in devium exeo, *regis natalis est dies.* Viam monstrat Noster lib. I. 133. quando de Persis, Ἡμέραν δὲ ἀπασιάν μάλιστα ἐκείνην τιμᾶν νομίζουσι, τῇ ἑκάστου ἐγένετο, *qua eorum quisque natus fuit: tum Plato, Alcibiad. I. p. 121., exposito natali die, eoque festo, regii principis, εἶτα, adiungens, εἰς τὸν ἄλλον χρόνον πᾶν τῇ ἡμέρᾳ βασιλείας γενέθλια πᾶσα θύει καὶ ἑορτάζει ἡ Ἀσία: quibus adprime adconmodis nihil adstruo. ΤΥΚΤΑ expli-*cent, qui poterunt. WESS.

10. τὴν κεφαλὴν σμᾶται) Habet et σμᾶται Athenaeus: noster forte scripserat σμείται. Si in nullo Codice legitur κοσμέται, neque legisse videbitur illud *Valla*; cuius ornatam eam mihi moverat superius [Adnot. ad III. 148, 5.] memoratam coniecturam. Casaubonum σμᾶται hic explanantem sequitur Gronovius. VALCK. — Omnes ita; [nempe σμᾶται:] nec Vallam suspicor, etsi laxius expresserit, aliud ob oculos habuisse. Magnum Athenaei Animadversorem laudo vehementer, de *smegmate*, nisi *fragrantius oleum* praetuleris, quo regium caput fuerit delibutum et deinde defricum, coniectantem. Omnium aptissima sunt, a Cl. Gronovio itidem signata, haec de lib. IV. 73., ubi Scythae, a funere recentes, σμυσάμενοι τὰς κεφαλὰς καὶ ἐκπλυνάμενοι, utique capita, sive foedati antea, seu quomodocunque liti, defricantes atque abluentes. Huc referre mihi posse videor Strabonis verba, ὅταν δὲ βασιλεὺς, *Indotam rex, λούῃ τὸν τρίχα, μεγάλην ἑορτὴν ἄγουσι, καὶ μεγάλα δῶρα δίδουσι*, lib. XV. p. 1046. A. [p. 718 med. ed. Cas.] habent certe quidem adfines aliquid. Porro [lin. 12.] δέεται τοῦ Ἐλξεω Codicis Arch. minime futile: plures idem si praebent, in maiore versaretur honore. WESS. — Nunç, quum unus hic codex λέται pro χρεῖται habet, videtur istud ex scholio natum. S.

CAP. CXI. 14. κελύων με γυναῖκα etc.) Proxime consequens ταύτην με κελύεις hoc ad sanitatem revocat. Absentia vocis τρεῖς [lin. 15.] in tot bonae notae membranis considerationem meretur, siquidem sine ea filum sermonis cohaeret, et filiarum quoque nullus finitur numerus. Superat eius tamen praesentia scribarum captum; videturque adeo adprobanda. Reliit [lin. 18.] μέντω, cui dialectus favet, et Calliope c. 61. WESS. — Probatorum

complurium codicum reprobata consensu (quibuscum haud dubie alii etiam, si diligentius excutiantur, facere reperientur) vox τρεῖς a lectore quodam olim margini adiecta fuisse videtur, et dein temere a nonnemine in contextum adscita. Equidem prope absurdum ut abiiciendam censeam. S.

19. μέγα μὲν ποιῶμαι) Ne hac in dictione Scriptor a se secederet, primas Arch. et Vind. concessi, qua super re ad lib. III. 42. WESS.

Ibid. μεγάλα μὲν ποιῶμαι) Hic certe placet lectio Arch. μέγα μὲν ποιῶμαι. In istiusmodi formulis μέγα ferme tantum reperitur; eadem qua hic structurā positum in Xenophontis Κυρ. Παιδ. V. p. 76., ἐγὼ μέγα ποιῶμαι φίλον τοῦτο τὸ χωρίον τοῖς ἐνθάδε συμμαχοῖς καταλιπὼν, ut est in Cod. MS., pro καταλιπὼν. Ut μέγα ποιῶμαι, frequentatur et μέγα ἡγοῦμαι, et μέγα τίθεμαι. Merito tamen dubitat vir Celeberr. probandum-ne sit apud Herod. III. c. 42., quod vulgatur μέγα ποιούμενος ταῦτα, an, quod offerunt duo Codices, μεγάλα ποιούμενος ταῦτα. VALCK. — Alia Nostri loca a Wess. ad III. 42, 12. citata, perquam probabile mihi faciunt, μεγάλα hic revera ab ipsius Scriptoris manu esse. Haud immerito vero mireris, duo illos codices Arch. et Vind. qui hic a cunctis aliis discedentes, μέγα pro illorum μεγάλα dant, eodem lib. III. 42. μεγάλα dare, ubi reliqui omnes in μέγα consentiunt. Ac fieri quidem potest ut fallar, sed etiam atque etiam ego suspicor, eundem eruditum illum sive lectorem sive librarium, cui multae debentur lectiones, quae commodiores videri poterant, quam hae in quas reliqui omnes consentiunt codices, et hoc loco μεγάλα, quod ei insolentius visum esset, suo arbitratu in μέγα mutasse, et III. 42. quum μέγα ποιούμενος scripsisset Herodotus, μεγάλα posuisse, quod sequenti ταῦτα aptius respondere videretur. S.

CAP. CXII. 5. τοὺς τε μαζοὺς ἀποταμοῦσα) Dirum inpotentis matronae facinus! Geminum aliud, ex inopia eius religione susceptum, lib. VII. 114. Et illam tamen, oleo effraenatae rabie inmanem, execrabilem, animo factisque consceleratam, doctorum haud pauci reginam Estheram esse, regis Ahasueri consortem aori (nomina quadam adfinitate, sicuti mihi videtur, delusi) censent.

Istud illi viderint; eam enim in causam nunc non descendendo: tu τοὺς τε μαστροὺς ubi volueris, aderit e scriptis facultas, modo ne adscripta lib. IV. 202. flocci feceris. WESS.

CAP. CXIII. 8 seq. ὡς ἐμοὶ δοκίειν) Formulae veterem cultum membranae reddunt. Eadem lib. IV. 168., aliisque locis. Ἐμοὶ δοκίειν *Sophocles, Thucydides, Philostratus* etc. Adi *Abreschium* *Dilucid. Thucydid.* p. 5. WESS.

14. τὴν στρατιὴν τὴν ἐκείνου) Suspisor vocem στρατιήν, ex proximis inhaerentem memoriae scribentis, alterius vice male fuisse repetitam. Qui Susis abierat cum liberis, καὶ δῆκου τισὶ καὶ ἄλλοις, quique necdum pervenerat ad suam praefecturam, is minus commode dici poterat iam nunc secum habuisse exercitum. Multo mihi videretur accommodatius, si a Xerxe missi in via dicerentur interfecisse αὐτόν τε ἐκείνον, καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ, καὶ τὴν θερσπύην τὴν ἐκείνου, si hoc alicunde firmamentum acciperet. VALCK.

CAP. CXIV. 2. περὶ Λεκτρὸν) Idae promontorium, contra insulam Lesbion, in Scholiis ad *Nicandri Alexiph.* vs. 40. et elegantissima correctione *Casauboni* apud *Athen.* lib. XIII. p. 598. c. Saepe illic navigaturos adversi morabantur venti. *Eumenes rex* --- adversis deinde ventis quum aliquot diebus superare *Lecton* promontorium non potuisset etc. apud *Livium* lib. XXXVII. 37. In proximis, de ahitu *Spartanorum*, et *Atheniensium* pertinace ad *Persas* insequendos perseverantia, nihil fere *Thucydides* lib. I. 89. discordat. WESS. — *Lectus* promontorium saepe *Straboni* memoratum: et ibi quidem aliquoties acute scribitur Λεκτρός, quemadmodum Λεκτρὸν acute pingitur in *Herodoti* libris scriptis editisque: rectius vero, quo proprium nomen ab adiectivo verbali λεκτρός distinguatur, penacutè scribitur apud eundem *Strabonem* lib. XIII. pag. 604. a. 606. c. etc. ed. *Casaub.* et sic etiam apud *Athenaeum* l. c. correxit *Casaubonus*; ἢ ὡς εἶδε Λίκτρον, ubi mendose Λίκτρον olim. S.

10. ἐκ τῆς Ἀβύδου διαβάοντες) Διαβαλόντες, quod *Arch.* memorat *Galeus*, probarem ut aliquoties adhibitum *Herodoto* VI. 44. V. 33. et 34. In eundem sensum διαβάλλειν posuit *Thucydid.* II. 83. VI. cap. 30. *Aristides* T.

III. p. 577., εἰς Φθίας διβαλον. *Eunapius* in *Proaeres*. p. 129., διβαλον εἰς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην. VALCK. — Quod in *Var. Lect.* dixi, verbum διαβαλόντες h. l. cum *Arch.* nostrum etiam codicem F. tueri, id indictum velim: denuo inspicieus optimas hasce membranas, quarum usuram ad hunc usque diem illustris possessor liberaliter mihi concessit, video in illis διαβάντες scriptum, uti in aliis: atque id tenere debueram. Conf. *Wess.* Adn. ad IX. 89, 24. Quum verbum διαβάλλειν traiiciendi notione aliàs frequentet *Herodotus*, scriptura *Arch.* διαβαλόντας h. l. eiusdem docti olim hominis industriae deberi videtur, cui multa alia, quae ille codex (et qui eum presse sequitur *Vind.*) propria habet, accepta ferenda esse et saepius aliàs monui et proxime etiam ante observavi. S.

CAP. CXVI. 5. εἰς Ἐλαίουντος ὑφελόμενος) Quum *Xerxes* circumvenit *Artayetes*, nondum dici poterat *Protesilai τὰ χρέματα ὑφελόμενος*: hoc itaque e sequentibus huc ab alia manu videtur illatum; ab *Herodoto* autem scriptum αἰτήσας, *Vallae* lectum, dat *Arch.* Nomen urbis *Chersonesi Thraciae* diverse scribitur Ἐλαῖος et Ἐλαίους, docente *Clar. Wesseling.* ad *Diodori* XIII. c. 39. Mihi quoque legitima scriptio videtur Ἐλαίουντος. Prope *Elaeunta*, atque huius templi *Protesilai* reliquias, scenam constituit suorum *Heroicorum Philostratus*, de *Artayete* nostro narrata respiciens p. 672., ubi templum memorat, ἐν ᾗ κατὰ τοὺς πατέρας ὁ Μῦθος ἔθριξ: iuxta *Herod.* spoliato templo quum *Elaeunta* veniret *Artayetes*, ἐν τῷ αὐτῷ γυναιξὶ ἐμίσγεται. conf. VII. c. 33. VALCK. — De *Aoristorum* usu praeci- piens *Hermannus*, quem in *Var. Lect.* etiam laudavi, recte monuit defendi h. l. ὑφελόμενος posse. Quare, quum iam hanc scripturam veteres libri omnes, excepto *Arch.* eiusque sequacibus *Vind.* et *Vallae* exemplari, consentiant, horum αἰτήσας ex correctione parum necessaria eiusdem docti olim hominis, quem modo dixi, fuerit prognatum. S.

19. καὶ τοῦ αὐτοῦ βασιλεύοντος) Indicatum superius ad lib. I. 4. Hinc audax fluxit et inopportunum *Artaxerxis*, *Persarum*, victis *Parthis*, vindicis et regni instauratoris, cedere *Imp. Alexandrum Romanosque* omni *Asia* debere, εἶναι δὲ ἀρχὴν Πέρσας μέχρις Ἰωνίας τε καὶ Κιλικίας - - - εἶναι γὰρ

αὐτὰ Περσῶν προγενεῖα κτήματα: esse enim Persarum hereditarias atque a maioribus acceptas possessiones, in Herodiani lib. VI. 3. Proximum καὶ τὸ τίμιος ἴσχυει, [lin. 20 seq.] fanumque sevit, obscurius versum; nisi fanum, locum effatum templo et sacratum Laurentius Livii more et hic intellexerit. τίμιος, ager exemtus et consecratus iuxta Prote-silai sepulchrum, sicuti Noster in praecedentibus. Inpendit et his operam Cl. Olearius ad Philostrati Heroic. c. 2. p. 672.; verum istiusmodi, ut noceat magis, quam prosit. WESS.

24. ἀφύκτως δὲ κως αὐτῷ ἐπίπτεον) Litem primae voci schedae movent. Age, intueamur. Ἄφικτον omne, quod evitari quitum non est. Ἄφικτος θάνατος Simonidi, in Consol. ad Apollon. Plutarchi p. 107. B., ἄφικτος ἀνάγκη Philosopho de Pythagorae schola apud Stobaeum Eclog. Phys. p. 8., τὸ πεπωμένον ἄφικτον Alciphroni lib. I. Epist. 25. Sed Artayctes, modo provide et consulto egisset, aut vitare obsidionem, aut adparatu ad eam tolerandam sese potuerat instruere. Neutrum observavit; unde ex inproviso, uti Val-la, ἀφυλάκτω (non ἀφυλάκτως) membranae Arch. et Vind., supervenerunt. Simile Polyaei VIII. 36. ἐπιβῆσαι τοῖς πολέμοις -- καθεύδουσι καὶ ἀφυλάκτοις. Plutarchi T. II. p. 262. c. καὶ τὸν Ἀριστόδημον ἄσπλον καὶ ἀφύλακτον παμμοσιόντες διαφθείρουσι. Herodiani VI. 5. οὕτω γὰρ ᾤετο -- ἀφυλάκτως καὶ ἀπρόπτως αὐτοῖς ἐπελεύσεται. Quae cuncta ut vetustis libris paria faciam, a me inpetrant: alia opinatis praescribitur nihil. WESS. — Habet etiam ἀφυλάκτως διακίεσθαι. Polybius IV. 36, 4. Denique perapta utique huic loco scriptura ἀφυλάκτω videri poterat. Quod si tamen vulgatum olim ἀφύκτως posset defendi, in alteram scripturam eadem rursus suspicio caderet, qua alias codicum Arch. et Vind. quamlibet speciosas lectiones premi modo observavimus. Et quidni tueri locum suum ἀφύκτως possit? Non equidem ad Hesychii auctoritatem provocabo, ipsum hoc vocabulum in Lexico suo illustrantis: nam, quae ibi adiecta est interpretatio ἀνέξαλιπτος, satis ostendit non ibi Herodoti hunc locum respexisse Lexicographum. Sed, quamvis alibi, si ab hoc Nostri loco discedas, vix usquam hodie adverbium ἀφύκτως reperiatur, tamen, ut ἄφικτον dicitur quod effugere nemo potest, sic nihil impedit, quo minus

ἀφύκτως αὐτῷ ἐπέπαιον dixisse Herodotum credamus, ita de improvise eum adorti sunt Athenienses, ut effugi non potuerint, id est, ut ille et qui cum eo erant effugere non potuerint: nempe, quod ex insequentibus intelligitur, et navibus urbem obsederunt, et excensione facta eandem a continente ita circum sederunt, ut effugere nemo posset. Atque haec lectio etiam significantior est: nam, ἀφύλλκτων fuisse eum ab hostibus invasum satis iam superioribus verbis, οὔτε παρεσκευασμένοις ἐς τὴν πόλεμον, οὔτε προσδιδόμενοις τοὺς Ἕλληνας, declaratum est. Quare, uti nunc quidem stat sententia, vulgatam olim scripturam ἀφύκτως restituendam auctori censeo. S.

CAP. CXVII. 7. Istud ἔστιγον τὰ παρόντα H. Stephanum in iucundissimo Isocratis ad Demoniac. p. 8. Στίγγι μὲν τὰ παρόντα, ζήτει δὲ τὰ βελτίω, offendere non debuerat. Cautior in omni hoc genere Th. Gatakerus ad Antonin. VI. 44. WESS. — Quid sit quod H. Stephanum offendisse dicat Vir doctissimus haud satis video, nisi hoc spectavit quod ille in Thesaur. Graec. Ling. T. III. p. 1014. E. postquam Isocratis dictum adposuit στίγγι τὰ παρόντα, praesentibus acquiesce, statim adiicit, verbum στίγγειν hac notione usurpatum frequentius cum dativo casu construi; quum quidem haud minus frequenter accusativo casui iungatur, ut ostendunt exempla a Gatakero l. c. cumalata. S.

CAP. CXVIII. 1. Οἱ δ' ἐν τῷ τείχει ἐς πᾶν ἦδη etc.) Interposita ἀμφὶ τὸν Ἀγραιύκτις, adprobata priscorum Codicum et Gronovii sententia, ablegavi unde venerant, quippe scribarum insiticiū glossema. Porro τόνει τῶν κλινῶν nervi, lectulis et sellis intendendis habiles, quibus elixis et igne mollitis famem domare nitebantur miseri. Vide Pollucem X. 37. WESS.

7. οἱ Χερσνηστῆται etc.) Vicem Stephano Byz., qui toties auxilio nobis venit, reddemus. Excitaverat haec in Χερσνηστας, sed latuerunt eruditos eius explanatores. Vulgatur, καὶ τὸν πολίτην (Hecataeus) Χερσνησίαν φησιν. Ἀψινθίστοι πρὸς μεσημβρίαν ὁμορεύει Χερσνηστῆται, ἀπὸ τῶν πύργων ἐσημῆκντὸ τοῖσιν Ἀθηναῖοι τὸ γυγνός: quae minime apta, sed luxata L. Holstenius cognovit. Ubi scripseris, Ἀψινθίστοι -- ὁμορεύει Χερσνησίοι. Χερσνηστῆται ἀπὸ τῶν πύργων etc.; redibit nexus et legitima verbis sententia. Decrit mentio Herodoti, quae

liberque eius IX. adiiicietur conmode. Ille quaedam aliter exarata hic animadvertit, *Χερσονησῖται* tamen *Nostro* VI. 39., et cap. 119. *Calliopes*: [IX. 120, 2.] nam *Χερσωνησιωτίων* vox exerrat. WESS.

CAP. CXIX. 3. ἔθυσαν Πλειστῶρι ἐπιχωρίῳ θεῷ) *Barbarum et crudele numen aliis relinquo, mihi manet ignotum: ignotum quoque, unde ὀλίγοι ἰόντες*, quave auctoritate, in postremam venerint editionem. An de *Vallae* Latinis? nam de *Arch.* scriptura viro *Celeb.* notitia nulla. *Pristinum ὀλίγον ἰόντες ad viciniam Aegos fluminis, paullumque ultra id progressos ducit.* Paucos autem admodum fuisse, qui fugerunt, liquido haud paret. Satius erit, illibatum illud servare. Omnium praeclarissime ὑπὲρ Αἰγὸς ποταμῶν, quo de egregie prorsus *Oudendorpius* ad *Frontin.* II: 1, 18. WESS.

CAP. CXX. 4. καὶ ἔσπαιρον) *Pati possem Athenaei et Eustathii ἥσπαιρον, si quae gravis urgeret causa.* Simile *Apollodori*, *Bibl.* III. 13, 6. καὶ ἄσπαιροντα τὸν παῖδα ἰδὼν ἐπὶ τοῦ πυρός, ἰβήσῃ. *Aeschyli Pers.* vs. 983., *Euripidis Iph. Aul.* 1587. Sed *Apollon.* *Rhod.* IV. 874. εἰσένησι Παιδα φίλον σπαιρόντα διὰ Φλογός. Iunge *Valckenario* observata lib. VIII. 5. Ἰχθύες νεοαλώτοι reiecti ob vocabuli raritatem videntur. *Opportunum adest Dionis Cassii* lib. XLIX. p. 473. ε. τῶν τε νεοαλώτων τινὲς καὶ Δαλμάται σὺν αὐτοῖς ἐπανίστησαν, de recens captis. WESS.

3 seq. ἐπάλλοντό τε καὶ ἔσπαιρον) *Quam verbo formam induit VIII. c. 3., ἥσπαιρον hinc excitat Eustath.* in *Odyss.* μ'. pag. 497, 30. *Errorem in vicinis Vallae Io. Hartungus iam correxit, Locor. Memorab.* III. cap. 7, 18. VALCK. — *Quemnam Vallae in vicinis errorem correxerit Hartungus, cuius liber ad manus non est, nescio.* Illud video, verba οἱ τάριχοι ἐπάλλοντο interpretatum *Val-* lam esse offa illa salsurae resiliit, scilicet ex Ionum idiomate ἐπάλλοντο pro ἐφάλλοντο accipientem: cuius rationem sequens *Schulzius* in *Indicem Graecitatis Herodoteae* ex hoc ipso loco verbum Ἐπάλλεσθαι, resilire, retulit. At ἐπάλλεμαι aut ἐπάλλομαι non tam resilire, quam insilire et irruere in aliquem significat. Iam olim autem *Sylburgius* in ora *Herodoti* latine *Francof.* 1595. editi monuerat, esse a verbo πάλλεσθαι, vibrare et concuti significantē: recte vero. Sic sane VII. 140, 14. δαίματι παλλόμενοι sunt metu tremen-

les sive concoussi. Sic apud Poëtam στήθισι πάλλεται ἦτορ, in pectore saliens vibrat eor, Iliad. χ'. 452. Sic Plutarch. in Vita Cicer. iungit παλλόμενος καὶ τρέμων. Denique quid multa? ἰχθύς παλλόμενος perspicue memorat idem Noster l. 141, 10. S.

8-10. Portento, quo censebatur τὸ τάριχος ἀναβῖναι, ut loquitur Philostr. in Heroic. p. 672., sibi significasse Protesilaum Herodoti narrat Artayctes, ὅτι καὶ τεινῶς καὶ τάριχος ἰὼν δύναμιν πρὸς θεῶν ἔχει τὸν ἀδικούντα τίνεσθαι. Pro τίνεσθαι Arch. praebebat σίνεσθαι: quod lectum Eustathio huius monstrat interpretatio, ὅτι Πρωτεσίλαος - - δύναται βλάψαι τὸν ἀδικούντα. Suum hic τίνυσθαι, id est τιμωρεῖσθαι, probabiliter posuerat historicus. Huc spectans Pausan. III. [c. 4.] p. 213. Πρωτεσίλαος, αἶτ, ἐν Ἑλαιούντι, οὐδὲν ἥρωσ' Ἀργεὺς Φανερῆτιρος, ἄνδρα Πέρσῃ ἐτιμωρήσατο Ἀρταύκτῃν. VALCK. — Haereo, servem-ne τίνεσθαι, an σίνεσθαι praeoptem: hoc Eustathium vidisse, ipsius βλάψαι testificatur. Enimvero conspectius inter variantes, quas dicunt, exstet. WESS. — Hoc rursus loco vereor ne genuinam auctoris scripturam cum curiosi correctoris invento permutarim. Quemadmodum non modo τίνυσθαι, sed multo etiam frequentius τίσασθαι τινα, ulcisci, poenam de aliquo sumere, dixit Scriptor noster: sic constanti probatorum codicum testimonio credi poterat, etiam τίνεσθαι, praesentis temporis formā, nunc eundem scripsisse: quin et percommoda videri debebat formula τὸν ἀδικούντα τίνεσθαι. Sed, quoniam nusquam alibi hoc verbum in praesenti tempore occurrit, suspectum fortasse idcirco fuit olim non nemini, et in σίνεσθαι aut σινέεσθαι temere mutatum. S.

11. ἄποινά οἱ τὰδε ἐθέλω ἐπιθεῖναι) Vir eruditus Corn. de Pauw ἄποινά μοι τὰδε etc. quoniam τίμημα ἐπιθεῖναι in multa irroganda teritur; qui mihi quidem oblitus inter coniectandum videtur, ἄποινα Nostro praemia esse, quae pro capite penduntur, lib. VI. 79. De Artayctae scelere et condigna poena Philostratus Heroic. cap. 2. p. 672. WESS. — Sunt utique ἄποινα praemium vel pretium pro capite pensum; sed pendere aut solvere pretium Graece non ἐπιθεῖναι, puto, sonat, verum δίδοναι, aut ἐκτίειν, ut est apud nostrum VI. 79, 6. His adde quae in Var. Lect. observavimus. S.

20 seq. σανίδα προσπασσάλευοντες) Cl. Reiskius σα-

νίδι. Frustra. Noster lib. VII. 33. ζῶντα πρὸς σάνδα προσδι-
 πασσάλευσαν, quod geminum: considerandum enim, ἀνικη-
 μάσαν πρὸς σάνδα πασσαλεύσαντες. Vide ibi. WESS. — Conf.
 Var. Lect. S.

CAP. CXXII. 6. καὶ ταύτην τριχέην) Paria de inge-
 nio et habitu Persicae regionis Plato de Legib. III. p. 695. A.
 et Herodoti assectator Arrianus Exped. Alex. lib. V. 4. καὶ
 γὰρ καὶ Πέρσαι τότε πέντε τι ἦσαν καὶ χώρας τραχείας εὐκη-
 τες, nempe principio regni Cyri. In vicinis [lin. 10.]
 οἰκός, toties laudatum, ex Arch. remigravit. WESS.

16. μαλακούς ἄνδρας γίνεσθαι) Addita vox robur Cyri
 dicto conciliat. Observatio ipsa plerumque vera est, atque
 excellentissime ab Hippocrate illuminata, de Aër. Aq. et
 Loc. pag. 289.; ip universum tamen fallax. Fere imperia
 penes eos fuere populos, qui mitiore coelo utuntur: in frigora
 septentrionemque vergentibus inmansueta ingenia sunt, ut ait
 poeta, suoque simillima coelo, dicto Senecae lib. II. de Ira c.
 16. Quid olim quaeso suavius cultiusque Graecia? Quid
 Caesaris et Taciti aetate asperius et situ magis foedum
 Germania? At nunc utriusque faciem intueri. Nemo adeo
 ferus est, ut non mitescere possit, Si modo culturae patientem
 conmodet aurem, more oraculi Horatius. WESS.

17. οὐ γὰρ τοι τῆς αὐτῆς γῆς εἶναι) Eamdem Cyri senten-
 tiam verbis diversis Plutarchus tradidit in Apophthegm.
 pag. 172. E. ubi Persas Cyrus cupientes ἀντὶ τῆς ἑαυτῶν, εὐσης
 ὀρείνης καὶ τραχείας, πιδιάδα καὶ μαλακὴν χώραν λαβεῖν, οὐκ εἴα-
 σεν, εἰπὼν ὅτι καὶ τῶν φυτῶν τὰ σπέρματα καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ
 βίαι ταῖς χώραις συνεξομοιοῦνται. Temporis itaque Cyri Persas
 velut τραχείας χώρας ἐγγόνους laudat Plato de Legib. p. 695. A.
 cui hac in parte convenit cum Xenophonte Κυρ. Παιδ. VII.
 p. 117, 5. Dantur Cyri dicto plurima veterum simillima,
 partim collecta Th. Gatakero ad M. Antonin. IV. 39., quo-
 rum nonnulla dederat et Andr. Doumaeus in Demosth. pag.
 131. Unius ponam verba Livii ex lib. XXIX. c. 25. Ferti-
 lissimus ager, eoque abundans omnium copia rerum est regio;
 et imbelles (quod plerumque in ubere agro evenit) barbari sunt.
 Herodoti Cyrus, Φιλίην inquiebat, ἐκ τῶν μαλακῶν χώραν μα-
 λακούς ἄνδρας γίνεσθαι. Herodotea non pauca Livius expressit
 imitando. VALCK.

AD LIBELLUM
DE VITA HOMERI
ADNOTATIONES WESSELINGII

QUIBUS NOSTRAE NONNULLAE ADSPERSAE.

{*Quae vel huiusmodi unois [] intercepta sunt, vel literà S. in fine distincta, ea nos adiecimus: reliqua omnia WESSELINGIUM habent auctorem.*}

CAP. I. 1. ἩΡΟΔΟΤΟΣ ὁ Ἀλικαρνασσεύς) *Herodoto*, cuius *Musas* hactenus iucundissime versavimus, Ἐξήγησιν hanc eruditissimi Viri *Io. Ger. Vossius*, *Tan. Faber*, *Th. Rykius*, *Io. Ionsius*, *Ez. Spanhemius*, *Steph. Berglerus*, aliique abiudicant; contra illi maximopere asserentes nituntur *Io. Alb. Fabricius*, *Ios. Barnesius*, *Bouherius*, quique eam ante hos decem annos Londini eleganter descriptam publicavit, *Io. Reinoldius*. Me, in partem cum sit eundum, priores trahunt. Dictionis sane tenor et filum vocabulaque conplura Herodotea non sunt. Abest Ionismi perpetua suavitas, nec de sola scribarum culpa; quod *Berglerus* in Praefatione ad *Homeri Odysseam* bene docuit; atque *Herodoti* studiosos fugere non potest. Adsunt opiniones praeterea, Herodoteis valide pugnantes. Et quis veterum, qualium de *Homeri* origine, patria, satis, carminibusque commemorantium magna utique corona, *Herodoto* contribuit unquam? Non nescio, sollertissimum *Fabricium* in medium collocasse *Tatianum*, Orat. ad Graec. c. 48. tradentem, περὶ τῆς ποιήσεως τοῦ Ὀμήρου, γένους τε αὐτοῦ, καὶ χρόνου, καθ' ὃν ἤκμασε sedulo *Theagenem Rheginum*, *Stesimbrotum Thasium*, *Antimachum Colophonium*, *Herodotumque Halicarnassensem* investigasse. At quid *Tatianus* contra tam pertinax priscorum et aequalium scriptorum silentium? Immo verba eius, ubi penitius inspexeris, tantummodo requirunt, ut *Herodotus* de *Homeri* aetate et tempore, quo vixerit, commentatus fuerit; quod

eum in Euterpe c. 53. sedulo factitasse novimus. Primus, nisi valde fallor, *Vitam Homeri* obiter *Herodoto* attribuit *Stephanus Byzantinus*, tum *Suidas*, *Eustathius*, *Tzetzes*, omnes nimis scri. Laudant, fateor, suavem exordii huius simplicitatem et cum Clionis principio contendunt *Celeb. Fabricius* asseclaeque: sed aemulatio mera est, neque perfecta tamen. *Herodotus*, bene viri morem si teneo, [lin. 2.] τὰδε ἀπηγήσατο, ἱστορήσας ἐπεξελθεῖν, quem et Vitae Auctor alibi amplectitur, maluisset. Ubi vero in Musis οὐ πολὺ Φορτος, [quod hic, lin. 7.] homo fortunae non amplae? Memini πολὺ Φορτον multa sarcina gravem, qualis Moschi πολὺ Φορτος ἀπὴν: item ὀλκάδα μυριό Φορτον *Libanii* T. II. p. 154. D. Si οὐ πολὺ Φορτα --- ἔχων optaveris ex manu scripto et naves intellexeris, nexus sermonis oberit. Ut ut est, libello addidi varietates scripturae ex *Codice Barocciano* a *Cl. Reinoldio* diligentissime excerptas, praeterea ex *Palatino Iungermanni* et *Amstelodamensi*. — Haec *WESS*.

Nos Varietatem Lectionis adiecimus ex *Cod. Reg. Paris. m m x x*. ab eodem *Georgiade*, cui Musarum collationem debemus, nobiscum communicatam; quem codicem brevi nota *Pg.* insignivimus. Praeterea et alias huius libelli Editiones, et Editionem principem *Florentinam*, anno *m c c c c l x x v i i i*. cum *Iliade* et *Odyssea* typis excusam, passim consului, earumque Lectiones, ubi operae pretium videbatur, enotavi. *Borheckii* quidem novationes, omnia ad *Ionicae dialecti* normam praeter librorum auctoritatem refingentis, negligendas duxi. De *Barnesi* editione, qui hunc libellum *Homero* suo praefixit, monendus est *Lector*, quas ille discrepantes lectiones *Henr. Stephano* tribuit, non *Stephani* esse, sed *Iungermanni*; qui eas, e *codice Palatino* excerptas, in ora sui *Herodoti* exhibuit, unde deinde in editione *Londinensi*, quae *Galei* nomen praefert, repetitae sunt. Caeterum, quamquam et in *Graeco* huius libelli exemplo, praeceuntibus codicibus mssis, nonnihil passim aut mutandum aut adadiendum censeam, et in *Latina* versione multa commodius efferri potuerint; tamen et *Graeca* et *Latina*, qualia a *Wesselingio* edita sunt, nihil mutans, repraesentavi. *Graecorum* versuum, qui frequentes inserti sunt, versionem *Latinam* paullo commodiorem, soluta oratione comprehensam, dedit *Ernesti* in ed. *Homer.* Vol. V. p. 113

seqq. cum Adnotationibus haud spernendis, cum quibus conferenda Addenda, in fine eiusdem voluminis pag. 48. Quod ad quaestionem de *Auctore libelli* adtinet, perspecto *Wesselingii* iudicio adiiciam duorum non minus magnorum Virorum auctoritatem. *Hemsterhusius*, ad *Thomam Mag.* voc. *Ἐπίτιξ*. p. 357. in mentionem auctoris huius libelli incidens, ait: *Herodotus, quicumque demum (non certe, ut quidem arbitror, Halicarnassensis) de Vita Homeri.* Apertius etiam *Valckenarius*, de eodem commentariolo loquens, (ad *Theocriti Adoniaz.* p. 247.) *Nugax libellus*, ait, *de Vita Homeri, sub Herodoti nomine vulgatus; sed, meâ quidem sententiâ, a Sophista quodam pauperculo scriptus ingenii exercendi caussâ.* Quorum illustrium Virorum in partes paucos hodie viros doctos esse puto qui non ultro concedant. S.

CAP. II. 11. ὁ δὲ Θησεύς ἦν) *Io. Meursium* vide, *Theo.* cap. 1. ac iunge ista *Isidori*, *Orig.* lib. XV. 1. *Theseus vero Smyrnam construxit, quae Homero poëtae patria existit, et Smyrna vocata est, quod eius campos Ermus fluvius secat; quae ridicula nominis inpositi ratio.*

CAP. III. 3. ἤδη ἐπίτρονος οὔσα) *Ionum est ἤδη ἐπίτιξ οὔσα*, *Musae primae* c. 108. et 111.

CAP. IV. 3. ὦν μονότροπος) *ἑὼν μονότροπος*, in quo multisque aliis dialecti forma spernitur. Bene *solitarius* interpreti. *Euripides Androm.* vs. 281. *βοτῆρὸς τ' ἀμφὶ μόνότροπον νεανίαν.* Alibi *asper et inmitis, σκληρὸς καὶ δυσπειθής* in *Casauboni Animadv.* in *Athen.* lib. VI. 12. *WESS.* — *Animadv.* T. III. p. 466. nostrae editionis. *Conf. Ruhnk.* ad *Hymn.* in *Cer.* p. 35. Interpretationem istam, *quum esset solitarius*, ex margine *H. Steph.* recepit *Gronov.* ubi ille posuerat *quum vitam solitariam degeret.* Olim ex *Heresbachii* versione erat, *quum citra urbem viveret; ne id quidem male.* S.

6. πολλῶν κοσμίῳ) *πολλῶν κόσμῳ* *Clar. de Pauw.* Praeferrem *πολλῶν τῷ κοσμίῳ.* *Sophocles Electr.* 873. *τὸ κόσμιον μεθεῖσα σὺν τάχει μολεῖν.*

CAP. V. 11. ἐμπόριον γὰρ ἦν) *Prodigiosum urbis intra octodecim annos, nisi colonos in eam, habitatam prius, Cumaei deduxerint, incrementum! In proximis αὐτόθι* *Herodot.* T. VI. P. II.

Pavus maluit; [quod praefert noster cod. Pg.] alioqui αὐτόν et ἐς αὐτὴν aptanda per redundantiam erunt.

CAP. VI. 9 seq. καταλύσας δὲ τὴν διδασκαλίαν) Varius in dictionis huius usu Scriptor videtur. Ludum literarium et sponte quidem desertum innuit; institutum vero, διδασκαλίην κατασκευάσατο c. 16. At c. 24. διδασκαλείον κατασκευασάμενος. Aliis, qui artem desinit, simpliciter καταλύει: uti meretricula καταλύσαι θίλω in Poëtae fragmento apud *Stobaeum* Serm. VI. p. 80. et *Athenaeo* XIII. p. 581. c. *Lucillius*: πύκτης ὧν κατέλυσε Κλεόμβροτος, *Anthol.* lib. II. pag. 183. et p. 190. etc.

CAP. VII. 5. καταλιπεῖν ὁ Μέντης) Fluctuat structura. Aut καταλείπει oportuerat, aut certe κατέλιπεν, neque doctiores latuit. Licebit credo de maritimo hoc itinere ex Hispaniae, Italiae, Epirique vicinia in Ioniam addubitare. *Herodoto* alia stabat sententia lib. I. 163. et VIII. 132.

12. ἐξιστορήσαι καὶ πυθίσθαι) Copulam Codices adstruunt: ceteroqui de *Pavii* voluntate ἐξιστορήσαντι πυθίσθαι. Supra Scriptor, καὶ ἱστορίων ἐπυνθάνετο. *Herodotus* autem VII. 195. τούτους οἱ Ἕλληνες ἐξιστορήσαντες τὰ ἐβούλοντο πυθίσθαι ἀπὸ τῆς Εἰρήνης στρατιῆς etc.

CAP. IX. 1. ἄπορος ἰὼν τοῦ βίου) Summopere *Ios. Barnesium*, recusantem [in Append. ad *Odyss.* p. 88.] diditam latissime de *Homeri* paupertate famam, stupeo, et hunc tamen libellum, tanquam *Herodoti* foetum, amplexantem. [in Prolegom. ad *Homer.* pag. 1.] Insequens epigramma, cui talia adposuit, istiusmodi professionem redarguit, tum, ut plura silentio premam, ἰνδὲς γὰρ ἦν τῶν ἀναγκαίων cap. 16. Quanto satius fuerat auctoritatem huic commentario deminuere, quam *Herodotum* mendacis fabellae auctorem ferre!

8. Κύμην Ἐριώπιδα κόρην) Idem *Barnesius* Ἐρατώπιδα κόρην, contra tabulas. Haec autem ad Neoteichenses poëta accinens, quomodo recentem eorum urbem Κύμην Ἐριώπιδα κόρην adpellare potuit? Namque in Νέον τεῖχος omnia quadrare, eiusdem positio ad montem Sardenen et amnem Hermum manifesto declarat. Cultissime doctissimus de *Ραυῶν*, Κύμης Ἐριώπιδα κόρην, *Cumae formosam filiam*; quippe matris eius coloniam, quemadmodum *Massilia*, *Graium*

filia apud Paullinum Nolanum, et Tyrus יְרִיחוֹ, filia Sidonis, in summi divinique vatis *Esaiæ* c. xxiii, 12.

15. αἰτίοντα τυφλόν) Sic melius. Cetera quae Codices liberali manu adspargunt, nec prava sunt, neque admodum necessaria, excepto *Barocc.* μετέξειν, quod Ionum. WESS. — Sed quum peropportuna huic loco sint verba, a tribus codd. msstis oblata, non video cur ea damnemus. S.

CAP. X. 3. οἱ Νεοτειχεῖς) *Stephanus Byz.* Τὸ ἔθνικόν Νεοτειχίτης, ὡς Χωλοτειχίτης ὡς Ἡρόδοτος ἐν Ὀμήρου βίῳ. Ergone eius hic tempore Νεοτειχίται? Non puto. Optime *L. Holstenius* mutila *Stephani* farsit, ὡς Χωλοτειχίτης καὶ Νεοτειχεύς, ὡς Ἡρόδοτος etc.

CAP. XI. 11. δεινόντων πενθερῶν αὐτοῦ) In ficto *Homeri* et *Hesiodi* Certamine τοῦ βασιλέως παῖδες, Ξάνθος καὶ Γόργος, παρακαλοῦσιν αὐτὸν ἐπιγράμμα ποιῆσαι: adeo sibi non constant fabulatores. Epigramma qui laudant, (laudant autem *Plato*, *Dio Chrysostomus*, *Longinus*, *Sextus Philosophus*,) auctorem eius *Homerum* non nominant. *Diogenes Laërt.* locuplete *Simonidis* testimonio vindicat *Cleobulo Lindio*: cui *Barnesius* frigida rescripsit, meliora *Bouherius Diss. Herodot.* c. 8. pag. 84., praecipue tamen libelli huius fide et auctoritate.

18. καὶ ποταμοὶ γε βέωσιν) Haec manu exarati libri et priscorum plures non norunt. Addita a *Iungermanno*, sed versus modulum post habente, videntur. [Primus adiecit *H. Steph.* ut in *Var. Lect.* monui.] In *Diogene*, καὶ ποταμοὶ γε βέωσιν. Apud alios καὶ ποταμοὶ πληθῶσιν, *Barnesio* probante. [in *Append. ad Odysseam*, p. 89.] Sequor *Diogenem*.

CAP. XII. 10. καὶ αὐτοὶ παρήνεον) Ad aures ingrata accidunt ob vicina καὶ αὐτοὶ ἔφασαν: quam insuavitatem *Pavius* scribendo καὶ αὐτῷ παρήνεον inminutum ivit. Quo vero modo ἔλθων ἐπὶ τὸ βουλευῖον excusabitur? *Bουλευῖον* de senatoria dignitate dextre *H. Valesius* ad *Harpocrat.* p. 105. illustravit. Ubi quaeso βουλευῖον pro curia et senatorum concessu in *Herodoto*?

CAP. XIII. [5. τῇ χρήμῃ) Hoc vocab. quod alibi nusquam occurrit, nisi mox iterum cap. 14. atque inde apud *Suidam*, *Archilocho* vindicatum ivit *Abresch.* *Diluc. Thucyd.* p. 778. laudante *Iacobs* ad *Anthol.* Vol. I. p. 160.

Sed videndum, ne apud *Stobaeum*, qui illam *Archilochi* eclogam *Serm. CIII.* servavit, veram scripturam χρηζων, quam ex coniectura *Gesnerus* commendaverat, firmet optimus codex *Parisiensis*, quem olim *Brunckius* cum *Grotii Florilegio* diligenter contulit. Certe in *Brunckii* collatione, quam ab illo mihi dono datam ob oculos habeo, ad verbum χρηζων, quod *Grotius* in hac ecloga posuit pag. 437. nihil adnotatum video, licet alioquin multae manifesto etiam vitiosae lectiones ex illo codice ab eodem *Brunckio* adnotatae sint. *S.*]

CAP. XIV. 3. ὁ ἐπιστάτης) Ex officio admissionis, ὁ ἐπὶ τῇ τιμῇ ταύτῃ καθιστώς, ut in senatum admitti cupidos duceret c. 12. Nota iterum mihi egregium vocabulorum novatorem, qui τὴν χρέμην et συμφοραίνειν ne recentissimae quidem Graeciae adprobare valuit.

9. ἦν ποτ' ἐπύργωσαν) Vexat ista *Leo Allatius*, de Patria *Homeri* c. 12. Quae enim erant illa γούνατα μπρὸς αἰδοίης, genua matris reverendae; in quibus *Iuppiter ἄταλλε*, nutritabat; quibus postea inconcinna sententia addit, ἦν ποτ' ἐπύργωσαν λαοὶ Φρίκωνος, quam populi *Phriconis* aedificaverunt. Sane, quid sibi velit *Auctor*, non capio: quid debuisset dicere, iam percipio. Hactenus ille. Vexatio cessabit fortasse leni medicina, Ἦν ποτ' ἐπύργωσαν, ubi olim condiderunt, formando. Λαοὶ Φρίκωνος *Cumani*, ex *Locrensi* monte *Phricio*, *Φρικίω*, (*Poëta* *Φρίκωνα* vocat,) prope *Thermopylas*, olim in *Asiam* progressi apud *Strabonem* XIII. p. 922. A. [pag. 621. A. ed. *Casaub.*] Consule *L. Holstenium* ad *Stephani Byz.* in *Φρίκιον*.

[18. ὅς σφιν etc.) „Hunc versum, ait *Ernestius*, (*Homer. Vol. V.* p. 115.) nec ipse intelligo, nec quisquam intelligat. Nec sine libris medela speranda.“ *S.*]

20. τλήσομαι ἀκράαντα φέρων) Optime. ἀκράαντον versus modum iugulabat, quod *Pavium Barnesium*que fugere non potuit. Praestat etiam prae vulgato δῆμον ἐς ἀλλοδαπῶν. *Barnesianae* inspicere ad *Iliad.* Ω'. 481.

CAP. XVI. 4. Ἰλιάδα τὴν ἐλάσσω) *Iliadem*, quae nostris in manibus, τὴν μεγάλην vocat c. 28. Huius frequentior adpellatio Ἰλιάδος τῆς μικρᾶς. Fuerit-ne vero *Homeri*, atque eadem ac τὰ Κύπρια, magnum olim certamen. *Herodotus* Κύπρια ista *Poëtae* abiudicat lib. II. 117., itidem

alii. Egregiae hanc in rem observationes sunt Th. Ryakii in Dissertatione [adiecta Holstenii Notis ad Steph. Byz.] de Prim. Ital. Colon. c. 10. p. 446. et Ti. Hemsterhusii ad Polluc. X. 85.

8. τὴν τι Φωκαΐδα) Si Cl. Io. Alb. Fabricius Bibl. Gr. lib. II. 2. scripserit, Φωκαΐς Herodoto c. 16., sive legendum Φωκαΐς ex Ovidio IV. ex Ponto, (quam illi coniecturam Eminentiss. Cardinalis Quirini criminatio Primord. Corcyr. c. 3. inputat) coniectando aberravit. Ego coniectionem istam adhuc quaero. De Phaeacide Tuticani praeclare N. Heinsius in lib. IV. Ep. ex Ponto xvi, 27.

CAP. XVII. 1. ἄνδρες Χίοι ἔμποροι) Erunt fortasse, quibus ἔμπειροι arridebunt. Sed enim Iungermannum adi ad Polluc. VII. 7. commentantem. Sequens Barocciani ὠφέλημα κάρτα πολλόν, Barnesius ὠφέλημα καὶ κάρτα etc. Reinoldius ὠφέλημα κάρτα πολλόν καὶ ἔπαινον ordinant atque augent. Equidem posteriori, modo accessione locus indigeret, calculus adponerem.

10. ἐπὶ ξύλον) Melius ἐπὶ ξύλον, uti c. 6. καταπεπλευκὼς ἐπὶ σῖτον. Vise Cl. Valckenarii scripta ad Polymn. c. 193.

CAP. XVIII. 2. τὴν αὐλὴν ἐπὶ τῷ πλοίῳ ἐποιήτατο) Herodoti Musae dictionem aversantur. Praestabilior tamen est prae olim recepta. Marimus Philosophus περὶ Καταρχῶν vs. 343. Ἡὲ καὶ ἐν τεμένει κρυφίην ποιεῦμενος αὐλιν.

CAP. XIX. 2. Οὐδὲν ἦν ἀπόστολον) Aliis πλοῖον adiungere mos est. Confer Clar. Ruhnkenium ad Timaei Lexic. p. 31. [p. 43. ed. sec.]

8. πτωκάσιν αἰθύνῃσι) Pavidī mergi sunt, πτωκάδες, non utique πτωχάδες sive mendici. Consimilis in scriptione, sicuti Küsterus animadvertit, variatio in Sophoclis Philoct. vs. 1121. WESS. — Vide Scholia Graeca ad l. c. qui est vs. 1093. ed. Brunck. Fortasse vero utraq̃ue notione perinde et πτωχὰς et πτωκὰς dicebatur: ab eodem fonte certe utrumque ducitur vocabulum. At πλωάσιν, natabilibus, apud Nostrum corrigendum censuit Ernesti, probante Brunckio, qui simillimam medelam Sophocli adhibere non dubitavit. S.

10. μέτ' ὅπκς) Ineptum nullique rei μέτοπκς. Belle Pavius, Barnesius, Reinoldiusque disiunxerunt, μέτ' ὅπκς, μέτα vicem verbi μέτεσσι fungente. Küsteri institutus ad Sui-

dam labor nimius est et exorbitat. WESS. — Equidem, μέγ' ὅπως utique probans, voculam μέγ' ex μετά decurtatam, et pro μετά ταῦτα vel μετόπισθεν (quod ex glossa Suidas habet) accipiendam censeam. S.

15. Ὑμᾶς, ὧ ξῖνοι) Pedestri sermone ne *Homerus* loqueretur, fingere *Barnesio* libuit:

Ῥαίης, ὧ ξῖνοι, ἀνεμος λάβεν ἀντίος ἰλθών

ἀλλ' ἐμὲ νῦν διέκασθε, καὶ ὁ πλόος ἔσσεται ὕμιν.

Quos ego versus illi redono. Vitae Auctori non illa fuit sapientia.

CAP. XX. 5 seq. ὃν δὴ μετεξέτεροι στρόβιλον) Prodit recentiorem aetatem Scriptor Ionica aemulatus. Prisci Graecorum pini fructum sive nucem constanter κῶνον, seriores στρόβιλον nuncuparunt. Testis isto in genere gravis *Galenus* Comment. IV. in *Hippocrat.* de Ration. Vict. Sect. 53. Ὁ μὲν γὰρ κόκκαλος ὑπ' αὐτοῦ λεγόμενος, οὐχ οὕτως, ἀλλὰ κῶνος μᾶλλον ὑπὸ τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων ὀνομάζεται, καθάπερ ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἱατρῶν σχεδὸν πάντων στρόβιλος. Et lib. II. de Aliment. Facult. c. 17. καλοῦσιν οἱ τῶν Ἑλλήνων οὐ κῶνους, ἀλλὰ στρόβιλους αὐτούς. Quae quidem *Galenus* illustris Ez. *Spanhemius* Diss. VI. de Us. et Praest. Numism. pag. 309. significans, verissime adiunxit, ut vel inde, etsi non alia id arguerent, longe recentiorem, quam vulgo etiam creditur, existitisse liqueat Vitae illius (*Homeri*) Scriptorem etc. WESS. — Conf. *Athenaeum* lib. II. cap. 49. S.

12. τὰ δὲ Κεβρήνια) Legenda *Holstenii* observatio in *Steph. Byz.* Κεβρήνια. Quid fiet autem *Idaeis* Dactylis, ferri repertoribus, si conditis demum *Cebreniis* ferrum ex *Ida* monte erui coeptum fuerit? Puto ex *Ephoro*, quem de hac *Cumanorum* colonia scripsisse *Harpocratio* testatur, haec propagata.

CAP. XXI. 4. ἐπιδραμεν ὀτραλέως) *Pavus*, quo niti-dior sermo procederet, ἐπιδραμῶν ὀτραλέως. Quem in modum si plura huius ἐξηγήσεως, male apta, concinnanda forent; quis finis? Ὀτραλέως *Homeri* sibi Scriptor habeat, *Herodotus* usurpare noluit.

CAP. XXII. 4. Γλαῦκε πέπων, ἐπιὼν τὸ ἔπος) Maluit ob Codicem Lipsiensem Cl. *Berglerus* ἐπιὼν τοι ἔπος τὶ ἐν φρεσὶ θήσω. Aliis alia placuerunt. Praeferrem ex *Suida*, praeclare a *Kiisfero* adiuto, Γλαῦκε, βοτῶν ἐπίοπτα, ἔπος τὸδ'

ἐν ὧσι θήσω. [Recepit hoc Ern.] Erat enim *Glaucus* caprarum custos. *Barnesius* non dissentit.

CAP. XXIII. 6. πλησίον τοῦ χωρίου τούτου) *Pavus* πλησίον τοῦ Χίου τοῦτο, quod *Bolissus* haud procul Chio; me invito et minime laudante. Χωρίον *praedium* est; ubi *Glaucus* pecudum custodiae invigilabat.

11. καὶ τοὺς ἀναπήρους δεχομένου) *Coecos*, qualis *Homerus*. Atqui veteribus ἀνάπηρος plerumque ὁ πᾶν τὸ σῶμα πεπηρωμένος in *Pollucis* II. 61. Multa *Io. Iac. Wetstenius* de voce ad *S. Lucae* *Euang.* c. xiv, 13.

CAP. XXIV. 7 seq. παῖδες ἐν ἡλικίᾳ) *Pueri* admodum et plane *impuberes*; quos prisca Graecia τοὺς τῆς ἡλικίης ἐντὸς γεγονότας dictitabat: namque οἱ ἐν ἡλικίᾳ *adulti* sunt atque in aetate στρατιωσίμῳ, de iusta *Taylorii* doctrina ad *Lysiae* ἐπιστάφ, p. 55.

[10. καὶ Ἐπικυλίδας) *Duorum* poëmatum titulos, καὶ Φαρμακίην, καὶ Ἑπταπακτικὴν, quos h. l. ante καὶ Ἐπικυλ. insertos habet noster optimus *Codex Parisiensis*, eosdem in suo exemplo huius libelli repererat *Suidas*, quem vide in voc. Ὀμηρος, T. II. pag. 686. ed. *Küst.* ubi quidem alterius titulum Ἑπταπάκτιον dant hodie *Suidae* libri: quo de poëmatio consulendi *Fabric.* et *Harles.* in *Bibl. Graec.* lib. II. c. 2. §. xxiv. n°. 10. et 11. S.]

11. ἐνταῦθα ἐποίησε παρὰ τῷ Χίῳ) *Paria* his *Ephorus* apud *Ethnicographum* in *Βελιστός*. Non nunc attingo τὰ Παίγνια, quae dicuntur, *Homeri*. Abunde sollers *Cl. Io. Alb. Fabricii* (*Bibl. Gr.* II. 2.) diligentia cupidus satisfaciet. At enim socors *Scriptoris* negligentia ac taciturnitas est tangenda. Dubitabat *Herodotus*, essent-ne Ἐπίγονοι *Homeri* poëtae? Ἔστι δὲ καὶ Ὀμήρῳ ἐν Ἐπιγόνισι, εἰ δὴ τῷ ἴοντι γε Ὀμηρος ταῦτα τὰ ἔπη ἐποίησε: lib. IV. 32. Homo noster, si vir et bonae fuisset fidei, dubitationem istam amputare litemque dirimere in Ἐξηγήσει rerum et poëmatum *Homeri*, occasione praesertim oblata ultro, debuerat.

CAP. XXVI. 14. Φημί, ὅς δὲ πολλόν) *Prae* vulgato hoc arrisit. Unde versum autem *Vitae* auctor mutatus fuerit, non dixero. Magis *Io. Barnesium* demiror, *Homero* *Odyss.* A'. 154, inculcantem, tanquam genuinum, sed reapse nexum conturbantem. Cur porro καὶ πάλιν, cum versus iste praescriptis artissime adhaereat?

CAP. XXVII. 3. καὶ οὐκ ἔστιν δὲ ἐν τῇ Χίῳ) Videntur absolute posita. Quis vero proxima [CAP. XXVIII. lin. 3. et 14.] laudibus feret, ἐμποιεῖ ἐς τὴν πείσιν, ἐς μὲν Ἰλιάδα τὴν μεγάλην, tum ἐν Νεῶν καταλόγῳ? Censuit-ne lectores ignoturos, Νεῶν κατάλογον partem Iliados absolvere? Prudentius et simplicius post pauca, Σαλαμίνους ἐν Νεῶν καταλόγῳ ἵσταξεν. Herodotus semel duntaxat, neque absque disputatione ad eum modum, ἐπιμένεται δὲ αὐτοῦ ἐν Διομήδεος ἀρσείοις: lib. II. 116., ubi Cl. Valckenarius.

CAP. XXVIII. 11. τῶν αὐτῶν ἡγεμόνευ' υἱὸς) Reinoldius ἡγεμόνευεν Barocciani et priscorum editorum excellentius decernit. Receptum servo, quod et in Poëta.

17. στήσε δ' ἀγῶν) Solonis commento, ut Salaminem civibus suis in nobili lite cum Megarensibus super insulae possessione vindicaret, versum παρεμβεβλημένον haud pauci prodiderunt, neque adeo Homereum esse. Rem declarant Clarkii notae ad Iliad. β'. 557. et L. Küsteri Histor. Crit. Homeri p. 104.

21. καὶ εὐρυχόρους ἐς Ἀθήνας) Haud reminiscor, qua ex ἐκδόσει ista fluxerint. Nostra aliter, nihil varietatis Eustathio adferente, Odyss. η'. 81. In vicinis, Creophyli Samii, quem Homeri amicum et hospitem Callimachi epigramma celebrat, expectasset mentionem. Videndus Strabo est lib. XIV. p. 946. A. [p. 638. D. ed. Cas.] WESS. — Quod in Var. Lect. ait Wesselingius, ἐς deesse Heresbachio; usque ille erat (ut ex eiusdem Praefat. ad Herodot. intellexi) editione Latina Herodoti, quae anno 1537. prodiit. Est vero mihi ad manus editio Paris. 1528, in qua legitur hoc loco ἐς, ut in ed. Flor. et in aliis omnibus edd. et mssis. Nempe in utraque istarum editionum, latine conversis versibus adiecti sunt graeci.

[CAP. XXX. 1. Κουροτρόφῳ) Κουροτρόφον Apollinem interpretatus est Ernesti. Rectius, puto, Deae, non Dei cognomen h. l. intelligitur. Nota est Κουροτρόφος Γῆ, Alma Tellus: estque et Cereris et Dianae cognomen. Spanhemius (in Notis ad Callim. H. in Delum vs. 2.) Venerem hoc nomine in versiculis, qui mox adponuntur, invocari censuit: cui Clarkius suffragatus est. Larcherus cum Alex. Politio eandem deam intelligit, quam Lucinam Romani appellarunt. S.]

4. ἰς θυμόν τι ἔβαλε τὸ ῥήθην) Non inprobo. *Herodotus* ἰς θυμόν ἔβαλετο mavult lib. VII. 51. VIII. 68. etc.

11. ὣν ὥρη μὲν ἀπάμβλυνται) Ita verius, nisi ἀπήμβλυνται praeponatur. Pristinum syllabae penultima modulū recusat. *Suidae* vero et *Eustathii* ὡν οὐραὶ, quorum caudae salaces, διττογραφίαν sistunt; sicuti ὡν ἰσχυρὸς, uti *Athenaei* *Codices*, glossam. Fuisse olim, qui *Sophoclis*, admodum senis, epigramma perhiberent, esse tamen ἐκ τῶν εἰς Ὅμηρον ἀναφερομένων, ex eodem *Athenaeo* discimus.

CAP. XXXI. 6. ἵπποι δ' ἐν πεδίῳ) Minime absurdum in *Certam*. *Homeri* et *Hesiodi*, ἵπποι δ' αὖ πεδίου κόσμος. *Stattim* οἶκον αἰεῖται ex schedis adscivi. Par *Barnesii* institutum.

[9. Post illum versum,

Ἀδομήνου δὲ πυρὸς γεραώτερος οἶκος ἰδῆσθαι:

Barnesius ex *Certam*. *Hom.* et *Hesiod.* hunc adiiciendum putavit,

ἡματι χειμερίῳ, ὅποταν νίῃσι Κρονίων.

At apud fabulatorem nostrum nunc non de hyeme agitur, sed de epulo; nec frigeat *Homerus*, sed esuriebat. Itaque domum laudat in qua est mensa bene instructa, lautasque celebrat epulas; et hunc dixit ignem in domo accensum. Est enim τὸ πῦρ, ἐὼς χύας σημεῖον: unde tenues parcaeque epulae, ἄκαπνοι dicebantur θυρίαί: et parasitus *Diphili* comici (apud *Athenaeum* VI. p. 236. c.) epularum, quas captat, lautitiem ex fumo metitur quem e camino copiose surgentem conspicit. Conf. quae et a *Casaubono* et a nobis ad eisdem *Athenaei* lib. I. p. 8. e. adnotata sunt. S.]

CAP. XXXII. 3. κεράμου λεπτοῦ) Tantum-ne in camino minutae fictiles ollae? Non arbitror, neque ut putem, sequens carmen patitur. An ergo ex Poëtae illa inprecatione, Πάντ' ἐντροσθ' αὐτῆς κεραμήϊα λεπτὰ ποιῶσιν? Fieri potuit. Carminis titulus infra Κράμιος est; in *Polluce*, qui incerti auctoris sed *Hesiodo* contributum monuit, Κεραμῆς. Docte isthic *Hemsterhusius*.

10. οὗ δὲ μελανθεῖεν) *Interpres Suidae* μαρνανθεῖεν sequitur, non bene. *Μαρνανθεῖν* vasis fictilibus, in fornace excoquendis, vix convenit. *Μελανθεῖν*, nigrescant, ferri poterit; quanquam commodius ex *Polluce* παραγθεῖν, absolvantur probe. [παραγθεῖν coniecit *Ruhnck.* suffragante *Ern.*] In sequentibus variae doctorum fluctuationes. *Portus* μάλ,

ὄγδα ad Suidam, quorsum Latina vergunt: *Barnesius*, levi sed audace mutatione, καλ' εὖρω. In vulgato acquiescunt, in versione discordes, omnia sacra admodum vasa, *Reinoldius*; omnia eximia vasa, *Pavius*. Equidem πάντα κἀναστρα *Pollucis* unice laudo. Κἀναστρα, quae docta *Hemsterhusii* ad *Pollucem* observatio, et ex vimine plectebantur, et vasa erant fictilia, forte ad canistrorum formam. Nihil certe his aptius. *WESS.* — κἀναστρα recepit *Ern. S.*

13. ἡμῖν δὲ δὴ ὧς σφι νοῆσαι) *Suidae* ὧς σφιν αἰῶσαι *Barnesio*, tanquam modestum summi Poëtae votum, arrisit. In edito intelligi cum *Reinoldio* εἶη, vel ἔρω, vel δὲς, aut istiusmodi aliud, poterit.

16. Σύντριβ' ὁμῶς etc.) Fornacis turbatores turbas etiamnum cient. Posset *Suidae* συντρίβαι Σμαράγγον, sine caussa in συντρίβειν a *Barnesio* [in Append. ad *Odyss.* p. 94.] conversum, placere; ni ὁμῶς, cui constans in schedis sedes, officeret. *Pavii* acumen Σύντριβ' ὁμῶς, ficto, uti Σμαράγγον et Ἀσβέρον, titulo, ex Σύντριβ' procudit, obtritutum videlicet vasa fictilia; adprime, me quidem arbitro, eleganter. [Eodem modo interpretatus est *Ern.*] Idem, sicuti his paene absolutis animadverto, in mente *Peregrini Allii* fuit, primi omnium Ἐξηγήσεως huius interpretis; neque dissentit *Clar. Alexander Politus*, cuius nitida *Libelli* versio *Eustathii* in *Homer.* Commentario T. II. praefixa cernitur. Ἀσβερον *Barnesius* (quandoquidem inter Centauros, ab *Hercule* caesos, *Asbolus*) Ἀσβολον audacter, ut lenissime dicam, fingit. Ex σβίω, σβέσω, non inconmode Ἀσβερος gignitur. *Suidae* Σαβάκτων repudiant scripti Codices, ἡδέ γ' Ἀβακτων repraesentantes: id vero cognomentum ex βάζω, ad figulorum ex fornacis incendio stuporem, cum verbum proloqui nullum possent, indicandum, *Reinoldius* derivavit. In re valde obscura detestabilem infelicitate mallem. *Hesychius*, Ἀβακτων καὶ Ἀβυκτων, τὸ μὴ μακαριστόν. *Cyrilli* Glossae mss. Ἀβακτων, τὸ μὴ μακαριστόν. Iunge *Adnotationes* *Hesychianus Clarissimi* et amicissimi *Io. Alberti*; cuius, dum haec scribo, mortem tristis accipio, ac vehementer, uti par est, doleo, lugebuntque boni omnes, iacturae ingentis memores, quam litterae et solidior et sine fuco Theologia faciunt.

19. Πέφθε πύρ' αἰῶσαν) Perplacet *Barnesii* emendatio.

Portus [in *Lex. Ion. voc. Πῖθε.*] aeque eleganter, *πρῆθε πύρ' αἶθουσαν*, ure igne atrium, laudante *Alex. Polito*. Fuit et in correctione docti viri *Πεῖθε πύρ' αἶθουσαν*, facili ex *Πεῖθε* metamorphosi. At ubi *Πεῖθε* de igne? *WESS.*— Quod, pro olim vulgato *Πεῖθε*, ex *Suida* *Σεῖθε* citatur, id operarum errore accidit, ex edit. *Aemil.* Porti in *Küsterianam* propagato. *Σεῖθε* habet *Suidae* editio princeps *Mediolanensis*, neque aliter ed. *Frobeniana* quae ex *Aldina* expressa est. *S.*

28. *τύπτοιεν τὰδε ἔργα*) Ad *Suidam* *πίπτοιεν* *L. Küsterus*, mala caussa. Advocantur ad vasorum perniciem *Centauri*; neque incongruens *τύπτοι* δὲ *κήμενον*, nempe *Chiron* ipse. Habet tamen *πίπτοι* δὲ *κήμενος* suos sibi patronos, neque malos. [Hanc lectionem cum *H. Steph.* exhibens *Iungermanus*, nihil quidem varietatis e ms. *Palat.* adnotavit: sed nimirum ad totum hoc poëmation lectiones illius codicis adnotare ille neglexit.] Consequentia, *περὶ τούτου πᾶν τὸ πρόσωπον Φλεχθίην*, Poëtae diris respondent. Voluit τούτου πᾶν τὸ πρόσωπον *περιΦλεχθίην*. *Barnesius* imprudenter *πυρὶ τούτου πᾶν*.

CAP. XXXIII. 7. *ὅς μέγα μὲν δύναται*) Accusantur *ταυτολογίας* propter vicina *ἀνδρὸς μέγα δυναμίτιο* a *Küstero* ad *Suidam*. Absolvunt alii; et facile queunt excusari. *Suidae* αὐτῇ alia venit aut ex *ἐκδόσει* aut correctione; neque, in *αὐχτῇ* uti abiret, opus erat.

11. *κυρβαῖν δ' αἰεὶ*) *Suidas* *Κυρβαῖν*. Neutrum obvium aut in aperto. Succurrebat *Barnesii* explicatio, *ὅτι Κέρβειον δίκην ἢ τετραγώνος maza* ista, sed arcessita et arbitraria. Placuit *Cl. Polito* aut *Κυρβαῖν*, a *Cyrba*, urbe *Pamphyliæ* apud *Stephanum*, ob mazarum istius loci praestantiam, qua de nemo: aut *ἐκταῖν*, ut grandis sit maza, sex choenicum, opinione fallace admodum. Ingeniosior *Clar. de Pauw* ex *Suidae* vestigiis, *Ἡὺρ καὶ δ' αἰεὶ, κατὰ δόρπου ἔρη μάζα*, *Semper luculentus sit focus, atque ad coenam maza veniat.* Quae quidem, si non vera; vulgatum longissime exsuperat elegantia. Poterit et *ἔρη*, scriptis volentibus, manere, ut *σπονδειζὼν* sit versus. *WESS.* — Consuluisse iuvabit quae ad istum verbum *Ernestius* (p. 125.) adnotavit. Apud *Suidam* post eundem legitur versus huiusmodi:

ἦν μὲν κρηβαῖν ἐνώπιον σπασμέσσων. S.

12. *κατὰ διφράδα*) *κατὰ δίφρακα* auctoritate *Hesychii*

(Δίφραξ, θρόνος γυναικῆος) *Barnesius*; favente quodammodo, ubi corrigatur, *Suida*. Nimum sane διφρων ἐπιβήσεται *Kiisteri* abit, etsi belle idem de Graecorum prisca consuetudine ex Grammatici Ζεῦχος ἡμιονικόν.

14. ἐπ' ἡλέκτρῳ βεβανῖα) Interpretis, Haec premat electrum pedibus, velut inconcinna, vir egregius *Io. Matth. Gesnerus* Comment. Societ. Reg. Gotting. T. III. p. 85. repudiavit: *sedentem enim in sella matronam et telam detextentem* describi, idque βαινειν saepiuscule dici; verissime, adfirmantque proxime iuncta.

18. Εἰ μὲν τι δώσεις) *Sudores Pavii, Barnesii*, aliorumque, ut Heroico pede versus progredierentur, quid memorem? Iambi puri sunt, atque a praecedentibus, uti factum cernis, *Valckenario* primo omnium monstratore ad *Herodoti* VIII. 62. p. 646., seiungendi. [Apud *Athen.* VIII. p. 360. c. in cantilena hirundinaria habes, Εἰ μὲν τι δώσεις· εἰ δὲ μὴ, οὐκ ἴσσομεν.] Quae mox ὅτε ἀγείρομεν ἐν τῇ ἑορτῇ, ex bonis Graecis mala Latina *Heresbachius* fecerat; emendavit [Gronov.] novissimus editor. Lege Ampl. *Gisb. Cuperi* Observ. III. 4.

CAP. XXXIV. 5. ἀρξασθαι μαλακῶς ἔχειν) Plura *Herodoteo* sermoni pugnancia, ac male concinnata, ne nimium Criticus Grammaticusque censeret, illibata transmisi. Enimvero ubi μαλακῶς ἔχειν de graviter aegrotante? et μαλακίη morbus lethalis? In mollibus, effeminatis, et animi mollitie talia apud seculum prius: recentiores aliter, etiam in gravi aegrotatione, sed parce. Nusquam *Herodotus*. Confer *Eustath.* in *Homer.* p. 1592, 22. *WESS.* — *Eustathii* locus, quem respexit *Vir doctus*, est pag. 1594. ed. Rom. ad Od. θ'. p. 305, 29 seq. ed. Bas. S.

CAP. XXXVI. 4. ἐπ' αὐτῆς ἐτάφῃ) Gemina his *Strabo*, quamquam ex rumore, lib. X. p. 741. B. [p. 484. c. ed. Cas.] Denuo manum iniicit ac moratur ἐν διαλογῇ ἐγγίνοντο, [lin. 5 seq.] pro quo *Barnesius*, non molliens, sed sermonem asperans, ἐν διαλλαγῇ, de colloquii usu; et ἥτε ποίσις ἐξεπεπτάκει, poësis publicata fuit. Magno mercabor, ubi ea *Herodoto* asserentur.

CAP. XXXVII. 4. τῶν νομίμων, τῶν παρὰ τοῖς ἀνθρώποις) Prave labuntur et turbide fluunt. Ne balbutiret Scriptor, τὰ νόμιμα, τὰ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις etc. *Pavius*; qualia iure expectasses. *Reinoldius* autem: *ellipsis est vel prae-*

positionis ἐκ, vel nominis τινός. Iam quoniam suspicio libera est cuivis, suspicor iterum, ex Ephoro, qui Homerum Aeolensibus suis magno conatu vindicavit, testificante praeter alios *Plutarcho*, haec adscita videri.

13. Ἐν τούτοις ὑπὲρ ὁσφύος) Veritati conveniunt. Valida ne vero sint, ad Poëtam Smyrnaeis et Aeolensibus asserendum, res est diversior. *Leo Allatius*, Chii suae studiosissimus, callide infitiatur, rationibus in speciem non insulsis depugnans, *Dissert. de Patr. Homeri* c. 7.

CAP. XXXVIII. 8. καὶ Φρικῶτις) *Herodoto*, sicuti oportebat, Φρικωνίς lib. I. 149. Eadem et vicina Larissa *Straboni* Φρικωνίς, lib. XIII. pag. 922. B. [pag. 621 extr. et seq. ed. Casaub.] Ex *Tzetze* quidem in *Hesiodum* pag. 143. ed. Heins. L. *Holstenius* ad *Steph. Byz.* advocavit Κύμην, τὴν νῦν Φρικώτιδα καλουμένην, verissimeque Φρικωνίδα rescripsit. *Tzetzes* ipse *Commentarii* principio, καλεῖται δὲ νῦν Φρικωνίς. Idem et hic redire debet, aut Φρικωνίτις, quod in *Ethnicographi* Κύμη.

11. ἔτιά ἐστιν ἑξακόσια) Sententiam *Herodoti* de tempore, quo fuerit *Homerus* lib. II. 53., haec arietant validissime. Pugnam sedare illustr. *Scaliger* ad *Eusebii Chron. Ann. MDXLVIII.* pag. 102. scribendo ἔτιά ἐστι τετρακόσια εἴκοσι δύο, anni quadringenti viginti duo sunt, adnexus est. Quadrata ita numerorum ratio. Considera vero, quid consequi necesse sit. *Homerus* primam lucem anno ab *Ilii* clade CLXVIII. adspexit: inde ad *Xerxis* in *Graecos* expeditionem anni, si stabilis correctio manserit, ccccxxii. Itaque rex *Persa* anno ab eversa *Troia* DXC. in *Graecos* movit: movit autem sub initium Olympiadis LXXV. Ergo prima *Olympias* *Ilii* ἀλώσει annis CCXCVI. posterior est. Atqui urbis eius excidium de *Apollodori*, *Eratosthenis* et aliorum calculis in *D. Petavii Doct. Temp.* IX. 29. annis ferme ccccviii. primam Olympiadem antevertit: neque istud *Vir maximus*, ad inconmoda emendationis parum attentus, negavit. Durent proinde illi annorum numeri; nec termini, a *Scriptore* constituti, moveantur. Quam quoque in partem, aliis motus caussis, *Ampl. Bouherius Diss. Herodot.* c. xi. concessit; verum talia machinatus, unde *Herodoto*, quod monitum aliàs, illata vis fuit. Quid vero, inquires, *Vitae Auctore*, si annis sexcentis et viginti

334 ADNOTAT. AD VITAM HOMERI.

duobus auctoritas adsit, fiet? Quid aliud? Quam temporum rationes ab Illo everso ad Xerxis transitum in Graeciam aliter, ac prisci solebant Chronologi, iniisse eum, et ab *Herodoto* in Homeri signanda aetate vehementer discrepare, neque adeo, quod et aliunde adparuit, eundem videri ac Musarum iucundissimarum parentem. Atque haec hactenus. Plura hunc in Scriptorem minatur doctissimus iuvenis *A. Kluitius*.

FINIS ADNOTATIONUM
AD LIBELLUM DE VITA HOMERI.

GLOSSAE HERODOTEAE

SIVE

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΩΝ ΗΡΟΔΟΤΕΙΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

*Ex Codice Bibliothecae S. Germani**cum PETRI WESSELINGII Adnotationibus.*

CUM Herodoti Musae [sic praefatus est WESSELI-
CIUS] alio sermone ac reliqui Graecorum fabulentur, non
illi sollers Grammaticorum cura ad explanandum defuit. Sui-
das meminit Ἑρμηνείων εἰς Ἡρόδοτον Sallustii Sophistae et
Heronis Attici Rhetoris, argumenti, uti suspicor, critici et
historici. Philemonem Grammaticum in Συμμίξεις non dis-
similem instituisse operam, Porphyrio Quaest. Homer. VIII.
haud temere credimus. Apollonii, itidem Grammatici, Ἐξη-
γήσεις γλωσσῶν Ἡρόδοτου indicavit et exscripsit Etymologus in
Κωφός et Σοφιστής. Quae quidem ad nostram si devenissent
aetatem, flocci non facerem Ἡρόδοτου Λέξεις, ob oculos hic
positas; quippe ieiunas, saepissime alienas, et non nunquam
insulas et absurdas. Memorantur in indice legati Antonii
Eparchi T. I. Var. Sacr. pag. 528. Steph. Monachii Λέξεις
Ἡρόδοτου ἱστορικαί, quas a nostris diversas dicere non audeo.
Primus hoc Lexicon ex codice Goldasti vulgavit G. Iunger-
mannus, digestum κατὰ στοιχείον sive litterarum ordinem, cuius-
modi exempla ex locupletissima Francorum regis bibliotheca et
monasterii S. Remigii inter manus sunt. At aliud vir egregius
Montefalconius ostentavit Biblioth. Coislin. p. 484., descri-
ptum nulla litterarum primorum serie, sed secundum Li-
brorum, in quorum olim marginibus istae glossae, nume-
rum. Ex oris enim Codicum res clamat excerptas esse, et
Schedae ostendunt Eminent. Cardinalis Passionei. Nactus illud

ipsum sum Cl. Capperonerii humanissima opera ex Biblioth. S. Germani, in quam Coislinianam migrasse notum est; dignumque censui hoc loco, tum quod in priore, ex codice Goldasti, voces ab aliis inperite avulsae cernantur, tum quoniam locupletius adparuerit, et Suidae Hesychioque plerumque conveniat: nam uterque, ille praecipue, simile Ἀεζικὸν usurparunt; neque eius usum recusavit Timaeus in suo Platonico, nedum praeter ceteros omnes G. Corinthus, sed saepe turpis socordiae reus. Non libet, nisi ubi quatuorviri in alia eunt, eos operose ad partes vocare. Sectiones librorum, ad quas scholia pertinere videntur, ut quaerendi labor amputaretur, adscripsi.

Haec WESSELINGIUS. Nobis, quoniam et in *Var. Lect.* et in *Adnotationibus* subinde ad *Glossas* hasce *Herodoteas* (quas ille *Adpendici* ad suum *Herodotum* p. 178. et seqq. inseruit) provocatur, easdem hoc loco *Adnotationibus* ad *Scriptorem* Nostrum continuo subicere visum est. Quod autem ait idem Vir doctissimus, primum *Iungermanum* hoc *Lexicon*, κατὰ στοιχείον digestum, ex codice *Goldasti* vulgasse; id quidem, re paulo curatius investigata, sic se habere cognovi. Prolegomenis ad *Herodotum* suum anno MDCVIII. editum *Iungermannus* (sive, ut ipse nomen suum latine scribere consueverat, *Iungermanus*) *Glossas* istas pag. 35. et seq. hoc titulo inscriptas inseruit, ΑΕΞΙΚΟΝ ΤΩΝ ἩΡΟΔΟΤΕΙΩΝ ΛΕΞΕΩΝ. Ex ms. Codice Melchioris Haiminsfeldii Goldasti. Quas glossas postquam Th. Galeus in Londinensi Herodoti editione multis aliis ex Galeno, Hesychio et Gregorio Corinthio congestis auxit et locupletavit; rursus solas easdem prorsus, quas olim *Iungermanus*, eodemque titulo inscriptas Gronovius in suo *Herodoto* pag. 745 seq. repetendas curavit. De eisdem *Glossis* idem *Iungermanus* in Praefatione ad *Herodotum* haec scripsit: „Nos adiecimus *Lexicon*, uti quidem titulus praescribitur, vel potius, ut mihi videtur, *Glossas notabiliorum in Herodoto vocabulorum*. Misit id ad nos „ita transscriptum, quo exemplo edimus, vir nob. et „cl. Melch. Haiminsfeldius Goldastus. Quod coniecturae de „quibusdam incidit obiter, ad oram posui.“ Ex quo apparet, persuasum quidem fuisse *Iungermanum*, se primum omnium has glossas publici iuris fecisse. At, verum si

quaeris, sunt eadem ipsae, quas iam anno MDLXIV. *Henr. Stephanus* in Dictionario Medico post *Erotiani* et *Galenii* Expositiones dictionum Hippocratis, p. 105 - 109. eodem titulo inscriptas, Λεξικὸν τῶν Ἡερδοτείων λέξεων, ediderat; quas porro easdem *Barth. Eustachius* *Erotiani* et *Galenii* Glossariis, anno MDLXVI. a se editis, adiecerat latina versione illustratas. Nec vero potest ovum ovo esse similis, quam sunt Glossae a *Iungermano* editae illis, quas primus *Stephanus* in lucem emiserat: ita quidem, ut eadem prorsus fortuitae halucinationes in utroque pariter exemplo reperiantur; veluti, ἀντιζον pro ἀντίζον, ἀφιδίας pro ἀμφιδίας, (qui quidem error iam olim quoque in *Gregorii* libellum de Dial. ion. §. 123. est propagatus;) ἀποφρην pro ἀποφορην, ἀρχαιρεσίη pro ἀρχαιρεσίη, similiaque alia; quae quo pacto corrigenda viderentur, perspicte *Iungermanus* in margine suae editionis docuit; cuius notulas *Gronovius* etiam in inferiore sui exempli ora adposuit. Paulo post operam ab *Henr. Stephano* libello huic praestitam, *Barth. Eustachius* easdem glossas, quasi ad *Hippocratem* spectantes et ab *Herodoto* quodam congestas, *Erotiani* et *Galenii* glossariis Hippocrateis, Venet. MDLXVI. editis, ita adiunxit. ut Graecis vocabulis, omissa interpretatione graeca, latinam adiceret interpretationem: unde dein easdem *Hier. Mercurialis* in Adpendice sui Hippocratis repetiit, hoc titulo insignitas: *Herodoti Dictionarium vocum Hippocratis*.

Haec ante *Iungermanum* gesta sicut notitiam huius viri effugerunt, sic posteriores Hippocratis Editores latuisse videtur opera huic libello ab eodem *Iungermano* praestita, iudiciumque prudentissimum quod ille de hoc Lexico, ut vulgo inscribebatur, tulerat. Nam et in insigni editione Hippocratis Genevensi, quae anno M. DC. LVII. prodiit, libellus hic in Prolegomenis post *Erotiani* et *Galenii* glossaria, quasi et ipse ad *Medicae* artis patrem spectaret, exhibetur, ex *Henr. Stephani* exemplo repetitus: et in splendida *Charteriana* Hippocratis et *Galenii* editione, Parisiis anno M. DC. LXXIX. in lucem emissa, T. II. p. 140 - 144. graeca *Henr. Stephani* cum *Eustachii* latinis ita repetita sunt, ut non erubuerit Editor titulum praefigere huiusmodi: Ἡερδοτέου Λεξικὸν τῶν παρ' Ἰπποκράτει λέξεων τινῶν. *Herodoti*
Herodot. T. VI. P. II. Y

Dictionarium quarundam dictionum Hippocratis. Atque in hac Parisiensi editione, paululum quidem mutata est vocabulorum series, ut non modo (quemadmodum in Stephani exemplo) secundum literarum initialium ordinem collocata sint, sed etiam secundum legitimam illarum literarum seriem quae in quoque vocabulo primam literam sequuntur; hoc modo: Ἀβιος, ἄβρος, ἀγηλατίειν, αἰγίς, etc. Caeterum et in hac et in Genevensi, quam dixi, editione eadem vitiosae voces, quas Stephani exhibebat exemplum, ἀφιδίας, ἀποαζήν, ἀχαιρεσίη etc. fideliter repetuntur, nulla mentione facta verae scripturae ab Iungermano commendatae. Denique, recentiori etiam memoria, Lipsiae anno M. DCC. LXXX. Franzius Erotiani et Galeni Glossariis rursus easdem hasce Glossas, quasi *Herodoti cuiusdam Dictionarium vocum Hippocratis*, ita adiunxit, ut non modo Iungermani, sed et Wesselingii operam illis praestitam perinde ignorasse videatur: nam eis quidem vocabulis, de quibus vel H. Stephanus vel Camerarius in Prolegomenis ad Herodotum aliquid commentati erant, horum Virorum adnotationes subiecit; reliqua vero, et in his eadem ipsa quae foede corrupta legebantur, prorsus intacta reliquit, ne ullā quidem notulā adiectā.

Ita quum ex uno eodemque exemplo, eoque passim corrupto admodum, ductae sint omnes, quas adhuc commemoravi, *Editiones harum Glossarum secundum literarum seriem digestarum*; operae pretium facturum videtur si quis illas cum alio vetere exemplo, quod emendatius scriptum sit, voluerit conferre. Et fuerat olim tale exemplum optimo nostro *Codici F.* adiectum, eadem antiqua manu, qua ipsi novem Herodoti libri, descriptum: sed de illo, quod vehementer doleo, nonnisi minuta pars superest, folio verso, quo finis nonae Musae continetur, inscripta; et haec ipsa pars nonnihil etiam defecta, quum eiusdem folii pars vel lacera sit vel vetustate detrita. Quae superant, haec cum H. Stephani exemplo et cum Glossis secundum Musarum seriem a Wesselingio editis contuli: et, quid intersit, hoc loco adponendum duxi. Titulus nec adest, nec adfuerat olim ullus. Prima glossa, Ἀνέλη' χρηστ: quia ibi lacerum folium, non comparet. Proxima est Ἀνδρῶν μέγας οἶκος ἀνδρῶν: quae abest H. Stephano, habet

autem eandem *Wess.* ex lib. I. 34. omissa tamen voce ἀνδρῶν. In gl. Ἀναξυρίδας ex I. 71. desunt (ut apud *Stephanum*) verba ἢ τὰ νῦν βρακία λεγόμενα, quae habet *Wess.* Succedit Αὐλός· εἶδος ἀπολάστου σχήματος: quae glossa, ex vetere aliquo scholio tumultuarie et imperite excerpta, spectare mihi videbatur ad lascivam Hippoclidæ salutationem, Herod. VI. 129. ubi etiam pro vulgato σχηματῖα lin. 14. codex *Arch.* ex simili scholio ὄρχήματα σχηματῖα legit. Merito vero ignorat absurdam glossam Codex *Sangerman.* recteque pro ea ex lib. VI. hanc habet, Ἐμμέλειαν χορικὴν ὄρχησιν. Sed vide deinde *Wesselingii* notata ad voc. Πικρίς, ex lib. I. cap. 17. In gl. Ἀνέγνωσιν ex I. 86. habet cod. F. ἀνίτηνεν, pro ἀνίπεισιν: utrum vero ἰδίδαξιν habuerit cum *Steph.* an ἀνεδίδαξιν cum *Wess.* in lacera folii parte haud adparet. Ἀντίξοον recte scribit F. non Ἀντίξον, ut *Steph.* Ἀρδὶς Φαρίτρας scribit F. ut *Wess.* ex I. 215. non Φαρίτρα, ut *Steph.* Ignorat autem verba καὶ τὸ βέλος, quae adiecit *Steph.* Post Ἀρδὶς habet codex noster Αἰμασιὰ τὸ ἐν χαλκίων ῥινοδεμημένον ἀνευ πηλοῦ τεχνίον, ut *Wess.* ex I. 180. quam glossam ignorat *Steph.* Ἀμφιδίας utrum recte scriptum fuerit, an mendose Ἀφιδίας, in lacero folio non adparet. Sed recte Ἀποφορὴν habet F. sicut *Wess.* ex II. 109. non Ἀποφρὴν, ut *Steph.* Ἀπηλικύστερα scribit F. pro Ἀπηλικέντερον, ex III. 14. Ἀνδρόσφιγγας scribit F. non Ἀνδρόσφιγγα ut *Steph.* et *Wess.* deinde vero habet σύνθετον σῶμα - - γιγνός, ut *Wess.* ex II. 175. non σύνθετον ἄνθρωπος καὶ σφινξ δημιούργημα, ut *Steph.* Sequitur Ἀτιμωρητί· ὅλον (ubi ἦγουν habet *Steph.*) καταφρονήσας: quae quo pertineat glossa, aut unde ducta sit, exputare equidem non potui; sed indicavit *Wesselingius* in Adnot. ad glossam Οὐ προξίσθαι ex libro tertio. Adnotavit adverbium Ἀτιμωρητὶ *H. Stephanus*, Thes. T. III. p. 1577. e. monens certam auctoritatem non habere. Proxima in F. glossa, Αἰγυπίων γυπῶν: deest *Steph.* sed habet eam *Wess.* ex III. 76. et evanuit quidem in nostro codice prius vocabulum Αἰγυπίων, sed posterius γυπῶν perspicue adhuc comparet. Tum Ἀνδρόγονος ἀνάνδρος καὶ ἔρμαφρόδιτος habet F. ut *Wess.* ex IV. 67. Duo verba ἀνάνδρος καὶ desunt *Steph.* Hanc excipit illa, cuius evanidum quidem primum vocab. (Ἀρδιν) ἀκίνα (sic F. pro ἀκίδα) βέλους ἢ τὰ ἐν χειρὶ ὅπλα, quam ignorat *Steph.* habet autem

Wess. ex IV. 81. In Αἰγίς ex IV. 189. scribitur Φορεύει in F. ubi Φορούσι *Steph.* et *Wess.* In Ἀγλατίει desunt codici nostro verba Φυγαδύνειν et ἑπιτάττειν, quae habent *Steph.* et *Wess.* ex V. 72. Ἀρθμία Φιλία: F. ut *Steph.* non Ἀρθμία Φιλία: ut *Wess.* ex VI. 83. Post Ἀναίρεοι. est gl. Ἀναπαχεύσαντες ἀναχωρήσαντες: quae deest *Steph.* sed agnoscit *Wess.* ex VI. 116. Haec excipit Ἀπανθόπληξ: ὁ πλησσομένος: quam eandem *Steph.* habet, sed ignorat cod. *Sangerm.* Vide *Wess.* in fine Glossarum ex nona Musa. Proxime sequitur (Ἄβιος: evanuit quidem hoc nomen, sed adsunt reliqua haec:) ἀντὶ τοῦ πολὺν βίον κεκτημένος, ὥσπερ ἄξυλον τὸ πολὺ ξυλον: ubi *Steph.* sic habet: Ἄβιος: ὁ πολὺβιος: ὡς ἄξυλος, τὸ πολὺξυλος. Eam glossam ignorat cod. *Sangerm.* sed mentionem eius fecit *Wess.* in fine glossarum ex libro IX. Tum Βαλανάγρας κλείς: cod. F. sicut *Wess.* ex III. 115. non Βαλανάγρα κλείς: ut *Steph.* Glossae ex lit. Γ. in cod. F. incipiunt a verbo Γνωσιμαχεῖν, ubi τὴν ἑαυτοῦ, non τὴν αὐτοῦ, ut apud *Steph.* et *Wess.* ex III. 25. Sequitur Γαυλοί: (sic male pro Γαυλός) πλοῖον φοινίκιον, ut *Steph.* pro quo rectius Φοινικῶν *Wess.* ex III. 136. Et desunt F. verba καὶ Φρίατος ἀντλητήριον, καὶ γαλακτοδόχον ἀγγεῖον, quae sunt in ed. *Steph.* quorum loco apud *Wess.* ex VI. 119. est Γαῦλος Φρίατος ἀντλητήρ. Proxime succedit Γοργύρη, ubi δισμωρ. ὑπόγειον F. ut *Wess.* ex III. 145. non ὑπόγειον, ut *Steph.* Mox in gl. Γυμνοπαῖδα perperam abest vox χοροῦς, quam recte exhibet *Steph.* et *Wess.* ex VI. 67. Mox recte Δημοεργοί scribit F. ut *Wess.* ex VII. 31. ubi perperam Δημοεργοί ed. *Steph.* et sequaces. Postrema glossa, in qua desinit noster Codex, ista est: Διφορφορευμένους Φορείοις Φερεμένους.

His praemissis ipsas subiicimus ἩΡΟΔΟΤΕΙΟΤΣ ΛΕΞΕΙΣ, sive GLOSSAS HERODOTEAS, secundum *Literarum seriem digestas*, ex *Codice Manuscripto Bibliothecae S. Germani a WESSELINGIO editas*, cum eiusdem *Wesselingii Adnotationibus*.

Ἱστορίας Α'.

Ἀνέλη, χρήση. *a* Lib. I. cap. 13.

Ἐξ ἡθέων. ἐκ τόπων, ἐν οἷς ἀναστρέφονται. 15.

Πηκτίς. ὄργανον, ψαλτήριον, *b* αὐλός, εἶδος ἀκολάστου σχήματος. 17.

Διθύραμβος. ὕμνος εἰς Διόνυσον. 23.

Σκευή. ὅπλασις καὶ στολή. 24.

Ἐδώλοισιν. ὑποστρώμασι νηὸς, ζυγαῖς, *c* καθέδραις. 24.

Ὅρθιον νόμον Θαμύρα. *d* ὁ κιθαρωδικὸς τρόπος τῆς μελωδίας, ἀρμονίαν ἔχων τακτὴν καὶ ρυθμὸν ὠρισμένον. ἦσαν δὲ ζ'. ὧν εἷς ὁ ὄρθιος. 24.

a χρήση) χρήσει apud Suidam aberrat. — [χρήση recte H. Steph. dedit, quod et alii tenuere. Nihilominus, quasi χρήσει esset, Usui interpretatus est Eustachius, idque et Mercurialis repetiit et Franzius nullā adiectā observatione. S.]

b ψαλτήριον, αὐλός etc.) Separatum sibi locum αὐλός et πηκτίς in priore Lexico occupabant. In Cod. S. German. ferme cohaerent. Itaque omnia artissime aptavi, motus auctoritate Scholiastae Aristophanis Thesmophor. vs. 1321., ubi Πηκτίδας, εἶδος ὄργανου κιθαρωδικού, ἢ ἀκολάστου σχήματος. Gemina Suidas in Πηκτίς. — [Conf. quae de

ista glossa, Αὐλός, εἶδος etc. paulo ante notavimus. S.]

c ζυγαῖς) Haec disiuncta quoque in eodem collocantur. Explicant, quod Suidas et Etymologus indicant, τὰ ἰδῶλια, quo illi modo et praestantiores Herodoti MSS. vocem pingunt. Alibi Suidas, Ζυγαί· παρ' Ἡροδότῃ αἱ καθέδραι· *d* Ὅρθιον νόμον Θαμύρα) Suidas in Voc. Νόμος et Ὅρθιος descripsit, verum de Thamyra nihil. Amplius scholion, unde hae reliquiae in schedis S. German., Thamyryn siue Thamyram, celebrem olim in Thracibus Musicum apud Diodor. lib. III. 66., nomi Ὅρθιου inventorem, non Terpandrum, ut ceteri solent,

Ἀνακῶς. ἐπιμελῶς. Φυλακτικῶς. 24.

Ξενίην συνεβήκατο. ἀντὶ τοῦ ὡς ξένιον εἰδωρῆσατο.

27.

Ἐπιστρεφείας. ἀπατητικῶς ἢ ἐπιμελῶς. 30.

Ἠκούσης. ἐχούσης. 30.

Σπερχθεῖς. ταραχθεῖς, θυμώθεῖς. 32.

Χρήματος. πράγματος. 33.

Ἀνδρεῶν. μέγας οἶκος. 34. ee

Ἐπίστιος. ἐποικος. 35. et 44.

Ἐξηστυμένοι. κατεσκευασμένοι, ἡτοιμασμένοι. 43.

Ἡμεκτέων. f δυσφορῶν. 44.

Ἐταιρεῖος. ὁ Ζεὺς παρὰ Κρησίν. 44.

Συνηλίζοντο. συνηροίζοντο. 62.

Μετεξέτεροι. ἐνιοι, τινές. 63.

Ἐνωμοτία. g τάξις τις παρὰ Ἀπτιμοῖς. 65.

perhibuisse videtur. Legendus Plutarch. de Music. pag. 1132. B. D. et Pollux IV. 65. ubi septem illi modi.

e ὡς ξένιον) Sic et Suidas. Olim ξένιον, aut ξένον, ut MS. S. Remigii. Valde exorbitat Corinthus, cum ἀντὶ τοῦ ξένιον εἰδωρῆσατο, ξενίην συνεβήκατο Ioum perhibet esse in sermone.

[ee Paulo plenius ms. F. μέγας οἶκος ἀνδρῶν. S.]

f Ἡμεκτέων) Conpositum περιημεκτίων ibi in Musa. Nec iusta tamen ex scholio suspicio, aliter olim obtinuisse.

Est in glossatorum more simplex deponere, ubi conpositum in ipsa oratione. Tale χορδεύων lib. VI. 75. et αἰωρηθῆναι ibid. 116., pluraque alia.

g Ἐνωμοτία) In schedis S. Germ. Συνωμοτία, unde Suidas Συνωμοτία, τάξις παρὰ Ἀπτιμοῖς, ubi postrema Herodotum si explanant, sicuti debent, absurda. Et ita tamen tres Lexici codices. Verius Etymologus Ἐνωμοτις, immo Ἐνωμοτία, τάξις τις στρατιωτικὴ παρὰ Λακιδαιμονίοις. Priora ergo, nisi παρὰ τοῖς Τακτικοῖς

Τριηκάδας. δεῖπνα κατὰ δῆμους καὶ ἀριθμὸς λ' ἀνδρῶν. *ibidem*.

Ἐλινύειν. ἡσυχάζειν. 67.

Ἐννώσας. διανοηθείς. 68.

Ἀναξυρίδας. τὰ βαθία καὶ βασιλικά ἢ τῶν ὑποδήματων, ἢ τὰ νῦν βρακία λεγόμενα. 71.

Ἀβρόν. ἢ καλὸν, αὐθάδες, σεμνὸν, τρυφερόν. *ibidem*.

Ἀναισιμοῦν. δαπανᾶν, ἀναλίσκειν. 72.

Ἰλη. συστροφῇ, τάξις ὄχλου ἱππικῆ. i 73.

Εὐεστῶ. εὐημερία, εὐετηρία. ἢ καλλίστη τῶν ἐτῶν διαγωγή. Διογενιανὸς ἀνευ τοῦ Σ' γράφει. 85.

cum Clar. Ruhnkenio ad *Ti-maeum* p. 77. malueris, in errore versantur. Mendosus etiam *Suidas* in proximo *Τριηκάδας* παρ' Ἡροδότῳ, δεῖπνα, ἢ δῆμους, ἢ ἀριθμὸν τριάκοντα ἡμερῶν: nihil enim, ut alia praeteream, isthic apud *Herodotum* de triginta diebus. Mendosior multo, ne quid asperius excidat, G. *Corinthus*, λέγουσι δὲ Ἴονες καὶ τοὺς κατὰ δῆμους καὶ ἀριθμὸν τῶν τριάκοντα ἀνδρῶν δεῖπνα. I nunc et fide istiusmodi λογοθήραις. — [Commode *Steph.* καὶ ἀριθμοὺς ἀνδρῶν λ'. S.]

ἢ καὶ βασιλικά) Eodem *Hezychii* explicatio tendit in Ἀναξυρίδες. *Suidas* autem et *Etymologus* καὶ ἄβαρα ὑποδήματα: quae hinc propagata facile instaurabuntur. Ἀβα-

τα ὑποδήματα equidem non recorder. Confer *Salmasium* ad *Lampridii* *Alex. Sever.* c. 40.

[ἢ Ἀβρόν) Recte. Ἀβρόν membr. F. Spiritum non adposuit *Stephan.* Mox αὐθάδες scribit etiam F. sed αὐθαδὲς *Steph.* S.]

i ὄχλου ἱππικῆ) In *Suida* ὄχλου ἱππικοῦ: cui aecedo. [H. *Steph.* τάξις ἱππικῆ, συστροφῆ. S.] Vicina *Εὐεστῶ*, *εὐετηρία* etc. in MS. S. *Germ.* non leguntur. Quod nunc prostat, ex codice S. *Remig.* venit: ante *εὐεστῆ* [sic *Steph.* et al.] *εὐημερία* *εὐετηρία*. *Diogenianus* [Grammaticus aetate *Hadriani Imp.*] vocabulo operam occasione *Antiphontis* *Διουστῶ* inpendisse videtur. *Harporationem* adi illa in voce et

Ἀνέγνωσεν. ἀνέπεισεν, ἀνεδίδαξεν. ii 86.

Ἐπίδοξα. ἀντὶ τοῦ προσδόκιμα. 89.

Κνάφος. ἀκανθα ἔλκουσα ἱμάτια. 92.

Οὔροι. ὀρθοεσία. 93.

Πεσσοί. Ψῆφοι, ἐν αἷς ἐπαίζον. 94.

Φαρμάκοισι. βαθαῖς. 98.

Ἐλόχισεν. ^k εἰς λόχους κατέταξεν. 103.

Κατὰ τέλεα. τὰ ἀναλώματα καὶ τὰ συνέδρια τῶν
ἐν τῇ ἀρχῇ, καὶ συντελεῖν εἰς τάγμα. *ibidem*.

Εὐτυχτα, ἔτοιμα, ράδια, εἰργασμένα. ^{kk} 119.

Ἐπιφορήματα. τραγήματα. 133.

Λευκή. [Λεύκη.] πάθος τι περὶ ὅλον τὸ σῶμα. 138.

Πρυτανεῖον. Θεσμοθέσιον, ⁱ θόλος, καὶ ἡ τοῦ σίτου
θήκη. 146.

Ἐπιπλα. ἡ μὴ ἐγγαία κτῆσις, ^m ἀλλ' ἐπιπόλαιος.

ἐπιπλα καὶ τὰ ἐπάνω τῶν στρωμάτων. 150. 164.

Favorini Eusebi. Proximum
Ἐπίδοξα liber S. Germ. non
novit.

ii ἀνεδίδαξεν) ἰδίδαξεν F. et
Steph. S.]

^k Ἐλόχισεν) Pauci Herodoti. Codd. et Suidas ἐλοχήσῃ. Idem κατατίλεια iunctim recenset et scholiastae nostri verbis interpretatur. Agnoscit et Hesychius in Τέλεα, cuius καὶ τὸ συντέμνειν τάγμα ad nostri praescriptum reformatum. Explicatur λοχίζειν κατὰ τέλεα, cetera ab Herodoti mente et sententia longissime deflectunt.

[^{kk} ράδια εἰργασμένα) ραδίως
εἰργασμένα Steph. S.]

ⁱ Θεσμοθέσιον) Eum in modum schedae: in Suida [et apud Steph.] Θεσμοθέσιον, ubi L. Küsterus pronuntiat, hoc nihil ad rem; cui consentio. Scholiastes docere voluit, nonnunquam in Prytaneo legum et plebiscitorum tabulas asservari solitas. Multa ill. Spanhemius in Diatriba de Vesta et Prytan. p. 697. ed. Graev. Nihil tamen accommodatius verbis Plutarchi Sympos. vii. pag. 714. c. ὥσπερ, οἶμαι, καὶ τὸ ἐνθάδε πρυτανεῖον καὶ Θεσμοθέσιον.

^m ἐγγαία κτῆσις) Vulgo erat ἡ μὴ βεβαία κτῆσις. Sui-

Ἡβρα. τόποι, ἐν οἷς ἀναστρέφονται. 156.

Πρόχυσς. τὸ ἀποσπείσαι. 160.

Μύδρον. σίδηρον ἀργόν. 165.

Ἐμβολος. χάλκωμα περιτιθέμενον κατὰ πρόραν ταῖς ναυσίν. 166.

Ἐναγίζειν. τὰς χοὰς ἐπιφέρειν, ἢ θύειν τοῖς κατοικομένοις, ἢ τὸ διὰ πυρὸς δαπανᾶν. *mm* 167.

Ἡβηδόν. μετὰ ἰσχύος, ἢ μετὰ ἀκολασίας. 172.

Ἀντίξουν. τὸ ἐναντιούμενον. 174.

Ταρσοὶ καλάμων. τρασία ὃ ἐν ἡ ἐξήραινον τὴν πλίνθον. 179.

Φάρσος. τρύφος, κλάσμα, ἀκρωτήριο. 180.

Αἰμασία. τὸ ἐκ χαλίκων ἀκοδομημένον ἄνευ πηλοῦ τειχίον, ὃ νῦν ἐρμακίας καλοῦσιν. *p* ibidem.

dae ἔγγειος, quod Küsterus rectissime explicuit, *Msto* accedit. *Bona* sunt mobilia. *Commode* *Isaeus* de *Agn. Heredit.* pag. 88. Κατέλιπεν ἔπιπλα, πρόβατα, κριθὰς, οἶνον, ὀπώρας. *Ultima* Scholii ex *Goldasti* aliisque sunt libris.

[*mm* Postrema ἢ τὸ διὰ etc. non novit *Steph. S.*]

n μετὰ ἰσχύος) *Suidae* in Ἡβηδόν, ἀντὶ τοῦ μετ' αἰσχύνης, hinc vitiose traductum. Utrumque nihil ad *Herodotum*. Meliora dabit *Cl. L. Bos* *Observ.* cap. 6. Quod [apud *Steph.* et sequaces] adhaerebat ὀρχηδόν, in *Cod. S. Germ.* recte desideratur; alienum

enim. Ὀρχηδόν Ἡβηδόν alibi sese offeret.

ο τρασία) Optime sic *Ms. S. Remig.* Ceteri, *Suidas*, *Corinthus*, *πρασιά*. Mendam et *Scholiastae* errorem *Cl. Salmasius* detexit ad *Solin.* pag. 869. Τρασία craticium textum erat, super quo ficus et casei siccabantur, ut apud *Hesychium* in *Voc.*

p ὃ νῦν ἐρμακίας καλοῦσι) *Volut* ἐρμακίας. *Hesychius*, Ἐρμακας, αἱ ὕφαλοι πίττει, ἢ αἱ μακταί: quibus gemina, ut docti viri monuerunt, *Critici* in *Nicandri Ther.* vs. 150. — [Totam glossam ignorat *Steph.* Postrema verba ὃ νῦν etc. desunt *F.*]

Λαῦραι ῥύμαι, ἄμφοδοι. 180.

Ἐλυτρον. σκέπη, q θήκη, δέρμα. 185.

Συμψήσας. συντρίψας. 189.

Καταγωγή. πανδακτεῖον. 181.

Σχοινοτενές. μακρόν, ὀρθόν. 189. 199.

Ψῆνες. κωνωπέια τὰ ἐν τοῖς ὀλύνθοις γ γινόμενα. 193.

Ἀλεξομένους. ἀμυνομένους. 211.

Σαγάρεις. πελέκεις, τὰ ἐκ χειρὸς ἄπλα. 215.

Ἄρδις. Φαρέτρας, βέλη. ibidem.

Φάλαρα. τὰ περὶ τὰς γνάβους σκεπάσματα. 215.

Ἱστορ. Β'.

Κνυζημάτων. τῶν γοερῶν ἀποφθεγμάτων. II. 2.

Γεωπτῖναι. οἱ γῆς πεινῶντες καὶ ἀπορούμενοι. 6.

Ἀπίσας. ικανώσας. s 7.

Μυχσί. αἱ καταδύσεις, τὰ ἔνδον, λιμένες, t κοιλό-
τητες, τὰ ἔσχατα, ἔσω. 11.

q Ἐλυτρον, σκέπη) Absur-
de Suidas : Σκέπη παρ' Ἡροδό-
τῳ θήκη, δέρμα. Praetervidit
τὸ Ἐλυτρον, cui explicando
ista erant admota. Probior
Hesychius in Ἐλυτρον. Confer
Th. Gatakerum ad Antonin.
lib. IX. 3. p. 266. — [Vocem
θήκη non habet Steph. S.]

r ἐν τοῖς ὀλύνθοις) Addunt
Λέξεις [ab H. Steph. et aliis]
editae τοῖς ἄρσι, quae duo
Cod. S. Germ., Suidas et He-
sychius non adiungunt.

s Ἀπίσας, ικανώσας) Mira
in prioris scriptura adparet

discordia. Ἀπίσας Cod. S. Re-
mig., ἀπόσας habet Montfauc.,
ἀπώσας in excerptis S. Germ.
et Corintho. Propositum ve-
nit ex Goldasti Lexico. [Sic
vero et Steph. et membr. F.]
Videtur ad lib. II. 7., sicuti
ibi monitum, referendum.

t τὰ ἔνδον, λιμένες) In sche-
dis haec disiungebantur ita,
ac si et Μυχσί et λιμένες expo-
nerentur. Iunxi artius, ut
Hesychius et Grammatico-
rum alii nectunt. Iuvandus
Suidas est, cum Μυχσί παρὰ
Ἡροδότῳ, καταδύσεις τὰ ἔνδον.

Ἐπικειστάτη. μετρία, εὐγνώμων, καλῶς ἔχουσα.

22.

Βυσσός. βυθός. 28.

Χοιράδες. πέτραι λεῖαι ἐν θαλάσῃ. 29.

Εὐμαρή. ἀπόπατος. 35.

Πεσσύμενα. ὀπτάμενα. 37.

Βάρις. ναῦς. ἢ ἡ λέξις σημαίνει καὶ τεῖχη καὶ πύργον, καὶ μεγίστας οἰκίας, καὶ σφαίρας καὶ αὐλὰς, καὶ στοὰς μεγάλας. 41.

Ὅσιρις. ὁ Διόνυσος λέγεται. 42.

Ἐγχεῖν. ἐμπεσεῖν, ἢ προσπελάσαι. 60.

Κορύνη. ξύλον ἐπικαμπές. 63.

Πρόπολος. νεώκορος. μετὰ τοῦ Σ' x ὁ δοῦλος. 64.

Μελεδωνοί. φροντισταί. 65.

Ἀμφιδέας. αἰλύσεις. οἱ δὲ ψέλλια. 69.

Κρέξ. ἔρνεον δυσιοωνιστὸν τοῖς γαμοῦσιν. 76.

Συρμαίξεν. καθαίρειν πόματι ἐκ ζειῶν καὶ ὕδατος.

77.

Λίνον. ὠδῆς ὄνομα ἢ λύρας χορδή. 79.

Θύσανοι. κόρυμβοι, κροσσοί. 81.

Ἐσηθήσαντες. ὑλίσαντες. 87.

— [Steph. nil aliud habet, nisi Μίχος κατὰ δύσεις. S.]

ἢ ἡ λέξις σημαίνει etc.) Haec ex Cod. Passion., in quo καὶ σφύρας. Etymologus in Βάρις edita adprobat.

ἢ προσπελάσαι) Liber S. Germ. παραπελάσαι, unde inquinatum Suidae παραπολαῦσαι in Ἐγχεμψεῖτα. Idem ἐγ-

χεῖναι: [ut Steph.] Codex S. Germ. ἐγχεῖναι, quae et in Herodoto varietas.

x μετὰ τοῦ Σ etc.) Absunt a Suida et codice scripto, [habet autem Steph.] neque vera perpetuo sunt. Eustathius ad Homer. p. 642, 36. [pag. 502. ed. Bas.] consulendus est.

Κάπτοντες. γ. ἀποδεχόμενοι. 93.

Ῥιπὶς. z πλέγμα. 96.

Καινοῦν. χηρῆσθαι καινῷ λόγῳ. 100.

Ἀποφορῆν. τὴν τελουμένην τιμὴν ὑπὸ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις. 109.

Ἦλυσιν. ἔφοδον, πορείαν. 123.

Συρμαίνην. a λάχανον σελίνῳ ἑοικὸς, ἢ βρώμα διὰ στέατος καὶ μέλιτος. 125.

Ἐνηβητήρια· ἐνευωχητήρια. 133.

Ποινή. ἀντέκτισις, τίσις. 134.

Βουπόρους. ὀβελούς μεγάλους. aa 135.

Ἀμυρταίου. εἰμαρτοῦ. b 140.

Ὅχανα. ἀσπίδων πόρπακες καὶ οἱ δισμαί. 141.

Τριφάσιοι. τριπλάσιοι καὶ τρίφωνοι. 156.

Ἀπεματαῖσεν. ἐματαιολόγησεν, ἐμώρανεν. 162.

γ Κάπτοντες) Corinthus Aldinus κάπτοντες et liber S. Remig. Uberior Hesychii glossa: Κάπτοντες, ἀποδεχόμενοι, ἐσθλόντες: cuius praecedens Κάπτει, καταπίση, fuisse olim καταπίνει videtur. Hemsterhusii Nostri eadem divinatio ad Comici Plut. p. 315. Hic autem iterum simplex verbum vice ἀνακάπτουσι, quomodo Euterpe.

z Ῥιπὶς) Haud Suidas aliter in Ῥιπῆς. Lexicon Goldasti, [H. Steph.] Reg. Paris. et S. Remig. Ῥηπὶς. Omnes prave. Confer G. Arnaldi Animadv. c. 30.

a Συρμαίνην) Perperam Co-

rinthus συρμένν, Hesychius Σύρμιον, λάχανόν τι σελίνῳ ἑοικὸς, antea in Συρμαίαν verum amplexus.

[aa Rectius sic scribetur: Βουπόρους ὀβελούς μεγάλους. S.]

b εἰμαρτοῦ) Quid commune huic cum proprio Ἀμυρταίου regis nomine? Est-ne eius veriloquium? An reconditum aliquid vetere fuit in scholiō, quale Ἀμυρτόν, ἱμάτιον Κρητὲς Hesychii? — [Forsan nil aliud est Εἰμαρτοῦ, nisi depravatum ipsius Ἀμυρταίου nomen, in ora veteris alicuius codicis olim repertum. S.]

Ἀποτιμότερους. ἀτίμους. 167.

Ἀνδρόσφιγγας. ^c σύνθετον σῶμα ἐξ ἀνδρὸς καὶ σφιγγὸς ὑπὸ δημιουργοῦ γεγονός. 175.

Ἱστορ. Γ'.

Ἀπηλικέστερον. πρεσβύτερον. III. 14.

Ἐπαίστος. Φανερός. 15

Εὐλέων. σκολήκων. 16.

Φρενήρης. σῶφρων. ^d 25. 30.

Γνωσιμαχεῖν. τὸ γινῶναι τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν, τὴν τε τῶν ἐναντίων ἰσχύν. 25.

Οὐ καταπροΐζεσθαι. προῖκα ποιῆσαι, ἀτιμωρητί, ^e οἷον καταΦρονήσας. 36.

Παταΐκοισι. Θεοὶ οἱ Παταΐκοι Φοινικικοὶ ἐν ταῖς πρύμναις ἰδρύνενοι. 37.

Ἐπίλαμπτος. ^f καταΦανής. 69.

^c Ἀνδρόσφιγγας) Sedabunt fortasse haec fluctus, quos Hesychiana, Ἀνδροφῆτις σύνθετον σῶμα ἐξ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ὑπὸ δημιουργοῦ γεγονός, cicerunt: manarunt enim hoc fonte. In MS. S. Germ. γεγονός legebatur. — [De hac glossa paullo ante nonnihil praefatus sum. S.]

^d σῶφρων) Adstruit his Corinthus, λαμβάνουσι δὲ τοῦτο Ἴωνες ἐπὶ τοῦ ἐναντίου, ut videlicet παράφρων sit, sicuti praeter Suidam voluit Etymologus. Si οὐ Φρενήρης, uti in Herodoto, ponatur, probe: alioquin fallent isti Grammatici.

^e ἀτιμωρητί) Suam sibi et

distinctam sedem in Goldasti Lexico et aliis possidebat vocab. Ἀτιμωρητί: continuatur a S. Germ. schedis, quas duces optavi. Consentiant Hesychius et Suidas. — [Uterque in voc. Καταπροΐζεται. Stephanus nonnisi haec pauca habet: Οὐ καταπροΐζεσθαι (rectius καταπροΐζεσθαι Iungerm.) προῖκα ποιῆσαι. S.]

^f Ἐπίλαμπτος) Ex discorde ἐπίλαμπτος et ἐπίλαπτος in membranis scriptura hoc effinxit. Herodotus atque ad eum adposita excusabant audaciam. — [Ἐπίλαμπτος habet Steph. S.]

Αἰγυπῶν. γυπῶν. 76.

Ἀμύσσειν. ταράσσειν. 8 ἑλκαῦν, ξέειν. *ibidem*.

Φριμάξασθαι. Φρυάξασθαι, Φυσηῖσαι. 87.

Φορμός. πλέγμα ὡς κόφινος. 98.

Διασφάγες. αἱ διεστῶσαι πέτραι. 117. •

Γαυλός. πλοῖον Φοινικικόν. 136.

Σκυτάλοις. ράβδοις. *ibidem*.

Γοργύρη. ἡ δεσμοτήριον ὑπόγαιον. 145.

Διφοφορευμένους. Φορείοις Φερομένους. 146.

Βαλανάγρας. κλεῖς. 155.

Οὐ καταπρόϊζεται. προίκτης. ἡ πρό, ἀντὶ τῆς παρὰ.
παρὰ τὸ προῖκνεῖσθαι. τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ ἔξεσθαι,
ὅ ἐστι ἰ δωρεάν τι λαβεῖν. Ἀρχίλοχος· Ἐμεῦ δ'
ἐκεῖνος οὐ καταπρόϊζεται. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπι-
μερισμοῖς παρὰ τὸ ἴσσω φησὶ, ὡς καὶ Ἀρχίλο-
χος· Προτείνω χεῖρα καὶ προῖσσομαι. 156.

g ταράσσειν) Verum est
Iungermannii σπαράσσειν. [Sic
nempe pro ταράσσειν, quod et
Steph. et cod. F. tenet, legen-
dum videri monuerat *Iun-
germ.* in ora suae editionis.]
Hesychius Ἀμύσσειν, ξέειν, σπα-
ράσσειν. *Suidas* tamen, cor-
ruptum secutus exemplar,
Ἀμύσσειν, ταράσσειν. Loco pro-
ximi φυσηῖσαι ille πιφυσηῖσαι
in voc. Φριμάξασθαι.

h Γοργύρη) Cod. S. Germ.
Γοργύνη. Hinc *Suidae* Γοργύνη
δεσμοτήριον ὑπόγαιον. Mox ta-

men veriore scripturam
amans. — [Recte Γοργύρη
membr. F. cum *Steph.* S.]

i ὅ ἐστι δωρεάν τι λαβεῖν) In
scripto ὡς ἐστι δωρεάν τι tan-
tum: defectum ex *Suida* et
Critici ad Comici Equit. vs.
433., qui ambo eadem, ex-
plevi. Rectius hic in *Archilo-
chi* fragmento Ἐμεῦ δ' ἐκείνος.
Adi eruditam *Valckenarii* ad-
notationem in lib. III. *Herodoti*, c. 36. — [Totam hanc
glossam sive scholion ignorat
Steph. S.]

Ἱστορ. Δ'.

Λάξιν. λῆξιν, κ μερισμὸν, κληρόν. IV. 21.

Πλαάβας. λέγεται καὶ ἐκ τρυγὸς ἰ πλάσματα.
κυρίως δὲ ἡ τῶν συκῶν ἐπάλληλος θέσις. 23.

Ὀργίσας. m μαλάξας. 64.

Ἀνδρόγυνος. ἄνθρωπος, ἔρμαΦρόδιτος. 67.

Ἐνάριες. n οἱ ὀπλῖται. ibidem.

Τόρμον. o τὸ τρῆμα καὶ τὸ ἐνιέμενον εἰς αὐτό. 72.

Σῶστρα. σωτήρια, μῆνυτρα, λύτρα. p 9.

Σώχουσι. τρίβουσι. 75.

Ἀρδιν. ἀκίδα βέλους, καὶ τὰ ἐκ χειρὸς ὄπλα. 81.

κ Λάξιν, λῆξιν) Suidas, Λάξιν, μῆξιν, μερισμὸν, Ἡρόδοτος, ex scripto glossarum vitioso exemplo, quale S. Germ. et Reg. Paris. Vulgatum [λῆξιν, quod dedit Steph.] bonum esse Clar. Ruhnkenius Epist. Crit. II. p. 14. conmonescit. Ceterum in Msto S. Germ. haec et proxima ad Musam tertiam referebantur, non sine lapsu.

l καὶ ἐκ τρυγὸς πλάσματα) L. Küsterus ad Suidae Παλάβας, coniicit τὰ ἐκ τρυγῶ: cui valde obstant haec scholia, a Suida descripta. [τρυγὸς agnoscit etiam Steph.] Confer Turnebum ad Theophrastum de Odoribus p. 27. et L. Bos Animadvers. c. 44.

m Ὀργίσας) Sicomnes. At ὀργάσας, μαλάξας, Hesychius,

Timaeus et Suidas. Editum ex Ὀργήσας nasci potuit.

n Ἐνάριες) Corinthus exscripsit, quod ad Herodotum confert nihil. Scythicam vocem Grammatici ex Graecorum ἐνάροις et ἐναρίζειν frustra accessiverunt.

o Τόρμον) Plerique τόρμιον. In S. Germ. schedis τόρνον, ad quarum similitudinem Suidas Τόρνος -- τὸ τρῆμα, καὶ τὸ ἐνιέμενον εἰς αὐτό. Praescriptum habet Herodotus, et τόρνον diversiore notione alibi cap. 36. — [Mendosum Τόρμιον habet Iungerm. cum Steph. ubi ille in ora notavit: ἴσως Τόρμον. IV. 72. S.]

p λύτρα) Membranae S. Germ. μέτρα, absurde: verius aliae [et Steph.] cum Suida. Sequens σῶχουσι frustra

Σισύρα. βαρβαρικὸς χιτῶν. 109.

Εὐμάριαι. ἡσυχία καὶ ἀπόπατος. pp 113.

Υβρίζοντες. σκιζτῶντες. 129.

Κομιδή. ἡ ἀνάσσωσις, ἐπιμέλεια. 134.

Ἀμβολάδην. καθ' ὑπερβολήν. 181.

Οἶσπη. ἡ ῥυπαρῶν προβάτων ἑρία. 187.

Αἰγίς. ἡν Λίβυες Φοροῦσι δαράν. 189.

Ἀνθερίκων. νῦν τοὺς καυλαύς. Φησι τῶν ἀσφοδέλων.
εἰσὶ δὲ εὐθραυστοι. 190.

Σχοίνου συμβολεῖς. ἢ οἱ ψιαθοπλόκοι, καὶ σχοῖνος
ἢ ψίαθος.

Περιφορητά. ἀκτά. 190.

Στρόφος. ἡ τὸ περὶ τὴν κεφαλὴν στρόφιον, ὃ ἐστὶν
ἐρεῶν. 60.

Κυματώγη. ὑπαγωγὴ, αἰγιαλός. 196.

quaeretur: Κατασώχουσι Scri-
ptor.

[pp Pro καὶ ἀπόπατος, quae
commode dedere Wesselingii
codices, est ἐνκαλία in ed.
Steph. S.]

ἡ Οἶσπη) Ita cum Suida
codex S. Germ.; in aliis Οἰσ-
πη, οἰσπίπη, οἰστίπη. Corinthus
de suo adiunxit, καὶ τὸ δια-
χώρημα τοῦ προβάτου. Adi et
Hesychii Οἶσπος et Suidam in
Οἰσπηρός. — [Οἰσπίπη habet
Steph. Dein idem ῥυπαρά,
melius quam ῥυπαρῶν. S.]

ἢ Σχοίνου συμβολεῖς) Eadem
omnia Suidas et Corinthus. At
frustrantur nos et circum-
scribunt; nihil enim istius-
modi apud Historiae patrem.

Eremitis et Aegypti monachis
congruit, quibus *tegetes* sive
ψίαθους per otium *texere* sol-
lemne erat. Vide Du Can-
gium in Lexic. Med. ad Ψιά-
θιον et Σχοινοπλόκιον. Hoc cre-
do in uberiore scholio, oc-
casione σχοίνου c. 190. fuerat
notatum: manserunt reli-
quiae, Herodoto nihil lucis
adferentes, ut saepissime
aliae parum prosunt. — [In
ed. Steph. nil aliud est, nisi
σχοίνου συμβολεῖς: οἱ ψιαθοπλό-
κοι: ubi ψιαθοπλόκοι corrigen-
dum monuit Eustachius, et
sic edidit Iungerm. S.]

ἢ Στρόφος) Et hoc alienum.
[nempe ex uberiore quodam
scholio, quod ad IV. 60, 5.

Ἱστορ. Ε΄.

Φυλάξαντες. ἐπιτηρήσαντες. V. 12.

Νεοχμῶσαι. νεωστὶ κινήσαι. ι 19.

Σπαδίξας. ἐκείρας. ι σπάδιξ γὰρ, Φλοιὸς ῥίζης
πρινίνης· οἱ δὲ, Φοίνικος ῥάβδον. σπάδακες δὲ, καὶ
οἱ κύνες. καὶ σπάδιξ, ὄργανόν τι κιθαριστικόν. 25.

Φερέγγυος. βεβαιωτής. 30.

Παχέων. τῶν πλουσίων. ibidem et 77.

ἘΦεδρον. ἐπὶ κληρον. υ 41.

Σταθμός. στρατιωτικὴ κατάλυσις. ὁδοῦ μέτρον. ι
κατάλυμα. 52.

spectabat, imperite excerptum. S.] In schedis S. Germ. huic praescribebatur vocabulo et sequentibus Ἱστορίας Δ'. [conf. supra, not. k.] quod re postulante inmutavi.

ε νεωστὶ κινήσαι) Voluisse primum glossae auctorem νέον τι opinor. Suidas vulgatum descripsit: Corinthus νεωστὶ κινήσαι τι.

ι σπαδίξας. ἐκείρας. etc.) Nihil horum in S. Germ. [Habet vero Steph.] Egregium scholium Cl. Salmasius illuminavit, Hesychiumque in mendoσo Σπαδὶξ eadem voluisse bene docuit ad Solin. p. 291. Σπαδίξ Musicum instrumentum a Polluce IV. 59. non praeteritur.

υ ἐπὶ κληρον) Quid voluerit, intenderitque Scholiastes, ex Herodot. T. VI. P. II.

Hesychio adparet: ἘΦεδρος, ταβλιότης, τρίτος ἐνεδρεύων, καὶ ὁ ὑφ' ἡμῶν ἐπὶ κληρος. Nimirum aleae lusorem, victis succedaneum, aut gladiatorem, secutoremque, qui sorte victis sufficebatur et cum victoribus comparabatur. Hoc vero quid ad Herodotum? — [Nempe V. 41, 3. ἘΦεδρος βασιλεύς dicitur designatus regni successor. S.]

ι ὁδοῦ μέτρον etc.) Venerunt ex Goldasti, [Steph.] et Codd. aliis. [Sed his absunt praecedentia verba, στρατιωτικὴ κατάλυσις.] Suidas et S. Germ. non adiungunt. Auctius etiam vicinum Ἀγλατίαν, διώκειν est: siquidem accessoria Corinthus et S. Germ. reticent. — [Glossam Ἀῖμα ignorat Steph. et sequaces. S.]

Ἐπίστιον. ἔποικον κατάλυμα. 72.

Ἀγηλατέειν. διώκειν, Φυγαδεύειν, ἐπιπάττειν, ὑβρίζειν. 72.

Λῆμα. ἀξία καὶ ἀνδρεία. 72.

Κληρούχους. γεωργούς. 77.

Συνάμωρον. κακόσχολον. 92, 7.

Κρησφύγετον. καταφυγή, ὀχύρωμα. 124.

Ἰσπερ. στί.

Ἰθαγενεῖς. οἱ γνήσιοι παῖδες. VI. 53.

Πρόξενοι. οἱ προστάται πόλεων καὶ Φραντισταὶ καὶ ξένους ὑποδεχόμενοι. 57.

Ἀρχαιρεσίη. γ τὸ πρὸς χάριν πολλοῖς ζῆν, καὶ τὸ ἐπιδόσεις χρημάτων ποιεῖσθαι. 58.

Ψῶσαν. θάλλπουσαν. 61.

Ἐκνιζεν. ἔδακεν, ἀπὸ τῆς πύας. 62.

Οὐχ ἰκνευμένως. οὐ προσηκόντως, οὐ καθηκόντως. 65.

Γυμνοπαῖδια. ἐορτὴ ἐν Σπάρτῃ, ἐν ἣ γυμνοὶ χεραὺς ἰσταῖσιν. 67.

Λάσθη. αἰσχύνῃ. 67.

Χορδεύων. z τέμνων. 75.

γ Ἀρχαιρεσίη) Quae subduntur, ἀρχαιρεσιάζειν ad Hesychii modum in Ἀρχαιρεσιάζειν explanant. [quem usum illius verbi Harpocration ex Dinarcho oratore adnotavit: conf. Polyb. XXVI. 10, 6: in Fragm. apud Athen. lib. V. p. 193. E. S.] Ambitiosorum artes, ut egregie ibi L. Küsterus, innuuntur, qui non vera via,

sed donis et fallaciis ad honores contendunt. Suidas, quasi Herodotea haec forent, digna suo Lexico censuit. [Ex quo sicut ex aliis multis, perspicue adparet, sua talia Suidam non aliunde nisi ex ipsis hisce Glossis Herodoteis accepisse.] Sequens Ψῶσαν Herodotus καταψῶσαν scripsit. z Χορδεύων) Καταχορδεύων

Καταγινίων. καταλύων. 75.

Ἄρθμια. Φίλια. 83.

Πολέμαρχος. ἄρχων, πρὸς ἃν κατηγγυῶντο τοὺς
ξένους. *a* 109.

Ἀφλαστον. τὸ ἄκρον τῆς πρύμνης. 114.

Αἰωρηθέντες. μετεωρισθέντες. 116.

Ἀναιρέμενον. τὸ ἐν γαστρὶ συλλαμβανόμενον. 69.

Ἀνακωχεύσαντες. *b* ἀναχωρήσαντες. 116.

Γαῦλος. Φρέατος ἀντλητήρ. 119.

Ἐμμέλειαν. χαρμικὴν ὄρχησιν. 129.

Ζάκορος. νεωκόρος, ἱερεὺς. 134.

Πρόκα. εὐθύς καὶ παραχρῆμα. *ibidem*.

Ἱστορ. Ζ'.

Ἐπικάρσιον. πλάγιον, οὐκ εὐθύ. VII. 36.

Ἐλῶν. ἐλάσας. 33.

Δημιουργοί. οἱ εἰς τὸ δημόσιον κάμνοντες. 31

Ὀνος. *c* τὸ περὶ τὰ τῶν ὑδάτων ἀγγεῖα παλύπου
καὶ συστρεφόμενον. 36.

Χυτόν. χῶμα, καὶ ὃ ξηστὸς λίθος. 37.

Erato. Proximum Καταγινίων, καταλύων, Suidae haud est ignotum. Ambo verius κατάγων explicuissent. Confer Hesychii κατάγειν.

a Πρὸς ἃν κατηγγυῶντο etc.) Suidas eadem. At illa muneris Polemarchi exilis pars. Meliora in Lysiae Or. adv. Panceleonem, et Harpocratonis Πολέμαρχος cum Valesii adnotatis.

b Ἀνακωχεύσαντες) Hesychius ἀναχωρήσαντες, nullo nisi levi in scriptura discrimine: hinc tamen illa ad id Lexicon accessio.

c Ὀνος τὸ περὶ etc.) Illis ipsis verbis Suidas et Hesychius, quanquam hic καὶ συστρεφόμενον ὡς κύαμος, sine ullo ad Herodotum emolumento.

Ῥήχης. d Φραγμός, ἡ δεσμοὶ τῶν Φραγμάτων.
ibidem.

Σαυρωτήρ. ξυστόν, e δόρυ, ἡ στύραξ, ὃν ἐνίαι κα-
λοῦσιν οὐρίαχον. 41.

Κυρβασίας. τιάρας. 64.

Ζειρά. f μίτρα, ταινία, διάδημα, ἱμάτιον, ζώνη,
πορφυροῦν ἔνδυμα. 69. 75.

Κέρκουρες. πῶς εἶδος. 97.

Ἰστία. g δεῖπνα. 135.

Ῥήχος. Φραγμός. 142.

Ὀρχηδόν. ἡβηδόν. 144.

Καλλιερῆσθαι. ἐπὶ τοῦ θύειν ἔντομα λέγεται. 134.
167.

Τέμπεια. τὰ στενὰ τῶν ὁρῶν, καὶ οἱ σύνδενδροι τόποι.
173.

d Ῥήχης.) Apud Suidam
Ῥαχίας, Φραγμός ἡ δέσμαι τῶν
Φραγμάτων. Codices Goldast.
[Steph.] S. Remig. et Reg.
Φραγμοῦ ἡ δέσμη τῶν Φρ. Am-
plexus sum quod in S. Germ.
Interpretamentum insulsum
est, Ῥήχος, cui suus mox lo-
cus, illustrans. Ineptit et
Scholiastes Passion., cui lib.
II. 11. Ῥήχη, αὐχμός, ξηρότης.
e ξυστόν, δόρυ) Membranae
S. Germ. ξυστόν δόρυ. Ceteri
cum Suida ad editum belle
conspirant.

f Ζειρά) Olim ex Gold. Εἴ-
ρα. Verissime libri alii; in
eo plerique pravi, quod haec
tres in portiones divulserint,
ac si Ζειρά, Ζώνη et Ταινία ex-

ponendae forent. Recte S.
Germ. connectit vocabula,
τὴν Ζειράν duntaxat explican-
tia. Liquida res est ex Ety-
mologo in Ζειρά et Henychio,
ubi erudite Cl. Io. Alberti.
Suidas tamen Ζώνη. πορφυροῦν
ἱμάτιον. Ἡρόδοτος, sed dece-
ptus. — [Iungerm. cum Steph.
Εἰρά (non Εἰρα) μίτρα, ζώνη:
nil amplius: ubi perspecte
Iungerm. monuit, Ζειρά scri-
ptum oportuisse ex Herodot.
VII. 69. et 75. S.]

g Ἰστία. δεῖπνα) Omnes ma-
gno consensu. Herodoti Μασ-
τὸς σφιας, ξείνια προβίμενος, ἰστία
h. e. ἰδίπνιζ. Boni viri ex
verbo nomen substantivum
procuderunt.

Ναυλόχιον. ἢ λιμένα ἢ εὐδίαν. 189.

Ἱστορ. Η'.

Ταρσούς. ταρσὸς κυρίως τῶν ὀρνίθων ἢ πτέρωσις, ἀφ' οὗ καὶ ὁ τῶν κωπῶν ὅμοιος σχηματισμός.

VIII. 12.

Ἐπαμεινάμενος. ἀνακινήσας. 24.

Ἰακχάζουσιν. λέγουσι, φλυαροῦσι. i 65.

Ἱστορ. Θ'.

Εἰρήν. κ' παρὰ Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ πρώτῳ ἐνιαυτῷ ὁ παῖς ῥωβίδας καλεῖται, τῷ δευτέρῳ προκομιζόμενος, τῷ τρίτῳ μικιζόμενος, τῷ τετάρτῳ πρόπαις, τῷ πέμπτῳ παῖς, τῷ ἕκτῳ μελείρην. Ἐφηβείῃ δὲ παρ' αὐτοῖς ὁ παῖς ἀπὸ ἐτῶν ἰδ' μέχρι καὶ κ'. Βαρυτόνως δὲ [τὸ Steph. et Iung.]

h Ναυλόχιον) Hoc adscripserunt ad Herodoti ναυλόχωντες. Suidas invenit ναύλοχος, in quo παρὰ δὲ Ἡρόδοτον λιμὴν ἢ εὐδίαν fuit et esse debet.

i Ἰακχάζουσιν) Quod additur φλυαροῦσι, est in Gold. [Steph.] Reg. Paris. et S. Remig. Suidas φυλάττουσι. Membrana S. Germ. φυλλολογοῦσι. Hinc Hesychianum Ἰακχάζει φυλλολογῶν, καταβοᾷ. Quae omnia, ut Ἰακχάζειν cognoscatur, incertissimum dimitunt, sicuti suo loco admonitum, lectorem.

κ' Εἰρήν) Ex libro IX. nihil in S. Germ., ne ipsum quidem notabile hoc, quod in aliis [et in ed. Steph.] ob-

vium negligere non debui, scholium. Praeposui Ἱστορίας Θ', arbitratus ad lib. IX. 85. adplicandum videri. Infan-tem autem subrumum ῥωβίδαν Spartanorum fuisse dialecto, et secundi anni προκομιζόμενον, an alibi reperia-tur, dubito. Si liceret, [et quidni liceat, immo cum plausu accipiantur?] προμικιζόμενος et μικιζόμενος ex Dorico μικρός, h. e. μικρός, mallem; quomodo πρόπαις et παῖς, quarti quintique anni puel-li. Μελείρην, verius μελλείρην erit. Plutarchus Lycurg. pag. 50. d. Εἰρήνας δὲ καλοῦσι, τοὺς ἔτος ἤδη δεύτερον ἐκ παιδων γεγυ-νότας. Μελλείρηνας δὲ, τῶν

μελείην, ὡς περ πυθμὴν, ἀπύθμην· αὐχὴν, ὑψαύ-
χην.

^l Ἀκανθοπλήξ. ὁ πλησσομένος. ^l

^m Ἀβιος. ὁ πολύβιος. ὡς ἄξυλος, ὁ πολύζυλος.

^l Ἑρμῖς. ὁ κλινόπους.

παίδων τοὺς πρεσβυτάτους. Quae
his longe meliora sentio. Kü-
steri ad Suidam eadem sen-
tentia.

^l Ἀκανθοπλήξ. πλησσομένος)
His quoque et sequentibus
S. German. codex caret; nec
divino, ubi sedem habue-
rint. Γράφει lib. I. 92. de
Scholiastae sententia ἀκανθα,
ἔλκουσα ἰμάτια. An in ube-
riore supplicii eius descri-
ptione insertum ἀκανθοπλήξ
olim? an ad Ulyssem spectat,
fabulā Sophoclis Ἀκανθοπλήγα
celebratum? Ex Eustathii
Msto., citato a I. Iac. Wetste-
nio ad S. Lucae Evang. cap.
xiii, 9., Σοφοκλῆς ἐν Ἀγασθο-
πλήγι prave: dederat Ἀκανθο-
πλήγι: plenius Σοφοκλῆς Ὀδυσ-
σεῖ Ἀκανθοπλήγι semel iterum-
que apud Hesychium. Hoc cer-
tum, cetera in coniecturis.
— [Ἀκανθόπληξ penacutē in
membr. F. scribitur. S.]

^m Ἀβιος) Haud scio, ad-
scriptum-ne fuerit libro IV.
46., ubi de Scytharum na-
tione et moribus. Ad Scythas
enim Homeri Iliad. N. 6.
Ἀβίους ἀπλικάbant et varie
interpretabantur, uti Nico-
laus Damascenus in Stobaei

Serm. V. p. 70., cui Harpocrationem il. Ἀβιος iunge. —
[Conf. Villosioni Adnot. ad
Apollonii Lexicon Homeric.
Quae vero Harpocration habet:
ἈΒΙΟΣ. τὸν ἄβιον Ἀντι-
φῶν ἀντὶ τοῦ πολὺν βίον πεπλη-
μένον ἔταξεν. ὥσπερ Ὀμηρος ἄξυ-
λον ὕλην λέγει τὴν πολύζυλον: ea-
dem (ut supra vidimus) in
membr. nostra F. verbotenus
descripta leguntur, nisi
quod ibi omissa est Aucto-
rum mentio. Caeterum quod
apud Hesychium scribitur,
Ἀβιος πλούσιος, ὡς Ἀντιφῶν ἐν
Ἀλκibiᾷ, immerito videtur
Henr. Valesius suspectam vo-
cem πλούσιος habuisse, πολύ-
βιος legendum censens. Per-
apte sane vox πλούσιος exprē-
mit notionem quam isti ἄβιος
Antiphon subiecerat: nisi for-
tasse utrumque vocabulum
adposuerat Lexicographus,
πολύβιος, πλούσιος: ut poste-
rius explicaret quo sensu π-
λύβιος diceretur. Denique vi-
dendum, ne Glossa ista,
quae inter Herodoteas legi-
tur, ducta sit ex uberiore
quodam scholio, quod ad
verba τοῦ βίου ἐν ἡμετέροις I. 30,
22. olim spectarit.

APPENDIX ADNOTATIONUM

ad Herodoti Musas.

ADNOTATIONES nostrae ad Herodoti Musas iam ad finem erant perductae, typisque descriptae, quum Vir clarissimus FRID. HENR. BOTHE (idem cuius Emendationes nonnullas ad Scriptorem nostrum spectantes, ex Eiusdem ad Terentium Notis, iam in Adnotationum nostrarum cursu commemoravi) misit ad me *Animadversiones ad Herodotum*, Manhemii nuperrime impressas, quae in Ipsius *Opusculis Criticis et Poëticis*, hoc ipso anno M.DCCC.XVI. Berolini in publicum emittendis, primum occupant locum. Quo in scripto quum alia multa et erudite et ingeniose observata aut coniectata insunt, tum haud pauca, in quibus mecum sentientem videre gravisus sum doctissimum Virum. Quare, praetermisso quidem hoc posteriore genere, si ex caeterarum numero Animadversionum notabiliores quasdam, in brevius quidem contractas, hic adposuero, et gratiam mihi visus sum initurus a lectoribus nostri Herodoti, neque ingratum factururus erudito Animadversori.

Igitur Herodoti libro I. cap. 38, 7. in loco controverso, ubi equidem veterem lectionem ὡς δὴ ὦν revocavi, *Bothius* πρὸς δὴ τὸν legit, et dein ἱμοὶ γε, hanc in sententiam, *Hic vero* (alii populis barbaris) *non magnopere aucti ne ipsi quidem mihi videntur Pelasgi, quamvis gens barbara.*

I. 68, 19. Inepte legi videtur *Bothio* τὸν τε τύπον καὶ τὸν ἀντίτυπον, deletis coniunctionibus oportuisse τὸν τύπον τὸν ἀντίτυπον; adiectivum enim nomen esse ἀντίτυπον, sicut in oraculo c. 67, 17. ubi τύπος ἀντίτυπος.

III. 109, 16. καὶ οὐδαμῇ ἄλλῃ ἢ κατὰ τοῦτο legendum censet, *nusquam alibi quam illic.*

Male adfectum locum V. 27. ita sanandum existimat, ut lin. 6. legatur Αἰτίας δὲ τούτου ἤδη πάντας etc. istaque omnia, usque στρατηγίας, proxime subiiciantur illis lin. 2. ἀνὰ χρόνον ἐκινεῖσθαι.

V. 43, 3. pro ἐκ τῶν Λαίρου χρησμῶν malit ἐκ παλαιῶν χρησμῶν.

V. 44, 14 seq. pro. ὧν οὗτοι, ut iam olim in Notis ad Terent., sic etiam nunc οἰκότα corrigit, monetque scripturam codicum Brit. οὐκ οὕτως, ex οἰκότως esse natam, glossemate illo quidem τοῦ οἰκότα.

VI. 35, 2. pro eo quod olim aliis ex codd. edebatur ἀτάς ἰδυνάστειν τε καὶ Μιλτιάδης, commode ἰδυνάστειν τε corrigit.

Eiusdem libri VI. caput 40. inculcandum censet post duo sequentia, et verbum ἐκλυθεῖν non venerat intelligendum, sed redierat.

Ad VI. 60, 5. ait: Nisi gravius subest ulcus, reponendum certe οὐδὲ κατὰ etc.

VI. 86, 25. pro καὶ διότι --- τοὺς αὐτοὺς, legit καὶ δὴ ὅτι --- τοὺς αὐτοὺς.

VII. 32, 5. pro ἐπὶ γῆς αἴτησεν corrigit ἐπὶ τῇ αἴτησιν, scil. γῆς τε καὶ ὕδατος, quae paulo ante memorantur.

VII. 89 extr. pro ἰσταλάδατο legit ἰσταλάτο, ΔΑ natum censens ex syllaba AA male repetita.

VII. 140, 15. sic legit et distinguit: — κέχρηται. Πραεῖδεν κακίστητος ἀνάγκας. Praevidi (atque adeo praedixi vobis) miseriae fatales.

VII. 141, 15. Eiusdem Emendationem πεδήσας, pro πελάσας, iam ipse in Var. Lect. commendavi. Lin. 22. corrigit εἰ τοι κατὰ ἄντρον ἴστη, si tibi forte aliquando adversus stetit, i. e. si tibi obvius factus fuerit.

VII. 145, 6. malit καὶ ἄλλοις ἐνεκρημέναι, ut utraque partes belligerantes indicentur.

Eod. cap. extr. levatam difficultatem censet commate post Ἑλληνικῶν interposito, et intelligendo οὐδαμῶν ὄντων Ἑλληνικῶν.

VIII. 73, 12. pro δοκίους μῦθοι εἶναι ἴωνες coniecit oportuisse δοκίους μὲν ὧν ἐξ αἰῶνος. Μῦθοι, inquit, si quis retinere cupiat, is interpretabitur, si qui alii, vel prae caeteris.

VIII. 77, 3. pro πρᾶγμα, (inquit) quod alienum, lege προῖήματα.

Cap. 77, 8. coniecit ἅμα πάντα πατεῖσθαι.

VIII. 108, 15. Frigida Bothio videtur locutio illa, περιῖτο δὲ ἡσύχην μὴ ἄγειν: nec mihi ea satis placuit. Sed, quid lucremur si deletis cum Viro docto tribus verbis ἡσύχην μὴ

ἀγιν, sic distinguamus orationem, εἰ γὰρ - - ὁ Πέρσης, μένειν ἐν τῇ Εὐρώπῃ περὶ αὐτοῦ: exputare equidem non potui.

VIII. 129, 12. verba καὶ τῆς πλημμυρίδος non dubitat a glossatoris manu esse, qui primitus ἢ τῆς πλημμ. adscripsisset.

VIII. 144, 3 seq. Legendum censet τὸ μὲν δεῖσαι καί τιν' ἀνθρώπειον ἦν, deletis mediis; ut a pronunciato generali ad singulare descendat oratio; esse enim absurdum, idem nunc dici ἀνθρώπειον, nunc αἰσχρόν.

IX. 2, 8. corrigit δι' οὗ καὶ παρὸς ταῦτα ἠγνώσκον, sicut et antea hoc intellexerissent Persae.

IX. 6, 5. praefert Aldinum - ἐς τὴν Βοιωτίνην ἐλέγετο εἶναι.

Caput 16. libri IX. ab Herodoto conscriptum esse, non adducitur *Bothius*, ut credat; quippe nihil nisi ampullas continens, et Graeculi, eloquentiam ostentantis, affectionem minime Herodoteam.

IX. 41, 18. μηδὲ ἀνακινδυνεύειν συμβ. mecum ad Graecos refert *Bothius*, itaque ἀνακινδυνεύειν corrigit, quod et ego requisiveram, sed per vim obtrudere Herodoto nolui.

IV. 58, 10-13. διδάξαν - - ὅτι - - ἐναπιδεικνύατο. Quis ita balbutientem, inquit, quemquam, nedum Herodotum, ferat? ostenderunt, se ostendi. Quod si vim verbi ἐναπιδεικνύατο curatius expenderit Vir doctissimus, (prae caeteris ostentatos, celebratos fuisse,) in vulgata constantique librorum omnium scriptura nihil porro desideraturus videtur.

IX. 71, 4. ὡς ὑπερβαλλόντο legendum censet, et post Λακεδαιμόνιοι levius distinguendam orationem. Speciosa foret emendatio, nisi satis constaret, ἀσυνέτον subinde orationem amare Herodotum.

IX. 106, 18 seq. ad Πελοποννήσιοις, ait, intelligi quidem utcumque εὖ posse, praestare tamen Πελοποννησίους: nempe id ipsum quod nos, nostra de coniectura, in contextu posuimus.

IX. 111 extr. legit οὐ δὴ καὶ οὐ με ἀπολέσεις: non me perdes: effugiam enim, aut te ulciscar.

CORRIGENDA NONNULLA ET ADDENDA.

Quamvis multa in corrigendis speciminibus typographicis cura et a me ipso et a meo in hac parte laboris socio fuerit posita, caveri tamen non potuit, quin passim aut typothetae aliquod sphalma, aut mea in scribendo oscitantia, nostram praeteriret observationem. Ex his ea, quae interim animadverti, hic adnotare, et, qua ratione corrigenda sint, commodum duxi admonere. Reliqua aequus eruditusque Lector ultro corriget. Paucae easque breves interseram Notulas, in superioribus Adnotationibus praetermissas.

In Graeco Contextu.

LIBRO I. CAP. 1, 15. λέγουσι oportebat, non λέγουσιν. 17, 3. scribe τρέπω. 24, 26. τῇ. 39, 8. nescio quo pacto εἰς irrepsit; corrige εἰσι. 82, 8. scr. χώρη. 91, 20. scr. Κύρου. 150, 10. pingē ἑνδεκα. 173, 18. scr. μπίρων.

LIB. II. CAP. 8, 13. corr. τεταμένον. 28, 20 seq. dele δια ante δινας, et repone dein οἱα δὲ ἐμβαλλ. Vide Adnott. 30, 11. scr. Ἀραβίων τε καὶ Συρ. In brevi notula cap. 32, 24. subiecta, pro Εἶπεν ὧν, corr. Εἶπον ὧν. 33, 15. in ora est 10, ubi 15. oportebat. 56, 13. corr. Φοινίκων. 63, 8. sic interpunge, ἔχοντες ξύλα καὶ οὗτοι, ἐπὶ etc. 75, 3. corr. χαρίον, ubi male χωρίαν. 78, 4. sic distingue, καὶ ἔργῳ μέγιστος etc. 100, 11. dele comma post περίμηνες. 116, 19. comma intersere post μεμυγμένα. 117, 1. Κατὰ scr. et lin. 2. repone δηλοῖ pro δηλον, et conf. Adnot. ad h. l. 124, 19. pro ταύτης restitue ταύτη. conf. Adnot. p. 354 med. 139, 3. corr. ἰδόντα. 144, 7. post ταῦτον comma intersere. 148, 3. scribe maiusculā initio literā Κροκεδείλων.

LIB. III. CAP. 14, 24. corr. παρελθόντων. 19, 14. corr. Αἴγυπτον. 38, 3. corr. ἀνθρώποισι. 50, 16. pro περὶ scr. περί. 58, 1. Ταῦτον oportebat, maiusculā literā. 63, 13. corr. ἐπιθήμενον. 65, 27. corr. οἰκηϊωμάτων. 72, 29. pro δεκανόσθω scr. διαδεικνύσθω. 74, 13. corr. ποιήσεν: et lin. 17. πύργον ἀγορεύσαι. 84, 9. ἐξάριτα scr. loco pravi ἐξάριται. 105, 12 seq. scr. Πέρσαι Φασί. et dele comma post χώρη. 113, 12. πλάτες. 116, 2. πολλῶν τι, non τι. 148, 5. οἱ μὲν θίρακ.

LIB. IV. CAP. 35, 2. pone comma post παρθένης, et dele post ὑπερβορ. 41, 6. ἐῦσα. 43, 33. corr. κατίσχυ. 45, 1. scr. Ἡ δὲ δὴ Εὐρώπη. 50, 17. dele comma post Ἰστρυφ. 55, 2. corr. ἐρμαῖται. 61, 4. scr. ἔχοντες λίβητας, et dele ἐς. 65, 2. ἀποκρίνας. 76, 6. lege πλῶν δι' Ἑλλήσπ. absque δι, et conf. Adnot. 79, 16. dele comma post καί. 165, 8. ~~ῥῶμα~~.

LIB. V. CAP. 17, 7. ἐξ οὗ. 28, 6. scr. καὶ τῆς Ἰωνίης. 33, 11. dele comma post δῆσαι. 49, 23. sic distingue: τὰ, θυμῷ βούλου. 66 extr. comma intersere post σύμμαχον: et cap. 67, 3. post ἀγωνίζεσθαι. 87, 16. ἄλλω scribe, pro ἄλλο. 123, 3. dele comma post Ἰωνίην.

LIB. VI. CAP. 13, 3. dele comma post Συλοσῶντας. 15, 10. corr. ἀπίσθλον τῶν. 31, 5. οἱ βάεβαροι, ἰταγ. 40, 5. scr. Σκόθας ἐφείγγει, non ἐκφείγγει. 126, 15. corr. παλαίστην.

LIB. VII. CAP. 30, 10. corr. Κροίσου. 50, 12. in brevī nota sub contextu scr. Libri omnes κῶς χεῖ τὸ βιβ. 60, 1. et 2. pone comma post πλῆθος, et dele post ἀριθμὸν. 75, 4. corr. πίδαλα. 100, 10. dele ὡς post ὁμοίως: et lin. 12. corr. αἰγιαλοῦ. 112, 2. ἐτίετο. 136, 11. τίσοντας. Αἰγούρι, etc. Sic refinge τίσοντας "λέγουσι etc. 139, 3. post ἀνθρώπων paullo maior ponenda distinctio: ἀνθρώπων ὅμως δι etc. 140, 2. corr. ἐτοίμοι. 140, 13. scr. οἱ πεν νῦν ἰδρῶτι etc. 170, 4. pro σφ, rectius σφ: reponetur: conf. Adnotationem ad h. l. ubi adiici poterat: „Inde et Hesych. Σφί' αὐτοὺς, αὐτάς, αὐτά.“ 184, 6. pro ὅμιλον, ἰόντα τισσ. rescribe ἰόντα ὅμιλον τισσ. 219, 3. pro ἔπειτειν scr. ἐπὶ δι. 225, 6. corr. σὺν Ἐπιάλτῃ.

LIB. VIII. CAP. 11, 5. post στόμα dele punctum, et scr. κατὰ στόμα ἐνταῦθα etc. 15, 6. pro τῆς ναυμ. scribe τὰς τε ναυμαχίας. 26, 9. scr. οἱ δ' εἶπον τῆς ἐλαίης - στίφανον deletis illis notis „et“ 68, 25. sub contextu adponenda brevis Nota: „LXVIII. 25. εὖτε αὐτοὺς. Verum fuerit εὖτε αὐτοῦ.“ 112, 4. delendum aut cancellis certe circumdandum vocab. λόγισι.

LIB. IX. CAP. 10, 6. scr. ἐλώτων. 14, 5. reponē ἰβουλεύετο, θίλων, ἢ κῶς etc. 29, 4. corr. ἐκατόνταδες. 74, 6 seq. verba sic distinguenda: ἵνα δὴ μιν οἱ πολέμιοι, ἐκπίπτοντες ἐκ τῆς τάξης, μετακινήσῃται etc. 111, 23. corr. ἐμέ τε.

In Versione Latina.

LIB. I. Pag. 18. lin. 7. corr. Cypseli. p. 25. l. 3 fin. corr.

insidentem. p. 61, 10. *Pelasgicus.* p. 62. l. 4 *fin.* scr. *quæ sunt alia Pelasgica oppida.* p. 117, 8. pro *populi* pone *plebis.* p. 137, 11. pro *istis, quum per totum diem parturisset,* hæc pone, cuius partus in dies singulos expectabatur. p. 152, 7. *Te vero manante Rege,* corr. *Ex quo tu vero auspicatus es regnum.* 169, 4-6. nam similiter -- commissam exercet: versionem corrige ad *Adnot. ad h. l.* p. 179. l. 6 *fin.* *Cratis* corr. *Crathis.* p. 196. post l. 3. omitta adiice verba: *Navigabant autem non retundis navibus, sed (longis) penteconteris.* p. 246, 6 seq. pro *quorum plerique* corr. *qui ut plurimum, vel, qui longe plurima ex parte.*

LIB. II. pag. 275, 7. corr. *ulrimque,* ubi prave *utrique.* 332, 4. pro *in templis* scr. *ex victimis.* 364, 2. pro *calice* scr. *calyce.* p. 377, 10. post *Colchorum.* omitta adiice hæc verba: *Putare autem se aiebant Aegyptii, esse Colchos de exercitu Sesostriis.* p. 393, 2. corr. *Menelaus.* p. 458 extr. pro *e vestigio* pone *palam.*

LIB. III. pag. 138, 6. *frontibus,* corr. *frondibus.* p. 173 penult. pro *exercitumque contraxit* pone *traicereque exercitum paravit.* p. 182, 7. pro *uoribus* scr. *mulieribus.*

LIB. IV. p. 208, 2. post *persecuti,* adde, donec *Mediam sunt ingressi.* pag. 221. l. 5 *fin.* pro *quo* scr. *quod.* p. 227, 8. sic verba distingue: *atque Opin virgines, ex Hyperboreis itinere etc.* p. 230, 5. corr. *Myriandrico.* p. 260, 1. corr. *temone.* p. 337, l. 4 *fin.* corr. *Tisameni.* p. 339, 2. *habita-* *turus.* p. 348, 4 *fin.* ante *incubuit* adde *denuo.* p. 375, 8. post *exurat* adiice *atque perdat.* p. 393 extr. pro *Batti filia,* scribe *Batti uxor.*

LIB. V. pag. 415, 9 seq. pro *multi sunt remiges,* scribe *multum est ligni conficiendis remis idonei.* pag. 462, 7 seq. scribe: *quem, quamvis peregrinum, tamen ut vicinum et socium, adiecit.* p. 501 penult. pro *profecto* scr. *reieto.* p. 502, 7. corr. *decertaverant.*

LIB. VII. pag. 169, 8. scr. *ut et ego.* p. 194 extr. corr. *naves.* p. 210, 4 seq. scribe: *Magnæ enim res --- confici possunt.* p. 265, 6. *absumto,* corr. *adsumto.* p. 341, 10. pro *naves obliquas nactus,* scr. *naves in alto nactus.* p. 356, 4 seq. pro *cum delectis --- viris,* scribe *cum delecto a se legitimo trecentorum virorum numero, et quidem quibus domi etc.* p. 389. l. 5 *fin.* post *memoravi.* adiice: *Resseverant autem mirabili quadam ratione.*

LIB. VIII. pag. 20, 7. magnum discrimen, scr. maximum discrim. p. 66, 2. illius sententiâ, scr. illius iudicio. p. 112. l. 3 fin. pro *At Carystii* etc. scribe: *At non ideo dilata est Carystiorum calamitas.* p. 226. l. 6 fin. dele verba et locicâ. p. 228 ult. scribe: *omnes quocumque ipsum et quo cito gradu vidissent* etc. p. 242, 2. scribe *ultro suscipiat.*

In Varietate Lectionis.

LIB. I. Cap. 2, 13. paullo post mediam pag. 10. tria foeda vitia tres deinceps lineas deformant. *Vuldo* ubi *Vulgo* oportuisse quisque videt: τὸν Κόλχον βασ. Pa. F. ubi Κόλχων legendum: denique *verbum*, ubi *verum.* cap. 73, 13. κεινῆσι. Corr. κεινῆσι nostri omnes. Paulo post, pro conf. III. 87. corr. III. 84, 7. et 10. cap. 104, 5. post conf. c. 110. adde: et IV. 37, 4. et 40, 2. cap. 114, 14. ubi πεισπαισι Arch. scr. Ask. pro Arch. pag. 96 ult. pro Pass. scr. Arch. pag. 101. l. 6 fin. post Pb. Pd. adde: conf. VIII. 67, 11. pag. 128. l. 9. corr. ἦα, ἦας, ἦε. pag. 131. l. 6 fin. et seqq. dele verba, mihi vero --- reperitur: et vide Adnot. ad I. 186, 22. pag. 133 med. pro ἰδίῳ corr. ἰλαύνῃσι.

LIB. II. pag. 158. l. 5 fin. corrige: In F. διερῆς a pr. m. dein adiectus etiam accentus super i. In Pf. est ὡς δὲ pro ὡς γάρ. pag. 164. l. 15. ubi τεταμμένος ex Arch. corrige τεταμμένον. pag. 167 penult. pro οἶμοι scr. οἶμαι. pag. 173. cap. 19, 10. ubi est Med. Ask. Arch. pone Med. Ask. Pass. pag. 187 med. pro qui cusu an --- caussam. scribe: qui *Wesselingii* monitum secuti sunt. pag. 189. versus med. pro II. 41, 6. oportebat III. 41, 6. pag. 197 med. scribe: *Vulgo* ὡς μὲντοι γε εἰ τι. pag. 198. lin. 10. corrige ἀναγκαίῃ. pag. 200. post medium, ubi ἰώθει Arch. corrige ἰώθει Arch. pag. 208, 4. corrige ἐπιζωσμένοι et ἐπιζωσμένοι. pag. 227. CAP. LXVII. corrige CAP. CXVII.

LIB. III. pag. 30 sub fin. pro δειδισμένοι Pb. oportebat δεδισμένοι Pb. pag. 34 med. post *Vind. Arch. Rem.* adde *margo Steph.* Et paullo post, pro istis *Et αλφίρων* delet *Schaeff.* scribe: θύλακον, a *Gronov.* receptum, abiecit rursus *Schaeff.* pag. 46. l. 13 fin. In Edd. μὴ μὲν. corrige: In Edd. μὴ μὲν. pag. 58, 2. συγκρύψ. Arch. corr. συγκρύψ. Arch. pag. 71, 7. τοῦτοις. corr. τοῦτοις. pag. 72, 9. corr. *Aristoph.* pag. 84. l. 12 fin. dele importuna verba: *Vulgo* c. 14.

LIB. IV. pag. 106. l. 14 fin. Corrige ἀντιμαθίζόμενοι Ald.

pag. 107. versus med. scribe: *Ἰν. 12. ἐς τὴν Σκῦθ.) ἐς γὰρ τὴν Σκῦθ.* Arch. Vind. Ibid. καὶ τῶν) Sic Arch. pag. 108, 12. scribe: *Perperam κατοικημένου* Pb. Pd. pag. 123, 11. corrige: *est Λαοδόκης.* pag. 130. cap. 48, 4 seq. *πόλλων.* Corr. *πολλῶν utique etc.* pag. 139, 2. dele punctum post *λέγεται.* pag. 143 med. dele verba: *Puto et Paris.* Et paulo post corrige: *dein Σκύλης* ed. Wess. pag. 158 extr. pro l. 11. scribe l. 10. pag. 168, 4 seq. post *desunt* Arch. adde: *et Vind.* pag. 188 med. scribe: *Ἡσίοιο* ~~vero~~ *ὁ πλοῖ* mss. F. etc. pag. 196. post med. ubi ~~ἡ~~ Med. corrige: *κίετα* Med. pag. 137. l. 4 fin. ubi *Mirab. ex 159.* scribe c. 169.

LIB. V. pag. 228 med. corrige: *simplicissima.*

LIB. VI. pag. 59. l. 8 fin. ubi *Athen.* lib. V., corrige: *Athen.* lib. X. pag. 58, 5. post *Ask.* adde *Pass.*

LIB. VII. pag. 77 med. corrige: *F. puto et Paris.* pag. 80, 15. pro *utique male*, scribe: *utique non male.* pag. 84, 5. *μάθῃ.* Corrige *μάθῃ.* Ead. pag. l. 9. et 8 fin. dele ista: *quod vitiosum - - intellexerat.* pag. 102, 7. ubi *πῶς* ~~χρῆ~~, corrige *κῶς.* pag. 114 ult. ubi coll. c. 122. corrige coll. c. 121 extr. pag. 115, 1. pro *Ald.* scr. Arch. pag. 157. l. 14 fin. dele ista: *contra quam - - Editor.* pag. 158. post med. dele verba: *(nescio quid spectans).* pag. 175. l. 10 fin. post *Ἥγιος* F. adde: *quod et ex Med. citat Gronov. in Notis.* pag. 178. ad cap. 109, 25. scribe: *Sic margo Steph. Pass.* Ask. etc. pag. 181. l. 9 fin. ad cap. 219, 3. post *Valla*, adde: *Ibid. ἵππευτον)* Sic *Schaeff.* ex coniect. *ἵππευ* δὲ edd. ante *Schaeff.* cum *Msstis*: pro quo *ἵππευ* δὲ corrigendum recte monuerat *Valck.* Vide *Adnot.* ad h. l. pag. 184. l. 8 fin. scribe: *[immo Paris. omnes, et F.]* pag. 185. cap. 225, 4. ubi *ὑπεξέπυσαν* Med. etc. Corrige *ὑπεξέπυσαν* Med. et post *Paris. A.* adde: *et sic ed. Wess. cum Gron.* Dein, pro *ὑπεξέπυσαν* F. scribe *ὑπεξέπυσαν* F. pag. 185. l. 6 fin. ubi est p. 499, 24. scribe p. 497, 24.

LIB. VIII. pag. 9. cap. 15, 6. post *Vindob.* adde: *Ibid. τὰς ναυμαχίας)* Commodissime *τὰς τῆς ναυμ.* Arch. pag. 46, 3. *Strabo IV.* Corrige: *Strabo IX.* pag. 55. l. 8 fin. dele ista: *Puto autem ἀνωπὴ* hos debuisse. pag. 70, 4. corrige: *l. 11. ἀντίον)* Sic ed. *Schaeff.* ex emend. *Valck.* Antea *αἰτίον* add. cum *msstis.* pag. 71, 9. ubi est p. 62 seq. corrige p. 261. et 263. pag. 95. post med. ubi *tuetur Paris. omnes.* Corrige *tuentur.* pag. 99, 11. Ante l. 13. adde: l. 9. *ἐθέλωμεν)*

ἔλοιμ Arch. pag. 123. l. 15 fin. ubi Et ἐγίνετο, corrige: Et ἐγίνετο. pag. 135, 13. dele ista verba: quod etiam noster codex F. tuetur. Ibid. l. 11 fin. ubi ἐξαπάτησι, corrige ἐξηπάτησι.

In Adnotationibus.

ANOT. ad LIB. I. cap. 58, 7. p. 67. l. 3 fin. pro per *Wesselingium* corrige ad *Wess.*

Ad I. 74, 24. p. 89, 9. post *relinquamus*. adde: *Cæterum conf. Valckenar. ad IV. 70, 1.*

I. 86, 17. p. 101, 2. pro II. 27. corrige II. 28.

Ad I. 179, 11. post *continuas*. adde: Sed, ut apud *Plutarch.* de Pueror. Educ. cap. 9 extr. (aliis II. 7.) *μονόκωλες λόγος* idem est ac *μονῳδός* et *ὁ παικίλος*, sic h. l. *μονόκωλα οἰκήματα* dici videntur domunculæ uniformes, simillimam cunctæ frontem præferentes.

I. 191, 33. p. 191 med. pro *nona c. 101.* corr. *nona c. 102.*

ANOT. ad LIB. II. cap. 19. p. 234. l. 13 fin. post *πληρώσαι.* adde: *conf. IV. 181, 21.*

II. 46. p. 263. l. 4 fin. ante *Est præterea etc.* adde: *In bovino genere τὸ κέλον γένος* memoravit Noster IV, 29, 1. ubi vide *Wess.*

II. 86. p. 308. l. 7 fin. post *consentaneum est.* adde: *conf. omnino IV. 72, 7 seq.*

ANOT. ad LIB. IV. cap. 128, 6 seqq. p. 287. post *νωμᾶ.* *WESS.* hæc adde: — *Vallæ* latina, paucis mutatis; tenens *Gronovius* locum istum sic converterat: *At ipsorum illis, qui relinquebantur, visum fuit non amplius errare Persas, sed assidue commeatu erepto insidias tendere. Distributis igitur illis, qui copiis Darii frumenta auferrent, quæ decreta erant exequiebantur.* Equidem, *Wesselingii* interpretationem sequutus, tamen in dictionis illius significatu, *οἷα ἀναιρεῖσθαι*, hæseram aliquantisper. Nuperrime mihi *Vir celeberr. Ioh. Henr. Voss*, is cui *Homerum* Germania debet germanico ore carmina canentem, per literas significavit, tractari a se in *Notis ad Homericum hymnum in Cererem* hunc *Herodoti* locum; in eoque quum *οἷα ἀναιρεῖσθαι* (fere ut *Valla* et *Gronov.*) cibaria auferentes, et *νωμᾶν* (cum eisdem) distribuere intelligat, leviter corrupta censere verba ista, *νωμῶντες* — — — *τοὺς Δαρίου*, nempe in hunc modum relingenda, *νωμῶντος ὧν οἷα ἀναιρεῖσθαι τοῦ Δαρίου*, hac sententia: quum *Darius* distribueret (passim dimitteret)

homines, qui cibaria auferrent. Iamque ego, perpensis denuo Scriptoris nostri verbis, qualia ex constanti codicum consensu leguntur, reperio, rectissime sententiae summam, quae illis continetur, a doctissimo Viro perceptam esse expositamque. Nempe, non cibum capientes Persas, sed frumentantes, cibaria avehentes, asportantes, de improvise adgredi Scythae statuerant. Quae interpretatio, ut alioqui multo commodior probabiliorque debuit videri, sic verbis, quae hic leguntur, unice consentanea est. Nam cibum sumere, cibum capere, graece dicitur σῖτον αἰεῖσθαι, non ἀναεῖσθαι: compositum hoc verbum ista notione ignorat graeci sermonis usus: nec opportunus hic locus esse videtur particulae ἀν, si diviso verbo cum Abreschio ἀν αἰεσθαι legere velles, ea voculae ἀν notione, quam et alibi apud Nostrum et III. 119, 12. locum habere vidimus, quae ipsa notio h. l. voce ἐκδοτορι disertius expressa est. Denique, etiam si simplex verbum hic positum esset, tamen αἰεῖσθαι σῖτα graece non minus incongrue dictum foret, quam si latine cibaria (aut frumentum) capere, pro cibum capere diceres: sunt enim σῖτα, frumentum, et cibaria quaelibet, annona, commeatus, quum apud alios scriptores, tum apud Nostrum V. 34, 5. 65, 4. Sed, quod ad verbum ῥωμῶντες spectat, nec sollicitari illius terminatio, nec distribuendi notio eidem tribui debet. Peraptus huic loco significatus est observandi; et abunde firmatus citatis a Wesselingio testimoniis; quibus, si opus esset, adiacere poterat illud Euripidis, quod Schneiderus in Lexico crit. adposuit ex Phoeniss. vs. 1262. ed. Barn. (1271. ed. Pors.) ubi ἰνῶμων veteres Grammatici παρηρῶν et ἐκδότων interpretantur.

Ad VII. 61, 6. adde Adnotationem: ὁπὸ δὲ, Φαρετρίων ἐκπῆμας) In latinis posui: A tergo suspensas habebant pharetras: quae graecis non satis respondent; id enim graece foret ὀπίσθεν δὲ etc. Artius haec cohaerent cum praecedentibus: ἀπὸ δὲ ἀσπίδων γέμειν ὁπὸ δὲ, scil. ὁπὸ τοῖς γέμειν. Quare recte Valla dederat: pro clypeis gerra, pharetris subter pendentibus. Nempe in itinere, de quo hic agitur, gerra a tergo gerebant suspensa, adeoque pharetrae sub gerris erant.